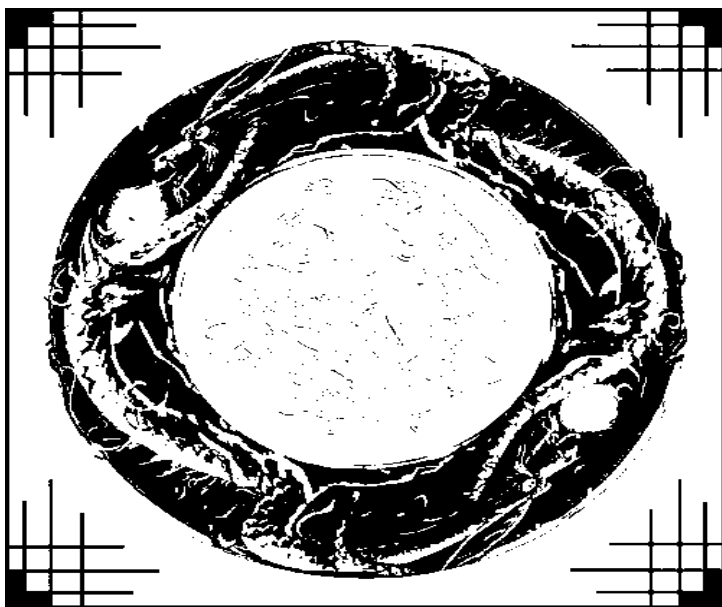

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Οι Μάσκες Πέφτουν

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-10-7

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Οι Μάσκες Πέφτουν είναι το δεύτερο βιβλίο της σειράς *Άρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θέων*.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Ιστορίες για την Αρχή του Χρόνου σ' ένα ερημονήσι

 ειλή! Προδότρια!» Η Ερία γρονθοκόπησε την Μάνζρα καταπρόσωπο. Η ξανθιά πολεμίστρια σωριάστηκε στην αμμουδιά, μ' αίμα να τρέχει απ' τα χείλη της. «Μας εγκατέλειψες!

»Κάτι τέτοιο ήταν αναμενόμενο από τούτους τους δυο—έδειξε κατηγορηματικά τον Άνεμο και τη Νύχτα—, «αλλά όχι κι από σένα!»

«Ε! ε! Ηρέμησε,» πρότεινε ο τυχοδιώχτης, που, για πρώτη φορά, εδώ και πολλές μέρες, ο Ανώνυμος δεν ήταν κοντά του (είχε πετάξει, όταν άρχισε ο σεισμός). «Κάποιοι από μας έχουμε περισσότερο το ένστικτο της αυτοσυντήρησης απ' τους άλλους.»

«Και κάποιοι είναι πιο δειλοί απ' τους άλλους!» αντιγύρισε, εξοργισμένη, η Ερία.

Η Μάνζρα σηκώθηκε απ' την άμμο, δίχως να στραφεί να κοιτάξει, ξανά, την αρχηγό της. Έφυγε, με γρήγορα βήματα, σκουπίζοντας το αίμα απ' το στόμα της.

Ο Άνεμος χειροκρότησε. «Μπράβο!» είπε στην Ερία. «Έτσι πρέπει, να τσακωνόμαστε μεταξύ μας!»

«Κοίτα ποιος μιλά!» σφύριξε εκείνη. «Ο άνθρωπος που, συνεχώς, τους κρίνει όλους!»

«Άκου να δεις —εγώ μπορεί—»

«Σας παρακαλώ!» τον διέκοψε ο Φάλμαριν. «Σας παρακαλώ! Ειρήνη ημίν. Είμαστε όλοι αναστατωμένοι —το καταλαβαίνω—, αλλά καλύτερα να συγκρατήσουμε τα νεύρα μας.»

«Τώρα μας το λες, ε, μάγε;» έβαλε τα χέρια του στη μέση ο Άνεμος. «Τι σ'έπιασε εκεί πέρα και πήγες να μας ανατινάξεις όλους;»

«Δεν ήμουν εγώ, κύριε,» εξήγησε ο Φάλμαριν. «Ήταν ο Μάργκανθελ –το πνεύμα του είχε κυριέψει το κορμί μου.»

«Ποιος είν'ο Μάργκανθελ;» ρώτησε η Νύχτα, ακόμα ταραγμένη απ'όλα όσα είχαν συμβεί.

«Ένας αρχαίος Θεός του Κακού,» πληροφόρησε τους συντρόφους του ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Ένας αρχαίος Θεός του Κακού;» απόρησε ο Άνεμος. «Θα μας τρελάνεις, μάγε; Δεν υπάρχουν Θεοί –είναι μονάχα θρύλοι.»

«Οι Θεοί υπήρχαν, στην Πρώιμη Εποχή του Άρμπεναρκ,» τόνισε ο Φάλμαριν.

Μια φωνή σταμάτησε την κουβέντα τους: «Ρε παιδιάδες, μήπως μπορείτε να με λύσετε;»

Στράφηκαν στον Καπετάν Κλέντριν, και τον πλησίασαν –εκτός απ'τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ο οποίος καθόταν, κουρασμένα, σ'ένα βράχο και δε μιλούσε καθόλου. Η Ερία κοίταξε τον ναυτικό προσεκτικά: Τα δόντια του δεν ήταν, πια, σφιγμένα, ούτε τα μάτια του κόκκινα.

«Μας επιτέθηκες, Καπετάνιε,» εξήγησε. «γιαυτό αναγκαστήκαμε να σε δέσουμε.»

«Ναι... το θυμάμαι,» παραδέχτηκε ο Κλέντριν. «Αλλά δεν ήμουν ο εαυτός μου. Δεν ξέρω τι με είχε πιάσει...»

Καθώς η Ερία τον έλυνε, ο Φάλμαριν είπε: «Ο Μάργκανθελ πρέπει νάχε μπει και στο δικό σας σώμα, Καπετάνιε. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς αυτός, αλλά κάποιο μέρος της δύναμής του, το οποίο σας έκανε, για λίγο, ένα διαβολικό ον του Κακού.»

«Αα...» έκανε ο Κλέντριν, ενώ σηκωνόταν όρθιος και τέντωνε τα μέλη του. «Δεν έχω ιδέα τι μου συνέβη. Αλλά, κατά πάσα πιθανότητα, αυτό που λέγεις θάναι, φίλε μου. Πράγματι, αισθάνθηκα κάτι να εισβάλλει στο νου μου, όταν μαχόμασταν τον... εχθρό, πάνω

στο πλοίο.» Έστρεψε το κεφάλι του στη θάλασσα. «Μετά, κείνος ο καταραμένος σεισμός ταρακούνησε το νησί και τα νερά γύρω του, και δείτε, ρε σύντροφοι, τι απέγινε η *Θαλάσσια Λεπίδα* μου...» Ο τόνος της φωνής του ήταν λυπημένος.

Το καράβι του είχε πεταχτεί απ' τη θάλασσα και είχε βγει στην ξηρά, κοπανώντας πάνω σε βράχια. Το σκαρί του είχε σπάσει.

«Αλήθεια, γιατί έγινε αυτός ο σεισμός, μάγε;» ρώτησε ο Άνεμος. «Νόμιζα πως ήρθε το τέλος του Άρμπεναρκ...»

Ο Φάλμαριν κούνησε το κεφάλι του. «Πραγματικά, δεν ξέρω...» Ύστερ' από λίγο, πρόσθεσε: «Πρέπει να βρούμε τη Μάνζρα. Δε μπορεί να τριγυρίζει σε τούτο το νησί μόνη της, τέτοια ώρα» (είχε νυχτώσει, και σκοτάδι απλωνόταν παντού γύρω· το μοναδικό φως πρόσφεραν τα τέσσερα φεγγάρια στον ουρανό). «πιθανώς κι άλλοι κίνδυνοι να караδοκούν, κρυμμένοι...»

«Και μαντέψτε ποια θα πάει να βρει τη φίλη μας,» είπε ο Άνεμος, στρεφόμενος στην Ερία.

«Εντάξει, εγώ θα πάω να τη βρω –δειλέ τυχοδιώχτη,» αποκρίθηκε η αρχηγός της αποστολής κι έφυγε, με το ίδιο γρήγορα βήματα που είχε φύγει κι η Μάνζρα.

Ο Φάλμαριν πλησίασε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και κάθισε πλάι του. «Είσαι καλά, φίλε μου;»

«Όχι...» αποκρίθηκε, ειλικρινά, εκείνος, με το κεφάλι του σκυμμένο και τα μακριά, μαύρα μαλλιά του να τυλίγουν το πρόσωπό του στη σκιά.

«Καταλαβαίνω πώς αισθάνεσαι,» είπε ο Φάλμαριν, σιγανά.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στράφηκε να τον κοιτάξει. «Αλήθεια;»

Ο Φάλμαριν μειδίασε, αχνά. «Περίπου... Και η δική μου ψυχή είναι τρομερά ανάστατη. Αλλά το σώμα μου δε χτυπήθηκε απ' την ενέργεια με την οποία χτυπήθηκε το σώμα σου.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ήταν... σα να έπλεα σ' έναν ωκεανό φωτιάς και καυτού λαδιού, ενώ μια άλλου

είδους φωτιά προερχόταν από μέσα μου, για ν'αντιμετωπίσει εκείνη που με χτυπούσε απέξω.»

«Είσαι ο μόνος άνθρωπος που γνωρίζω στον οποίο έχει ποτέ επιτεθεί Θεός και έχει επιβιώσει.»

«Δεν ήταν Θεός,» είπε, κυνικά, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Ναι· ήταν μισός-Θεός. Ωστόσο, αυτό δεν κάνει την αντοχή σου λιγότερο θρυλική,» εξήγησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Τότε, τι να πούμε για σένα, Φάλμαριν;» αποκρίθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Εσύ πολέμησες τον μισό-Θεό και τον έδιωξες από μέσα σου.»

«Ήταν η Ερία που με βοήθησε,» είπε εκείνος. «Αν δεν επέμενε να μου μιλά, με κίνδυνο της ζωής της, πιστεύοντας ότι θα συνέλθω, μπορεί ο Μάργκανθελ να με είχε κυριέψει για τα καλά.»

Ο Άνεμος άναψε φωτιά, και αυτός, η Νύχτα κι ο Καπετάν Κλέντριν κάθισαν γύρω της.

«Μάγε, έλα και συ,» φώναξε στο Φάλμαριν. «Φέρε και τον φίλο σου.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Εκείνος έγνεψε καταφατικά· έτσι σηκώθηκαν και πήγαν να κάνουν παρέα στους άλλους.

«Ο Γκούλχακ... είναι νεκρός;» θέλησε να μάθει η Νύχτα.

Ο Φάλμαριν κούνησε το κεφάλι του, λυπημένα. «Ναι, κυρία μου... Το καταραμένο μηχανήμα τον έφαγε ζωντανό· μόνο ένα σκέλεθρο με κομμάτια σάρκας επάνω είχε απομείνει από δαύτον, όταν φεύγαμε. Τώρα, πια, δεν πιστεύω νάχει μείνει τίποτα παραπάνω από σκόνη...»

Όλοι μελαγχόλησαν μ'ετούτα τα νέα· ακόμα κι ο Άνεμος, που είχε τσακωθεί με τον πολεμιστή του Βασιλιά του Σαραόλν, γιατί άλλο είναι ένας μικρός κανγάς κι άλλο πράγμα ο θάνατος...

Η φωτιά έτριζε και σπίθες πετάγονταν, ενώ έντομα της νύχτας είχαν αρχίσει να μαζεύονται γύρω της. Οι σύντροφοι κοιτούσαν ο ένας τον

άλλο σιωπηλά, όλοι τους σοκαρισμένοι από τα γεγονότα στα οποία είχαν γίνει μάρτυρες.

«Θα μου πείτε κι εμένα ακριβώς τι συνέβη;» ρώτησε ο Καπετάν Κλέντριν.

Ο Φάλμαριν αναστέναξε, κουρασμένα. «Ναι, Καπετάνιε.» Και άρχισε να του διηγείται....

** ** *

Η Ερία έψαχνε, μες στο σκοτάδι της νύχτας.

Παρατηρούσε πως η γεωγραφία του νησιού είχε αλλάξει, μετά απ'τον σεισμό. Μερικά χάσματα είχαν ανοίξει και ακόμα κι ολόκληρα κομμάτια του είχαν αποκοπεί απ'το υπόλοιπο και είχαν σχηματίσει άλλα, μικρότερα νησάκια. Το δάσος ήταν ανάστατο: κάποια δέντρα στέκονταν όρθια, κάποια είχαν πάρει παράξενες κλίσεις, και κάποια είχαν σωριαστεί στο έδαφος. Τα εγκαταλειμμένα πλοία των εμπόρων και των πολεμιστών που είχαν έρθει παλιότερα εδώ είχαν όλα κομματιαστεί. Τα σκαριά είχαν κάνει μεγαλύτερες τρύπες απ'αυτές που τυχόν υπήρχαν, και τα κατάρτια είχαν σπάσει.

Τι καταστροφή! Η αρχηγός τούτης της καταραμένης αποστολής αναρωτιόταν τι είχε προκαλέσει τον σεισμό: Η διάλυση της διαβολικής μηχανής, ή τ'ότι εκείνο το πανίσχυρο Πνεύμα είχε πεταχτεί ξαφνικά έξω απ'τον Φάλμαριν; Ή, μήπως, και τα δυο έπαιξαν κάποιο ρόλο;

Το πρόβλημα, όμως, τώρα, ήταν πως δεν έβλεπε πουθενά την Μάνζρα. Πού είχε πάει; Αναστέναξε. Της είχε μιλήσει άσχημα και απότομα, και την είχε χτυπήσει κιόλας. Δεν έπρεπε νάχε αντιδράσει έτσι. Καθώς το σκεφτόταν, ολοένα διαπίστωνε πόσο λανθασμένα είχε πράξει. Ήταν λογικό που η ξανθιά πολεμίστρια είχε τρομοκρατηθεί· και η ίδια η Ερία δεν ήξερε τι την είχε κρατήσει εκεί, μπροστά στον Φάλμαριν –ήταν σίγουρα τρέλα, και, ευτυχώς,

είχε αποβεί σε καλό, αλλιώς η αρχηγός της αποστολής, τώρα, θα ήταν στάχτη... όπως ο Γκούλχακ.

Μελαγχόλησε ακόμα χειρότερα, όταν στο νου της ήρθε εκείνος. Και συλλογίστηκε πόσο θα είχε λυπηθεί η Μάνζρα, που δεν τον είδε μαζί τους, όταν επέστρεψαν... Πάντα τον συμπαθούσε ιδιαίτερα· κι εκείνος αυτήν.

Ερία, φέρθηκες σαν ηλίθια, έβρισε τον εαυτό της νοερά η πολεμίστρια, καθώς συνέχιζε την αναζήτησή της για τη... φίλη της – αν ήταν φίλη της, πια...

«Μάνζρα!...»

Η φωνή της αντήχησε τριγύρω, ανάμεσα στα δέντρα –τα πεσμένα και τα όρθια– και πάνω απ’το στραπατσαρισμένο απ’τον σεισμό έδαφος.

«Μάαανζραααα!...»

Η Ερία προχώρησε κι άλλο, στενεύοντας τα μάτια της, για να συνηθίσουν στο σκοτάδι της νύχτας και στο άνω-κάτω τοπίο όπου βρισκόταν, ώστε να εντοπίσει την ξανθιά πολεμίστρια, σε περίπτωση που εκείνη δεν απαντούσε από θυμό –δικαιολογημένο θυμό, όφειλε να παραδεχτεί η αρχηγός της αποστολής.

Όταν ήταν κοντά σε μια απότομη πλαγιά που είχε δημιουργήσει ο σεισμός, αντίκρισε, στην άκρη ενός μεγάλου βράχου, μια σκιερή φιγούρα να κάθεται, κοιτώντας τη θάλασσα.

«Μάνζρα;» φώναξε, πάλι.

Η φιγούρα δεν απάντησε.

«Μάνζρα, μίλα μου. Δεν τόκανα επίτηδες· ήμουν θυμωμένη – αναστατωμένη απ’όλα όσα συνέβησαν.»

Ξανά, η φιγούρα δεν απάντησε.

Η Ερία ξεφύσησε, αγανακτισμένη, και ανηφόρισε το μονοπάτι που οδηγούσε στον μεγάλο βράχο. Ένα απότομο, επικίνδυνο –ιδιαίτερα μες στη νύχτα– μονοπάτι, καλλιτεχνική δημιουργία του σεισμού.

Στάθηκε πίσω απ’την καθισμένη φιγούρα· τώρα, μπορούσε, αναμφίβολα, να διακρίνει την Μάνζρα.

«Γύρνα να με κοιτάξεις,» ζήτησε, με ήπιο τόνο στη φωνή της. Εκείνη γύρισε, δίχως να σηκωθεί.

«Με συγχωρείς, Μάνζρα,» είπε η Ερία. «Δεν το ήθελα.»

Η πολεμίστρια σηκώθηκε όρθια εμπρός της. Το πρόσωπό της φώτιζε το ασημένιο φως των φεγγαριών του Άρμπεναρκ, και η αρχηγός της αποστολής μπορούσε να δει, καθαρά, τα δάκρυα στα μάγουλά της.

«Δεν είσαι δειλή,» τη διαβεβαίωσε η Ερία. «Ούτε προδότρια.»

«Οχι,» απάντησε η Μάνζρα. «Είμαι. Σας εγκατέλειψα την ώρα που με χρειαζόσασταν...»

«Δεν είν'έτσι,» κούνησε το κεφάλι της η Ερία. «Έκανες ό,τι θα έκανε κάθε λογικός άνθρωπος: Φοβήθηκες. Εγώ, απλά, ήμουν παράτολμη –ιδιαιτέρα παράτολμη. Σε σημείο ηλιθιότητας. Αν τα πράγματα δεν είχαν πάει καλά, θα ήμουν νεκρή, τώρα, Μάνζρα. Πώς ήταν δυνατόν να περιμένω και οι άλλοι να αποδειχτούν το ίδιο παράτολμοι –και ηλίθιοι– με μένα;»

Η Μάνζρα χαμήλωσε, για λίγο το βλέμμα της, σκεπτική· ύστερα, το σήκωσε, πάλι. «Τι έγινε αφότου έφυγα;»

«Ο Φάλμαριν κατάφερε να διώξει τον εχθρό από μέσα του,» εξήγησε η Ερία.

«Ο Γκούλχακ...;»

Η αρχηγός της αποστολής έσφιξε τα χείλη της. Έπειτα, αγκάλιασε, σφιχτά, την ξανθιά πολεμίστρια· κι εκείνη δε χρειαζόταν λόγια, για να καταλάβει τι είχε συμβεί. Η Ερία την αισθάνθηκε να κλαίει πάνω στον ώμο της. Τι να της έλεγε; δε μπορούσε να της πει τίποτα...

Ύστερ'από λίγο, «Πάμε,» πρότεινε. «Σίγουρα, ο Φάλμαριν θα έχει να μας πει πολλά, σχετικά με το τι πραγματικά είδαμε σήμερα.»

Η Μάνζρα έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι της.

** ** *

«Σαν πολύ δεν αργούν;» είπε η Νύχτα. Κανένας δεν μίλησε. «Άνεμε, δεν πας να δεις;»

«Εγώ;» έκανε ο τυχοδιώκτης. «Δε μπορεί να μας πει ο μάγος;»

«Δεν είμαι σε θέση να υφάνω το παραμικρό ξόρκι, κύριε,» δήλωσε ο Φάλμαριν.

«Έχει δίκιο,» τόνισε η Νύχτα. «Ο άνθρωπος θάναι πτώμα, μετά από τόσα που πέρασε. Δε φτάνει που μας προστάτεψε, στο πλοίο, πολέμησε και μ' αυτό το Πνεύμα που μπήκε μέσα του! Πήγαινε να δεις.»

Ο Άνεμος τη λοξοκοίταξε. «Τέτοια θα μου κάνεις, όταν πλουτίσουμε και παντρευτούμε;»

Η Νύχτα τον κοπάνησε, με τη γροθιά της στο μπράτσο. «Σήκω πάνω, γιατί δε βλέπω να πλουτίζουμε, σύντομα!»

Ο Άνεμος σηκώθηκε, μουγκρίζοντας. «Καπετάν Κλέντριν, δεν έρχεσαι μαζί μου για βόλτα;»

«Παλιομπαγαπόντη, μεγάλωσες μες στα λιμάνια κι ακόμα φοβάσαι το σκοτάδι;» τον πείραξε ο ναυτικός.

Οι άλλοι γέλασαν.

«Καλά! να δείτε τι έχετε να πάθετε μετά,» έκανε, εκδικητικά, ο Άνεμος, κι άρχισε να βαδίζει προς τη μεριά όπου είχαν πάει η Ερία και η Μάνζρα.

Σε λίγο, η φωνή του ακούστηκε: «Βοήθεια –δυο φαντάσματα!»

Η Νύχτα πετάχτηκε πάνω, τραβώντας ένα ξιφίδιο απ' τη μπότα της. Κι ο Καπετάν Κλέντριν σηκώθηκε, πάραυτα, στα πόδια του, ξεθηκαρώντας το γιαταγάνι που κρεμόταν στη μέση του.

«Βούλωστο, Άνεμε!» ακούστηκε μια άλλη, γυναικεία φωνή, που όλοι αναγνώριζαν. «Δεν έχουμ' όρεξη για τα κρύα αστεία σου!»

Η Ερία.

Ο τυχοδιώκτης και οι δυο πολεμίστριες ζύγωσαν τη φωτιά των υπολοίπων. Ο Άνεμος, μόλις αντίκρισε τη Νύχτα και τον Κλέντριν με τα όπλα τους στα χέρια, γέλασε.

«Σας τρώμαξα, ε; Σας τόχα υποσχεθεί!»

Όλοι κάθισαν.

«Έχει τίποτα να φάμε;» ρώτησε η Ερία.

«Θα πάω να κοιτάξω στο πλοίο,» είπε ο Κλέντριν. «Να δω τι υπάρχει εκεί.»

«Νάρθω μαζί σου, να σου κρατάω το χέρι, Καπετάνιε;» έκανε, ειρωνικά, ο Άνεμος.

«Είσ' ανυπόφορος, κάποιες φορές!...» γρύλισε η Νύχτα.

Εκείνος αναστέναξε. «Κάπως πρέπει να διώξω κι εγώ την θλίψη μου...»

«Τι θλίψη, Άνεμε;» ρώτησε η Ερία.

«Δεν υπάρχει θησαυρός εδώ!» διαμαρτυρήθηκε ο τυχοδιώχτης. «Κάναμε τόσο δρόμο και δεν υπάρχει θησαυρός!»

«Όλοι σε είχαμε προειδοποιήσει,» τόνισε η Ερία –«και εσένα και τη Νύχτα.»

«Ήταν ένα ρίσκο,» αποκρίθηκε η τυχοδιώχτρια. «Παίξαμε... χάσαμε, δυστυχώς· αλλά θα έχουμε κι άλλες ευκαιρίες.»

Τα λόγια της φάνηκαν να εμψύχωσαν τον Άνεμο, γιατί χαμογέλασε, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Ναι...» είπε, με ελπίδα να καθρεπτίζεται στο βλέμμα του.

Ο Κλέντριν επέστρεψε, με φαγητό για όλους. «Τα πράγματα μέσα στη *Θαλάσσια Λεπίδα* είν' άνω-κάτω, όπως καταλαβαίνετε,» ανέφερε. «Και, απ' ό,τι κρίνω, το πλοίο έχει τέτοιες ζημιές που δε θα μπορέσουμε εμείς να επιδιορθώσουμε. Χρειάζεται να το πάμε σε ταρσανά –και δε νομίζω να υπάρχει κανένας σε τούτο το ερημονήσι.»

«Δηλαδή, μας λες ότι... έχουμε ξεμείνει εδώ;» θύμωσε ο Άνεμος.

«Έτσι φοβάμαι, θησαυροκυνηγέ μου,» αποκρίθηκε, μασώντας παστό ψάρι, ο Κλέντριν.

«Τι θησαυροκυνηγός, ρε Καπετάνιε;» αναστέναξε ο Άνεμος. «Άμα δε φύγουμε απο δώ, σύντομα νεκρός θα είμαι, και πάνε τα κυνήγια κι οι θησαυροί!»

«Μην πανικοβάλλεσαι,» του είπε η Νύχτα. «Κάποιο τρόπο θα βρούμε.»

«Ναι· κάθε μέρα καράβια περνάνε από τούτο το νησί, δε βλέπεις;» μόρφασε ο Άνεμος.

«Ένα-ένα,» είπε η Ερία. «Πρώτα, μας ενδιαφέρει κάτι άλλο: Τι ακριβώς έγινε με την μηχανή, Φάλμαριν;»

«Λοιπόν,» άρχισε η Σοφός του Κύκλου του Φτερού, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Πιστεύω, κατ'αρχήν, ότι δαιμονάνθρωποι την είχαν κατασκευάσει, γιατί ποιος άλλος θα έφτιαχνε ένα τέτοιο πράγμα;...» Κανένας δεν φάνηκε να διαφωνεί, οπότε εκείνος συνέχισε: «Τώρα... η δουλειά της εν λόγω μηχανής ήταν να τρέφει το πλάσμα εντός της με τις ψυχές των πληρωμάτων των καραβιών που ζύγωναν το νησί. Τα καλώδια που ήταν επάνω της συνδέονταν με τις άκρες των κρυστάλλινων στηλών, υπό την γη, γι'αυτή ακριβώς τη δουλειά. Όσον αφορά το πλάσμα που βρισκόταν μέσα στο μηχανήμα, δεν ξέρω κατά πόσο βρισκόταν απ'την αρχή εκεί· πιστεύω ότι δημιουργήθηκε, σιγά-σιγά, με τη δύναμη των ψυχών που άρπαζε η μηχανή. Και δεν ήταν ακριβώς 'πλάσμα'· οι δαιμονάνθρωποι προσπαθούσαν ν'αναστήσουν έναν νεκρό Θεό του Κακού, τον Μάργκανθελ. Όταν εμείς, λοιπόν, σπάσαμε το μηχανήμα, ό,τι είχε δημιουργηθεί απ'τον Θεό αυτό πετάχτηκε έξω – ένας μισός-Θεός, εν ολίγοις. Εισέβαλε στο κορμί μου και άρχισε να σας χτυπά, οργισμένος που τον εμποδίσατε να ολοκληρώσει την ανάστασή του.»

Όσοι τον άκουγαν είχαν παραλύσει απ'τα λόγια του και δεν άγγιζαν καθόλου το φαγητό τους.

«Και τι έγινε, τώρα;» μπόρεσε να ρωτήσει η Ερία. «Πού πήγε ο... μισός-Θεός;»

Ο Φάλμαριν κούνησε το κεφάλι του, δείχνοντας άγνοια. «Δε γνωρίζω. Πάντως, δεν είναι νεκρός, και ελπίζω να βρίσκεται μακριά απο δώ. Είναι εντελώς τρελαμένος. Έχει αναμνήσεις από εποχές ξεχασμένες· ποτέ δε θα μπορούσε να προσαρμοστεί στη δική μας

εποχή, μετά από τόσα που μεσολάβησαν μεταξύ αυτής και της δικής του.

«Βέβαια, πρέπει να σας τονίσω, επίσης, πως ήταν ευτύχημα για τούτο τον κόσμο που εμποδίσαμε την αναδημιουργία του. Φανταστείτε τι θα μπορούσε να κάνει ένας Θεός μόνος του στον Αρμπεναρκ...»

«Τι εννοείς μόνος του, μάγε;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Εννοώ χωρίς άλλους Θεούς,» εξήγησε ο Φάλμαριν. «Ποια ισορροπία θα υπήρχε. Τα πάντα θα κινούνταν όπως θα τα επιθυμούσε ο Θεός αυτός –ο μοναδικός Θεός. Κανείς δε θάχε τη δύναμη να του αντισταθεί· θα μπορούσε να ισοπεδώσει ολάκερες πόλεις με τις δυνάμεις του. Θα ήταν θέμα επιβίωσης να υπακούμε στις προσταγές του.»

Ένα ρίγος διαπέρασε τους συντρόφους του Σοφού του Κύκλου του Φτερού.

«Υπάρχει... υπάρχει περίπτωση ο μισός-Θεός να ολοκληρωθεί και να γίνουν όσα είπες;» ρώτησε η Ερία.

«Τα πάντα είναι πιθανά, δυστυχώς...» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Συνεπώς, πρέπει να τον βρούμε και να τον εξολοθρεύσουμε, προτού συμβεί τίποτα το ανεπανόρθωτο,» κατέληξε, αποφασιστικά, η Ερία.

«Θαυμάσια! Αυτό είναι καταπληκτικό! Εσύ είσαι καταπληκτική – το ξέρεις; Τώρα θα τα βάλουμε και με Θεούς;» απόρησε ο Άνεμος.

«Κανείς δε σε υποχρεώνει να μας βοηθήσεις!» αντιγύρισε, ψυχρά, η Ερία, κοιτώντας τον με απέχθεια.

«Μπορεί να πεθάνει,» ρώτησε τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, αναφερόμενη στον μισό-Θεό.

«Θα πρέπει να επιστρέψουμε στον Πύργο του Φτερού, για να σας το απαντήσω τούτο, κυρία μου,» δήλωσε ο Φάλμαριν. «Θα χρειαστεί να ψάξω σε αρχαία βιβλία και να συμβουλευτώ και τον Κύριο του Πύργου.»

«Και... είπες ότι ο Θεός που προσπαθούσε να αναγεννηθεί λεγόταν κάπως...»

«Μάργκανθελ,» τη βοήθησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Ναι. Ποιος ήταν;»

«Είναι μεγάλη ιστορία,» είπε ο Φάλμαριν. «Θέλετε να την ακούσετε εν συντομία;»

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά η Ερία.

«Ένα παραμυθάκι το βράδυ είν'ό,τι πρέπει, για να μας πάρει ο ύπνος,» παρατήρησε ο Άνεμος.

«Ο Μάργκανθελ ήταν ένας απ'τους Θεούς που πρωτοήρθαν στον Άρμπεναρκ, ύστερ'απ'τη δημιουργία του –ένας Θεός του Κακού. Το πρώτο του έργο ήταν να διαφθείρει τους δαίμονες και να τους κάνει διαβολικά πλάσματα–»

«Τι εννοείς, Φάλμαριν;» απόρησε η Νύχτα. «Δεν ήταν οι δαίμονες ανέκαθεν διαβολικοί;»

«Αχ!» αναστέναξε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Μου φαίνεται, τελικά, πως θα το ξενυχτίσουμε· γιατί, όπως όλοι οι άνθρωποι, έτσι κι εσείς γνωρίζετε πολύ λίγα πράγματα για τον κόσμο στον οποίο κατοικείτε.

»Αρχίζω, λοιπόν, από την Αρχή –την Αρχή του Χρόνου για τον Άρμπεναρκ. Όταν δημιουργήθηκε ο Άρμπεναρκ απ'την πρωταρχική ύλη του Χάους, καθώς θρυλείται, δυο φυλές αποφάσισαν να τον ονομάσουν 'σπίτι': οι άνθρωποι και οι δαίμονες. Οι άνθρωποι ήταν αδύναμα όντα, σωματικά και ψυχικά· κι αυτές οι αδυναμίες τους τους έκαναν κακούς, μοχθηρούς, δόλιους–»

«Μάγε, άμα θες να μας βρίσεις, μπορείς να το κάνεις κι ευθέως,» διέκοψε ο Άνεμος. «δε χρειάζονται τούτα τα παραμύθια.»

«Μη με διακόπτετε, παρακαλώ, κύριε,» είπε ο Φάλμαριν. Και συνέχισε: «Οι δαίμονες, απ'την άλλη, ήταν πανέμορφα όντα, με χρυσαφένια φτερά, πανέξυπνα, ισχυρά σωματικά και ψυχικά· η μαγεία έρεε μέσα τους. Και δε μιλάω για τη δική μας, την

πνευματική μαγεία· μιλάω για μια πολύ, πολύ πιο αγνή μαγεία, που κανείς, πλέον, σήμερα δεν έχει τη δύναμη να χειριστεί. Α, και, εκτός αυτών, ο δαίμονες ήταν και τα πιο καλοσυνάτα πλάσματα στον Άρμπεναρκ, σε αντίθεση με τους ανθρώπους. Αλλά, παρότι είχαν τη δύναμη να καταστρέψουν τους δεύτερους, οι οποίοι ήταν δόλιοι και μοχθηροί, δεν το έκαναν· μέχρι εκεί έφτανε η καλοσύνη τους.

»Υστερα, ήρθαν οι Θεοί, μαζί τους και ο Μάργκανθελ, του οποίου το πρώτο διαβολικό έργο ήταν να διαφθείρει τους δαίμονες, που έβλεπε, καθαρά, ότι ήταν τα ισχυρότερα πλάσματα του Άρμπεναρκ. Το πώς τους διέφθειρε είναι μια άλλη ιστορία—»

«Ωραία, θάχουμε ν'ακούμε κι άλλα παραμυθάκια, μέχρι ν'αφήσουμε τα κόκαλά μας σε τούτο το ερημονήσι,» σχολίασε ο Άνεμος.

Ο Φάλμαριν τον αγνόησε. «Έτσι, οι δαίμονες μετατράπηκαν σε μοχθηρά όντα. Και, όπως θα καταλαβαίνετε, ήταν δέκα φορές χειρότεροι απ'τους ανθρώπους, λόγω των τρομερών τους δυνάμεων. Τότε, έγινε ο Μέγας Πόλεμος των ανθρώπων και των δαιμόνων, και ο Άρμπεναρκ ολάνκερος άρχισε να καταστρέφεται. Στο τελευταίο συνέβαλαν και ορισμένες μηχανορραφίες του Μάργκανθελ, για τις οποίες λέγονται πολλά, μα τίποτα δεν είναι βέβαιο.

»Πριν συνεχίσω, να μην λησμονήσω να σας πω ότι εκείνη την περίοδο ήταν που πρωτοεμφανίστηκαν και οι δαιμονάνθρωποι, από αναμειγείς δαιμόνων με ανθρώπους. Παλιότερα, οποιοσδήποτε δαίμονας το θεωρούσε μάλλον κατώτερο της αξιοπρέπειάς του να ζευγαρώσει με άνθρωπο· όμως με τον Μέγα Πόλεμο πολλά παράδοξα συνέβησαν.

»Αλλά είχαμε μείνει στο γεγονός ότι ο Άρμπεναρκ καταστρεφόταν από τις μηχανορραφίες του Μάργκανθελ, οι οποίες είναι γνωστό πως επηρέασαν τα Κέντρα Σταθερότητας του κόσμου μας. Τότε, οι άλλοι Θεοί αποφάσισαν να δραστηριοποιηθούν και να σταματήσουν το κακό, τοποθετώντας Στηρίγματα Ισχύος στα Κέντρα Σταθερότητας, ώστε να εμποδιστεί η Διάλυση. Η Φάνραζ, η Κυρά της Θάλασσας,

τοποθέτησε το Πορφυρό Κοχύλι στον Ωκεανό· ο Μάσμαρθ –ή Φοίνιξ– ξερίζωσε ένα απ’τα φτερά του και τοποθέτησε το Φτερό του Φοίνικα στην Βόρεια Γη· τέλος, η Ακμένκ, Θεά της Ερήμου, τοποθέτησε τον Κρύσταλλο στη Νότια Γη. Και, για να μη με ρωτήσετε, αυτά είναι τα Στηρίγματα Ισχύος που υπάρχουν ακόμα και στην εποχή μας και λέγεται ότι, αν απομακρυνθούν απ’τα Κέντρα Σταθερότητας, θα επέλθει η Διάλυση. Και έτσι θα γίνει, αν ποτέ φανούμε απερίσκεπτοι οι άνθρωποι, ως φυλή.

»Θέλετε να συνεχίσω;»

«Ναι,» είπε, αμέσως, η Νύχτα, που πάντα απολάμβανε τις παλιές ιστορίες. «Δε μας ανέφερες ακόμα πώς πέθανε ο Μάργκανθελ.»

«Α, ναι,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Σωστά...» Φάνηκε να σκέφτεται, για λίγο· έπειτα, συνέχισε τη διήγησή του: «Μετά, έγινε ο Πόλεμος των Θεών. Οι Θεοί του Καλού εναντιώθηκαν στους Θεούς του Κακού, γιατί οι τελευταίοι είχαν βοηθήσει τον Μάργκανθελ να καταστρέψει τον Άρμπεναρκ.»

«Να κάνω μια ερώτηση, Φάλμαριν;» είπε η Ερία.

«Ευχαρίστως, κυρία μου.»

«Γιατί ο Μάργκανθελ ήθελε να καταστρέψει τον Άρμπεναρκ; Δεν είναι λογικό. Κι εκείνος εδώ δε θα κατοικούσε, άλλωστε; Ποιος ο λόγος να γκρεμίσει το σπίτι του;»

«Ο Μάργκανθελ επιθυμούσε να δημιουργήσει έναν ‘καινούργιο, καλύτερο Άρμπεναρκ, κατ’εικόνα και καθ’ομοίωσή του’,» εξήγησε ο Φάλμαριν· «δηλαδή, έναν κόσμο όπου το Κακό θα βασίλευε κι αυτός θα ήταν ο Κυβερνήτης των Πάντων. Ευτυχώς, τα σχέδιά του απέτυχαν· αλλά με τι κόστος!

»Όσο μάχονταν οι Θεοί του Άρμπεναρκ αναμεταξύ τους, ήρθαν εκείνοι που εμείς γνωρίζουμε μονάχα με το όνομα ‘Οι Έξω-Θεοί’. Και τότε ήταν που το πραγματικό μακελειό αρχίνησε. Ονομάστηκε Δεύτερος Πόλεμος των Θεών, και όλοι οι Θεοί –και του Άρμπεναρκ και οι Έξω– καταστράφηκαν. Δεν έμεινε τίποτα από δαύτους, εκτός απ’τα Πνεύματα, μέσω των οποίων εμείς, που ορισμένοι μάς

αποκαλούν ‘μάγους’, υφαίνουμε τα ξόρκια μας. Και να μη λησμονήσω να σας πω πως και οι δαίμονες καταστράφηκαν σ’ αυτόν τον πόλεμο. Μονάχα οι άνθρωποι και οι δαιμονάνθρωποι επέζησαν – τα πιο ανίσχυρα των όντων.»

«Και γιατί, τώρα, οι τελευταίοι θέλουν ν’ αναστήσουν τον Μάργκανθελ; Δεν ξέρουν τι κακό προξένησε στον Άρμπεναρκ;» απόρησε ο Άνεμος.

«Το ξέρουν,» του είπε ο Φάλμαριν. «Αλλά, τον λατρεύουν, σαν πατέρα

τους· γιατί, αν δεν ήταν αυτός – αν δεν είχε διαφθείρει τους δαίμονες –, οι δαιμονάνθρωποι ποτέ δε θα είχαν γεννηθεί. Οπότε, προφανώς, νομίζουν ότι θα τους προστατέψει και θα τους καταστήσει κυρίαρχους τούτου του κόσμου.»

«Τρέλα!» κούνησε το κεφάλι του ο Άνεμος. «Σκέτη τρέλα!»

«Σ’ αυτό συμφωνούμε, κύριε,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Και... το όνομα του Θεού, το ‘Μάργκανθελ’, δε θυμίζει λίγο την—» άρχισε η Ερία.

«—Μάγκραθμελ, το Βασίλειο των Δαιμοναθρώπων;» τελείωσε ο Φάλμαριν. «Ναι, κυρία μου. Και είναι απόλυτα λογικό. Οι δαιμονάνθρωποι ονόμασαν έτσι τη χώρα τους για να τους θυμίζει τον Κύριό τους. Ανέκαθεν περίμεναν την επιστροφή του.»

«Τώρα, που τελειώσαμε, λοιπόν, με τα παραμύθια, πρέπει να σκεφτούμε και πώς θα φύγουμε απο δώ,» τόνισε ο Άνεμος.

«Αύριο,» πρότεινε η Νύχτα. «Είμαστε όλοι κουρασμένοι.»

Η Ερία συμφώνησε· το ίδιο κι η Μάνζρα κι ο Κλέντριν. Έτσι, έπεσαν για ύπνο, στην παραλία, φέρνοντας κουβέρτες απ’ την σμπαρالياσμένη *Θαλάσσια Λεπίδα*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Ο θησαυρός του Ανέμου και της Νύχτας, και η σχεδία

Νύχτα, σήκω!»

«Τι;» Η τυχοδιώχτρια άνοιξε, κουρασμένα, τα μάτια της κι αντίκρισε τον Άνεμο να την κουνά απ' τον ώμο. «Τι είναι, αγάπη μου;»

«Σήκω, να ψάξουμε,» την προέτρεψε εκείνος.

«Να ψάξουμε τι;» Η Νύχτα πήρε καθιστή θέση και κοίταξε γύρω της: ήταν βράδυ ακόμα. «Μες στ' άγρια μεσάνυχτα;» Οι υπόλοιποι της ομάδας κοιμόνταν.

«Υπάρχει κάποιος θησαυρός σε τούτο το νησί,» είπε ο Άνεμος. «Πρέπει να τον βρούμε!»

«Άνεμε...!» αναστέναξε η Νύχτα, «πέσε να κοιμηθείς...» Και η ίδια ακολούθησε τη συμβουλή του εαυτού της, τραβώντας, ξανά, την κουβέρτα απάνω της.

Εκείνος την ταρακούνησε, πάλι. «Νύχτα! Θ' αφήσουμε το θησαυρό να μας ξεφύγει; Δε μπορεί τόσα που λέγονταν νάταν ψέματα!»

«Άνεμε. Έλα εδώ,» ζήτησε η τυχοδιώχτρια.

«Πού;»

«Ξάπλωσε δίπλα μου· θέλω να σου πω κάτι.»

«Καλά...» Ο Άνεμος ξάπλωσε πλάι της.

«Αφού δεν υπάρχει άλλος τρόπος να σε ηρεμήσω, βραδιάτικα,» είπε η Νύχτα, κωμικά, «θα θυσιαστώ...» Τύλιξε το χέρι της πίσω απ' το λαιμό του και έκανε να τον φιλήσει.

Ο Άνεμος πίεσε, με το δάχτυλό του, στο στέρνο της. «Όχι. Έχουμε δουλειά.»

«Μα τα Πνεύματα, τι δουλειά;...» μόρφασε, σε απόγνωση, η Νύχτα.

«Πάμε να βρούμε το θησαυρό,» επέμεινε ο Άνεμος, παίρνοντας το πρόσωπό της μέσα στις χούφτες του.

«Δεν υπάρχει θησαυρός, αγάπη μου,» είπε η Νύχτα.

«Όχι –υπάρχει θησαυρός,» διαφώνησε ο Άνεμος. «Το διαισθάνομαι!»

«Τόχω ξανακούσει αυτό...» τον λοξοκοίταξε η Νύχτα.

«Τούτη τη φορά είναι διαφορετικά,» εξήγησε ο Άνεμος. «Είναι... είναι... είναι διαφορετικά.»

Η Νύχτα κάγχασε. «'Ντάξει, μας έπεισες. Κοιμήσου, τώρα.» Κουκουλώθηκε στην κουβέρτα της, γυρίζοντας απ' την άλλη.

«Καλά. Θα πάω μόνος μου,» δήλωσε ο τυχοδιώχτης και σηκώθηκε όρθιος.

Η Νύχτα άπλωσε το χέρι της και του έπιασε το πόδι, προτού προλάβει ν' απομακρυνθεί. «Άνεμε...»

«Τι;» ξεφύσησε εκείνος.

«Έρχομαι, που να φάν' την ψυχή σου τα Πνεύματα!...» Η Νύχτα βγήκε απ' την κουβέρτα της, φόρεσε, βιαστικά, τις μπότες και την κάπα της και τον ακολούθησε. «Τι να σου κάνω, άμα δε βρούμε τίποτα;» μούγκρισε.

Ο Άνεμος έβαλε το χέρι του στους ώμους της, καθώς βάδιζαν, γρήγορα. «Να μου δώσεις ένα δυνατό, αργό φιλί;»

«Έτσι λες, ε;»

«Ναι.»

«Μπορεί ν' απογοητευτείς.»

«Η ζωή είναι γεμάτη από απογοητεύσεις, απ' ό,τι φαίνεται, τελικά...» φιλοσόφησε ο Άνεμος.

«Κάνει κρύο, που να πάρει,» είπε η Νύχτα, μετά από λίγο, καθώς ένας δυνατός αέρας άρχισε να φυσά. Τύλιξε την κάπα, σφιχτά, πάνω της.

Τώρα, οι δυο τους βρίσκονταν στις παρυφές του δάσους με τα, κυριολεκτικά, ταρακουνημένα δέντρα, που έριχναν παράξενες,

εφιαλτικές σκιές. Στα δεξιά τους ήταν οι απόκρημνοι βράχοι της ακτής.

«Μέσα ή έξω;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Τι;» συνοφρυώθηκε η Νύχτα, στρεφόμενη να τον κοιτάξει.

«Πού να ψάξουμε για το θησαυρό; Μέσα στο δάσος ή έξω απ' αυτό;» διευκρίνισε ο Άνεμος.

«Πίσω στον καταυλισμό των άλλων;» πρότεινε η τυχοδιώχτρια.

«Νύχτα, μιλάω σοβαρά,» τόνισε ο Άνεμος.

«Αλήθεια; –δε σου φαίνεται.»

«Πάμε μέσα στο δάσος.» Ο άντρας προχώρησε πρώτος, ανάμεσα στα δέντρα, προσπαθώντας να μη σκοντάψει σε κανένα πεσμένο από δαύτα.

«Πάντα τον ευκολότερο δρόμο διαλέγει αυτός ο άνθρωπος!...» αναποδογύρισε τα μάτια της η Νύχτα.

«Σταμάτα να παραπονιέσαι,» είπε ο Άνεμος. «Δε θάναι και τόσο άσχημα, όταν θάμαστε πλούσιοι.»

«Μα, ακόμα κι αν βρούμε κάποιο θησαυρό–»

Ο τυχοδιώχτης στράφηκε, απότομα, στο μέρος της. «Α! Ωστε το παραδέχεσαι ότι θα βρούμε θησαυρό!»

«Άνεμε –είπα: ακόμα και αν βρούμε θησαυρό, πώς θα τον μεταφέρουμε πίσω στο Σαραόλν, έτσι όπως έχουμε ξεμείνει, σε τούτο το ερημονήσι;»

«Αυτό δεν είναι πρόβλημα, αγάπη της ζωής μου,» αποκρίθηκε εκείνος, αρχίζοντας, πάλι, να βαδίζει.

Η Νύχτα προχώρησε γρήγορα, για να τον προλάβει, αποφεύγοντας ένα κλαδί, που παραλίγο να μπλεχτεί ανάμεσα στα πόδια της. «Σοβαρά, ε, καρδιά μου;»

«Ναι –σοβαρότατα. Τα έχω σκεφτεί όλα.»

«Για πες μου.»

«Θα φτιάξουμε»–ο Άνεμος πήδησε πάνω από έναν πεσμένο κορμό–«σχεδιά.»

«Αυτό είναι, ίσως, το μόνο καλό που έχεις σκεφτεί, τώρα τελευταία,» παραδέχτηκε η Νύχτα.

«Μα, τι είν'αυτά που λες; —όλα όσα έχω σκεφτεί είναι καλά· απλά, εσύ είσαι τόσο απαισιόδοξη που δεν—»

«—πιστεύω πως υπάρχει θησαυρός σε τούτο το ερημονήσι, ε;» τον έκοψε η τυχοδιώχτρια.

«Νύχτα! το κάνεις ν'ακούγεται τόσο...»

«Αληθινό, που σε τρομάζει;»

«Αληθινό; Μα, φυσικά και δεν είν'αληθινό! Θα δεις που θα βρούμε θησαυρό,» επέμεινε ο Άνεμος.

Η Νύχτα μόνο αναστέναξε, μην απαντώντας. Δεν είχε καθόλου λογική, τέλος πάντων, τούτος ο άνθρωπος; Άντρες!... σκέφτηκε.

Προχώρησαν μέσα στο δάσος, για αρκετή ώρα, χωρίς να μιλούν, βλέποντας με το φως των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ, τα οποία χρωμάτιζαν ασημένιους τους κορμούς των δέντρων και έκαναν τα φυλλώματα να γυαλίζουν. Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι δυο τυχοδιώχτες νόμιζαν ότι κάτι εξώκοσμο ήταν μπροστά, δεξιά, αριστερά ή πίσω τους και ύψωναν τα όπλα τους, περιμένοντας κάποιο αποκρουστικό ον να πεταχτεί, όμως, τελικά, διαπίστωναν πως ο εχθρός τους δεν ήταν τίποτ'άλλο απ'τις σκιές...

«Άνεμε, αυτό έχει αρχίσει να με κουράζει,» είπε η Νύχτα.

«Μην τα παρατάς τόσο εύκολα,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Δε μου λες, περιμένεις να σκοντάψουμε πάνω σε κάνα σεντούκι, γεμάτο χρυσάφι;» σχεδόν γρύλισε η Νύχτα. «Πού στ'ανάθεμα πάμε, δίχως κανένα στοιχείο;»

«Έχουμε ένα στοιχείο,» τόνισε ο Άνεμος.

«Ποιο;» απαίτησε η Νύχτα.

«Ότι υπάρχει θησαυρός εδώ,» αποκρίθηκε ο τυχοδιώχτης.

«Πολύ καθησυχαστικό!...»

Όταν το πρώτο φως της αυγής έπεφτε στον Άρμπεναρκ, οι δυο θησαυροκυνηγοί βγήκαν απ'το δάσος και βρέθηκαν σε μια βραχύδη ακτή, όπου ήταν τσακισμένο ένα απ'τα εμπορικά καράβια που είχαν

έρθει στο νησί και τα πλήρωματά τους είχαν βρει τρομερή καταδίκη, καθώς οι κρυστάλλινες στήλες τούς είχαν ρουφήξει τις ψυχές.

«Νάτος!» φώναξε, ξαφνικά, ο Άνεμος, και η Νύχτα στράφηκε στο μέρος του, παραξενεμένη. «Να ο θησαυρός μας! Τελικά, η διαίσθησή μου ήταν σωστή –όπως πάντα. Πώς δεν τόχα σκεφτεί τόση ώρα;»

Η κορακομάλλα γυναίκα τον κοίταξε με συμπόνια στα μάτια της, σα να ήταν τρελός. «Αγάπη μου, νομίζω πως η πολλή αϋπνία σε έχει επηρεάσει...»

Ο Άνεμος γέλασε, δυνατά. «Νύχτα, Νύχτα! –δεν το βλέπεις;» Έδειξε το εμπορικό πλοίο. «Να ο θησαυρός μας! Και σκέψου πόσα άλλα τέτοια καράβια υπάρχουν ακόμα για να ληστέψουμε!»

Η τυχοδιώτρια συνοφρυώθηκε. «Άνεμε... δεν ξέρω αν αυτό ονομάζεται ‘θησαυρός’ ή ‘πλιάτσικο’, αλλά είναι άλλη μια καλή ιδέα–»

«–μέσα στις τόσες που είχα, τώρα τελευταία, ε;» πρόσθεσε εκείνος, μειδίωντας.

Η Νύχτα έτριξε, παιχνιδιάρικα, τα δόντια της. «Είσαι αδιόρθωτος,» του χαμογέλασε.

Ο Άνεμος την έσφιξε στην αγκαλιά του και την φίλησε, δυνατά. «Μου χρωστούσες ένα φιλί,» της θύμισε.

«Πάμε,» πρότεινε η Νύχτα. Και έτρεξαν προς το καράβι, με το νυσταγμένο τους ύφος ξεχασμένο· μια λάμψη στο πρόσωπο το είχε αντικαταστήσει.

Πλησίασαν το ριγμένο στο πλάι πλοίο, που, προφανώς, είχε πάρει τούτη την θέση από το σεισμό και μετά. Τα κατάρτια του ήταν σπασμένα και τα πανιά του κουρελιασμένα.

«Για να δούμε τι χρήματα μπορούμε να βρούμε...» Ο Άνεμος άνοιξε την πόρτα στην καμπίνα του Καπετάνιου, με μια κλοτσιά. Μέσα ήταν τα κουφάρια δυο αντρών, μαζί με άλλα πράγματα το ένα ριγμένο πάνω στ’άλλο, μπερδεμένα αναμεταξύ τους.

Ο τυχοδιώκτης μπήκε, με προσοχή, και τράβηξε έξω ένα σεντούκι. Το έδωσε στην Νύχτα, που το σήκωσε, μετά δυσκολίας, λόγω του βάρους του, και το απόθεσε πάνω σ'έναν μεγάλο βράχο. Επιχείρησε να τ'ανοίξει, μα δεν άνοιγε.

«Είναι κλειδωμένο,» πληροφόρησε τον φίλο της.

«Μη σε νοιάζει· θα βρω το κλειδί,» αποκρίθηκε ο Άνεμος, και έψαξε τα πτώματα μέσα στην καμπίνα. «Φτούσου!» καταράστηκε. «Δεν είν'εδώ.» Έψαξε και το υπόλοιπο δωμάτιο. «Ούτε πουθενά αλλού!»

Βγήκε και πλησίασε την Νύχτα. «Τι κάνουμε, τώρα, αγάπη;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Κάποιο τσεκούρι θα βρούμε, για να το σπάσουμε...»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Άνεμος. «Δεν πάμε να ρίξουμε μια ματιά και στο εμπόρευμα του πλοίου;»

«Πάμε,» συμφώνησε η Νύχτα.

Κατέβηκαν –μάλλον, *μπήκαν*, έτσι όπως ήταν πεσμένο στο πλάι το καράβι– στο αμπάρι και κοίταξαν μέσα, μέχρι εκεί όπου μπορούσε να φτάσει το φως του ανατέλλοντος Λούντρινχ. Ο Άνεμος τράβηξε προς το μέρος του ένα μεγάλο, πλεχτό καλάθι. Το άνοιξε και ανακάλυψε πως περιείχε φορέματα. Και, απ'ότι διαπίστωσαν, αυτός κι η Νύχτα, ανοίγοντας κι άλλα μεγάλα καλάθια, το εμπόρευμα του карабиού ήταν ρούχα.

«Άμα τα πουλήσουμε, μπορούσε να μαζέψουμε... πολλά λεφτά,» είπε ο Άνεμος.

«Αλλά ενδιαφέρεσαι να γίνεις έμπορος;» τον ρώτησε η συντρόφισσά του.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, αν δεν μου είν'εντελώς απαραίτητο... Εξάλλου, θα βρούμε κι άλλα σεντούκια γεμάτα χρυσάφι, στα υπόλοιπα εμπορικά πλοία.»

«Προς το παρόν, δεν ρίχνουμε κανέναν ύπνο;» πρότεινε η Νύχτα.

«Υπνο;»

«Ναι. Είμαι πτώμα απ'όλη αυτή την πεζοπορία· εσύ;»

«Εντάξει,» ανασήκωσε τους ώμους του ο Άνεμος.

Ξάπλωσαν λίγο πιο πέρα απ'το εμπορικό πλοίο, τυλιγμένοι στις κάπες τους.

** ** *

«Άνεμε!»

Ο τυχοδιωχτικός θησαυροκυνηγός άνοιξε τα βλέφαρά του, κουρασμένα. Η Νύχτα δεν ήταν κοντά του, κι όμως δικής της ήταν η φωνή. Αισθανόταν ζαλισμένος.

«Άνεμε, απο δώ! Κοιμάσαι σαν τους ελέφαντες της Νότιας Γης!»

Ο μελαχρινός άντρας στράφηκε στ'αριστερά του, καθώς ανασηκωνόταν στους αγκώνες του. Είδε τη Νύχτα να στέκεται πάνω σ'έναν βράχο με τη θάλασσα κάτωθι της. Στο χέρι της κρατούσε ένα ζευγάρι μπότες, πάνω απ'το κενό.

«Τι κάνεις εκεί;» απόρησε ο Άνεμος.

«Πετάω τις μπότες σου στον Ωκεανό,» τον πληροφόρησε, μ'ένα στραβό, πειραχτικό χαμόγελο, η Νύχτα. Και άφησε τα υποδήματα να πέσουν.

«Τι!» γούρλωσε τα μάτια του ο Άνεμος.

«Αυτό γιατί με τραβούσες μες στο δάσος νυχτιάτικο!» γέλασε η Νύχτα, κατεβαίνοντας απ'το βράχο όπου στεκόταν, μ'ένα ανάλαφρο πήδημα.

«Θα σε καθαρίσω, επιτόπου!» Ο Άνεμος πετάχτηκε όρθιος και της χίμησε.

Η Νύχτα, ακόμα γελώντας, έτρεξε μακριά του. Αλλά εκείνος την πρόλαβε και την άρπαξε απ'τη μέση, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της και σηκώνοντάς τη απ'το έδαφος, ενώ εκείνη κλοτσούσε τον αέρα με τα γυμνά της πόδια.

«Να σε πετάξω στη θάλασσα να μου τις βρεις;» γρύλισε.

«Αν με πετάξεις στη θάλασσα, θα χάσεις κάτι πολυτιμότερο...»

«Αλήθεια, τι;»

«Εμένα· εκτός κι αν τα βράχια αποδειχτούν, τελικά, τόσο μαλακά όσο τα μαξιλάρια.»

Ο Άνεμος φίλησε το πλάι του λαιμού της. «Θάπρεπε να σε σκοτώσω, κανονικά... αλλά όλο με ρίχνεις...» Την άφησε να πατήσει στη γη και κείνη στράφηκε στο μέρος του, κολλώντας τα χείλη της πάνω στα δικά του.

«Θα βρεις άλλες μπότες στο καράβι, χαζούλη...» του ψιθύρισε, καθώς έπεφταν στο χορτάρι.

** ** *

«Νύχτα.»

«Ναι...;» μουρμούρισε εκείνη, καθώς λαγοκοιμόταν, κουκουλωμένη στην κάπα του Ανέμου.

«Νύχτα. Κοίτα με.»

Η μελαχρινή γυναίκα ανασηκώθηκε, στον έναν αγκώνα, και ατένισε τον Άνεμο να στέκεται πάνω στο βράχο όπου στεκόταν εκείνη, όταν πέταξε τις μπότες του στον Ωκεανό. Τώρα, αυτός κρατούσε ένα παντελόνι και μια τουνίκα πάνω απ'τα κύματα.

«Τα ρούχα σου!» της είπε, γελώντας, και τ'άφησε να πέσουν.

«Άνεμε!» πετάχτηκε όρθια η Νύχτα, κρατώντας την κάπα του πάνω της. «Αυτό ήταν... αυτό ήταν –ό,τι χειρότερο μπορούσες να κάνεις!»

«Μπορώ να κάνω πολύ χειρότερα πράγματα,» την πληροφόρησε εκείνος, μ'ένα στραβό μειδίαμα, κατεβαίνοντας απ'τον βράχο.

«Γελοίο!» Η Νύχτα γύρισε απ'την άλλη, μουτρωμένοι, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της.

Ο Άνεμος την πλησίασε, χαμογελώντας, και αγκάλιασε τους ώμους της, ψιθυρίζοντάς της στ'αφτί: «Θα βρεις άλλα ρούχα στο πλοίο – εκεί όπου θα

βρω κι εγώ μπότες...»

«Το έκανες επίτηδες, ε;» μούγκρισε η Νύχτα. «Από εκδίκηση!»

«Ωωω! –τρομερή διαπίστωση! Δώστε στην κυρία ένα ρουμίνι!»

«Είσαι απαίσιος!...»

Ο Άνεμος γέλασε. «Έλα· πάμε στο πλοίο να ντυθούμε.» Άρχισε να προχωρά. Η Νύχτα τον ακολούθησε, και, σύντομα, εκείνη είχε ντυθεί, πάλι, με παντελόνι και τουνίκα. Αλλά ο τυχοδιώχτης δεν έβρισκε μπότες πουθενά.

«Καλά να πάθεις!» γέλασε η Νύχτα.

Ο Άνεμος έβαλε τις γροθιές στη μέση του. «Άκου να σου πω, αδελφούλα: Εγώ μεγάλωσα στα λιμάνια ξυπόλυτος· νομίζεις ότι δε μπορώ λίγο χωρίς μπότες;» Και βγήκε απ'το αμπάρι του πλοίου.

Αναπάντεχα, αντίκρισε τον Φάλμαριν μπροστά του.

«Γεια σου, μάγε,» είπε.

Η Ερία, η Μάνζρα κι ο Κλέντριν έρχονταν απ'το δάσος, όπως κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Γιατί φύγατε;» απαίτησε η αρχηγός, καθώς κι η Νύχτα έβγαине απ'τ'αμπάρι του πλοίου. «Δε σκεφτήκατε πώς θ'ανησυχούσαμε για σας; Και, στο κάτω-κάτω, τι σας έπιασε να τρέχετε πάνω σ'ετούτο το ερημονήσι προτού εμείς ξυπνήσουμε και ως το μεσημέρι;»

Ο Άνεμος κοίταξε στον ουρανό και διαπίστωσε πως και ο Λούντρινχ και ο Βάνσπαρχ ήταν ψηλά. Αναστέναξε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Μας συγχωρείς, Ερία. Αλλά είχα το βράδυ αυτή τη διαίσθηση ότι υπάρχει θησαυρός στο νησί, και δε μπορούσα να ήσυχασω...»

«Αλίμονο!...» αναποδογύρισε τα μάτια της η πολεμίστρια. «Πείστηκες, τουλάχιστον, ότι δεν υπάρχει;»

«Όχι,» απάντησε ο Άνεμος. «Γιατί υπάρχει,» βιάστηκε να προσθέσει, βλέποντας πως η Ερία ήταν στα πρόθυρα να τραβήξει το σπαθί της από θυμό. «Είναι τα πλοία –τα εμπορικά πλοία που έχουν ναυαγήσει εδώ!» Και έδειξε το σεντούκι. «Βρήκαμε αυτό. Καθώς κι αρκετά καλάθια γεμάτα ρούχα τα οποία μπορούμε να πουλήσουμε.

»Υπάρχει, όμως, ένα μικρό πρόβλημα: δεν έχουμε τρόπο ν'ανοίξουμε το μπαούλο· μήπως κουβαλάτε κάποιο τσεκούρι μαζί σας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κλέντριν. «Στην *Θαλάσσια Λεπίδα*.»

«Τότε, πάμε εκεί,» πρότεινε ο Άνεμος. «Καπετάνιε, θα με βοηθήσεις με το σεντούκι;»

Ο Κλέντριν έγνεψε καταφατικά· οπότε ο ένας έπιασε το μπαούλο από δεξιά κι ο άλλος από αριστερά και ξεκίνησαν να βαδίζουν.

«Αντί να χάνουμε το χρόνο μας, θάπρεπε να σκεφτόμαστε έναν τρόπο για να φύγουμε από τούτο το νησί,» είπε η Ερία, καθώς διέσχιζαν το δάσος.

«Ουδέν πρόβλημα!» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Μέσα στην απέραντη σοφία μου, τόχω σκεφτεί κι αυτό.»

«Για πες μας, λοιπόν, σε τι κατέληξε η... απέραντη σοφία σου;» απαίτησε η Ερία.

«Να φτιάξουμε μια σχεδιά,» εξήγησε εκείνος.

«Σχεδιά;...» μόρφασε η πολεμίστρια.

«Χμ,» έκανε ο Καπετάν Κλέντριν. «Θα μπορούσα να πω πως, για την άθλια κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε, αυτή είναι μια καλή λύση, αφού, ούτως ή άλλως, αποκλείεται να μπορέσουμε να επιδιορθώσουμε τη *Θαλάσσια Λεπίδα*.»

«Άνεμε, πού πήγαν οι μπότες σου;» είπε η Μάνζρα, κοιτώντας τα γυμνά πόδια του τυχοδιώκτη.

«Πρώτα τη Νύχτα,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Μάνζρα στράφηκε στην κορακομάλλα γυναίκα, αλλ'αυτή δε μίλησε· μόνο έριξε ένα βλέμμα στον Άνεμο κι αντάλλαξαν ένα λεπτό μειδίαμα.

Επέστρεψαν εκεί όπου ήταν η *Θαλάσσια Λεπίδα*, και ο Καπετάν Κλέντριν έφερε ένα τσεκούρι από μέσα. Κοπάνησε το μπαούλο, μέχρι που έσπασε. Στο εσωτερικό του αποκαλύφθηκαν χρυσά νομίσματα, που έλαμπαν στο φως των ήλιων του Άρμπενναρκ.

Ο Άνεμος γέλασε και φίλησε τα χείλη της Νύχτας. «Θα πλουτίσουμε, μόλις πάρουμε ό,τι υπάρχει και στ'άλλα καράβια!»

«Τέρμα οι περιπλανήσεις σε τούτο το ερημονήσι,» δήλωσε η Ερία. «Τώρα, θα φτιάξουμε τη σχεδία.»

«Ξέχνα το,» αντιγύρισε ο Άνεμος. «Δεν αφήνω τίποτα πολύτιμο πίσω.»

«Αρχίστε εσείς να τη φτιάχνετε,» πρότεινε η Νύχτα, «και θα σας βοηθήσουμε, όταν τελειώσουμε με τα εμπορικά πλοία.»

Η Ερία ξεφύσησε. «Όπως θέλετε. Αλλά βιαστείτε.»

Ύστερα, κάθισαν να φάνε το μεσημεριανό τους, βλέποντας τη θάλασσα να γλείφει την αμμουδιά της παραλίας, με τα κύματά της. Ο καιρός είχε αρχίσει να γίνεται πιο κρύος.

«Μπορεί νάχουμε καταιγίδα ως τ'απόγευμα,» είπε ο Κλέντριν, κοιτώντας τον ουρανό.

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά ο Άνεμος. «Έχεις καμια σκηνή στη *Θαλάσσια Λεπίδα*;»

Ο Κλέντριν κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Όχι.»

«Τότε, καλύτερα να φτιάξουμε καταφύγιο με φύλλα,» πρότεινε ο Άνεμος.

«Και η σχεδία;» έκανε η Ερία.

«Άστη γι'αύριο,» της είπε ο τυχοδιώκτης. «Τώρα, προέχει να προστατευτούμε απ'την καταιγίδα.» Σηκώθηκε όρθιος. «Ελάτε· δουλειά.»

«Περίμενε να καταπιούμε!» διαμαρτυρήθηκε η Μάνζρα.

Ο Άνεμος ξανακάθισε στην άμμο, περιμένοντάς τους να τελειώσουν το φαγητό τους και τρώγοντας κι ο ίδιος λίγο ακόμα.

Μετά, πήραν πελέκια απ'την *Θαλάσσια Λεπίδα* κι άρχισαν να κόβουν μεγάλα κλαδιά απ'τα δέντρα, γεμάτα φύλλα, για να τα στερεώσουν έτσι, ώστε να κατασκευάσουν μια μικρή καλύβα, που θα στους χωρούσε, σχετικά άνετα, όλους. Μόλις την ετοίμασαν, άρχισαν να πέφτουν οι πρώτες σταγόνες της βροχής.

«Πάνω στην ώρα,» παρατήρησε η Νύχτα, μπαίνοντας.

Ο Άνεμος την ακολούθησε. Το ίδιο κι η Ερία, η Μάνζρα κι ο Καπετάν Κλέντριν. Μονάχα ο Φάλμαριν κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έμειναν έξω, κοιτώντας τον ορίζοντα.

«Ε, μάγε! Έλα!» φώναξε ο τυχοδιώχτης.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού στράφηκε στο μέρος του, χτύπησε τον πρώην-Ράθμαλ, ελαφρά, στον ώμο, και μπήκαν κι εκείνοι στο πρόχειρο καταφύγιο.

«Τι βλέπατε;» ρώτησε η Ερία.

«Τα Πνεύματα είν'ανήσυχα,» είπε, με απλανές βλέμμα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Πάλι;» έκανε ο Άνεμος. «Δε μ'αρέσει τούτο! Όποτε αυτά τα Πνεύματα είν'ανήσυχα, κάτι κακό συμβαίνει...»

«Αυτό φοβάμαι και γω,» συμφώνησε ο Φάλμαριν, μ'ένα κούνημα του κεφαλιού του. «Μου μοιάζει κάτι να έρχεται...»

«Νόμιζα ότι θα με καθισύχαζες, μάγε!...» παραπονέθηκε ο Άνεμος.

«Φάλμαριν, μπορεί να είναι...;» Η Ερία έχασε τα λόγια της, και το στόμα της έμεινα μισάνοιχτο.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή κι ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Όχι,» απάντησε στην αρχηγό της αποστολής ο δεύτερος. «Δεν πιστεύω νάναι ο Μάργκανθελ.... Κάτι έρχεται απ'το νερό· τα Πνεύματα του Ωκεανού είναι αναστατωμένα.»

Η Μάνζρα ξεθηκάρωσε το σπαθί της. «Για κάθε ενδεχόμενο,» είπε στους άλλους, που έστρεψαν τις ματιές τους προς το μέρος της.

Η καταιγίδα αγρίευε, με το πέραςμα του χρόνου. Αστραπές έσχιζαν τον ουρανό, βροντές τον ταρακουνούσαν· βροχή έπεφτε, τόσο δυνατή που δε μπορούσες να δεις πάνω από τρία μέτρα απόσταση· αγέρας σφύριζε, παρασέρονοντας την άμμο και τα φύλλα των δέντρων.

«Τι θεομηνία και τούτη...» μουρμούρισε η Νύχτα, τυλιγμένη στην κάπα της και με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του Ανέμου. «Όλα μας έχουνε βρει σε τούτο το καταραμένο ταξίδι.»

«Μη λες μεγάλα λόγια,» τη συμβούλεψε ο τυχοδιώχτης. «Ποτέ δεν ξέρεις τι άλλο μπορεί να γίνει.»

«Κάτι επικίνδυνο ζυγώνει,» πληροφόρησε τους συντρόφους του ο Φάλμαριν. «Είναι κοντά μας.»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του και όλοι τους είχαν όπλα στα χέρια.

«Ελπίζω τούτο να μην είναι κανένα απ'τα χοντρά αστεία σου, μάγε,» είπε ο Άνεμος, αν και ήξερε πως ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν έλεγε ποτέ αστεία και, μάλιστα, «χοντρά».

Ο Φάλμαριν ξεκίνησε να φωνάζει παράξενα λόγια, που κανείς – εκτός, ίσως, απ'τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή– δεν καταλάβαινε.

«Τι κάνει, τώρα;» ρώτησε η Μάνζρα την Ερία.

Η αρχηγός της αποστολής έδειξε την άγνοιά της, ανασηκώνοντας τους ώμους της.

Όταν ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού ολοκλήρωσε τη γητεία του, η βροχή φάνηκε να παραμερίζει, σαν κουρτίνα, μπροστά απ'την ομάδα. Και πίσω της σκιερές μορφές φανερώθηκαν να γλιστρούν έξω απ'τη θάλασσα και να σέρνονται πάνω στην άμμο. Έμοιαζαν με φίδια –πελώρια φίδια –πράγμα που τους άφησε όλους άφωνους, για λίγο. Ύστερα, αστραπές φωτίσαν το μέρος και αποκαλύφθηκε τι, πραγματικά, ήταν τα πλάσματα: Είχαν γυναικεία σώματα απ'τη μέση και πάνω, κι απ'τη μέση και κάτω ουρές που έμοιαζαν με κάτι ανάμεσα σε ερπετό και ψάρι. Τα μαλλιά στο κεφάλι τους ήταν πράσινα και ανακατεμένα, πέφτοντας μπουρδουκλωμένα γύρω απ'τα πρόσωπά τους. Στα στόματά τους μυτερά δόντια φύτρωναν, τα οποία γυάλιζαν, μες στην καταιγίδα· όπως και τα γαμψά νύχια στις άκρες των δαχτύλων τους.

«Γοργόνες!» αναφώνησε ο Καπετάν Κλέντριν. «Φυλαχτείτε. Τα σκυλόδοντά τους είναι δηλητηριώδη.»

«Καλά τάλεγα γω,» μουρμούρισε, με δέος, ο Άνεμος: «Κάθε φορά που αυτά τα καταραμένα τα Πνεύματα είναι ανήσυχα, κάτι κακό συμβαίνει...» Κράτησε το ξιφίδιό του σε αμυντική θέση· το ίδιο κι η Νύχτα, πλάι του.

Οι γοργόνες έρχονταν, σερνόμενες στην άμμο και σφυρίζοντας, καθώς φιδίσειες, διχαλωτές γλώσσες ξεπρόβαλαν απ'τα στόματά τους.

«Δεν έχω ξαναδεί τέτοια πλάσματα,» είπε η Μάνζρα. «Αλλά έχω ακούσει για δαύτα. Νόμιζα ότι ζούσαν μονάχα στους θρύλους...»

«Δε ζουν μονάχα στους θρύλους, φιλενάδα,» την πληροφόρησε η Νύχτα· «ζουν και στον Άρμπεναρκ.»

Ο Φάλμαριν, κρατώντας ακόμα τη βροχή ανοιγμένη σαν κουρτίνα εμπρός τους, φώναξε κι άλλα μαγικά λόγια και ένα αστροπελέκι κατήλθε εξ ουρανού, πέφτοντας στο κεφάλι μιας γοργόνας και καρβουνιάζοντάς την. Το ουρλιαχτό της αντήχησε, πάνω απ'το χαλασμό της καταγίδας.

«Ετοιμαστείτε να υπερασπιστείτε τους εαυτούς σας!» φώναξε στους συντρόφους του ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. Και κάλεσε ακόμα ένα αστροπελέκι, για να χτυπήσει άλλη μια γοργόνα.

Η Μάνζρα στάθηκε αριστερά του Φάλμαριν και η Ερία δεξιά του, καθώς τα τέρατα ζύγωναν. Η πρώτη απομάκρυνε ένα, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο, με το σπαθί της. Η δεύτερη σπάθισε και βρήκε μια γοργόνα στο λαιμό, τερματίζοντας τη ζωή της.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού κάλεσε κι άλλο αστροπελέκι, πετυχαίνοντας, πάλι, το στόχο του —το κεφάλι του όντος που αντίκριζε. Η Ερία βγήκε απ'το πρόχειρο καταφύγιο που είχαν φτιάξει, εκείνη κι οι σύντροφοί της, και χίμησε σε μια γοργόνα. Κατέβασε το ξίφος της κάθετα και της έσπασε το κρανίο. Ο Καπετάν Κλέντριν ακολούθησε την πολεμίστρια, κραδαίνοντας ένα τσεκούρι.

Ένα απ'τα τέρατα στηρίχτηκε στα χέρια του και πετάχτηκε προς την Μάνζρα. Εκείνη γούρλωσε τα μάτια, αιφνιδιασμένη, αλλά πρόλαβε να θέσει το ξίφος της κάθετα εμπρός της και να τρυπήσει τη

γοργόνα στο στομάχι. Μια άλλη άπλωσε τα νύχια της και πιάστηκε απ'τα πλευρά της ξανθιάς πολεμίστριας· άνοιξε το στόμα της, για να τη δαγκώσει, με τα δηλητηριώδη δόντια της, στην κοιλιά. Αλλά δεν πρόλαβε, καθώς ο Άνεμος έμπηξε το ξιφίδιό του, ως τη λαβή, στη ράχη της.

«Ευχαριστώ, τυχοδιώχτη,» είπε η Μάνζρα.

«Ούτε να το σκέφτεσαι, κούκλα,» αποκρίθηκε εκείνος, βγαίνοντας απ'το φτιαγμένο από φυλλωσιές κατάλυμα της ομάδας, για ν'αναμιχτεί στη μάχη.

Το τσεκούρι του Καπετάν Κλέντριν πήρε τα κεφάλια δυο γοργόνων, καθώς εκείνες χιμούσαν, σερνόμενες, καταπάνω του.

Η Ερία άκουσε ένα σφύριγμα πίσω της και αισθάνθηκε νύχια να μπήγονται στην πλάτη της. Γρύλισε, μέσα από σφιγμένα δόντια, ενώ, συγχρόνως, αντίκριζε ένα απ'τα τέρατα νάρχεται από μπρος της, έτοιμο να την ξεσχίσει. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πετάχτηκε κι άρπαξε τη γοργόνα στη ράχη της απ'τα μαλλιά, ρίχνοντάς την κάτω και σκοτώνοντάς την, με το πελέκι του. Η πολεμίστρια, πάραυτα, έμπηξε το λεπίδι της στο μαλακό στήθος εκείνης που της χιμήσουμε καταμέτωπο.

«Βλέπω πως δεν έχεις ξεχάσει την τέχνη σου, Ράθμαλ,» είπε η Ερία.

«Κάποια πράγματα που γνώριζε αυτός ο Ράθμαλ τα γνωρίζω κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Άνεμος κλότσησε μια γοργόνα καταπρόσωπο, σπάζοντας τα δηλητηριώδη δόντια της, και η Νύχτα της κάρφωσε το ξιφίδιό της στο λαιμό, αρπάζοντάς την απ'τα πράσινά της μαλλιά.

Εν τω μεταξύ, αστροπελέκια βάλλονταν απ'τον ουρανό, πετυχαίνοντας πολλά απ'τα τερατόμορφα πλάσματα.

Ξαφνικά, η βροχή, την οποία είχε παραμερίσει ο Φάλμαριν, σαν κουρτίνα, μπροστά απ'το καταφύγιο της ομάδας, άρχισε, πάλι, να πέφτει, λούζοντάς τους όλους.

«Μάγε!» μούγκρισε ο Άνεμος. «Επίτηδες τόκανες αυτό;»

Η Ερία αποκεφάλισε μια γοργόνα· ο Κλέντριν άνοιξε το κεφάλι μιας άλλης στα δύο.

«Υποχωρούν!» φώναξε η αρχηγός της αποστολής, βλέποντας τα τέρατα να σέρνονται, πάλι, μες στο νερό.

«Ελάτε στο καταφύγιο,» είπε ο Φάλμαριν, που καθόταν μέσα.

«Μας κοροϊδεύεις κιόλας, τώρα, μάγε!» διαμαρτυρήθηκε ο Άνεμος, μπαίνοντας, βρεγμένος. «Εσύ καλά ήσουν εδώ κι αποφάσισες να μας κάνεις όλους παπί, ε;»

«Δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μου,» τον διαβεβαίωσε ο Φάλμαριν. «Δεν μπορούσα, συγχρόνως, να προστάζω τα Πνεύματα να ρίχνουν αστροπελέκια και να κρατούν την βροχή μακριά μας· κάποια στιγμή, έχασα τον έλεγχό τους.»

«Αφού είμαστε όλοι καλά, δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε η Ερία. «Λίγο νερό δε θα μας βλάψει.»

«Πώς είν'αυτές οι γρατσουνιές στην πλάτη σου;» τη ρώτησε ο Φάλμαριν.

«Τσουίζουν λιγάκι, μα δεν πρέπει νάναι τίποτα το σοβαρό.»

«Εσένα;» Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού στράφηκε στην Μάνζρα.

«Δεν τραυματίστηκα καν· η γοργόνα, απλά, έσχισε τα ρούχα μου,» εξήγησε η ξανθιά πολεμίστρια.

«Είν'ευχάριστο που δεν μας προξένησαν κανένα κακό αυτές οι μέγαιρες του Ωκεανού,» είπε ο Κλέντριν. «Αν είχαν δαγκώσει κάποιον από μας, θάχαμε μπελάδες.»

«Το δηλητήριό τους είναι θανατηφόρο,» εξήγησε ο Άνεμος.

** ** *

Ο κορμός έπεσε, ύστερα από ένα ακόμα χτύπημα του τσεκουριού του Ανέμου, κάνοντας έναν δυνατό θόρυβο. Ο τυχοδιώχτης σκούπισε τον ιδρώτα στο μέτωπό του.

«Αυτή η σχεδιά δε θ'αργήσει να φτιαχτεί, με τον ρυθμό που κόβουμε τα δέντρα,» παρατήρησε η Νύχτα, μ'ένα μειδίαμα.

«Μια σχεδιά δεν είναι μόνο να κόψεις τα δέντρα,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Έχει κι άλλα πράγματα.»

«Δηλαδή, έχεις ξαναφτιάξει;» ρώτησε η Νύχτα, χτυπώντας, με το τσεκούρι της, έναν κορμό.

«Ναι,» δήλωσε ο Άνεμος, και ήρθε να τη βοηθήσει, βαρώντας τον ίδιο κορμό, με το δικό του τσεκούρι, απ'την άλλη μεριά.

«Δε μου τόχες ποτέ πει,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

«Εσύ τι νόμιζες; πώς θα σας πρότεινα να φτιάξετε σχεδιά, αν ήμουν ερασιτέχνης σ' αυτό;» γέλασε ο Άνεμος.

«Είσαι τεχνίτης, επομένως, μπαγαπόντη μου;» ρώτησε ο Κλέντριν, πελεκώντας ένα δέντρο, μόνος του.

«Έμαθα,» εξήγησε ο Άνεμος. Μειδίασε, προσθέτοντας: «Μετά από αρκετές αποτυχημένες προσπάθειες.»

«Πότε έγινε αυτό;» θέλησε να μάθει η Νύχτα.

«Κάποτε, ξέμεινα σ'ένα ερημονήσι, σαν κι ετούτο,» είπε ο Άνεμος. «Δεν υπήρχε άλλος τρόπος να φύγω, οπότε έφτιαξα σχεδιά.»

«Πώς ξέμεινες στο ερημονήσι;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Εσύ πώς λες; Ναυάγησε το πλοίο στ'οποίο βρισκόμουν. Ο Καπετάνιος ήτανε χειρότερος απ'τον Καπετάν Κλέντριν, να φανταστείς!»

«Ε!» μούγκρισε ο ναυτικός. «Πρόσεχε τα λόγια σου, παλιολιμανόγατε, μπαγαπόντη, ξιπασμένη θησαυροκυνηγέ!»

Οι άλλοι γέλασαν.

«Για μένα έχουνε να λένε σ'όλα τα λιμάνια,» συνέχισε ο Κλέντριν. «Λίγους καπεταναίους καλύτερους απ'την αφεντιά μου θα βρεις σ'ολάκερο τον Άρμπεναρκ!»

«Δεν αμφιβάλλω, Καπετάνιε,» χαμογέλασε ο Άνεμος. «Αστειευόμουν πιο πριν, φυσικά.»

«Πέφτει,» προειδοποίησε η Ερία. Κι αυτή κι η Μάνζρα απομακρύνθηκαν απ'το δέντρο τους, αφήνοντάς το να σωριαστεί στην υγρή απ'την χτεσινοβραδινή καταιγίδα γη.

«Ακόμα ένα,» είπε ο Άνεμος. «Καλό είναι που δεν αργούμε. Αλλά ο μάγος κι ο άλλος, ο ψυχωτικός, τι κάνουν εκεί πέρα;» Ο τυχοδιώκτης έστρεψε το κεφάλι του στον Φάλμαριν και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, που στέκονταν μακριά απ'τους συντρόφους τους, κοντά σε κάτι βράχια της παραλίας, συζητώντας αναμεταξύ τους.

«Μην αποκαλείς τον Ράθμαλ έτσι!» θύμωσε η Ερία.

«Πώς; Ψυχωτικός;»

«Ναι –ψυχωτικό. Μην τον ξαναπείς έτσι! Μια χαρά άνθρωπος ήταν, μέχρι που ήρθε εδώ και... δεν ξέρω τι του συνέβη.» Αρχισε, πάλι, να πελεκά ένα δέντρο, παρέα με τη Μάνζρα.

Ο Άνεμος σταμάτησε ν'ανεβοκατεβάζει το τσεκούρι του και φώναξε, δυνατά, στον Φάλμαριν: «Μάγε! Έλα εδώ πέρα!»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στράφηκαν στο μέρος του, και ξεκίνησαν να βαδίζουν.

«Καιρός είναι να κάνουν λίγη δουλειά κι αυτοί,» μουρμούρισε ο Άνεμος, συνεχίζοντας να πελεκά τον κορμό εμπρός του.

«Πέφτει,» τον πληροφόρησε η Νύχτα, με μια τελευταία τσεκουριά της.

Ο τυχοδιώκτης κι η φίλη του απομακρύνθηκαν απ'το σωριαζόμενο στην υγρή γη δέντρο.

Ο Φάλμαριν κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ήρθαν. «Τι θα θέλατε, κύριε;» ρώτησε ο πρώτος.

«Δεν υφαίνεις τα μάγια σου να κόψεις τούτα τα δέντρα, χωρίς να χρειάζονται τα τσεκούρια μας;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Δεν νομίζω να έχω διδαχτεί την μαγεία του ξυλοκόπου, κύριε,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, μ'ένα μειδίαμα.

«Ξεχνάς τα βασικά, μάγε,» είπε ο Άνεμος, ξεκινώντας το κόψιμο ενός άλλου δέντρου, μαζί με τη Νύχτα. «Αλλά, όπως και νάχει, πιάσε ένα πελέκι και βοήθησέ μας.»

«Φοβάμαι πως θα μπορούσα να σας προσφέρω λίγη βοήθεια, κύριε,» είπε ο Φάλμαριν. «Αλλ’αφού επιμένετε, φέρτε μου μερικά τσεκούρια.»

«Μερικά τσεκούρια;» απόρησε ο Άνεμος. «Γιατί; ένα για σένα κι ένα για τον φίλο σου δε σου φτάνουν;»

«Όχι,» δήλωσε, απλά, ο Φάλμαριν.

«Πάω εγώ να φέρω,» είπε ο Καπετάν Κλέντριν, κι έφυγε κατευθυνόμενος στην *Θαλάσσια Λεπίδα*.

«Να δούμε τι θα τα κάνεις;» κάγχασε ο Άνεμος. «Αλλά όποιος βαριέται να ζυμώσει...» Δε συνέχισε, επιδιδόμενος στα χτυπήματα του πελεκιού του πάνω στον κορμό του δέντρου.

Σε λίγο, ο Καπετάν Κλέντριν επέστρεψε με πέντε τσεκούρια και τ’άφησε στο έδαφος, κοντά στον Φάλμαριν, προτού πιάσει το δικό του, για να ξεκινήσει, πάλι, το πελέκημα του κορμού που είχε αφήσει στη μέση.

«Τώρα, δες, φίλε μου, αυτό που λέγαμε προηγουμένως,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Φώναξε μερικά παράξενα λόγια, ύψωσε τα χέρια του και τα πέντε πελέκια σηκώθηκαν στον αέρα. Περιτριγύρισαν έναν κορμό και τον βάρεσαν αρκετές φορές, ενώ οι άλλοι τα κοιτούσαν καλά-καλά. Το δέντρο δεν άργησε να πέσει.

«Ναι... ‘Φοβάμαι πως θα μπορούσα να προσφέρω λίγη βοήθεια’, ε, μάγε;» κάγχασε ο Άνεμος.

«Χωρίς τσεκούρια, όντως, λίγη βοήθεια θα μπορούσα να σας προσφέρω, κύριε,» εξήγησε ο Φάλμαριν. Στράφηκε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Τώρα, κάντο εσύ.»

Τα πελέκια έπεσαν στο έδαφος, σαν οι αόρατες γροθιές που τα κρατούσαν, ξαφνικά, να τ’άφησαν. Ο άντρας που παλιά ονομαζόταν

Ράθμαλ φάνηκε ν' αυτοσυγκεντρώνεται. Σήκωσε το ένα του χέρι και είπε κι εκείνος παράξενα λόγια. Τρία απ' τα τσεκούρια υψώθηκαν.

«Και τ' άλλα δύο –μην εγκαταλείπεις!» τον παρότρυνε ο Φάλμαριν.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έκανε και τα δυο που κείτονταν ακόμα στο χώμα να σηκωθούν. Και όλα μαζί ξεκίνησαν να πελεκούν ένα δέντρο, το οποίο, ύστερ' από λίγο, έπεσε. Μαζί με τα τσεκούρια.

Ο πρώην-Ράθμαλ φάνηκε κουρασμένος απ' αυτή την επίδειξη μαγείας.

«Μπράβο,» του είπε ο Φάλμαριν. «Τα πας καλά.»

«Ναι, σύντομα, θάχουμε κι άλλο μάγο ανάμεσά μας,» σχολίασε ο Άνεμος. «Αλλά, δε μου λες, μάγε –μεγάλε μάγε, εννοώ–, γιατί αυτού του μιλάς στον ενικό, ενώ σ' όλους εμάς στον πληθυντικό;»

Ο Φάλμαριν μειδίασε. «Ποτέ δεν μου πέρασε απ' το μυαλό να μιλήσω στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή στον πληθυντικό.» Και απομακρύνθηκε, μαζί με τον μαθητευόμενό του, καθώς συζητούσαν σιγανά, αναμεταξύ τους.

«Ανυπομονώ να φτάσουμε στο Σαραόλν,» είπε, μετά από κάποια ώρα, ο Άνεμος. «Για να επενδύσουμε το θησαυρό μας.»

«Βρήκατε πολλά χρήματα το πρωί;» ρώτησε η Ερία, που εκείνη, η Μάνζρα κι ο Κλέντριν έκοβαν μόνοι τους δέντρα, όσο οι δυο τυχοδιώχτες έψαχναν τα καράβια τα οποία είχαν ναυαγήσει στο νησί.

«Σε κάθε πλοίο υπήρχε, τουλάχιστον, ένα σεντούκι,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Οπότε, χρειαζόμαστε μεγάλη σχεδία, για να τα κουβαλήσουμε.»

Ο Άνεμος γέλασε.

«Παίδες, έχει περάσει το μεσημέρι,» παρατήρησε ο Κλέντριν, καθώς το σωματώδες κορμί του γυάλιζε απ' τον ιδρώτα στο φως των δίδυμων ήλιων του Άρμπεναρκ. «Δε σταματάμε, τώρα, να φάμε και τίποτα; Ή άλλου, πιστεύω έχουμε κόψει αρκετούς κορμούς.»

Ο Άνεμος κοίταξε τριγύρω. «Καλά λες, Καπετάνιε,» συμφώνησε, μ' ένα νεύμα. «Ίσως, παραπάνω απ' όσους θα χρειαστούμε. Όντως, θέλουμε λίγη ξεκούραση.»

«Μετά από ένα μπάνιο στη θάλασσα,» πρόσθεσε η Νύχτα, κάνοντας πίσω τα μαύρα μαλλιά της και σκουπίζοντας, συγχρόνως, ιδρώτα απ' το μέτωπό της.

Έριξαν κάτω τα τσεκούρια τους και πήγαν στην παραλία. Γδύθηκαν και βούτηξαν στο δροσερό νερό.

«Πάγωσα!» έκανε η Μάντζρα. «Τόση ώρα δεν καταλαβαίναμε το κρύο, καθώς πελεκούσαμε.»

Ο Άνεμος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

Βγήκαν, γρήγορα, απ' τη θάλασσα, γιατί δεν μπορούσαν να μείνουν μέσα παραπάνω, σκουπίστηκαν, βιαστικά, και ντύθηκαν, ρίχνοντας και τις κάπες πάνω τους. Η Νύχτα άναψε φωτιά κι όλοι τους συγκεντρώθηκαν τριγύρω. Ο Κλέντριν έφερε προμήθειες απ' τη *Θαλάσσια Λεπίδα* και ξεκίνησαν να τρώνε, πίνοντας κρασί μαζί.

Ο Φάλμαριν κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ήρθαν κοντά τους. «Πολύ μαζεμένοι μού φαίνεστε,» παρατήρησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Το κρύο μάς έπιασε στα ξαφνικά, δάσκαλε,» αποκρίθηκε η Ερία.

«Λέω αύριο να καθαρίσουμε τους κορμούς,» πρότεινε ο Άνεμος. «Τώρα, αισθάνομαι όλο το κορμί μου μουδιασμένο...»

Άπαντες έγενεσαν καταφατικά, συμφωνώντας. Έτσι, πέρασαν το απόγευμά τους κοντά στη φωτιά, συζητώντας και τρώγοντας. Όταν οι ήλιοι ολοκλήρωσαν τους κύκλους τους και χάθηκαν ο ένας στην Ανατολή και ο άλλος στη Δύση, ο Άνεμος ρώτησε:

«Δεν έχει παραμυθάκι, σήμερα, μάγε;»

«Καλύτερα, κοιμηθείτε, για νάχετε δυνάμεις, αύριο,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Δες εδώ! Δες εδώ! Μας στρώνει στη δουλειά, σα σκλάβους, ενώ ο ίδιος κάθεται και φιλοσοφεί με τον άλλο, τον...» *ψυχωτικό*, ήθελε να προσθέσει, αλλά θυμήθηκε πως η Ερία του είχε πει να μην τον αποκαλεί έτσι. Αναστέναξε. «Τέλος πάντων...»

Η Νύχτα γέλασε, κοφτά.

** ** *

Την επόμενη μέρα, η ομάδα της Ερία επιδόθηκε στο να καθαρίζει τους κορμούς από τα κλαδιά και τ'άγρια σημεία τους. Όλοι είχαν σηκωθεί πρωί-πρωί και είχαν πιάσει δουλειά δίχως να λείπει κανένας· γιατί ο Άνεμος και η Νύχτα πίστευαν ότι είχαν ψάξει όλα τα συντρίμια των εμπορικών πλοίων και δεν είχαν αφήσει κάποιο «θησαυρό».

«Δάσκαλε,» είπε η αρχηγός της αποστολής, «μπορείς να μας βοηθήσεις, με τα μάγια σου;»

«Δεν νομίζω,» κούνησε το κεφάλι του ο Φάλμαριν. «Να κόβεις τα δέντρα, με τα τσεκούρια, είναι άλλο, κι άλλο είναι να καθαρίζεις τους κορμούς.»

«Ψεύδεται ασυστόλως,» είπε ο Άνεμος, βουτηγμένος στον ιδρώτα, καθώς έκοβε, με το ξιφιδιό του, ένα κλαδί.

Το μεσημέρι πλύθηκαν, πάλι, στη θάλασσα, πάγωσαν, και κουκουλώθηκαν στις κάπες τους, για να καθίσουν γύρω από μια ζεστή φωτιά. Είχαν καθαρίσει τα μισά απ'τα κομμένα δέντρα που πίστευαν πως θα τους χρειαζόνταν, για να κατασκευάσουν τη σχεδία.

«Τα υπόλοιπα θα τα καθαρίσουμε τ'απόγευμα,» είπε η Ερία.

«Τ'απόγευμα;» παραπονέθηκε ο Άνεμος. «Ηλπίζα να ξεκουραστούμε λιγάκι...»

«Εσύ δε βιαζόσουν να φύγεις από δώ;» τον ρώτησε η Ερία.

Εκείνος δεν απάντησε, αλλά δεν έφερε κι αντίρρηση, γιατί ήξερε πως όσο πιο γρήγορα έφευγαν από τούτο το ερημονήσι, τόσο το καλύτερο· άλλωστε, αυτός κι η Νύχτα είχαν έναν ολόκληρο θησαυρό να επενδύσουν.

Έτσι, μετά απ'το φαγητό και λίγη ανάπαυση, έπιασαν, πάλι, δουλειά, καθαρίζοντας τους κορμούς. Και, ως την ολοκλήρωση των κύκλων των ήλιων του Άρμπεναρκ, είχαν τελειώσει.

«Είμαι κουρέλι,» είπε η Μάνζρα, καθώς το σκοτάδι τύλιγε το νησί.

«Ναι,» συμφώνησε η Ερία. «Αναμφίβολα, είμαστε όλοι κουρασμένοι, όμως θα πρέπει να φυλάμε βάρδιες, εναλλάξ, μέχρι το πρωί.»

«Ερία—» άρχισε ο Άνεμος, αλλά εκείνη τον διέκοψε:

«Μπορεί να ξανάρθουν οι γοργόνες,» τόνισε.

«Ξεκουραστείτε,» πρότεινε ο Φάλμαριν. «Τα Πνεύματα θα στέκονται φρουροί μας· και θα ειδοποιήσουν εμένα και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, αν κάτι μας πλησιάζει.»

«Ορίστε, ο μάγος έδωσε τη λύση!» είπε ο Άνεμος.

«Αν είναι έτσι, εντάξει,» αποκρίθηκε η Ερία. «Ας κοιμηθούμε...»

** ** *

«Ηρθε η ώρα του δεσίματος,» είπε ο Άνεμος, όταν σηκώθηκε, το επόμενο πρωί. Ύστερα, τεντώθηκε. «Ααα...» μούγκρισε. «Η πλάτη μου με πεθαίνει!...»

«Δεν είς'ο μοναδικός,» τον διαβεβαίωσε η Νύχτα, δένοντας τις μπότες της.

«Αυτό είναι το μόνο βέβαιο,» συμφώνησε η Ερία, μ'ένα μειδίαμα, λοξοκοιτώντας τους δυο τυχοδιώχτες. «Μάνζρα, σήκω, επιτέλους!» Πασπάτεψε, με την μύτη του ποδιού της, τ'αριστερά πλευρά της ξανθιάς πολεμίστριας. «Πώς τα καταφέρνεις πάντα και κοιμάσαι έτσι;»

«Αρχηγέ...!» μουρμούρισε η Μάνζρα, μέσα στον ύπνο της. «Είσαι, συνεχώς, καταπιεστική!...»

«Σήκω!» πρόσταξε η Ερία, βάζοντας τα χέρια της στη μέση.

«'Ντάξει! 'ντάξει!» Η Μάνζρα έβγαλε την κουβέρτα από πάνω της και φόρεσε τις μπότες της, προτού σταθεί όρθια. Τρίβοντας τα μάτια της, είπε: «Ποτέ δε μ'αφήνεις να κοιμηθώ όσο θέλω!»

«Υπερβολές...!» αναστέναξε η Ερία.

«Ελάτε· ας πιάσουμε δουλειά,» πρότεινε ο Καπετάν Κλέντριν. «Πάω να φέρω σχοινί απ'το πλοίο, για να δέσουμε τη σχεδία μας.»

Και, σε λίγο, ο Καπετάνιος της *Θαλάσσιας Λεπίδας* τούς προμήθευσε με τρεις μεγάλες κουλούρες σχοινί. Έφεραν τους κορμούς κοντά τους και ξεκίνησαν να τους δένουν. Κατ'αρχήν, έδεσαν τον έναν πλάι στον άλλο και, ύστερα, όταν τελείωσαν μ'αυτό, τους έδεσαν κι όλους μαζί, για να ισχυροποιήσουν τη σχεδία, ώστε να μη διαλυθεί, αν συναντούσαν καμια φουρτούνα· πράγμα αρκετά πιθανό με τον καιρό που είχε, τώρα τελευταία. Πρόσθεσαν ένα όρθιο, μακρύ ξύλο, στο κέντρο του πλεούμενου, και έβαλαν πάνω του το πανί, το οποίο, στην πραγματικότητα, ήταν ένα κομμάτι του σαφώς μεγαλύτερου πανιού της *Θαλάσσιας Λεπίδας*. Τέλος, έφτιαξαν ένα δοιάκι, για το μικρό σκάφος τους.

Ο Άνεμος και η Νύχτα φόρτωσαν τα μπαούλα με τον θησαυρό τους στην νεοκατασκευασμένη σχεδία. «Ελπίζω να μην αφήσαμε τίποτα πίσω,» είπε ο πρώτος.

«Πλεονέκτη,» μειδίασε η τυχοδιώχτρια.

«Θα φάμε και θα ξεκινήσουμε,» είπε η Ερία.

Γδύθηκαν, έκαναν μπάνιο στη θάλασσα, για να ξεφορτωθούν τον ιδρώτα από πάνω τους, σκουπίστηκαν και ντύθηκαν, γρήγορα, γιατί ήταν κρύα μέρα σήμερα. Κάθισαν γύρω από μια φωτιά, τυλιγμένοι στις κάπες τους και γευματίζοντας απ'τις προμήθειες που είχαν μαζί τους.

«Πώς τα βλέπεις τα πράγματα, μάγε; Θα τα καταφέρουμε να φτάσουμε ασφαλείς στο Σαραόλν;» είπε ο Άνεμος.

«Ελπίζω,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, «να μη νομίζετε πως θα κατορθώσουμε να πάμε ως το Βασίλειό μας με τούτη τη σχεδία. Καλά θα κάνουμε να βρούμε κάποιο πλοίο, καθ'οδόν, για να μας μεταφέρει μέχρι εκεί.»

«Μα, φυσικά κι έτσι θα γίνει, φίλε μου,» τόνισε ο Καπετάν Κλέντριν. «Θα πάμε στο κοντινότερο νησί –στο Γκένχεκ, ας πούμε– και θα μπαρκάρουμε σε κάνα καράβι, για την Θέρληχ. Αν και δεν περνούν πολλά πλοία απ'αυτά τα νερά, τον τελευταίο καιρό, πιστεύω κάποιο θα πετύχουμε. Κι αν όχι, θα αγοράσουμε καμια βάρκα.»

«Και στην πρωτεύουσα του Βασιλείου του Ωκεανού, θα βρούμε τη Βασίλισσα Αάνθα,» πρόσθεσε η Ερία. «Οπότε, θα της μιλήσουμε γι'αυτόν τον σκοτεινό Θεό που δημιούργησαν οι δαιμονάνθρωποι.»

«Τον Μάργκανθελ,» της θύμισε ο Φάλμαριν. «Και είναι *μισός-Θεός*.»

«Ό,τι κι αν είναι, είναι επικίνδυνος για όλους μας· και η Βασίλισσα του Ωκεανού πρέπει να ενημερωθεί,» τόνισε η Ερία. «Όπως κι ο Βασιλιάς Βένγκριλ, όταν επιστρέψουμε στο Σαραόλν.»

«Και δε χρειάζεται ν'ανησυχούμε για το πώς θα φτάσουμε εκεί, όταν είμαστε, πια, στη Θέρληχ· η Βασίλισσα Αάνθα θα μας δώσει κάποιο καράβι της, υποθέτω,» είπε ο Κλέντριν.

«Αναμφίβολα,» έγνεψε καταφατικά η Ερία.

Όταν τελείωσαν το μεσημεριανό τους, φόρτωσαν προμήθειες και όλα τ'απαραίτητα στην σχεδιά και την έσπρωξαν στη θάλασσα. Ανέβηκαν πάνω της και ο Άνεμος ξεδίπλωσε το πανί, τ'οποίο, αμέσως, φούσκωσε απ'τον αγέρα. Έπειτα, ο τυχοδιώχτης έπιασε το δοιάκι και ξεκίνησε να πιλοτάρει το πλεούμενο.

Ο Κλέντριν ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Ανέμου. «Σε βλέπω να αισθάνεσαι σαν καπετάνιος, μπαγαπόντη μου.»

Εκείνος γέλασε. «Δεν έχεις κι άδικο.» Ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα ολοκλήρωσης τον πλημμύριζε. Οδηγούσε μια σχεδιά γεμάτη θησαυρούς στο Σαραόλν, όπου θα γινόταν πλούσιος, όπως πάντα ήταν το όνειρό του! Στράφηκε και χαμογέλασε, πλατιά, στην Νύχτα, η οποία του επέστρεψε το χαμόγελο.

Η Μάνζρα κι η Ερία κοιτούσαν τον Ωκεανό που απλωνόταν εμπρός τους, μην στρέφοντας τα κεφάλια τους πίσω, στο καταραμένο ερημονήσι, γιατί ήταν σίγουρες πως θλίψει θα τις γέμιζε, για τον θάνατο του Γκούλχακ.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και ο Φάλμαριν στέκονταν στην μέση, περίπου, της σχεδιάς, πλάι στο κατάρτι, τυλιγμένοι στις κάπες τους, που ανέμιζαν, καθώς τις έπαιρνε ο θαλασσινός αέρας. Αισθάνονταν ο ένας μεγάλη συντροφικότητα κοντά στον άλλο, γιατί

μοιράζονταν κοινά μυστικά που οι σύντροφοί τους ποτέ δε θα κατανοούσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Η ανακάλυψη ενός κατασκόπου

Οι σύμβουλοι του Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν δούλευαν στο μεγάλο τραπέζι τους, στην βασιλική αίθουσα, ενώ ο μονάρχης καθόταν στο θρόνο του, σκεπτικός. Σκοτεινοί συλλογισμοί γέμιζαν το νου του. Τους κοιτούσε όλους, τους τρυπούσε, με τη ματιά του, αλλά δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το ποιος απ' αυτούς μπορεί να ήταν ο προδότης. Και οι κατάσκοποί του, παρότι είχαν περάσει μέρες, δεν είχαν ανακαλύψει τίποτα. Ούτε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού Ζάλαθναπτ και ο μαθητευόμενός του Τλάφαρ. Ήταν απελπιστικό να τρέμεις το θάνατο –το δικό σου ή κάποιου μέλους της οικογένειάς σου– μέσα στο ίδιο σου το παλάτι... Ο Φόβος είχε απλώσει τα πλοκάμια του και είχε τυλίξει τον Βασιληά και τη Βασίλισσα του Σαραόλν· μονάχα η κόρη τους, η Έρμελ, έμοιαζε να μην τόχει πάρει και τόσο σοβαρά, όσο οι γονείς της... Καλύτερα έτσι, όμως, πίστευε ο Βένγκριλ, γιατί, τουλάχιστον, δεν ένιωθε αυτόν τον ανείπωτο τρόμο.

Ο μονάρχης είχε σταματήσει να μιλά στους πάντες· λόγια έβγαιναν απ' τα χείλη του μόνο για τα αναγκαία πράγματα, και, πάλι, οι λέξεις του ήταν μετρημένες. Είχε αποξενώσει ακόμα και τον Σόλμορχ, ο οποίος ήταν ανέκαθεν φίλος του. Τώρα, πια, δεν ήξερε ποιον να εμπιστευτεί.

Έστρεψε το βλέμμα του στην Δήνκα, που καθόταν στο θρόνο δίπλα του. Η Βασίλισσα ήταν πιο μαζεμένη από ποτέ. Είχε τα χέρια

σταυρωμένα μπροστά της και τα μάτια της έμοιαζαν να ερευνούν το δωμάτιο εξονυχιστικά, λες και κάποιος φονιάς μπορεί, από στιγμή σε στιγμή, να πεταγόταν πίσω από τα παραπετάσματα ή τις ταπετσαρίες.

Ένας άντρας με γκριζόμαυρα, πλούσια γένια και μακριά μαλλιά, δεμένα κοτσίδα πίσω του, μπήκε στην μεγάλη αίθουσα του θρόνου του Σαραόλν, με στρατιωτικό βήμα. Ήταν ντυμένος με μια ατσαλένια ολόσωμη αρματωσιά, που, στο θώρακα, είχε λαξευμένο το έμβλημα του Βασιλείου. Ένας πορφυρός μανδύας, με χρυσό σιρίτι, έπεφτε πίσω απ'τους ώμους του και του έφτανε ως τις κνήμες. Στην ζώνη του ήταν θηκαρωμένο ένα πλατυλέπιδο ξίφος.

Έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Βασιληά μου. Βασίλισσά μου.»

«Σ'ακούμε, Αρχιστράτηγε Άρθαλκ,» είπε ο Βένγκριλ.

«Έρχομαι να σας μεταφέρω νέα απ'το Θόνμαρκ,» δήλωσε ο πάνοπλος άντρας.

«Ανάφερε,» του έδωσε την άδεια ο Βένγκριλ.

«Μόλις έμαθα ότι ο αριθμός των Μαγκραθμέλιων αυξάνεται έξω απ'τα δυτικά μας σύνορα, Μεγαλειότατε,» είπε ο Άρθαλκ.

Η έκφραση του Βασιληά έγινε ανήσυχη· ύστερα, θυμωμένη· τέλος, μετατράπηκε σε σκεπτική. Ο Βένγκριλ έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του μεταξύ τους. «Τι υποθέτεις πως συμβαίνει, Αρχιστράτηγε;»

«Ό,τι υποθέτουν όλοι, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Άρθαλκ: «πως οι Μαγκραθμέλιοι προετοιμάζουν μεγάλη επίθεση. Ωστόσο, δεν έχουν δείξει, ακόμα, εχθρικές διαθέσεις.»

«Στείλε το μεγαλύτερο μέρος του στρατού μας στο Θόνμαρκ, Αρχιστράτηγε,» πρόσταξε ο Βένγκριλ. «Σε περίπτωση που οι δαιμονάνθρωποι αποφασίσουν να μας επιτεθούν, δεν πρέπει να μας βρουν απροστάτευτους.»

«Σαφώς, Βασιληά μου,» συμφώνησε ο Άρθαλκ. «Προσωπικά, κι εγώ την ίδια άποψη έχω.»

«Ωραία, τότε,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Μπορείς να πηγαίνεις, Αρχιστράτηγε, για να ξεκινήσεις τις προετοιμασίες.»

Ο Άρθαλκ έφυγε απ'την αίθουσα του θρόνου, με μια μικρή υπόκλιση, βαδίζοντας στρατιωτικά.

«Απ'το κακό στο χειρότερο πηγαίνουμε· το βασίλειο θα καταστραφεί,» είπε, φαταλιστικά, η Δήνκα, με ακαθόριστη έκφραση στο πρόσωπό της.

Ο Βένγκριλ πήρε το χέρι του απ'τον βραχίονα του θρόνου και το απόθεσε στον ώμο της συζύγου του, σφίγγοντάς τον. «Όχι. Θ'αγωνιστούμε! Δεν θάναι η πρώτη φορά που οι Μαγκραθμέλιοι μάς έχουν επιτεθεί –αν μας επιτεθούν, τελικά–, ούτε, πιθανώς, θάναι η τελευταία. Όμως το Σαραόλν πάντα άντεχε και πάντα θ'αντέχει!» Τεντώθηκε και φίλησε, τρυφερά, τα χείλη της.

** ** *

Ο στρατώνας της Μάρβαθ ήταν ανάστατος. Πολεμιστές φορούσαν τις πανοπλίες τους και εφοδιάζονταν με όπλα· άλογα έβγαιναν απ'τους στάβλους, αφού σταβλίτες τα είχαν σελώσει· εφόδια φορτώνονταν σε κάρα· και οι διοικητές συγκέντρωναν τα τάγματά τους.

Ο Έντρηλ συνάντησε την Μπόρνεφ σε μια αποθήκη όπλων.

«Άκουσα πως θάρθουν μαζί μας και τα *Πορφυρά Ξίφη*,» είπε η πολεμίστρια.

«Ναι, θάρθουν,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ο Βασιληάς, φαίνεται, πήρε στα σοβαρά αυτή τη συγκέντρωση Μαγκραθμέλιων έξω απ'τα σύνορα. Και, για να ρωτάς, θα είναι και το δικό σου τάγμα στο στρατό, ε, Μπόρνεφ;»

«Ναι.»

«Ωραία. Τότε, θα σε δω μετά,» είπε ο Έντρηλ. Πήρε τα όπλα που χρειαζόταν και έφυγε απ'την αποθήκη, πηγαίνοντας να συγκεντρώσει τους στρατιώτες του. Σε λίγο βρισκόταν έξω απ'τον

στρατώνα, με τα *Πορφυρά Ξίφη* συναγμένα πίσω του. Ήταν το δεύτερο σε σημασία τάγμα μετά τα *Χρυσά Ξίφη*, που ήταν η βασιλική φρουρά και που δεν θα ερχόταν στο Θόνμαρκ. Ο Βασιλιά είχε δώσει την διοίκησή του στον Έντρηλ σαν ανταμοιβή που βοήθησε την κόρη του και την Μπόρνεφ ενάντια στους δαιμονανθρώπους, που τους είχαν καταδιώξει, όταν εκείνες πήγαιναν στον Πύργο του Φτερού, για να ζητήσουν βοήθεια, σχετικά με το δαιμονικό φυλαχτό που, τώρα, είχε στην κατοχή του ο Ζάλαθναπτ – με κάποιο κίνδυνο της ζωής του, όπως είχε ο ίδιος υποστηρίξει.

Ο Έντρηλ έριξε μια ματιά στο παλάτι του Βένγκριλ, που υψωνόταν πάνω απ'τα υπόλοιπα χτίρια της πρωτεύουσας του Σαραόλν. Το μυαλό του πήγε, αμέσως, στην Πριγκίπισσα Έρμελ. Αλλά κούνησε το κεφάλι του, για να το καθαρίσει από τέτοιες σκέψεις. Είχε αποφασίσει πως η Μπόρνεφ είχε δίκιο: η κόρη του Βασιλιά ήταν πολύ μικρή και δεν ήξερε τι ζητούσε. Εξάλλου, τώρα, πια, ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* είχε συνηθίσει την παρέα της πορφυρομάλλας διοικήτριας του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*.

Ο Έντρηλ έδωσε το σύνθημα για να ξεκινήσουν, αφού όλοι εκείνον περίμεναν, μιας και, λόγω της υψηλής θέσης του, ήταν ο αρχηγός τούτου του στρατού που στελνόταν στο Θόνμαρκ και αριθμούσε δύο-χιλιάδες μαχητές. Προέλασαν στους δρόμους της Μάρβαθ, καθώς οι φρουροί της πόλης τούς άδειαζαν από περαστικούς, και βγήκαν απ'την δυτική πύλη.

Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* είχε πληροφορηθεί από τον ίδιο τον Αρχιστράτηγο Άρθαλκ ότι πολεμιστές θα έρχονταν απ'όλα τα δουκάτα του Σαραόλν και, συνολικά, υπολογιζόταν να συναχθεί μια δύναμη τριάντα-χιλιάδων στρατιωτών, που, μαζί με τους ανθρώπους του Θόνμαρκ, θα έφταναν τις τριάντα-τέσσερις-χιλιάδες. Καλά θα έκαναν οι Μαγκραθμέλιοι να το ξανασκεφτούν, πριν επιτεθούν στο φρούριο, στα δυτικά σύνορα του Σαραόλν.

Ο Έντρηλ χαμογέλασε, καθώς ο στρατός του προχωρούσε πάνω στην λιθόστρωτη δημοσιά. Την τελευταία φορά που είχε βρεθεί στο Θόνμαρκ, δεν ήταν παρά ένας απλό μισθοφόρος, που είχε πουλήσει τις υπηρεσίες του στον Άρχοντα Έζφερκ· τώρα, θα τον συναντούσε ως Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* και απεσταλμένος του Βασιλιά. Του άρεσε.

** ** *

«Πού πάει αυτός ο στρατός;» Η Έρμελ στράφηκε, απ' το παράθυρο, σ' έναν φρουρό του διαδρόμου του παλατιού.

«Δεν γνωρίζω, Πριγκίπισσά μου· δεν ενημερωθήκαμε για τίποτα,» αποκρίθηκε ο άντρας.

Η Έρμελ ξανάστρεψε το βλέμμα της στο παράθυρο. Στην αρχή του στρατού μπορούσε να δει την κόκκινη σημαία των *Πορφυρών Σπαθιών*. Και ήξερε πως ο πατέρας της είχε αναθέσει στον Έντρηλ την διοίκηση αυτού του τάγματος. Πράγμα που σήμαινε πως ο μισθοφόρος που είχε συντρέξει εκείνη και τη Μπόρνεφ εναντίον των δαιμονανθρώπων έφευγε... χωρίς η Πριγκίπισσα να έχει προλάβει να του πει αντίο...

Έπρεπε να μάθει πού πήγαινε το στράτευμα! Άφησε το παράθυρο και κατευθύνθηκε, με βιαστικά βήματα, στην βασιλική αίθουσα του Βένγκριλ. Ο μονάρχης μιλούσε με τους συμβούλους του, στο μεγάλο τραπέζι, ενώ η Βασίλισσα καθόταν στο θρόνο της.

Η Έρμελ την πλησίασε. «Μητέρα, προς τα πού πηγαίνει ο στρατός που φεύγει, τώρα, απ' την Μάρβαθ;»

Η Δήνκα ήταν σα να ξύπνησε από κάποιο όνειρο. «Φεύγει στρατός απ' την πόλη; Αλήθεια, κόρη μου;» Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν έχω ιδέα...»

«Μα, μητέρα, δεν—;»

«Δε μου λες, μήπως, κανείς σε παρακολουθεί, μέσα στο παλάτι;»

«Όχι, μητέρα,» αποκρίθηκε η Έρμελ.

Η έκφραση της Δήνκα έγινε ανήσυχη. «Είσαι σίγουρη; απολύτως σίγουρη; Να προσέχεις, κόρη μου· κάποιος θέλει το κακό μας...»

«Θα προσέχω,» υποσχέθηκε η Έρμελ. Δεν της άρεσε καθόλου να βλέπει έτσι την μητέρα της· η όλη υπόθεση με τον προδότη μέσα στο παλάτι την είχε τρομάξει απερίγραπτα. Έπρεπε να βρει κάποιον τρόπο να την ηρεμήσει...

Είδε τον Βένγκριλ να απομακρύνεται απ'το τραπέζι των συμβούλων και να έρχεται στο θρόνο του. «Πώς είσαι σήμερα, λουλουδάκι μου;» ρώτησε την Πριγκίπισσα.

«Πολύ καλά, πατέρα. Αλλά, δε μου λες, γιατί φεύγει αυτός ο στρατός απ'την πρωτεύουσα; Πού πηγαίνει; Τον είδα να βγαίνει απ'τη δυτική πύλη.»

Ο Βένγκριλ αναστέναξε. «Πάλι, Μαγκραθμέλιοι συγκεντρώνονται στα σύνορά μας, λουλουδάκι μου,» εξήγησε. «Και ο αριθμός τους έχει μεγαλώσει. Έτσι, εγώ κι ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ συμφωνήσαμε να στείλουμε στρατό στο Θόνμαρκ, ώστε να είμαστε έτοιμοι για τα πάντα.»

«Και θα πάνε και τα *Πορφυρά Ξίφη* μαζί; Πρόκειται για τόσο σημαντική υπόθεση;»

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά ο Βασιλιάς. «Αλλά, ευχόμαστε να *μην* είναι τίποτα το σπουδαίο και να μη δεχτούμε επίθεση. Γιατί, μέχρι στιγμής, οι δαιμονάνθρωποι έφερναν μαχητές τους στα σύνορα, αλλά δεν είχε γίνει καμία συμπλοκή.»

Η Έρμελ αισθάνθηκε, για λίγο, μια μοχθηρή, αόρατη σκιά να πλανιέται πάνωθό της. Ύστερα, το συναίσθημα χάθηκε, και είπε στον πατέρα της: «Μπορώ να σου μιλήσω ιδιαίτερω;»

«Ναι,» ανασήκωσε τους ώμους του ο Βένγκριλ.

Η Δήνκα συνοφρυώθηκε· δεν της άρεσε να της κρύβουν πράγματα.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Βασιλιά την κόρη του.

«Η μητέρα δεν ήταν εδώ, όταν συμφωνήσατε με τον Αρχιστράτηγο Άρθαλκ να στείλετε στρατό στο Θόνμαρκ;»

«Εδώ ήταν,» τη διαβεβαίωσε ο Βένγκριλ.

«Τότε, γιατί, όταν τη ρώτησα πού πηγαίνει ο στρατός που φεύγει απ' την πόλη, δεν γνώριζε;» έθεσε το ερώτημα η Έρμελ.

Ο Βένγκριλ έσφιξε τα χείλη του· ύστερα, μίλησε: «Λουλουδάκι μου, η μητέρα σου είναι πολύ φοβισμένη. Δεν ξέρω τι ακριβώς της συμβαίνει...»

«Εμένα μου μοιάζει... άρρωστη,» παρατήρησε η Έρμελ.

«Ο φόβος μπορεί να σε κάνει άρρωστο,» της είπε ο Βένγκριλ. «Καλύτερα να την αφήσουμε να ηρεμήσει.»

«Μα, αν φοβάται, δε θα ηρεμήσει. Τουλάχιστον, όχι μέχρι να πιάσουμε τον προδότη που βρίσκεται στο παλάτι,» τόνισε η Έρμελ.

«Ίσως,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ. «Αλλά εγώ δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο, για να τη βοηθήσω...»

Εγώ, όμως, πιθανώς, να μπορώ, σκέφτηκε η Έρμελ. «Καλά, πατέρα,» είπε. «Πρέπει να φύγω, τώρα. Θα τα πούμε το μεσημέρι.»

«Να προσέχεις,» την προειδοποίησε ο Βένγκριλ, καθώς η Πριγκίπισσα στρεφόταν προς την έξοδο της αίθουσας του θρόνου.

Η Έρμελ αναζήτησε τον Τλάφαρ, μέσα στους διαδρόμους και στα δωμάτια του παλατιού της Μάρβαθ, και, τελικά, τον αντίκρισε, από κάποια απόσταση, να συζητά με τον Ζάλαθναπτ, τον δάσκαλό του. Αποφάσισε να μην τους πλησιάσει· καλύτερα, να τον έβρισκε να του μιλήσει όταν ήταν μόνος του.

Αναρωτιόταν αν κι η Μπόρνεφ είχε κατευθυνθεί, μαζί με τον στρατό, στο φρούριο Θόνμαρκ. Ήταν, λοιπόν, καιρός ν' ανακαλύψει, πηγαίνοντας στον στραώνα. Και, όταν επέστρεφε, ήλπιζε να συναντούσε τον Τλάφαρ χωρίς τον Ζάλαθναπτ.

Βγήκε απ' το παλάτι και βάδισε στους δρόμους. Παρότι προσπαθούσε να είναι ήρεμη, σ' αντίθεση με τη μητέρα της, που είχε πανικοβληθεί, δε μπορούσε να μην υποπτεύεται κάθε «σκιερό» τύπο που περνούσε κοντά της. Αυτός ο άντρας με την κάπα και την κουκούλα γιατί να μην ήταν δαιμονάνθρωπος; Ο άλλος, που καθόταν στο σκοτάδι εκείνου το σοκακιού, γιατί να μην ήταν δολοφόνος;

Κάποιος που τύχαινε (;) να βαδίζει πίσω της γιατί να μην ήταν κατάσκοπος;

Ψυχραιμία, Έρμελ!... είπε στον εαυτό της η Πριγκίπισσα, φοβούμενη μην καταντήσει σαν τη Βασίλισσα Δήνκα.

Έφτασε στον στρατώνα, ρώτησε για την Μπόρνεφ και έμαθε πως η φίλη της είχε, τελικά, πάει μαζί με τον στρατό. Ένα συναίσθημα μοναξιάς, ξαφνικά, την γέμισε. Πάντα στηριζόταν στην κοκκινομάλλα πολεμίστρια· τώρα, θάπρεπε να τα καταφέρει μόνη της. Θάπρεπε μόνη της ν'αντιμετωπίσει τον εχθρό του πατέρα της, που κρυβόταν στο παλάτι –όποιος κι αν ήταν...

Επέστρεψε στην βασιλική οικία και, αυτή τη φορά, βρήκε τον Τλάφαρ, μπροστά απ'το δωμάτιό του, νάναι έτοιμος να ξεκλειδώσει την πόρτα.

«Πρέπει να σου μιλήσω,» του ψιθύρισε. Κι εκείνος την ακολούθησε, μέχρι που έφτασαν στο δικό της δωμάτιο και μπήκαν.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

Η Έρμελ κάθισε στον καναπέ. «Η μητέρα μου...»

«Τι έχει;» Ο Τλάφαρ κάθισε πλάι της.

«Ανησυχεί πάρα πολύ. Είναι κατατρομαγμένη,» εξήγησε η Πριγκίπισσα. «Πρέπει να την βοηθήσουμε.»

«Δε νομίζω ότι εγώ κι ο δάσκαλος μπορούμε να κάνουμε κάτι, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Τλάφαρ. «Ο εχθρός κρύβει τα ίχνη του καλά. Οι κατάσκοποί σας πρέπει να τον ξετρυπώσουν· δική μας δουλειά είναι να τον πολεμήσουμε, όταν τον έχουν βρει, γιατί είναι ισχυρός μάγος, που ελέγχει σκοτεινές δυνάμεις.»

«Και η μητέρα μου;» διαμαρτυρήθηκε η Έρμελ. «Τι θα γίνει μ'αυτήν; Θα πεθάνει απ'τον φόβο της!»

Ο Τλάφαρ ξεφύσησε. «Προσπαθήστε να την βοηθήσετε. Δώστε της θάρρος. Τι να κάνω εγώ; Ούτε εγώ μπορώ να κάνω τίποτα, ούτε ο δάσκαλος...»

Η Έρμελ ακούμπησε το πρόσωπό της στο στέρνο του και ο μαθητευόμενος τύλιξε τα χέρια του γύρω απ'τους ώμους της. Τα μανίκια της ρόμπας του ήταν φαρδιά και έμοιαζαν με τα φτερά του αετού που καλύπτουν ένα μικρότερο πτηνό.

«Ω, Τλάφαρ...» αναστέναξε η Πριγκίπισσα. «Όλη τούτη η κατάσταση είναι... άθλια. Το Κακό μοιάζει να μας κατακλύζει από παντού: Οι Μαγκραθμέλιοι συγκεντρώνονται στα σύνορά μας, προδότες βρίσκονται μέσα στο βασίλειο –στο ίδιο το βασιλικό παλάτι.» Σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε την όψη του. «Αλλά σ'αγαπώ,» είπε, και φίλησε τα χείλη του.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ, για να περάσει αυτός ο εφιάλτης,» υποσχέθηκε ο Τλάφαρ. «Όμως, πρώτα, πρέπει να ξέρουμε με τι έχουμε να κάνουμε. Γιατί δε μπορείς ν'αντιμετωπίσεις έναν αόρατο εχθρό.»

** ** *

Η νύχτα απλώθηκε πάνω απ'τη Μάρβαθ, σαν κατάρα, για το Βασιλιά και τη Βασίλισσα του Σαραόλν· γιατί τις νυχτερινές ώρες ήταν που οι χειρότεροι εφιάλτες τούς κατέκλυζαν. Τα βράδια ήταν που έβλεπαν, στα όνειρά τους, το δαιμονικό πρόσωπο στο φυλαχτό να ζωντανεύει ν'αποκτά φρικτό κορμί και να ρουφά τις ψυχές τους. Και, τότε, ξυπνούσαν ουρλιάζοντας και λουσμένοι στον ιδρώτα, ενώ κάποια σκιερή φιγούρα, μέσα στο παλάτι, σιγογελούσε, εωσφορικά, τρεφόμενη, με διαβολικό θράσος, απ'το φόβο τους.

Η Δήνκα έπινε, πάλι, κρασί, στεκόμενη μπροστά στο παράθυρο της βασιλικής κρεβατοκάμαρας και κοιτάζοντας την πρωτεύουσα από κάτω, η οποία ήταν κατάμαυρη, εκτός από τα αναμμένα φώτα στα παράθυρα των σπιτιών, που έσχιζαν το σκοτάδι, σαν τρύπες πάνω σε ύφασμα.

«Άφησε αυτό το ποτήρι, επιτέλους, αγαπημένη μου,» είπε ο Βένγκριλ, πλησιάζοντάς την.

«Έτσι δεν σκέφτομαι,» αποκρίθηκε η Δήνκα, και ήπια άλλη μια γουλιά απ' το κρασί της. «Έτσι δεν σκέφτομαι,» επανέλαβε, λες και είχε ξεχάσει πως το είχε πει μόλις πριν λίγο.

Ο Βένγκριλ την έσφιξε στην αγκαλιά του και την αισθάνθηκε παγωμένη πάνω του. «Αγάπη μου, δεν είσαι καλά,» της ψιθύρισε. «Προσπάθησε να δείξεις θάρρος. Αυτός ο φόβος σ' έχει καταβάλει. Και τούτο ακριβώς θέλει ο εχθρός μας –μην του δίνεις την ευχαρίστηση.»

Η Βασίλισσα άφησε το ποτήρι της στο περβάζι του παραθύρου και χώθηκε πιο βαθιά στην αγκαλιά του Βασιλιά του Σαραόλν. «Βένγκριλ...» μουρμούρισε.

«Σ' αγαπώ, Δήνκα,» αποκρίθηκε εκείνος, φιλώντας τα ξανθά μαλλιά της.

Ύστερα, η πόρτα των βασιλικών διαμερισμάτων τους χτύπησε, δυο φορές.

«Βασιλιά μου;» ακούστηκε η φωνή του φρουρού απ' έξω.

Ο Βένγκριλ άφησε την Δήνκα, όταν ήταν σίγουρος πως θα στεκόταν και δε θάπεφτε, και πλησίασε τη θύρα, ανοίγοντάς την και λέγοντας, συγχρόνως: «Τι είναι, βραδιάτικα;» Αλλά σταμάτησε, αμέσως, τα λόγια του, μόλις αντίκρισε εμπρός του τον Κάνφαρ, έναν απ' τους κατασκόπους του.

«Βασιλιά μου, πρέπει να σας μιλήσω,» είπε. «Το θέμα είναι μεγάλης σπουδαιότητας.»

«Τι είναι; Πες μου,» τον παρότρυνε ο Βένγκριλ, με μια έκφραση προσμονής στο πρόσωπό του.

«Νομίζω πως ανακάλυψα ποιος είναι ο προδότης, μέσα στο παλάτι, Βασιλιά μου,» δήλωσε ο Κάνφαρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Μάχη μέσα στη σιωπή

Ο Βένγκριλ κοίταξε, για λίγο, τον ξανθομάλλη κατάσκοπο εμπρός του με δυσπιστία. Ύστερα, «Ποιος;» τον παρότρυνε να μιλήσει, με ανυπομονησία στον τόνο της φωνής του.

«Ο Τράνθλας, Βασιληά μου,» ανέφερε ο Κάνφαρ.

«Ο σύμβουλος μου;» απόρησε ο Βένγκριλ. «Όταν ανέλαβε τη θέση του συμβούλου της πολιτείας, μετά το θάνατο του γέρο-Χάνχερχ, ποτέ δεν υποψιάστηκα τι φίδι μπορεί να ήταν! Πάντα πίστευα πως ήταν καλός άνθρωπος...» Ο Βασιληάς κούνησε το κεφάλι του, φανερά έκπληκτος απ'αυτό που άκουγε απ'τον κατάσκοπό του. Έπειτα, σήκωσε, πάλι, το βλέμμα του. «Αλλά, τώρα, αφού μας αποκάλυψε τι τέρας είναι, πρέπει να συλληφθεί αμέσως –και να λογοδοτήσει!»

«Μεγαλειότατε, μπορώ να σας πω και κάτι άλλο, προτού ενεργήσετε;» ρώτησε ο Κάνφαρ.

«Τι είναι;»

«Δεν ξέρω κατά πόσο οι πληροφορίες μου για τον Τράνθλας είναι αληθινές. Ένας τύπος μου πέταξε ένα κομμάτι χαρτί, από κάποια απόσταση, κι επάνω έγραφε: ‘Αυτός που ψάχνεις είναι ο Τράνθλας.’ Δεν γνωρίζω αν τούτη είναι η πραγματικότητα...»

«Ποιος ήταν που σου πέταξε το χαρτί;» ζήτησε να μάθει ο Βένγκριλ.

«Δε μπορούσα να τον δω, Μεγαλειότατε. Η συνάντησή μας έγινε πριν μερικά λεπτά, στον κήπο του παλατιού, και, όπως θα καταλαβαίνετε, σκοτάδι υπήρχε. Επιπλέον, ο άγνωστος φορούσε μαύρη κάπα και κουκούλα.»

«Όπως και νάχει, πρέπει να μάθουμε αν οι κατηγορίες εναντίον του Τράνθλας είναι πραγματικές,» τόνισε ο Βένγκριλ. «Εσείς οι δυο.» Ο

Βασιληάς στράφηκε στους φρουρούς που στέκονταν εκατέρωθεν της πόρτας του δωματίου του.

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» είπαν εκείνοι, συγχρόνως.

«Ο ένας σας ας πάει να φωνάξει τον φιλοξενούμενό μας Σοφό του Κύκλου του Φτερού,» πρόσταξε ο Βένγκριλ. «Να τον φέρει εδώ.»

Κι ο στρατιώτης που βρισκόταν στα δεξιά της πόρτας έφυγε, με γρήγορα βήματα.

«Είναι ανάγκη να καλέσουμε τον Σοφό, Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο Κάνφαρ τον μονάρχη του.

«Ο εχθρός μας είναι ισχυρός μάγος,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Ίσως να μην μπορέσουμε να τον πιάσουμε μόνοι.»

Η Δήνκα ήρθε απ' την κρεβατοκάμαρα, βαδίζοντας ζαλισμένα. «Τι είναι, Βασιληά μου;»

«Μάλλον, βρήκαμε τον προδότη, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Και, σύντομα, θα τον έχουμε στα χέρια μας.»

Το πρόσωπο της Δήνκα, πάραυτα, φωτίστηκε. «Ποιος είναι;»

«Ο Τράνθλας,» δήλωσε ο Βένγκριλ.

«Ο Τράνθλας;...» έκανε η Δήνκα. «Ποτέ δε θα το περίμενα... Δεν είναι πολύ νέος, για να είναι τόσο μοχθηρός;»

«Η ηλικίας δεν παίζει κανένα ρόλο, Βασίλισσά μου,» είπε ο Βένγκριλ. «Αλλά, τώρα, θα πληρώσει για ό,τι μας έκανε να περάσουμε.»

Ο Ζάλαθναπτ ήρθε απ' τον σκοτεινό διάδρομο, σαν φάντασμα, προπορευόμενος του στρατιώτη που είχε σταλεί για να τον καλέσει και του μαθητή του, Τλάφαρ.

«Έφτασα, Βασιληά μου.» Η έκφρασή του ήταν αποφασισμένη, γιατί διαισθανόταν το λόγο για τον οποίο μπορεί να τον είχε καλέσει ο Μονάρχης του Σαραόλν, μέσα στ' άγρια μεσάνυχτα.

«Νομίζουμε πως βρήκαμε τον προδότη,» είπε ο Βένγκριλ, κι αυτό αρκούσε· αμέσως, ξεκίνησαν να βαδίζουν, με γρήγορες δρασκειλές, προς το δωμάτιο του Τράνθλας, του συμβούλου της πολιτείας του Σαραόλν. Ο Βασιληάς προσπάθησε, βιαστικά, να πείσει την Δήνκα

να μην τους ακολουθήσει, αλλά κείνη τον αγνόησε και ήρθε μαζί τους, δίχως, πια, να παραπατά.

«Κάνε πέρα!» πρόσταξε ο Βένγκριλ τον φρουρό πλάι στην πόρτα του συμβουλάτορά του.

Εκείνος υποκλίθηκε και παραμέρισε.

Ο Βασιληάς άνοιξε, απότομα, την πόρτα, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί απ' τη μέση του. «Τράνθλας –καταραμένο φίδι!»

Ένας καστανός άντρας, γύρω στα τριάντα-πέντε, με κοντά μαλλιά, πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του, από τη μέση και πάνω γυμνός.

«Μεγαλειότατε!...» ψέλλισε. «Τι τρέχει;...»

«Σιχαμένε φίλε των δαιμονανθρώπων –θα σε καρατομήσω επιτόπου!» Ο Βένγκριλ χίμησε προς τον άντρα και τον άρπαξε, με το ένα του χέρι, απ' το λαιμό, ενώ, με τ' άλλο, ύψωνε το ξίφος του. Όλοι είχαν παραλύσει, βλέποντας την οργή του μονάρχη τους –εκτός απ' τον Ζάλαθναπτ.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έπιασε τον ώμο του εξοργισμένου Βασιληά. «Μεγαλειότατε,» είπε, σταθερά. «Περιμένετε.»

Ο Βένγκριλ, βλέποντας την ήρεμη έκφραση που καθρεπτιζόταν στα μάτια του Ζάλαθναπτ, ηρέμησε, κάπως, κι ο ίδιος. Κατέβασε το σπαθί του και ελευθέρωσε το λαιμό του Τράνθλας, που ξερόβηξε, σπασμωδικά.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού σταύρωσε τα χέρια εμπρός του και διαπέρασε τον τρομαγμένο σύμβουλο με την ατσαλένια του ματιά.

«Τι είναι;» ρώτησε εκείνος. «Σας παρακαλώ, πείτε μου! Βασιληά μου –δεν καταλαβαίνω. Γιατί τούτη η εισβολή στο δωμάτιό μου;»

«Ίσως αυτό να σου θυμίζει κάτι!» Ο Κάνφαρ πέταξε ένα κομμάτι χαρτί πάνω στο κρεβάτι.

Ο Τράνθλας το σήκωσε στα χέρια του, που έτρεμαν. «Όχι!» φώναξε. «Ψέματα! Ψέματα! Ποιος ευθύνεται γι' αυτό; Βασιληά μου, είναι ψέματα!»

«Τι είναι ψέματα;» απαίτησε ο Κάνφαρ, δίχως να δείχνει να χάνει την ψυχραιμία του. «Μέσα γράφει: ‘Αυτός που ψάχνεις είναι ο Τράνθλας’. Πού ξέρεις εσύ ποιον έψαχνα εγώ και γιατί τον έψαχνα;»

«Μα... Σας παρακαλώ, κύριε!» συνοφρυώθηκε, θυμωμένα, ο σύμβουλος. «Δε σας γνωρίζω καν!»

«Είμαι ο Κάνφαρ, βασιλικός κατάσκοπος –*κύριε*. Και, εδώ και καιρό, αναζητώ –εγώ κι οι συνάδελφοί μου– έναν προδότη, μέσα στο παλάτι.»

Η όψη του Τράνθλας χλόμιασε. Το χαρτί έπεσε απ’τα χέρια του. «Ψέματα,» είπε, ξανά, αλλά πιο σιγανά. «Ποιος σ’το έδωσε αυτό;»

«Κάποιος, έξω, στον κήπο. Δεν μπόρεσα να δω το πρόσωπό του, γιατί τον συνάντησα πριν λίγο και ήταν βράδυ· επιπλέον, φορούσε μάυρη κάπα και κουκούλα.»

«Είπε ψέματα... Δεν είμαι προδότης...»

Ο Ζάλαθναπτ τούς κοίταξε όλους ερευνητικά, με τη ματιά του. Η κατάσταση τού έμοιαζε πολύ, πολύ παράξενη. Ήταν ο σύμβουλος, όντως, προδότης, ή κάποιος προσπαθούσε να τους παραπλανήσει; Αλλά, ούτως ή άλλως, ποιος ήταν ο μυστηριώδης άντρας στον κήπο;

«Μίλησέ μας, αλλιώς τα Πνεύματα θ’αδράξουν την ψυχή σου!» απείλησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού τον Τράνθλας, και αντίκρισε φόβο να καθρεπτίζεται στα μάτια του.

«Μα –σας λέω την αλήθεια!» φώναξε ο σύμβουλος.

Ο Ζάλαθναπτ ύψωσε τα χέρια του και ξεκίνησε μια παράξενη γητειά, μουρμουρίζοντας ακατανόητα λόγια. Ένας ψυχρός ανέμος φύσηξε στο δωμάτιο· οι κουρτίνες του κρεβατιού κουνήθηκαν· διαβολικά πρόσωπα φάνηκαν στον αέρα –και ο Τράνθλας άρχισε να σπαρταρά, σαν ψάρι έξω απ’το νερό, πάνω στα σκεπάσματά του, βγάζοντας πνιχτούς ήχους.

Ύστερα, ηρέμησε, βαριανασαίνοντας.

«Ελπίζω, τώρα, να σου λύθηκε η γλώσσα,» είπε, εωσφορικά, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Γιατί, αν δε σου λύθηκε, νάσαι βέβαιος πως θα σου λυθεί, στα μπουντρούμια του Βασιλιά.» Ο

Ζάλαθναπτ ήταν, όμως, πια, πεπεισμένος πως τούτος ο άντρας δεν ήταν ο προδότης που αναζητούσαν –ο μαύρος μάγος. Δεν είχε κανενός είδους δυνάμεις, διαφορετικά, ως τώρα, θα τις είχε χρησιμοποιήσει· αν μη τι άλλο, για να προστατέψει τον εαυτό του απ’τα μάγια του Σοφού. Ωστόσο, ίσως ο Τράνθλας να γνώριζε κάτι που θα τους φαινόταν χρήσιμο· ίσως...

«Πιστέψτε με, δεν είμαι προδότης,» έκανε, αγκομαχώντας, ο σύμβουλος.

«Καταραμένο σκουλήκι!» Ο Βένγκριλ σήκωσε το σπαθί του.

Ο Ζάλαθναπτ τού έπιασε το χέρι. «Βασιληά μου, να σας μιλήσω λίγο;...»

Απομακρύνθηκαν απ’το κρεβάτι του Τράνθλας, ενώ οι δυο στρατιώτες στέκονταν εκεί κοντά, καθώς κι ο Τλάφαρ κι ο Κάνφαρ· ο σύμβουλος δεν είχε ελπίδες να δραπετεύσει.

«Μεγαλειότατε, δεν είν’αυτός που ζητάμε,» ψιθύρισε ο Ζάλαθναπτ στο Μονάρχη του Σαραόλν.

«Μα... Γιατί;» απόρησε εκείνος, που πίστευε πως, επιτέλους, το πρόβλημά με τον προδότη είχε φτάσει στο τέλος του.

«Γιατί δεν είναι μάγος,» εξήγησε ο Ζάλαθναπτ. «Του επιτέθηκα, με τη μαγεία μου, για να το διαπιστώσω. Αν είχε μυστικιστικές δυνάμεις, θα μου αντιστεκόταν. Μάλιστα, αν είχε τις δυνάμεις εκείνου τον οποίο αντιμετώπισα μέσω του δαιμονικού φυλαχτού, δε θα δίσταζε να μας εξολοθρεύσει όλους, για να δραπετεύσει. Μόνο εγώ κι ο μαθητευόμενός μου θα είχαμε κάποια ελπίδα εναντίον του.»

«Δηλαδή, μου λες ότι πιάσαμε τον λάθος άνθρωπο;» έσμιξε τα φρύδια του ο Βένγκριλ.

«Ναι, Βασιληά μου. Πιθανότατα, εκείνος που έδωσε το χαρτί στον κατάσκοπό σας να ήταν ο πραγματικός εχθρός.»

«Κατάρα!» γρύλισε ο Βένγκριλ.

«Όμως κάτι με απασχολεί... Γιατί ο προδότης επέλεξε αυτόν, συγκεκριμένα, τον σύμβουλο; Αν γνωρίζει ότι είμαι εδώ –πράγμα βέβαιο, πιστεύω–, θα ξέρει ότι εγώ έχω τη δύναμη να καταλάβω άμα

είναι μάγος ή όχι, δοκιμάζοντάς τον, με τη δική μου μαγεία. Οπότε, κάποιος άλλος λόγος θα υπάρχει που τον διάλεξε...»

«Μίλα μου καθαρά,» ζήτησε ο Βένγκριλ, με συνωμοτικό τόνο στη φωνή.

«Μπορεί κι ο Τράνθλας να είναι προδότης –αλλά άλλου είδους...» εξήγησε ο Ζάλαθναπτ.

«Δε σε καταλαβαίνω,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ.

«Βασιληά μου, ούτε κι εγώ καταλαβαίνω τι ακριβώς συμβαίνει στο παλάτι σας, όμως ο Τράνθλας κάτι κρύβει. Φαίνεται απ' την έκφρασή του· απ' τον τρόπο που τρέμουν τα χέρια του. Κι απ' ό,τι είπε, όταν πρωταντίκρισε το χαρτί που τον στιγμάτισε ως 'αυτόν που ψάχνουμε'...»

«Και τι να κάνω, τώρα;» ζήτησε τη συμβουλή του Σοφού του Κύκλου του Φτερού ο Βένγκριλ.

«Αφήστε με να μιλήσω εγώ,» πρότεινε ο Ζάλαθναπτ.

«Βεβαίως,» συμφώνησε ο Βένγκριλ.

Ξαναπλησίασαν το κρεβάτι, όπου βρισκόταν ο Τράνθλας.

«Τα ξέρουμε όλα, πλέον,» τον πληροφόρησε ο Ζάλαθναπτ. «Έχουμε στοιχεία για σένα, τα οποία τα μάγια μου επιβεβαίωσαν, πέρα από κάθε σκιά αμφιβολίας. Αύριο, θα εκτελεστείς· έτσι έκρινε ο Βασιληάς μας.»

«Σας παρακαλώ, Βασιληά μου, όχι!» πετάχτηκε ο Τράνθλας, στρεφόμενος στον Βένγκριλ, ικετευτικά. «Θα σας πω ό,τι θέλετε! Αλλά μην το κάνετε αυτό!...»

«Άρχισε να μας τα λες όλα!» πρόσταξε ο μονάρχης, αυστηρά, θαυμάζοντας, συγχρόνως, την ευφυία του Ζάλαθναπτ, που κατάφερε να κάνει τον προδοτικό του σύμβουλο να μιλήσει.

«Είμαι απεσταλμένος της Δούκισσας Ζέκαλ, του Δουκάτου Έβμορ—»

«Είσαι απ' το Άργκανθικ.» Ο Βένγκριλ το είπε σαν ήδη να το γνώριζε, για να παραπλανήσει τον Τράνθλας, αν και, στην πραγματικότητα, τα νέα τούτα τον εξέπλητταν.

«Η Δούκισσα έχει κι άλλους κατασκόπους της, σ'αρκετά μέρη του Σαραόλν-» δήλωσε ο «σύμβουλος».

«Ποιους και πού;» απαίτησε ο Βένγκριλ, με δυνατή φωνή.

«Δεν... δεν ξέρω, Βασιληά μου. Αλήθεια! Όσο κι αν με βασανίσετε, δε θα μπορώ να σας πω. Η Δούκισσα δεν μιλάει ποτέ για τους άλλους.»

«Γιατί σας έχει στείλει εδώ;» μούγκρισε ο Μονάρχης του Σαραόλν.

«Ούτε κι αυτό το ξέρω. Εμείς είμαστε σαν πιόνια της. Δεν γνωρίζουμε ποιο είναι το σχέδιό της. Όμως μας έχει ζητήσει –εμένα μου έχει ζητήσει, τουλάχιστον, να παρακολουθώ κάθε κίνησή σας και να της την αναφέρω.»

«Δεν περίμενα αυτή τη στάση απ'το Άργκανθικ!» φώναξε ο Βένγκριλ. «Νόμιζα ότι είχαμε αφήσει τέτοιες εποχές εχθρότητας πίσω μας· αλλά, φαίνεται, τελικά, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Η δούκισσά σου θα μετανιώσει για τα σχέδιά της. Θα βρω όλους της τους κατασκόπους και θα τους εξολοθρεύσω!» Στράφηκε στους στρατιώτες του. «Πάρτε τον στα μπουντρούμια!»

Οι δυο άντρες τον άρπαξαν απ'τα μπράτσα και τον τράβηξαν έξω απ'το κρεβάτι, βγάζοντάς τον απ'το δωμάτιο, ενώ εκείνος φώναζε: «Βασιληά μου, για ό,τι θελήσεις είμαι στη διάθεσή σου! Δεν είμαι πιστός στη Δούκισσα!...» Ύστερα, η φωνή του χάθηκε στο διάδρομο.

«Αύριο, έχουμε πολλά πράγματα να προετοιμάσουμε, Βασίλισσά μου,» είπε ο Βένγκριλ. «Ας ξεκουραστούμε απόψε.» Και έφυγε, μαζί με την Δήνκα, απ'το δωμάτιο του πρώην-συμβούλου του, ενώ οι φρουροί του και ο Κάνφαρ τούς ακολουθούσαν.

Ο Ζάλαθναπτ και ο Τλάφαρ έμειναν πίσω, μόνοι στην κρεβατοκάμαρα.

«Κάτι σας απασχολεί, δάσκαλε,» είπε ο μαθητευόμενος.

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Αλλά ο Βασιληάς έχει δίκιο: ας ξεκουραστούμε, απόψε· αύριο, μας περιμένει πολλή δουλειά.»

«Αναφέρεστε στους κατασκόπους αυτής της δούκισσας, δάσκαλε;» ρώτησε ο Τλάφαρ.

«Όχι· αναφέρομαι στην σκοτεινή δύναμη που κρύβετε πίσω απ'όλ'αυτά και προσπαθεί να παρασύρει τον νου του Βασιληά Βένγκριλ σ'άλλα πράγματα από κείνα με τα οποία θάπρεπε ν'ασχολείται,» εξήγησε ο Ζάλαθναπτ.

** ** *

Αργότερα, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού στριφογύριζε σ'ένα μεγάλο μπαλκόνι του παλατιού, ενώ ο νυχτερινός αέρας έκανε τη μαύρη ρόμπα του και τα μακριά, γκριζόμαυρα μαλλιά του να κυματίζουν.

Συνεχώς, κάποιος κρυβόταν πίσω απ'όλα τα παράξενα συμβάντα σε τούτο το παλάτι, σκεφτόταν. Πίσω απ'το δαιμονικό φυλαχτό (που, αυτή τη στιγμή ο Ζάλαθναπτ είχε στην τσέπη του)· πίσω απ'αυτόν τον Αργκανθικιανό κατάσκοπο· πίσω απ'την απόπειρα δολοφονίας των απεσταλμένων του Βασιληά Βένγκριλ, των οποίων η δουλειά ήταν να ερευνήσουν την υπόθεση των χαμένων πλοίων – και απ'τους οποίους κανένα μήνυμα δεν είχε έρθει ακόμα, σχετικά με το πώς πήγαινε η αποστολή τους...

Η σκοτεινή δύναμη κρυβόταν κάπου μέσα στην βασιλική οικία – ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, ένας απ'τους συμβούλους. Μα, κανείς δε μπορούσε να τον εντοπίσει. Κάπως, κατάφερνε να τους ξεγελά όλους–

–Μαγεία!

Οι αισθήσεις του Σοφού του Κύκλου του Φτερού, αμέσως, αντιλήφθηκαν το ξόρκι που είχε μόλις υφανθεί κοντά του. Κάποιος είχε προστάξει τα Πνεύματα να περιτριγυρίσουν το μπαλκόνι, ώστε να εμποδίζουν κάθε είδους ήχο να βγαίνει απ'αυτό, για να μην τον ακούσει κανένας άλλος, στο παλάτι ή στον κήπο.

Ο Ζάλαθναπτ στράφηκε πίσω του.

Εκεί στεκόταν ένας άντρας, ντυμένος πλούσια και φορώντας μαύρη κάπα και κουκούλα. Αλλά το πρόσωπό του φαινόταν. Ήταν ο Πόνκιμ, ο βασιλικός διπλωμάτης!

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού στένεψε τα μάτια του. «Ωστε εσύ! Εσύ ήσουν πίσω απ'όλ'αυτά!» Δεν του μιλούσε στον πληθυντικό, όπως συνήθιζε, γιατί δεν αισθανόταν κανέναν σεβασμό γι'αυτόν τον υπηρέτη του Κακού.

«Και είμαι πίσω απ'όλα,» διόρθωσε ο Πόνκιμ, μ'ένα διαβολικό μειδίαμα να κάνει την εμφάνισή του κάτω απ'το μουστάκι του. «Σύντομα, θα πετύχω τους σκοπούς μου. Ο Βασιλιάς Βένγκριλ δεν μπορεί να φανταστεί τι θύμα είναι!» Γέλασε. «Έχει δαγκώσει ό,τι δόλωμα τού έχω βάλει μπροστά του· δεν είν'ευφρέστερος από ένα ψάρι!» Τα μάτια του διαβολικού άντρα γυάλισαν. «Αλλά κι οι δυο ξέρουμε γιατί είμαι δω. Δε θέλω να σ'έχω άλλο στα πόδια μου, μάγε· είσαι ο μοναδικός κίνδυνος για μένα στο παλάτι. Ήρθα για να σε εξολοθρεύσω!»

«Τότε, καλύτερα να βάλεις τα δυνατά σου!» σφύριξε ο Ζάλαθναπτ, γνωρίζοντας πως έπρεπε να πολεμήσει μόνος του, μιας και δεν μπορούσε να ειδοποιήσει κάποιον, για βοήθεια, με το ξόρκι που είχε υφάνει ο Πόνκιμ πάνω στο μπαλκόνι, ώστε κανένας ήχος να μην ακούγεται τριγύρω.

Ο Πόνκιμ τέντωσε το χέρι του και τσάκισε τα δάχτυλά του, σα να συγκέντρωνε δύναμη από κάποιον εξώτερο κόσμο. Ο Σοφός ύψωσε τα δικά του χέρια, για να προστατέψει τον εαυτό του, με μια αόρατη ασπίδα. Όμως η δύναμη του υπηρέτη του Κακού ήταν τρομερή· την είχε αισθανθεί μέσω του φυλαχτού –και, τώρα, την αντιμετώπιζε καταμέτωπο.

Ο Ζάλαθναπτ παραπάτησε και κρατήθηκε απ'τα κάγκελα του μπαλκονιού. Ύστερα, ένιωσε μια καυτή λόγχη να διαπερνά το στήθος του και πετάχτηκε προς τα πίσω, ουρλιάζοντας, ενώ κανείς δεν τον άκουγε, για να έρθει να τον συντρίξει.

«Χαα-χαα-χαα-χαα!...» γέλασε, αργόσυρτα, ο Πόνκιμ. «Δεν ήσουν, τελικά, τόσο επικίνδυνος!»

«Δεν τελείωσες μαζί μου ακόμα!» Ο Ζάλαθναπτ στάθηκε, πάλι, ευθυτενής και πρότεινε, απότομα, τα χέρια του, με τα δάχτυλα τεντωμένα και με τις φλέβες να φουσκώνουν επάνω τους.

Ο Πόνκιμπισωπάτησε δυο βήματα, αλλά αντιστάθηκε στην επίθεση. Ένα σατανικό μειδίαμα διαγράφηκε στην όψη του. Στένεψε τα μάτια, καρφώνοντας με το βλέμμα του τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, κι εκείνος έβγαλε άλλη μια κραυγή. Γονάτισε, κρατώντας τους κροτάφους του. Ξαναεπιχείρησε να χτυπήσει τον διπλωμάτη, επικαλούμενος τις δυνάμεις των Πνευμάτων. Αλλά ο Πόνκιμ είχε μεγαλύτερο έλεγχο επάνω τους· φοβόνταν να τον πλησιάσουν. Και τα έστρεψε κατά του Ζάλαθναπτ, ο οποίος έσφιξε τα δόντια, ενώ τα μάτια του είχαν εξογκωθεί απ' τον πόνο και γραμμές φαίνονταν στο λαιμό του.

Ο μαύρος μάγος τον κλότσησε, καταπρόσωπο, κάνοντας αίμα να πεταχτεί απ' τη μύτη του και σωριάζοντάς τον στο έδαφος. Ύψωσε τα χέρια του πάνω απ' το αδύναμο κουβάρι στο οποίο είχε μετατραπεί ο δάσκαλος του Τλάφαρ και αόρατες δυνάμεις έβαλαν τον Σοφό από παντού. Ο Ζάλαθναπτ ούρλιαξε, παλεύοντας να τις εμποδίσει απ' το να εισχωρήσουν στο κορμί και στην ψυχή του. Και, τότε, αντιλήφθηκε πως ο εχθρός του δεν προσπαθούσε, απλά, να τον σκοτώσει· αυτό, ίσως, να τόχε καταφέρει και πιο πριν – προσπαθούσε να τον εξορίσει στη Λήθη, στη Χώρα της Λησμονιάς, ώστε όλοι να τον ξεχάσουν και κανείς να μην θυμάται ότι ποτέ υπήρξε. Αλλά ο Ζάλαθναπτ, τώρα, πίστευε πως είχε μια ευκαιρία να νικήσει. Ο στόχος που είχε βάλει ο Πόνκιμ ήταν πολύ υψηλός· θάπρεπε να καταναλώσει όλες του τις δυνάμεις. Αν ο Σοφός άντεχε, ύστερα, θα μπορούσε, εύκολα, να τον κατατροπώσει.

Συγκέντρωσε το νου του, καλώντας τα Πνεύματα να τον προφυλάξουν. Έτσι, άλλα άφηναν την «παράταξη» του Πόνκιμ και στρέφονταν στην προστασία του Ζάλαθναπτ, άλλα ο μαύρος μάγος

κυρίεψε, με τη θέλησή του, και τα έβαζε να χτυπήσουν τον αντίπαλό του. Μια χαοτική μάχη διεξαγόταν στον πνευματικό κόσμο. Μια μάχη ανθρώπων που επηρέαζε και τα Πνεύματα, τα οποία εκείνοι πρόσταζαν, με τη βούληση τους και με μαγικές λέξεις.

Το πρόσωπο του Πόνκιμ ήταν σφιγμένο· η προσπάθεια που κατέβαλε ήταν μεγάλη: δεν είναι εύκολο να εξορίσεις κάποιον στη Λήθη. Και ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού αμυνόταν με τρομερό πείσμα –δεν μπορούσε να επιτεθεί στον διπλωμάτη, αλλά προστατευόταν, κάνοντάς τη δουλειά του τελευταίου δύσκολη.

Τελικά, η άμυνα του Ζάλαθναπτ άρχισε να υποχωρεί· τα αποθέματα της δύναμής του εξαντλούνταν. Όπως και του Πόνκιμ. Όμως εκείνος είχε τη δυνατότητα να κρατήσει λίγο ακόμα. Και λίγο έφτανε –η ασπίδα του Σοφού καταστράφηκε, σε χιλιάδες πνευματικά θραύσματα. Πνεύματα σκορπίστηκαν απο δώ κι απο κεί, μέσα στη νύχτα, ουρλιάζοντας, ενώ κανένας κοινός θνητός δε μπορούσε ν'ακούσει τα ουρλιαχτά τους.

Ο μαύρος μάγος έστειλε και τα τελευταία αποθέματα ισχύος του κατά του αντιπάλου του. Τον είδε ν'ανοίγει το στόμα του, βουβά, σα να πνιγόταν. Αλλά, έπειτα, άκουσε μια δυνατή κραυγή να βγαίνει απ'τα χείλη του, καθώς μια πορφυρογάλαζη ενέργεια τύλιγε το κορμί του, κάνοντάς το ολοένα και πιο διάφανο, ώσπου χάθηκε, σα να μην ήταν τίποτα παραπάνω από αέρα.

Όλοι όσοι ήξεραν τον Ζάλαθναπτ, πάραυτα, μέσα σ'εκείνο το κλάσμα του δευτερολέπτου, τον λησμόνησαν για πάντα. Ακόμα και ο Πόνκιμ, που άρχισε να γελά, υψώνοντας τα χέρια του, νικηφόρα, δεν ήξερε, πια, γιατί γελούσε. Όμως πρέπει νάταν για κάτι που είχε κατορθώσει....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5°

Ένας διπλωμάτης τυλιγμένος στο
μυστήριο και στις πλεκτάνες

Την επομένη, όλοι όσοι γνώριζαν τον Σοφό του Κύκλου Φτερού Ζάλαθναπτ τον ξέχασαν, σαν ποτέ να μην υπήρξε. Η παρουσία του σβήστηκε απ' τη μνήμη και τη συνείδησή τους. Πολλοί μαθητές βρέθηκαν δίχως δάσκαλο στον Πύργο του Φτερού, και οι Σοφοί εκεί αναρωτήθηκαν πώς αυτοί οι νέοι μαθήτευαν μόνοι τους. Τελικά, τους πήραν υπό τη μαθητεία τους, μοιράζοντάς τους αναμεταξύ τους. Και, κάπου στους καταλόγους τους, ορισμένοι πρόσεξαν πως τούτοι οι μαθητές ανήκαν σε κάποιον ονόματι «Ζάλαθναπτ», όμως κανένας δεν τον θυμόταν, κι αυτό τούς παραξένεψε πάρα, μα πάρα, πολύ...

Στο παλάτι του Σαραόλν, στην βασιλική οικία, ο Πόνκιμ, ο διπλωμάτης του Βασιληά, καθόταν στο δωμάτιό του εξουθενωμένος. Γνώριζε ότι το προηγούμενο βράδυ είχε καταναλώσει πολλές απ' τις μυστικιστικές του δυνάμεις, για να εξορίσει κάποιον στη Λήθη. Ποιος ήταν αυτός ήξερε πως ήταν φυσικό να μην θυμάται, πλέον. Αλλά, αναμφίβολα, θα του είχε προξενήσει πρόβλημα, για ν' αναγκαστεί να υφάνει ένα τέτοιο ξόρκι, με αποτέλεσμα να καταπονηθεί. Γιατί το να στείλεις ένα ον στη Λήθη θεωρείται τρομερό κατόρθωμα ανάμεσα στις τάξεις κάθε είδους μάγων.

** ** *

Ο Γλάφαρ τριγύριζε στους διαδρόμους του παλατιού, έχοντας ένα παράξενο συναίσθημα έλλειψης εντός του. Ήταν αυγή, και τα βήματά του ακούγονταν δυνατά, καθότι ήταν ο μοναδικός ήχος τούτη την πρωινή ώρα. Αναλογίστηκε, πάλι, τα χτεσινοβραδινά

γεγονότα: Ο Βασιληάς τον είχε καλέσει στο δωμάτιό του, γιατί πίστευε πως βρήκε τον προδότη, ο οποίος, ως γνωστόν, ήταν μάγος, και θα χρειαζόταν η βοήθεια του μαθητευόμενου Σοφού του Κύκλου του Φτερού, προκειμένου να τον νικήσει. Τελικά, όμως, ο Τράνθλας δεν ήταν ο προδότης, επειδή αποκαλύφθηκε πως δεν ήταν και μάγος. Όμως πώς ακριβώς αποκαλύφθηκε το τελευταίο ο Τλάφαρ δεν θυμόταν ακριβώς. Μάλλον, ήταν μια διαίσθηση που ο ίδιος είχε· δεν είχε αποδείξεις ότι ο πρώην-σύμβουλος της πολιτείας δεν μπορούσε να καλέσει τα Πνεύματα... Αλλά, αν μπορούσε, δε θα τα είχε καλέσει, για να σώσει τον εαυτό του, όταν ο Βένγκριλ πρόσταξε να τον πετάξουν στα μουντρούμια; Ωστόσο, ίσως νάχε κάποιο διαβολικό σχέδιο κατά νου. Καλά θα έκανε ο Τλάφαρ να τον έχει από κοντά –δηλαδή, να πηγαίνει, κάπου-κάπου, στα μουντρούμια και να βλέπει τι γίνεται με τον κρατούμενο.

Και τώρα ήταν μια καλή ώρα να του κάνει μια μικρή επίσκεψη. Ίσως να μάθαινε και τίποτ'άλλο γι'αυτόν, που ο Βασιληάς δεν είχε μάθει, μέσω των απειλών του, χτες βράδυ...

Ο Τλάφαρ κατευθύνθηκε στα μουντρούμια. Κατέβηκε μεγάλες, στριφτές σκάλες και έφτασε σε δωμάτια που δεν φωτίζονταν απ'το πρωινό φως του ήλιου, παρά από δαυλούς και λάμπες. Σκιές τρεμόπαιζαν στους τοίχους και φύλακες στέκονταν εκατέρωθεν ξύλινων πορτών επενδυμένων με σίδηρο. Οι στρατιώτες άφηναν τον μαθητευόμενο Σοφό του Κύκλου του Φτερού να περνά, δίχως πολλές ερωτήσεις, γιατί τέτοιες διαταγές είχαν απ'τον Βασιληά τους.

Ο Τλάφαρ έφτασε μπροστά απ'την εξολοκλήρου σιδερένια θύρα ενός κελιού. Κοίταξε μέσα απ'το καγκελωτό παραθυράκι. Οι τοίχοι του μέρους ήταν καμωμένοι από μεγάλες, γκρίζες πέτρες, καλυμμένες απ'την υγρασία. Στο έδαφος βρισκόταν ένας σωρός από άχυρα, πάνω στον οποίο κοιμόταν ένας καστανός άντρας, με κοντά μαλλιά.

Ο Τράνθλας δεν είχε κάνει, ακόμα, καμια προσπάθεια να ξεφύγει.

Ο Τλάφαρ σκέφτηκε πως ίσως να ήταν καλύτερα να τον ρωτούσε ευθέως ό,τι ήθελε να μάθει.

«Ξυπνήστε! Θέλω να σας μιλήσω.»

Ο πρώην-σύμβουλος του Βασιληά σάλεψε· βλεφάρισε στο αμυδρό φως του μέρους και κοίταξε τον μαθητευόμενο Σοφό του Κύκλου του Φτερού με στενεμένα μάτια. «Τι θέλεις από μένα;» Η φωνή του ήταν ξερή.

«Να μου απαντήσετε σε τούτο: Γνωρίζετε την τέχνη του ελέγχου των Πνευμάτων;»

«Πώς;» έκανε ο Τράνθλας, απορημένος. «Εννοείτε αν είμαι μάγος;»

«Ναι.»

«Όχι, κύριε,» αποκρίθηκε, αμέσως, ο Τράνθλας, κουνώντας το κεφάλι του.

«Μπορεί να ψεύδεται...»

Ο Τλάφαρ γύρισε κι αντίκρισε τον Πόνκιμ, στις σκιές των δαυλών του μπουντρουμιού.

«Ίσως, κύριε,» συμφώνησε ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Όμως θα μπορούσα να μάθω τι κάνετε εδώ, μια τέτοια ώρα;»

Ο Πόνκιμ αναστέναξε. «Μόλις έμαθα τα νέα απ' τον Βασιληά μας. Αναρωτιέμαι πώς τόσο καιρό ήμασταν τυφλοί και δεν βλέπαμε τον Τράνθλας γι' αυτό που πραγματικά ήταν... Όταν πέθανε ο γέρο-Χάνχερχ, ο προηγούμενος σύμβουλος της πολιτείας του Σαραόλν, εμφανίστηκαν κάμποσοι που διεκδίκησαν τη θέση του. Ανάμεσά τους, ο Τράνθλας ξεχώρισε –και, μάλιστα, το πάθος του να γίνει σύμβουλος του Μεγαλειότατου ήταν έκδηλο. Αλλά, φαίνεται, τελικά, ότι πίσω απ' αυτό το... προσποιητό πάθος, κάτι άλλο, πιο σατανικό κρυβόταν.» Πλησίασε το καγκελωτό παραθυράκι στην σιδερένια πόρτα και κοίταξε μέσα, στο κελί, τον καστανομάλλη άντρα. «Το μόνο πάθος σου αποδείχτηκε πως ήταν να υπηρετείς την δούκισσά σου, στο Άργκανθικ, προδότη, βοηθώντας στην επιτυχία

του σχεδίου της –όποιο κι αν είν' αυτό! Και εγώ δεν πιστεύω ότι δεν το γνωρίζεις, όπως ισχυρίστηκες μπροστά στο Βασιλιά μας· θα σε κάνω να μιλήσεις!»

«Πόνκιμ, σου ορκίζομαι, δεν έχω ιδέα για τα σχέδια της Δούκισσας,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας. «Ένας πράκτοράς της ήμουν – τίποτ' άλλο. Κι αν ο Βασιλιάς είναι έξυπνος –όπως πιστεύω πως είναι–, θα καταλάβει τις δυνατότητές μου και θα με πάρει στις υπηρεσίες του. Δεν είμαι πιστός ούτε στο Άργκανθικ, ούτε στη Δούκισσα Ζέκαλ.» Η φωνή του ήταν κουρασμένη.

«Έναν προδότη κανείς δεν τον εμπιστεύεται!» έφτυσε ο Πόνκιμ και του γύρισε την πλάτη, αρχίζοντας να βαδίζει, γοργά, έξω απ' τα μουντρούμια.

«Κύριε, σας παρακαλώ, πείτε μια καλή κουβέντα στον Βασιλιά εκ μέρους μου,» ζήτησε ο Τράνθλας απ' τον Τλάφαρ.

«Δεν μπορώ να επηρεάσω την άποψη κανενός, κύριε,» αποκρίθηκε ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Ας αποφασίσει ο Βασιλιάς μόνος του.»

Και εγκατέλειψε κι αυτός τα μουντρούμια του παλατιού.

** ** *

Ο Βένγκριλ είχε συγκεντρώσει, πρωί-πρωί, τους κατασκόπους του στην βασιλική αίθουσα, ενώ η Δήνκα ακόμα κοιμόταν, όπως και η Έρμελ. Εμπρός του, τώρα, στέκονταν έξι άντρες και δυο γυναίκες. Εκείνος καθόταν στον θρόνο του. Ήταν ντυμένος με μια μαύρη τουνίκα, σκούρο γκριζο παντελόνι, και καφετιές μπότες με γούνα. Στους ώμους του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας, που κι αυτός είχε γούνα γύρω απ' το λαιμό. Ο μονάρχης είχε ντυθεί κάπως βαριά, γιατί σήμερα ήταν κρύα μέρα. Πλάι, στο δεξί χέρι του θρόνου του, στηριζόταν, θηκαρωμένο, το σπαθί του.

«Τα πράγματα άλλαξαν,» είπε σ' αυτούς που ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά του. «Βρέθηκε ο προδότης στο παλάτι μου, και

αποδείχτηκε πως ήταν ένας κατάσκοπος του Άργκανθικ. Τώρα, πρέπει να βρείτε κι άλλους κατασκόπους, σ' όλα τα σημεία του Σαραόλν· αλλά, κυρίως, η επιθυμία μου είναι να ψάξετε σε μέρη εξουσίας: στα παλάτια βαρόνων, δουκών κι αρχόντων.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Τι να κάνουμε μαζί τους, όταν τους βρούμε;» ρώτησε ο Κάνφαρ.

«Εξολοθρεύστε τους,» πρόσταξε ο Βένγκριλ, με σκληρή όψη στο πρόσωπό του. «Δε θ' ανεκτώ άλλους ανεπιθύμητους στο Βασίλειό μου! Το Σαραόλν θα ξαναβρεθεί υπό τον δικό μου έλεγχο· δε θα τ' αφήσω, πια, στον έλεγχο διαφόρων εχθρικών δυνάμεων!»

Ο Πόνκιμ εκείνη την ώρα έμπαινε στην αίθουσα του θρόνου. Ήταν ικανοποιημένος, αλλά γνώριζε καλά να κρύβει την ικανοποίησή του. Το σχέδιό του δούλευε ακριβώς όπως ήθελε. Ο Βασιλιάς, αμέσως, είχε ξεσπάσει πάνω στους κατασκόπους της Δούκισσας Ζέκαλ. Ο ανόητος! Πού ν' αντιληφθεί πως όλα ήταν προσχεδιασμένα; Πού, ιδιαίτερα, ν' αντιληφθεί πως έτσι οδηγείτο, τελικά, στην πτώση του – και στην πτώση ολάκερου του Σαραόλν!... Και, επί του παρόντος, ο διπλωμάτης ήξερε ποια θα ήταν η επόμενη του κίνηση. Ο Βένγκριλ ήταν τόσο... προβλέψιμος άνθρωπος...

«Μπορείτε να πηγαίνετε,» είπε ο μονάρχης στους κατασκόπους του. Και, καθώς εκείνοι εγκατέλειπαν την βασιλική αίθουσα: «Πόνκιμ.»

Ο διπλωμάτης προχώρησε, για να σταθεί μπροστά στον θρόνο του Βένγκριλ και να κάνει μια μικρή υπόκλιση. «Μεγαλειότατε.» *Πες το, ηλίθιε*, συλλογίστηκε.

Και εκείνος το είπε: «Σύνταξε μια επιστολή προς τον Βασιλιά Κάρχοκ του Άργκανθικ. Ανάφερε του τις κινήσεις της Δούκισσας Ζέκαλ εναντίον του Σαραόλν και τόνισέ του πως δεν θα ανεχτούμε άλλες, παρόμοιες ενέργειες απ' οποιονδήποτε υπήκοό του!»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Μπορώ να καταλάβω πόσο αγανακτισμένος θα αισθάνεστε.»

«Δε μπορείς, Πόνκιμ!» είπε ο Βένγκριλ. «Από παντού με απειλούν! Και το Άργκανθικ άρχισε, πάλι, τα παλιά του κόλπα εναντίον του Βασιλείου μου. Δε θα το ανεχτώ! Τώρα, κάνε τη δουλειά σου.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου.» Ο Πόνκιμ προχώρησε προς το μεγάλο τραπέζι των συμβούλων –όπου, για την ώρα, δεν ήταν κανείς– και κάθισε σε μια άδεια καρέκλα. *Νιώθεις παγιδευμένος, σαν το ψάρι μέσα στα δίχτυα. Και, παρότι νομίζεις ότι βρήκες κάποια διέξοδο, στην πραγματικότητα, βυθίζεσαι ολοένα και βαθύτερα στον βούρκο!* Ο διπλωμάτης μπορούσε να δει το τέλος του Σαραόλν να επιτελείται μπροστά στα νοερά του μάτια, καθώς συνέτασσε την επιστολή που... δεν επρόκειτο να έστελνε στον Βασιληά Κάρχοκ του Άργκανθικ. Και είχε τους λόγους του, ασφαλώς, που δεν θα την έστελνε, γιατί γνώριζε καλά πως ο μονάρχης του γειτονικού Βασιλείου δεν ήξερε τίποτα για τις μηχανορραφίες της Δούκισσας Ζέκαλ και, πιθανώς, να προσπαθούσε να την τιμωρήσει, για να αποκαταστήσει, ξανά, την γαλήνη με το Σαραόλν. Κάτι που ο Πόνκιμ δεν επιθυμούσε να συμβεί. Στο κάτω-κάτω, εκείνος είχε βάλει αυτούς τους τροχαλίες σε κίνηση· θα ήταν παρανοϊκό να ήθελε να τους σταματήσει. Εκείνος είχε συνεννοηθεί με τη Δούκισσα να γεμίσει το Σαραόλν με κατασκόπους της, δήθεν ότι, κάποτε, έτσι θα κατάφερνε να γίνει βασίλισσα. Αλλά όλοι οι ηλίθιοι, στο τέλος, θα έβγαιναν μετανιωμένοι και μια πραγματική δύναμη θ'αναδυόταν από τα σκότη όπου βρισκόταν λησμονημένη, αναμένοντας το πέραςμα του χρόνου, για να δράσει...

Έτσι, ο Πόνκιμ συνέγραφε ακόμα μια επιστολή που, περιέργως, ποτέ δεν θα έφτανε στον προορισμό της –όπως είχε γίνει και με την επιστολή προς τον Άρχοντα Φερχ της Όρφαλχ. Και όσο έγραφε, σκεφτόταν πόσο μισούσε τον μακαρίτη αρχικατάσκοπο του Βασιληά, Μπράλμακ, ο οποίος τον είχε προδώσει και είχε προκαλέσει αναστάτωση στην Αυλή του Βένγκριλ, ενημερώνοντάς τον πως κάποιος απ'τους συμβούλους του δεν του ήταν και τόσο πιστός. Βέβαια, είχε πληρώσει για την προδοσία του, με τη ζωή του.

Όμως ο διπλωμάτης ήθελε κάτι ακόμα χειρότερο γι'αυτόν· Λήθη, ίσως! –εκεί όπου είχε στείλει εκείνον τον άλλο που τον ενοχλούσε, τον οποίο, ασφαλώς, δεν μπορούσε να θυμηθεί. Αλλά το σημαντικό ήταν πως είχε βγάλει τον αρχικατάσκοπο απ'τα πόδια του.

Τελείωσε με την επιστολή και σηκώθηκε απ'το τραπέζι. «Θα φροντίσω να σταλεί πάραυτα, Βασιλιά μου,» είπε, προτού φύγει απ'την αίθουσα του θρόνου, γελώντας νοερά...

** ** *

Όταν η Έρμελ κατέβηκε στην βασιλική αίθουσα, η Βασίλισσα Δήνκα δεν ήταν ακόμα εκεί. Στον θρόνο καθόταν ο Βασιλιάς Βένγκριλ, με το σαγόνι ακουμπισμένο στη γροθιά του· και στο μεγάλο τραπέζι παραδίπλα βρίσκονταν όλοι του οι σύμβουλοι, εκτός απ'τον Τράνθλας, τον σύμβουλο της πολιτείας.

«Καλημέρα, πατέρα,» είπε η Πριγκίπισσα.

«Καλημέρα, λουλουδάκι μου,» αποκρίθηκε ο μονάρχης, και το πρόσωπό του φώτισε, όπως πάντα φωτιζόταν, όταν αντίκριζε την κόρη του. «Πρέπει να σου μιλήσω,» πρόσθεσε, μετά, και κατέβηκε απ'το θρόνο του.

«Τι είναι;» ρώτησε η Έρμελ.

«Βρήκαμε τον προδότη,» εξήγησε ο Βένγκριλ.

«Τον προδότη;» Η Έρμελ χαμογέλασε, πλατιά. «Επιτέλους, πατέρα, μπορούμε, πλέον, να ηρεμήσουμε!»

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του. «Φοβάμαι πως όχι, κόρη μου.»

«Γιατί; Τι τρέχει;» συνοφρυώθηκε, περίεργη, η Έρμελ.

«Στάσου να σου εξηγήσω,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, και της διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί χτες βράδυ στο δωμάτιο του Τράνθλας· παρέλειψε, ασφαλώς, το ρόλο του Ζάλαθναπτ, γιατί είχε λησμονήσει τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού –όπως κι άπαντες στον Άρμπεναρκ, όταν ο Πόνκιμ τον έστειλε στη Λήθη.

«Ποιος ήταν αυτός που έδωσε στον Κάνφαρ το σημείωμα, στον κήπο;» ρώτησε η Έρμελ.

«Δεν το έχουμε ανακαλύψει,» αποκρίθηκε ο Βασιλιάς. «Και εγώ, προσωπικά, ανησυχώ τρομερά, γιατί σημαίνει πως περίεργες δυνάμεις βρίσκονται σε δουλειά μέσα στο παλάτι μου. Όμως, σημασία έχει πως ο προδότης πιάστηκε και πως θα εξολοθρευσουμε και όλους τους υπόλοιπους κατασκόπους του Άργκανθικ στο Σαραόλν.»

«Πατέρα, ελπίζω να μην οδηγούμαστε προς έναν πόλεμο...» είπε η Έρμελ.

«Όχι, κόρη μου,» κούνησε το κεφάλι του ο Βένγκριλ. «Κάτι τέτοιο θα προσπαθήσω να το αποτρέψω, πάση θυσία. Ωστόσο, δε θα επιτρέψω ούτε στιγμή Αργκανθικιανοί κατάσκοποι να βρίσκονται στο Βασίλειό μου!»

«Υποθέτω πως έχεις δίκιο, πατέρα,» συμφώνησε η Έρμελ. «Η μητέρα πώς είναι; Θα πρέπει να αισθάνεται καλύτερα, τώρα, που κάτι ανακαλύψαμε για το τι συμβαίνει...»

«Όταν την άφησα, κοιμόταν ήσυχα,» απάντησε ο Βένγκριλ, «ενώ, τον τελευταίο καιρό, είχε τρομερούς εφιάλτες.

»Τώρα, με συγχωρείς· θυμήθηκα μια δουλειά που έχω με τους συμβούλους μου.» Ο Βασιλιάς πλησίασε το τραπέζι όπου κάθονταν εκείνοι.

Η Έρμελ ζύγωσε τον Τλάφαρ, ο οποίος στεκόταν μπροστά σε ένα απ'τα παράθυρα της αίθουσας, αγναντεύοντας την πρωτεύουσα του Σαραόλν.

«Έμαθα τι έγινε,» του είπε. «Είναι όλα όπως φαίνονται;»

«Νομίζω πως όχι,» εξέφρασε την άποψή του ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Κατ'αρχήν, σήμερα, αισθάνομαι πως κάτι δεν πάει καλά...»

«Γιατί;» ρώτησε η Έρμελ.

Ο Τλάφαρ ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν ξέρω. Ύστερα, είναι τ'άλλο θέμα... Ο Τράνθλας δεν είμαι βέβαιος άμα, τελικά, είναι μάγος...»

«Και τι σχέση έχει αυτό με την όλη υπόθεση;»

«Έχει απόλυτη σχέση,» τόνισε ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του

Φτερού. «Γιατί ο προδότης μέσα στο παλάτι ήταν μάγος· μας το απέδειξε, τότε, που μας επιτέθηκε, μέσω του δαιμονικού φυλαχτού, το οποίο... πού βρίσκεται τώρα;»

«Εσύ δεν τόχεις;» απόρησε η Έρμελ.

«Όχι,» έγνεψε αρνητικά ο Τλάφαρ. «Ούτε εσείς το έχετε ή ο Βασιληάς;»

Κι η Έρμελ έγνεψε αρνητικά.

Ο Τλάφαρ αναστέναξε. «Γιαυτό σας λέω: αισθάνομαι κάτι να μην πηγαίνει καλά, σήμερα. Σαν κάτι να λείπει... Πολλά πράγματα μου φαίνονται ανεξήγητα...»

«Θα φταίει η αναστάτωση, χτες βράδυ,» υπέθεσε η Έρμελ. «Πάμε στο δωμάτιό μου, να ηρεμήσουμε κι οι δυο;»

Ο Τλάφαρ μειδίασε. «Δεν είστε ήδη ήρεμη;»

«Ίσως. Αλλά εσύ, σίγουρα, δεν είσαι,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα. «Πάμε,» του ψιθύρισε, σφίγγοντάς του το χέρι.

Ο Τλάφαρ έριξε μια ματιά στην αίθουσα: Όλοι ήταν απασχολημένοι γύρω απ'το μεγάλο τραπέζι των συμβούλων. Ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού, ούτως ή άλλως, δεν είχε θέση εδώ. Και, έτσι όπως αισθανόταν απ'το πρωί, δε θα τον έβλαπτε λίγη ανάπαυση...

«Πάμε,» συμφώνησε. Και έφυγαν, γρήγορα, απ'το μεγάλο δωμάτιο, δίχως κανείς να τους καταλάβει, έτσι πνιγμένοι στις υποθέσεις του Βασιλείου καθώς ήταν.

** ** *

Η Δούκισσα Ζέκαλ του Δουκάτου Έβμορ, στο Άργκανθικ, χασμουρήθηκε. Είχε μόλις επιστρέψει στα προσωπικά της διαμερίσματα, έχοντας τελειώσει το μεσημεριανό της γεύμα, και έκλεινε την ξύλινη πόρτα πίσω της.

Ήταν μια ψηλή γυναίκα, με μακριά, σγουρά, μαύρα μαλλιά, που έπεφταν στην πλάτη και στους ώμους της. Είχε μεγάλα, σκοτεινά μάτια, μικρή μύτη και σαρκώδη χείλη. Ήταν ντυμένη με ένα γαλάζιο φόρεμα, με βαθιά λαιμόκοψη. Η φαρδιά, μελανή ζώνη της ήταν το μόνο πράγμα που το κρατούσε τυλιγμένο πάνω της, εκτός από ένα μεγάλο κουμπί, κρυμμένο πίσω απ'αυτήν. Στο λαιμό της Δούκισσας κρεμόταν ένα περιδέραιο, καμωμένο από πέρλες. Στ'αφτιά της σκουλαρίκια ήταν περασμένα, χρυσά και μακρόστενα. Στα πόδια της φορούσε μαύρα σανδάλια με τακούνια, τα κορδόνια των οποίων δένονταν πάνω στις κνήμες της.

Κάθισε σε μια καρέκλα και τα έλυσε, διεξοδικά, προτού τα πετάξει παραδίπλα και σηκωθεί, πηγαίνοντας προς το πελώριο κρεβάτι της με τις κουρτίνες. Αισθανόταν μια δυνατή υπνηλία. Κάτι τέτοια, καμια φορά, την έπιαναν μετά το μεσημεριανό φαγητό, ιδιαίτερα όταν το τελευταίο ήταν βαρύ.

Έβγαλε απ'τα δάχτυλά της τα δαχτυλίδια που φορούσε, καθώς και τα βραχιόλια απ'τους καρπούς της. Τ'άφησε σ'ένα τραπεζάκι, μπροστά από έναν καθρέφτη, μαζί με το περιδέραίο της με τις πέρλες και τα χρυσά σκουλαρίκια της. Ήταν έτοιμη να λύσει και τη ζώνη απ'τη μέση της, όταν αισθάνθηκε ένα κάλεσμα –ένα κάλεσμα που είχε κάποιο καιρό να αισθανθεί.

Στράφηκε προς ένα έπιπλο καλυμμένο με λευκό πανί. Τράβηξε το πανί και ένας μεγάλος καθρέφτης αποκαλύφθηκε. Το πλαίσió του ήταν ασημένιο κι επάνω του ήταν σκαλισμένα δαιμονικά πρόσωπα και άνθη μ'αγκάθια. Μέσα του φαινόταν ένα αντρικό πρόσωπο, με κοντά, μαύρα μαλλιά και μουστάκι.

«Πόνκιμ,» είπε η Δούκισσα, κάπως, έκπληκτη. «Έχουμε καιρό να συναντηθούμε.»

«Ήμουν απασχολημένος, Ζέκαλ,» αποκρίθηκε, ψυχρά, ο Πόνκιμ. Ύστερα, τα σκοτεινά μάτια του στένεψαν. «Έχω δυσάρεστα νέα για σένα.»

«Τι δυσάρεστα νέα;» απαίτησε η Δούκισσα, συνοφρυωμένη.

«Ο Βένγκριλ ανακάλυψε τον Τράνθλας,» δήλωσε ο Πόνκιμ, δίχως η όψη του να φανερώνει κανένα συναίσθημα.

Τα ήδη γουρλωτά μάτια της Ζέκαλ γούρλωσαν ακόμα περισσότερο. «Πώς! Πώς έγινε αυτό;...» ψέλλισε.

«Έχει γεμίσει το παλάτι με κατάσκοπους, ο καταραμένος,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Πρέπει να ψυλλιάστηκε κάτι.»

«Να προσέχεις!» τόνισε η Ζέκαλ.

«Μη σε νοιάζει για μένα, καλή μου Δούκισσα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Εγώ είμαι ο πιο προστατευμένος των υπηρετών σου. Για τους άλλους ανησυχώ...»

«Ποιος άλλους;» έκανε η Ζέκαλ, αν και γνώριζε πολύ καλά σε ποιους αναφερόταν· μάλιστα, υποψιαζόταν και τι είχε συμβεί.

«Ο Τράνθλας μίλησε.» Οι υποψίες της Δούκισσας βγήκαν αληθινές.

«Το σκουλήκι!» σφύριξε. «Θα τον τσακίσω!»

«Ποτέ δεν τον εμπιστευόμουν,» δήλωσε ο διπλωμάτης. «Ήταν δειλός. Μάλιστα, πρόσφερε τις υπηρεσίες του και στον Βένγκριλ...»

«Πόνκιμ, έπρεπε να το αποτρέψεις αυτό απ'το να συμβεί!» φώναξε η Ζέκαλ.

«Ποιο απ'όλα, Δούκισσά μου;» ρώτησε εκείνος.

«Το να πιαστεί ο Τράνθλας,» εξήγησε η Ζέκαλ.

«Δούκισσά μου, γνωρίζεις ότι δεν ήξερε πως δουλεύω για σένα, γιατί επιθυμούσα –και επιθυμώ– να κρατώ την ταυτότητά μου κρυφή απ'όλους. Αν τον είχα προειδοποιήσει, θ'αποκάλυπτα τον εαυτό μου...»

«Μπορούσες να το κάνεις έμμεσα!» πετάχτηκε η Ζέκαλ.

«Ούτως ή άλλως, δεν είχα χρόνο,» δικαιολογήθηκε ο Πόνκιμ. «Και, τώρα, ό,τι έγινε έγινε. Η μοναδική μας επιλογή είναι να στρέψουμε

τα πράγματα έτσι, ώστε το πλεονέκτημα νάναι, ξανά, με το μέρος μας. Και, αν είναι να κάνεις κάτι, καλύτερα να το κάνεις γρήγορα, γιατί οι κατάσκοποι του Βένγκριλ έχουν ξεκινήσει ολόκληρο ανθρωποκυνηγητό κατά των κατασκόπων σου. Όποιον βρίσκουν θα τον φονεύουν, δίχως δεύτερη κουβέντα.»

Η Ζέκαλ φάνηκε σκεπτική· διστακτική.

«Άμα είναι να γίνεις βασίλισσα, πρέπει να δράσεις,» της τόνισε ο Πόνκιμ. «Αλλά μην ξεχάσεις να μ' ενημερώσεις, πρώτα, πριν κάνεις την οποιαδήποτε κίνηση.

»Τώρα, πρέπει να σ' αφήσω. Θα τα ξαναπούμε, συντόμως.»

Το πρόσωπό του χάθηκε απ' τον καθρέφτη.

Η Ζέκαλ κάθισε στο κρεβάτι· η υπνηλία της είχε χαθεί, καθώς σκέψεις κατέκλυζαν το νου της. Γιατί η απόφαση που επρόκειτο να πάρει δεν ήταν καθόλου εύκολη. Έπρεπε να ενεργήσει έτσι, ώστε να εμποδίσει τον Βασιλιά Βένγκριλ απ' το να βρει και να εξολοθρεύσει τους κατασκόπους της, ενώ, συγχρόνως, έπρεπε και να μην ανακαλύψει ο Βασιλιάς Κάρχοκ του Άργκανθικ το σχέδιό της· επειδή είχε στείλει κατασκόπους στο Σαραόλν δίχως την έγκρισή του –δίχως καν να τον ρωτήσει– και, αν εκείνος το ανακάλυπτε, ήταν βέβαιη πως θα έχανε το δουκάτο της. Αν, όμως, οι μηχανορραφίες της πετύχαιναν, θα γινόταν βασίλισσα. Οι άνθρωποί της αυξάνονταν, μέσα στο Σαραόλν, και, σύντομα, θα είχαν καταλάβει όλες τις σημαντικές θέσεις του Βασιλείου. Η μόνη θέση που θα έμενε κενή θα ήταν αυτή του μονάρχη –ο θρόνος –στον οποίο η ίδια θα καθόταν.

Ο Πόνκιμ, βέβαια, της τα είχε προτείνει όλ' αυτά, εμφανιζόμενος απ' το πουθενά, ενώ, παλιότερα, ούτε καν τον γνώριζε. Δεν είχε ποτέ καταλάβει γιατί προσφέρθηκε να την βοηθήσει να γίνει βασίλισσα – κι αυτό την τρόμαζε, κάπως. Όμως όχι αρκετά, ώστε να σταματήσει τα σχέδιά της προς εκείνη την κατεύθυνση. Ο Πόνκιμ μπορεί να είχε, στο κάτω-κάτω, όποιους λόγους ήθελε· το σημαντικό ήταν πως είχε αποδειχτεί βασικός σύμμαχος, μέσα στο Σαραόλν. Αλλά, τώρα, που

το συλλογιζόταν, η Δούκισσα θυμόταν ότι ο διπλωμάτης είχε πει κάτι πως είχε ορισμένες προσωπικές διαφορές με τον Βασιληά Βένγκριλ· ωστόσο, ποτέ δεν είχε διευκρινίσει τι είδους προσωπικές διαφορές ήταν αυτές...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Οι δρόμοι του Σαραόλν αποδεικνύονται επικίνδυνοι

Ο Σόλμορχ βρισκόταν στον κήπο του αρχοντικού των Έχμελθ, καπνίζοντας το τσιμπούκι του, ενώ καθόταν, αναπαυτικά, σε μια κουνιστή πολυθρόνα.

Τον τελευταίο καιρό, βαριόταν ανυπόφορα και, συγχρόνως, ήταν προβληματισμένος, γιατί είχε αποξενωθεί από έναν καλό του φίλο: τον Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν. Και η αλήθεια ήταν πως δεν γνώριζε την αιτία αυτής της αποξένωσης. Κάθε φορά που επισκεπτόταν το παλάτι, ο μονάρχης δεν μιλούσε μαζί του φιλικά, όπως παλιά, παρά έμοιαζε να κρατά τις αποστάσεις του, για κάποιον ανεξήγητο λόγο... Έτσι, ο ευγενής είχ' αρχίσει να πηγαίνει όλο και λιγότερο στην βασιλική οικία, με αποτέλεσμα, κάποτε, να φτάσει να μην πατά καθόλου το πόδι του εκεί, ενώ, παλιότερα, σχεδόν κάθε μέρα ήταν φιλοξενούμενος του Βένγκριλ. Περνούσε απογεύματα, με αυτόν και τη Δήνκα, πάνω σε ψηλά μπαλκόνια, πίνοντας τσάι και συζητώντας τις υποθέσεις του Βασιλείου, με ήπιους τόνους. Μάλιστα, έδινε και συμβουλές μέσα στην κουβέντα τους, οι οποίες, αρκετές φορές, αποδεικνύονταν πολύ σωστές. Τώρα, πια, όμως, ούτε ο Βασιληάς, ούτε η Βασίλισσα τού μιλούσαν ιδιαίτερα.

Ο Σόλμορχ αναστέναξε· κάτι έπρεπε να κάνει για να σπάσει την ανία του. Η έπαυλή του –αν και άλλοι θα μπορούσαν να την έχουν μονάχα στα όνειρά τους– είχ'αρχίσει να τον πνίγει. Είχε κάνει μερικές επισκέψεις στους γειτονικούς ευγενής, αλλά τους έβρισκε όλους τους βαρετούς –όχι όπως τον Βασιλιά Βένγκριλ. Και ακόμα και τις κυρίες που γνώριζε, τον τελευταίο καιρό, τις έβρισκε, επίσης, βαρετές –αν όχι περισσότερο... Φυσικά, εκείνες πάντα του έκαναν τα γλυκά μάτια –όπως ήταν φυσικό άλλωστε, συλλογίστηκε ο Σόλμορχ, στρώνοντας τον γιακά του πουκαμίσου του. Δεν υπήρχαν και πολλοί ευγενείς που να συναγωνίζονται το ντύσιμο ή το παρουσιαστικό του. Και, πράγματι, ήταν δανδής με τα όλα του.

Αισθανόταν μεγάλη πλήξη. Ακόμα και η γιαγιά του, Μάρβηλ, που κάποτε έλεγε παλιές ιστορίες τώρα, πια, το είχε σταματήσει. Ήταν πολύ γριά και περνούσε τις περισσότερες ώρες της στο δωμάτιό της, ή τριγύριζε στον κήπο. Οπότε, δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα να κινήσουν το ενδιαφέρον του Σόλμορχ.

Η γιαγιά Μάρβηλ ήταν το μόνο μεγαλύτερο από κείνον μέλος της οικογένειας: Ο πατέρας του ευγενή είχε χάσει τη ζωή του, σ'έναν πόλεμο με τους Μαγκραθμέλιους, και η μητέρα του είχε πεθάνει από θλίψη, μερικές μέρες αφότου έμαθε τα νέα. Από τότε, ο Σόλμορχ σιχαινόταν τον πόλεμο, όσο τίποτ'άλλο· προτιμούσε την ηρεμία, τα τραγούδια, τους χορούς, το διάβασμα, τις παλιές ιστορίες και οτιδήποτε άλλο ήταν ενδιαφέρον, δίχως να σκοτώνει ανθρώπους. Αλλά, παρ'όλα τα ενδιαφέροντά του, τελευταίως, βαριόταν αφόρητα.

Απ'όποια σκοπιά κι αν κοίταζε τη ζωή του, είχε γίνει μια αφόρητη ανία. Τελικά, η φιλία του με τον Βένγκριλ είχε μεγάλη σημασία γ'αυτόν, καθώς και οι υποθέσεις του Βασιλείου. Μάλλον, είχε βασιλικό αίμα μέσα του· γιατί λεγόταν πως η οικογένειά του είχε μια μακρινή συγγένεια με την οικογένεια του τωρινού Μονάρχη του Σαραόλν. Κάποιοι προ-προ-προ-παππούδες τους ήταν αδέρφια, απ'ό,τι έγραφαν τα βιβλία των γενεαλογικών δέντρων, τουλάχιστον.

Ο ευγενής άκουσε ελαφρά βήματα πίσω του, πάνω στο χορτάρι του κήπου.

«Καλημέρα, Βίνμη,» είπε, άνετα.

Η κοκκινομάλλα κοπέλα, που ήταν πέντε χρόνια μικρότερή του, έβαλε, τρομαγμένα, το χέρι στο στέρνο της, καταπίνοντας μια φωνή έκπληξης. Ήταν ντυμένη μ'ένα μεταξωτό φόρεμα κι ένα κοντό γιλέκο.

«Είναι σχεδόν μεσημέρι, Σόλμορχ –και οι δυο ήλιοι βρίσκονται στον ουρανό.»

«Ναι;» αποκρίθηκε εκείνος, αδιάφορα, καπνίζοντας την πίπα του, δίχως να στραφεί να την κοιτάξει. «Δεν το είχα παρατηρήσει, καθώς καθόμουν, ανέμελα, εδώ.

»Αλήθεια, πώς είν'ο κηπουρός;» Ο Σόλμορχ ήξερε ότι η αδελφή του έβλεπε κρυφά (τουλάχιστον, έτσι νόμιζε εκείνη) τον άντρα που περιποιείτο τον κήπο της έπαυλης των Έχμελθ.

«Ο κηπουρός;» έκανε, δήθεν απορημένη, η Βίνμη. «Πώς σου ήρθε, τώρα, αυτό;»

«Έτσι,» απάντησε, πάλι, προσποιούμενος αδιαφορία, ο Σόλμορχ. «Είπα, μήπως τον είδες καθόλου...»

«Όχι,» ανασήκωσε τους ώμους της η Βίνμη. «Πού να τον δω;»

«Αν δεν λαθεύω ήταν απ'τη μεριά του κήπου απ'όπου ήρθες κι εσύ,» διευκρίνισε ο Σόλμορχ.

«Ναι;» Η Βίνμη έβαλε θυμωμένα τα χέρια στη μέση της. «Και πού ξέρεις εσύ από πού ήρθα;»

Ο Σόλμορχ σηκώθηκε απ'την καρέκλα του, μ'έναν αναστεναγμό. «Είπαμε αδελφούλα, είμαι μεγαλύτερος από σένα, αλλά»—στράφηκε να την κοιτάξει—«δεν είμαι κουφός κιόλας.

»Και, τώρα, μπορείς να βάλεις, πάλι, τα παπούτσια σου...» μειδίασε, κοιτώντας τα υποδήματα που κρατούσε η Βίνμη, ελπίζοντας πως με τα πόδια της γυμνά θα έκανε λιγότερο θόρυβο, πάνω στο γρασίδι, και θα περνούσε πίσω απ'τον αδελφό της, δίχως εκείνος να την ακούσει.

«Γιατί; Μ'αρέσει να περπατάω ξυπόλυτη στον κήπο!»

«Κι εγώ που θυμόμουν πως, παλιά, φοβόσουν τα φίδια...» είπε ο Σόλμορχ.

«Αυτό ήταν παλιά!» τόνισε η Βίνμη. «Ποιο είναι το πρόβλημά σου;»

«Εμένα;» Ο Σόλμορχ κούνησε το κεφάλι του. «Τίποτα... τίποτα.

»Α! και φοράς το γιλέκο σου ανάποδα –το μέσα έξω,» πρόσθεσε, καθώς της ξαναγύριζε την πλάτη και καθόταν στην κουνιστή καρέκλα του, καπνίζοντας.

«Τι;» έκανε η Βίνμη, και κοίταξε τον εαυτό της. Κοκκίνισε. «Καθώς ξύπνησα,» είπε, αμέσως, «δεν... δεν πρόσεξα ότι η υπηρέτρια το είχε έτσι. Δικό της λάθος ήταν!» Έβγαλε το γιλέκο και το φόρεσε απ'την καλή. «Ευχαριστώ για την υπενθύμιση, αδελφούλη.»

«Δεν κάνει τίποτα,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια του. «Απλά, απορώ για το εξής...»

«Για τι πράγμα;» συνοφρυώθηκε η Βίνμη.

«Ο πατέρας δεν ήταν και τόσο μπερμπάντης· ούτε η μητέρα τόσο μπερμπάντισσα. Εμείς πώς βγήκαμε έτσι;»

«Τι εννοείς;» είπε, πειραγμένη, η αδελφή του. «Να μιλάς μόνο για τον εαυτό σου –παλιογυναικά! Που όλες οι κόρες των ευγενών εδώ γύρω –άντε μην πω!» μούγκρισε, κι έφυγε, βιαστικά.

Ο Σόλμορχ χαμογέλασε, πλατιά, καθώς άκουγε τα βήματά της ν'απομακρύνονται. Ύστερα, γέλασε, ελεύθερα. Πήρε μια γερή τζούρα απ'το τσιμπούκι του και έβγαλε τον καπνό, αργά, απ'το στόμα. Τούτη ήταν μια απ'τις συνηθισμένες, αρκετά διασκεδαστικές κουβέντες που είχε με την αδελφή του· όχι τίποτα το πρωτότυπο. Αλλά κάτι το πρωτότυπο ήθελε τώρα ο ευγενής. Κάτι που να του κινήσει πραγματικά το ενδιαφέρον...

Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του και άρχισε να κάνει βόλτα στον κήπο της έπαυλης των Έχμελθ, που ήταν αρκετά μεγάλος και

πλούσιος, αλλά, ασφαλώς, ούτε κατά διάνοια, δεν πλησίαζε, μήτε σε μέγεθος, μήτε σε ομορφιά, εκείνον του Βασιληά Βένγκριλ.

Κατά τη διάρκεια της βόλτας του συνάντησε τον κηπουρό, έναν γεροδεμένο, ξανθό νέο, ο οποίος σήμερα, παρά το σχετικό κρύο, ήταν ντυμένος ελαφριά, μ'ένα παντελόνι, μπότες, και ξεκούμπωτο, κοντομάνικο γιλέκο. Ο Σόλμορχ δεν απορούσε που η αδελφή του τα πήγαινε... ιδιαίτερα καλά μ'ετούτον τον τύπο.

«Καλημέρα,» τον χαιρέτησε. «Πώς πάει η δουλειά;»

«Μια χαρά, κύριε Σόλμορχ. Μια χαρά,» αποκρίθηκε εκείνος, μ'ένα πλατύ χαμόγελο.

«Χαίρομαι, χαίρομαι,» είπε ο ευγενής. «Δεν πιστεύω να υπάρχει τίποτα εδώ γύρω που να σου αποσπά την προσοχή απ'την εργασία σου, ε;»

«Εκτός απ'τα πανέμορφα άνθη σας, τίποτ'άλλο, κύριε Σόλμορχ.»

«Σ'ευχαριστώ για τη φιλοφρόνηση, φίλε μου,» μειδίασε ο ευγενής.

«Δική μου είναι η ευχαρίστηση, κύριε Σόλμορχ, να φροντίζω όλα τα πανέμορφα λουλούδια του κήπου σας.»

«Πράγματι, όλα,» συμφώνησε ο Σόλμορχ, φεύγοντας και φυσώντας καπνό απ'το στόμα του. «Τα λέμε αργότερα.»

Κοίτα να δεις, που έχουμε καταντήσει να κάνουμε τα ίδια και τα ίδια... αναστέναξε από μέσα του. Βόλτες στον κήπο, χαιρετούρες με τον κηπουρό, παιχνίδια κρυφτού με την Βίνμη –και η γιαγιά έχει σταματήσει, πια, να λέει ιστορίες! Κούνησε το κεφάλι του. Δράμα!...

Τουλάχιστον, όταν μιλούσε με τον Βένγκριλ μάθαινε τα του Βασιλείου· υπήρχε ενδιαφέρον. Τώρα, το τελευταίο πράγμα που θυμόταν να έχει συζητήσει μαζί του ήταν εκείνη η υπόθεση με τα χαμένα πλοία, για την οποία κανείς δεν έλεγε, πλέον, τίποτα. Άραγε οι απεσταλμένοι του Βασιληά είχαν καταφέρει να σταματήσουν το κακό; Όπως και νάχε, το σημαντικό ήταν πως δεν είχ'ακουστεί να εξαφανίζεται κανένα άλλο καράβι στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού...

Και τι άλλο είχαν συζητήσει, προτού αποξενωθούν; Ο Σόλμορχ προσπαθούσε να φέρει στο μυαλό του τις κουβέντες τους, ώστε να σπάσει την τρομερή ανία που τον κατέκλυζε. Α, ναι! μιλούσαν για κείνον τον δρόμο, βόρεια, στην Βαρονία της Τάθβιλ. Η Βαρονέσα είχε ζητήσει χρήματα απ'τον Βένγκριλ, για να τον ανακατασκευάσει, αλλά εκείνος είχ'αποφασίσει να μην της τα δώσει αμέσως· έτσι, έβαλε τον Πόνκιμ να της γράψει μια επιστολή, όπου θα τη ρωτούσε τι ακριβώς συμβαίνει στη Βαρονία της; δηλαδή, γιατί η ίδια δεν έχει αρκετά χρήματα, για να επιδιορθώσει τον δρόμο, και πώς αποφάσισε τώρα να τον χρησιμοποιήσει, αφού, παλιότερα, θεωρείτο «στοιχειωμένος» απ'τους κατοίκους της περιοχής της.

Και, τελικά, τι έγινε και με τούτη την υπόθεση ο Σόλμορχ δεν έμαθε. Ή, μήπως, δεν είχε γίνει, ακόμα, τίποτα; Τώρα, που το σκεφτόταν, ωραία δε θάταν να επισκεφτεί την Βαρονέσα Τάθβιλ; Δεν ήταν σαν τις άλλες κυρίες εδώ γύρω· ήταν περισσότερο ενδιαφέρουσα, ως προσωπικότητα –τουλάχιστον, όταν ο Σόλμορχ την είχε γνωρίσει· αλλά δεν πίστευε να είχ'αλλάξει μέσα σε ενάμιση χρόνο!

Οπότε, να πώς θα έπραττε, για να σπάσει την πλήξη του: θα ταξίδευε ως τη Βαρονία της Τάθβιλ, να της κάνει μια μεγάλη επίσκεψη, να τα πούνε λίγο, να θυμηθούν τον παλιό καιρό (με διάφορους τρόπους), και να μάθει τι είχε γίνει, τελικά, με τον «στοιχειωμένο δρόμο» της περιοχής!

Ωρα ήταν, επομένως, ν'αρχίσει να ετοιμάζεται. Ήδη αργούσε! Μπήκε, σχεδόν τρέχοντας, στην έπαυλη της οικογένειάς του και κατευθύνθηκε στο δωμάτιό του. Αλλά δεν πρόλαβε να φτάσει· μια ηλικιωμένη φωνή τον σταμάτησε:

«Σόλμορχ! Για πού τόβαλες; Το φαγητό είν'έτοιμο.»

Ο ευγενής γύρισε κι αντίκρισε την γιαγιά Μάρβηλ. Ήταν κοντή – όπως οι περισσότερες γιαγιάδες– και ντυμένη πλούσια. Τα μακριά, άσπρα μαλλιά της ήταν πιασμένα κότσο, πίσω απ'το κεφάλι της, με μια χρυσή αλυσίδα.

«Είμαι απασχολημένος, τώρα,» προσπάθησε να δικαιολογηθεί.

«Τίποτα δεν είναι σημαντικότερο απ'το μεσημεριανό φαγητό,» τόνισε η Μάρβηλ. «Ελα στην τραπεζαρία. Η αδελφή σου είναι ήδη εκεί.»

«Καλά, καλά· έρχομαι!» αναστέναξε ο Σόλμορχ.

Η Μάρβηλ στράφηκε απ'την άλλη κι άρχισε να βαδίζει στον διάδρομο του αρχοντικού, με αργά βήματα. «Και μην ξεχάσεις να πλύνεις τα χέρια σου,» του θύμισε.

Ο Σόλμορχ αναποδογύρισε τα μάτια του. «Γιαγιάδες!...»

** ** *

«Πού πήγαινες, τόσο βιαστικά, προ ολίγου, νεαρέ;» ρώτησε η Μάρβηλ τον Σόλμορχ, όταν αυτός είχε έρθει στην τραπεζαρία της έπαυλης.

Ο ευγενής έκοψε, με το πάσο του, ένα κομμάτι κρέας και το έβαλε στο στόμα. Το μάσησε, επίσης με το πάσο του, καθώς σκεφτόταν τι να πει, και, τελικά, μίλησε:

«Θα πάω ένα ταξιδάκι. Για να ξεσκάσω λίγο...»

«Πού;» θέλησε να μάθει η Βίνμη.

«Βόρεια,» δήλωσε ο Σόλμορχ.

«Βόρεια;» έκανε η γιαγιά Μάρβηλ. «Αυτό είναι λιγάκι ακαθόριστο...»

«Βόρειο-ανατολικά,» έγινε σαφέστερος ο Σόλμορχ.

«Τώρα, μας διαφώτισες!» γέλασε η Βίνμη, ρίχνοντάς του, συγχρόνως, μια λοξή ματιά, γιατί ήξερε πως, όποτε τα μασούσε, κάτι ύποπτο είχε στο νου του.

«Στη Βαρονία της Τάθβιλ πάω,» είπε, ευθέως, ο Σόλμορχ· πού να γλίσωνε από γιαγιά κι αδελφή δίχως ανάκριση...

«Της Τάθβιλ;» μειδίασε η Βίνμη. «Γιαυτό δε μας έλεγες τίποτα!»

«Τι να σας πω; Δεν είναι δα και τόσο σημαντικό,» ανασήκωσε τους ώμους του ο Σόλμορχ. «Συγκεκριμένα, πηγαίνω να μάθω τι έγινε με την ανακατασκευή ενός παλιού δρόμου.»

Η Βίνμη κάγχασε. «Από ποιον αδελφό, συνήθως, ακούω τέτοια παραμύθια;...»

«Αλήθεια. Υπήρχε κάποιο πρόβλημα μ' αυτόν τον δρόμο. Αν και, βέβαια, τούτος δεν είναι ο μόνος λόγος για τον οποίο πάω,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ. «Θέλω να ξεσκάσω λίγο. Να βγω. Μ' έχει φάει η έπαυλη, το καθιστό και το κάπνισμα! Επιπλέον, η παρέες εδώ γύρω είναι βαρετές. Και με το Βασιληά έχω αποξενωθεί τον τελευταίο καιρό... ούτε κι εγώ δεν έχω καταλάβει για ποιο λόγο.»

«Δεν είναι καλό κανείς ν' αποξενώνεται με το Βασιληά –ιδιαίτερα όταν πριν είχε στενές επαφές μαζί του,» τόνισε η Μάρβηλ. «Ποτέ δεν ξέρεις πότε μπορεί να χρειαστείς κάποιο μέσο...»

«Γιαγιά, δεν φταίω εγώ που έχουμε απομακρυνθεί. Στην πραγματικότητα, δεν ξέρω τι έχει συμβεί, καθώς είπα. Είναι παράξενο...» Ο Σόλμορχ κούνησε το κεφάλι του. Ύστερα, χαμογέλασε. «Όπως και νάχει, μόλις τελειώσουμε το φαγητό, συγκεντρώνω ό,τι θα μου χρειαστεί στο ταξίδι και φεύγω για τη Βαρονία της Τάθβιλ!» Ήταν ενθουσιασμένος με την όλη ιδέα.

«Πάρε και κάποιον μαζί σου,» τον συμβούλεψε η Μάρβηλ. «Μην πας μόνος. Μπορεί ν' απαντήσεις ληστές στο δρόμο. Μέχρι και δαιμονάνθρωποι έχω ακούσει ότι κυκλοφορούν τον τελευταίο καιρό.»

«Όπως πάντα, είσαι υπερβολική, γιαγιά,» είπε ο Σόλμορχ. «Οχι και δαιμονάνθρωποι!...»

«Μη μ' αψηφάς, νεαρέ μου,» μούτρωσε η Μάρβηλ. «Ναι – δαιμονάνθρωποι σου λέγω! Πολλοί το ψιθυρίζουν. Τους έχουν δει ν' αγγαντεύουν ανυποψίαστους ταξιδιώτες στο δρόμο από δασώδη υψώματα και, μετά, να χάνονται ανάμεσα στα δέντρα. Το Σαραόλν δεν είναι, πια, τόσο ασφαλές όσο παλιότερα.»

«Γιαγιά, πάντα διατρέχαμε κίνδυνο απ'τους Μαγκραθμέλιους,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Μην αναφέρω, τώρα, και τους μικρούς πολέμους που γίνονταν, κάπου-κάπου, με το Άργκανθικ.»

** ** *

Ενώ έβαζε τα πράγματά του σ'έναν μεγάλο σάκο, ο Σόλμορχ άκουσε έναν χτύπο στην πόρτα του δωματίου του.

«Ποιος είναι;» ρώτησε

«Ο Μάνκιν.»

Ο Σόλμορχ χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του. Ύστερα, άνοιξε την πόρτα, για ν'αντικρίσει έναν άντρα ψηλότερα απ'αυτόν, με καστανά, μακριά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω του, και λίγα γένια στο σαγόνι. Φορούσε φολιδωτή πανοπλία και ένα σπαθί κρεμόταν στο πλευρό του.

Ο αρχηγός των φρουρών της έπαυλης μειδίασε. «Θα πάμε ταξιδάκι, έμαθα;»

«Και σένα, προφανώς, σου ζητήθηκε απ'τη γιαγιά και την αδελφή μου να με συνοδέψεις ως τη Βαρονία της Τάθβιλ,» είπε ο Σόλμορχ, επιστρέφοντας στο αμπαλάρισμα των ρούχων του.

«Είστε ευφυής, κύριε Σόλμορχ. Πάντα μου άρεσε αυτό σε σας,» παραδέχτηκε ο Μάνκιν. «Δεν πιστεύω να σας πειράζει η παρέα μου...»

Ο ευγενής γύρισε στο μέρος του· ένα αχνό μειδίαμα έσκασε μύτη στο πρόσωπό του. «Καθόλου, φίλε μου. Αναρωτιόμουν με ποιον θα μιλούσα, μέχρι να φτάσω στην Βαρονία. Αλλά, τώρα, ξέρω πως, σίγουρα, το ταξίδι μου δε θα είναι βαρετό.»

«Ευχαριστώ για τη φιλοφρόνηση, κύριε Σόλμορχ.»

«Μη μου μιλάς, όμως, στον πληθυντικό, Μάνκιν. Δε θα τ'αντέξω,» είπε ο ευγενής, κλείνοντας τον σάκο του.

«Σπαθί πήρες μαζί σου;» ρώτησε ο αρχηγός των φρουρών της έπαυλης, επωφελούμενος απ'την ευκαιρία.

Ο Σόλμορχ γέλασε και ξαναγύρισε, για να τον κοιτάξει. Κούνησε το κεφάλι του. «Αφού ξέρεις την άποψή μου για τα όπλα...»

«Όμως ζούμε σε ταραγμένες εποχές,» τόνισε ο Μάνκιν. «Καλύτερα να φυλαγόμαστε.» Σήκωσε το δάχτυλό του. «Γιαυτό»—άνοιξε έναν σάκο κι από μέσα τράβηξε ένα θηκαρωμένο ξίφος με σκαλισμένη λαβή—«σου έφερα τούτο!»

«Μάνκιν...!» αναστέναξε ο Σόλμορχ, βάζοντας τα χέρια στη μέση του.

«Μην παραπονιέσαι, τώρα! Είν'ένα απ'τα πιο καλοφτιαγμένα σπαθιά που έχω αντικρίσει στη ζωή μου. Και ποτέ δε θα σκεφτόμουν να τ'αγγίξω—ανήκει σε σένα και μόνο σε σένα. Από τον πατέρα στον γιο.»

«Ο πατέρας μου σκοτώθηκε φέροντας αυτό το ξίφος, Μάνκιν,» του θύμισε ο ευγενής.

«Όμως πέθανε ηρωικά, πολεμώντας πλάτη-πλάτη με τον Βασιληά μας. Και λένε ότι παραπάνω από είκοσι Μαγκραθμέλιοι έχασαν τις ζωές τους κάτω απ'το κοφτερό άγγιγμα τούτης της λεπίδας, προτού το τελειωτικό χτύπημα δοθεί στον πατέρα σου.»

«Μάνκιν, σιχαίνομαι τον πόλεμο,» αναστέναξε ο Σόλμορχ.

«Αλλά το σπαθί είναι δικό σου!» Ο πολεμιστής πρότεινε τη λαβή του όπλου προς τον ευγενή.

Ο Σόλμορχ άπλωσε, διστακτικά το χέρι του και τράβηξε το ξίφος απ'το καλοφτιαγμένο θηκάρι. Η λεπίδα άστραψε στο φως που έμπαινε απ'το παράθυρο του δωματίου. Ήταν πρόσφατα γυαλισμένη. Ο ευγενής ζύγιασε το όπλο στο χέρι του. Ήταν από γερό ατσάλι, βαρύ, όμως το βάρος του ήταν έτσι κατανεμημένο, που δεν σε δυσκόλευε να το χειριστείς. Ακόμα κι ο Σόλμορχ, που σχεδόν ποτέ του δεν είχε πιάσει σπαθί, το έβρισκε βολικό.

Ο Μάνκιν γέλασε. «Έχεις το αίμα του πατέρα σου μέσα σου! Κι εκείνος έτσι το κρατούσε.»

Ο Σόλμορχ, ενοχλημένος απ'το σχόλιο του πολεμιστή, πήρε το θηκάρι απ'το χέρι του και πέρασε μέσα τη λεπίδα του ξίφους. «Δε θα

μου χρειαστεί,» είπε. Και πρόσθεσε, μόλις ο άντρας εμπρός του πήγε να πει κάτι: «Αλλά θα το πάρω μαζί μου, αφού επιμένεις.»

Ο Μάνκιν μειδίασε. «Ωραία. Έτσι θ' ανησυχώ λιγότερο για το κεφάλι σου. Έχεις ακούσει ότι δαιμονάνθρωποι τριγυρίζουν στο Σαραόλν, τον τελευταίο καιρό;»

«Η γιαγιά μου το είπε, όταν γευματίζαμε,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. Συνοφρυώθηκε. «Δε νομίζεις ότι είναι, κάπως, υπερβολικό; Δαιμονάνθρωποι εδώ; Αφού δεν επιτρέπεται να περάσουν τα σύνορα.»

Ο Μάνκιν γέλασε. «Σόλμορχ! Είπαμε –δεν ασχολείσαι με τον πόλεμο, μα δεν είσαι και τόσο άβγαλτος. Καμια μπαγαποντιά είναι στη μέση. Με κάποιο τρόπο, όντως, περνούν τα σύνορα, απ' ό,τι δείχνει. Πώς μη ρωτάς, γιατί δεν ξέρω. Στο κάτω-κάτω, είναι δουλειά του Βασιλιά να το ερευνήσει. Ή των αρχόντων που έχουν φρουρία στα δυτικά μέρη του Σαραόλν, στα βουνά.»

«Τέλος πάντων,» αναστέναξε ο Σόλμορχ. «Δεν ξεκινάμε για τη Βαρονία;»

«Όπως επιθυμείτε, κύριε,» αποκρίθηκε, επίσημα αλλά καλοπροαίρετα, ο Μάνκιν. «Να βοηθήσω με τους σάκους σου;» ρώτησε, ύστερα, πιο φιλικά. «Αλήθεια, πολλοί δεν είναι; Τι έχεις μέσα σε τρεις σάκους;»

«Τ'απολύτως απαραίτητα,» απάντησε, σα να ήταν αυτονόητο, ο Σόλμορχ, λιγάκι προσβεβλημένος.

«Καλά. Πάω πάσο,» είπε ο Μάνκιν, και σήκωσε τους δυο απ' τους τρεις σάκους.

** ** *

Ο Σόλμορχ ανέβηκε στην μαύρη φοράδα του, βγάζοντάς την απ' τον στάβλο της έπαυλης. Ο Μάνκιν ήδη καθόταν στην ράχη ενός άλλου αλόγου, καφετί χρώματος.

«Δεν τ'άφηνες σήμερα, να φύγεις αύριο, το πρωί, γιόκα μου;» πρότεινε η Μάρβηλ.

«Όσο πιο γρήγορα φύγω, τόσο το καλύτερο, γιαγιά,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Οι τοίχοι τούτου του σπιτιού με πνίγουν.»

«Να προσέχεις,» είπε η Βίνμη, και ο ευγενής έσκυψε, για να του δώσει ένα δυνατό φιλί στο μάγουλο.

«Αντίο,» χαιρέτησε ο Σόλμορχ. «Και, αδελφούλα, χαιρετίσματα στον κηπουρό,» πρόσθεσε, κλείνοντάς της το μάτι, καθώς έμπηγε τα τακούνια των μποτών του στα πλευρά της φοράδας του και ξεκινούσε να καλπάζει, μαζί με τον Μάνκιν.

«Χαιρετίσματα στον κηπουρό;» απόρησε η Μάρβηλ. «Τι εννοούσε, κόρη μου;»

«Τίποτα, γιαγιά,» χαμογέλασε, αμήχανα, η Βίνμη. «απλώς, ήθελε να φανεί ευγενικός.» Και φώναξε πίσω απ'τον ευγενή που έφευγε: «Σόλμορχ –εμείς θα τα πούμε όταν επιστρέψεις!»

** ** *

Η έπαυλη των Έχμελθ ήταν νότια της Μάρβαθ, έτσι ο Σόλμορχ και ο Μάνκιν έστριψαν τ'άτια τους βόρειο-ανατολικά, για να βρεθούν στη δημοσιά που ξεκινούσε από την ανατολική πύλη της πρωτεύουσας του Σαραόλν. Πέρασαν δίπλα από άλλες επαύλεις, που ο ευγενής γνώριζε όλες σε ποιους ανήκαν και τους θεωρούσε άπαντες –τουλάχιστον, τον τελευταίο καιρό– βαρετούς ανθρώπους. Χαιρόταν που έφευγε από τούτα τα μέρη, για να επιστρέψει ανανεωμένος –αν και δεν σκόπευε να επιστρέψει σύντομα· θα καθόταν για κάμποσες μέρες στην Βαρονία της Τάθβιλ. Δεν πίστευε η Βαρονέσα νάχε κανένα πρόβλημα. Αλλά –τι σκεφτόταν;– σιγά μην είχε πρόβλημα μ'έναν επισκέπτη σαν κι αυτόν –κομπσό, όμορφο, με καλούς τρόπους –τι άλλο θέλει μια γυναίκα;

Οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ έγερναν προς τα άκρα του ορίζοντα, ο ένας προς την Ανατολή κι ο άλλος προς τη Δύση,

κάνοντας παράξενα αντιφεγγίσματα. Τότε, ήταν που ο Σόλμορχ κι Μάνκιν βρέθηκαν στην μεγάλη, λιθόστρωτη δημοσιά και συνέχισαν την πορεία τους πάνω της.

«Πού υπολογίζεις νάμαστε, ως το τέλος της μέρας;» ρώτησε ο ευγενής.

«Στα σύνορα της Βαρονίας του Κνάβορ,» αποκρίθηκε ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ.

«Δεν πρόκειται να ζυγώσουμε το κάστρο αυτού του Βαρόνου,» δήλωσε ο Σόλμορχ. «Δεν τον συμπαθώ καθόλου.»

«Όπως νομίζεις,» είπε ο Μάνκιν. «Προσωπικά, δεν τον γνωρίζω.»

«Εγώ, δυστυχώς, τον γνωρίζω,» τον πληροφόρησε ο Σόλμορχ. «Βρέθηκα εδώ την προηγούμενη φορά που πήγαινα στην Βαρονία της Τάθβιλ.»

«Και ποιο ήταν το πρόβλημα;» θέλησε να μάθει ο Μάνκιν.

«Εμ... Όπως ήταν φυσικό, η κόρη του μου έκανε τα γλυκά μάτια και κείνος, αμέσως –ούτε καν τη γνώριζα, καλά-καλά!–, ήθελε να μας παντρέψει. Αρνήθηκα, τσακωθήκαμε και έφυγα απ’τη Βαρονία.»

Ο Μάνκιν μειδίασε.

«Είναι ένας στρυφνός γέρος και τίποτ’άλλο,» μούγκρισε ο Σόλμορχ.

Στο δρόμο συνάντησαν λίγους ταξιδιώτες, κι αυτοί πήγαιναν προς την Μάρβαθ· κανείς δεν έφευγε απ’την πρωτεύουσα τέτοια ώρα. Εκτός του ότι, γενικώς, όλοι προτιμούσαν τις πρωινές ώρες, για να ξεκινούν τα ταξίδια τους, τώρα, συνέτρεχε και ο επιπρόσθετος λόγος ότι ακούγονταν αυτές οι παράξενες φήμες, για δαιμονοανθρώπους μέσα στο Βασίλειο.

Οι ήλιοι είχαν χαθεί στον ορίζοντα, έχοντας ολοκληρώσει τους κύκλους τους, όταν ο Σόλμορχ κι ο Μάνκιν πέρασαν το φυλάκιο που χώριζε το Βασιλικό Δουκάτο –όπως ονομαζόταν αυτό όπου βρισκόταν η Μάρβαθ, η πρωτεύουσα του Σαραόλν– απ’την Βαρονία του Κνάβορ και μπήκαν στη δεύτερη. Εκεί σταμάτησαν τ’άτια τους,

κοντά σ' ένα σύδεντρο, καθώς η νύχτα είχε προ πολλού τυλίξει το τοπίο στον μαύρο μανδύα της.

«Αααχ –φύση!» έκανε ο Σόλμορχ, ακουμπώντας την ράχη του στον κορμό ενός δέντρου, καθώς ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης άναβε φωτιά. «Ε, Μάνκιν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε, αδιάφορα, εκείνος.

«Δεν είσαι άνθρωπος που απολαμβάνει ό,τι του δίνεται,» παρατήρησε ο Σόλμορχ. Σηκώθηκε απ' την καθιστή του θέση και άνοιξε το σάκο με τις προμήθειες, για να βγάλει φαγητό. «Μμμ! Η γιαγιά φρόντισε για μας, φίλε μου!»

Ο Μάνκιν γέλασε, καθώς η φωτιά άναβε και τη φυσούσε, για να μεγαλώσει.

«Αλλά τόσα γλυκά μού χαλάνε τη σιλουέτα,» διαμαρτυρήθηκε ο ευγενής.

«Κύριε Σόλμορχ, λυπάμαι που σ' το λέω,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν, ρίχνοντας μερικά ξύλα μέσα στην, πλέον, αρκετά φουντωμένη φωτιά, «αλλά δεν έχεις ιδιαίτερη σιλουέτα.»

Ο ευγενής έδωσε δυο χτυπήματα, με την παλάμη του, στην αρκετά φουσκωτή κοιλιά του. «Ναι... ίσως νάχεις δίκιο,» παραδέχτηκε, κάπως, θλιμμένα. «Θ' αρχίσω, κάποια στιγμή, να γυμνάζομαι.»

«Και δεν υπάρχει καλύτερη γυμναστική απ' την ξιφομαχία,» τόνισε ο Μάνκιν, καθώς ερχόταν να καθίσει δίπλα του. «Θα σκληρύνεις την κοιλιά σου, ενώ, συγχρόνως, θα μάθεις την τέχνη του σπαθιού. Θα σε αναλάβω, προσωπικά!»

«Σιχαίνομαι τον πόλεμο,» του θύμισε, γι' άλλη μια φορά, ο Σόλμορχ, λοξοκοιτώντας τον.

«Η ξιφομαχία δεν είν' απαραίτητα πόλεμος.» Ο Μάνκιν γέλασε. «Μην το παίρνεις τόσο κατάκαρδα –δε θα σκοτώσουμε κανέναν. Ούτε μια σταγόνα αίματος δεν θα χυθεί!»

«Καλά, ας φάμε· και, όταν επιστρέψουμε στην έπαυλη, βλέπουμε,» πρότεινε ο Σόλμορχ.

Το φαγητό τους διέκοψε μια κραυγή:

«Βοήθεια! Βοηθήστε με!»

Η φωνή ήταν αντρική, και κάποιος φάνηκε να τρέχει προς το μέρος του ευγενή και του πολεμιστή του. Η μορφή του ήταν μαύρη μες στη νύχτα. Προφανώς, είχε ατενίσει από απόσταση τη φωτιά κι ερχόταν. Πίσω του καλπασμός αντηχούσε.

«Πόσα άλογα;» ρώτησε, αμέσως, ο Σόλμορχ, καθώς αυτός κι ο Μάνκιν πετάγονταν όρθιοι.

«Τέσσερα,» απάντησε ο εμπειροπόλεμος άντρας. «Τράβα το σπαθί σου.» Και ο ίδιος τράβηξε το δικό του.

«Σιχαίνομαι τον πόλεμο!» τόνισε –ξανά– ο Σόλμορχ.

«*Τράβα το σπαθί σου!*» επέμεινε ο Μάνκιν, καθώς οι καβαλάρηδες φαίνονταν στον ορίζοντα: σκοτεινές σιλουέτες, που δεν ξεχώριζαν απ'τ'άλογά τους, μοιάζοντας νάναι ένα μ'αυτά, σαν τερατόμορφα πλάσματα.

Ο άντρας που έτρεχε να γλιτώσει είχε πλησιάσει. Και κατέρρευσε μπροστά στην φωτιά του ευγενή και του πολεμιστή του, αγκομαχώντας. Ήταν γύρω στα σαράντα και είχε μακριά, καστανά μαλλιά. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα από τρόμο.

«Σας παρακαλώ –βοηθήστε με,» ψέλλισε, λαχανιασμένα.

«Μη σε νοιάζει, φίλε,» είπε ο Μάνκιν.

Ο Σόλμορχ τράβηξε, ανοικειοθελώς, το σπαθί του. Δεν του άρεσε η ιδέα ότι μπορεί να έχυνε αίμα απόψε –ή άλλοι να έχυναν το δικό του αίμα!

«Σταματήστε!» φώναξε ο Μάνκιν στους τέσσερις καβαλάρηδες, καθώς εκείνοι ζύγωναν γρήγορα. «Να μιλήσουμε!»

«Πέθανε, άνθρωπε!» ήταν η απάντηση ενός από δαύτους, καθώς όλοι χιμούσαν καταπάνω τους.

Ήταν δαιμονάνθρωποι!

«Καλά τάλεγε η γιαγιά και δεν την άκουγα!» γρύλισε ο Σόλμορχ, αποκρούοντας, μετά δυσκολίας, τη σπαθιά ενός εχθρού.

Ο Μάνκιν μαχόταν με την ψυχρότητα και την ακρίβεια ενός έμπειρου πολεμιστή. Σταμάτησε το λεπίδι που πήγαινε για το κεφάλι

του και, μ'έναν ελιγμό αντάξιο του, πέρασε, σα σίφουννας, δίπλα απ'τον έκπληκτο Μαγκραθμέλιο, σχίζοντας, συγχρόνως, τα πλευρά του και ρίχνοντάς τον απ'τ'άτι του.

Πάραυτα, δίχως να χάσει ούτε δευτερόλεπτο, στράφηκε, για να προστατέψει τον κύριό του: Χίμησε προς τον δαιμονάνθρωπο που ύψωνε το σπαθί του πάνω απ'τον Σόλμορχ και του έμπηξε τη λάμα του βαθιά στην κοιλιά.

Ο ευγενής φώναξε: «Μάνκιν –πρόσεχε τον άλλο!»

Ο πολεμιστής στράφηκε και απέκρουσε την επίθεση ενός Μαγκραθμέλιου. Ο Σόλμορχ τινάχτηκε και διαπέρασε το στήθος του δαιμονανθρώπου, με το ξίφος της οικογένειάς του.

«Αυτό για τον πατέρα μου, καθάρματα!» έφτυσε. Σιχαινόταν να πολεμά, μα οι διαβολάνθρωποι είχαν σκοτώσει τον γονιό του –και δεν τους λυπόταν καθόλου.

Ο ένας απομένων ιππέας τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του, το έστρεψε απ'την άλλη και κάλπασε μακριά, μέσα στη νύχτα.

«Ίσως ξαναγυρίσει,» υπέθεσε ο Σόλμορχ.

«Άμα θέλει, ας κοπιάσει,» μούγκρισε ο Μάνκιν, σκουπίζοντας το λεπίδι του απ'το αίμα και θηκαρώνοντάς το.

Ο ευγενής κάρφωσε το δικό του σπαθί στο έδαφος. Στράφηκε στον άγνωστο. «Ποιος είστε, κύριε;»

Εκείνος σηκώθηκε όρθιος, πιο ήρεμος από πριν. «Ίμπνιφορ, ο Παραμυθάς· στις υπηρεσίες σας.»

«Παραμυθάς; Εννοείς τροβαδούρος;»

«Όχι, κύριε. Δεν γνωρίζω να τραγουδώ. Απλά, αφηγούμαι ιστορίες,» εξήγησε ο καστανομάλλης άντρας.

«Μιας, λοιπόν, και αφηγείσαι ιστορίες, δε μας λες τι σου συνέβη και πού βρέθηκαν τούτοι οι δαιμονόσποροι εδώ;» πρότεινε ο Μάνκιν.

«Πολύ ευχαρίστως, κύριε.» Οι τρεις άντρες κάθισαν γύρω απ'τη φωτιά. «Δεν είναι και καμια σπουδαία ιστορία –αυτή είν'η αλήθεια. Ταξίδεψα προς την Μάρβαθ, ερχόμενος απ'την Βαρονία της Τάθβιλ,

και, αναπάντεχα, αντίκρισα αυτούς τους τέσσερις να με καταδιώκουν. Οπότε, χτύπησα, δυνατά, τα γκέμια πάνω στ'άτι μου, για ν'απομακρυνθώ. Η καρδιά μου σφυροκοπούσε· ιδρώτας με έλουζε, κύριοι –κρύος ιδρώτας. Γιατί δεν ήξερα ποιοι μπορεί να ήταν οι διώκτες μου –ή τι μπορεί να ήταν–»

«Στο ψητό, φίλε μου. Σε παρακαλώ,» τον διέκοψε ο Μάνκιν.

«Βιάζεστε;» παραξενεύτηκε ο Ίμπνιφορ. «Νόμιζα πως μια καλοειπωμένη ιστορία δίπλα στη φωτιά θα ήταν ό,τι πρέπει, τούτο το κρύο βράδυ...»

«Προτιμούμε να μας τα πεις εν συντομία,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν, και ο Σόλμορχ δεν έφερε αντίρρηση, καθώς δάγκωνε ένα κομμάτι απ'τη μηλόπιτα της γιαγιάς Μάρβηλ.

«Καλώς,» συμφώνησε ο Ίμπνιφορ. «Λοιπόν, με κυνηγούσαν, κάποιος έριξε ένα βέλος –δεν κατάλαβα από πού–, πέτυχε τ'άλογό μου και έπεσα. Καθώς οι διώκτες μου έρχονταν να με κατακρεουργήσουν, αντίκρισα ένα σημάδι ελπίδας –τη φωτιά σας κύριοι! Σας ζύγωσα, τρέχοντας, όσο ταχύτερα με πήγαιναν τα πόδια μου, και τη συνέχεια την ξέρετε.»

«Δεν έχεις ιδέα από πού ήρθαν οι διαβολάνθρωποι;» ρώτησε ο Μάνκιν.

Ο Ίμπνιφορ κούνησε το κεφάλι του. «Καμία απολύτως, κύριε.»

«Η όλη ιστορία με δαύτους μ'έχει παραξενέψει πολύ...» Ο Μάνκιν φάνηκε προβληματισμένος.

«Είπες πως ερχόσουν απ'τη Βαρονία της Τάθβιλ;» ρώτησε ο Σόλμορχ τον παραμυθά.

«Ναι, κύριε.»

«Πώς είναι τα πράγματα απο κεί;»

Ο Ίμπνιφορ τεντώθηκε προς τη μεριά του ευγενή, στενεύοντας τα μάτια του και τονίζοντας κάθε λέξη: «Πολύ, πολύ παράξενα.»

«Τι εννοείς;» συνοφρυώθηκε ο Σόλμορχ.

«Φέρεται πως κάτι αλλόκοτο συμβαίνει με τον παλιό στοιχειωμένο δρόμο,» εξήγησε ο παραμυθάς.

«Δεν τον έχει επιδιορθώσει η Βαρονέσα ακόμα;» θέλησε να μάθει ο Σόλμορχ.

«Να τον επιδιορθώσει;» έκανε ο Ίμπνιφορ. «Ποιος θα ήταν τόσο τρελός, ώστε να πλησιάσει εκεί, για να κάνει τη δουλειά; Έτσι, παραμένει όπως ήταν: έρημος, με ξύλα πεταμένα παντού, ενώ οι πλάκες του είναι σπασμένες και λακκούβες ανοίγονται σε πολλά σημεία. Μάλιστα, λένε ότι, πριν λίγο καιρό, το νερό του ποταμού εκεί κοντά φούσκωσε τόσο που έριξε και τη γέφυρα. Όμως κανείς δεν έχει ζυγώσει, για να μάθει αν τούτη η φήμη αληθεύει.»

Ο Σόλμορχ έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα στον Μάνκιν.

«Εσείς ποιοι είστε; Και πού πηγαίνετε;» ρώτησε ο Ίμπνιφορ.

Εκείνοι συστήθηκαν. «Πάμε στην Βαρονία της Τάθβιλ,» είπε, μετά, ο ευγενής.

«Γιαυτό θέλατε να μάθετε τι γίνεται απο κεί,» συμπέρανε ο Ίμπνιφορ. «Κοιτάξτε, μην σας τρομάζουν όλα όσα σας λέγω· δε θα κινδυνέψετε, αν δεν πλησιάσετε τον στοιχειωμένο δρόμο. Κι εδώ που τα λέμε, γιατί να τον πλησιάσετε; Εκτός και, ύστερα, να κατευθύνεστε στο Άργκανθικ...»

«Οχι, δεν πηγαίνουμε στον Άργκανθικ,» κούνησε το κεφάλι του ο Σόλμορχ.

«Έχει ακουστεί κανείς να πάθει κακό στον... στοιχειωμένο δρόμο;» ρώτησε ο Μάνκιν.

«Δεν πλησιάζουν πολλοί εκεί,» εξήγησε ο Ίμπνιφορ. Ύστερα, φάνηκε να σκέφτεται. «Ναι... τώρα, που το λες... Πριν κάνα-δυο μήνες, μου φαίνεται, η Βαρονέσα προσέλαβε μερικούς τυχοδιώχτες: θα τους πλήρωνε καλά κι εκείνοι θα εξερευνούσαν το δρόμο, για να της αναφέρουν τι πραγματικά συμβαίνει σ' αυτό το μέρος. Τρεις ήταν· κανένας δεν επέστρεψε. Άσχημη ιστορία, φίλε μου.»

«Εσύ τι έκανες στη Βαρονία;» Ο Σόλμορχ ήταν που μίλησε.

«Ως συνήθως, τριγυρνούσα,» απάντησε ο Ίμπνιφορ. «Παραμυθάς είμαι. Ταξιδεύω και λέω τις ιστορίες μου. Επίσης, πίστευα πως θα

μάθαινα και τίποτα καινούργιο, μ'όσα φημολογούνται, τώρα τελευταία, για τον στοιχειωμένο δρόμο.»

«Και αποδείχτηκε η επίσκεψη στην Βαρονία αντάξια των προσδοκιών σου;» ρώτησε ο Μάνκιν.

«Αρκετά,» παραδέχτηκε ο παραμυθάς. «Μην ξεχνάς, φίλε μου, πως οι άνθρωποι που κάνουν τη δική μου δουλειά συλλέγουν κομμάτια απο δώ, κομμάτια απο κεί και φτιάχνουν μια ιστορία. Για τον στοιχειωμένο δρόμο, για παράδειγμα, μπορώ να πω χίλια-δυο πράγματα, καθώς και για τον τρόπο που με σώσατε οι δυο σας απ'τους Μαγκραθμέλιους.» Ο τόνος της φωνής του κατέβηκε, καθώς ψιθύρισε, σχεδόν συνωμοτικά: «Αλήθεια, γνωρίζετε τι κάνουν ετούτοι εδώ;»

«Μπα,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν. «Δεν ξέρεις τι να πιστέψεις, πια...»

«Και φταίτε κι εσείς οι παραμυθάδες γι'αυτό,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Υπερβάλλετε, πολλές φορές, για να βγάλετε μια ιστορία, και λέτε ένα σωρό φανταστικά πράγματα, που οι άλλοι νομίζουν πως είν'αληθινά.»

«Δε μπορώ να πω πως έχεις άδικο,» παραδέχτηκε ο Ίμπνιφορ. «Αλλά έτσι δουλεύουμε. Δεν είμαστε μαντατοφόροι· ο σκοπός μας είναι να ψυχαγωγούμε, όχι να μεταφέρουμε φήμες.»

«Μα, ασφαλώς, δε σας κατηγορώ,» είπε ο Σόλμορχ «Απλά, μια διαπίστωση έκανα.»

«Να σου προσφέρουμε κάτι να φας;» Ο Μάνκιν πρότεινε λίγη απ'τη μηλόπιτα της γιαγιάς Μάρβηλ στον παραμυθά.

«Ευχαριστώ πολύ,» είπε ο Ίμπνιφορ, παίρνοντας ένα κομμάτι.

Έφαγαν και, έπειτα, έπεσαν για ύπνο. Ο Μάνκιν φυλούσε σκοπιά κατά το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας και μόνο δυο ώρες πριν την αυγή ξύπνησε τον Σόλμορχ, για να φυλάξει κι αυτός, ώστε ο πολεμιστής να μπορέσει να κλείσει λίγο τα μάτια του. Τον παραμυθά τον άφησαν να ξεκουραστεί, γιατί ήταν φανερό και στους δυο πως είχε περάσει μεγάλο σοκ, μετά απ'όσα του συνέβησαν σήμερα το βράδυ.

Το πρωί, ο Ίμπνιφορ αποχαιρέτησε τον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ και τον πολεμιστή του και κατευθύνθηκε δυτικά, προς την Μάρβαθ, την πρωτεύουσα του Σαραόλν.

«Εμείς έχουμε, τώρα, να διασχίσουμε τη Βαρονία του Κνάβορ,» είπε ο Σόλμορχ, βαριεστημένα. «Λες ν'απαντήσουμε κι άλλους δαιμονανθρώπους;»

«Αν έχουν λημέρι σ'αυτή την περιοχή, μπορεί,» υπέθεσε ο Μάνκιν. «Ίσως θάπρεπε να κανονίσουμε μια συνάντηση μ'αυτό το Βαρόνο, για να μας πει τι γνωρίζει για δαύτους,» πρότεινε.

«Συνάντηση με τον Κνάβορ!» έκανε ο Σόλμορχ. «Ούτε να σου περνά απ'το μυαλό –αποκλείεται!»

«Σκέψου το,» επέμεινε ο Μάνκιν. «Ίσως μάθουμε κάτι περισσότερο απ'ό,τι ήδη γνωρίζουμε...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Ψίθυροι και σκιές σ'ένα σκοτεινό δάσος

Τελικά, δεν επισκέφτηκαν την οικία του Βαρόνου Κνάβορ, γιατί ο Σόλμορχ πίστευε πως δεν θα κατάφερνε τίποτα παραπάνω απ'το να μπλέξει, πάλι, σ'έναν καυγά μαζί του. Εξάλλου, είπε στον Μάνκιν, καλύτερα θα ήταν να ρωτήσουν τους ανθρώπους της Βαρονίας, για να μάθουν τι τρέχει με τους Μαγκραθμέλιους. Έτσι, τώρα, είχαν σταματήσει σε μια ταβέρνα, πλάι στο χωματένιο δρόμο, και κάθονταν σ'ένα τραπέζι κοντά στην είσοδο, ακούγοντας τι έλεγαν οι ντόπιοι.

Παρότι περίμεναν να συζητούν για τους δαιμονανθρώπους, ούτε κουβέντα δεν έλεγαν για δαύτους. Τα θέματά τους ήταν τα συνηθισμένα: η σπορά, το εμπόριο, οι φόροι.

«Άκουσα κάτι φήμες, γείτονες,» είπε ο Μάνκιν, κάνοντας τους θαμώνες της ταβέρνας να στραφούν στο μέρος του, «ότι δαιμονάνθρωποι κυκλοφορούν σε τούτα τα μέρη. Αληθεύει;»

«Δάγκωσε τη γλώσσα σου,» αποκρίθηκε η χοντρή γυναίκα στο μπαρ. «Μακριά από δώ η φάρα τους!»

«Αληθεύουν, όμως, οι φήμες που έχω ακούσει;» επέμεινε ο Μάνκιν.

«Φιλαράκο,» είπε ένας αγρότης που έπινε τη μπίρα του, «λένε μερικοί ότι ατένισαν κάτι περιέργους κουκουλοφόρους από απόσταση. Και ψιθυρίζεται πως είναι Μαγκραθμέλιοι. Αυτό είν'όλο.»

«Υπερβολές σίγουρα,» πρόσθεσε ένας άλλος αγρότης, που καθόταν στο ίδιο τραπέζι.

«Ίσως ναι, ίσως όχι,» τόνισε ένας άντρας, ντυμένος με ρούχα ταξιδιώτη. «Η Χόλκραδ έχει έρθει στα μέρη μας, για να ερευνήσει το ζήτημα. Και, όποτε η Χόλκραδ περιφέρεται στο Σαραόλν, κάτι κακό συμβαίνει...»

Τα λόγια του φάνηκαν να τρώμαξαν τους αγρότες, οι οποίοι κούνησαν τα κεφάλια τους, σε ένδειξη δυσπιστίας, αλλά το μόνο που κατάφεραν να δείξουν ήταν ο φόβος τους για την εν λόγω γυναίκα.

Ο Σόλμορχ γνώριζε ότι η Χόλκραδ ήταν μια παράξενη, μυστηριακή μάγισσα και ότι ο Βασιλιάς Βένγκριλ την ήξερε, προσωπικά. Μάλιστα, ο μονάρχης υποστήριζε πως εκείνη του είχε δωρίσει ένα μαγικό ρουμπίνι, για να το βάλει πάνω απ'τη λαβή του ξίφους του, όταν το σφυρηλατούσε· και το ρουμπίνι υποτίθεται πως θα τον προστάτευε από τα τραύματα στις μάχες... Ο ευγενής δεν είχε ιδέα τι απ'αυτά ήταν αλήθεια, πάντως στο σπαθί του Βένγκριλ, όντως, υπήρχε ένας κατακόκκινος λίθος.

«Η Χόλκραδ...;» έκανε ο Σόλμορχ, σκεπτικός.

«Είναι μάγισσα,» του είπε ο Μάνκιν. «Επικίνδυνη, απ'ό,τι λέγεται, και στριμμένη.»

«Ναι, αλλά εναντίον των δαιμονανθρώπων,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Υποστηρίζει τον Βασιληά Βένγκριλ. Του έχει μαγέψει το ξίφος του. Ίσως θάπρεπε να την βρούμε, για να μάθουμε τι συμβαίνει εδώ πέρα, με τους Μαγκραθμέλιους.»

Ο Μάνκιν αναστέναξε. «Εσύ είσαι ο αρχηγός, αλλά ελπίζω να μη μας βάλεις σε μπελάδες, φίλε μου...» Στράφηκε στον ταξιδιώτη. «Πού μπορούμε να βρούμε τη Χόλκραδ;»

«Τη Χόλκραδ...!» έκανε ένας αγρότης, έκπληκτος.

«Θ'αναζητήσετε αυτή τη μάγισσα;...» απόρησε ένας άλλος. «Δεν έχετε καθόλου τσερβέλο;»

Ο Μάνκιν τούς αγνόησε. «Ταξιδιώτη, σε ρώτησα κάτι.»

«Τη Χόλκραδ...» Ο άντρας μειδίασε. Είχε μακριά, μαύρα μαλλιά, δεμένα σε παράξενες πλεξούδες και όλες μαζί πιασμένες πίσω απ'το κεφάλι του, μ'ένα δερμάτινο κορδόνι. Φορούσε μια καφετιά, τριμμένη τουνίκα, λαδί παντελόνι, μπότες λερωμένες απ'την σκόνη του δρόμου, και πράσινη κάπα. Στην καρέκλα πλάι του κρέμονταν ένας όχι ιδιαίτερα μεγάλος σάκος, μια φαρέτρα με βέλη κι ένα μακρύ τόξο. «Την ξέρετε αυτή τη μάγισσα, κύριοι;»

«Πολύ περισσότερο από σένα,» τον διαβεβαίωσε ο Σόλμορχ.

Ο ταξιδιώτης κάγχασε. «Αν την γνωρίζατε τόσο καλά, δε θα ρωτούσατε εμένα πού μπορείτε να τη βρείτε –όμως με ρωτάτε.»

«Κοίτα, ακουστά την έχουμε,» εξήγησε ο Μάνκιν.

«Τότε, θα ξέρετε ότι είναι επικίνδυνη και μυστηριώδης,» πρόσθεσε ο ταξιδιώτης.

«Το έχουμε υπ'όψη μας,» είπε ο Σόλμορχ. «Ωστόσο, επιθυμούμε να τη βρούμε.»

«Για να μάθετε για τους δαιμονανθρώπους, υποθέτω;» σήκωσε ένα φρύδι του ο ξένος.

«Ακριβώς, ταξιδιώτη,» έγνεψε καταφατικά ο Σόλμορχ.

«Συνεπώς... μπορείτε να με συντροφεύσετε,» κατέληξε ο μαυρομάλλης άντρας με τις πλεξούδες.

«Να σε συντροφεύσουμε;» απόρησε ο Σόλμορχ, συνοφρυωμένος.
«Εννοείς ότι κι εσύ αναζητάς την Χόλκραδ;»

«Ναι, κύριε,» απάντησε ο ταξιδιώτης. Σηκώθηκε απ' την καρέκλα του και κάθισε στο τραπέζι του ευγενή, προτείνοντας το χέρι του.
«Μπάχτον, πλανόδιος τοξότης.»

Ο Σόλμορχ αντάλλαξε μια χειραψία με τον ξένο, καθώς συστηνόταν· και το ίδιο έκανε κι ο Μάνκιν.

«Και γιατί αναζητάς κι εσύ τη μάγισσα;» ρώτησε ο τελευταίος.

«Όπως εσάς, θέλω να μάθω τι τρέχει με τους δαιμονανθρώπους,» εξήγησε ο Μπάχτον.

«Γιατί;» ζήτησε να πληροφορηθεί ο Σόλμορχ.

«Γιατί ο Δούκας της Χάργκοχ, σίγουρα, θα έχει να δώσει κάποια αμοιβή σ' εκείνον που θα μάθει από πού έρχονται οι Μαγκραθμέλιοι· καθώς και το πώς έρχονται, και το λόγο για τον οποίο έρχονται. Ύστερα, θα πληροφορήσω και το Βασιλιά για τα ίδια ακριβώς πράγματα και, το δίχως άλλο, θα μ' ανταμείψει κι αυτός.»

«Εσείς γιατί ενδιαφέρεστε για την όλη υπόθεση;» Τους έριξε ένα ερευνητικό βλέμμα. «Δε μου μοιάζετε για άνθρωποι του σιναφιού μου, ούτε για μισθοφόροι...»

«Είμαι ευγενής της οικογένειας Έχμελθ,» δήλωσε ο Σόλμορχ. «Και τυχαίνει να γνωρίζω τον Βασιλιά από κοντά. Ο Μάνκιν είναι ο διοικητής της φρουράς στην έπαυλή μου.»

«Και ήρθατε εδώ για να μάθετε για τους δαιμονανθρώπους;» ρώτησε ο Μπάχτον. «Έχετε ανήσυχο πνεύμα, θα όφειλα να ομολογήσω, κύριε Σόλμορχ...»

«Βασικά, ερχόμουν να επισκεφτώ την Βαρονέσα Τάθβιλ, στη Βαρονία ανατολικά απο δώ· είναι προσωπική μου φίλη. Αλλά στο δρόμο ανταμώσαμε, εγώ κι ο Μάνκιν, έναν παραμυθά, με τ' όνομα Ίμπνιφορ, τον οποίο καταδίωκαν τέσσερις έφιπποι Μαγκραθμέλιοι. Τον σώσαμε από δαύτους και μονάχα ένας τους ξέφυγε· οι άλλοι σκοτώθηκαν απ' τα ξίφη μας.»

«Ίμπνιφορ, είπες, τον λέγανε τον παραμυθά;»

«Ναι.»

Ο Μπάχτον γέλασε, δυνατά. «Τον γνωρίζω, τον παλιοαπαταιώνα. Μπλέχτηκε για τα καλά τούτη τη φορά! Τυχερός ήτανε που σας βρήκε στο δρόμο του, κύριε.»

«Αναμφίβολα, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Πάλι, όμως, δεν καταλαβαίνω γιατί ψάχνετε πληροφορίες για τους δαιμονανθρώπους.»

«Δεν υπάρχει άλλος λόγος εκτός του ότι ενδιαφερόμαστε για την πατρίδα μας, ταξιδιώτη,» δήλωσε ο ευγενής. Ο Μάνκιν έγνεψε καταφατικά.

«Τότε, έχουμε κοινό σκοπό, για την ώρα,» συμπέρανε ο Μπάχτον. «Θα βρούμε μαζί τη μάγισσα Χόλκραδ και θα της ζητήσουμε να μας πει τι γνωρίζει για τους δαιμονανθρώπους που πλανιούνται σε τούτα τα μέρη. Γιατί»—τεντώθηκε προς τον Σόλμορχ και τον Μάνκιν, μιλώντας συνωμοτικά—«έχω βάσιμες πληροφορίες ότι οι περισσότεροι Μαγκραθμέλιοι βρίσκονται σ' αυτό το δουκάτο του Βασιλείου, που είναι στην ανατολή, παρά στα δυτικά δουκάτα, τα οποία είναι πιο κοντά στη χώρα των διαβολανθρώπων.»

«Παράξενο δεν είναι τούτο;» είπε ο Σόλμορχ.

«Σίγουρα,» συμφώνησε ο Μπάχτον, γνέφοντας καταφατικά. «Δεν γνωρίζω το λόγο για τον οποίο οι καταραμένοι συγκεντρώνονται σ' αυτές τις περιοχές, μα σκοπεύω να τον μάθω –και να πληρωθώ καλά για τον κόπο μου.»

«Οπότε, προτείνω να φεύγουμε, φίλε μου,» είπε ο Μάνκιν. «Όσο πιο πολύ χρόνο έχουμε μπροστά μας, για να βρούμε την Χόλκραδ, τόσο το καλύτερο.»

Ο Μπάχτον κούνησε το κεφάλι του, συμφωνώντας. «Πάμε.» Σηκώθηκε απ' το τραπέζι, πήρε το σάκο, το τόξο και τη φαρέτρα του, και τα πέρασε στον ώμο· έπειτα, έριξε μερικά κέρματα στο δικό του τραπέζι, όπου καθόταν προ ολίγου, πίνοντας μια κούπα κρασί.

Εκείνος, ο Σόλμορχ κι ο Μάνκιν βγήκαν απ' την ταβέρνα. Οι δυο τελευταίοι έλυσαν τ' άτια τους απ' το δέντρο όπου τάχαν δέσει

προτού σταματήσουν για να ξεκουραστούν και να μάθουν για τους δαιμονανθρώπους. Ο Μπάχτον έλυσε το δικό του άλογο, που το είχε δεμένο λιγάκι παραπέρα, σ'έναν φράχτη.

«Λοιπόν, προς τα πού θα κατευθυνθούμε;» ρώτησε ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ τον πλανόδιο τοξότη, όταν όλοι τους ήταν έφιπποι.

«Νότια,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον. «Στο δάσος που χωρίζει τη Βαρονία του Κνάβορ απ' το Δουκάτο Κάντνομ.»

Οι τρεις άντρες ξεκίνησαν να καλπάζουν, ακολουθώντας μια απ' τις διακλαδώσεις του χωματένιου δρόμου. Ήξεραν ότι, όταν κι οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ ήταν ψηλά στον ουρανό, θα βρίσκονταν στο δάσος που είχε αναφέρει ο πλανόδιος τοξότης. Η οδός πάνω στην οποία ταξίδευαν περνούσε μέσα απ' το εν λόγω δάσος, για να πηγαίνουν και να έρχονται έμποροι απ' το Δουκάτο Κάντνομ· γιατί ο περισσότερος κόσμος φοβόταν να διασχίσει τις κατάφυτες περιοχές. Όμως ο Σόλμορχ και οι σύντροφοί του εκεί ακριβώς σκόπευαν να πάνε.

«Έχεις ξανανταμώσει τη Χόλκραδ, ταξιδιώτη;» ρώτησε ο Μάνκιν.

«Όχι, κύριε,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον. «Ελπίζω να μην μας αρπάξει τις ψυχές, όπως λέγεται ότι κάνει, όταν θυμώνει.»

Ο Σόλμορχ είπε, με σοβαρό ύφος: «Αυτές είναι προκαταλήψεις, φίλε μου. Ο Βασιληάς Βένγκριλ την εμπιστεύεται.»

«Γνωρίζεις τόσο καλά το Βασιλιά;» παραξενεύτηκε ο Μπάχτον.

«Είναι ο καλύτερός μου φίλος,» εξήγησε ο Σόλμορχ. «Ή, τουλάχιστον, ήταν...»

«Γιατί; τι συνέβη;» απόρησε ο τοξότης.

«Κάτι, μ'ένα παράξενο φυλαχτό, πάνω στ'οποίο ήταν λαξευμένο ένα δαιμονικό πρόσωπο,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Από τότε, ο Βασιληάς μ'έχει αποξενώσει· το ίδιο κι οι υπόλοιπη οικογένειά του. Μοιάζει να με υποπτεύονται για κάτι... Δεν ξέρω για τι· μήτε θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ. Φέρονται πολύ, πολύ αλλόκοτα. Αν θες την προσωπική μου άποψη, πιστεύω πως μυστηριώδη και κακά

πράγματα συμβαίνουν εντός των τοίχων του παλατιού της Μάρβαθ...»

«Όπως;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Δεν μπορώ –δεν *τολμώ*– να μαντέψω, φίλε μου,» είπε ο Σόλμορχ.

«Τα νέα σου είναι μάλλον ανησυχητικά,» παρατήρησε ο Μπάχτον. «Ίσως να κινδυνεύει ολάκερο το Σαραόλν, μ'αυτά που συμβαίνουν στο παλάτι.»

«Ίσως,» συμφώνησε ο Σόλμορχ. «Όμως εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα· όχι, όταν ο Βασιληάς μ'απωθεί. Ό,τι μπορώ να κάνω το κάνω –κι ετούτο είναι να μάθω, τουλάχιστον, τι τρέχει με τους δαιμονανθρώπους. Είναι ανήκουστο –Μαγκραθμέλιοι μέσα στο Βασίλειό μας!...» Κούνησε το κεφάλι του.

Το μεσημέρι ήρθε, και βρέθηκαν στο σημείο όπου ο δρόμος έμπαινε στο δάσος και το έσχιζε σε δυο μέρη: το ανατολικό και το δυτικό. Οι τρεις καβαλάρηδες σταμάτησαν, τραβώντας τα γκέμια των αλόγων τους, που χρεμέτισαν.

Ο Μπάχτον κατέβηκε απ'τη σέλα του και κοίταξε το μέρος τριγύρω. Κάποιοι έμποροι φαίνονταν στο βάθος, προς τα νότια· τουλάχιστον, για έμποροι έμοιαζαν, με τα κάρα και τους φρουρούς τους. Δεξιά κι αριστερά του χωματένιου δρόμου απλωνόταν το δάσος, σκοτεινό και μυστηριώδες, εξάπτοντας τη φαντασία, με τον άνεμο να περνά, σφυρίζοντας, ανάμεσα απ'τους κορμούς των δέντρων του και να κάνει τα φυλλώματά τους να θροΐζουν.

«Οι άνθρωποι που κατοικούν σε αγροικίες, βόρεια απο δώ, μιλούν για ξωτικά και για νεράιδες,» πληροφόρησε ο πλανόδιος τοξότης τους νεοαπόκτητους συντρόφους του.

«Μήπως βλέπουνε και φωτάκια να χορεύουν, μες στο δάσος;» κάγχασε ο Σόλμορχ.

«Ναι· πού το κατάλαβες;» αποκρίθηκε ο Μπάχτον, αφήνοντάς τον άφωνο.

«Σίγουρα, όλ'αυτά είναι τόσο δεισιδαιμονίες, όσο δεισιδαιμονία είναι κι ό,τι ακούγεται για τη Χόλκκραδ,» συμπέρανε ο ευγενής.

«Μη στοιχηματίσεις τίποτα πολύτιμο πάνω σ' αυτό,» είπε ο Μπάχτον, «γιατί το πιθανότερο είναι να χάσεις το στοίχημα. Μια νύχτα, ξεκουραζόμουν όχι πολύ μακριά απ' το δάσος, στο σπίτι ενός γεωργού, και, μα τα Πνεύματα, τα είδαμε –φωτάκια!–, ενώ, συγχρόνως, φωνές γλεντιού αντηχούσαν απ' τα δέντρα.

»Τέλος πάντων, ξωτικά ή όχι, πρέπει να μπορούμε στο δάσος, για να βρούμε τη Χόλκραδ.»

«Και η γνώμη μου είναι πως πιο πολύ χρειάζεται να προσέχουμε για τους καταραμένους δαιμονανθρώπους,» τόνισε ο Μάνκιν, ξεθηκαρώνοντας το ξίφος του.

Ο Μπάχτον καβάλησε, πάλι, τ' άτι του. Προχώρησε πρώτος και ο ευγενής κι ο πολεμιστής του τον ακολούθησαν, καθώς περνούσε ανάμεσα απ' τους κορμούς των δέντρων του δάσους που ήταν ο φόβος κι ο τρόμος των αγροτών. Τ' άλογά τους βάδιζαν ανατολικά.

«Γιατί πηγαίνουμε ανατολικά;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε ο πλανόδιος τοξότης, τραβώντας την κουκούλα της πράσινής του κάπας πάνω στο κεφάλι του. «Ανατολικά βρίσκεται η Βαρονία της Τάθβιλ και ο στοιχειωμένος δρόμος, που, προσωπικά, πιστεύω πως σχετίζεται με τους δαιμονανθρώπους.»

Ο Σόλμορχ συνοφρυώθηκε. «Δεν τόχα ποτέ σκεφτεί τούτο... Πιθανώς νάχεις δίκιο, φίλε μου. Αλλά ήμουν στο παλάτι, όταν η Τάθβιλ έστειλε μήνυμα στον Βασιλιά, και δεν ανέφερε τίποτα για Μαγκραθμέλιους.»

«Μπορεί να μην ήταν σίγουρη γι' αυτό,» υπέθεσε ο Μπάχτον. «Αλήθεια, τι ζητούσε απ' τον Βασιλιά;»

«Να της δώσει χρήματα, για να φτιάξει τον στοιχειωμένο δρόμο,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Και, τελικά, τι έγινε;»

«Ο Βασιλιάς τής έστειλε δικό του μήνυμα, ρωτώντας την γιατί δεν είχε η Βαρονία αρκετές οικονομίες, ώστε να επιδιορθώσει τον δρόμο.»

«Και μετά;»

«Δεν έχει μετά,» δήλωσε ο Σόλμορχ. «Η Βαρονέσα δεν απάντησε. Ή, τουλάχιστον, εγώ δεν ήμουν στο παλάτι, όταν απάντησε. Και, όπως έχω χάσει επαφή με το Βασιλιά, δεν γνωρίζω, πια, τα του Βασιλείου τόσο καλά, όσο παλιότερα.»

«Η όλη ιστορία βρομάει,» είπε ο Μπάχτον.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Δεν κάνουμε μια στάση; και τα λέμε τρώγοντας,» πρότεινε ο πλανόδιος τοξότης. Ο ευγενής κι ο πολεμιστής του συμφώνησαν· έτσι ξεπέψαν, έβγαλαν προμήθειες απ'τους σάκους τους, και ο Μπάχτον εξήγησε στον Σόλμορχ τι, τελικά, εννοούσε:

«Κοίτα να δεις... ο δρόμος στην Βαρονία θεωρείται στοιχειωμένος εδώ και ένα-δυο χρόνια, απ'όσο ξέρω. Κάτι για διαβολικά Πνεύματα ψιθυρίζουν οι ντόπιοι. Λοιπόν, αφού το πρόβλημα υφίσταται τόσο καιρό, τώρα σκέφτηκε η Βαρονέσα να το λύσει; Δε σε κάνει να παραξενεύεσαι; Ή, για κάποιο λόγο, παλιότερα, ήθελε ο δρόμος να είναι στοιχειωμένος· ή είδε κάτι που την τάραξε πολύ και αποφάσισε πως, επιτέλους, ήταν ώρα να ειδοποιήσει το Βασιλιά.»

«Μα, δεν ανέφερε τίποτα τέτοιο στο μήνυμά της, το οποίο ήταν προφορικό (κάποιον αγγελιαφόρο έστειλε, για να το μεταφέρει στο Βασιλιά),» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Μια αιτιολογία, ωστόσο, νομίζω πως υπήρχε... Ότι ο δρόμος έπρεπε να φτιαχτεί, για να είναι, πάλι, εύχρηστος απ'τους εμπόρους.» Αναστέναξε. «Τι να σου πω; η Τάθβιλ δεν μίλησε για κάτι συγκεκριμένο.

»Αλλ'απορώ γιατί κάθομαι και κάνω τούτη την κουβέντα. Αφού αύριο, καλώς εχόντων των πραγμάτων, θάμαι στη Βαρονία της και θα μάθω την αλήθεια!»

«Μπορεί να μάθεις την αλήθεια που θα θέλει να σου πει η Βαρονέσα,» τον προειδοποίησε ο Μπάχτον.

«Δεν την έχω για τόσο δόλιο άτομο,» είπε ο Σόλμορχ, δίχως να πείσει τον πλανόδιο τοξότη.

Τελείωσαν το μεσημεριανό τους και ξανακαβαλίκησαν τ'άτια τους, ώστε να συνεχίσουν την αναζήτησή τους για την μυστηριώδη μάγισσα Χόλκραδ. Και, όσο κυλούσε ο χρόνος, το δάσος γύρω τους ολοένα σκοτείνιαζε. Το απόγευμα ήρθε και οι σκιές πύκνωσαν, ενώ το φως των ήλιων περνούσε κοκκινωπό ανάμεσα απ'τα φυλλώματα, κάνοντας ανταύγειες που μπορούσε κανείς να τις περάσει για οτιδήποτε –από μοχθηρά Πνεύματα, έτοιμα ν'αρπάξουν τη ψυχή του ανέμελου ταξιδιώτη, μέχρι ξωτικά που επιθυμούσαν να παίξουν μαζί του. Ακόμα η ομάδα των τριών άντρων δεν είχε βρει τίποτα· ούτε ίχνος της γυναίκας που έψαχναν...

Η νύχτα έπεσε, και το σκοτάδι τύλιξε το δάσος. Τώρα, κάθε θρόισμα των φύλλων, κάθε κίνηση μικρών ζώων, κάθε μουγκρισμα, κάθε αλύχτημα προκαλούσε τρόμο στους καβαλάρηδες και έκανε τ'άτια τους να χρεμετίζουν ταραγμένα. Πού και πού, νόμιζαν πως άκουγαν και μικρά γελάκια.

«Δε μ'αρέσει τούτο το μέρος· είναι ύπουλο,» είπε ο Μάνκιν, κρατώντας, γερά, στο χέρι το ξίφος του. «Το σκοτάδι δεν είναι έντιμος συνοδοιπόρος· καλύτερα ν'ανάψουμε φως.»

Ο Σόλμορχ έβγαλε μια λάμπα απ'τον έναν απ'τους τρεις σάκους του και η λάμψη της αποκάλυψε την περιοχή γύρω απ'την ομάδα με περισσότερες λεπτομέρειες, διώχνοντας τις σκιές. Δυο λαγοί έφυγαν, πάραυτα.

Ο Μάνκιν έστρεψε το κεφάλι του προς τα δεξιά. «Κάτι βρίσκεται εκεί· δε νομίζω να πρόκειται για ζώο...»

«Τ'άκουσα κι εγώ,» τον διαβεβαίωσε ο Μπάχτον, κι έβγαλε το τόξο απ'την πλάτη του, περνώντας ένα βέλος στη χορδή και στρέφοντάς το προς τη μεριά απ'όπου ήρθε ο θόρυβος.

«Εγώ, πάλι, δεν άκουσα τίποτα...» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ, αλλά ξεθηκάρωσε το σπαθί του πατέρα του, για ασφάλεια.

«Βγες έξω, φίλε,» πρόσταξε, δίχως να υψώσει ιδιαίτερα τη φωνή του, ο Μπάχτον.

Ένας γρήγορος ήχος ακούστηκε, σαν κάποιος νάτρεξε μακριά.

«Μην τον ακολουθήσετε,» είπε, αμέσως, ο Μάνκιν. «Μπορεί κανείς να χαθεί εύκολα εδώ πέρα.»

«Ποιος θα τον ακολουθούσε;» ανασήκωσε τους ώμους του ο Σόλμορχ. Και θηκάρωσε το σπαθί του. «Εξάλλου, ίσως νάταν κάνας αγριόχοιρος.»

«Δεν ήταν αγριόχοιρος.» Δεν υπήρχε χώρος για να διαφωνήσουν οι άλλοι με τον Μπάχτον, αν έκρινε κανείς απ' τον τόνο της φωνής του. «Πάμε,» πρότεινε. Και προχώρησαν, πάλι, πάνω στ' άτια τους, ενώ το δάσος έμοιαζε ζωντανό γύρω τους.

Ο Σόλμορχ ξανατράβηξε το σπαθί του, ακολουθώντας το παράδειγμα του Μάνκιν, που είχε, συνεχώς, τ' όπλο στο χέρι του. Ο πλανόδιος τοξότης, ωστόσο, έμοιαζε πιο άνετος, αλλά καθόλου λιγότερο σ' ετοιμότητα απ' τους συντρόφους του –αν όχι περισσότερο απ' αυτούς.

Πάλι –ένας ήχος!

Όλοι στράφηκαν· το τόξο του Μπάχτον βρέθηκε, πάραυτα, στα χέρια του, μ' ένα βέλος στη τεντωμένη χορδή.

«Βγες!» πρόσταξε ο μαυρομάλλης άντρας.

Ένα υστερικό γέλιο αντήχησε.

«Βγες –αλλιώς θα σε τοξέψω!» απείλησε ο Μπάχτον.

Ξανά, το γέλιο.

«Σε προειδοποίησα!» Ο τοξότης ελευθέρωσε το βέλος του.

Δεν κατάλαβε ποτέ αν χτύπησε κάποιον, γιατί, την ίδια στιγμή, δαιμονάνθρωποι πετάχτηκαν απ' τα φυλλώματα, κραδαίνοντας σπαθιά και τσεκούρια και χιμώντας καταπάνω στους συντρόφους.

«Περίεργοι άνθρωποι· θα σας μάθουμε πού να μη χώνεται τη μύτη σας!» σφύριξε ένας ανάμεσά τους.

Ο Μπάχτον αντιλήφθηκε ότι το γέλιο ήταν αντιπερισπασμός, για να τον κάνουν να ρίξει, ώστε, ύστερα, να επιτεθούν, δίχως να κινδυνεύουν να τους τοξέψει. Όμως εκείνος βρισκόταν σ' εγρήγορση και δεν άργησε διόλου να τοποθετήσει άλλο ένα βέλος στο τόξο του και να βάλει.

Διαπέρασε το στήθος ενός διαβολανθρώπου, ο οποίος σωριάστηκε στο έδαφος, με μια δυνατή κραυγή.

Ο Μάνκιν απέκρουσε μια σπαθιά και καρατόμησε έναν αντίπαλό του, ενώ, συγχρόνως, φώναζε: «Πρόσεχε, κύριε Σόλμορχ!»

Ο ευγενής σταμάτησε την τσεκουριά ενός δαιμονανθρώπου, με τ'όπλο του πατέρα του, κι άρχισε ν'ανταλλάσει χτυπήματα μαζί του.

Ο Μπάχτον άφησε το τόξο του να πέσει στο έδαφος και πήρε έναν πελέκι απ'τη σέλα του. Τον ανέμισε πάνω απ'το κεφάλι του, κάνοντάς τον να συρίζει, καθώς έσχιζε τον αέρα, και τον κατέβασε στο κλειδοκόκαλο ενός Μαγκραθμέλιου, σκοτώνοντάς τον. Το άλογό του χλιμίντρισε και σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, κλοτσώντας, άγρια, με τα μπροστινά, και πετυχαίνοντας έναν δαιμονάνθρωπο στο στήθος. Αίμα πετάχτηκε απ'το στόμα του άτυχου, ενώ σωριαζόταν, ανάσκελα, στη γη.

«Κύριε Σόλμορχ!» Ο Μάνκιν στράφηκε σε βοήθεια του ευγενή, σχίζοντας το στέρνο ενός αντιπάλου, με το λεπίδι του.

Ο Σόλμορχ απέκρουσε μια σπαθιά απ'τα δεξιά του. Έστρεψε το ξίφος του να επιτεθεί, αλλά βρήκε στο δρόμο του εκείνο του εχθρού του. Τον κλότσησε στο σαγόνι και, έπειτα, του διαπέρασε το λαιμό.

«Έχεις το αίμα του πατέρα σου εντός σου –τόλεγα εγώ!» φώναξε ο Μάνκιν, μαχόμενος τρεις Μαγκραθμέλιους, συγχρόνως.

Ένας δαιμονάνθρωπος, που στεκόταν μερικά μέτρα μακριά απ'τη συμπλοκή, άφησε στο έδαφος ένα μικρό σεντούκι. Το άνοιξε, άγγιξε κάτι μέσα, και, ύστερα, απο κεί ένα μεταλλικό πράγμα με φτερά πετάχτηκε, κι άρχισε να πετά προς τους συντρόφους. Είχε τέσσερα μακριά, σιδερένια πόδια, με ένα σουβλερό νύχι στο καθένα, και πάνω στο κυρίως σώμα του βρισκόταν ένας μεγάλος πορφυρός λίθος, που, πιθανότατα, ενεργούσε σαν κάποιου είδους μάτι.

«Τι διαολοκατασκεύασμα είν'τούτο;» μούγκρισε ο Μάνκιν, σπαθίζοντας καταπάνω στο φτερωτό μηχανήμα. Το ξίφος του, όμως, δεν έβλαψε το μέταλλο. Και τα νυχάτα πόδια του αντιπάλου του έκαναν δυο μεγάλες, βαθιές γρατσουνιές στον δεξί ώμο του

πολεμιστή· αίμα έτρεξε. «Ανάθεμα!...» γρύλισε εκείνος, καθώς ένας δαιμονάνθρωπος τον άρπαζε απ' την κάπα και τον τραβούσε κάτω απ' τ' άτι του, ρίχνοντάς τον στη γη.

Την ίδια στιγμή, ο Σόλμορχ άνοιξε το κρανίο του εν λόγω Μαγκραθμέλιου στα δύο, προτού αποκρούσει την επίθεση ενός άλλου.

Ο Μπάχτον έκοψε ένα κεφάλι, ενώ κι ο ίδιος πάλευε ενάντια σε τέσσερις εχθρούς, προσπαθώντας ν' αποφεύγει τα χτυπήματά τους. Η κάπα του είχε σχιστεί σε πολλά σημεία και μια μακριά, επιφανειακή χαρακιά του είχε γίνει στον αριστερό μηρό.

«Καταραμένοι!» Ο Μάνκιν τέντωσε το σπαθί του και διαπέρασε την κοιλιά του Μαγκραθμέλιου που ήρθε από πάνω του, ενώ αισθανόταν το χέρι του αδύναμο απ' τις πληγές στον ώμο, τις οποίες του είχε προκαλέσει το μεταλλικό, ιπτάμενο κατασκεύασμα.

Και νάτο, πάλι! φτερούγιζε μπροστά απ' το πρόσωπο του πολεμιστή, εμποδίζοντάς τον να κοιτάξει τους αντιπάλους του –και απειλώντας να του βγάλει τα μάτια, με τα νύχια του.

Τότε, όμως, πετάχτηκε πίσω, σαν κάποια δύναμη να το έσπρωξε, απότομα.

«Μα τα Πνεύματα, τι συμβαίνει σε τούτο το δάσος!...» αναφώνησε ο Μάνκιν, αποκρούοντας τον κατερχόμενο πέλεκυ ενός δαιμονανθρώπου

Ο Μπάχτον πετσόκοψε ακόμα έναν εχθρό και στράφηκε σ' έναν άλλο, για να του σπάσει το κεφάλι απ' τη δεξιά μεριά και να τον σωριάσει στο χορτάρι, ενώ εκείνος σπαρταρούσε.

Το φτερωτό κατασκεύασμα στράφηκε εναντίον του Σόλμορχ. Αναπάντεχα το ξίφος στα χέρια του ευγενή άρχισε να λαμпуρίζει από μια γαλάζια δύναμη που το τύλιγε, στροβιλιζόμενη γύρω του.

«Χτύπα το!» άκουσε μια γυναικεία φωνή από κάπου.

Ο Σόλμορχ ύψωσε το λεπίδι του και, τάχιστα, το κατέβασε. Πέτυχε το μεταλλικό ον ανάμεσα στα φτερά. Νόμισε πως άκουσε ένα ουρλιαχτό νάρχεται ή απ' αυτό ή απ' το σπαθί του και το

κατασκευάσμα των δαιμονανθρώπων χωρίστηκε στη μέση, σπάζοντας.

Ύστερα, τρεις Μαγκραθμέλιοι πετάχτηκαν πίσω, από κάποια ανεξήγητη (;) αιτία, και σωριάστηκαν, καθώς μπουρδουκλώθηκαν ο ένας πάνω στον άλλο. Το άτι του Μπάχτον τούς ποδοπάτησε.

Ο Μάνκιν σηκώθηκε όρθιος και έμπηξε το λεπίδι του στην κοιλιά ενός δαιμονανθρώπου, ενώ ο Σόλμορχ απέκρουσε δυο επιθέσεις διψασμένες για αίμα. Αλλά, σύντομα, οι αντίμαχοί του πέθαναν απ'το πελέκι του Μπάχτον και το ξίφος του αρχηγού της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ.

Κάποιοι Μαγκραθμέλιοι έτρεξαν μες στο σκοτάδι του δάσους, και χάθηκαν ανάμεσα στις σκιές.

Οι σύντροφοι στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν μια γυναίκα να βγαίνει πίσω απ'τις φυλλωσιές. Μαζί της ήταν και ένα κοντό, φτερωτό πλάσμα, ντυμένο με ξανθό τρίχωμα.

Μια σκέψη πέρασε απ'το μυαλό όλων: Ήταν αυτή η Χόλκραδ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Υποθέσεις για τους δαιμονανθρώπους

Η γυναίκα ήταν ψηλή και είχε πλούσια, σγουρά, μαύρα μαλλιά, τα οποία χύνονταν στους ώμους και στο στήθος της. Τα μάτια της, όμως, ήταν καταγάλανα, σαν το γάργαρο νερό που κυλά από κάποια ορεινή πηγή. Φορούσε ένα σκούρο-πράσινο φόρεμα που είχε δυο μακριά σχισίματα στους μηρούς. Πάνω του έπεφτε μια σκούρα-μπλε κάπα, με γκρίζα, λυκίσια γούνα γύρω απ'το λαιμό. Στη μέση της τυλιγόταν μια, φαρδιά, χαλαρά δεμένη ζώνη, απ'την οποία κρέμονταν διάφορα πάνινα σακουλάκια και κόκαλα

μικρών ζώων. Τα πόδια της έντυναν ψηλές, καφετιές μπότες, δεμένες με δερμάτινα κορδόνια.

Το πλάσμα του βρισκόταν στα δεξιά της ήταν κοντό (έφτανε ως τον γοφό της), είχε ξανθό τρίχωμα, όχι ιδιαίτερα ανοιχτό, και μαύρες, δερμάτινες φτερούγες φύτρωναν απ' την ράχη του. Η μουσούδα του ήταν αρκουδίσια και τα μάτια του γαλανά, όχι, όμως, τόσο όσο της αφέντρας του. Ένας μικρός κυνόδοντας προεξείχε απ' το στόμα του. Στα τριχωτά χέρια και πόδια του υπήρχαν μικρά νύχια, που, σίγουρα ήταν πολύ, πολύ κοφτερά κι επομένως, επικίνδυνα.

Η ομάδα του Σόλμορχ δεν έβγαλε άχνα· οι τρεις τους μονάχα στέκονταν και κοιτούσαν τη γυναίκα, που μπορούσαν να αισθανθούν πως ένας αέρας μυστηρίου την τύλιγε. Αλλά ούτε εκείνη είπε τίποτα, φανερά περιμένοντάς τους να μιλήσουν πρώτοι.

Τελικά, ο ευγενής ρώτησε: «Ποια είστε, κυρία μου;»

«Ποιοι είστε εσείς, κύριοι;» είπε η άγνωστη. «Και τι κάνετε μέσα στο δάσος τέτοια ώρα;»

«Εγώ είμαι ο Σόλμορχ· κι απο δώ ο Μπάχτον κι ο Μάνκιν. Αναζητούμε μια μάγισσα, ονόματι Χόλκραδ. Ίσως την έχεις δει, γιατί έχουμε πληροφορίες πως τριγυρίζει εδώ πέρα.»

«Μια μάγισσα...» Η γυναίκα τον πλησίασε· το ίδιο και το ξανθό πλασματάκι της, τ'οποίο πετούσε, χτυπώντας τα φτερά του. «Ονόματι Χόλκραδ...»

«Ναι,» απάντησε, απλά, ο Σόλμορχ.

Το φτερωτό ον υψώθηκε πλάι στο πρόσωπό του και είπε κάτι, σε μια άγνωστη σ' αυτόν γλώσσα, δείχνοντάς του τα δόντια του.

«Κάνε πίσω.» Ο ευγενής το έσπρωξε, ευγενικά, με το χέρι του. Εκείνο γρύλισε και σήκωσε τα νύχια του.

Τότε, η μελαχρινή γυναίκα μίλησε, μάλλον, στην ίδια γλώσσα που είχε μιλήσει προ ολίγου και το πλασματάκι. Αυτό στράφηκε να την κοιτάξει. Φτερουγίζοντας, απομακρύνθηκε απ' τον Σόλμορχ και έμεινε να αιωρείται πάνω απ' τον ώμο της άγνωστης, που σταύρωσε τα χέρια μπροστά της και είπε στον ευγενή:

«Μου αναφέρατε τα ονόματά σας, κύριε, αλλά όχι και το ποιοι είστε, ή γιατί αναζητάτε τη Χόλκραδ.»

«Αυτή είναι δική μας δουλειά,» τόνισε ο Μπάχτον. Κρέμασε το ματοβαμμένο τσεκούρι στη σέλα του αλόγου του, κατέβηκε απ'το ζώο και πήρε το πεσμένο του τόξο από κάτω. Διαπίστωσε πως δεν είχε πάθει ζημιά. «Εξάλλου, ούτε εμείς σε γνωρίζουμε τόσο καλά, για να σ'εμπιστευτούμε.»

«Εσύ έκανες το σπαθί μου να λάμπει, με κάποια μυστικιστική δύναμη, για να χτυπήσω το μηχανήμα των Μαγκραθμέλιων;» τη ρώτησε ο Σόλμορχ.

Η γυναίκα δεν απάντησε. «Γιατί αναζητάτε τη Χόλκραδ;» απαίτησε.

Ο Σόλμορχ αναστέναξε, βλέποντας πως δεν υπήρχε άλλη λύση απ'το να της μιλήσει καθαρά. «Ακούσαμε πως ξέρει κάτι για τους δαιμονανθρώπους σ'ετούτες τις περιοχές.»

«Και λοιπόν;»

«Θέλουμε να μάθουμε τι ακριβώς γνωρίζει, για να σταματήσουμε το κακό,» εξήγησε ο ευγενής. «Μας έχουν παραξενέψει δύο πράγματα: Το πρώτο είναι το πώς οι διαβολάνθρωποι περνούν τα σύννορα· και το δεύτερο τι κάνουν εδώ, σ'αυτό το ανατολικό δουκάτο του Βασιλείου, που βρίσκεται τόσο μακριά απ'τη Δύση, όπου είναι η Μάγκραθμελ.»

«Σε κανένα απ'τα δύο δεν γνωρίζω την απάντηση, κύριε Σόλμορχ,» είπε η γυναίκα. «Όμως, ένα είναι βέβαιο: οι δαιμονάνθρωποι έρχονται εδώ μέσω μαγείας. Χρησιμοποιούν κάποιες συσκευές που ονομάζουν 'δίσκους τηλεμεταφοράς'.» Έσκυψε και πήρε απ'τη ζώνη ενός Μαγκραθμέλιου έναν απ'τους εν λόγω δίσκους. Είχε παράξενα σκαλίσματα πάνω του, και στο κέντρο του βρισκόταν ένα κομμάτι γυαλί. «Να ένας.»

«Φαίνεται να γνωρίζεις πολλά,» συμπέρανε ο ευγενής. «Μήπως είσαι εσύ η Χόλκραδ;»

«Ναι, εγώ είμαι η Χόλκραδ,» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Και αναζητώ να μάθω από πού έρχονται οι δαιμονάνθρωποι· γιαυτό βρίσκομαι σε τούτες τις περιοχές, τον τελευταίο καιρό.»

Οι τρεις άντρες αλληλοκοιτάχτηκαν. Ύστερα, ο Σόλμορχ είπε, ενώ ο Μπάχτον έδενε το τραύμα στον ώμο του Μάνκιν:

«Δε μπορείς να τους βρεις μέσω αυτού του δίσκου;»

«Δε γνωρίζω τη λειτουργία του,» παραδέχτηκε η Χόλκραδ. «Μόνο οι κατασκευαστές των Μαγκραθμέλιων γνωρίζουν πώς να φτιάχνουν αυτά τα μαραφέτια και ορισμένοι απ'τους δαιμονανθρώπους πώς να τα χρησιμοποιούν.»

«Μπορούμε, όμως, να προσπαθήσουμε,» πρότεινε ο Σόλμορχ. Κατέβηκε απ'τη φοράδα του και πήρε απ'τη ζώνη ενός νεκρού τον δίσκο τηλεμεταφοράς του. Παρατήρησε πως τα σκαλίσματα ήταν, στην πραγματικότητα, κουμπιά.

«Μην τολμήσεις,» τον προειδοποίησε η Χόλκραδ.

«Γιατί;» απόρησε ο Σόλμορχ.

«Η μάγισσα έχει δίκιο, γαλαζοαίματε,» είπε ο Μπάχτον, τελειώνοντας με το δέσιμο της πληγής του Μάνκιν. «Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί. Μην μπλέκεσαι με κάτι που δεν έχεις ιδέα πώς να χρησιμοποιήσεις.»

«Μην γίνεσαι υπερβολικός,» μόρφασε ο Σόλμορχ.

«Οι δίσκοι,» τον πληροφόρησε η Χόλκραδ, σηκώνοντας αυτόν που κρατούσε, «ανοίγουν μαγικές θύρες. Οι δαιμονάνθρωποι γνωρίζουν ποια δύο σημεία του Άρμπεναρκ ενώνουν, όταν τις ανοίγουν· εσύ δεν γνωρίζεις –όπως κι εγώ δεν γνωρίζω.»

Ο Σόλμορχ κοίταξε, ερευνητικά, με επιστημονική περιέργεια, τα σκαλίσματα πάνω στον δίσκο. «Πώς είναι δυνατόν να ξέρουν ποια σημεία ενώνουν;...»

«Οι ρούνι πρέπει να συμβολίζουν συντεταγμένες, απ'ό,τι έχω καταλάβει,» εξήγησε η Χόλκραδ.

«Συντεταγμένες;» συνοφρυώθηκε ο Σόλμορχ. «Τι εννοείς;»

«Οι συντεταγμένες δείχνουν ένα σημείο πάνω στον χάρτη του Άρμπεναρκ· οι Μαγκραθμέλιοι γνωρίζουν τα σημεία αυτά και ανοίγουν τις θύρες εκεί όπου επιθυμούν,» απάντησε η μάγισσα. «Προσπαθώ να κατανοήσω τη λογική των δίσκων τηλεμεταφοράς, αλλά, πίστεψέ με, είναι πολύ δύσκολο για τον δικό μας νου. Και δεν εννοώ ότι οι Μαγκραθμέλιοι ειν' ευφυέστεροι από μας· απλά, το μυαλό τους δουλεύει με διαφορετικό τρόπο –κι αυτό τον τρόπο εμείς δεν μπορούμε, εύκολα, να τον κατανοήσουμε.»

«Δηλαδή, έχουμε πιθανότητες;» ρώτησε ο Σόλμορχ, ενώ, τώρα, ο Μπάχτον καθάριζε το επιφανειακό τραύμα στο μηρό του μ' ένα βρεγμένο πανί.

«Ίσως,» είπε η Χόλκραδ. «Όμως χρειάζεται πολύ υπομονή. Και φοβάμαι πως και δοκιμές. Αλλά οι δοκιμές είν' επικίνδυνες· γι' αυτό δεν έχω ακόμα επιχειρήσει καμία. Ωστόσο, αν καταφέρω να λειτουργήσω έναν απ' τους δίσκους τηλεμεταφοράς, ίσως κατορθώσω να βρω από πού έρχονται οι δαιμονάνθρωποι –πράγμα που ψάχνω εδώ και καιρό.»

«Ας πάμε λίγο παραπέρα να κατασκηνώσουμε,» πρότεινε ο Μπάχτον, «μακριά από τούτα τα πτώματα.»

Ο Σόλμορχ έγεννε καταφατικά. Πήραν τ' άτια τους απ' τα γκέμια κι απομακρύνθηκαν. Σταμάτησαν και άναψαν φωτιά, για να καθίσουν γύρω της. Τέσσερις ανθρώπινες φιγούρες και μια μικρή φτερωτή έμοιαζαν σαν εξώκοσμα φαντάσματα, μέσα στις μυστηριακές σκιές του δάσους.

«Δεν έχεις δει κανένα αποτέλεσμα, ως τώρα;» ρώτησε ο ευγενής τη Χόλκραδ.

«Δυστυχώς, το μέρος όπου έχουν τη βάση τους οι δαιμονάνθρωποι μού είναι ακόμα άγνωστο,» παραδέχτηκε η μάγισσα, κουνώντας το κεφάλι της.

«Πάντως, κάπου εδώ κοντά πρέπει νάναι,» είπε ο Μπάχτον, «αφού σ' αυτά τα μέρη τους βλέπουν οι περισσότεροι.»

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη για τούτο,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Γιατί, με τους δίσκους τηλεμεταφοράς που διαθέτουν, μπορεί να βρίσκονται οπουδήποτε στο Σαραόλν και νάρχονται.»

«Η ακόμα και στη Μάγκραθμελ;» ρώτησε ο Μάνκιν, έκπληκτος.

«Όχι,» απάντησε η Χόλκραδ. «Τουλάχιστον, δε νομίζω. Πιστεύω πως υπάρχει κάποιος περιορισμός στην απόσταση που μπορούν να διανύσουν με τους δίσκους τηλεμεταφοράς. Μάλιστα, τον τελευταίο καιρό, έχω αρχίσει να υποπτεύομαι πως ο κάθε δίσκος είναι καμωμένος έτσι ώστε να λειτουργεί σε μια συγκεκριμένη περιοχή.»

«Δηλαδή;» σήκωσε ένα φρύδι του ο Σόλμορχ, τρώγοντας από τις προμήθειες με τις οποίες τον είχε εφοδιάσει η γιαγιά Μάρβηλ.

«Δηλαδή, μπορεί τούτος ο δίσκος»—η μάγισσα σήκωσε, πάλι, εκείνον που είχε πάρει απ'τον νεκρό δαιμονάνθρωπο—«νάναι φτιαγμένος μόνο για τηλεμεταφορά μέσα στο Δουκάτο Χάργκοχ.»

«Πώς έφτασες σ'αυτό το συμπέρασμα;» τη ρώτησε ο Μπάχτον.

«Παλιότερα είχα ξανασυναντήσει Μαγκραθμέλιους με δίσκους, και οι τελευταίοι ήταν διαφορετικοί από τούτους που βρίσκω στους δαιμονανθρώπους στο Δουκάτο.» Έβγαλε έναν άλλο μεταλλικό δίσκο και τους έδωσε και τους δυο στον πλανόδιο τοξότη, που τους κοίταξε, προσεκτικά.

«Μα τα Πνεύματα, έχεις δίκιο!» διαπίστωσε ο Μπάχτον.

«Και, έχοντας κάνει αυτή την ανακάλυψη, με προβληματίζει και κάτι ακόμα: Πώς οι Μαγκραθμέλιοι έχουν μελετήσει τόσο καλά αυτό το δουκάτο, για να έχουν κατασκευάσει δίσκους ειδικούς στην τηλεμεταφορά εντός του; Πρέπει να βρίσκονται για κάποιο καιρό εδώ. Κάποιο καιρό κατά τον οποίο εμείς δεν τους βλέπαμε, γιατί παρέμεναν κρυμμένοι. Τότε, όμως, ποιος τους βοήθησε, αρχικά, να περάσουν τα σύνορα και να έρθουν στα μέρη μας;»

Τα λόγια της έβαλαν τους υπόλοιπους σε σκέψεις. Ο Σόλμορχ είπε: «Και, αν έχουν δίσκους κατασκευασμένους για το Δουκάτο Χάργκοχ, είναι απίθανο να έχουν δίσκους και γι'άλλα δουκάτα, ή ακόμα και για ολάκερο το Σαραόλν;»

«Καθόλου,» τον διαβεβαίωσε η Χόλκραδ, και σιγή έπεσε γύρω της, για μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα, πρόσθεσε: «Βέβαια, όλα τούτα είν'υποθέσεις...»

«Που ίσως, όμως, αποδειχτούν αληθινές,» τόνισε ο Μπάχτον, επιστρέφοντάς της τους δίσκους.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι,» κατέληξε ο Μάνκιν. «Το κέντρο των δαιμονανθρώπων στο Σαραόλν πρέπει να βρεθεί. Γιατί, αναμφίβολα, έχουν κάποιο κέντρο εδώ πέρα, για τ'οποίο δε γνωρίζει κανείς. Έτσι, μπορούν να φτιάχνουν τις συσκευές τους ανενόχλητοι, και να τις κάνουν να λειτουργούν εντός του Βασιλείου.» Στράφηκε στον Σόλμορχ. «Σκέφτηκες ποτέ ότι ίσως, με τους καταραμένους δίσκους τους, να έχουν τη δύναμη να εμφανιστούν ακόμα και μέσα στην έπαυλή μας;»

Ο ευγενής δεν μίλησε, φανερά σκεπτικός. «Τι θα κάνουμε;» ρώτησε, τελικά.

«Λέω το εξής: να μάθουμε τι δουλειά έχουν στο Δουκάτο Χάργκοχ,» πρότεινε ο Μπάχτον.

«Πώς;» ρώτησε ο Μάνκιν.

Ο Μπάχτον στράφηκε στην Χόλκραδ: «Τι γνωρίζεις για τον στοιχειωμένο δρόμο, στη Βαρονία της Τάθβιλ;»

«Ότι, αναμφίβολα, δεν είναι στοιχειωμένος,» αποκρίθηκε η μάγισσα.

«Πώς το ξέρεις;» θέλησε να μάθει ο Σόλμορχ.

«Το ξέρω επειδή δεν έχω αισθανθεί την παρουσία κανενός ιδιαίτερα οργισμένου Πνεύματος εκεί,» τον πληροφόρησε η Χόλκραδ. «Κάτι άλλο, σκοτεινό συμβαίνει...»

«Που ίσως νάχει σχέση με τους Μαγκραθμέλιους,» υπέθεσε ο Μπάχτον. «Εγώ, πάντως, αυτό υποπτεύομαι.»

«Τι δουλειά, όμως, μπορεί να έχουν οι δαιμονάνθρωποι σ'έναν δρόμο που ενώνει το Σαραόλν και το Άργκανθικ;» έθεσε το ερώτημα ο Μάνκιν.

«Αυτό πρέπει ν'ανακαλύψουμε,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον. «Και, Σόλμορχ, αφού, ούτως ή άλλως, εσύ, αρχικά, ξεκίνησες τούτο το ταξίδι για να επισκεφτείς την Βαρονέσα Τάθβιλ, νομίζω πως δε θάπρεπε να παρεκκλίνεις της πορείας σου.»

«Εννοείς να την συναντήσω και να τη ρωτήσω τι γνωρίζει για όλα τα παράξενα που συμβαίνουν,» συμπέρανε ο ευγενής.

«Ναι. Και θάρθω μαζί σου. Εσύ, Χόλκραδ;»

«Φυσικά,» είπε η μάγισσα. «Έτσι κι αλλιώς, σε τούτο το δάσος δε μου φαίνεται να καταφέρνω τίποτα. Όποτε συναντώ δαιμονανθρώπους, το μόνο που πετυχαίνω είναι να μαζεύω μερικούς δίσκους ακόμα, τους οποίους είμαι πολύ προσεκτική για να ρισκάρω να χρησιμοποιήσω. Εξάλλου, ό,τι συμπεράσματα ήταν να βγάλω εδώ τα έβγαλα.»

«Και μας βοήθησες ιδιαίτερα,» τόνισε ο Σόλμορχ, «κάνοντάς μας να καταλάβουμε πόσο μεγάλο μπορεί να είναι το πρόβλημα με τους Μαγκραθμέλιους. Υπάρχει κίνδυνος για όλο το Βασίλειο.»

«Με την αυγή, ξεκινάμε για τη Βαρονία της Τάθβιλ,» δήλωσε ο Μπάχτον.

** ** *

Καθώς ο Λούντρινχ ανέτειλε, τέσσερα άλογα έβγαιναν, καλπάζοντας, απ'το δάσος στα νότια της Βαρονίας του Κνάβορ, το οποίο οι αγρότες και οι χωρικοί φοβούνταν. Η Χόλκραδ είχε μιλήσει σε μια άγνωστη γλώσσα και το λευκό άτι της είχε έρθει, γρήγορο σαν τον άνεμο, προτού ξεκινήσουν. Δεν έμοιαζε με φυσιολογικό ζώο· είχε κάτι το ξωτικό επάνω του, όπως και το πλασματάκι που συντρόφευε τη μάγισσα. Επίσης, ήταν φανερά ταχύτερο απ'αυτά των υπολοίπων, αλλά πήγαινε πιο αργά, για να το προλαβαίνουν.

«Πού πουλάνε τέτοια άλογα, μάγισσα;» ρώτησε ο Μπάχτον. «Θέλω ν'αγοράσω κι εγώ ένα.»

«Ακόμα κι αν σου έλεγα, δε νομίζω πως θάσουν πρόθυμος να πληρώσεις την ανάλογη τιμή για να τ'αποκτήσεις, τοξότη,» αποκρίθηκε, μυστηριωδώς, η Χόλκραδ, κι απομακρύνθηκε καλπάζοντας μπροστά απ' την ομάδα.

«Καταπληκτικό άτι, πάντως,» παραδέχτηκε ο Μάνκιν.

«Και το πλάσμα επάνω του καταπληκτικότερο,» πρόσθεσε ο Σόλμορχ.

«Ποιο; Αυτό το χνουδωτό πράγμα με τα φτερά;» απόρησε ο Μάνκιν.

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Όχι αυτό· το άλλο, με τα μακριά, μαύρα μαλλιά.»

«Δε νομίζω πως η Χόλκραδ μοιάζει με τις γυναίκες που έχει συνηθίσει να συναναστρέφεται ένας ευγενής,» είπε ο Μπάχτον.

«Ο ευγενής έχει βαρεθεί να συναναστρέφεται μ' αυτές τις γυναίκες, πια,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

Η μάγισσα σταμάτησε να καλπάζει τόσο γρήγορα όσο πριν και οι τρεις άντρες τη συνάντησαν παρακάτω, καθώς όλοι τους κατευθύνονταν προς τον χωματένιο δρόμο της Βαρονίας.

«Δε θέλω να τραβήξω την προσοχή κανενός, πηγαίνοντας βιαστικά,» είπε η Χόλκραδ. «Καλύτερα να συνεχίσουμε ενωμένοι.»

«Εξάλλου, ποτέ δεν ξέρεις πότε μπορεί να μας επιτεθούν οι Μαγκραθμέλιοι,» πρόσθεσε ο Σόλμορχ.

«Δεν επιτίθενται την ημέρα,» τον πληροφόρησε ο Μπάχτον. «μόνο τα βράδια.»

«Αλλά, τώρα, που το σκέφτομαι, γιατί επιτίθενται, γενικώς;» απόρησε ο Σόλμορχ. «Τι λόγο έχουν;»

«Στο δάσος, όπου έμεινα για μερικές μέρες,» είπε η Χόλκραδ, «περίμεναν εμπόρους να περάσουν απ' τον δρόμο που το διασχίζει, για να τους ληστέψουν.»

«Δηλαδή, ενδιαφέρονται για το χρυσάφι;» μόρφασε, απορημένος, ο ευγενής. «Σαν κοινοί ληστές;»

«Γιατί όχι;» ανασήκωσε τους ώμους της η Χόλκραδ. «Σ' όλους χρειάζονται τα χρήματα...»

«Δεν προδίδουν, όμως, έτσι τη θέση τους εδώ;»

«Αναμφίβολα.»

«Αυτό είναι και το λάθος τους,» τόνισε ο Μπάχτον.

«Εκτός κι αν θέλουν να τραβήξουν την προσοχή μας,» πρόσθεσε η Χόλκραδ. «Αλλά ίσως και να μην τους ενδιαφέρει. Αφού δε μπορούμε να εντοπίσουμε τη βάση τους, γιατί τηλεμεταφέρονται, με τους δίσκους τους, είτε ξέρουμε για δαύτους είτε όχι, μας είναι άχρηστο.»

Ο Σόλμορχ κούνησε το κεφάλι του. «Όλα είναι ασαφή. Υποθέσεις κάνουμε, συνεχώς, μα δεν καταλήγουμε πουθενά...!»

Προσπέρασαν μερικά αγροτόσπιτα, μια ομάδα εμπόρων, και δυο-τρεις ταξιδιώτες, προτού στρίψουν ανατολικά, ακολουθώντας το δρόμο που οδηγούσε στην Βαρονία της Τάθβιλ. Όταν και ο Βάνσπαρχ ήταν στον ουρανό και το μεσημέρι είχε έρθει, μπήκαν σ' αυτήν, περνώντας τα σύνορά της.

«Θα πάμε, κατευθείαν, στο κάστρο της Βαρονέσας,» είπε ο Μπάχτον, όταν σταμάτησαν, για να γευματίσουν. «Δεν θ' αργοπορήσουμε καθόλου.»

«Έτσι δε συμφωνήσαμε;» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

Και δεν μίλησαν άλλο, καθώς έτρωγαν. Καταλάβαιναν πως δεν είχε κανένα νόημα να συζητούν περί των δαιμονανθρώπων, όταν δεν είχαν περισσότερα στοιχεία για το τι συνέβαινε στο Δουκάτο Χάργκοχ και σ' ολάκερο το Σαραόλν. Το μόνο που είχαν, τώρα, για σίγουρο ήταν ότι οι Μαγκραθμέλιοι μπορούσαν να τηλεμεταφέρονται, κατά βούληση, σε διάφορα σημεία του Βασιλείου, έτσι που κανείς δεν ήταν δυνατόν να εντοπίσει πού κρύβονται. Ποια ήταν τα σχέδιά τους τα τέσσερα μέλη της ομάδας δεν ήθελαν ούτε να μαντέψουν· γιατί δε θα ήταν τίποτα το καλό...

Η Βαρονία της Τάθβιλ ήταν περισσότερο ορεινή απ' αυτή του Κνάβορ, όπου υπήρχαν δάση και εκτάσεις με ψηλό χορτάρι. Εδώ τα

άτια του Σόλμορχ και των άλλων ανέβαιναν σε απότομα υψώματα, καθώς ακολουθούσαν τον χωματένιο δρόμο, περνούσαν πλάι από απόκρημνες πλαγιές και μικρές, κρυστάλλινες λίμνες. Όπου υπήρχαν δέντρα ήταν συγκεντρωμένα πολλά μαζί και τα δάση που έφτιαχναν σκοτεινά και δύσκολα να τα διασχίσεις.

Οι καβαλάρηδες προσπέρασαν δυο χωριά και, τελικά, έφτασαν σ' ένα κάστρο, πάνω σ' έναν πετρώδη λόφο. Ο δρόμος τούς οδηγούσε μέχρι την πύλη του. Τα τείχη του ήταν ψηλά και γκρίζα· γύρω του μια βαθιά τάφος ήταν σκαμμένη και γεμάτη νερό.

Ο ευγενής φώναξε στην αρματωμένη γυναίκα που στεκόταν στις επάλξεις, καθώς οι ήλιοι του Άρμπεναρκ ολοκλήρωναν τους κύκλους τους και η μορφή της ήταν σκοτεινή:

«Είμαι ο Σόλμορχ της οικογένειας Έχμελθ, από το Βασιλικό Δουκάτο της Μάρβαθ. Ήρθα να επισκεφτώ τη Βαρονέσα.»

Η πολεμίστρια έκανε σινιάλο και η πύλη του κάστρου έπεσε, γεφυρώνοντας την τάφο. Τα άτια της ομάδας του ευγενή πέρασαν στο κάστρο. Οι φρουροί εκεί κοίταξαν με καχυποψία το ξανθό πλασματάκι της Χόλκραδ, τ' οποίο γαντζώθηκε, τρομαγμένο, στον ώμο της μάγισσας, βλέποντας τα όπλα τους να γυαλίζουν στο λυκόφως. Τα νύχια του έκαναν μερικά μικρά σχισίματα στην σκούρα-μπλε κάπα της, και κείνη του ψιθύρισε κάτι.

«Τι είν' αυτό το τέρας;» απαίτησε ένας οπλισμένος άντρας, δείχνοντας, με το σπαθί του, το πλασματάκι της Χόλκραδ.

«Δε θα σας πειράξει, κύριε· σας διαβεβαιώνω,» αποκρίθηκε εκείνη, με σοβαρό ύφος.

«Πού είναι η Βαρονέσα Τάθβιλ;» ρώτησε ο Σόλμορχ, κατεβαίνοντας απ' τ' αλόγο του. Οι σύντροφοί του ακολούθησαν το παράδειγμά του. Δύο σταβλίτες ήρθαν να πάρουν τ' άτια τους.

Καθώς οι τελευταίοι έφευγαν, μια γυναίκα βγήκε απ' το κεντρικό χτίριο του κάστρου. Ήταν καστανή και τα μαλλιά της συγκρατούσε πίσω μια χτένα. Στο λαιμό της είχε περασμένο ένα εφάρμοστό

περιδέραιο, με ημιπολύτιμους λίθους. Φορούσε ένα γαλάζιο φόρεμα και ένα πράσινο, ανοιχτό γιλέκο πάνω απ' αυτό.

«Σόλμορχ!» φώναξε, γελώντας και ζυγώνοντας, γρήγορα, τον ευγενή, για να τον αγκαλιάσει, σφιχτά, και να του δώσει ένα δυνατό φιλί στο στόμα.

«Υποθέτω πως χαίρεσαι που με βλέπεις,» αποκρίθηκε εκείνος, μ' ένα χαμόγελο ως τ' αφτιά.

«Ο φίλος σου, που υποστήριζε πως έχει βαρεθεί να συναναστρέφεται με γυναίκες της τάξης του, πια...» ψιθύρισε ο Μπάχτον στον Μάνκιν.

«Πάντα συμπαθούσε τη Βαρονέσα,» εξήγησε ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ.

«Ποιος καλός άνεμος σε φέρνει απο δώ;» ρώτησε η Τάθβιλ τον Σόλμορχ.

Η όψη εκείνου σκοτείνιασε. «Φοβάμαι πως δεν είναι και τόσο καλός ο άνεμος που με φέρνει εδώ, κούκλα,» αποκρίθηκε.

«Τι τρέχει;» ρώτησε η Βαρονέσα, κοιτώντας τον μ' ανησυχία να καθρεπτίζεται στα μάτια της.

«Πρέπει να συζητήσουμε,» είπε ο Σόλμορχ.

«Ασφαλώς. Αλλά ποιοι είναι οι φίλοι σου;»

«Απο δώ η Χόλκραδ. Ίσως να την έχεις ακουστά...»

Η Τάθβιλ κούνησε, αρνητικά, το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω...»

«Είναι μάγισσα, αρκετά γνωστή στο Βασίλειο για τις δυνάμεις της. Μάλιστα, έχει μαγέψει το ξίφος του Βασιλιά μας. Είναι αλήθεια μαγικό εκείνο το ρουμπίνι, Χόλκραδ;»

«Δε νομίζω πως είναι η κατάλληλη ώρα για να το συζητήσουμε,» αποκρίθηκε εκείνη, αυστηρά.

«Μια άλλη φορά, τότε,» είπε, ευγενικά, ο Σόλμορχ.

«Χάρηκα για τη γνωριμία, κυρία μου.» Η Τάθβιλ έσφιξε χέρια με τη μάγισσα.

«Απο δώ ο Μπάχτον, πλανόδιος τοξότης,» σύστησε τον σύντροφό του ο Σόλμορχ. «Προσφέρθηκε να μας βοηθήσει.»

«Χαίρω πολύ, κύριε.» Η Βαρονέσα αντάλλαξε μια χειραψία και μ'αυτόν. Και ρώτησε τον ευγενή: «Να σας βοηθήσει σχετικά με τι;»

«Θα σου εξηγήσω, όταν είμαστε κάπου πιο βολικά, γιατί είναι, κάπως, πολύπλοκη ιστορία.

»Απο δώ ο Μάνκιν, αρχηγός της φρουράς της έπαυλής μου. Πάμε μέσα, τώρα;»

«Βιαστικός είσαι σήμερα,» παρατήρησε η Τάθβιλ.

«Πίστεψέ με, έχω πολλούς λόγους για να είμαι,» τη διαβεβαίωσε ο Σόλμορχ.

«Ανυπομονώ να μάθω τι τρέχει,» είπε η Τάθβιλ. «Ελάτε.»

Τους οδήγησε μέσα στο κυρίως χτίριο του κάστρου της και, αφού ανέβηκαν μερικά σκαλοπάτια, βρέθηκαν σ'ένα μικρό σαλονάκι, και κάθισαν. Ο Σόλμορχ τής διηγήθηκε όσα είχαν περάσει, μέχρι να φτάσουν εδώ, και της μίλησε για τις υποθέσεις που έκαναν, μαζί με την Χόλκραδ, σχετικά με τους δαιμονανθρώπους· επίσης, της είπε ποιες απ'αυτές ήταν πιο πιθανές ν'αληθεύουν.

«Με μπερδεψες,» παραδέχτηκε η Βαρονέσα. «Όλα τούτα μου μοιάζουν τόσο πολύπλοκα...»

«Κι εμείς που περιμέναμε εσύ να μας ξεμπλέξεις, μιλώντας μας σχετικά με τον στοιχειωμένο δρόμο,» είπε ο Σόλμορχ. «Γιατί ζήτησες απ'το Βασιλιά χρήματα, για να τον επιδιορθώσεις;»

«Γιατί έπρεπε να πληρώσω ακριβά τους εργάτες, για να δουλέψουν σ'ένα θεωρούμενο στοιχειωμένο μέρος, ή ακόμα και να φέρω ανθρώπους από μακριά, επειδή ίσως οι ντόπιοι να μη δέχονταν να πλησιάσουν το δρόμο. Οπότε, ούτως ή άλλως, τα ημερομίσθια θα ήταν μεγαλύτερα απ'το κανονικό· αυτός ήταν κι ο λόγος που ζήτησα χρήματα απ'τον Βασιλιά.»

«Και γιατί δεν του έστειλες μήνυμα, εξηγώντας του την κατάσταση, όταν εκείνος σ'το ζήτησε;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Όταν μου το ζήτησε;» απόρησε η Τάθβιλ. «Μα, ποτέ δε μου το ζήτησε. Στην επιστολή του έγραφε πως το Βασίλειο δεν έχει

χρηματικό περίσσειμα για παλιούς δρόμους, και να μην τον ξαναενοχλήσω με τέτοια μικροπράγματα.»

«Τι!» συνοφρυώθηκε ο Σόλμορχ.

«Αλλά μας είπες,» στράφηκε στο μέρος του ο Μπάχτον.

«Αλλά είπε ο ίδιος ο Βασιληάς να γραφτούν στο μήνυμα που έστειλε!» τόνισε ο ευγενής.

«Σε ποιον τα είπες;» ρώτησε ο Μπάχτον.

Η έκφραση του προσώπου του Σόλμορχ άλλαξε, σαν, ξαφνικά, ν'αντιλήφθηκε κάτι που τόσο καιρό του διέφευγε και που ήταν αδύνατον ποτέ να το σκεφτεί.

«Τι είναι, γαλαζοαίματε;» απόρησε ο Μπάχτον.

«Ο Βασιληάς Βένγκριλ είπε στον βασιλικό διπλωμάτη του, τον Πόνκιμ, να συντάξει την εν λόγω επιστολή...» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Αλλά... Ο Πόνκιμ; Γιατί ν'άλλαξε το μήνυμα; Δεν είναι λογικό!» Κούνησε το κεφάλι του, σαν για να το καθαρίσει από λανθασμένες σκέψεις. Όμως, βαθιά εντός του, κάτι του φώναζε ότι δεν έκανε λάθος...

«Εκτός κι αν αυτός ο Πόνκιμ θέλει ο δρόμος να παραμείνει 'στοιχειωμένος',» είπε η Χόλκραδ, στενεύοντας τα γαλανά της μάτια.

«Μα, γιατί;» απαίτησε ο Σόλμορχ. «Γιατί να θέλει κάτι τέτοιο;»

«Μόνο αν πάμε οι ίδιοι στο δρόμο θα μάθουμε,» συμπέρανε ο Μπάχτον, έτοιμος να πεταχτεί εκείνη τη στιγμή επάνω και να φύγει απ'το κάστρο.

«Δεν τελείωσα ό,τι είχα να σας πω για τον δρόμο,» τους είπε η Τάθβιλ.

«Σ'ακούμε,» δήλωσε ο Σόλμορχ, και σιγή έπεσε, καθώς η Βαρονέσα συνέχιζε:

«Δε θα ζητούσα απ'τον Βασιληά χρήματα, για να τον επιδιορθώσω, αν δεν είχα κάποιες υποψίες σχετικά μ'αυτόν. Άρχισα να πιστεύω πως, τελικά, δεν ήταν στοιχειωμένος, παρά κάτι άλλο συνέβαινε. Κάποια συνωμοσία ήταν στη μέση. Γιατί, τον μήνα προτού στείλω

το μήνυμα στον Μεγαλειότατο, συνεχώς, οι άνθρωποι της Βαρονίας μου έρχονταν και μου ανέφεραν πως έβλεπαν παράξενες σκιές να διασχίζουν τον δρόμο, ορισμένα βράδια, και να μπαίνουν στο Σαραόλν.»

«Αν δεν ήταν φαντάσματα—» συμπέρανε ο Σόλμορχ.

«Και δεν ήταν —σας διαβεβαιώνω όλους,» τόνισε η Χόλκραδ.

«—οι σκοτεινές φιγούρες μπορεί να ήταν μονάχα ένα πράγμα: άνθρωποι από το Άργκανθικ —πιθανώς, κατάσκοποι.»

«Λογικά όλα όσα λέμε, μέχρι στιγμής,» συμφώνησε ο Μπάχτον, «αλλά σας ρωτώ το εξής: Τι σχέση έχουν οι Μαγκραθμέλιοι με τους κατασκόπους απ' το Άργκανθικ; —υποθέτοντας πως η θεωρία μας είναι σωστή, φυσικά...»

«Αυτό είναι, πράγματι, ένα μυστήριο,» παρατήρησε η Χόλκραδ. «Και, όπως είπες πριν, μπορούμε ν'ανακαλύψουμε τι πραγματικά συμβαίνει μόνο πηγαίνοντας στον 'στοιχειωμένο' δρόμο.

»Βαρονέσα, ποιες ώρες οι άνθρωποί σου έβλεπαν τις σκοτεινές φιγούρες να έρχονται; Βραδινές, υποθέτω...»

Η Τάθβιλ έγνεψε καταφατικά.

«Συνεπώς, κι εμείς βράδυ πρέπει να πάμε,» δήλωσε η μάγισσα. Το ξανθό ον φτερούγισε πλάι της, παιχνιδιάρικα.

«Τι είδους πλάσμα είναι;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Αερικό,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Την λένε Ζίμπουνμπουρ.» Το φτερωτό ον στράφηκε στο μέρος της μάγισσας, ακούγοντας τ' όνομά του. Εκείνη έγνεψε αρνητικά, με το κεφάλι της, δείχνοντάς του ότι δεν μιλούσε σ' αυτό.

«Μπορούμε να φύγουμε σήμερα για τον δρόμο,» είπε ο Μπάχτον. «Αλλά προτείνω να τον ερευνήσουμε αύριο βράδυ, γιατί, τώρα, χρειαζόμαστε ξεκούραση απ' το ταξίδι μας.»

Κανείς δε διαφώνησε.

** ** *

«Αφέντη, έχουμε μεελάδες.»

Το πρόσωπο ενός δαιμονανθρώπου φαινόταν μέσα στον μαγικό καθρέφτη του Πόνκιμ. Ήταν αυτός που, στην μάχη με τον Σόλμορχ και την ομάδα του, είχε ανοίξει το μικρό σεντούκι απ' το οποίο είχε βγει το μηχανικό, φτερωτό τέρας.

«Τι μεελάδες;» απαίτησε ο διπλωμάτης, με σκοτεινό βλέμμα· τα μάτια του γυάλιζαν, διαβολικά.

«Κάποιοι ήρθαν στο δάσος, στα νότια της Βαρονίας του Κνάβορ,» αποκρίθηκε ο Μαγκραθμέλιος. «Πολεμήσαμε μαζί τους. Μας κατατρόπωσαν, γιατί ήρθε σε βοήθειά τους η Χόλκραδ.»

«Η Χόλκραδ...!» γρύλισε ο Πόνκιμ. «Πώς σας αντιλήφθηκε;»

«Αφέντη, δεν γνωρίζουμε. Δεν κάναμε κάτι το ασυνήθιστο,» δικαιολογήθηκε ο δαιμονάνθρωπος.

«Και ποια είναι τα *συνηθισμένα* πράγματα που κάνετε, Μπόρβον;» σφύριξε ο Πόνκιμ.

«Δεν είχαμε κανένα πρόβλημα, μέχρι στιγμής, αφέντη.»

«Σε ρώτησα κάτι.» Ο τόνος της φωνής του διπλωμάτη δεν έδειχνε καθόλου κατανόηση.

«Πού και πού, ληστεύουμε κανέναν ταξιδιώτη...» εξήγησε ο Μπόρβον. «Αλλά κανείς δε μας βρίσκει, γιατί τηλεμεταφερόμαστε, με τους δίσκους.»

«Ηλίθιοι! Η δουλειά σας δεν είναι να ληστεύετε στο Δουκάτο Χάργκοχ! Ξέρετε πολύ καλά ποια είν' η δουλειά σας.»

«Ναι, αφέντη. Ίσως να το παρακάναμε...»

«Δε θέλω τη Χόλκραδ στα πόδια μου· ανακατεύεται σε πράγματα που δεν την αφορούν. Αν και η μάγισσα δεν είναι πραγματική απειλή, προτιμώ οι κινήσεις μας να γίνονται στο σκοτάδι, ώσπου να είναι ώρα να φανερωθούμε. Κατάλαβες;»

«Μάλιστα, αφέντη.»

Ο Πόνκιμ έτριψε το σαγόνι του. «Ίσως να χρειαστεί να τακτοποιήσω αυτοπροσώπως τη Χόλκραδ...

»Τέλος πάντων, αναγνώρισες κανέναν απ'τους άλλους με τους οποίους πολεμήσατε;»

«Κάποιος φώναξε έναν ανάμεσα τους με τ'όνομα Σόλμορχ, αφέντη,» ανέφερε ο Μπόρβον.

«Ο Σόλμορχ!» έτριξε τα δόντια του ο Πόνκιμ. «Όχι ο Σόλμορχ!...

»Πού είναι, τώρα;»

«Δυο ανιχνευτές μας τους ατένισαν να καλπάζουν προς τη Βαρονία της Τάθβιλ, αφέντη,» είπε ο Μπόρβον.

Τα μάτια του Πόνκιμ στένεψαν, φιδίσια. «Πρέπει να κατάλαβαν κάτι, ε;»

«Δεν ξέρω, αφέντη...» παραδέχτηκε ο Μπόρβον.

«Τότε, τι πάνε να κάνουν στη Βαρονία της Τάθβιλ, βλάκα;» απαίτησε ο Πόνκιμ. «Έχουν ψυλλιαστεί κάτι για τον στοιχειωμένο δρόμο.

»Πρέπει να τους εξολοθρεύσετε –όλους!»

** ** *

Ήταν βράδυ, όταν η Δούκισσα Ζέκαλ αισθάνθηκε, πάλι, το κάλεσμα του Πόνκιμ. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι της, τυλίγοντας μια μαύρη, βελούδινη ρόμπα πάνω στο κορμί της, και τράβηξε το ύφασμα απ'τον μαγικό καθρέφτη. Το πρόσωπο του διπλωμάτη φάνηκε.

«Τι αποφάσισες;» την ρώτησε αυτός.

«Έστειλα ανθρώπους να ειδοποιήσουν τους κατασκόπους μου σ'όλο το Σαραόλν,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. «Αλλά τι σ'έπιασε να με καλέσεις βραδιάτικα;»

«Είμαι πολύ προβληματισμένος, Δούκισσά μου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Σχετικά με τι;» ρώτησε εκείνη.

«Μα, φυσικά, σχετικά με τα σχέδιά μας. Εγώ επιθυμώ να εκδικηθώ τον Βένγκριλ, εσύ να γίνεις βασίλισσα. Δε θέλω να αποτύχουμε.»

«Δε θ'αποτύχουμε,» είπε η Ζέκαλ. «Πόσο γρήγορα οι κατάσκοποι του θα βρουν τους πράκτορές μου; Πιο γρήγορα απ'ό,τι θα τους ειδοποιήσουν οι απεσταλμένοι μου νάναι προσεκτικοί;» έθεσε το ερώτημα η Δούκισσα. Κούνησε το κεφάλι της. «Δε νομίζω.»

«Μην υποτιμάς τον Βένγκριλ,» την προειδοποίησε ο Πόνκιμ. «Ούτε τους ανθρώπους του.»

«Δεν υποτιμάω κανένα,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. «Απλώς, σκέφτομαι λογικά. Θα χρειαστούν χρόνο, για ν'ανακαλύψουν τους κατασκόπους· μέσα σ'αυτό το χρόνο, λοιπόν, οι απεσταλμένοι μου θα προλάβουν να τους ειδοποιήσουν. Και, μη φοβάσαι, θα το κάνουν διακριτικά, ασφαλώς.»

«Πόσες μέρες είναι που τους έχεις στείλει να κάνουν τη δουλειά;» ζήτησε να μάθει ο Πόνκιμ.

«Μια μέρα αφότου μιλήσαμε τους έστειλα· γιατί;» μόρφασε η Δούκισσα.

«Και θα πάνε απ'τον συνηθισμένο δρόμο;»

«Ναι. Γιατί, όμως, με ρωτάς αυτά τα πράγματα;»

«Για κανέναν συγκεκριμένο λόγο. Απλά, αν το σχέδιό σου αποτύχει, νάσαι έτοιμη να εκπονήσεις δεύτερο.» Και μ'αυτά τα λόγια, το πρόσωπο του Πόνκιμ χάθηκε απ'τον καθρέφτη.

Η Ζέκαλ τον κάλυψε με το λευκό πανί. Τι εννοούσε ο διπλωμάτης; Σα να ήξερε κάτι... Ίσως προσπαθούσε να την προειδοποιήσει έμμεσα. Αλλά γιατί να μην της μιλήσει ανοιχτά; Ήταν περίεργος άνθρωπος, δίχως αμφιβολία, οπότε η Δούκισσα καλά θα έκανε να συλλογιστεί αυτό που της είπε. Κάθισε στο γραφείο της, ακουμπώντας το κεφάλι στο δεξί της χέρι και παραμερίζοντας τα μακριά, μαύρα μαλλιά της.

Γι'άλλη μια φορά, ο Πόνκιμ είχε κάνει τον ύπνο να την εγκαταλείψει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Ξένοι στον στοιχειωμένο δρόμο

Ο Σόλμορχ πέρασε τη νύχτα μαζί με την Τάθβιλ, και ξύπνησε πρώτος, όταν το φως του Λούντρινχ έμπαινε στο δωμάτιο, διασχίζοντας το κενό ανάμεσα στις κουρτίνες του παραθύρου της κρεβατοκάμαρας. Η Βαρονέσα κοιμόταν γαλήνια πάνω στο στέρνο του.

Ο ευγενής ήταν ανήσυχος σήμερα, και δεν πίστευε η ανησυχία του να τον άφηνε, μέχρι να ερχόταν το βράδυ. Τότε, αυτός κι οι σύντροφοί του –ο Μάνκιν, ο Μπάχτον κι η Χόλκραδ– θα πήγαιναν στον θεωρούμενο από τους κατοίκους της Βαρονίας «στοιχειωμένο» δρόμο στ’ ανατολικά, κοντά στα σύνορα του Άργκανθικ.

Ο Σόλμορχ αναρωτιόταν τι κρυβόταν πίσω απ’τα παράξενα που συνέβαιναν στο Βασίλειο. Οι σκοτεινές φιγούρες τις οποίες είχαν αντικρίσει οι άνθρωποι εδώ γύρω να διασχίζουν το δρόμο, μάλλον, ήταν κατάσκοποι απ’το Άργκανθικ. Όμως κι αυτό δεν ήταν σίγουρο... Και το βασικότερο μυστήριο ήταν τούτο: είχαν ή δεν είχαν σχέση οι δαιμονάνθρωποι με δαύτους; Απ’ό,τι θυμόταν ο ευγενής, το γειτονικό βασίλειο ποτέ δεν τάχε καλά με τους Μαγκραθμέλιους, όπως και το Σαραόλν. Αλλά, τώρα, ίσως νάχε γίνει κάποια συμφωνία... Ήταν, ωστόσο, λιγάκι –αν όχι πολύ– απίθανο, γιατί όλοι οι άνθρωποι απεχθάνονταν τους δαιμονανθρώπους, καθώς κι οι δαιμονάνθρωποι απεχθάνονταν τους ανθρώπους.

Τι παράξενα πράγματα είναι τούτα;... συλλογίστηκε ο Σόλμορχ.
Ύστερα, αισθάνθηκε την Τάθβιλ να σαλεύει πάνω του. «Είσαι ξύπνιος;» τον ρώτησε η Βαρονέσα, ενώ λαγοκοιμόταν.

«Ναι,» αποκρίθηκε, αργά, εκείνος.

«Καλημέρα.»

Ο Σόλμορχ φίλησε τα καστανά μαλλιά της, που πλημμύριζαν, όλη τη νύχτα, τα ρουθούνια του με την υπέροχη οσμή τους.

«Είν'ωραία, που ξαναήρθες.» Η Τάθβιλ ανασηκώθηκε, για να τον κοιτάξει στο πρόσωπο και να κολλήσει τα χείλη της πάνω στα χείλη του, χαρίζοντάς του ένα φιλί μεγάλης διάρκειας.

«Μακάρι να είχα έρθει νωρίτερα,» αποκρίθηκε εκείνος, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της, «κι όχι τούτη την περίοδο, που συμβαίνουν όλα τα αλλόκοτα.»

«Θα σας συνοδέψω στον στοιχειωμένο δρόμο,» του είπε η Βαρονέσα.

«Τάθβιλ... καλύτερα όχι,» πρότεινε ο Σόλμορχ. «Λιγότεροι μπορούμε να ψάξουμε με περισσότερη ευκολία το μέρος, δίχως να φοβόμαστε μη μας εντοπίσουν.»

«Μη μας εντοπίσουν ποιοι;» ρώτησε εκείνη.

«Αυτοί που χρησιμοποιούν το δρόμο, για να έρχονται απ'το Άργκανθικ —ή για όποιο άλλο λόγο τον χρησιμοποιούν, τέλος πάντων,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Ένα άτομο παραπάνω δε θα σας δυσκολέψει,» τόνισε η Τάθβιλ. «Εξάλλου,» πρόσθεσε, μ'ένα πονηρό μειδίαμα, «το ξέρεις ότι κινούμαι σαν γάτα, όταν το θέλω.» Φίλησε, ξανά, τα χείλη του, τυλίγοντας τους πήχεις της πίσω απ'το λαιμό του.

«Δεν είναι αστεία η επιχείρησή μας στον στοιχειωμένο δρόμο,» της είπε, αυστηρά, ο ευγενής.

«Μ'αρέσει, όταν παίρνεις αυτό το σοβαρό ύφος, Σόλμορχ,» χαμογέλασε η Τάθβιλ. Σηκώθηκε, απότομα, από πάνω του και κάθισε, οκλαδόν, στο στρώμα, ακουμπώντας την πλάτη της στον τοίχο. «Θα έρθω, ό,τι κι αν πεις.»

«Καλά, έλα...» αναστέναξε ο ευγενής.

«Μην κάνεις έτσι! Δε θα με κουβαλάς,» μούτρωσε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ γέλασε.

«Γιατί γελάς;» απαίτησε η Βαρονέσα.

Ο Σόλμορχ την λοξοκοίταξε, κωμικά. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Πάντα υπάρχει κάποιο πρόβλημα με σένα,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φορώντας μια πράσινη ρόμπα, και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη της.

«Ε! Τώρα, με προσβάλεις!» διαμαρτυρήθηκε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ άρχισε να χτενίζει τα τελείως ανακατωμένα μαλλιά της. «Ήσουν εντελώς απρόσεκτος, χτες βράδυ,» είπε, σα νάκανε μια απλή διαπίστωση.

«Άλλη φορά θάμαι πιο προσεκτικός,» υποσχέθηκε ο ευγενής.

Η Βαρονέσα στράφηκε, απότομα, στο μέρος του, ανεμίζοντας την πράσινή της ρόμπα και σείοντας την χτένα που κρατούσε εμπρός της. «Μην τολμήσεις!»

Ο Σόλμορχ χαμογέλασε, πλατιά, δείχνοντας τα δόντια του.

** ** *

Η Χόλκραδ είχε σηκωθεί με την αυγή και είχε ανεβεί σ'ένα ψηλό μέρος των τειχών του κάστρου της Τάθβιλ. Ο πρωινός άνεμος έκανε τη σκούρα-μπλε κάπα της ν'ανεμίζει. Η Ζίμπουνμπουρ, το μικρό, ξανθό, τριχωτό πλασματάκι, φτερούγιζε πλάι της. Είχε βάλει το μικρό του χέρι πάνω απ'τα μάτια του, αγναντεύοντας το τοπίο ανατολικά.

«Ωραία θέα επέλεξες, μάγισσα,» άκουσε πίσω της η κορακομάλλα γυναίκα, και ο Μπάχτον ήρθε να σταθεί δίπλα της, τυλιγμένος στην πράσινή του κάπα.

Η Χόλκραδ τον λοξοκοίταξε, δίχως να στρέψει το κεφάλι της προς τη μεριά του. «Ξυπνάς κι εσύ νωρίς, βλέπω.»

«Οι παλιές συνήθειες ξεπερνιούνται δύσκολα,» παραδέχτηκε ο Μπάχτον, μ'ένα λεπτό χαμόγελο.

«Αυτός εκεί είναι ο 'στοιχειωμένος' δρόμος.» Η Χόλκραδ έδειξε, με το χέρι της, μια χωμάτινη οδό, που περνούσε μέσα απ'τους

λόφους της ορεινής Βαρονίας, πίσω απ'τους οποίους ο Λούντρινχ ανέτελλε.

Ο Μπάχτον έγεννε καταφατικά. «Το ξέρω. Τον έχω ξανατενίσει από απόσταση, κι έχω ακούσει πολλά για δαύτον· όμως ποτέ δεν έχω πάει εκεί.» Γύρισε να την κοιτάξει. «Εσύ;»

«Έχω βρεθεί αρκετά κοντά, ώστε να μπορώ να αισθανθώ ότι δεν είναι πραγματικά στοιχειωμένος ο δρόμος, όπως λέγεται, αλλά κι εγώ ποτέ δεν τον έχω διασχίσει, για να μάθω τι ακριβώς συμβαίνει,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ.

«Θα τ'ανακαλύψουμε, λοιπόν, όλοι μαζί, σήμερα,» είπε ο Μπάχτον, καθώς ο άνεμος έπαιζε με τα μακριά μαλλιά του, που ήταν δεμένα σε παράξενες πλεξούδες.

Η Ζίμπουνμπουρ φτερούγισε μπροστά απ'τον πλανόδιο τοξότη, λέγοντάς του κάτι που εκείνος δεν κατάλαβε. Η Χόλκραδ μίλησε στην ίδια γλώσσα και το πλασματάκι απομακρύνθηκε απ'τον άντρα.

«Πού τη βρήκες;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Κάπου,» απάντησε αόριστα η μάγισσα.

«Δε θες να πεις, υποθέτω,» παρατήρησε ο τοξότης.

«Κάποια πράγματα δεν μπορώ να τ'αποκαλύψω τόσο εύκολα,» εξήγησε η μάγισσα.

«Υπάρχουν, τελικά, τόσα πολλά στον κόσμο μας που δεν πρέπει να ξέρει κανείς; Γιατί εσύ, για παράδειγμα, κρύβεις ένα σωρό μυστικά, αν οι φήμες για σένα αληθεύουν,» είπε ο Μπάχτον.

Η Χόλκραδ μειδίασε, λεπτά. «Οι φήμες, συνήθως, υπερβάλλουν.»

«Ναι. Αλλά πόσο;» σήκωσε ένα φρύδι του ο Μπάχτον.

«Πολύ,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Όμως, ναι, υπάρχει και κάποια αλήθεια μέσα τους.

»Δεν πάμε, τώρα, κάτω, να συναντήσουμε τους άλλους;»

«Θάχουν ξυπνήσει τόσο νωρίς;»

«Κι αν δεν έχουνε, σύντομα, θα ξυπνήσουν.» Η μάγισσα άρχισε να ηγαίνει προς μια πέτρινη σκάλα των τειχών.

Ο Μπάχτον συνοφρυώθηκε, συμπεραίνοντας πως δεν ήταν απ'τους τύπους που της άρεσαν ιδιαίτερα οι κουβέντες. Αλλά όλ'οι μάγοι έτσι δεν ήταν; Παράξενοι και μυστηριώδεις;

Τελικά, ίσως, υπάρχουν τόσα πολλά στον κόσμο μας που δεν πρέπει να ξέρει κανείς, σκέφτηκε ο τοξότης, καθώς ακολουθούσε την Χόλκραδ.

** ** *

Συγκεντρώθηκαν σ'ένα σαλονάκι, αρκετά μικρό. Στον ανατολικό του τοίχου υπήρχε ένα παράθυρο· στον δυτικό μια βαριά, ξύλινη πόρτα· στον νότιο μια ταπετσαρία που απεικόνιζε ένα οικόσημο· και στον βόρειο ένα αναμμένο τζάκι, για να ζεσταίνει τον χώρο. Στο πάτωμα ήταν στρωμένο ένα χαλί. Σε μια πολυθρόνα, πλάι στο τζάκι, καθόταν η Χόλκραδ, μ'ένα ποτήρι κρασί στο χέρι και τη Ζίμπουνμπουρ στα πόδια της. Αντίκρυ της, σε μια άλλη πολυθρόνα ήταν η Τάθβιλ, ντυμένη με ταξιδιωτικά ρούχα: γούνινο παντελόνι, ψηλές, μαύρες μπότες, και λευκό πουκάμισο. Στον καναπέ, απέναντι απ'τις δυο γυναίκες, κάθονταν ο Σόλμορχ, ο Μάνκιν κι ο Μπάχτον.

«Να πάρω και μερικούς στρατιώτες μαζί μου;» πρότεινε η Βαρονέσα. «Όχι πολλούς –δυο-τρεις.»

«Όχι,» αποκρίθηκε, κατηγορηματικά, ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ. «Δεν χρειάζεται να μαστε παραπάνω από όσοι ήδη είμαστε. Φτάνει που έρχεσαι κι εσύ, και, από τέσσερις, γινόμαστε πέντε· δε θέλουμε κι άλλους.»

«Και θα πάμε χωρίς άλογα,» τόνισε ο Μπάχτον, «για να μην τραβάμε την προσοχή.»

Ο Σόλμορχ έγενεσε καταφατικά, με το κεφάλι του. «Θα ξεκινήσουμε απο δώ κατά το λιόγερμα του Λούντρινχ και του Βάνσπαρχ, για να είμαστε, ως το βράδυ, στον δρόμο. Εντάξει;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα.»

«Θα μας βοηθήσεις, με τη μαγεία σου, να εντοπίσουμε αν βρίσκεται κάποιος κρυμμένος εκεί όπου θα βαδίζουμε;» ρώτησε ο Μπάχτον τη Χόλκραδ.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ,» αποκρίθηκε εκείνη, λακωνικά.

** ** *

Όταν ο Λούντρινχ κρυβόταν πίσω απ'τους λόφους, στη Δύση, και ο Βάνσπαρχ πλησίαζε αυτούς στην Ανατολή, μια πενταμελής ομάδα βγήκε απ'το κάστρο της Βαρονίας. Όλοι τους φορούσαν κάπες, με τις κουκούλες να καλύπτουν τα πρόσωπά τους, και έμοιαζαν με φαντάσματα, μέσα στις σκιές του λυκόφωτος. Προχώρησαν προς τ'ανατολικά, ενώ ένας τρελός αέρας φυσούσε, παρασέροντας τα φύλλα των δέντρων από ένα δασάκι στα βόρεια. Οι φρουροί της Βαρονέσας Τάθβιλ είχαν ενημερωθεί για το τι θα συνέβαινε, για να μη σταματήσουν τον Σόλμορχ και τους άλλους, υποψιαζόμενοι πως ήταν τίποτα ύποπτοι κατάσκοποι.

Η συντροφιά πέρασε πλάι από ένα μικρό χωριό, βαδίζοντας πάνω στον χωματένιο δρόμο, και, σε κάποιο σημείο, η Τάθβιλ είπε: «Απο δώ και πέρα το μέρος θεωρείται στοιχειωμένο.» Ήταν το κομμάτι της οδού που περνούσε μέσα απ'τους λόφους.

Τώρα, πια, είχε βραδιάσει και τα πάντα ήταν σκοτεινά, καθώς η ομάδα βάδιζε. Ο Μπάχτον είχε το τόξο του στο δεξί χέρι, και ήταν έτοιμος να τραβήξει βέλη απ'τη φαρέτρα στην πλάτη του, όποτε χρειαζόταν. Ο Μάνκιν έσφιγγε τη λαβή του ξίφους του, κάτω απ'την κάπα που έκρυβε το όπλο. Η Χόλκραδ μουρμούριζε μερικές λέξεις, σα να μιλούσε στον εαυτό της, κι έκανε μερικές ακατανόητες χειρονομίες εμπρός της, μπλέκοντας και ξεμπλέκοντας τα δάχτυλά της. Η Ζίμπουνμπουργκ ήταν κρυμμένη μέσα στην κάπα της μάγισσας, για να μην τραβά την προσοχή.

«Κάποιοι έρχονται!» είπε, ξαφνικά, αλλά όχι δυνατά, η κορακομάλλα γυναίκα· η φωνή της δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένας ψίθυρος, που τον παρέσερνε ο άνεμος, όμως την άκουσαν όλοι.

Ο Μπάχτον, πάραυτα, πέρασε ένα βέλος στο τόξο του. Ο Μάνκιν ξεθηκάρωσε, αργά, το σπαθί του. Ο Σόλμορχ τράβηξε το ξίφος του πατέρα του, και η Τάθβιλ ένα λιγνό, ντελικάτο λεπίδι, αλλά πρότεινε:

«Ας κρυφτούμε, καλύτερα.»

Ο τοξότης έγενεψε καταφατικά. Και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν πίσω από βράχια και θάμνους. Ο Μπάχτον ξαναϋψωσε το τόξο του, σημαδεύοντας, και ο Μάνκιν δεν άφησε ούτε στιγμή τη λαβή του σπαθιού του.

Τρεις σκοτεινές φιγούρες φάνηκαν να έρχονται, μέσα στη νύχτα. Φορούσαν κουκούλες και ήταν τυλιγμένες σε κάπες.

«Όταν πλησιάσουν αρκετά, θα βγούμε,» είπε ο Σόλμορχ.

Οι άγνωστοι ζύγωσαν· έμοιαζαν να κινούνται βιαστικά. Και, αναμφίβολα, κάτι ύποπτο υπήρχε στις κινήσεις τους.

«Τώρα!» σφύριξε ο Σόλμορχ, και η ομάδα του πετάχτηκε έξω απ'την κρυψώνα της.

Ο Μάνκιν, μ'ένα αστραπιαίο άλμα, βρέθηκε μπροστά στους τρεις μυστηριώδεις τύπους, με το ξίφος του γυμνολέπιδο. Πλάι του, πάραυτα, ήρθαν ο ευγενής και η Βαρονέσα, κι εκείνοι κρατώντας τα όπλα τους, οι λεπίδες των οποίων άστραφταν στο φως των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ –που το ένα απ'αυτά ήταν ολόκληρο, τα δύο πρεμιέρ και το τελευταίο ντερνιέρ. Ο Μπάχτον έμεινε πίσω, αλλά σηκώθηκε όρθιος, σημαδεύοντας, με το τόξο του. Κι η Χόλκραδ δεν κινήθηκε, όμως ήταν έτοιμη να δράσει οποιαδήποτε στιγμή.

«Μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη –τώρα, σας πιάσαμε!» είπε ο Μάνκιν.

«Ποιοι είστε;» απαίτησε η Τάθβιλ. «Και γιατί έρχεστε έτσι στη Βαρονία μου;»

Οι άγνωστοι έβγαλαν τις κουκούλες τους. Οι δύο ήταν γυναίκες κι ο ένας άντρας. Η γυναίκα που στεκόταν στα δεξιά του τελευταίου ήταν ξανθιά, καταπληκτικής ομορφιάς, και είχε τα μαλλιά δεμένα κότσο πίσω της· η άλλη ήταν καστανομάλλα και τα δικά της μαλλιά έπεφταν στους ώμους της, ενώ μια λεπτή, ασημένια αλυσίδα ήταν περασμένη γύρω απ' το κεφάλι της, και στο μέτωπό της κρεμόταν απ' αυτήν ένα μάτι της γάτας. Ο άντρας ήταν μελαχρινός και είχε κι εκείνος μακριά μαλλιά· τα μάτια του ήταν σκοτεινά και σκληρά, το πρόσωπό του φρεσκοξυρισμένο.

«Θα μπορούσα να μάθω γιατί μας επιτίθεστε;» συνοφρυώθηκε, προσβεβλημένος (ή, μήπως, προσποιείτο ότι ήταν προσβεβλημένος;).

«Τι ζητάτε σ'ετούτο τον δρόμο τέτοια ώρα;» ρώτησε η Τάθβιλ. «Δε γνωρίζετε ότι είναι στοιχειωμένος;»

«Ναι –βλέπουμε ότι, όντως, είναι στοιχειωμένος,» αντιγύρισε η ξανθιά γυναίκα. «Από σας.»

«Είμαι η Βαρονέσα Τάθβιλ. Αυτές οι περιοχές μου ανήκουν. Και απαιτώ, εδώ και τώρα, να μάθω τη δουλειά σας!»

«Περνούσαμε, απλώς, Βαρονέσα μου,» δήλωσε ο άντρας. «Είμαστε ταξιδιώτες απ' το Άργκανθικ. Θα είχαμε την άδειά σας να διασχίσουμε τη Βαρονία σας;»

«Δε σε πιστεύω,» είπε, ευθέως, η Τάθβιλ.

Ο άντρας αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι του. «Τι μπορώ να κάνω, για να σας πείσω;»

Η Χόλκραδ, εν τω μεταξύ, ανίχνευε το μέρος τριγύρω, με τη μαγεία της, γιατί της φαινόταν πως τα είχαν καταφέρει πολύ εύκολα να βρουν τα «φαντάσματα» του «στοιχειωμένου δρόμου». Και, τώρα, εντόπισε κάποιους. Τα Πνεύματα την ειδοποιούσαν για την παρουσία ορισμένων όντων, ευφύιας ανώτερης των ζώων. Βρίσκονταν στην απέναντι μεριά του χωματένιου δρόμου, πίσω απ' την πλαγιά ενός λόφου. Προφανώς, παρακολουθούσαν. Αλλά ποιοι ήταν;...

«Μόνο μ'έναν τρόπο μπορείτε να μου αποδείξετε ότι δεν είστε αυτοί που νομίζω,» δήλωσε η Τάθβιλ —«κι ακόμα και τότε, βέβαια, δε θάμαι σίγουρη.

»Μάνκιν —ψάξτους,» πρόσταξε.

Ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ πλησίασε τον άντρα απ'το Άργκανθικ. Εκείνος άνοιξε την κάπα του, στ'ανοιγόκλεισμα του ματιού, και, πριν προλάβει ο πολεμιστής να μετρήσει ως το τρία, είχε τη λεπίδα ενός ξιφιδίου στο λαιμό του, κρατώντας τον, γερά, απ'τα μαλλιά.

«Πέτα το!» διέταξε ο Μπάχτον, σημαδεύοντάς τον, με το τόξο του.

«Είναι νύχτα,» σφύριξε ο Αργκανθικιανός, ενώ οι δυο γυναίκες που ήταν μαζί του ξεσπάθωναν· «μπορεί ν'αστοχήσεις και να πετύχεις το φίλο σου.» Τα μάτια του γυάλισαν.

«Θες να δοκιμάσω, ξιπασμένες;» έθεσε το ερώτημα ο Μπάχτον, στενεύοντας τα δικά του μάτια, καθώς στόχευε τον εχθρό.

«Άστον να φύγει,» είπε ο Σόλμορχ. «Και μπορεί να μην πεθάνετε.»

«Καλύτερα ν'ανησυχείς για τον φίλο σου, κι όχι για μας,» αντιγύρισε η καστανομάλλα Αργκανθικιανή, κρατώντας το ξίφος της, με τα δύο χέρια.

«Θα κάνουμε μια συμφωνία,» πρότεινε η Χόλκραδ στον άντρα απ'το Άργκανθικ: «Θα πετάξουμε εμείς όλα μας τα όπλα μπροστά σας και σεις θ'αφήσετε τον Μάνκιν να φύγει. Δίκαιο, έτσι; Θάχετε ευκαιρία να την κοπανήσετε. Άμα θέλετε, μπορείτε να πάρετε και τ'αρματατά μας μαζί σας...» Και οι σύντροφοι της μάγισσας άκουσαν τη φωνή της στο νου τους: *Κάντε το, αν συμφωνήσει. Εμπιστευτείτε με!*

Ο Αργκανθικιανός συνοφρυώθηκε, κοιτώντας το πρόσωπό της, προσεκτικά. Αλλά δεν μπορούσε να δει τίποτα εκεί· δεν φανερωνόταν κανένα συναίσθημα, ούτε, φυσικά, αν έλεγε αλήθεια ή ψέματα.

«Καλώς,» είπε. «Ρίξτε τα όπλα σας μπροστά μας.»

Κάντε το, πρόσταξε, νοερά, η Χόλκραδ τους συντρόφους της.

Εκείνοι, ένας-ένας, έριξαν τα σπαθιά τους στα πόδια του άντρα, και, τέλος, ο Μπάχτον έριξε το τόξο του.

«Απομακρυνθείτε, τώρα,» ζήτησε ο Αργκανθικιανός. Αυτοί απομακρύνθηκαν, και ο άντρας ελευθέρωσε τον Μάνκιν, σπρώχνοντάς τον προς το μέρος τους.

Τότε, η Χόλκραδ ύψωσε, αμέσως, το χέρι της, είπε μερικά μαγικά λόγια, και τα όπλα της ομάδας του Σόλμορχ επέστρεψαν στις χούφτες τους. Οι Αργκανθικιανοί σάστισαν, για λίγο, και ο ευγενής, η Βαρονέσα κι ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ τούς έκλεισαν το δρόμο, ενώ ο Μπάχτον πέρασε ένα βέλος στο τόξο του, σηματοδύνοντας τον άγνωστο άντρα.

«Τώρα, θα μιλήσουμε ειρηνικότερα, καθάρματα,» γρύλισε ο Σόλμορχ, με μια παράξενη λάμψη στο βλέμμα του.

«Θα πληρώσετε γι' αυτό!» σφύριξε ο Αργκανθικιανός.

Η Χόλκραδ, τότε, αισθάνθηκε τα όντα στην άλλη μεριά του δρόμου να κινούνται.

«Έχουμε παρέα,» πληροφόρησε τους δικούς της. «Απο κεί!» Έδειξε, καθώς σκιερές φιγούρες με κάπες παρουσιάστηκαν απ' τα βράχια· λεπίδες άστραψαν στο φεγγαρόφωτο.

«Ποιοι διάολοι είν' ετούτοι;» Ο Αργκανθικιανός κι οι δυο γυναίκες μαζί του έμοιαζαν έκπληκτοι.

Ένα βέλος εκτοξεύτηκε από μια βαλλίστρα και καρφώθηκε πλάι στο δεξί πόδι του Σόλμορχ.

«Καλυφθείτε!» φώναξε ο Μπάχτον.

Η ομάδα έτρεξε πίσω απ' τα βράχια όπου είχε κρυφτεί και πριν· μαζί της ήρθαν κι οι τρεις Αργκανθικιανοί.

«Ποιοι είν' αυτοί;» απαίτησε ο άντρας.

«Εμάς ρωτάς, κάθαρμα!» αντιγύρισε ο Σόλμορχ.

«Ποιον να ρωτήσω, αφού δεν ξέρω!» μούγκρισε εκείνος, ξεθηκαρώνοντας ένα σπαθί μέσα απ' την κάπα του, για να τόχει σ' ετοιμότητα.

Μια σκιερή μορφή τούς ζύγωσε, και ο Μπάχτον ελευθέρωσε το βέλος του, τ'οποίο την βρήκε στο στήθος, σωριάζοντάς την. Η κουκούλα της έπεσε κι όλοι είδαν πως ήταν μια δαιμονογυναίκα!

«Χίλιες κατάρες!» αναφώνησε ο Μάνκιν. «Δαιμονάνθρωποι, πάλι!»

Και, προτού προλάβει να ολοκληρώσει τα λόγια του, κι άλλοι Μαγκραθμέλιοι άρχισαν να μαζεύονται.

«Νομίζω πως είμαστε μαζί, προς το παρόν,» παρατήρησε η ξανθιά Αργκανθικιανή, σπαθίζοντας εναντίον ενός, ο οποίος απέκρουσε το ξίφος της. Η καστανομάλλα φίλη της, όμως, χίμησε και τον αποτελείωσε, διαπερνώντας του τα πλευρά.

Ένας δαιμονάνθρωπος πήδησε πάνω απ'τα βράχια όπου είχε καλυφθεί η ομάδα, επιτιθέμενος κατά του Σόλμορχ. Εκείνος ύψωσε το σπαθί του πατέρα του και σταμάτησε το θανατηφόρο χτύπημα, ενώ ο Μάνκιν ερχόταν στο πλευρό του, αποκεφαλίζοντας τον εχθρό. Η Τάθβιλ ξιφομαχούσε, λίγο παραπέρα, με μια δαιμονογυναίκα.

Η Χόλκραντ είπε μια λέξη, και η Ζίμπουνμπουργ βγήκε μέσα απ'την σκούρα-μπλε κάπα της μάγισσας, για να φτερουγίσει μπροστά στα μάτια της αντιπάλου της Βαρονέσας και να την τυφλώσει, προς στιγμή. Η Τάθβιλ την σκότωσε, τρυπώντας την στην κοιλιά.

«Ευχαριστώ,» μειδίασε προς το μέρος του μικρού πλάσματος, που έβγαλε έναν ήχο νίκης.

Ο Μπάχτον ανεβοκατέβαζε το τσεκούρι του, καθώς αγωνιζόταν, μαζί με τον άγνωστο Αργκανθικιανό, ενάντια σε μπόλικους δαιμονανθρώπους, οι οποίοι τους κατέκλυζαν, γρυλίζοντας κατάρες στη γλώσσα τους.

Ο Μάνκιν είδε έναν φωτεινό δίσκο να δημιουργείται στον αέρα, μερικά μέτρα μακριά του. Από μέσα βγήκαν τρεις Μαγκραθμέλιοι και, πίσω τους, ένας με γκρίζα ρόμπα. Ύστερα, η μαγική θύρα έκλεισε. Οι πρώτοι στάθηκαν μπροστά απ'τον τελευταίο, υψώνοντας μεταλλικές ασπίδες και ξίφη. Εκείνος πήρε τρία σιδερένια σφαιρίδια από μια τσέπη του και τα πέταξε στον αέρα, προς τον άνθρωπο πολεμιστή. Τα σφαιρίδια φύτρωσαν αγκάθια και πάνω τους έπαιξε

κάποιου είδους παράξενη, γαλάζια ενέργεια, καθώς χιμούσαν στον Μάνκιν!

«Μα τα Πνεύματα! Απομακρυνθείτε!» κραύγασε ο άντρας στους συντρόφους του, τρέχοντας μακριά απ'τα διαβολικά κατασκευάσματα.

Το ένα απ'τα σφαιρίδια πέτυχε έναν μεγάλο βράχο, κάνοντάς τον ν'ανατιναχτεί· και, μαζί με τα κομμάτια πέτρας, πετάχτηκαν και τα αγκάθια του σφαιριδίου. Το άλλο συνάντησε έναν δεύτερο βράχο, με παρόμοια αποτελέσματα. Το τρίτο έχασε την πορεία του κι έσκασε εκεί όπου μάχονταν οι δυο γυναίκες απ'το Άργκανθικ. Κραυγές ακούστηκαν.

Ο Σόλμορχ χτυπήθηκε από μια πέτρα στο πλάι του κεφαλιού και παραπάτησε, σκόνταψε και κατρακύλησε σε μια πλαγιά, ενώ η όρασή του ήταν θολωμένη από διάφορα χρώματα. Η Τάθβιλ αισθάνθηκε ένα απ'τα αγκύλια των σφαιριδίων να μπηγεται στο πίσω μέρος τη παλάμης της, λίγο πιο κάτω απ'τις φάλαγγες της γροθιάς της. Ούρλιαξε απ'τον διαπεραστικό πόνο, και το σπαθί της έπεσε, καθώς γονάτιζε, επειδή κι άλλα μικρά καρφιά και πέτρες την πέτυχαν.

Και ορισμένοι δαιμονάνθρωποι χτυπήθηκαν απ'τις εκρήξεις και σωριάστηκαν στο έδαφος, βογγώντας. Η καστανομάλλα Αργκανθικιανή έπεσε, τραυματισμένη, μ'αίμα να τρέχει απ'το μέτωπό της (κανείς δεν ήξερε αν ήταν ζωντανή)· η ξανθιά δεν ήταν σε τόσο άσχημη κατάσταση, αλλά αρκετά απ'τα αγκάθια είχαν μπηχτεί στα γόνατά της και ούρλιαζε, κουλουριασμένη στη γη.

Η Χόλκραντ είχε προλάβει να υψώσει μια μαγική προστατευτική ασπίδα γύρω της, και αυτή και η Ζίμπουνμπουρ έμειναν άθικτες. Ο Αργκανθικιανός γλίτωσε πολλές απ'τις πέτρες που πετάχτηκαν, χάρη στους δαιμονανθρώπους που κύκλωναν αυτόν και τον Μπάχτον, οι οποίοι δέχτηκαν τα κομμάτια των μεγάλων βράχων. Το ίδιο ίσχυε και για τον πλανόδιο τοξότη. Μάλιστα, τα μεταλλικά σφαιρίδια τούς εξυπηρέτησαν, αδρανοποιώντας πολλούς αντιπάλους. Ο Μάνκιν είχε

πλευρά του. Ένωσε τα αγκάθια εντός του να του ρίχνουν ενοχλητικές τσιμπιές απ' την απότομη κίνηση.

Ο δαιμονάνθρωπος με τη γκρίζα ρόμπα έβγαλε άλλα τρία σφαιρίδια απ' την τσέπη του.

«Θα σε γδάρω ζωντανό!» κραύγασε ο Μάνκιν, με φλεγόμενα μάτια.

Ο Μαγκραθμέλιος εκτόξευσε τα σφαιρίδια καταπάνω στον πολεμιστή, μ' ένα υστερικό γέλιο, γεμάτο χαιρεκακία. Όμως, τώρα, η Χόλκραδ ήταν έτοιμη γι' αυτόν: Η Πνευματική της μαγεία σταμάτησε τα μεταλλικά αντικείμενα στον αέρα και τα εκτόξευσε πέρα, για να εκραγούν μακριά απ' τη μάχη.

Ο Σόλμορχ σκαρφάλωσε απο κεί όπου είχε πέσει, μόλις συνήλθε κάπως απ' το χτύπημα στο κεφάλι (τώρα, βέβαια, ένιωθε και μερικά αγκάθια που ήταν μέσα στο πετσί του). Πρόλαβε να δει τον δαιμονάνθρωπο με τη γκρίζα ρόμπα να εκτοξεύει τα σφαιρίδια και τη μάγισσα να τα εξουδετερώνει. Ο ευγενής βρισκόταν γύρω στα τέσσερα μέτρα δεξιά του Μαγκραθμέλιου. Σήκωσε το σπαθί του πατέρα του απ' το έδαφος, έσφιξε τα δόντια, και χίμησε, με μια πολεμική κραυγή που δεν είχε βγάλει ποτέ ξανά στη ζωή του, αλλά του ήρθε αυθόρμητα.

Η λάμα του γρύλισε οργισμένα στον αέρα, κατέβηκε, μ' ένα βουητό, και πέτυχε τον εχθρό στον ώμο. Κόκαλο ακούστηκε να σπάει και αίμα πετάχτηκε, πιτσιλώντας το πρόσωπο του διαβολανθρώπου και τα χέρια του Σόλμορχ. Ο Μαγκραθμέλιος κατέρρευσε, με μια κραυγή πόνου.

«Έτσι μπράβο, μικρέ!» φώναξε ο Μάνκιν, χώνοντας το σπαθί του στα εντόσθια του τελευταίου αντιπάλου του και ζυγώνοντας κι αυτός τον δαιμονάνθρωπο που έβαλε προηγουμένως τα σφαιρίδια.

Ο Μπάχτον ξέσχισε την κοιλιά ενός Μαγκραθμέλιου, με το πελέκι του, εμποδίζοντας το σατανικό ον απ' το να ζυγώσει τις δυο Αργκανθικιανές που βρίσκονταν στο έδαφος, τραυματισμένες. Ο άγνωστος άντρας ήρθε πλάι του και τρύπησε έναν άλλο αντίμαχο

στο στέρνο, προτού εκείνος προλάβει να βλεφαρίσει. Ο Αργκανθικιανός ήταν ιδιαίτερα γρήγορος στις κινήσεις του, πράγμα που έδειχνε άνθρωπο καλά εκπαιδευμένο στο ξίφος.

Ο Μαγκραθμέλιος που κειτόταν ανάσκελα μπροστά στο Σόλμορχ και τον Μάνκιν επιχείρησε να βάλει το χέρι στην τσέπη του (για να τραβήξει κι άλλα απ' τα θανατηφόρα σφαιρίδια;), αλλά δεν πρόλαβε· ο ευγενής του κάρφωσε τον πήχη στον χώρα, με το ξίφος του πατέρα του.

«Τώρα, θα σε κάνουμε κομμάτια, κάθαρμα!» γρύλισε ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ. Και έκοψε το αριστερό χέρι του δαιμονανθρώπου απ' τον αγκώνα. Εκείνος ούρλιαξε. Ο πολεμιστής ύψωσε το σπαθί του πάνω απ' το κεφάλι. Το κατέβασε, για ν' ανοίξει το κρανίο του Μαγκραθμέλιου και να χύσει το μυαλό του στη γη, αλλά ο Σόλμορχ έπιασε τον καρπό του Μάνκιν.

«Οχι! –τον χρειαζόμαστε,» τόνισε ο ευγενής.

Η Χόλκραδ σήκωσε, με τη μαγεία της, σπαθιά απ' το έδαφος και διαπέρασε μ' αυτά τα κορμιά πέντε διαβολανθρώπων, σκοτώνοντάς τους. Κανένας, πια, δεν είχε μείνει· ή όσοι απέμειναν έφυγαν.

«Δε μπορώ να σταθώ!...» μούγκρισε, πονεμένα, η γυναίκα που ο Αργκανθικιανός είχε φωνάζει Βόλκρα, καθώς εκείνος προσπαθούσε να τη βοηθήσει να σηκωθεί.

«Ποιοι είστε, επιτέλους;» τον ρώτησε ο Μπάχτον.

«Κάποιοι ταξιδιώτες,» αντιγύρισε ο μελαχρινός άντρας, και στράφηκε στην άλλη γυναίκα, για να γονατίσει δίπλα της και ν' αγγίξει το λαιμό της.

«Ζει,» θέλησε να μάθει η Βόλκρα.

«Ισα-ίσα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Σίγουρα, δεν είναι σε κατάσταση να βαδίζει.»

«Πείτε μας ποιοι είστε και θα σας βοηθήσουμε,» δήλωσε η Τάθβιλ, δένοντας, μ' ένα μαντίλι, το τραυματισμένο της χέρι, ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν τι θα χρειαζόταν, για να ξεκαρφώσει όλ' αυτά τ' αγκύλια από πάνω της (!)...

Προτού προλάβει ο Αργκανθικιανός να μιλήσει, ο Μάνκιν άδραξε τον μόνο ζωντανό Μαγκραθμέλιο απ'τη λαιμόκοψη της ρόμπας του και τον σήκωσε. Η σάρκα του χεριού του που ήταν καρφωμένο στο έδαφος έμεινε πίσω, κάνοντάς τον, πάλι, να ουρλιάξει, τρελαμένος απ'τον πόνο. Ο Σόλμορχ μόρφασε, αηδιασμένος, βλέποντας το αίμα να τινάζεται, και τράβηξε το σπαθί του απ'τη γη.

Ο Μάνκιν πέταξε τον δαιμονάνθρωπο στα πόδια του άντρα απ'το γειτονικό βασίλειο, πλάι στην Βόλκρα. Εκείνος συνέχιζε να ουρλιάζει.

«Τον ξέρεις;» ρώτησε, δυνατά –για ν'ακουστεί η φωνή του πάνω απ'τα ουρλιαχτά–, στρεφόμενος στον Αργκανθικιανό.

«Όχι,» απάντησε, ξερά, αυτός. «Και θα δώσω τέλος στη μίζερη ζωή του –να σκάσει, επιτέλους, ο καταραμένος!» Ύψωσε το αιματοβαμμένο ξίφος του.

«Σταμάτα!» τον προειδοποίησε ο Μάνκιν, δείχνοντάς τον με το δικό του ματοβαμμένο λεπίδι. Ύστερα, στράφηκε στον Μαγκραθμέλιο. «Μίλα, καθίκι: Ξέρεις αυτόν τον άντρα και τις δυο γυναίκες;»

«Όχι!» έκρωξε εκείνος.

«Τότε, τι περιμένατε, εσύ και οι δικοί σου, πίσω απ'τα βράχια, παρακολουθώντας μας, ενώ είχαμε μια απλή... διαφωνία μεταξύ μας;» σφύριξε η Χόλκραδ.

«Θέλαμε να σας ληστέψουμε,» δήλωσε ο Μαγκραθμέλιος, αγκομαχώντας απ'τους πόνους· έμοιαζε να χάνει δύναμη απ'την αιμορραγία.

«Θα πεθάνει,» είπε η Τάθβιλ.

«Περιμένατε να ληστέψετε κάποιον σ'έναν δρόμο όπου κανείς δεν πατά, γιατί όλοι τον θεωρούν στοιχειωμένο, ξιπασμένο;» φώναξε ο Μάνκιν στον δαιμονάνθρωπο. Έβαλε την αιχμή του σπαθιού του μπροστά στο πρόσωπο του σατανικού όντος. «Θέλουμε την αλήθεια!»

Ο Μαγκραθμέλιος γέλασε: ένα τρελό, εωσφορικό γέλιο. «Ποτέ δεν θα μάθεις την αλήθεια, καταραμένη άνθρωπε. Ο Κύριός μου θα κάψει την ψυχή σου!»

«Αααααρρ!» Ο Μάνκιν τον κλότσησε, καταπρόσωπο. Ο διαβολάνθρωπος έγειρε στο πλάι και πέθανε.

«Τον σκότωσες!» διαμαρτυρήθηκε η Τάθβιλ. «Τώρα, σίγουρα, δε θα μάθουμε τίποτα από δαύτον!»

«Ούτως ή άλλως, δε θα μαθαίναμε,» της είπε ο Σόλμορχ. Στράφηκε στους Αργκανθικιανούς. «Αλλ'απ'αυτούς *μπορούμε* να μάθουμε πράγματα –όπως γιατί ήρθαν στα μέρη μας.»

«Σας είπα –*είμαστε απλοί ταξιδιώτες*,» τόνισε ο μελαχρινός άντρας. «Τώρα, μα τα Πνεύματα, μπορείτε να μας βοηθήσετε; Η Βόλκκρα είναι τραυματισμένη άσχημα και η Μίκθαλ πεθαίνει!»

«Δε μας πείθεις, φιλαράκο,» δήλωσε ο Μπάχτον. «Ποτέ δε θα ερχόταν προς τα δω μια ομάδα κανονικών ανθρώπων από έναν θεωρούμενο στοιχειωμένο δρόμο.»

«Τότε, εσείς τι κάνατε σε τούτο το μέρος;» απαίτησε ο Αργκανθικιανός.

«Προφανώς, περιμέναμε *μη-κανονικούς* ανθρώπους!» μούγκρισε ο Μάνκιν. «Μπήκες; Περιμέναμε να πιάσουμε κατασκόπους απ'το Άργκανθικ. Κι άμα δε μας πεις τι δουλειά έχετε εδώ και ποιοι είστε – πέρα, φυσικά, απ'τα ονόματά σας–, θάχετε την ίδια μοίρα με τούτον δω τον λεχρίτη!» Έδειξε, με το σπαθί του, το κουλό κουφάρι του δαιμονανθρώπου.

«Ηκνορ –*πεζ τους!*» σφύριξε η Βόλκκρα, σφίγγοντας τα δόντια απ'τον πόνο των αγκαθιών στα πόδια της.

«Είμαστε οι κατάσκοποι που ψάχνατε,» παραδέχτηκε ο Αργκανθικιανός.

** ** *

Οι επιζώντες δαιμονάνθρωποι έτρεξαν, μέσα στους λόφους απ'τους οποίους περνούσε ο παλιός χωματένιος δρόμος, και έφτασαν σε μια μεγάλη σπηλιά, όπου ήταν συναγμένοι κι άλλοι του είδους τους.

Μια Μαγκραθμέλια σηκώθηκε όρθια, μόλις τους αντίκρισε.

«Ο Μπόρβον...» της είπε, λαχανιασμένα, ένας. «Η είναι νεκρός, ή αιχμάλωτος...»

«Αποτύχατε,» συμπέρανε η δαιμονογυναίκα, δίχως η όψη της να φανερώνει θυμό, αλλά ούτε, ασφαλώς, και καμια ικανοποίηση. Στράφηκε σ'ένα απ'τα τοιχώματα της σπηλιάς, όπου ήταν ένας μεγάλος καθρέφτης. Στάθηκε μπροστά του και άρθρωσε:

«Πόνκιμ! Υπηρέτη του Άρχοντά μας, σε καλώ. Πόνκιμ, μίλησέ μου.»

Ο βασιλικός διπλωμάτης παρουσιάστηκε μέσα στον κρύσταλλο, ντυμένος κομψά. «Τι;» απαίτησε, πάραυτα.

«Ο Μπόρβον είναι νεκρός, αφέντη,» ανέφερε η Μαγκραθμέλια. «Και η επιχείρηση απέτυχε.»

Τα μάτια του Πόνκιμ άστραψαν, διαβολικά κι οργισμένα. Αλλά ρώτησε, ήρεμα: «Βρήκαν κατασκόπους απ'το Άργκανθικ;»

«Μάλλον, ναι, αφέντη,» αποκρίθηκε ο δαιμονάνθρωπος που είχε μιλήσει πριν από λίγο με τη δαιμονογυναίκα. «Γιατί δεν μπορεί νάταν τίποτ'άλλο αυτοί με τους οποίους διαπληκτίζονταν.»

«Τους σκοτώσατε;»

«Τους κατασκόπους, αφέντη;»

«Όλους.»

«Δεν ξέρουμε ακριβώς,» παραδέχτηκε ο Μαγκραθμέλιος. «Μία κατάσκοπος μπορεί νάναι νεκρή. Οι υπόλοιποι είναι τραυματισμένοι.»

Ο Πόνκιμ, με μια μεγάλη δρασκειλιά, πέρασε μέσα απ'τον καθρέφτη, και με τόνα χέρι άρπαξε τη δαιμονογυναίκα απ'το λαιμό, ενώ με τ'άλλο τον δαιμονάνθρωπο. Τους σήκωσε απ'το έδαφος, με εκπληκτική ευκολία. Οι άλλοι Μαγκραθμέλιοι στη σπηλιά πισωπάτησαν, τρομαγμένοι, ή σύρθηκαν μακριά απ'τον μαύρο μάγο.

«Ακούστε καλά, τώρα!» σφύριξε εκείνος. «Δε μ'αρέσει καθόλου να μ'απογοητεύουν. Απογοητέψτε με μια φορά ακόμα και θα βρείτε τους εαυτούς σας στη Λήθη!

»Η δουλειά σας είναι τούτη απο δώ και στο εξής: Κανείς δεν θα φύγει απ'τη Βαρονία της Τάθβιλ. Κανείς δεν θα πάει στη Μάρβαθ να ειδοποιήσει το Βασιλιά. Θα φροντίσετε να τους κρατήσετε μέσα στο κάστρο. Και, όσο θα βρίσκονται εκεί, παγιδευμένοι, θα επιχειρήσετε να εισβάλετε, για να τους δολοφονήσετε. Φέρτε όλους τους Μαγκραθμέλιους απ'το Δουκάτο Χάργκοχ, με τους δίσκους τηλεμεταφοράς –αλλά κάντε όπως σας πρόσταξα, πάση θυσία.» Τους ελευθέρωσε τους λαιμούς, αφήνοντάς τους να πέσουν στο έδαφος, ξεροβήχοντας και βαριανασαίνοντας. «Αν αποτύχετε, θα εξοργιστώ πολύ –καθώς κι ο Άρχοντας.» Στράφηκε στον καθρέφτη και ξαναπέρασε μέσα, σα να μην υπήρχε τίποτα που να τον εμποδίζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

Αποκλεισμένο κάστρο

Παλιοτόμαρα!» γρύλισε ο Μάνκιν, έχοντας το σπαθί του μπροστά στον Ήκνορ. «Είστε, τελικά, αυτοί που υποψιαζόμασταν εξ αρχής –κατάσκοποι απ'το Άργκανθικ.»

«Ποιος σας έστειλε;» απαίτησε η Τάθβιλ, με οργή να καθρεπτίζεται στο πρόσωπό της. Αισθανόταν κορόιδο που χρησιμοποιούσαν την δική της Βαρονία, για να μπαίνουν στο Βασίλειο, δίχως εκείνη να έχει πάρει χαμπάρι τίποτα.

«Βοηθήστε την Βόλκτρα και την Μίκθαλ και θα σας πούμε,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ. «Ούτως ή άλλως, τώρα, είμαστε του χεριού σας...»

«Έχει δίκιο,» είπε ο Μπάχτον. «Αλλά δεν είμαστε σε κατάσταση για να κουβαλήσουμε κανέναν ως το κάστρο· είμαστε όλοι χτυπημένοι. Οπότε, εγώ που είμαι ο πιο άθικτος, θα πάω να φωνάξω τους στρατιώτες της Βαρονίας. Περιμένετε εδώ.» Και ο τοξότης έφυγε, καθώς η Τάθβιλ έγενεσε καταφατικά.

Ύστερα, η Βαρονέσα στράφηκε στον κατάσκοπο. «Όσο στεκόμαστε, απάντησέ μου: Ποιος σας έστειλε.»

«Και, μετά, τι θα με ρωτήσετε; γιατί μ' έστειλε; Σας το δηλώνω από τώρα –αυτό δε μπορώ να σας το αποκαλύψω, αφού δεν το ξέρω· δε μας λέει τα σχέδιά της,» εξήγησε ο Ήκνορ.

«Ποια δε σας λέει τα σχέδιά της;» απαίτησε η Τάθβιλ.

«Η Δούκισσα Ζέκαλ, του Δουκάτου Έβμορ,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ.

«Γιατί;» συνοφρυώθηκε η Τάθβιλ. «Τι σκοπεύει να πετύχει;»

Ο Ήκνορ κούνησε το κεφάλι του. «Αυτό δεν είπα πριν; Δεν ξέρω. Δε μας ενημερώνει. Απλά, θέλει να βρισκόμαστε στο Σαραόλν.»

«Έτσι, απλά; να βρισκόσαστε στο Σαραόλν;» Η Τάθβιλ έμοιαζε να μην τον πιστεύει.

«Ναι,» απάντησε ο Ήκνορ, δίχως να φανερώνει τίποτα η έκφραση του προσώπου του.

«Ποιοι άλλοι είναι εδώ;» ζήτησε να μάθει η Τάθβιλ.

«Δεν ξέρω.»

«Μη μου λες ψέματα!» τον προειδοποίησε η Βαρονέσα, σηκώνοντας το σπαθί της, με τ'αριστερό χέρι· γιατί το δεξί της ήταν τραυματισμένο από ένα απ' τ'αγκάθια που είχαν πετάξει τα σιδερένια σφαιρίδια του αρχηγού των δαιμονανθρώπων.

«Δε λέω ψέματα,» δήλωσε ο Ήκνορ.

«Εσείς γιατί ερχόσασταν;» ρώτησε ο Σόλμορχ, καθαρίζοντας το αίμα απ' το κεφάλι του, με το μανίκι του πουκαμίσου του.

«Για να μείνουμε εδώ, σ'ετούτη τη Βαρονία και να παρακολουθούμε,» εξήγησε, αμέσως, ο Ήκνορ.

«Κρύβεις κάτι,» σφύριξε η Τάθβιλ.

«Λυπάμαι που το νομίζετε αυτό, κυρία μου,» είπε ο Ήκνορ.

«Δεν είμαστε ηλίθιοι, φίλε μου,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Ξέρουμε από κατασκόπους –είστε γλιστεροί σαν τα χέλια.»

«Πιθανώς, κύριε. Μα, τώρα, στην κατάστασή μας»–ο Ήκνορ έριξε μια ματιά στην τραυματισμένη στα πόδια Βόλκρα και στην μισοπεθαμένη Μίκθαλ–, «δε νομίζω να έχουμε το περιθώριο να είμαστε διόλου 'γλιστεροί'...»

Ο Σόλμορχ τον κοίταξε με καχυποψία. Στράφηκε στη Χόλκραδ, αλλά η μυστηριώδης μάγισσα δε μίλησε· απλά, κοιτούσε τους τρεις κατασκόπους απ' το Άργκανθικ.

«Γνωρίζεις αυτή τη Δούκισσα Ζέκαλ, Βαρονέσα μου;» ρώτησε ο Μάνκιν την Τάθβιλ.

«Προσωπικά; όχι,» απάντησε εκείνη. «Έχω ακούσει για την αφεντιά της, όμως.»

«Τίποτα το ιδιαίτερο;» είπε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ κούνησε το κεφάλι της. «Όχι.»

Καλπασμός αλόγων ακούστηκε και, σύντομα, καβαλάρηδες ήρθαν, μαζί με τον Μπάχτον, που, τώρα, κι εκείνος ήταν έφιππος.

«Ανεβείτε,» είπε στους φίλους του.

Τις κατασκόπους οι στρατιώτες τις ανέβασαν με προσοχή στ'άτια, γιατί ήταν άσχημα τραυματισμένες, και, όταν ήταν όλοι έτοιμοι, ξεκίνησαν. Γρήγορα, επέστρεψαν στο κάστρο της Τάθβιλ, διασχίζοντας τον χωματένιο δρόμο, μέσα στη νύχτα. Η Βαρονέσα κάλεσε τους θεραπευτές της να κοιτάξουν τα τραύματά τους και να βγάλουν τα αγκάθια των σιδερένιων σφαιριδίων των Μαγκραθμέλιων από πάνω τους. Έτσι, κανένας απ'τους συντρόφους του Σόλμορχ δεν κοιμήθηκε, παρά την κούραση που είχαν όλοι τους –ούτε και κανένας απ'τους θεραπευτές, οι οποίοι έτρεχαν απ'τον έναν ασθενή στον άλλο... Όταν τους είχαν περιποιηθεί άπαντες, η

Τάθβιλ τούς ζήτησε να συγκεντρωθούν στο σαλονάκι όπου είχαν συγκεντρωθεί και το πρωί· μαζί τους κι ο Ήκνορ, αλλά όχι η Βόλκρα ή η Μίκθαλ, γιατί η πρώτη ήταν βαριά τραυματισμένη και η δεύτερη ούτε καν είχε τις αισθήσεις της. Έμειναν σ'ένα δωμάτιο που τους είχε παραχωρηθεί, ενώ η Βαρονέσα είχε βάλει ανθρώπους να τις προσέχουν, επειδή, πληγωμένες ή όχι, δεν τις εμπιστευόταν –δεν εμπιστευόταν κανένα κατάσκοπο απ'το Άργκανθικ.

«Πονάω ολόκληρος...!» μούγκρισε ο Σόλμορχ. «Μα τα Πνεύματα –νιώθεις χειρότερα άμα σου βγάζουν αυτά τα καρφιά, παρά όταν είναι μέσα σου. Η πλάτη μου...!»

«Πώς είναι το κεφάλι σου;» τον ρώτησε ο Μάνκιν, που είχε γδυθεί απ'την φολιδωτή πανοπλία του και, τώρα, φορούσε μια απλή ρόμπα, όπως κι οι υπόλοιποι.

«Αυτό δε με πονά και τόσο,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, αγγίζοντας τον επίδεσμο, με τον οποίο ο θεραπευτής τού είχε δέσει το τραύμα εκεί.

Η Τάθβιλ στράφηκε στον Αργκανθικιανό. «Ήκνορ,» είπε. «Δεν θα φύγεις από τούτο το κάστρο. Επειδή μας βοήθησες, όμως, εναντίον των Μαγκραθμέλιων, δε θα σε στείλω στα μουντρούμια· θα μένεις στο δωμάτιο που παραχώρησα στις συντρόφισσές σου. Μόλις κι οι τρεις αισθάνεστε καλύτερα, θα σας πάμε στον Βασιλιά, κι απο κεί και πέρα εκείνος θ'αποφασίσει για την τύχη σας.»

«Όπως επιθυμείτε, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε αυτός, δίχως να φέρει καμία αντίρρηση· η ψυχρότητά με την οποία αντιμετώπιζε την όλη υπόθεση τούς εξέπληξε όλους.

«Γιατί μας κάλεσες εδώ, Τάθβιλ;» ρώτησε ο Σόλμορχ. «Δε μας άφηνες, καλύτερα, να κοιμηθούμε; Είμαστε άπαντες κουφάρια που προσπαθούν να σταθούν όρθια –και δεν το καταφέρνουν πολύ καλά.»

«Θέλω να μάθω τι σχέση μπορεί να είχαν οι Μαγκραθμέλιοι που μας επιτέθηκαν με τούτους,» εξήγησε η Βαρονέσα, δείχνοντας, με το βλέμμα της, τον Αργκανθικιανό κατάσκοπο.

«Καμια,» απάντησε ο Ήκνορ. «Η επίθεση των δαιμονανθρώπων ήταν τυχαίο γεγονός—»

«Δε θα τόλεγα,» τον διέκοψε η Χόλκραδ. «Περίμεναν, κρυμμένοι πίσω απ' τα βράχια, προτού μας χιμήσουν. Ήθελαν να δουν πώς θα εξελιχτεί η κατάσταση.

»Κάτι παράξενο συμβαίνει...»

«Μα, ασφαλώς, δε νομίζετε ότι εμείς, οι Αργκανθικιανοί, έχουμε Μαγκραθμέλιους συμμάχους!...» έκανε ο Ήκνορ. «Είναι παράλογο. Τους απεχθανόμαστε όσο κι εσείς. Σ' αυτό, τουλάχιστον, είμαστε μαζί.»

«Και σε τι δεν είμαστε, κατάσκοπε;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Σε άλλα ζήτημα, προφανώς,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ. «Η Δούκισσα, αναμφίβολα, θα γνωρίζει καλύτερα από μένα. Μπορείτε να τη ρωτήσετε, αν επιθυμείτε, Βαρονέσα μου.»

«Να είσαι σίγουρος πως θα της στείλω μήνυμα, απαιτώντας να δικαιολογήσει τις ενέργειές της,» τόνισε η Τάθβιλ.

Ο Μάνκιν κοίταξε τον κατάσκοπο, συνοφρυωμένος. «Δηλαδή, δεν ξέρεις τίποτα για τους δαιμονανθρώπους;»

«Απολύτως τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Δε σε ωφελεί να μας κρύβεις τη σχέση σας με τους Μαγκραθμέλιους,» του είπε η Τάθβιλ. «Ίσα-ίσα, που, αν μας αποκαλύψεις τι συμβαίνει, ο Βασιληάς μπορεί να φανεί πιο επιεικής μαζί σου.»

«Δε μπορώ να σας πω κάτι που δεν γνωρίζω,» δήλωσε ο Ήκνορ.

«Αυτή είναι η τελευταία σου λέξη;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Η τελευταία λέξη είναι πολύ μεγάλη κουβέντα, Βαρονέσα μου. Αλλά, ναι, δεν έχω να πω άλλα, για τώρα,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ.

«Πολύ καλά. Πάμε για ύπνο,» προέτρεψε τους υπόλοιπους η Τάθβιλ.

** ** *

«Λοιπόν, τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Τάθβιλ τον Σόλμορχ και τους συντρόφους του. Ήταν όλοι τους καθισμένοι γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι και έπαιρναν πρωινό. Ο Ήκνορ δεν ήταν μαζί τους· η Βαρονέσα ήθελε να τον κρατήσει μακριά απ' τη συζήτησή τους.

«Πρέπει, οπωσδήποτε, να ειδοποιήσουμε τον Βασιλιά Βένγκριλ,» είπε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ. «Οπότε ας στείλουμε κάποιον σήμερα.»

«Δεν περιμένουμε, να τον ειδοποιήσουμε όταν θα του παραδώσουμε και τους κατασκόπους;» πρότεινε ο Μπάχτον.

«Όχι,» διαφώνησε ο Σόλμορχ. «Δεν είναι καλό να περιμένουμε. Θα του γράψουμε σε μια επιστολή όλα όσα έχουμε ανακαλύψει, μέχρι στιγμής, και θα του την παραδώσουμε μ' έναν μαντατοφόρο.»

«Κι εγώ θα είμαι αυτός ο μαντατοφόρος,» δήλωσε ο Μάνκιν.

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Τότε, θ' αρχίσω να γράφω.» Ζήτησε πένα και χαρτί από έναν υπηρέτη και, σύντομα, τα είχε μπροστά της. Είπε στη Χόλκραδ: «Θα σε χρειαστώ, για να μου εξηγήσεις πώς να διατυπώσω αυτά που έχεις βρει για τους Μαγκραθμέλιους.» Η μάγισσα έγνεψε καταφατικά. Έτσι, η Βαρονέσα ξεκίνησε τη συγγραφή, ζητώντας, πολλές φορές, κατά τη διάρκειά της, τη γνώμη όλων γύρω απ' το τραπέζι.

Ύστερα, το μήνυμα τυλίχτηκε, σφραγίστηκε, με την προσωπική σφραγίδα της Τάθβιλ, δέθηκε, με μια μαύρη κορδέλα, και δόθηκε στον Μάνκιν. «Πρόσεχέ το,» ζήτησε η Βαρονέσα.

«Μαζί μου είναι ασφαλές,» τη διαβεβαίωσε ο πολεμιστής, μ' ένα νεύμα του κεφαλιού.

«Και, Μάνκιν...» είπε ο Σόλμορχ.

«Τι είναι, κύριε Σόλμορχ;»

«Πέρα κι απ' την έπαυλη,» ζήτησε ο ευγενής, «και πες στην Βίνμη και στη γιαγιά Μάρβηλ ότι είμαι καλά.»

«Έγινε,» συμφώνησε εκείνος.

«Αφότου δώσεις το μήνυμα στο Βασιληά, φυσικά,» τόνισε ο Σόλμορχ.

«Εντάξει,» είπε ο Μάνκιν. «Και, ύστερα, θα γυρίσω εδώ, γιατί είμαι σίγουρος πως δε μπορείτε να κάνετε δίχως τη βοήθειά μου.»

Η Τάθβιλ μειδίασε. Ύστερα, πρόσταξε να ετοιμάσουν το ταχύτερο άλογο για τον πολεμιστή, και να το φορτώσουν με προμήθειες –όχι, όμως, τόσες ώστε να το βαραίνουν. Ήθελαν να μπορεί να τρέχει όσο το δυνατόν γρηγορότερα, για να μην αργήσει καθόλου ο Μάνκιν. Γιατί, με τέτοιες καταχθόνιες δυνάμεις που βρίσκονταν σε δουλειά στο Βασίλειο, δεν είχαν το περιθώριο ν' αργοπορούν.

** ** *

Ο Μάνκιν ανέβηκε στο μαύρο άτι που του παραχώρησε η Βαρονέσα Τάθβιλ, ενώ η ίδια, ο Σόλμορχ, ο Μπάχτον κι η Χόλκραδ ήταν κοντά του, έξω απ'τους στάβλους του κάστρου της Βαρονίας.

«Καλή τύχη,» του είπε ο ευγενής.

Ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ γέλασε. «Εντάξει, κύριε Σόλμορχ. Μην κάνεις λες και πηγαίνω στον πόλεμο!»

«Μάνκιν –απεχθάνομαι τον πόλεμο,» του θύμισε, γι'άλλη μια φορά, ο ευγενής.

«Ωστόσο, έχεις το ταλέντο του πατέρα σου στο σπαθί,» τόνισε εκείνος. «Φτάνει μονάχα να το εξασκήσεις λιγάκι, και θα πετάς, μικρέ!»

Ο Σόλμορχ αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν έχω τέτοιες φιλοδοξίες, φίλε μου...»

«Όπως αγαπάς,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν. «Θα τα πούμε μετά από κάποιες μέρες. Αντίο σ'όλους!» Χτύπησε τα γκέμια του αλόγου του και κάλπασε προς την πύλη του κάστρου, η οποία άνοιξε, και η γέφυρα έπεσε, σκεπάζοντας την τάφρο.

Ο πολεμιστής βγήκε, συνεχίζοντας την πορεία του, πάνω στο χωματένιο δρόμο. Κατευθυνόταν δυτικά, προς τη Βαρονία του Κνάβορ, την οποία θα διέσχιζε, για να βρεθεί στο Βασιλικό Δουκάτο και στη Μάρβαθ, την πρωτεύουσα του Σαραόλν.

Το άτι του, όμως, δεν πρόλαβε να πάει μακριά· μόλις ανέβηκε έναν λόφο, ο Μάνκιν αντίκρισε τέσσερις σκοτεινές φιγούρες εμπρός του. Κάπες τις τύλιγαν και μαύρες κουκούλες σκίαζαν τα πρόσωπά τους. Πάραυτα, αστραφτερά ξίφη παρουσιάστηκαν στο δεξί χέρι όλων τους, ενώ, με τ'αριστερό, ο καθένας πέταξε ένα μεταλλικό αντικείμενο στο έδαφος: δίσκοι τηλεμεταφοράς! Και πάνω απ'τον κάθε δίσκο, μια μαγική θύρα άνοιξε –γαλάζια, οβάλ σχήματα, καθαρής ενέργειας. Μέσα απ'τις τέσσερις θύρες άρχισαν να βγαίνουν δαιμονάνθρωποι με όπλα.

«Ανάθεμα!» αναφώνησε, έκπληκτος, ο Μάνκιν, ενώ τραβούσε, απότομα, τα γκέμια του αλόγου του, για να σταματήσει. Το ζώο κλότσησε, πολλές φορές, τον αέρα, με τα μπροστινά του πόδια.

«Για πού τόβαλες, άνθρωπε;» σφύριξε ένας Μαγκραθμέλιος.

Ο Μάνκιν αισθανθηκε το αίμα του να βράζει, και του ήρθε μια ακατάσχετη επιθυμία να σπάσει τα κεφάλια όλων των δαιμονανθρώπων. Όμως τιθάσευσε τον εαυτό του, γιατί ήξερε πως, αν επιτιθόταν, θα πέθαινε: Ήταν τραυματισμένος απ'τη μάχη χτες βράδυ και οι αντίπαλοί του σαφώς υπεραριθμούσαν. Έστρεψε τ'άτι του απ'την άλλη και κάλπασε, γρήγορα. Πίσω του άκουσε διαβολικά γέλια, αλλά, γυρίζοντας, δεν είδε κανέναν να τον ακολουθεί. Σε λίγο, οι Μαγκραθμέλιοι ήταν, πλεον, μακριά του...

** ** *

«Σόλμορχ, είπες ότι ο Πόνκιμ έγραψε μια επιστολή, για να μου τη στείλει, αλλά αυτή η επιστολή δεν ήρθε ποτέ σε μένα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Τάθβιλ. Εκείνη κι ο ευγενής βρίσκονταν μόνοι στο δωμάτιό της, μπροστά σ'ένα παράθυρο. «Αντί αυτής έλαβα μια

άλλη, που έγραφε να μην ξαναενοχλήσω τον Βασιληά με τέτοια ζητήματα.»

«Ναι,» έγενε καταφατικά ο Σόλμορχ, που το είχε λησμονήσει.

«Ξεχάσαμε να το αναφέρουμε στο μήνυμα που δώσαμε στον Μάνκιν,» είπε η Τάθβιλ. «Αλλά, αν ο Πόνκιμ είναι προδότης, δεν πρέπει ο Βασιληάς να το μάθει;»

«Ο Πόνκιμ προδότης...» Ο Σόλμορχ κούνησε το κεφάλι του. «Μου φαίνεται πολύ, πολύ παράξενο. Ίσως κάτι άλλο να συνέβη στην επιστολή του Βένγκριλ και να ήρθε εδώ αλλαγμένη...»

«Όπως;» σήκωσε ένα φρύδι της η Τάθβιλ.

«Μπορεί ο μαντατοφόρος να συνάντησε δαιμονανθρώπους στο δρόμο, που τον σκότωσαν και έγραψαν μια δική τους επιστολή,» εξήγησε ο Σόλμορχ.

Η Βαρονέσα φάνηκε σκεπτική. «Ίσως... αλλά—»

«Τάθβιλ, κι εγώ, αρχικά, πίστευα ότι κάτι ύποπτο γινόταν με τον Πόνκιμ,» της είπε ο Σόλμορχ, «αλλά, μετά, σκέφτηκα πως ο διπλωμάτης είναι πολλά χρόνια πιστός στο Βασιληά μας. Αποκλείεται να—»

«Μην αποκλείεις τίποτα,» τόνισε η Βαρονέσα.

«Εντάξει. Δεν το αποκλείω —όμως είναι πολύ απίθανο, δε νομίζεις;»

Η Τάθβιλ φάνηκε να δυσανασχετεί. «Μ'όσα βλέπω, τον τελευταίο καιρό, δεν ξέρω...» Συνοφρυώθηκε, κοιτώντας έξω απ'το παράθυρο. «Κάποιος έρχεται...»

Κι ο Σόλμορχ κοίταξε. «Πράγματι...» Έπειτα, έκπληκτος: «Ο Μάνκιν!»

«Επιστρέφει;» απόρησε η Τάθβιλ. «Γιατί;»

«Πάμε να μάθουμε.» Έφυγαν απ'το δωμάτιο της Βαρονέσας, τρέχοντας, και κατέβηκαν τις σκάλες. Στο δρόμο, βρήκαν τον Μπάχτον και την Χόλκραδ και τους ζήτησαν να τους ακολουθήσουν.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο τοξότης. «Γιατί τέτοιος πανικός;» Αλλά κανείς δεν του απάντησε.

Έμαθε όταν βρίσκονταν έξω απ' το κεντρικό χτίριο του κάστρου και ο Μάνκιν περνούσε την πύλη των τειχών, η οποία έκλεινε πίσω του. Ο πολεμιστής κατέβηκε, λαχανιασμένος, απ' τ' άλογό του.

«Τι είναι;» είπε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ.

«Δαιμονάνθρωποι, κύριε Σόλμορχ,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν. «Πολλοί. Βασικά, στην αρχή, τέσσερις ήταν· μετά, πέταξαν εκείνους τους δίσκους τηλεμεταφοράς και ήρθαν –ένα λεφούσι ήρθε! Αναγκάστηκα να επιστρέψω.»

«Κάποιος δε θέλει να φύγουμε απ' το κάστρο και να μεταφέρουμε στον Βασιλιά τι συνέβη εδώ,» συμπέρανε ο Μπάχτον.

«Πάντα κάποιος είναι πίσω απ' ό,τι γίνεται!» σφύριξε η Τάθβιλ. «Αλλά ποιος είν' αυτός ο κάποιος, τέλος πάντων;

»Πάμε να μιλήσουμε στον Έκνορ. Τούτη τη φορά, θα πάρουμε απαντήσεις!»

Μπήκαν, πάλι, στο κεντρικό χτίριο του κάστρου, ανέβηκαν μια πέτρινη σκάλα και διέσχισαν τους διαδρόμους. Η Βαρονέσα άνοιξε μια πόρτα, εκατέρωθεν της οποίας στέκονταν δυο φρουροί. Μέσα ήταν ένα δωμάτιο μετρίου μεγέθους με τρία κρεβάτια. Ο Έκνορ και η Βόλκρα βρίσκονταν καθισμένοι πάνω στα στρώματά τους και κάτι συζητούσαν, προτού η Τάθβιλ τούς διακόψει· η Μίκθαλ ήταν ακόμα ανάισθητη.

Ο Σόλμορχ κι οι υπόλοιποι ακολούθησαν την αρχόντισσα του κάστρου, η οποία σταύρωσε τα χέρια εμπρός της, κοιτώντας τον Αργκανθικιανό. «Ήρθε η ώρα να μας πεις όλη την αλήθεια!»

«Σας είπα ό,τι ξέρω,» αποκρίθηκε, ψυχρά, εκείνος.

Η Τάθβιλ έκανε να τον πιάσει απ' το γιακά, αλλά ο κατάσκοπος τής γράπωσε τον καρπό. «Σας είπα ό,τι ξέρω,» επανέλαβε.

Η Βαρονέσα τράβηξε το χέρι της, ελευθερώνοντάς το απ' τη λαβή του. «Ψεύδεσαι! Ποιος είναι κρυμμένος πίσω απ' όλα όσα συμβαίνουν;»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε, κυρία μου,» δήλωσε ο Έκνορ. «Τι έγινε, πάλι;»

«Κάποιοι μου επιτέθηκαν, ενώ έφευγα απ' το κάστρο, πηγαίνοντας στον Βασιληά Βένγκριλ με μήνυμα,» δήλωσε ο Μάνκιν – «Μαγκραθμέλιοι.»

Ο Ήκνορ έσφιξε τα χείλη του. Είπε: «Νομίζω πως όλοι βρισκόμαστε μέσα σε μια πλεκτάνη που κανείς μας δεν καταλαβαίνει. Αυτό συζητούσα, μόλις τώρα, με τη Βόλκρα. Πρέπει να με πιστέψετε –δεν γνωρίζω τίποτα για τους δαιμονοανθρώπους. Δεν ξέρω αν η Δούκισσα Ζέκαλ γνωρίζει ή όχι –πάντως, εγώ δεν γνωρίζω.»

«Και τι... υποπτεύεστε ότι συμβαίνει;» ρώτησε ο Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ ζήτησε από έναν υπηρέτη να φέρει καρέκλες στο δωμάτιο.

«Κάποιος παίζει μαζί μας,» είπε, δίχως αμφιβολία στη φωνή της, η Βόλκρα.

«Ίσως η Δούκισσά σας,» τόνισε ο Μπάχτον.

«Πιθανώς,» συμφώνησε η κατάσκοπος. «Όμως δε νομίζω κανένας Αργκανθικιανός να συμμαχούσε με τους Μαγκραθμέλιους, για να πετύχει τους σκοπούς του.»

«Κάποιος άλλος είναι στη μέση,» πρόσθεσε ο Ήκνορ.

«Κάποιος άλλος! Όλο κάποιος άλλος είναι!» μούγκρισε ο Μάνκιν. «Μήπως, τελικά, μιλάμε για κανένα Πνεύμα; Ε, μάγισσα;» Στράφηκε στη Χόλκραδ.

Οι καρέκλες τους ήρθαν και κάθισαν, καθώς εκείνη απαντούσε: «Τα Πνεύματα δε στήνουν πλεκτάνες· αποκρίνονται μονάχα όταν τα επικαλεστεί κανείς.»

«Υπάρχει κανένας υποψήφιος δολοπλόκος;» ρώτησε ο Μπάχτον. Κοίταξε τους Αργκανθικιανούς κατασκόπους. «Εσείς ποιος λέτε ότι είναι;»

«Δεν λέμε,» αποκρίθηκε η Βόλκρα. «Δεν έχουμε ιδέα.»

«Προφανώς, ο τύπος είναι κάποιος που κανείς δεν τον υποπτεύεται,» είπε ο Ήκνορ.

«Ο Πόνκιμ;» Η Τάθβιλ συνοφρυώθηκε.

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Σου έχει γίνει ψύχωση, έτσι; Ο Πόνκιμ μπορεί να έστειλε το μήνυμα κι αυτό να χάθηκε στο δρόμο—»

«Η μπορεί να είναι προδότης!» τον διέκοψε η Βαρονέσα. «Παραδέξου ότι υπάρχει κι ετούτη η πιθανότητα!»

«Το παραδέχομαι. Αλλά, αν ήξερες τον Πόνκιμ...» Δεν έβρισκε λόγια. «Αν τον ήξερες, θα τον εμπιστευόσουν. Όλοι που τον ξέρουν, τον εμπιστεύονται: ο Βασιληάς, η Βασίλισσα —όλοι.»

«Αυτούς τους τύπους να φοβάσαι, φίλε μου,» είπε ο Ήκνορ, με μια σκοτεινή όψη στο πρόσωπό του.

«Κι εδώ που τα λέμε, πρέπει νάταν κάποιος που έχει ελευθερία κίνησης, μέσα στο Βασίλειο, εκείνος που έμπασε τους δαιμονανθρώπους εδώ,» πρόσθεσε η Χόλκραδ.

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε ο Μπάχτον, γνέφοντας καταφατικά.

«Είναι ο Πόνκιμ,» κατέληξε η Τάθβιλ. «Η, τουλάχιστον, υπάρχει μια μεγάλη πιθανότητα να είν'αυτός,» συμπλήρωσε, όταν είδε την έκφραση στο πρόσωπο του Σόλμορχ.

«Ωραία, και τι να κάνουμε, τώρα;» απαίτησε ο ευγενής, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Εκείνο που πρέπει να κάνουμε είναι να ειδοποιήσουμε το Βασιλιά για όλες μας τις υποψίες.»

«Οι δαιμονάθρωποι δε θ'αφήσουν κανέναν αγγελιαφόρο να φύγει,» του είπε ο Μάνκιν.

«Τότε, ο αγγελιαφόρος θα φύγει μαζί με πολεμιστές. Είκοσι ή τριάντα, ας πούμε,» πρότεινε η Τάθβιλ.

«Δε θα ωφελήσει, Βαρονέσα μου,» κούνησε το κεφάλι του Μάνκιν. «Φέρνουν όσους θέλουν μέσα απ'αυτές τις μαγικές τους πόρτες. Στη δική μου περίπτωση, μόνο τέσσερις ήταν, πέταξαν ο καθένας έναν δίσκο, και άλλοι πέντε βγήκαν απ'το κάθε άνοιγμα. Δηλαδή, συγκεντρώθηκαν είκοσι-τέσσερις, πάνω-κάτω, στο ανοιγόκλεισμα του ματιού!»

«Ήταν λάθος μας που αφήσαμε τους Μαγκραθμέλιους να εισβάλουν στο Σαραόλν και να κατασκευάσουν τους δίσκους

τηλεμεταφοράς τους εδώ. Τώρα, μπορούν να βρίσκονται όπου θέλουν,» είπε η Χόλκραδ.

«Κάποιος τρόπος θα υπάρχει να τους αποφύγουμε και να πάμε στη Μάρβαθ!» τόνισε ο Σόλμορχ. «Δεν είναι δυνατόν νάμαστε παγιδευμένοι. Η μαγεία σου δε μπορεί να μας βοηθήσει;»

«Φοβάμαι πως όχι, σ' αυτό το θέμα,» κούνησε το κεφάλι της η Χόλκραδ.

** ** *

«Βασιληά μου.» Ο Πόνκιμ υποκλίθηκε μπροστά στο θρόνο του Βένγκριλ, πλάι στον οποίο καθόταν η Δήνκα. «Έχεις μήνυμα απ' τη Βασίλισσα Αάνθα του Βασιλείου του Ωκεανού.»

«Καιρός ήταν,» αποκρίθηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν. «Έπρεπε να μάθω νέα και για την υπόθεση των χαμένων πλοίων. Αν και δεν εξαφανίζονται, πια, καράβια, τον τελευταίο καιρό, απ' ό,τι ακούω...»

Ο Πόνκιμ έδωσε το μήνυμα –που, στην πραγματικότητα, είχε γράψει ο ίδιος– στον Βένγκριλ. Ένα άλλο που είχε στείλει η Αάνθα ο συνέταιρός του στην Θέρληχ είχε φροντίσει να χαθεί.

Ο Βασιληάς ξετύλιξε το χαρτί και το διάβασε:

Αξιότιμε Βασιληά Βένγκριλ,

Διαισθάνομαι πως κάτι σατανικό συμβαίνει στο Βασίλειό μου. Δεν μπορώ να πω τι ακριβώς, αλλά υπάρχει. Οι απεσταλμένοι σας έπλευσαν προς τα δυτικά νερά και χάθηκαν. Κανείς δεν έχει, πια, ακούσει γι' αυτούς. Επιπλέον, ένα ακόμα πλοίο μου εξαφανίστηκε...

Και είναι και κάτι άλλο...

Πρέπει να σας μιλήσω –προσωπικά. Πρέπει να έρθετε στο Βασίλειο του Ωκεανού. Για να βρούμε μια λύση. Νομίζω πως γνωρίζω τι είν' αυτό που μας απειλεί...

Σας ικετεύω –ελάτε!...

*Με εκτίμηση,
Αάνθα, Βασίλισσα του Ωκεανού*

Το πρόσωπο του Βένγκριλ χλόμιασε. Στράφηκε στη σύζυγό του.
«Δήνκα, πρέπει να φύγω.»

«Να φύγεις;» απόρησε εκείνη. «Και πού να πας;»

«Στο Βασίλειο του Ωκεανού.»

«Γιατί; Τι τρέχει;»

«Η Βασίλισσα Αάνθα μού το ζήτησε,» εξήγησε ο Βένγκριλ. Και της έδωσε το γράμμα.

Η Δήνκα το διάβασε. Ύστερα, ρώτησε: «Και οι κατάσκοποι του Άργκανθικ που βρίσκονται στο Βασίλειό μας; Τι θα γίνει με δαύτους;»

«Οι δικοί μου κατάσκοποι ήδη είναι στα ίχνη τους. Και, αν συμβεί κάτι, είμαι σίγουρος πως έχεις τη δύναμη να τα καταφέρεις και δίχως εμένα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Δε μπορώ ν' αγνοήσω το κάλεσμα της Αάνθα. Φαίνεται να υπάρχει ανάγκη να μιλήσουμε. Κι έτσι, ίσως, βρούμε και μια λύση στα παράξενα προβλήματα που κατακλύζουν το Σαραόλν, τον τελευταίο καιρό.»

«Να προσέχεις,» του είπε η Δήνκα.

«Θα προσέχω,» υποσχέθηκε ο Βένγκριλ.

«Πότε θα ξεκινήσεις;»

«Αύριο, με την αυγή.»

Κι έτσι, φτάσαμε στην αρχή του τέλους, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ, ικανοποιημένος, καθώς κρυφάκουγε την κουβέντα τους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

Η Μαύρη Αυγή

Ο Βασιληάς Βένγκριλ είχε συγκεντρώσει την οικογένειά του στα βασιλικά διαμερίσματά του παλατιού. Εκείνος, η Δήνκα και η Έρμελ κάθονταν δίπλα σ'ένα ανοιχτό παράθυρο, απ'όπου μπορούσαν να δουν το ένα απ'τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ, καθώς και λίγο απ'το δεύτερο φεγγάρι.

«Πατέρα, ήταν αυτό το μήνυμα τόσο επείγον;» ρώτησε η Πριγκίπισσα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μονάρχης, ενώ, συγχρόνως, φαινόταν να σκέφτεται κάτι· και όχι αδικαιολόγητα: είχε πολλές σκοτούρες στο κεφάλι του, τον τελευταίο καιρό. «Η Βασίλισσα Αάνθα δε θα μου ζητούσε να την επισκεφτώ, αν δεν ήταν ανάγκη. Είπε ότι επιθυμεί να συζητήσουμε για τα χαμένα πλοία, αλλά άφησε υπαινιγμούς και για κάτι άλλο...»

«Τι άλλο, πατέρα;» θέλησε να μάθει η Έρμελ, που το ενδιαφέρον της, αμέσως, κεντρίστηκε.

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν... δεν ξέρω ακριβώς. Δεν εξήγησε στο μήνυμα για τι πράγμα μιλούσε.» Πρόσθεσε: «Όμως μου έδωσε την εντύπωση ότι πρόκειται για κάτι σημαντικό –κάτι που δεν πρέπει... δε μπορώ να αγνοήσω. Μου έγραφε ότι μαζί θα βρούμε μια λύση –ότι ήξερε τι είν'αυτό που απειλεί τα βασίλειά μας. Δες και μόνη σου.» Έδωσε το γράμμα στην κόρη του.

Εκείνη το πήρε στα χέρια της και το διάβασε. «Όντως, πατέρα, είναι, αναμφίβολα, επείγον.» Έγνεψε καταφατικά. «Πρέπει να πας στη Βασίλισσα Αάνθα.»

«Και το Σαραόλν θα διαλυθεί, όσο λείπεις!...» συμπλήρωσε, φатаλιστικά, η Δήνκα, θέλοντας να του δείξει ότι έπραττε λάθος.

«Μητέρα, μη φέρνεις την καταστροφή!» αντιγύρισε η Έρμελ. «Θα είσαι εσύ εδώ. Και εγώ.»

Ο Βένγκριλ κατένευσε. «Σας εμπιστεύομαι και τις δύο, με το Βασίλειό μου.»

«Δε θα σ'απογοητεύσουμε, πατέρα,» υποσχέθηκε η Έρμελ. «Θα δεις.»

Ο Βένγκριλ τής χάρισε ένα πλατύ, φωτεινό χαμόγελο. «Χαίρομαι.» Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του, την πλησίασε και φίλησε το μέτωπό της, κρατώντας το κεφάλι της στα μεγάλα, σκληρά απ'τις μάχες χέρια του. Την έσφιξε κοντά του, για μια τελευταία φορά, προτού φύγει για το Βασίλειο του Ωκεανού, γιατί θα αναχωρούσε αύριο με την αυγή, και δεν ήθελε να ξυπνήσει την κόρη του τόσο νωρίς.

Η Δήνκα ήρθε κοντά τους και τους αγκάλιασε και τους δυο. Έπειτα, ο Βασιλιάς είπε: «Να προσέχετε. Και ξέρετε ποιους εννοώ να προσέχετε: τους κατασκόπους της Δούκισσας Ζέκαλ. Οι Αργκανθικιανοί έχουν πολλές φορές αποδειξει τι ύπουλοι είναι· νάστε επιφυλακτικές.»

«Θα είμαστε, πατέρα,» αποκρίθηκε η Έρμελ, και τον φίλησε στο μάγουλο. Μετά, έφυγε απ'τα βασιλικά διαμερίσματα και κατευθύνθηκε στα δικά της, όπου την περίμενε ο Τλάφαρ. Ακόμα δεν γνώριζε γι'αυτόν τίποτα κανένας απ'τους γονείς της· και τώρα, σίγουρα, δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να τους το πει. Όμως θα τους το έλεγε... κάποτε...

Η Δήνκα χώθηκε στην αγκαλιά του Βένγκριλ, μόλις έμειναν μόνοι. «Βασιλιά μου...» είπε.

«Τι;» ρώτησε εκείνος, χαϊδεύοντας τα ξανθά μαλλιά της.

Η Δήνκα σήκωσε το πρόσωπό της, για να τον κοιτάξει στα μάτια. «Γύρνα σε μένα.»

Ο Βένγκριλ χαμογέλασε. «Θα γυρίσω, Βασίλισσά μου.» Και φίλησε, τρυφερά, τα χείλη της.

Δάκρυα μαζεύτηκαν στα μάτια της Δήνκα. «Ξέρεις... έχω... έχω... αυτό

το κακό προαίσθημα για το ταξίδι...»

«Αφήνεις τη φαντασία σου να σε παρασύρει,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Τίποτα κακό δε θα συμβεί, Βασίλισσά μου. Σ'το υπόσχομαι.»

«Μα, αν συμβεί... Τι θα πει μου το υπόσχεσαι; Αν είναι να συμβεί, τι θα κάνεις να το σταματήσεις;»

Ο Βένγκριλ χαμογέλασε, πάλι. «Έχω περάσει και χειρότερα από ένα ταξιδάκι, στη νιότη μου. Τόσο γέρο με βλέπεις;» απαίτησε, ξαφνικά, με χιουμοριστική διάθεση.

Η Δήνκα μειδίασε, πονηρά. «Μόνο αν και συ με βλέπεις τόσο γρια...»

«Γιαγιά!» γέλασε ο Βένγκριλ, καθώς την σήκωνε απ'τη μέση, φιλώντας το λαιμό της και πηγαίνοντάς την στο υπνοδωμάτιο.

** ** *

Ο Μπάχτον ήταν τυχερός: τα παλιά σανίδια του κάστρου της Βαρονέσας έτριξαν κάτω απ'τις πέτσινες μπότες του εισβολέα. Ο πλανόδιος τοξότης άνοιξε τα μάτια του, που γυάλισαν μες στο σκοτάδι του δωματίου του. Το χέρι του πήγε στο πλατύ μαχαίρι πλάι στο κρεβάτι, και τα δάχτυλά του έκλεισαν πάνω στη λαβή.

Αντίκρισε μια σκοτεινή σιλουέτα να έρχεται απ'την πόρτα. Μια λεπίδα άστραφτε στη γροθιά της, και εκείνος υπέθετε πως είχε γραμμένο τ'όνομά του πάνω της. Ο Μπάχτον πετάχτηκε όρθιος στα γυμνά του πόδια, ντυμένος μόνο με μια περισκελίδα και κρατώντας σφιχτά το μαχαίρι του. Το σφριγηλό σώμα του λύγισε, καθώς ο άντρας ετοιμαζόταν να τιναχτεί εμπρός, για ν'αρπάξει τον αντίπαλό του. Αλλά εκείνος τον πρόλαβε: τινάχτηκε πρώτος, με μια σφυριχτή κραυγή, ενώ το λιγνό κοντόσπαθό του στριφογύρισε, στρέφοντας την αιχμή του προς τα κάτω. Ο τοξότης άρπαξε τον καρπό του

αντίμαχού του, σταματώντας το όπλο του απ'το να κατεβεί. Επιχείρησε να τον καρφώσει, με το μαχαίρι του, αλλά δέχτηκε μια γονατιά στο διάφραγμα. Η ανάσα του κόπηκε, για λίγο, και ένα χέρι τον γρονθοκόπησε στο σαγόνι. Ο Μπάχτον παραπάτησε, ελευθερώνοντας τον φονιά και το όπλο του –το οποίο, πάραυτα, στράφηκε στο μέρος του. Ήρθε καρφωτά προς το στήθος του. Ο άντρας τ'απέφυγε μες στο σκοτάδι και γράπωσε τον εχθρό του απ'τα μαλλιά, καταφέροντας να βρεθεί πίσω του. Η λάμα του πήγε μπροστά στο λαιμό του. Εκείνος γρύλισε.

Ήταν μια γυναίκα.

** ** *

Τ'αφτιά του Μάνκιν έπιασαν θορύβους απ'το διπλανό δωμάτιο· και ο έμπειρος πολεμιστής αναγνώριζε τους ήχους της μάχης όταν τους άκουγε. Πετάχτηκε απ'το κρεβάτι του, αναρωτούμενος αν ήταν όνειρο, γιατί το διπλανό δωμάτιο ήταν του Μπάχτον, και όλοι τους βρίσκονταν στο κάστρο της Βαρονέσας Τάθβιλ· τι μπορούσε να συμβεί εδώ;

Ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ σηκώθηκε όρθιος και ξεθηκάρωσε το σπαθί του. Ύστερα, άκουσε άλλον έναν θόρυβο: ένα γρύλισμα.

Αυτό ήταν –δεν τα ονειρευόταν τούτα!

Άνοιξε, πάραυτα, την πόρτα του δωματίου του, για να βγει και να τρέξει προς βοήθεια του Μπάχτον. Αλλά, ξαφνικά, είδε δυο λεπίδες να ξεπροβάλλουν μες'απ'το σκοτάδι και να χιμούν καταπάνω του! Ο Μάνκιν πήδησε πίσω.

«Ποιοι διάλοιοι-;»

Δυο σκιερές μορφές όρμησαν, σαν τον άνεμο· τα κοντόσπαθά τους σφύριζαν στον αέρα.

** ** *

Η Χόλκραδ αισθάνθηκε κάτι παράξενο, και ξύπνησε. Μια αναταραχή στα Πνεύματα. Κάποιου είδους δύναμη τα είχε ενοχλήσει· κάποιου είδους εξωφυσική δύναμη.

Η μάγισσα σηκώθηκε απ' το κρεβάτι της (ενώ η Ζίμπουνμπουργ κοιμόταν ακόμα από κάτω του), φορώντας, βιαστικά, το φόρεμά της, αλλά μην κάνοντας τον κόπο να βάλει τις μπότες της. Πήρε ένα ξιφίδιο απ' το κομοδίνο και το πέρασε στη ζώνη της, προτού ανοίξει την πόρτα. Αντίκρυ, είδε την πόρτα του δωματίου του Μάνκιν ν' ανοίγει, επίσης, και να πετάγονται μέσα δυο μαυροντυμένες μορφές, ενώ εκείνος είχε ξυπνήσει και ένα σπαθί γυάλιζε στο χέρι του.

Η Χόλκραδ στράφηκε στ' αριστερά της όπου ήταν οι σκάλες που οδηγούσαν πάνω –εκεί που βρισκόταν το δωμάτιο της Τάθβιλ και του Σόλμορχ. Τρεις άλλες σκοτεινές φιγούρες τις πλησίαζαν. Η μάγισσα τράβηξε το ξιφίδιο απ' τη ζώνη της, το πέταξε στον αέρα και το καθοδήγησε, με τις πνευματικές της δυνάμεις, να καρφωθεί στην πλάτη ενός εισβολέα, ο οποίος βόγκησε και σωριάστηκε, σαν σακί στο έδαφος, μέσα στη μαύρη του κάπα. Οι δυο σύντροφοί του γύρισαν.

Αλλά η Χόλκραδ, ως τώρα, δεν είχε κοιτάξει στα νώτα της· έτσι δεν είχε παρατηρήσει την λεπτή σιλουέτα που την ζύγωνε από πίσω, ενώ ένα στιλέτο γυάλιζε στο χέρι της, μες στο σκοτάδι...

** ** *

Μια δαιμονογυναίκα.

Ο Μπάχτον τής έσχισε το λαιμό, με το πλατύ μαχαίρι του, αφήνοντάς τη να πέσει, άψυχη, στο πάτωμα. Πώς είχαν μπει οι καταραμένοι οι διαβολάνθρωποι εδώ; Έσφιξε τα δόντια του, οργισμένος, καθώς άρπαζε το τόξο και τη φαρέτρα του από κάτω. Ανοίξε την πόρτα, για να βγει απ' το δωμάτιο.

** ** *

Η Χόλκκραδ άκουσε έναν σφυριχτό ήχο στα νώτα της· ύστερα, μια τσιριχτή κραυγή πόνου και κάποιον να σωριάζεται. Στράφηκε, απότομα, κι αντίκρισε μια δαιμονογυναίκα νεκρή, μ'ένα στίλετο στη δεξιά γροθιά κι ένα βέλος καρφωμένο στο αριστερό στήθος. Στην άλλη μεριά του διαδρόμου στεκόταν ο Μπάχτον, με το τόξο του στα χέρια.

Αλαλαγμοί ήρθαν απ'τη σκάλα, καθώς οι εισβολείς που πήγαιναν ν'ανεβούν εκεί, τώρα, της ορμούσαν. Καθώς το φως των δαυλών φώτιζε τα πρόσωπά τους, η μάγισσα παρατήρησε πως κι ετούτες ήταν διαβολογυναίκες.

Άρχισε να υφαίνει, γρήγορα, τα μάγια της.

** ** *

«Σκύλα!» γρύλισε ο Μάνκιν, αποκρούοντας το κοντόσπαθο της δαιμονογυναίκας εμπρός του και κοπανώντας τη στην κοιλιά, με τη γροθιά του. Καθώς αυτή διπλώθηκε, στράφηκε στην άλλη, σπαθίζοντας. Εκείνη σταμάτησε την επίθεση του πολεμιστή και πισωπάτησε, γρυλίζοντας.

Η πρώτη έκανε να σηκωθεί, όμως βρήκε το λεπίδι του ανθρώπου να διαπερνά το στέρνο της, και πέθανε γρήγορα. Η συντρόφισσά της βρήκε ευκαιρία και χίμησε πάνω στον Μάνκιν, γραπώνοντας, με τόνα της χέρι τα μαλλιά του, και υψώνοντας με τ'άλλο το κοντόσπαθό της.

«Ραααααρρρρ!» μούγκρισε ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ και την πέταξε από πάνω του, κάνοντας την πλάτη της να κοπανήσει στο πάτωμα. Ύστερα, έστρεψε την αιχμή του ξίφους του προς τα κάτω και, γονατίζοντας, απότομα, της διαπέρασε την κοιλιά.

** ** *

Η Χόλκραδ άρπαξε, με αόρατες δυνάμεις, το κοντόσπαθο απ' το χέρι της μιας δαιμονογυναίκας και, χρησιμοποιώντας το, απέκρουσε το κοντόσπαθο της άλλης, που ερχόταν προς το κεφάλι της. Έστρεψε το βλέμμα της σ' αυτήν και τα μάτια τους συναντήθηκαν. Εκείνα της μάγισσας, όμως, άστραψαν παράξενα και η διαβολογυναίκα πετάχτηκε πίσω, με μια δυνατή κραυγή, αφήνοντας τ' όπλο της να πέσει και καλύπτοντας το πρόσωπό της και με τα δυο χέρια.

Τότε, κοντά στη σκάλα μια μαγική θύρα άνοιξε και τρεις ακόμα Μαγκραθμέλιες πετάχτηκαν απο κεί, στρεφόμενες, για να την ανεβούν.

«Όχι!» γρύλισε η Χόλκραδ. «Σόλμορχ!» φώναξε. «Τάθβιλ!»

Ο Μπάχτον δεν έχασε χρόνο: πέρασε ένα βέλος στο τόξο του και έβαλε, στο ανοιγόκλεισμα του ματιού. Το στέλεχος διαπέρασε το λαιμό μιας δαιμονογυναίκας. Πάραυτα, ο τοξότης είχε ακόμα ένα βέλος στο τηλέμαχο όπλο του και το εκτόξευε. Πέτυχε μια δεύτερη στην ράχη, σκοτώνοντάς τη. Όμως η τελευταία έτρεξε, ανεβαίνοντας την σκάλα, και χάθηκε απ' τα μάτια του.

«Κατάρα!» γρύλισε ο τοξότης και την κυνήγησε, καθώς ο Μάνκιν έβγαίνει απ' το δωμάτιό του.

«Έλα!» φώναξε ο Μπάχτον στον αρχηγό της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ. «Ο κύριός σου κινδυνεύει!»

Η άοπλη διαβολογυναίκα μπροστά στην Χόλκραδ τράβηξε ένα ξιφίδιο, μέσ' απ' τα μαύρα ρούχα της. Αλλά δεν την ωφέλησε σε τίποτα, καθώς το πνευματικά καθοδηγούμενο κοντόσπαθο τής χίμησε, τρυπώντας την κοιλιά της. Ύστερα, πήρε το κεφάλι της άλλης, που ακόμα κρατούσε το πρόσωπό της.

** ** *

«Σόλμορχ! Σόλμορχ!»

Οι κραυγές ξύπνησαν τον ευγενή της οικογένειας των Έχμελθ, καθώς και την Βαρονέσα, που κοιμόταν δίπλα του. Οι φωνές έμοιαζαν με του Μπάχτον και του Μάνκιν.

«Τι είναι;» απόρησε η Τάθβιλ, τρίβοντας τα μάτια της, με το πίσω του χεριού της.

Ο Σόλμορχ σηκώθηκε όρθιος—

—και τότε, η πόρτα του δωματίου, ξαφνικά, άνοιξε και μια δαιμονογυναίκα πετάχτηκε μέσα, κραδαίνοντας ένα κοντόσπαθο στο χέρι της και χιμώντας, κατευθείαν, πάνω στον ευγενή.

«Ανάθεμα!» Εκείνος ίσα που πρόλαβε ν'αποφύγει την κόψη. Η γροθιά της αντιπάλου του, όμως, τον πέτυχε καταπρόσωπο, κάνοντάς τον να παραπατήσει, έτσι ξαφνιασμένος καθώς ήταν, και να πέσει στο κρεβάτι.

Η Τάθβιλ άρπαξε το ξίφος του πατέρα του Σόλμορχ από δίπλα, και σπάθισε εναντίον της διαβολογυναίκας, που απέκρουσε, με το δικό της λεπίδι, και επιτέθηκε καρφωτά, για να διαπεράσει την κοιλιά της Βαρονέσας, η οποία στεκόταν στα γόνατα πάνω στο στρώμα. Ο ευγενής έπιασε τον καρπό της Μαγκραθμέλιας και, καθώς ήταν μισοξαπλωμένος, σήκωσε το πόδι του και την κλότσησε στο στομάχι, αναγκάζοντάς τη ναπισωπατήσει.

Την ίδια στιγμή, ένα βέλος πετάχτηκε απ'την πόρτα και καρφώθηκε στα πλευρά της. Η Τάθβιλ ύψωσε το σπαθί, με τα δυο χέρια, πάνω απ'το κεφάλι της και το κατέβασε στο κρανίο της δαιμονογυναίκας, σπάζοντάς το και πιτσιλώντας τον ημίγυμνο Σόλμορχ με αίμα.

«Δε μπορούσες να τελειώσεις μαζί της λιγάκι πιο αναίμακτα;» μούγκρισε ο ευγενής.

Η Βαρονέσα τον λοξοκοίταξε, υπομειδώντας. Ύστερα, ο Μπάχτον και ο Μάνκιν μπήκαν, λαχανιασμένοι, στο δωμάτιο και εκείνη τράβηξε τα σκεπάσματα του κρεβατιού γύρω της, συνειδητοποιώντας πως δε φορούσε τίποτα.

«Είστε καλά;» ρώτησε ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ.

«Ναι, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, καθώς σηκωνόταν σε καθιστή θέση. «Χάρη στις φωνές σας. Ευχαριστούμε που μας προειδοποιήσατε.»

«Το βέλος μου δεν αστόχησε,» παρατήρησε ο Μπάχτον, βλέποντάς το να προεξέχει απ'τα πλευρά της δαιμονογυναίκας. «Έτσι, όπως έτρεχα, νόμιζα ότι ίσως αστοχούσε και πετύχαινα εσένα ή την Τάθβιλ...»

«Πού είναι η Χόλκραδ;» ρώτησε η Βαρονέσα.

** ** *

Η Ζίμπουνμπουρ ήρθε κοντά στην μάγισσα, καθώς εκείνη πλησίαζε τη σκάλα. Τη ρώτησε κάτι στην γλώσσα της. Και η Χόλκραδ αποκρίθηκε, στην ίδια γλώσσα, ότι ήταν καλά. Ύστερα, άρχισε ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια και στο δρόμο απάντησε τον Μπάχτον, τον Μάνκιν, το Σόλμορχ και την Τάθβιλ, που κατέβαιναν.

«Χαίρομαι που δεν πάθατε τίποτα,» είπε η μάγισσα.

«Και μεις,» αποκρίθηκε ο ευγενής. «Αλλά πρέπει να μάθουμε από πού μπήκαν οι δαιμονάνθρωποι.»

«Δεν μπήκαν από κάπου,» εξήγησε η Χόλκραδ. «Αισθάνθηκα μια αναταραχή στον πνευματικό κόσμο, γιαυτό ξύπνησα· και η αναταραχή ήταν οι μαγικές θύρες που δημιουργήθηκαν, για να εισβάλουν οι εχθροί μας στο κάστρο.»

«Δηλαδή, δεν είμαστε ασφαλείς εδώ;» είπε η Τάθβιλ, λιγάκι χλομή.

«Όχι, απ'ό,τι φαίνεται,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ, κουνώντας το κεφάλι της.

«Πάμε να δούμε τι κάνουν ο Έκνορ κι οι συντρόφισσές του,» πρότεινε ο Σόλμορχ. «Μπορεί οι φονιάδες να πήγαν κι εκεί.»

«Έχεις δίκιο,» είπε ο Μπάχτον, σαν τώρα η σκέψη να ήρθε στο νου του. «Πάμε!»

Έτρεξαν, και στους διαδρόμους του κάστρου βρήκαν νεκρούς φρουρούς, με τους λαιμούς κομμένους.

«Μακέλεψαν τους στρατιώτες μου!» μούγκρισε η Τάθβιλ. «Δε θα το επιτρέψω αυτό να ξανασυμβεί!»

«Λυπάμαι που σ' το λέω, αλλά δε μπορείς, προς το παρόν, να κάνεις τίποτα,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Τουλάχιστον, ας μείνουμε ενωμένοι, που είμαστε πιο δυνατοί.»

** ** *

«Προσέχετε!» φώναξε, αμέσως, ο Μάνκιν.

Βρίσκονταν σ' ένα σταυροδρόμι περασμάτων, μέσα στο κάστρο, όταν δαιμονογυναίκες χίμησαν από δεξιά κι αριστερά τους. Ανάμεσά τους ήταν και μία με μακριά, λευκόγκριζα μαλλιά, που στο στέρνο της κρεμόταν ένα ασημένιο φυλαχτό με κάποιο σύμβολο: δυο θηλυκά μάτια και ένα στιλέτο ενδιάμεσά τους.

«Η *Μαύρη Αυγή!*» είπε ο Μπάχτον, περνώντας ένα βέλος στο τόξο του κι εκτοξευοντάς το, για να καρφωθεί στο αριστερό στήθος μιας Μαγκραθμέλιας. «Τόχα καταλάβει.»

«Ποια *Μαύρη Αυγή;*» απόρησε ο Σόλμορχ, υψώνοντας το σπαθί του πατέρα του, για ν' αποκρούσει δυο επιθέσεις εναντίον του. *Αυτές οι διαβολογυναίκες είναι πολύ γρήγορες!*... παρατήρησε, νοερά

Ο Μάνκιν πετσόκοψε μια, κατεβάζοντας, άγρια, το σπαθί του και ανοίγοντάς της μια μεγάλη, κάθετη, πληγή απ' το στέρνο ως τη λεκάνη.

Η Τάθβιλ πετάχτηκε πλάι στον Σόλμορχ, καρφώνοντας το ξιφίδιό της στα πλευρά μιας Μαγκραθμέλιας που εκείνος αντιμετώπιζε. Ύστερα, ο ευγενής την αποτελείωσε εύκολα, καθώς αυτή διπλώθηκε.

«Η *Μαύρη Αυγή,*» είπε ο Μπάχτον, που στεκόταν πίσω απ' τους άλλους περνώντας βέλη στο τόξο του κι εκτοξευοντάς τα. Με κάθε ένα πέθαινε και μια αντίμαχος των συντρόφων. «Η χειρότερη οργάνωση δολοφόνων των Μαγκραθμέλιων. Αποτελείται, κυρίως, από δαιμονογυναίκες.»

«Ωραία!» μούγκρισε ο Σόλμορχ, αποκρούοντας ένα χτύπημα. «Θαυμάσια! Αυτό μας βοηθάει πολύ!...» Ένα βέλος του Μπάχτον σκότωσε την δαιμονογυναίκα εμπρός του—

—και ο ευγενής βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μ'αυτήν που είχε στο στέρνο της το έμβλημα της *Μαύρης Αυγής*, η οποία, μάλλον, ήταν αρχηγός τους.

«Ο αφέντη σε θέλει νεκρό!» σφύριξε, σπαθίζοντας, κάθετα.

Ο Σόλμορχ ίσα που πρόλαβε ν'αποκρούσει. «Εμένα ειδικώς; Οοο!» Δέχτηκε μια κλοτσιά στο στομάχι και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Η Τάθβιλ πετάχτηκε καταπάνω στην δαιμονογυναίκα, με το ξιφίδιο της, αλλά κείνη την έριξε, εύκολα, στο πλάι, μ'ένα χτύπημα του αγκώνα της, σαν η Βαρονέσα να μην ήταν παρά μια μικρή ενόχληση. Ύστερα, έκανε το κεφάλι της στα δεξιά, για ν'αποφύγει ένα βέλος του Μπάχτον.

«Ανάθεμα!» έφτυσε ο τοξότης· τράβηξε το πλατύ μαχαίρι του και της χίμησε, γρυλίζοντας, λες κι ήταν θηρίο. Κι αυτόν η δολοφόνος δε μπορούσε να τον θεωρήσει μια μικρή ενόχληση.

Ο Μπάχτον απέφυγε το κοντόσπαθό της και επιτέθηκε, καρφωτά, με το όπλο του, προς την κοιλιά της. Η δαιμονογυναίκα πλαγιοπάτησε και η λεπίδα του βρήκε τον αέρα. Η δολοφόνος σπάθισε εναντίον του. Ο Μπάχτον απέκρουσε.

Ο Σόλμορχ σηκώθηκε και το ξίφος του σφύριξε, καθώς έσχιζε τον αέρα και η κόψη του καρφωνόταν στα δεξιά πλευρά της Μαγκραθμέλιας. Η δολοφόνος ούρλιαξε και πισωπάτησε. Ο πλανόδιος τοξότης τής όρμησε, ρίχνοντάς τη στο έδαφος και καρφώνοντάς τη στο λαιμό, με το μαχαίρι του.

Ο Μάνκιν, εν τω μεταξύ, αποτελείωνε έναν δαιμονάνθρωπο, ο οποίος ήταν απ'τους λίγους άντρες που υπήρχαν στη *Μαύρη Αυγή*. Κανείς άλλος δε φαινόταν τριγύρω. Οι διάδρομοι ήταν έρημοι, γεμάτοι κουφάρια.

Ύστερα, γρήγορα βήματα ακούστηκαν. Η ομάδα στράφηκε προς τα δεξιά, όλοι με τα όπλα τους έτοιμα. Ο Μπάχτον σήκωσε, πάλι, το τόξο του και πέρασε ένα βέλος.

Αλλά δεν ήταν άλλες δαιμονογυναίκες της *Μαύρης Αυγής*, μόνο μερικοί στρατιώτες της Τάθβιλ.

«Βαρονέσα,» είπε ένας. «Ευτυχώς είστε ζωντανή. Ήρθαμε στο δωμάτιό σας, να σας ειδοποιήσουμε ότι έχουμε εισβολείς, όμως δεν ήσασταν εκεί και φοβηθήκαμε για το χειρότερο...»

«Είμαι μια χαρά, Διοικητά Πάλφην,» αποκρίθηκε εκείνη. «Οι Αργκανθικιανοί τι γίνονται;»

«Δεν ξέρουμε, Βαρονέσα,» παραδέχτηκε ο διοικητής.

«Ελάτε μαζί μας,» πρόσταξε η Τάθβιλ. «Εκεί πηγαίνουμε.»

Προχώρησαν, βιαστικά, μέσα στους διαδρόμους του κάστρου, συναντώντας, πάλι, νεκρούς φρουρούς, πού και πού. Και, τελικά, έφτασαν στο δωμάτιο το οποίο η Βαρονέσα είχε παραχωρήσει στους κατασκόπους απ' το Άργκανθικ. Οι δυο φύλακες εκεί ήταν σφαγμένοι και το πάτωμα γεμάτο αίμα.

«Γαμώτο!...» μόρφασε η Τάθβιλ.

«Ας μη βγάζουμε συμπεράσματα ακόμα,» πρότεινε ο Μπάχτον, έχοντας σ' ετοιμότητα το τόξο του. «Άνοιξε την πόρτα και πετάξου στο πλάι, αμέσως,» ζήτησε απ' τον Μάνκιν.

Εκείνος υπάκουσε. Μέσα στο δωμάτιο ο τοξότης αντίκρισε έναν άντρα να κρατά ένα κοντόσπαθο, με τα δυο χέρια, και να στρέφεται, απότομα, προς το μέρος του.

«Ηκνορ,» ξεφύσησε. «Ζεις.» Έριξε μια ματιά στο πάτωμα, όπου τα κουφάρια ενός δαιμονανθρώπου και μιας δαιμονογυναίκας κείτονταν.

«Ευτυχώς, δεν ήρθαν περισσότεροι,» είπε η Βόλκρα, καθώς η ομάδα της Τάθβιλ ηρεμούσε και έμπαινε στο δωμάτιο. Η κατάσκοπος καθόταν πάνω στο κρεβάτι της, κι αυτή μ' ένα κοντόσπαθο στο χέρι· η Μίκθαλ φαινόταν να κοιμάται –δεν είχε ακόμα συνέλθει απ' τα τραύματά της.

«Τι γίνεται εδώ;» απόρησε ο Ήκνορ. «Μας κλείσατε σε τούτο το μέρος για να μας σφαγιάσουν οι δαιμονάνθρωποι;»

«Οποιος κι αν τους έχει στείλει είναι απελπισμένος –θέλει να πεθάνουμε οπωσδήποτε. Και, επίσης, πρέπει νάναι ισχυρός. Η *Μαύρη Αυγή* υπακούει μόνο στις προσταγές του Βασιλιά της Βόρειας Μάγκραθμελ, του Χάμαγκορκ.»

«Ποια είν'αυτή η *Μαύρη Αυγή*;» ρώτησε, συνοφρυωμένος, ο Ήκνορ.

«Η χειρότερη οργάνωση δολοφόνων των Μαγκραθμέλιων,» εξήγησε ο Μπάχτον. «Αποτελείται, κυρίως, από δαιμονογυναίκες.»

«Θα πεθάνουμε, στο τέλος,» είπε η Βόλκκρα, κουνώντας το κεφάλι της και ξεφυσώντας. «Ας φύγουμε από τούτο κάστρο!»

«Αμα μπορούσαμε να φύγουμε, θα το είχα ήδη κάνει, για να ειδοποιήσω το Βασιλιά,» τόνισε ο Μάνκιν. «Αλλ'αυτό είν'το πρόβλημα –δε μπορούμε να φύγουμε.»

«Νομίζω πως εγώ μπορώ να κάνω κάτι,» δήλωσε η Χόλκκραδ. «τουλάχιστον, για να μη μπαίνουν οι Μαγκραθμέλιοι εδώ, μέσω των δίσκων τηλεμεταφοράς τους.»

«Τι;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Θα υφάνω ένα αόρατο πεδίο, γύρω απ'το κάστρο, αλλά θα χρειαστεί, πρώτα, να συγκεντρώσω τις δυνάμεις των Πνευμάτων. Και πρέπει να με πάτε στον ψηλότερο πύργο τούτου του μέρους, για να το κάνω αυτό,» εξήγησε η Χόλκκραδ.

«Εντάξει· φύγαμε,» αποκρίθηκε, αμέσως, η Τάθβιλ.

«Θάρθω κι εγώ μαζί σας,» είπε ο Ήκνορ.

Η Βόλκκρα τον έπιασε απ'τον πήχη. «Όχι! Μη μ'αφήνεις μόνη εδώ! Δε μπορώ να περπατήσω.»

«Καλά, θα μείνω,» συμφώνησε ο κατάσκοπος. «Αλλά, Βαρονέσα, άσε μερικούς στρατιώτες σου μαζί μας,» πρόσθεσε, επιτακτικά.

Η Τάθβιλ έγνεψε καταφατικά και πρόσταξε έξι να μείνουν πίσω, ενώ οι υπόλοιποι θα πήγαιναν με εκείνη και τους άλλους στον ψηλότερο πύργο του κάστρου.

Έτσι, ξεκίνησαν. Οι διάδρομοι του σπιτιού της Βαρονέσας, τώρα, της έμοιαζαν με τα δαιδαλώδη περάσματα ενός λαβυρίνθου, όπου ο κίνδυνος μπορεί να караδοκεί παντού. Δυο φορές συνάντησαν λίγα μέλη της *Μαύρης Αυγής*, αλλά τα εξολόθρευσαν εύκολα, και, τελικά, ανέβηκαν μια μακριά σκάλα, η οποία τους έβγαλε στην κορυφή του ψηλότερου πύργου του κάστρου.

Εκεί στάθηκε η Χόλκραδ, με τα μαύρα, πλούσια μαλλιά και το φόρεμά της ν'ανεμίζουν στον νυχτερινό αέρα, ενώ η Ζίμπουνμπουργκ φτερούγιζε κοντά της. Οι υπόλοιποι είχαν απομακρυνθεί απ'τη μάγισσα, όπως τους είχε ζητήσει η ίδια. Η Χόλκραδ άνοιξε τα χέρια της πάνω απ'το κεφάλι κι άρχισε να μιλά στη γλώσσα των Πνευμάτων, επικαλούμενοι τις δυνάμεις τους, ενώ τα δάχτυλα των χεριών της, σχημάτιζαν παράξενα σύμβολα.

Ύστερα, από κανένα δεκάλεπτο, σταμάτησε τη γητεία και στράφηκε στους φίλους της, που, με αγωνία, περίμεναν τι θα τους πει.

«Επιτελέστηκε,» τους πληροφόρησε η Χόλκραδ. «Μπορούμε να ξεκουραστούμε άφοβα στο κάστρο. Το μόνο που έχουμε, πια, να φοβόμαστε είναι τα μέλη της *Μαύρης Αυγής* που τυχόν βρίσκονται ακόμα μέσα.»

«Ας κοπιάσουν να φάνε ατσάλι!» μούγκρισε ο Μάνκιν, μισοϋψώνοντας το ματοβαμμένο σπαθί του.

Ο Μπάχτον μειδίασε.

** ** *

«Να προσέχεις.»

«Πόσες φορές μου το έχεις πει αυτό;» ρώτησε ο Βένγκριλ την Δήνκα, καθώς είχε έρθει η αυγή και ετοιμαζόταν για το ταξίδι του. «Θα προσέχω.»

Αφού ντύθηκε με ταξιδιωτικά ρούχα, αρκετά πλούσια, ώστε να δείχνουν την ανωτερότητά του, σε σχέση μ'έναν απλό ταξιδιώτη,

άφησε τα βασιλικά διαμερίσματα και κατέβηκε στο ισόγειο του κάστρου, μαζί με την Βασίλισσα. Διέσχισαν τον πανέμορφο κήπο με τα σπάνια φυτά και ζώα και βγήκαν στους δρόμους της Μάρβαθ, όπου μια οπλισμένη ομάδα *Χρυσών Σπαθιών* τον περίμενε. Συνολικά ήταν είκοσι άντρες, με βαριές αρματωσιές και οπλισμένοι ως τα δόντια.

«Έτοιμοι, Διοικητά Κόλμιχ;» ρώτησε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος. Ήταν ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας, με μακριά ξανθοκόκινα μαλλιά, πάνω απ'τα οποία, τώρα, φόρεσε το βαρύ, ατσαλένιο, συμπαγές κράνος του. Στην επιφάνειά του είχε δυο αρκετά μεγάλες τρύπες, για να βλέπει ο άνθρωπος μέσα του, δυο άλλες πολύ μικρότερες, για να μπορεί ν'αναπνέει, και μια σχισμή στο στόμα, για ν'ακούγεται η φωνή του. Στην κορυφή του μια χρυσή χαίτη ανέμιζε, που έδειχνε ότι ο κάτοχός του ήταν ο Διοικητής των *Χρυσών Σπαθιών* –της βασιλικής φρουράς.

Ο Βένγκριλ φίλησε τα χείλη της Δήνκα και καβαλίκηψε το καφετί του άτι, που ήταν ντυμένο με κόκκινα και χρυσά χρώματα. «Θα επιστρέψω όσο γρηγορότερα μπορώ,» της είπε, προτού αυτός και οι είκοσι πολεμιστές του αρχίσουν να καλπάζουν προς την νότια πύλη της Μάρβαθ, που τους περίμενε ανοιχτή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12^ο

Αναζητώντας τρόπους διαφυγής

Ο Πόνκιμ κοιτούσε, απ'το παράθυρο του δωματίου του, το Βασιλιά Βένγκριλ να φεύγει. Ένα διαβολικό χαμόγελο ήταν στο πρόσωπό του. Ο Μονάρχης του Σαραόλν δε θα

ξαναγύριζε στο βασίλειο. Ο διπλωμάτης τα είχε κανονίσει έτσι, ώστε να πάει στο Βασίλειο του Ωκεανού, γιατί ήξερε πολύ καλά πως εκεί θα χανόταν, για πάντα... Κανείς, πια, δε θα ξανάκουγε γι' αυτόν.

Ο Πόνκιμ έριξε πίσω το κεφάλι του και γέλασε, ευχαριστημένος με τον εαυτό του. Έτριψε τα χέρια του. Όλα πήγαιναν σύμφωνα με τα σχέδιά του! Κανείς δεν είχε μείνει, πλέον, για να του αντισταθεί. Η Βασίλισσα Δήνκα ήταν πολύ επιρρεπής σε οτιδήποτε. Ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού Τλάφαρ δεν είχε πραγματικές δυνάμεις· ο διπλωμάτης μπορούσε να τον τσακίσει όποτε το επιθυμούσε –και κάποιος που μπορείς να τσακίσεις κατά βούληση είναι ανάξιος λόγου. Και η Πριγκίπισσα Έρμελ... Ο Πόνκιμ είχε κανονίσει κάτι και γι' αυτήν... Μα δεν ήταν ακόμα η κατάλληλη ώρα. Θα περίμενε λίγο, μέχρι ν' απομακρυνθεί ο Βασιλιάς. Ή, καλύτερα, μέχρι να φτάσει στην Θέρληχ, όπου θα... εξαφανιζόταν περιέργως.

«Μια καινούργια τάξη πραγμάτων έρχεται,» μουρμούρισε. «Κι εγώ θα είμαι ανάμεσα στους άρχοντες του Άρμπεναρκ.»

Υπήρχε, βέβαια, κι αυτή η μικρή ενόχληση... εκείνος ο Σόλμορχ, που είχε θέσει κάποιους τροχούς εν κινήσει, στην Βαρονία της Τάθβιλ. Όμως, τώρα, οι Μαγκραθμέλιοι είχαν αποκλείσει το κάστρο –και δε θ' άφηναν κανέναν να φύγει απο κεί, μέχρι να ήταν πολύ αργά –αν δεν κατάφερναν να τους δολοφονήσουν, πρώτα, όλους...

Και, μιας και το σκεφτόταν, ας μάθαινε τι συνέβαινε κι απ' αυτά τα μέρη... Στράφηκε στον μαγικό καθρέφτη του δωματίου του....

** ** *

«Αφέντη, η Ζίρφαλφην δεν επέστρεψε απ' το κάστρο –ούτε και οι περισσότεροι της *Μαύρης Αυγής*,» ανέφερε ο δαιμονάνθρωπος, που στεκόταν μπροστά στον μαγικό του καθρέφτη, σε μια σπηλιά, στην Βαρονία της Τάθβιλ.

«Συνεπώς, αποτύχατε να τους δολοφονήσετε,» συμπέρανε ο Πόνκιμ.

«Δεν γνωρίζουμε αν κάποιοι απ'αυτούς, όντως, είναι νεκροί, αφέντη,» αποκρίθηκε ο Μαγκραθμέλιος. «Και... δε μπορούμε, πια, ν'ανοίξουμε εσωδιαστασιακές θύρες, για να μπούμε στο κάστρο.»

«Γιατί;» απαίτησε ο Πόνκιμ.

«Δεν ξέρουμε, αφέντη. Κάποια γητειά πρέπει να έχει υφανθεί, η οποία μπλοκάρει την τεχνολογία μας,» εξήγησε ο δαιμονάνθρωπος. «Δεν είναι δικό μας φταίξιμο, αφέντη.»

«Δε με πειράζει να μην πεθάνουν τώρα,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Αρκεί να μείνουν στο κάστρο και να μην φύγουν απο κεί. Ούτως ή άλλως, όταν έρθει ο καιρός, όλο το Σαραόλν θα χαθεί –μερικοί άνθρωποι δε θα το σώσουν.

»Κατάλαβες; Φρόντισε να παραμείνουν φυλακισμένοι, Κόζμαρ!»

«Μάλιστα, αφέντη,» έσκυψε το κεφάλι του ο δαιμονάνθρωπος.

** ** *

«Κάποιες Μαγκραθμέλιες της *Μαύρης Αυγής* βρέθηκαν και εξοντώθηκαν,» ανέφερε ο Μάνκιν στην Τάθβιλ, μπαίνοντας στο δωμάτιο όπου κρατούνταν ο Ήκνορ και οι δυο συντρόφισσές του.

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Βαρονέσα. «Πιστεύεις ότι υπάρχουν κι άλλες μέσα στο κάστρο;»

Ο Μάνκιν κούνησε το κεφάλι του. «Όχι.»

«Κάτι πρέπει να γίνει, για να φύγουμε απο δώ,» είπε ο Μπάχτον, ακονίζοντας το τσεκούρι του. «Δεν είμαι καθιστικός τύπος.»

«Κι εγώ υποτίθεται πως ήρθα στη Βαρονία για να σπάσω την πλήξη μου,» πρόσθεσε ο Σόλμορχ, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά του, ενώ καθόταν σε μια ξύλινη πολυθρόνα.

«Μη μου πεις ότι όλα όσα συμβαίνουν σου φαίνονται βαρετά!» είπε η Τάθβιλ.

«Εξαρτάται τι θεωρεί κανείς πως είναι ενδιαφέρον και τι όχι, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε ο ευγενής. «Εγώ θεωρώ περισσότερο ενδιαφέρον ένα γλέντι, μια δεξίωση, μια γιορτή, από τούτο τον κλεφτοπόλεμο, όπου ανθρώπινες ζωές χάνονται.» Κούνησε το κεφάλι του.

«Σε κανέναν μας δεν αρέσει, κύριε Σόλμορχ,» τον διαβεβαίωσε ο Μάνκιν. «Αλλά είμαστε αναγκασμένοι να πολεμήσουμε –να σκοτώσουμε, για να μη σκοτώσουν εμάς.»

«Αυτά τα καθάρματα, οι δαιμονάνθρωποι!...» μούγκρισε ο Μπάχτον. «Πόσους δικούς τους έχουν φέρει εδώ, τέλος πάντων;»

«Βαρονέσα, όλα τα κάστρα έχουν κάποιο μυστικό πέρασμα,» είπε ο Ήκνορ. «εδώ δεν υπάρχει κανένα;»

«Υπάρχει,» απάντησε η Τάθβιλ. «Μα δε μπορεί να μας βοηθήσει να φύγουμε. Απλά, βγάζει έξω απ'τα τείχη, όχι κάπου μακριά απο δώ, ώστε να γλιτώσουμε απ'τους Μαγκραθμέλιους.»

«Ίσως, έχουμε μια λύση, Βαρονέσα,» είπε ο Μάνκιν. «Μπορούμε να εγκαταλείψουμε το κάστρο, μαζί μ' όλους τους στρατιώτες που βρίσκονται εδώ, και να συνθλίψουμε όποιους δαιμονανθρώπους σταθούν στο δρόμο μας!»

Η Τάθβιλ κούνησε το κεφάλι της. «Ήδη έχω χάσει αρκετούς πολεμιστές απ'τη *Μαύρη Αυγή*. δε θέλω να χάσω κι άλλους.»

«Μα, δεν γίνεται αλλιώς,» τόνισε ο Μάνκιν. «Πώς θα ειδοποιήσουμε το Βασιλιά;»

«Θα βρούμε μια άλλη λύση,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Εξάλλου, και να βγάλω το στρατό μου απ'το κάστρο, δεν είναι σίγουρο ότι οι δαιμονάνθρωποι δε θα μας τσακίσουν. Πιθανώς, νάναι περισσότεροι από μας.»

«Εμείς πόσοι θα είμαστε;» ρώτησε ο Μάνκιν. «Πόσους στρατιώτες έχεις;»

«Δυο-χιλιάδες,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Η Βαρονία μου δεν είναι καμια ιδιαίτερα μεγάλη ή πλούσια. Εξάλλου, όποτε χρειαζόμαστε

στρατιωτική βοήθεια, μας την προσφέρει ο Δούκας της Χάργκοχ, που ο στρατός του αριθμεί είκοσι-χιλιάδες μαχητές.»

«Τώρα, όμως, αυτός ο δούκας δε μπορεί να μας εξυπηρετήσει,» παρατήρησε ο Μάνκιν. «Εκτός κι αν καταφέρναμε να τον ειδοποιήσουμε... Αλλά πώς;» Κοπάνησε τη γροθιά του στην παλάμη. «Δε μπορούμε να βγούμε από τούτο το καταραμένο κάστρο!» Και πρόσθεσε: «Με το συμπάθιο για το κάστρο σου, Βαρονέσα.»

Η Τάθβιλ μεδίασε. «Καταλαβαίνω πώς νιώθεις. Το ίδιο νιώθω κι εγώ –παγιδευμένη.»

«Πάντα σκεφτόμαστε να φύγουμε προς τα δυτικά,» είπε ο Ήκνορ. «Αλλά δε σκεφτόμαστε να φύγουμε προς τ' ανατολικά...»

«Προς το Αργκανθικ;» απόρησε η Τάθβιλ. «Δεν έχουμε δουλειά εκεί –το Βασιλιά Βένγκριλ θέλουμε να ειδοποιήσουμε,» του θύμισε.

«Και η Δούκισσα Ζέκαλ πρέπει να μάθει γι' αυτά που συμβαίνουν. Δεν είναι φυσιολογικά. Κάποια πλεκτάνη βρίσκεται στη μέση.»

«Αδιαφορούμε για την καταραμένη σου δούκισσα, κατάσκοπε,» μούγκρισε ο Μάνκιν. «Το Σαραόλν κινδυνεύει. Και δεν είμαστε ακόμα πεπεισμένη ότι δε φταίτε εσείς, οι Αργκανθικιανοί, γι' αυτό.»

«Δεν είμαστε φίλοι των δαιμονανθρώπων!» τόνισε ο Ήκνορ. «Νόμιζα ότι αυτό το είχαμε ξεκαθαρίσει.»

Κανείς δε μίλησε. Ύστερα, ο Σόλμορχ έσπασε τη σιγή: «Καλύτερα, να μην διαπληκτιζόμαστε αναμεταξύ μας. Επί του παρόντος, έχουμε έναν κοινό σκοπό: να φύγουμε από τούτο το κάστρο.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Μάνκιν, ρουθουνίζοντας. «Έχεις δίκιο, κύριε Σόλμορχ.»

Η Χόλκραδ χάιδεψε το τρίχωμα της Ζίμπουνμπουρ, η οποία καθόταν στα γόνατά της, μιλώντας στη μάγισσα στην γλώσσα της. «Προτιμότερο είναι να σκεφτεί ο καθένας μόνος του τι μπορεί να γίνει και, ύστερα, να συγκρίνουμε τα σχέδιά μας.»

Οι άλλοι έγνεψαν καταφατικά.

** ** *

Το μεσημέρι κάθισαν στην τραπεζαρία· υπηρέτες τούς έφεραν φαγητά, μα δεν είχαν όρεξη να γευματίσουν.

«Πού κατέληξε ο καθένας;» ρώτησε η Χόλκραδ.

Κανείς δε μίλησε.

«Εγώ, βέβαια, ακόμα προτείνω να πάρουμε όλο το στρατό που βρίσκεται εδώ μέσα και να βγούμε, αλλά η Βαρονέσα δε φαίνεται να συμφωνεί,» είπε ο Μάνκιν. «Και με το δίκιο της, γιατί ίσως, όντως, νάναι τόσοι Μαγκραθμέλιοι μαζεμένοι που το μόνο που θα καταφέρουμε θάναι να σκοτωθούμε εμείς και να σκοτώσουμε και τους πολεμιστές μας.»

«Εσύ, Χόλκραδ, βρήκες κάτι;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

Η μάγισσα κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Η Ζίμπουνμπουρ μπορεί να φύγει και να πάει στο Βασιλιά.»

«Εννοείς αυτό... αυτό το πλάσμα που τώρα φτερουγίζει πλάι σου;» απόρησε ο Μάνκιν. «Μα, δε μιλάει τη γλώσσα μας!»

«Μπορούμε, όμως, να γράψουμε ένα μήνυμα και να της το δώσουμε, για να το πάρει μαζί της,» εξήγησε η Χόλκραδ.

«Καταπληκτική ιδέα,» συμφώνησε η Τάθβιλ. «Απορώ πώς δεν το είχαμε σκεφτεί τόσο καιρό. Θα της δώσουμε, λοιπόν, το προηγούμενο μήνυμα που είχα γράψει, προσθέτοντας εκεί και τις υποψίες μας για τον Πόνκιμ, τον βασιλικό διπλωμάτη.» Η Βαρονέσα σηκώθηκε απ' το τραπέζι, έφυγε κι επέστρεψε, γρήγορα, απ' το γραφείο της, μαζί με την επιστολή, άγραφο χαρτί και μελάνι. Δίχως να χάσει ώρα, έπιασε δουλειά, γεμίζοντας το άδειο φύλλο με μαύρα γράμματα. Όταν τελείωσε, το σφράγισε, το έδεσε, με μια σκουρόχρωμη κορδέλα, και το παρέδωσε στην Χόλκραδ, που, με τη σειρά της, το έβαλε στο μικρό νυχάτο χέρι της Ζίμπουνμπουρ.

Ύστερα, της είπε κάτι, σε μια γλώσσα άγνωστη στους υπόλοιπους, και το ζωτικό τής απάντησε. Η μάγισσα ξαναμίλησε. Η

Ζίμπουνμπουρ έγεννε καταφατικά, με το ξανθό, τριχωτό της κεφάλι, και έφυγε, πετώντας, από ένα παράθυρο της τραπεζαρίας.

«Ελπίζω μονάχα να μη νομίσει ο Βασιληάς Βένγκριλ πως ετούτη είναι κάποιου είδους φάρσα,» είπε ο Μάνκιν.

Οι άλλοι γέλασαν, γιατί ένιωθαν πως, επιτέλους, υπήρχε κάποια ελπίδα γι' αυτούς και για το βασίλειο...

** ** *

Η Ζίμπουνμπουρ πετούσε πάνω απ' την ορεινή Βαρονία της Τάθβιλ, φεύγοντας απ' το κάστρο. Τα μικρά φτερά του ζωτικού χτυπούσαν τον αέρα και ωθούσαν το ξανθό του σώμα εμπρός. Τα μάτια του αγνάντευαν τα υψώματα και τα χαμηλώματα του εδάφους από κάτω. Η Φύση έμοιαζε ήρεμη, τη μια στιγμή—

—την άλλη, όμως, το πλασματάκι αισθάνθηκε κάτι να κινείται. Κάτι με κακόβουλες διαθέσεις. Κάτι που η Φύση δεν αποδεχόταν εύκολα, γιατί δεν ήταν ένα απ' τα δημιουργήματά της, παρά μια αφύσικη ένωση ανθρώπων με τους αρχαίους δαίμονες.

Ο δαιμονάνθρωπος άφησε το βέλος του να εκτοξευτεί.

Η Ζίμπουνμπουρ γούρλωσα τα γαλανά της μάτια, έβγαλε μια μικρή, σχεδόν αστεία κραυγή και χτύπησε τα φτεράκια της, γρήγορα, για να γλιτώσει. Το βλήμα πέρασε ξυστά δίπλα της, σφυρίζοντας δαιμονισμένα στον αέρα.

Άλλα δυο βέλη εκτοξεύτηκαν απ' το ίδιο σύδεντρο απ' όπου είχε εκτοξευτεί και το προηγούμενο. Και το μικρό ζωτικό τ' απέφυγε κι αυτά, συνεχίζοντας να βγάζει αστείες κραυγές. Ύστερα, αντίκρισε ένα μεταλλικό σφαιρίδιο νάρχεται καταπάνω του.

«Ιιιιιιιιιιπ!» έκανε, ξαφνιασμένη, η Ζίμπουνμπουρ, προσπαθώντας ν' απομακρυνθεί απ' το παράξενο (εχθρικό;) αντικείμενο.

εξοργίσουμε και τον Υπέρτατο Άρχοντα.» Σηκώθηκε όρθιος.
«Πηγαίνω, αμέσως.»

** ** *

«Κάτι δεν πήγε καλά,» είπε, ξαφνικά, η Χόλκραδ, ενώ εκείνη κι οι φίλοι της κάθονταν γύρω απ'το τραπέζι όπου πριν λίγο έτρωγαν. Τώρα, είχαν τελειώσει το φαγητό τους και ξεκουράζονταν. Ο Μάνκιν κάπνιζε μια πίπα.

«Τι εννοείς;» τη ρώτησε η Τάθβιλ.

«Η Ζίμπουνμπουρ...» Η Χόλκραδ έπιασε το κεφάλι της, σα να την πονούσε· τα μαύρα, μακριά μαλλιά έκρυσαν την όψη της.

Οι άλλοι πάγωσαν, περιμένοντας τι θα έλεγε η μάγισσα, γιατί όλοι τους φοβούνταν το χειρότερο: ότι οι Μαγκραθμέλιοι είχαν, κάπως, εμποδίσει το πλασματάκι να φύγει απ'τη Βαρονία, κι έτσι ο Βασιλιάς Βένγκριλ ποτέ δε θα έπαιρνε το μήνυμά τους.

Η Χόλκραδ σήκωσε το βλέμμα της. Κοίταξε έναν-έναν όσους κάθονταν γύρω απ'το τραπέζι. «Η Ζίμπουνμπουρ βρίσκεται σε δύσκολη θέση,» τους πληροφόρησε. «Νομίζω πως την έχουν πιάσει και την έχουν δέσει.»

«Ποιοι; Οι δαιμονάνθρωποι;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά η Χόλκραδ.

«Και το μήνυμα;» είπε ο ευγενής.

«Κατά πάσα πιθανότητα, της το πήραν,» αποκρίθηκε, μελαγχολικά, η μάγισσα. «Πρέπει να κάνω κάτι, για να τη βοηθήσω.» Η Χόλκραδ έβαλε τα χέρια στους κροτάφους της και έκλεισε τα μάτια. Έμοιαζε να αυτοσυγκεντρώνεται, για να μιλήσει στο μικρό, ξανθό ξωτικό της, που βρισκόταν μακριά.

Ζίμπουνμπουρ, άκου με! Προσπάθησε να κόψεις τα δεσμά σου και να έρθεις εδώ –ζέχνα το μήνυμα.

Δε μπορώ· είναι από μέταλλο.

** ** *

«Ωστε γνωρίζουν για μένα...» είπε ο Πόνκιμ, μέσα απ'τον μαγικό καθρέφτη του Κόζμαρ.

«Σε υποπετούνται, αφέντη,» αποκρίθηκε ο δαιμονάνθρωπος, που κρατούσε στο χέρι του την επιστολή της Τάθβιλ. «Δε φαίνεται νάναι σίγουροι για την ανάμιξή σου.»

Ο Πόνκιμ μειδίασε, και γέλασε, εωσφορικά, σαν να μην τον απασχολούσε το θέμα. «Αυτό κάνει τα πράγματα πιο ενδιαφέροντα· έτσι, Κόζμαρ;»

«Όπως νομίζεις, αφέντη,» αποκρίθηκε ο Μαγκραθμέλιος. «Όμως φοβάμαι μη σ'αποκαλύψουν. Αν γίνει κάτι τέτοιο, πριν την ολοκλήρωση του Μεγάλου Σχεδίου του Ύψιστου Άρχοντα—»

«Αυτά τα ανθρωπάρια δε μπορούν να με βλάψουν, Κόζμαρ. Και να φοβάσαι μόνο για τον εαυτό σου,» τον συμβούλεψε, υπεροπτικά, ο Πόνκιμ. «Γιατί είμαι τόσο ισχυρός, που δε μπορείς να φανταστείς ούτε το ένα δέκατο της δύναμής μου. Μονάχα ο Άρχοντάς σας είναι ισχυρότερος από μένα πάνω στον Άρμπεναρκ.

»Τώρα... συνέχισε την καλή δουλειά, Κόζμαρ. Καλά τα κατάφερες με το ξωτικό. Σκότωσέ το κιόλας, για ν'αποτρέψουμε τίποτα απροσδόκητο.»

«Μάλιστα, αφέντη,» έσκυψε το κεφάλι ο δαιμονάνθρωπος. «Θα γίνει όπως πρόσταξες.»

** ** *

Ζίμπουνμπουρ, προσπάθησε!

Πολύ σφιχτά, αφέντρα μου. Πολύ σφιχτά.

Βρίσκεσαι σε κίνδυνο με τους δαιμονανθρώπους.

Η Χόλκραδ αισθάνθηκε το ξανθό ξωτικό να παλεύει με το συρματένιο δίχτυ τ'οποίο το τύλιγε. Αλλά δε φαινόταν να τα καταφέρνει να ελευθερωθεί.

Ζίμπουνμπουρ—!

Δε μπορώ, αφέντρα... Πολύ σφιχτά. Πολύ σκληρά· δε μπορώ να τα δαγκώσω.

Αλλά το ξωτικό εξακολουθούσε να μάχεται, μάταια. Σε λίγο η Χόλκραδ αισθάνθηκε τρόμο εντός του.

Ζίμπουνμπουρ. Τι είναι;

Ο δαιμονάνθρωπος —με πλησιάζει —με ένα ξιφίδιο στο χέρι!

Ζίμπουνμπουρ —φύγε —πάσε τα δεσμά!

Το ξωτικό πάλεψε, τρελά, μανιασμένα. Ύστερα, έπαψε να παλεύει, για πάντα. Η ψυχή εγκατέλειψε το σώμα του.

** ** *

«ΟΧΙ!»

Ο Σόλμορχ κι οι άλλοι σχεδόν τρόμαξαν, καθώς η Χόλκραδ ύψωσε το κεφάλι της, κραυγάζοντας, με δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά της.

«Οχι!»

«Τι είναι;» ρώτησε ο ευγενής. «Τι έγινε;»

Το σαγόνι της μάγισσας ήταν σφιγμένο, τα λεπτά της φρύδια είχαν σμίξει. «Τη σκότωσαν! Οι καταραμένοι φονιάδες!...»

«Γιατί;...» είπε ο Σόλμορχ, κουνώντας το κεφάλι του, σα να μην ήθελε να το πιστέψει. Και όλοι οι υπόλοιποι γύρω απ'το τραπέζι ήταν το ίδιο σοκαρισμένοι μ'αυτόν.

«Γιατί!» ρουθούνησε η Χόλκραδ. «Έτσι είν'η φάρα τους!...»

«Καθάρματα...!» έφτυσε ο Μπάχτον. «Ευχαρίστως, θάβγαινα, τώρα, έξω από τούτο το κάστρο να τους ανοίξω τα κεφάλια, αν δεν ήξερα πόσο μάταιο θα ήταν κάτι τέτοιο!»

«Και χάσαμε κάθε ελπίδα να στείλουμε μήνυμα στον Βασιληά Βένγκριλ,» είπε, απογοητευμένα, η Τάθβιλ. «Αυτός ήταν ο τελευταίος τρόπος με τον οποίο μπορούσαμε να τα καταφέρουμε.»

«Δεν υπάρχει ‘τελευταίος τρόπος’,» τόνισε ο Σόλμορχ. «υπάρχουν άπειροι τρόποι, για να κάνει κανείς κάτι –φτάνει μόνο να τους βρει.»

«Εμείς, πάντως, δε μου μοιάζει να τους βρίσκουμε,» αποκρίθηκε η Βαρονέσα.

«Θα προσπαθήσουμε,» είπε, αποφασιστικά, ο Σόλμορχ. «Ίσως, με κάποιο αντιπερισπασμό, να μπορούσαμε να τραβήξουμε τους δαιμονανθρώπους σ’ένα συγκεκριμένο σημείο, γι’αρκετή ώρα, ώστε να φύγει ένας από μας.»

«Τι αντιπερισπασμό, όμως;» έθεσε το ερώτημα η Τάθβιλ.

«Γιατί δε ζητάμε και τη γνώμη του Ήκνορ;» πρότεινε ο Σόλμορχ. «Κατάσκοπος είναι· κάτι παραπάνω από μας θα γνωρίζει πάνω σ’αυτά τα θέματα.»

«Τον εμπιστεύεσαι;» απόρησε η Τάθβιλ.

«Όχι απολύτως,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ. «Όμως πιστεύω πως, για την ώρα, βρισκόμαστε μέσα στο ίδιο καζάνι και μας βράζουν οι ίδιοι δαίμονες, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ. Οπότε, έχουμε έναν κοινό σκοπό –να βγούμε απ’το καζάνι.»

** ** *

«Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω εδώ,» είπε ο Ήκνορ, μ’ένα (προσποιητό;) χαμόγελο. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Άσε τις ευγένειες,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Ήρθαμε να σε συμβουλευτούμε σχετικά με έναν αντιπερισπασμό.»

Ο Ήκνορ σήκωσε ένα του φρύδι. «Αντιπερισπασμό;»

«Θέλουμε να τραβήξουμε τους Μαγκραθμέλιους σε ένα συγκεκριμένο σημείο, ώστε κάποιος από μας να φύγει απ’την άλλη μεριά, για να ειδοποιήσει το Βασιληά,» εξήγησε ο Σόλμορχ.

«Και γιατί εγώ να ξέρω πώς να κάνω κάτι τέτοιο;» έθεσε το ερώτημα ο Ήκνορ.

«Είσαι κατάσκοπος,» τόνισε η Τάθβιλ.

«Ναι, όμως αυτό που μου ζητάτε δεν είναι κάτι που σχετίζεται τόσο με τη δουλειά μου,» αποκρίθηκε ο Αργκανθικιανός. «Ωστόσο, θα το σκεφτώ, και θα σας βοηθήσω, όπως μπορώ. Υπό έναν όρο.»

«Όρο;» έκανε η Τάθβιλ. «Τι όρο; Η ζωή σου –και των δύο κυριών από δω– εξαρτάται από μένα· δεν είστε σε θέση να παζαρεύετε!»

«Και βέβαια είμαστε,» είπε ο Ήκνορ. «Ποτέ δεν είναι αργά για παζάρια. Εξάλλου, νομίζω πως θέλετε πολύ περισσότερο να βγείτε απ’ αυτό το κάστρο, παρά να σκοτώσετε εμένα, τη Βόλκρα και τη Μίκθαλ.»

«Ν’ ακούσουμε τον όρο σου,» ζήτησε ο Σόλμορχ, ήρεμα.

«Όταν –αν τα καταφέρω να βρω τρόπο για να στείλετε μήνυμα στο Βασιλιά σας, θέλω να αφήσετε εμένα, τη Βόλκρα και τη Μίκθαλ να επιστρέψουμε στο Άργκανθικ.»

«Αποκλείεται!» πετάχτηκε η Τάθβιλ.

«Σκέψου, Βαρονέσα: Τι έχεις να κερδίσεις, κρατώντας μας εδώ;» έθεσε το ερώτημα ο Ήκνορ. «Τι έχεις να κερδίσεις ακόμα κι αν μας παραδώσεις στον μονάρχη σου;»

«Είστε κατάσκοποι από ένα βασίλειο που τόσο καιρό υποκρινόταν πως δεν είναι εχθρικό προς εμάς, αλλά, τελικά, αποδείχτηκε ότι είναι,» τόνισε η Τάθβιλ, «και περιμένετε να γλιτώσετε έτσι;»

«Βαρονέσα, δεν έχεις τίποτα με μας. Με τη Δούκισσα Ζέκαλ, που μας έστειλε, πιθανώς να έχεις· εμείς μονάχα τη δουλειά μας κάνουμε...» της θύμισε ο Ήκνορ.

«Έχει κάποιο δίκιο,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ, κοιτώντας την Τάθβιλ.

«Δίκιο;» απόρησε εκείνη, γουρλώνοντας τα μάτια της. «Δεν το συζητώ άλλο!» Στράφηκε στον Αργκανθικιανό κατάσκοπο. «Δεν έχουμε και τόσο την ανάγκη σου!» Βγήκε απ’ το δωμάτιο, γυρίζοντάς του την πλάτη.

Ο Σόλμορχ κι οι άλλοι την ακολούθησαν.

** ** *

«Νομίζω πως έπρεπε να σκεφτείς την πρόταση του Ήκνορ,» είπε ο ευγενής.

«Δε θα γλιτώσει έτσι εύκολα,» τόνισε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ, η Βαρονέσα, ο Μάνκιν, ο Μπάχτον και η Χόλκραδ κάθονταν σ'ένα μικρό σαλόνι, με το τζάκι αναμμένο, ενώ το απόγευμα είχε έρθει και τα χρώματα του ουρανού σκούραιναν, καθώς οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ ολοκλήρωναν τους κύκλους τους.

«Ούτε κι εμείς απ'τους Μαγκραθμέλιους, χάρη στην ξεροκεφαλιά σου,» πρόσθεσε, θυμωμένα, ο ευγενής

«Σόλμορχ, κι ο ίδιος ο Αργκανθικιανός το είπε: δεν είναι ειδικός σ'αυτά τα θέματα· απλά, θα προσπαθούσε, μήπως και καταφέρει κάτι,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ.

«Καλύτερα δεν θα ήταν να προσπαθεί κι εκείνος, παρά να προσπαθούμε μόνοι μας;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Μικρή η διαφορά,» αντιγύρισε η Τάθβιλ.

«Καλά,» αναστέναξε ο Σόλμορχ, «όπως νομίζεις. Αλλά έχουμε κολλήσει εδώ. Πώς θα περάσουμε τους Μαγκραθμέλιους;»

«Εγώ σας πρότεινα ήδη έναν τρόπο, που είναι μεν αμφίβολος, όμως, τουλάχιστον, είναι... ένας τρόπος,» είπε ο Μάνκιν. «Βέβαια, εξαρτάται απ'το πόσο η Βαρονέσα είναι πρόθυμη να ρισκάρει τους στρατιώτες της.»

«Λοιπόν, τι μας μένει;» ρώτησε ο Μπάχτον, ύστερα από ένα λεπτό σιγή.

Ο Σόλμορχ ανασήκωσε τους ώμους του. «Να περιμένουμε, για κάποιο θαύμα...;»

** ** *

Την επόμενη μέρα, οι κάτοικοι της Βαρονίας ανέφεραν στην Βαρονέσα Τάθβιλ ότι είδαν, πάλι, σκοτεινές φιγούρες να έρχονται

απ'τον παλιό, στοιχειωμένο δρόμο, και εκείνη συγκέντρωσε τον Σόλμορχ και τους υπόλοιπους, για να συζητήσουν.

Αφού τους μίλησε για το γεγονός, είπε: «Γιατί, λοιπόν, οι Μαγκραθμέλιοι αφήνουν τους κατασκόπους του Άργκανθικ να περνούν και σταματούν μόνον εμάς; Δε νομίζετε ότι πρόκειται για κάποια συννομωσία μεταξύ τους;»

«Βαρονέσα, και άλλοι ταξιδιώτες έρχονται και φεύγουν απ'τη Βαρονία, δίχως να τους επιτίθενται οι δαιμονάνθρωποι,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν. «Και είναι φυσικό. Αν οι φίλοι μας τους παρενοχλούσαν όλους, τότε, γρήγορα, τα νέα θα μαθαίνονταν μέχρι και στη Μάρβαθ.»

«Παρ'όλ'αυτά, μπορεί οι Μαγκραθμέλιοι νάχουν συμμαχήσει με τους Αργκανθικιανούς,» επέμεινε η Τάθβιλ.

«Όση πιθανότητα υπάρχει να έχουν συμμαχήσει, άλλη τόση υπάρχει να μην έχουν. Άσε που, προσωπικά, πιστεύω πως η πιθανότητα να μην έχουν είναι πολύ μεγαλύτερη,» είπε ο Σόλμορχ.

«Αν κάποιος από μας ντυνόταν σαν ένας απλός ταξιδιώτης, δε θα μπορούσε να φύγει εύκολα απ'τη Βαρονία;» έθεσε το ερώτημα η Χόλκραδ.

«Όχι,» απάντησε ο Μπάχτον. «Γιατί οι δαιμονάνθρωποι δεν είναι ηλίθιοι· αναμφίβολα, θα παρακολουθούν αυτούς που μπαίνουν και, κυρίως, αυτούς που βγαίνουν απ'το κάστρο. Έτσι, θα γνωρίζουν πολύ καλά ποιοι ίσως να κουβαλούν κάποιο μήνυμα.»

Η Χόλκραδ έτριψε το σαγόνι της, σκεπτική. «Μπάχτον... Νομίζω πως έχω μια ιδέα που μπορεί να μας σώσει.» Όλοι την κοίταξαν με ενδιαφέρον. «Ένας από μας θα ντυθεί ταξιδιώτης και θα πάει σ'ένα χωριό της Βαρονίας. Εκεί, άμα δει ότι τον παρακολουθούν κάποιοι (που, αναμφίβολα, θάναι δαιμονάνθρωποι), θα προσπαθήσει να τους κάνει να τον χάσουν. Όταν αυτό γίνει, θα φύγει, σαν ένας κανονικότατος οδοιπόρος, από τούτα τα μέρη και θα κατευθυνθεί προς τη Μάρβαθ, για να ειδοποιήσει το Βασιλιά.»

«Να μια καλή ιδέα,» παραδέχτηκε ο πλανόδιος τοξότης. «Αξίζει να επιχειρήσουμε το σχέδιό σου, Χόλκραδ. Και εγώ θα είμαι ο ‘ταξιδιώτης’ που έλεγες.»

«Θέλω νάρθω και γω,» δήλωσε ο Σόλμορχ.

«Αν πας εσύ, θάρθω μαζί σου,» τόνισε ο Μάνκιν. «Η δουλειά μου είναι να σε συνοδεύω.»

«Όμως δε μπορούμε να πάμε όλοι,» είπε ο Μπάχτον. «Δεν συμφέρει, άλλωστε. Ένας μπορεί να τα καταφέρει να τον χάσουν οι Μαγκραθμέλιοι, αλλά, άμα είμαστε πολλοί –έστω και δύο–, θα μας εντοπίσουν σαφώς ευκολότερα.»

Ο Σόλμορχ ήξερε ότι ο φίλος του είχε δίκιο. Παρότι βαριόταν αφόρητα να κάθεται εδώ, άπραγος, θα έμενε πίσω. «Εντάξει,» συμφώνησε. «Δε θάρθω. Ούτε ο Μάνκιν. Υπάρχει λογική στα λόγια σου.»

«Χαίρομαι που το καταλαβαίνεις,» αποκρίθηκε, στωικά, ο Μπάχτον. «Θα φύγω το απόγευμα· μέσα στις σκιές, θα καταφέρω ευκολότερα να ξεγλιστρήσω απ’τους δαιμονανθρώπους.»

Η Χόλκραδ έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι, και ήπιε μια γουλιά απ’το κρασί στο ποτήρι της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13^ο

Επιχείρηση διαφυγής από μια ευρισκόμενη
υπό την επίβλεψη δαιμονανθρώπων βαρονία

Η ώρα να φύγει ο Μπάχτον ήρθε. Απογευματινές σκιές τύλιγαν την Βαρονία της Τάθβιλ. Και ο πλανόδιος τοξότης και η Χόλκραδ, η μυστηριώδης μάγισσα του Σαραόλν,

αγνάντευαν τα βραχώδη υψώματα και χαμηλώματα του τόπου από έναν απ'τους πυργίσκους του κάστρου της Βαρονέσας.

Ο άντρας έδειξε ένα χωριό στα βόρειο-δυτικά. «Εκεί θα κατευθυνθώ,» δήλωσε. «Και θα προσπαθήσω να κάνω τους δαιμονανθρώπους να με χάσουν, μέσα στα χτίρια και το σκοτάδι, που θάχει αρχίσει ν' απλώνεται ώσπου να φτάσω.»

Η Χόλκραδ έγεννε καταφατικά. Ύστερα, έλυσε ένα σακουλάκι απ'τη ζώνη της, το άνοιξε και από μέσα τράβηξε ένα μικρό κόκαλο. Ψιθύρισε λόγια, σε κάποια απόκρυφη γλώσσα, και είπε στον Μπάχτον, αφού το έδεσε πάνω σ'ένα κορδόνι: «Πάρτο.»

«Τι είν' αυτό;» απόρησε ο τοξότης.

«Όσο το φοράς γύρω απ'το λαιμό σου, θα γνωρίζω πού βρίσκεσαι,» του εξήγησε.

Ο Μπάχτον δίστασε λίγο, έπειτα έκανε όπως του ζήτησε η Χόλκραδ. Τυλίχτηκε στην κάπα του, φόρεσε την κουκούλα και πέρασε το τόξο του στον ώμο. «Ωρα να φεύγω,» είπε.

Κατέβηκε τις σκάλες του κυρίως χτιρίου του κάστρου και βρέθηκε στην αυλή, όπου τον περίμεναν ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ κι ο Μάνκιν.

«Καλή τύχη,» του ευχήθηκε ο ευγενής.

Η Βαρονέσα τού έδωσε το μήνυμα που θα μετέφερε στον Βασιληά Βένγκριλ, επαναλαμβάνοντας την ευχή. Και ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ, απλά, ύψωσε το χέρι του, σε στρατιωτικό χαιρετισμό.

Ο Μπάχτον στράφηκε στην πύλη του κάστρου, η οποία άνοιγε, ενώ η ξύλινη γέφυρα έπεφτε. Ο τοξότης πέρασε πάνω απ'την τάφρο, βαδίζοντας αποφασιστικά. Ύστερα, άκουσε πίσω του την πύλη να κλείνει και τη γέφυρα να σηκώνεται.

Ξεκίνησε να οδοιπορεί προς το χωριό που είχε δείξει στην Χόλκραδ πάνω στον πυργίσκο. Έμοιαζε να είναι ανέμελος· όμως αυτό ήταν μόνο μια ψευδαίσθηση, γιατί ο Μπάχτον είχε τις αισθήσεις του σε εγρήγορση, συνεχώς. Τα μάτια του κοιτούσαν, προσεκτικά, πίσω απ'τα λιγοστά δέντρα της Βαρονίας και πίσω απ'τους πολλούς,

ομολογουμένως, βράχους που γέμιζαν τον τόπο· αλλά η όψη του ήταν εντελώς καλυμμένη στο σκοτάδι μέσα στην κουκούλα του.

Τους περίμενε και, τελικά, τους είδε: Μαγκραθμέλιοι –τέσσερις, κρυμμένοι ανάμεσα σε μερικές μεγάλες πέτρες. Οι μορφές τους ήταν σκιερές, και ένα λιγότερο εκπαιδευμένο βλέμμα απ’ αυτό του τοξότη μπορεί να μην της είχε παρατηρήσει καθόλου, αλλά εκείνος ήταν πεπεισμένος πως ήταν δαιμονάνθρωποι, ακόμα κι αν μην είχε δει τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους. Γιατί ποιοι άλλοι να τον παρακολουθούσαν; Ληστές δεν υπήρχαν στην Βαρονία απ’ ό,τι γνώριζε· άσε που, κι αν υπήρχαν, οι Μαγκραθμέλιοι θάχαν φροντίσει να τους εξολοθρεύσουν, για να έχουν όλο το πεδίο δράσης δικό τους.

Ο Μπάχτον δεν τους άφησε να δουν ότι τους είχε αντιληφθεί· ούτε καν γύρισε το κεφάλι του. Καλύτερα να νομίζει ο εχθρός σου πως δεν γνωρίζεις γι’ αυτόν· έτσι, μπορείς να τον πιάσεις απροετοίμαστο, όταν έρθει η στιγμή να τον αντιμετωπίσεις –αν έρθει η στιγμή να τον αντιμετωπίσεις· γιατί ο τοξότης ήλπιζε να ξεφύγει απ’ τους διαβολανθρώπους.

Καθώς συνέχιζε την πορεία του προς το χωριό, σχεδόν μπορούσε να αισθανθεί τα μάτια των καταραμένων Μαγκραθμέλιων πάνω του να τον διαπερνούν. Η οργή φούντωσε εντός του, σκεπτόμενος τι είχαν κάνει στο μικρό ξωτικό της Χόλκραδ, και μια επιθυμία να τραβήξει, επιτόπου, το τόξο του και να τους στοχεύσει γεννήθηκε στην ψυχή του. Όμως ο Μπάχτον ήξερε καλά να συγκρατεί τον εαυτό του, όταν υπήρχε ανάγκη. Αυτό το συγκεκριμένο χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς του του είχε σώσει πολλές φορές τη ζωή στις περιπλανήσεις του.

Η νύχτα πλησίαζε, καθώς οι ήλιοι του Άρμπεναρκ ολοκλήρωναν τους κύκλους τους, ο ένας στην Ανατολή κι ο άλλος στη Δύση· και το ίδιο κι ο τοξότης πλησίαζε στο χωριό που ήταν ο προορισμός τους. Είχε ξαναπεράσει από δαύτο και γνώριζε πως το όνομά του ήταν Φέρμσαλ· επίσης, ήξερε τα κατατόπια μέσα και γύρω του, οπότε δε

θα του ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να ξεγλιστρήσει απ'τους δαιμονανθρώπους που τον παρακολουθούσαν.

Ο δρόμος που ακολουθούσε ο Μπάχτον ανέβαινε σ'έναν λόφο. Όταν βρέθηκε στην κορυφή του, από κάτω αντίκρισε το Φέρμσαλ, και ξεκίνησε να κατεβαίνει, μέσω του ίδιου δρόμου, που περνούσε μέσα από μια μικρή, δενδρώδη περιοχή. Πολλές σκιές υπήρχαν εκεί, και ο τοξότης φοβήθηκε μήπως έβρισκαν ευκαιρία οι Μαγκραθμέλιοι να τον χτυπήσουν, πισώπλατα. Καταράστηκε τον εαυτό του που δεν το είχε σκεφτεί αυτό από πριν, και συλλογίστηκε να κάνει τον κύκλο του μικρού δάσους. Όμως έτσι θα κινούσε τις υποψίες των διωκτών του και ίσως, μάλιστα, να του επιτίθονταν ανοιχτά. Καλύτερα, συνεπώς, ήταν να παριστάνει τον ανέμελο ταξιδιώτη, ώστε να γεμίσει το μυαλό τους με αμφιβολίες, σχετικά με το αν ήθελε, τελικά, να φύγει απ'τη Βαρονία, ή αν ήθελε, απλώς, να πάει στο χωριό για κάποιο προσωπικό του λόγο.

Άρχισε να περνά ανάμεσα απ'τα δέντρα, τα οποία δεν ήταν ιδιαίτερα κοντά το ένα με το άλλο· ωστόσο, πάλι, το μέρος ήταν επικίνδυνο. Ο Μπάχτον προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του, όπως πάντα· δεν ήταν, εξάλλου, απ'τους ανθρώπους που πανικοβάλλονταν εύκολα. Τον θάνατο δεν τον φοβόταν, γιατί εκείνο που, ουσιαστικά, φοβάται κανείς είναι οι λίγες στιγμές πριν τον θάνατο· όταν κάποιος είναι νεκρός, παύει, πλέον, να αισθάνεται και, κατά συνέπεια, δε φοβάται κιόλας.

Ξαφνικά, η άκρη του ματιού του έπιασε μια σκιά να κινείται στα δεξιά του. Ήξερε ότι ήταν Μαγκραθμέλιος, αλλά δε γύρισε. Συνέχισε να προχωρά, μέχρι που βγήκε απ'τη δενδρώδη περιοχή και έφτασε στο χωριό που ονομαζόταν Φέρμσαλ.

Κανείς δεν διέσχιζε τις οδούς ανάμεσα στα χτίριά του, αυτή την ώρα, αλλά πολλοί άνθρωποι ήταν συγκεντρωμένοι στις γειτονιές, έξω απ'τα σπίτια τους, και συζητούσαν για τα γεγονότα της ημέρας. Ο Μπάχτον πήγε προς μια απ'αυτές τις παρέες, υποθέτοντας πως εκεί οι δαιμονάνθρωποι δε θα τον ακολουθούσαν.

«Γεια σου, ταξιδιώτη,» του είπε ένας άντρας, που απ' το παρουσιαστικό του φαινόταν πως ήταν γεωργός. «Ψάχνεις για μέρος να μείνεις;»

Ο τοξότης άκουσε βήματα πίσω του, αλλά όχι πολύ κοντά· οι Μαγκραθμέλιοι είχαν σταματήσει στην αρχή του δρόμου, για να κρυφακούσουν τι θα έλεγε.

«Ναι, καλέ μου άνθρωπε,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον στον γεωργό. «Και ξέρω πού να πάω: στο πανδοχείο του κυρ Βολν, στην ανατολική μεριά του χωριού. Πάντα μου άρεσε το φαγητό εκεί.»

«Τότε, καλή σου νύχτα, ταξιδιώτη,» είπε ο άντρας. «Εύχομαι να χορτάσεις την πείνα σου.»

Ο Μπάχτον προχώρησε, στρίβοντας σε μια γωνία, και βρέθηκε σ' έναν άδειο δρόμο. Αν οι δαιμονάνθρωποι τον είχαν ακούσει, θα κατευθύνονταν στην ανατολική μεριά του χωριού. Οπότε, εκείνος θα έκοβε σε μια πάροδο που γνώριζε και θα τους ξέφευγε, πηγαίνοντας στα δυτικά.

Ύστερα, από μερικά λεπτά βάδισμα, βρήκε το σοκάκι που αναζητούσε. Κοίταξε, για μια στιγμή, γύρω του. Κανείς δεν ήταν εκεί κοντά. Καμια σκιά δεν κινείτο. Όλα έμοιαζαν όπως έπρεπε να ήταν σε ένα ήσυχο χωριό. Τότε, γιατί ο τοξότης αισθανόταν ότι κάποιος τον παρακολουθούσε;

Η ιδέα του θα ήταν, επειδή τόση ώρα είχε τους Μαγκραθμέλιους στα νώτα του...

Μπήκε στον στενό δρόμο, βαδίζοντας γρήγορα, γιατί ένιωθε πως, για κάποιο λόγο, έπρεπε να βιαστεί. Αν οι δαιμονάνθρωποι έφταναν στο πανδοχείο του κυρ Βολν, δε θα τον έβρισκαν εκεί, οπότε μπορεί ν' αντιλαμβάνονταν ότι τους είχε εξαπατήσει. Και... ίσως να έκαναν κακό στον ιδιοκτήτη του μέρους. Ο Μπάχτον αισθάνθηκε ένοχος, για λίγο, αλλά, ύστερα, απομάκρυνε το συναίσθημα, γιατί τώρα ήταν ώρα να σκέφτεται περισσότερο τον εαυτό του, με τόσους μισάνθρωπους πίσω του.

...πίσω του...;

Αναπάντεχα, ήρθε ένας απότομος θόρυβος απο κεί. Σαν ένας μανδύας που ανεμίζει και, κατόπιν, πόδια που πατούν, απότομα, στο πλακόστρωτο.

Ο Μπάχτον, πάραυτα, γύρισε, τραβώντας το τσεκούρι μέσα απ' την κάπα του, γιατί ήξερε πως δεν είχε χρόνο να βγάλει το τόξο απ' την πλάτη και να περάσει βέλος στη χορδή.

Εμπρός του αντίκρισε έναν δαιμονάνθρωπο, με μαύρη κάπα και κουκούλα. Τα μάτια του άστραφταν στο σκοτάδι, μ' ένα εξώκοσμο μοβ-χρυσό χρώμα. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα μυτερό γιαταγάνι.

«Είπες ψέματα, άνθρωπε!» σφύριξε. «Κάτι τρέχει μ' εσένα.»

Άλλος ένας ήχος ήρθε, πάλι, πίσω απ' τον τοξότη, που ξαναγύρισε, τώρα εγκαίρως, για να δει έναν ακόμα Μαγκραθμέλιο να πηδά απ' την οροφή ενός χτιρίου και να προσγειώνεται στο σοκάκι. Να, λοιπόν, πώς τον είχαν βρει: είχαν σκαρφαλώσει στα σπίτια! Χίλιες κατάρεις!

«Πού κατευθύνεσαι –ταξιδιώτη;» απαίτησε ο πρώτος δαιμονάνθρωπος.

«Δε νομίζω πως είναι δουλειά σας να ξέρετε, κύριε,» αποκρίθηκε, πολιτισμένα, ο Μπάχτον, ενώ σκεφτόταν έναν τρόπο διαφυγής. «Αλλά, αν επιθυμείτε, τόσο να μάθετε σκοπεύω να επισκεφτώ έναν φίλο μου στο χωριό.»

«Φίλο, ε;» έκανε, μ' ένα φιδίσιο σφύριγμα, ο Μαγκραθμέλιος. «Εγώ άκουσα ότι επρόκειτο να πας σ' ένα πανδοχείο, στην ανατολική μεριά του χωριού· όμως, τώρα, κατευθύνεσαι δυτικά.»

«Είχα ξεχάσει το φίλο μου,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον, προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο. Ύστερα, τα μάτια του γυάλισαν, καθώς παρατήρησε κάτι. «Αλλά είναι αγένεια να κρυφακούτε τις κουβέντες των άλλων,» πρόσθεσε, και χίμησε στον δαιμονάνθρωπο με τέτοια ταχύτητα και αγριότητα, που εκείνος ούτε καν πρόλαβε να κινήσει το χέρι του, για να σηκώσει το γιαταγάνι που κρατούσε, ώστε ν' αποκρούσει.

Το κεφάλι έφυγε απ'τους ώμους του, και ο τοξότης πέρασε, σαν αστραπή, δίπλα του, πηδώντας μέσα στο παράθυρο του πίσω μέρους ενός στάβλου, ενώ Μαγκραθμέλιοι έπεφταν απ'τα χτίρια, γρυλίζοντας.

Καθώς περνούσε ανάμεσα απ'τα σταβλισμένα άτια, ο Μπάχτον σκεφτόταν πόσο τα είχε θαλασλώσει· τώρα, οι πιθανότητες να φύγει απ'τη Βαρονία της Τάθβιλ ήταν μικρές, αν όχι μηδαμινές –τον είχαν αντιληφθεί. Καλύτερα, να επέστρεφε στο κάστρο, προτού έχανε τη ζωή του. Όχι πως φοβόταν τον θάνατο· απλά, αν σκοτωνόταν τούτη τη βραδιά, δε θα κατάφερνε τίποτα –θα πέθαινε άσκοπα –και άσκοπα δεν ήθελε να πεθάνει.

Πετάχτηκε έξω απ'τον στάβλο, με τον ματοβαμμένο πέλεκυ στο δεξί του χέρι. Έτρεξε, μέσα στους δρόμους του χωριού, βασιζόμενος στ'ότι τους ήξερε καλύτερα απ'τους Μαγκραθμέλιους, ενώ, συγχρόνως, γνώριζε πως εκείνοι είχαν το πλεονέκτημα του να βρίσκονται στις οροφές των σπιτιών.

Μια παρέα χωριατών κλείστηκαν στα σπίτια τους, αφήνοντας τη γειτονιά έρημη, καθώς αντίκρισαν τον Μπάχτον να ζυγώνει, τρέχοντας, ενώ το όπλο του έσταζε αίμα. Έμοιαζε με κάποια φιγούρα που την είχες βγάλει από εφιάλτη, με την κουκούλα στο κεφάλι και την κάπα ν'ανεμίζει πίσω του.

Ένας δαιμονάνθρωπος πετάχτηκε στα δεξιά του, και ο τοξότης, αμέσως, του έσχισε την κοιλιά. Το κουφάρι σωριαζόταν στο πλακόστρωτο, καθώς εκείνος έφευγε, με μεγάλη σπουδή, ενόσω κι άλλοι δαιμονάνθρωποι έπεφταν απ'τα χτίρια, για να τον ακολουθήσουν, κάνοντας τους χωρικούς να τρέμουν, κοιτώντας απ'τα παράθυρα των σπιτιών τους.

Ο Μπάχτον, τρέχοντας, σα μανιακός, βγήκε απ'το Φέρμσαλ, και, ατενίζοντας τη δενδρώδη περιοχή, πριν το λόφο, αντιλήφθηκε σε τι δύσκολη κατάσταση ήταν. Αν εκεί καιροφυλακτούσαν Μαγκραθμέλιοι, την είχε άσχημα. Οπότε, ας έκανε τον κύκλο. Τώρα, ούτως ή άλλως, τον καταδίωκαν· σκοπός του ήταν να γλιτώσει.

Καταράστηκε τον εαυτό του που δεν κατάφερε να πάει το μήνυμα στο Βασιλιά.

Γύρισε πίσω του. Οι δαιμονάνθρωποι έρχονταν, με τις μαύρες κάπες ν'ανεμίζουν πάνω απ'τους ώμους τους, καθώς ένας δυνατός αέρας είχε σηκωθεί. Οι διαολεμένοι! Ο Μπάχτον σταμάτησε. Έβγαλε το τόξο απ'την πλάτη του και πέρασε ένα βέλος. Το ελευθέρωσε. Ένας Μαγκραθμέλιος σωριάστηκε, με μια κραυγή. Πέρασε ακόμα ένα βέλος. Το ελευθέρωσε, πάλι, σημαδεύοντας. Άλλος ένας διώκτης του σωριάστηκε. Οι υπόλοιποι πέντε, όμως, ζύγωναν –γρήγορα. Ο τοξότης πέρασε το τηλέμαχο όπλο του στην πλάτη κι άρχισε να τρέχει, ξανά.

Καθώς έκανε τον κύκλο της δενδρώδους περιοχής, είδε απο κεί ένα μηχανικό ον με φτερά και τέσσερα μακριά μέλη, που στο τέλος του καθενός υπήρχε ένα μεγάλο, επικίνδυνο νύχι, να έρχεται, πετώντας. Έμοιαζε μ'εκείνο που είχαν αντιμετωπίσει αυτός, ο Σόλμορχ κι ο Μάνκιν, στο δάσος στα νότια της Βαρονίας του Κνάβορ. Τότε, το είχαν νικήσει με τη βοήθεια της μαγείας της Χόλκραντ· τώρα, ο Μπάχτον τι θα έκανε;

Συνέχισε να τρέχει, όσο ταχύτερα τον πήγαιναν τα πόδια του. Αλλά το κατασκεύασμα των εχθρών του ήταν ακόμα ταχύτερο. Χτυπώντας τα φτερά του στον αέρα, ήρθε μπροστά απ'τον άντρα και άπλωσε τα νυχάτα, μακριά πόδια του, για να τον διαπεράσει.

Ο τοξότης πετάχτηκε πίσω, με μια κραυγή. Ένα από δαύτα του είχε γδάρει το στήθος.

«Καταραμένο πράμα!» Τράβηξε τον πέλεκυ απ'την ζώνη του, τον σήκωσε και τον κατέβασε, ορμητικά, στοχεύοντας τον πορφυρό λίθο στο κέντρο του σφαιρικού σώματος του μηχανικού όντος, ο οποίος έμοιαζε με μεγάλο μάτι. Τον πέτυχε, κάνοντάς τον να ραγίσει.

Το πλάσμα έβγαλε ένα παράξενο ήχο, καθώς άρχισε να κινείται στον αέρα σαν μεθυσμένο. Αλλά, πάλι, επιτέθηκε, με τα πόδια του. Ο Μπάχτον πήδησε, ξανά, όπισθεν. Δεν τολμούσε να κοιτάξει πίσω του, αλλά γνώριζε ότι οι Μαγκραθμέλιοι τον έφταναν! Σφίγγοντας,

οργισμένα, τα δόντια του, έκανε μια τελευταία προσπάθεια, επιχειρώντας, συγχρόνως, να χτυπήσει το «μάτι» του μηχανικού τέρατος και να φύγει, τρέχοντας.

Το τσεκούρι του πέτυχε, για άλλη μια φορά, τον πορφυρό λίθο στο κέντρο του σφαιρικού, μεταλλικού σώματος, θρυμματίζοντάς τον, και ο τοξότης πέρασε πλάι απ'τα συντρίμια του όντος, που σωριάστηκε στο έδαφος.

«Άνθρωπε!» άκουσε ένα γρύλισμα πίσω του. «Θα πεθάνεις!»

Το σφύριγμα μιας λεπίδας που σχίζει τον αέρα!

Ο Μπάχτον πήδησε στο πλάι, δίχως να σταματήσει να τρέχει, και το ξιφίδιο καρφώθηκε στον κορμό ενός χαμόδεντρου, μ'έναν κοφτό θόρυβο.

Ο τοξότης ανέβηκε στον λόφο, ακολουθώντας τον δρόμο, μετά απ'τη δενδρώδη περιοχή. Απ'την άλλη μεριά αντίκρισε μια ομάδα δέκα καβαλάρηδων νάρχεται. Κρατούσαν πυρσούς, και αναγνώρισε την Χόλκραδ ανάμεσά τους.

«Μπάχτον!» φώναζε ο Μάνκιν. «Μπάχτον!»

«Εδώ!» αποκρίθηκε εκείνος, τρέχοντας προς το μέρος τους, ενώ κατέβαινε τον λόφο.

Δεν άργησε να τους συναντήσει. «Μ'εντόπισαν,» είπε, λαχανιασμένος. «Πάμε πίσω, στο κάστρο.» Ανέβηκε στο άλογο της Χόλκραδ, πίσω απ'τη μάγισσα.

Έξι δαιμονάνθρωποι φάνηκαν νάρχονται, τρέχοντας, από ένα βραχώδες σημείο. Εκτόξευσαν κάτι μικρά, στρογγυλά πράγματα καταπάνω στους στρατιώτες της Βαρονέσας Τάθβιλ.

«Δίσκοι τηλεμεταφοράς!» φώναξε η Χόλκραδ. «Υποχωρήστε!»

Οι πολεμιστές χτύπησαν τ'άλογά τους στα πλευρά, με τα τακούνια των μποτών τους, κι έφυγαν, καλπάζοντας, ενώ στα νώτα τους φωτεινές θύρες άνοιγαν και Μαγκραθμέλιοι, οπλισμένοι με βαλλίστρες, έβγαιναν από μέσα. Τους σημάδεψαν και πέτυχαν αρκετούς, προτού οι υπόλοιποι προλάβουν ν'απομακρυνθούν αρκετά, για να γλιτώσουν τον θάνατο.

Η ομάδα των καβαλάρηδων πέρασε την τάφρο του κάστρου, καλπάζοντας γοργά. Ύστερα, η πύλη έκλεισε πίσω τους.

«Είστε καλά;» ρώτησε ο Σόλμορχ, που τους περίμενε, μαζί με την Τάθβιλ, στην αυλή του κάστρου.

«Απέτυχα,» είπε ο Μπάχτον, αφιππεύοντας. «Με συγχωρείτε. Με ξεγέλασαν.»

«Έκανες ό,τι μπορούσες,» τον καθησύχασε η Χόλκραδ, καθώς κι εκείνη κατέβαινε απ' τ' άλογό της. «Μη στενοχωριέσαι· θα στείλουμε το μήνυμα στον Βένγκριλ μ' άλλο τρόπο.»

«Πώς ξέρατε ότι ερχόμουν εδώ;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Δε σου είπα ότι με το φυλαχτό τούτο θα μπορώ να σε εντοπίσω, όπου κι αν είσαι;» Η Χόλκραδ έδειξε, με το βλέμμα της, το κόκαλο που κρεμόταν στο λαιμό του από ένα κορδόνι. «Όταν σ' αισθάνθηκα να επιστρέφεις, αμέσως, κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, έτσι προέτρεψα τον Μάνκιν να φύγουμε, πάραυτα, για να σε βρούμε.»

«Σας ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον. «Αν δεν είχατε έρθει έγκαιρα, θα ήμουν νεκρός –δίχως νάχω καταφέρει κάτι με το θάνατό μου.

»Όμως, τώρα, τι θα κάνουμε;» πρόσθεσε. «Αυτή ήταν η τελευταία μας ευκαιρία να ειδοποιήσουμε το Βασιληά.»

«Όπως είπε η Χόλκραδ, θα βρούμε άλλο τρόπο,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Γιατί οι τρόποι που μπορεί κανείς να προσπαθήσει κάτι είναι άπειροι. Και εγώ θα πρότεινα να κάνουμε εκείνη τη συμφωνία με τον Ήκνορ, γιατί κι αυτός ίσως σκεφτεί τίποτα αξιόλογο.» Λοξοκοίταξε την Τάθβιλ.

«Ας κοιμηθούμε,» πρότεινε η Βαρονέσα, αποφεύγοντας ν' απαντήσει. «Αύριο, θα σκεφτούμε με καθαρότερο μυαλό.» Τόνισε το «καθαρότερο μυαλό» ιδιαίτερα.

Οι άλλοι την ακολούθησαν, καθώς πήγαινε προς το κυρίως χτίριο του κάστρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14^ο

Ανταμοιβή για ένα καλό σχέδιο

Είμαι πτώμα!»
Ο Σόλμορχ κατέρρευσε, ανάσκελα, πάνω στο κρεβάτι της Τάθβιλ.

«Σήκω απο κεί!» πρόσταξε η Βαρονέσα, βάζοντας τις γροθιές στη μέση της. «Βγάλε τα ρούχα σου και ξαναπέσε –τα σκεπάσματα είναι φρεσκοπλυμένα.»

Ο ευγενής αναστέναξε, καθώς σηκωνόταν. «Ναι, μαμά. Μάλιστα, μαμά.» Άρχισε να γδύνεται.

«Δεν είμαι τόσο μεγάλη για νάμαι μαμά σου!» διαμαρτυρήθηκε η Τάθβιλ.

«Η μητέρα μου είναι νεκρή,» είπε ο Σόλμορχ. «Και δε μ'αρέσει να θυμάμαι τον τρόπο που πέθανε...»

«Πώς πέθανε;» ρώτησε η Τάθβιλ, ακουμπώντας το χέρι της, τρυφερά, στον ώμο του.

«Από θλίψη.» Ο Σόλμορχ έριξε το πουκάμισο του σε μια καρέκλα. «Μετά από το θάνατο του πατέρα μου απ'τους Μαγκραθμέλιους.» Κάθισε, για να λύσει τις μπότες του. «Γιαυτό απεχθάνομαι τον πόλεμο, Τάθβιλ. Μόνο δυστυχία μπορεί να φέρει. Εύχομαι, όλοι να μπορούσαν να λύσουν τις διαφορές τους με τα λόγια. Εύχομαι να ερχόταν μια εποχή που οι μάχες και τα όπλα δε θα ήταν παρά μόνο μια δυσάρεστη ανάμνηση στο μυαλό των κατοίκων ολάκερου του Άρμπεναρκ.»

«Μια τέτοια εποχή μπορεί να έρθει,» είπε η Βαρονέσα, περνώντας τα δάχτυλά της μέσα στα μαύρα μακριά μαλλιά του.

Ο Σόλμορχ έριξε τις μπότες του παραδίπλα. «Αποκλείεται,» αποκρίθηκε, λυπημένα. Ύστερα, σκέφτηκε ότι, ίσως, ήταν πολύ

απολύτος, και πρόσθεσε: «Η πιθανώς, κάποτε... κάποτε, μετά από εκατοντάδες –ή χιλιάδες– χρόνια...» Έβγαλε το παντελόνι του και γλίστρησε μέσα στα σκεπάσματα του κρεβατιού.

Η Βαρονέσα τον μιμήθηκε, καθώς ήταν ντυμένη μόνο με μια πράσινη ρόμπα. Ο ευγενής την αγκάλιασε, σφίγγοντάς τη πάνω στο στήрно του.

«Τάθβιλ...» είπε. «Δε θα σκεφτείς καθόλου να κάνουμε εκείνη τη συμφωνία με τον Έκνορ;»

«Όχι,» απάντησε η Βαρονέσα, ενώ χασμουριόταν.

«Μα γιατί;» διαμαρτυρήθηκε ο Σόλμορχ. «Γιατί δε θέλεις ούτε καν να το σκεφτείς; Δεν είναι και τόσο τραγικό αυτό που σου ζήτησε.»

«Δεν είναι;» απόρησε η Τάθβιλ. «Μου είπε να τους αφήσω να φύγουν, σα να μη συνέβη τίποτα –σα να ήταν φίλοι μας, ενώ είναι καταραμένοι κατάσκοποι της Αργκανθικιανής Δούκισσας Ζέκαλ!»

«Ο Έκνορ, όμως, ίσως σκεφτεί κάτι. Δεν υποστηρίζω πως είναι εξυπνότερος από μας, αλλά καλύτερα δεν είναι να σκέφτονται δύο μυαλά παραπάνω για το πώς θα ξεφύγουμε απ'τους Μαγκραθμέλιους –και εννοώ αυτόν και τη Βόλκκρα, γιατί η Μίκθαλ δεν έχει συνέλθει ως τώρα.»

«Σόλμορχ. Ακόμα και να βρουν τρόπο να φύγουμε απ'το κάστρο, δεν είμαι διατεθειμένη να τους αφήσω να επιστρέψουν στο Αργκανθικ· θα τους παραδώσω στο Βασιλιά, όπως τους αξίζει. Και μη μου πεις να κάνω ψεύτικη συμφωνία μαζί τους, γιατί δεν συνηθίζω να μην κρατάω το λόγο μου!»

Ο ευγενής ανασήκωσε τους ώμους του. «Δε θα πρότεινα κάτι τέτοιο. Κι εγώ πάντα κρατάω το λόγο μου.» Ξεφύσησε.

«Μην απογοητεύεσαι,» ζήτησε η Τάθβιλ. «Ο Έκνορ και η Βόλκκρα είμαι βέβαιη πως λίγα θα ήταν σε θέση να μας προσφέρουν. Άσε που μπορεί να εκπονούναν ένα σχέδιο έτσι ώστε να γλιτώσουν μόνο τους εαυτούς τους. Τους Αργκανθικιανούς τούς έχω ικανούς για οτιδήποτε.

»Και, στο κάτω-κάτω, κι εσύ το είπες: υπάρχουν άπειροι τρόποι για να κάνει κανείς κάτι.»

«Το πρόβλημα, όμως, είναι να τους σκεφτεί αυτούς τους άπειρους τρόπους,» φιλοσόφησε ο Σόλμορχ.

** ** *

Ήταν νύχτα και ο Μάνκιν στεκόταν στις επάλξεις του κάστρου της Τάθβιλ, αγναντεύοντας τους τόπους της Βαρονίας, που ήταν τυλιγμένοι στο σκοτάδι.

Πώς μπορούσε κάποιος να φύγει από δώ δίχως να τον αντιληφθούν οι Μαγκραθμέλιοι; Αυτό το ερώτημα έτρωγε το νου του σαν το σαράκι. Ο αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ δεν γνώριζε καθόλου τούτα τα μέρη, έτσι δε μπορούσε να σκεφτεί ένα σχέδιο, για να ξεγλιστρήσει ένας μαντατοφόρος απαρατήρητος. Και, φυσικά, το σκοτάδι αυτή την ώρα δεν τον βοηθούσε διόλου να ερευνήσει την περιοχή με το βλέμμα του.

Αλλά ακόμα κι αν ήξερε τους τόπους γύρω απ'το κάστρο, σε τι θα τον βοηθούσε αυτό, από τη στιγμή που δεν ήξερε, επίσης, πού κρύβονταν οι δαιμονάνθρωποι, ποια μέρη έλεγχαν; Μπορεί να έβρισκε ένα σημείο απ'όπου πίστευε πως θα ήταν εύκολο κανείς να φύγει απ'τη Βαρονία, όμως ίσως, τελικά, εκείνο να ήταν ένα απ'τα λημέρια των Μαγκραθμέλιων. Και δε χρειαζόταν πολλοί από δαύτους να σε δουν. Ένας να σε αντιλαμβανόταν μπορούσε ν'ανοίξει μια από κείνες τις μαγικές θύρες και νάρθουν, μέσα σε δευτερόλεπτα, άλλοι είκοσι!

Διάβολοι!... γρύλισε εντός του ο Μάνκιν.

Πλησίασε έναν στρατιώτη που έκανε τη βάρδια του. «Καλησπέρα, φίλε μου.»

«Καλησπέρα σας, κύριε,» αποκρίθηκε αυτός, ένας ψηλός, ξανθός νέος, με μακριά μαλλιά που έβγαιναν απ' τις άκρες του κράνους του.

«Τι λέγεται στο στρατώνα για τον αποκλεισμό;» ρώτησε ο Μάνκιν.

«Υπάρχει αναστάτωση για τούτο το θέμα, κύριε,» αποκρίθηκε ο σκοπός. «Βασικά, αναρωτιόμαστε για πόσο θα κρατήσει. Τι θα κάνουν, τελικά, οι Μαγκραθμέλιοι με μας. Την προηγούμενη φορά, έστειλαν δολοφόνους εναντίον μας—»

«Αυτό δε θα ξανασυμβεί,» τον διαβεβαίωσε ο Μάνκιν. «Η Χόλκραντ το φρόντισε. Ύφανε τα μάγια της, τα οποία, τώρα, προστατεύουν το κάστρο απ' τις μαγικές θύρες που ανοίγουν οι συσκευές των δαιμονοανθρώπων.»

«Όπως και νάχει, κύριε, τι θα γίνει, στο τέλος;» έθεσε το ερώτημα ο στρατιώτης. «Μοιάζει να είμαστε καταδικασμένοι. Μια ανοιχτή πολιορκία θα ήταν προτιμότερη.»

«Δεν τους συμφέρει να μας πολιορκήσουν ανοιχτά,» είπε ο Μάνκιν. «Γιατί, μάλλον, δεν είναι τόσοι πολλοί, ώστε να ελπίζουν ότι θα μας νικήσουν, ούτε τόσο καλά εξοπλισμένοι. Επίσης, άμα αρχίσει πολιορκία, τα νέα θα μαθευτούν, και ο Δούκας της Χάργκοκ θα στείλει το στρατό του εδώ και θα τους κομματιάσει τους διαολεμένους τους Μαγκραθμέλιους.»

Ύστερα, ρώτησε: «Έχει κανείς από σας καμια ιδέα για το πώς μπορούμε να ξεγλιστρήσουμε από δαύτους;»

Ο στρατιώτης κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, κύριε.»

«Γιατί; Δεν υπάρχουν στρατηγικά μυαλά εδώ πέρα;» Ο Μάνκιν είπε να θίξει την περηφάνια του πολεμιστή, για να τον παρακινήσει να σκεφτεί· και εκείνος, με τη σειρά του, να παρακινήσει τους υπόλοιπους στο στρατόνα.

«Κύριε, δεν πληρωνόμαστε για να σκεφτόμαστε σχέδια. Ο στρατηγός πληρώνεται γι' αυτό. Και, γενικά, παίρνουμε διαταγές απ' αυτόν και τη Βαρονέσα,» εξήγησε ο στρατιώτης.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν, σκεπτικός. Μετά, τον χτύπησε, συντροφικά, στον ώμο. «Καλό κουράγιο, μέχρι το τέλος της βάρδιας σου, πολεμιστή,» του είπε, καθώς τον άφηνε μόνο. Μια ιδέα του είχε έρθει.

«Γεια σας, κύριε,» τον χαιρέτισε ο σκοπός, βλέποντάς τον ν' απομακρύνετε γρήγορα.

** ** *

«Έχω μια ιδέα,» δήλωσε ο Μάνκιν στους άλλους, όταν, το πρωί, είχαν όλοι συγκεντρωθεί για να φάνε.

«Ελπίζω αυτή να λύσει το πρόβλημά μας,» είπε η Τάθβιλ, αλείφοντας ένα κομμάτι ψωμί με μαρμελάδα.

«Δεν είμαι σίγουρος για τούτο, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε ο Μάνκιν. «Όμως, σίγουρα, θα παρακινήσει τους στρατιώτες σου να βάλουν το μυαλό τους να λειτουργήσει λίγο.»

«Λοιπόν, τι είναι;» ζήτησε να μάθει η Τάθβιλ, γεμάτη περιέργεια.

«Θα δηλώσεις ότι όποιος βρει ένα καλό σχέδιο, για να φύγει ένας μαντατοφόρος απ' το κάστρο, θα πληρωθεί –την τιμή εσύ θα την ορίσεις, βέβαια, όχι εγώ,» είπε ο Μάνκιν.

Η Τάθβιλ συνοφρυώθηκε. «Έχεις δίκιο. Θα το κάνω.» Στράφηκε στον Σόλμορχ. «Έτσι, θα έχουμε, συγχρόνως, πολλά μυαλά να σκέφτονται προς την επίτευξη του στόχου μας, χωρίς να χρειαστεί να κλείσουμε συμφωνία με τον Ήκνορ.»

Ο ευγενής έγενεψε καταφατικά, δίχως να πει τίποτα.

«Εγώ, πάντως, χτες βράδυ, είχα μια ευκαιρία να ειδοποιήσω το Βασιλιά και τα θαλάσσωσα,» αναστέναξε ο Μπάχτον, απογοητευμένος. «Δε σκέφτηκα ότι οι καταραμένοι Μαγκραθμέλιοι μπορεί νάχαν ανεβεί στις στέγες...»

«Στις στέγες;» απόρησε ο Σόλμορχ. «Τι εννοείς; Δε μας λες όλη την ιστορία; Ακριβώς τι συνέβη.»

Ο Μπάχτον τούς διηγήθηκε όσα είχε περάσει το προηγούμενο βράδυ.

«Τα μυαλά τους είναι, αναμφίβολα, διαβολικά,» παρατήρησε ο Μάνκιν.

«Αν δεν ήταν,» πρόσθεσε η Χόλκραδ, «ποτέ δε θα κατασκεύαζαν τις συσκευές που κατασκευάζουν. Είναι τελείως διαφορετικά όντα από μας.»

** ** *

Όταν κι ο Βάνσπαρχ υψώθηκε απ'τον δυτικό ορίζοντα του Άρμπεναρκ, η Βαρονέσα Τάθβιλ συγκέντρωσε τους στρατιώτες της στην αυλή του κάστρου, ενώ εκείνη στεκόταν σε ένα μπαλκόνι πάνωθό τους. Ήταν ντυμένη με ένα μαύρο φόρεμα, το οποίο έπεφτε μέχρι λίγο πιο κάτω απ'τα γόνατά της, απ'όπου άρχιζαν οι μελανές μπότες της, που γυάλιζαν. Απ'τους ώμους της κρεμόταν ένας λευκός μανδύας, με γούνα, και στο λαιμό της ήταν τυλιγμένο ένα μπλε μαντίλι. Τα μακριά, καστανά μαλλιά της παρασέρνονταν απ'τον κρυστάλλο αέρα.

«Καθώς όλοι γνωρίζετε,» είπε, «είμαστε παγιδευμένοι από τους Μαγκραθμέλιους. Αφήνουν τους ταξιδιώτες να έρχονται στην Βαρονία μας ελεύθερα, αλλά δεν επιτρέπουν να φύγει κανένας που μπορεί να είναι αγγελιαφόρος μας, σταλμένος να ειδοποιήσει το Βασιλιά. Και επειδή, ύστερα από κάποιες προσπάθειές, βασισμένες πάνω σε δικά μου σχέδια και των συμβούλων μου, έχουμε αποτύχει να ξεγλιστρήσουμε απ'τους δαιμονοανθρώπους, ζητώ τη βοήθειά σας. Ως έμπειροι πολεμιστές όλοι σας, πιστεύω, θα μπορείτε να σκεφτείτε κάποιο σχέδιο, για να περάσουμε έναν αγγελιαφόρο κάτω απ'τη μύτη των Μαγκραθμέλιων. Και όποιος έρθει σε μένα με μια καλή ιδέα, θα ανταμειφθεί με πεντακόσιες χρυσές κορόνες. Συμφωνείτε;»

Φωνές συγκατάθεσης ακούστηκαν απ'τους στρατιώτες.

«Ωραία,» είπε η Βαρονέσα. «Τότε, περιμένω αποτελέσματα.» Και μπήκε, πάλι, στο κεντρικό χτίριο του κάστρου, για να συναντήσει τον Σόλμορχ και τους άλλους σε ένα σαλονάκι.

Εκείνοι κάθονταν κοντά σ'ένα τζάκι, σιωπηλοί και πίνοντας κόκκινο κρασί.

«Λοιπόν, τελείωσες;» ρώτησε ο ευγενής την Τάθβιλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Βαρονέσα και πήρε θέση σε μια πολυθρόνα, πλάι του.

«Σε πόσο καιρό να περιμένουμε αποτελέσματα;» ζήτησε να μάθει η Χόλκραδ.

«Αυτά τα πράγματα δε γίνονται ιδιαίτερα γρήγορα,» είπε ο Μάνκιν. «Θα χρειαστεί, τουλάχιστον, ένα πενήνήμερο. Βέβαια, στην αρχή, θα έρθουν μερικοί με κάτι εντελώς ηλίθια σχέδια, πιστεύοντας ότι θα ανταμειφθούν. Αλλά εμείς, φυσικά, θα πρέπει να περιμένουμε για το ένα και καλό σχέδιο.»

«Αν αυτό, τελικά, εκπονηθεί,» συμπλήρωσε ο Μπάχτον.

Ο Μάνκιν έγνεψε καταφατικά. «Γιατί πιθανώς κανείς να μη σκεφτεί τίποτα αξιόλογο. Αλλά, θα δείξει...»

** ** *

Όπως είχε προβλέψει ο Μάνκιν, αρχικά, ήρθαν αρκετοί πολεμιστές στη Βαρονέσα Τάθβιλ, προτείνοντας ένα σωρό παντελώς ηλίθια σχέδια, με την ελπίδα να πάρουν την ανταμοιβή, μέχρι που εκείνη έφτασε σε τέτοιο σημείο, ώστε να εξοργιστεί και να δηλώσει πως «απο δώ και πέρα κανείς να μην ζητήσει να με δει, αν δεν πιστεύει ότι το σχέδιό του θα επιτύχει σίγουρα». Έτσι, για μερικές μέρες, τα πράγματα ηρέμησαν, και μια πλήξη κατέλαβε τον Σόλμορχ και τους άλλους, καθώς δεν είχαν πολλά να κάνουν μέσα στο κάστρο.

Μια μέρα, ο ευγενής βόλταρε σε μια μεγάλη αίθουσα, όπου στους τοίχους ήταν κρεμασμένα τα πορτραίτα των προγόνων της Βαρονέσας. Υπήρχαν πορτραίτα μέχρι και πέντε γενεών παλιά. Του γόνου της οικογένειας των Έχμελθ τού άρεσε κάθε είδους τέχνη, κι έτσι είχε έρθει εδώ για να σκοτώσει την ώρα του.

Στάθηκε μπροστά στον πίνακα ενός άντρα με κοντά, γκριζα μαλλιά και γένι στο σαγόνι. Τα μάτια του ήταν κατάμαυρα, και ο Σόλμορχ θα μπορούσε να ορκιστεί ότι τον κοίταζαν από κάποιο τόπο έξω απ'τον Άρμπεναρκ. Τόσο πολύ τον είχε επηρεάσει το βλέμμα του συγκεκριμένου προγόνου της Τάθβιλ, που αναπήδησε, μόλις άκουσε μια φωνή πίσω του:

«Θαυμάζεις τη ζωγραφική, Σόλμορχ;»

«Μπάχτον,» αποκρίθηκε ο ευγενής. «Μου έκοψες το αίμα.»

«Με συγχωρείς,» είπε ο πλανόδιος τοξότης. «Δεν ήξερα ότι ήσουν τόσο απορροφημένος.»

«Δεν ήμουν –στην αρχή,» εξήγησε ο Σόλμορχ. «Μετά... Αυτά τα μάτια τούτου του κυρίου δεν είναι ιδιαίτερα παράξενα;»

«Παράξενα;» σήκωσε ένα φρύδι του ο Μπάχτον.

«Εννοώ, μοιάζουν αληθινά –πολύ αληθινά,» διευκρίνισε ο ευγενής.

«Θα σε γελάσω, Σόλμορχ,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον. «Ποτέ δεν είχα ιδιαίτερη κλίση προς τις καλές τέχνες. Μισθοφόρος είμαι, όπως γνωρίζεις· ένας άνθρωπος που κυνηγά την τύχη του. Σ'όλη τούτη την ιστορία έμπλεξα μήπως ο Δούκας της Χάργκοχ είχε την καλοσύνη να δώσει καμια ανταμοιβή σ'εκείνον που θα έλυνε το μυστήριο των εμφανιζόμενων περιέργως σ'αυτές τις περιοχές δαιμονανθρώπων. Αλλά φαίνεται πως, τελικά, ξέμεινα εδώ, στο κάστρο.»

«Από πού κατάγεςαι, Μπάχτον;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Απ'το Δουκάτο Σνοργκ, βόρεια του Βασιλικού Δουκάτου. Συγκεκριμένα, από μια βαρονία εκεί. Η μητέρα μου ανήκε στην ευγενική οικογένεια των Φέρζελ· ο πατέρας μου ήταν γιος του Βαρόνου της περιοχής. Δε νομίζω πως παντρεύτηκαν από αγάπη.»

«Και γιατί έφυγες απο κεί;»

«Βαρέθηκα τις συμβατικότητατες και τους καθωσπρεπισμούς της ‘καλής κοινωνίας’,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον. «Ήμουν, βλέπεις το ‘μαύρο πρόβατο’ της οικογένειας –εκείνος που δεν του άρεσαν οι χοροί, οι κοινωνικές συναναστροφές. Ο πατέρας μου έλεγε πως θα

είχε πρόβλημα να βρει γυναίκα να με παντρέψει. Δεν έμοιαζα με τον αδελφό μου, που ήταν... ‘καλό και συνετό παιδί’.

»Τέλος πάντων, τους σιγάθηκα όλους κι έφυγα,» κατέληξε ο πλανόδιος τοξότης. Ύστερα, πρόσθεσε, μ’ένα μειδίαμα: «Εσύ, Σόλμορχ, μου θυμίζεις, κάπως, τον αδελφό μου. Αλλά υποθέτω πως όλοι οι γαλαζοαίματοι έτσι είστε· μόνο εγώ είμαι διαφορετικός.»

«Μην το λες μ’αυτόν τον τρόπο, φίλε μου. Δεν είσαι διαφορετικός όπως το εννοείς. Εξάλλου, φαντάσου πώς θα ήταν η ζωή αν ολάκερος ο Άρμπεναρκ κατοικείτο από ίδιους ανθρώπους – αναμφίβολα, βαρετή, δε νομίζεις;»

Ο Μπάχτον χαμογέλασε. «Σόλμορχ, λυπάμαι που σε έβρισα· ήταν λάθος μου.»

«Με έβρισες;» απόρησε ο ευγενής, με έκδηλη απορία στα μάτια.

Ο Μπάχτον γέλασε. «Σε κατηγορήσα ότι μοιάζεις με τον αδελφό μου. Αλλά το παίρνω πίσω!»

Κι ο Σόλμορχ γέλασε, μαζί με τον πλανόδιο τοξότη.

Άρχισαν να φεύγουν απ’την αίθουσα των προγόνων της Τάθβιλ, βαδίζοντας ανέμελα.

«Τελικά, η προσωπικότητα του καθενός εξαρτάται απ’τον ίδιο κι όχι απ’τη γενιά του, υποθέτω,» συμπέρανε ο Μπάχτον.

«Συμφωνώ μ’αυτό, απολύτως,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

** ** *

«Ίσως να μην υπάρχει τρόπος διαφυγής,» είπε η Τάθβιλ. «Τόσο καιρό περιμένουμε οι στρατιώτες μου να σκεφτούν κάτι, ενώ κι εμείς σκεφτόμαστε, συγχρόνως, αλλά τίποτα δεν έχουμε σκαρφιστεί. Τουλάχιστον, τίποτα που να μπορεί να πετύχει.»

Η Βαρονέσα και οι υπόλοιποι κάθονταν γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι, παίρνοντας μεσημεριανό.

«Ίσως χρειαζόμαστε περισσότερο χρόνο –κι εμείς κι εκείνοι,» υπέθεσε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ κοπάνησε τη γροθιά της στο τραπέζι. «Αναρωτιέμαι για πόσο θα κρατήσει τούτος ο αποκλεισμός! Ποτέ δε θα φύγουν οι καταραμένοι; Θα μας κρατάνε εδώ μέχρι να γεράσουμε και να πεθάνουμε;»

«Αυτό δε σας βάζει σε σκέψεις;» ρώτησε η Χόλκραδ. «Τι προσπαθούν να επιτύχουν; Πόσο χρόνο θέλουν να κερδίσουν; Και το πιο σημαντικό –γιατί;»

«Κάτι που γνωρίζουμε, προφανώς, δεν επιθυμούν να το μάθει ο Βασιληάς,» κατέληξε ο Σόλμορχ.

«Τι όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Μπάχτον.

«Το ότι ο δρόμος δεν είναι στοιχειωμένος,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ· «ή το ότι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι έρχονται απο κεί...»

«Μα αυτοί υποστηρίζουν πως δεν έχουν καμια σχέση με τους Μαγκραθμέλιους,» τόνισε ο Μπάχτον.

«Ίσως, όμως, να έχουν οι Μαγκραθμέλιοι μ'αυτούς,» εξήγησε ο Σόλμορχ.

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Δηλαδή, μπορεί οι δαιμονάνθρωποι να θέλουν να συνεχίζουν νάρχονται κατάσκοποι απ'το Αργκανθικ στο Σαραόλν.»

«Γιατί;»

Ο Σόλμορχ μόρφασε, δείχνοντας την άγνοιά του. «Αυτό δε το ξέρω, και δε μπορώ να το φανταστώ.»

«Επίσης, ίσως να μην επιθυμούν να μαθευτεί ότι ο Πόνκιμ είναι ανακατεμένος στην όλη υπόθεση,» πρόσθεσε η Τάθβιλ. «Αν, όντως, ισχύει κάτι τέτοιο.»

«Δεν μας βλέπω να βγάζουμε συμπέρασμα,» είπε ο Μπάχτον.

Τότε, ένας στρατιώτης πλησίασε το τραπέζι και είπε: «Βαρονέσα μου, μπορώ να σας μιλήσω;»

«Σχετικά με τι;» ρώτησε εκείνη.

«Με ένα σχέδιο που έχω στο νου μου,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης. «Δεν είναι επιπόλαιο· το συλλογιέμαι πολλές μέρες, προσπαθώντας

να βρω μειονεκτήματα, αλλά πιστεύω πως έχει μια μεγάλη πιθανότητα επιτυχίας.»

«Μίλησέ μας,» τον παρότρυνε η Τάθβιλ.

«Τους εμπόρους οι Μαγκραθμέλιοι τούς αφήνουν να μπαίνουν στη Βαρονία, έτσι δεν είναι;»

Η Βαρονέσα έγνεψε καταφατικά.

«Ωραία. Τότε, μπορεί ένας από τους στρατιώτες μας που περιπολούν στα χωριά να δώσει το μήνυμά σας σε έναν απ'τους εμπόρους, ώστε εκείνος να το μεταφέρει στο Βασιλιά Βένγκριλ.»

Η Τάθβιλ συνοφρυώθηκε, για λίγο, συλλογιζόμενη το σχέδιο.

«Είναι τέλειο!» είπε ο Σόλμορχ. «Εγώ συμφωνώ. Αυτός ο άνθρωπος»—αναφερόταν στον στρατιώτη—«αξιζεί παραπάνω από πεντακόσιες χρυσές κορόνες!»

«Κι εγώ συμφωνώ,» δήλωσε ο Μπάχτον.

«Ναι, κι εγώ,» έγνεψε, με το κεφάλι, ο Μάνκιν, ενώ η Χόλκραδ έμεινε σιωπηλή.

«Τότε, δεν μου αφήνετε άλλη επιλογή παρά να συμφωνήσω,» είπε η Τάθβιλ, αν κι απ'το πλατύ χαμόγέλό της, φαινόταν πως πραγματικά συμφωνούσε. Και προς τον πολεμιστή: «Σ'ευχαριστώ. Για την υπηρεσία σου, θα ανταμειφθείς με πεντακόσιες χρυσές κορόνες, όπως υποσχέθηκα πως θα έδινα σ'όποιον εκπονούσε ένα καλό σχέδιο.»

«Δική μου ήταν η ευχαρίστηση να σας εξυπηρετήσω, όσο αρτιότερα δύναμαι, Βαρονέσα μου,» απάντησε εκείνος. Ύστερα, συνέλεξε την ανταμοιβή του και έφυγε απ'την τραπεζαρία.

«Ωραία η σκέψη του φιλαράκου,» είπε ο Μάνκιν. «Έξυπνος άνθρωπος. Κάτι τέτοιοι αξίζουν όσο δέκα άλλοι μισθοφόροι.»

«Λοιπόν, πότε θα βάλουμε το σχέδιο σ'εφαρμογή;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Αμέσως,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ.

«Στάσου λίγο,» της είπε ο Σόλμορχ. «Κάποιος θα πρέπει να πείσει τον έμπορο να μεταφέρει το μήνυμα για μας.»

«Να τον πείσει;» απόρησε η Τάθβιλ. «Πρόκειται για κάτι που αφορά όλο το Σαραόλν και πηγαίνει, κατευθείαν, στον Βασιληά!»

«Όμως ο έμπορος δεν είναι μαντατοφόρος, και μπορεί κάλλιστα ν'αρνηθεί, αν πιστεύει πως απειλείται ο ίδιος ή τα εμπορεύματά του, με το μήνυμα που μεταφέρει.»

«Και τι προτείνεις;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Να του δώσουμε λόγο να μεταφέρει την επιστολή μας,» εξήγησε ο Σόλμορχ. «Χρυσάφι. Όλοι οι έμποροι είναι λίγο ως πολύ άπληστοι...»

«Πάλι, χρυσάφι;» διαμαρτυρήθηκε η Τάθβιλ. «Μόλις πληρώσαμε τον στρατιώτη με πεντακόσιες χρυσές κορόνες! Τι έξοδα θάχουμε, τέλος πάντων, για να στείλουμε ένα μήνυμα;»

«Όχι ένα οποιοδήποτε μήνυμα,» της είπε ο Σόλμορχ. «Στην συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει να πληρώσουμε –και μάλιστα αρκετά χρήματα–, για να φτάσει στο Βασιληά. Οι έμποροι δεν είναι βλάκες· κανένας τους δε θα διακινδυνέψει να του επιτεθούν δαιμονάνθρωποι –εκτός κι αν έχει λόγο.»

«Πόσα υπολογίζεις, δηλαδή;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Χίλια χρυσά νομίσματα,» δήλωσε ο Σόλμορχ.

«Χί-!» άρχισε η Τάθβιλ, αλλά σταμάτησε τον εαυτό της. «Καλά... Αν είναι για το καλό του Βασιλείου, ας τα δώσουμε.»

«Κι εγώ θα διαπραγματευτώ μαζί του,» είπε ο Σόλμορχ. «Γιατί, όπως ήδη εξήγησα, οι έμποροι είναι άπληστοι, και αυτός με τον οποίο θα κάνουμε παζάρια θα ζητήσει όσο πιο πολλά μπορεί. Οπότε, θα ξεκινήσω με μια τιμή, για παράδειγμα, πεντακόσιες χρυσές κορόνες και, ύστερα, θα την ανεβάσω μέχρι τις χίλιες. Και θα του πω: 'ορίστε σου δίνω τα διπλάσια, μη μου πεις ότι και τώρα δε δέχεσαι!' Καταλάβετε;»

«Εντάξει, Σόλμορχ,» συμφώνησε η Τάθβιλ. «Εσύ θ'αναλάβεις τις διαπραγματεύσεις.»

** ** *

Ο έμπορος είχε περάσει τα σύνορα της Βαρονίας της Τάθβιλ και κατευθυνόταν προς ένα χωριό. Αυτό που ονομαζόταν Φέρμσαλ. Είχε ακούσει κάτι φήμες, ότι μια βραδιά φαντάσματα έτρεχαν στους δρόμους του, αλλά δεν πίστευε σε τέτοιες δεισιδαιμονίες. Εξάλλου, εκεί πάντα έπιανε καλές τιμές η πραμάτεια του, για κάποιο λόγο· ίσως το μέρος να ήταν τυχερό γι' αυτόν.

Ήταν ένας μεσήλικας άντρας με μακριά, μαύρα μαλλιά, που είχαν αρκετές τούφες γκρίζων ανάμεσά τους. Φορούσε μια μπεζ κάπα πάνω απ' την πράσινη τουνίκα και το καφέ παντελόνι του, και καβαλούσε ένα μαύρο άτι, πηγαίνοντας μπροστά από δυο κάρα, τα οποία μετέφεραν τα εμπορεύματά του: κουβέρτες, κουρτίνες, χαλιά – τέτοιου είδους πράγματα.

Έβλεπε το Φέρμσαλ εμπρός του, όταν μια έφιππη ομάδα εφτά στρατιωτών ήρθε, καλπάζοντας, προς το μέρος του. Όλοι τους φορούσαν διχτυωτές αρματωσιές και μαύρες κάπες.

«Σταμάτα, έμπορε!» πρόσταξε μια πολεμίστρια.

«Τι θα επιθυμούσατε, κυρία μου;» ρώτησε εκείνος, ευγενικά.

Τότε, ένας άντρας με κουκούλα στο κεφάλι τον πλησίασε. «Η Βαρονέσα Τάθβιλ ζητά να της κάνεις μια υπηρεσία.»

Ο έμπορος ήταν φανερά παραξενεμένος. «Τι είδους υπηρεσία μπορεί να ζητά η Βαρονέσα τούτου του τόπου από μένα;» συνοφρυώθηκε.

«Θέλει να παραδώσεις μια επιστολή στον Βασιληά Βένγκριλ, και να μη μιλήσεις καθόλου γι' αυτό, μέχρι ο μονάρχης μας να την έχει στα χέρια του,» είπε ο Σόλμορχ, κάτω απ' τη σκιά της κουκούλας του.

«Γιατί... γιατί η Βαρονέσα να αναθέσει σε μένα να μεταφέρω ένα μήνυμα;» απόρησε ο έμπορος.

Ο Σόλμορχ αποφάσισε να πει την αλήθεια, για να μην μπλέξει τα πράγματα περισσότερο από όσο ήταν· επειδή υπήρχε κίνδυνος ο πραματευτής να τον περάσει για ψεύτη και να μην κάνει, τελικά, ό,τι

του πει, ή να ισχυριστεί ότι θα το κάνει, ενώ, στην πραγματικότητα, δεν θα ήταν πρόθυμος να παραδώσει την επιστολή. «Γιατί εσένα δε θα σε κυνηγήσουν οι δαιμονάνθρωποι που βρίσκονται, τον τελευταίο καιρό, σε τούτα τα μέρη· δε θα γνωρίζουν τι μεταφέρεις –θα νομίζουν πως δεν είσαι τίποτα παραπάνω από ένας απλός έμπορος.»

«Μάλιστα...» είπε, αργά, ο άντρας. «Αλλά αυτό είναι λιγάκι επικίνδυνο, δεν είναι, κύριε; Δε θα μπορούσα να βάλω τον εαυτό μου σε τέτοιο κίνδυνο... ούτε το εμπόρευσμά μου...»

«Μα, φυσικά, η Βαρονέσα θα σε πληρώσει για να κάνεις τη δουλειά της –και είναι γενναιόδωρη γυναίκα,» τόνισε ο Σόλμορχ.

Ο έμπορος έσμιξε τα φρύδια του, ρωτώντας, συνωμοτικά: «Πόσα;»

«Τετρακόσια,» του είπε ο Σόλμορχ, το ίδιο συνωμοτικά, αποφασίζοντας, τελικά, να προτείνει λιγότερα από πεντακόσια, για αρχή.

«Τετρακόσια;... Χα! Ξέρεις, εγώ βάζω σε κίνδυνο τη ζωή μου, φίλε! Μπορεί να μου μπήξουν κανένα πολύ όμορφο στολισμένο ξιφίδιο στη ράχη.»

«Μην γίνεσαι, όμως, παράλογος με τις χρηματικές σου απαιτήσεις,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο ευγενής.

Ο έμπορος κούνησε το κεφάλι του. «Δε μπορώ να ρισκάρω τόσα πολλά για τόσα λίγα...»

Ο Σόλμορχ αναστέναξε και είπε, σα να έκανε κάποια μεγάλη παραχώρηση: «Έστω, φίλε, πεντακόσια.»

«Πεντακόσια;» κάγχασε ο έμπορος. «Ε, όχι δα! Δεν είναι τόσο περισσότερα απ'τα τετρακόσια.»

«Εξακόσια-πενήντα,» πρότεινε ο Σόλμορχ.

«Με συγχωρείς, κύριος –στα πενήντα κολλάς; Γιατί όχι εφτακόσια;» είπε ο έμπορος.

«Άκουσε να δεις, φίλε μου,» τόνισε ο Σόλμορχ –«άμα δε μας κάνεις εσύ τη δουλειά, θα βρούμε άλλον –κι εκείνος θα τα τσεπώσει, ενώ εσύ θα μείνεις με το πουγκί σου άδειο· μπήκες; Αλλά, άντε, επειδή βλέπω ότι όντως είναι επικίνδυνο αυτό που σου ζητάμε, εφτακόσια.»

Ο έμπορος έτριψε το σαγόνι του. «Εφτακόσια, ε; Ναι, όμως, κύριε, έχω και ανάγκες. Τ'αμάξια θέλουνε συντήρηση και, εδώ που τα λέμε, εφτακόσια δεν είναι και τόσα πολλά...»

«Πόσα θα βγάλεις απ'ό,τι θα πουλήσεις εδώ;» τον ρώτησε ο Σόλμορχ. «Και μην θεωρήσεις ότι δεν ξέρω την αγορά,» τον προειδοποίησε.

«Κοίτα, εκατό χρυσά νομίσματα, πιστεύω,» αποκρίθηκε ο έμπορος.

«Εγώ σου δίνω εφτακόσια επιπλέον,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;

»Και μη μου πεις για τον κίνδυνο,» τον πρόλαβε, πριν ανοίξει το στόμα του. «Γιαυτό στέλνουμε έναν έμπορο –επειδή νομίζουμε ότι δεν θα τον υποψιαστούν. Δε θα δίναμε τούτο το ιδιαίτερα σημαντικό μήνυμα σε κάποιον που θα ήταν αμφίβολο αν θα έφτανε στο Βασιλιά.»

»Λοιπόν, τι λες; Θα πάρεις τα εφτακόσια χρυσά νομίσματα ή θα τ'αφήσεις για κανέναν άλλο;»

«Σύμφωνοι,» είπε ο έμπορος, και πρότεινε το χέρι του, για να το σφίξει ο Σόλμορχ.

Όμως εκείνος του έβαλε, γρήγορα, το μήνυμα της Τάθβιλ στη χούφτα. «Πάρτο, και μη μιλήσεις πουθενά για τη συναλλαγή μας. Κρύψτο, τώρα!»

Ο έμπορος το έβαλε σε μια τσέπη του, πάραυτα. «Πού είναι τα χρήματά μου;» ρώτησε.

«Θα σ'τ'αφήσουμε σ'ένα απ'τα κάρα σου, ενώ θα προσποιούμαστε ότι το ελέγχουμε,» του είπε ο Σόλμορχ. «Εντάξει; Υπάρχει ανάγκη για μυστικότητα. Ελπίζω να το καταλαβαίνεις.»

Ο έμπορος έγνεψε καταφατικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15°

Ο γάμος της Αάνθα

Κράντμον, αποφάσισα· θα σε κάνω Βασιληά μου.»

Η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού στεκόταν μπροστά σε ένα μεγάλο παράθυρο των βασιλικών της διαμερισμάτων, και το πρωινό φως του Λούντρινχ έλουζε τα πορφυρά της μαλλιά, κάνοντάς τα να αστράφτουν. Ήταν ντυμένη με ένα ροζ, ριχτό ένδυμα, με φαρδιά μανίκια. Η σκιά του καλλίγραμμου κορμιού της διαγραφόταν πάνω στο ρούχο, το οποίο ήταν δεμένο στη μέση της με μια χρυσή, λεπτή ζώνη. Στο λαιμό της κρεμόταν ένα επίσης χρυσό περιδέραιο, με μια πέρλα. Στα χέρια της υπήρχαν χρυσά και ασημένια δαχτυλίδια και περικάρπια, ενώ στ'αφτιά της μακριά σκουλαρίκια.

Ένα πλατύ χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο του Κράντμον. «Με κάνεις τον πιο ευτυχισμένο άντρα πάνω στον Άρμπεναρκ!»

Φορούσε ένα λευκό, ριχτό πουκάμισο, που έπεφτε ως τους μηρούς του, και ένα μαύρο παντελόνι. Η ζώνη του ήταν φαρδιά, πέτσινη και καφετιά στο χρώμα. Τα χρυσαφένια μαλλιά του συγκρατούσε ένα ασημένιο στεφάνι, στολισμένο με ημιπολύτιμους λίθους.

Αγκάλιασε την Βασίλισσα, γελώντας, την έσφιξε πάνω του και φίλησε, δυνατά, τα χείλη της. «Θα πεθάνω από χαρά!...» είπε, μειδώντας και κρατώντας την κοντά του.

«Κράντμον...» Η Αάνθα χάιδεψε το μάγουλό του. «Δεν αμφέβαλες ποτέ ότι σ'αγαπούσα, έτσι δεν είναι;»

«Ποτέ, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και, τώρα, μου απέδειξες την αγάπη σου ακόμα περισσότερο. Δε θα μετανιώσεις την επιλογή σου· θα δώσω τον καλύτερό μου εαυτό ως Βασιληάς του Ωκεανού. Δεν χρειάζεται καθόλου ν'ανησυχείς!»

Η Αάνθα χαμογέλασε. «Το ξέρω, αγαπημένε μου,» είπε. Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ'το λαιμό του και γέμισε τα χείλη του με ένα φιλί

μεγάλης διάρκειας. «Εξάλλου, έχω κουραστεί να κυβερνώ μόνη. Και δε θα μπορούσα να διαλέξω κανέναν πιο έμπιστο, για να κυβερνήσει μαζί μου.»

«Θα φανώ άξιος των προσδοκιών σου, Βασίλισσά μου,» ορκίστηκε ο Κράντμον.

«Σταμάτα να μου λες πόσο καλός θα είσαι!» γέλασε η Αάνθα. «Γιατί, αν δεν είσαι... θα δεις,» πρόσθεσε, πειρακτικά, και τον ξαναφίλησε, πιο τρυφερά. «Τώρα... βιαζόμαστε να δηλώσουμε την ημερομηνία του γάμου μας;»

«Ημερομηνία; Πότε θα παντρευτούμε;»

«Αύριο με την αυγή, λέω να ξεκινήσει η τελετή,» πρότεινε η Βασίλισσα. «Αν, φυσικά, συμφωνείς...»

«Αύριο με την αυγή!» Το χαμόγελο του Κράντμον έγινε ακόμα πλατύτερο. «Δεν μπορείς να φανταστείς...» Κούνησε το κεφάλι του, ευχαριστημένος, και πήρε το πρόσωπό της στα χέρια του. «Αυτό πάντα ονειρευόμουν.»

«Λοιπόν... βιάζεσαι να δηλώσουμε την ημερομηνία –ή, μήπως, νομίζεις ότι θα μπορούσαμε να περάσουμε λίγο χρόνο ακόμα μαζί;...» Τα δάχτυλά της άρχισαν να ξεκουμπώνουν τα χρυσά κουμπιά του πουκαμίσου του.

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε ο Κράντμον, λύνοντας τα πορφυρά μαλλιά της.

«Όπως επιθυμεί ο Μεγαλειότατος,» είπε, μειδιώντας, η Αάνθα, και εκείνος την έσφιξε πάνω του, φιλώντας την παθιασμένα, περισσότερο ικανοποιημένος απ'ό,τι μπορούσε η Βασίλισσα του Οκεανού να φανταστεί...

** ** *

Όταν και ο Βάνσπαρχ υψώθηκε στον ουρανό, όλο το παλάτι της Θέρληχ ήταν ανάστατο. Τα νέα είχαν μαθευτεί παντού: η Βασίλισσα παντρευόταν! Και όλοι ήξεραν ότι, σύντομα, το χαρμόσυνο γεγονός

θα μαθευόταν και στην υπόλοιπη πόλη. Οι πολίτες θα το έβλεπαν σαν μια ευκαιρία για να γιορτάσουν, και οι δουλειές θα σταματούσαν για λίγο. Και, όταν μάθαινε για τον γάμο της Αάνθα και ολόκληρη η Νήσος Ράλβοχ, τότε, οι γιορτές και τα γλέντια δε θα είχαν σταματημό πουθενά. Ήδη είχαν αρχίσει να στέλνονται ιπποκαμποκαβαλάρηδες, για να ειδοποιήσουν τους τοπικούς άρχοντες να κάνουν τις απαραίτητες προετοιμασίες, επειδή ο γάμος δεν θα γινόταν στο παλάτι· κάθε άλλο –το ζευγάρι θα έκανε τον γύρο του νησιού, όπως ήταν το έθιμο, πάνω στη βασιλική γαλέρα, που, επί του παρόντος, ήταν η *Κυρά της Θάλασσας*. Εκεί θα νύμφευε την Αάνθα και τον Κράντμον ο σύμβουλος της πολιτείας, όπως, πάλι, υποδείκνυε το έθιμο. Και ο σημερινός σύμβουλος της πολιτείας ήταν ο Τέλκαρ. Εκείνος πρώτος πληροφορήθηκε για τον γάμο, απ' την ίδια τη Βασίλισσα, και, πάραυτα, έτρεξε να βάλει τους απαραίτητους τροχούς εν κινήσει, ώστε να ξεκινήσουν οι προετοιμασίες και ν' αρχίσουν να στέλνονται μηνύματα και αγγελιαφόροι, ιπποκαμποκαβαλάρηδες και μη.

** ** *

«Πολύ κρίμα που δε θα παντρευτούμε αύριο, τελικά,» είπε η Αάνθα, κάπως στενοχωρημένη που το είχε υποσχεθεί στον Κράντμον.

Εκείνος χαμογέλασε, όπως χαμογελούσε συνέχεια τις τελευταίες ώρες. «Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε. «Από μια μέρα δε χάνεται ο κόσμος, ούτε το Βασίλειο του Ωκεανού.»

«Όμως σου το είχα υποσχεθεί,» τόνισε η Αάνθα.

«Το ότι θα γίνω Βασιληάς σου είναι ό,τι καλύτερο θα μπορούσε να μου συμβεί· δε μ'απασχολεί αν θα χρειαστεί να περιμένω λίγο,» εξήγησε ο Κράντμον. «Εξάλλου, λίγη αναμονή κάνει τα πράγματα πάντα πιο ενδιαφέροντα. Και ο Τέλκαρ είχε δίκιο: δε θα μπορούσε ποτέ να συντονίσει όλες τις αναγκαίες εργασίες μέσα σε μία μόνο

μέρα. Δεν υπάρχει λόγος να τον αγχώσουμε άδικα. Αφού είμαστε εμείς τόσο ευτυχισμένοι, ας φέρουμε ευτυχία και στους άλλους γύρω μας, ε;» Έσκυψε και τη φίλησε, καθώς βάδιζαν σ'έναν απ'τους πλούσια στολισμένους διαδρόμους του παλατιού.

«Καλημέρα,» άκουσαν από τ'αριστερά τους. Στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν τον Φέρντεχ. Ήταν ντυμένος με μια γκριζα τουνίκα και καφέ παντελόνι. Τα μακριά, μαύρα μαλλιά έπεφταν στους ώμους του. «Μάλλον, οι φήμες αληθεύουν,» είπε ο απεσταλμένος του Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν.

«Δεν πρόκειται για φήμες,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Παντρεύομαστε. Ο Κράντμον θα γίνει Βασιλιάς.»

«Συγχαρητήρια, λοιπόν,» είπε ο Φέρντεχ, δίνοντας το χέρι του, πρώτα, στον ξανθό ευγενή και, ύστερα, στην Βασίλισσα του Ωκεανού. Κατόπιν, ρώτησε τον Κράντμον: «Μπορώ να σου μιλήσω, για λίγο, ιδιαιτέρως;»

«Φυσικά,» απάντησε εκείνος. «Πάμε.» Στράφηκε στην Αάνθα. «Αγαπημένη μου, θα σε δω στην βασιλική αίθουσα;»

«Ναι,» δήλωσε η Βασίλισσα· τον φίλησε κι έφυγε, βαδίζοντας γρήγορα.

«Είναι πολύ χαρούμενη,» παρατήρησε ο Φέρντεχ.

«Δε θάπρεπε;» απόρησε ο Κράντμον.

«Σαφώς· παντρεύεται. Μα είναι τούτη η κατάλληλη στιγμή, φίλε μου;» έθεσε το ερώτημα ο Φέρντεχ, καθώς προχωρούσαν προς ένα καθιστικό, στο τέλος του διαδρόμου.

«Τι εννοείς;»

Μπήκαν στο σαλονάκι και ο απεσταλμένος του Βένγκριλ κάθισε σε μια πολυθρόνα, δίπλα στο αναμμένο τζάκι, καθώς μια υπηρέτρια έφευγε απ'το δωμάτιο. «Οι δαιμονάνθρωποι· δεν τους έχουμε ακόμα ξεπαστρέψει. Μόνο δύο καταφέραμε να πιάσουμε, κι αυτούς τους σκότωσες, προτού προλάβουμε να τους ανακρίνουμε—»

«Επιχείρησαν να με καρφώσουν, ύπουλα,» τον διέκοψε ο Κράντμον, καθώς καθόταν αντίκρυ του. «Όπως σου ξανατόνισα, δεν είχα άλλη επιλογή.»

«Ναι, καταλαβαίνω,» παραδέχτηκε ο Φέρντεχ (αν και είχε τις αμφιβολίες του). «Όμως δε νομίζεις ότι είναι επικίνδυνο να παντρευτείς την Αάνθα τώρα, που οι Μαγκραθμέλιοι βρίσκονται στο νησί; Μπορεί, μέσα στην αναστάτωση των γιορτών, να επιτεθούν σε σένα ή στη Βασίλισσα.»

«Φέρντεχ, επιθυμούσα να έρθει τούτη η ώρα από τότε που γνώρισα την Αάνθα,» είπε ο Κράντμον —«δε θα την αφήσω να χαθεί. Δε μπορείς να φανταστείς πόσο την αγαπώ.»

«Ίσως να μπορώ,» αποκρίθηκε ο Φέρντεχ. Ύστερα, είπε: «Δηλαδή, δεν πρόκειται να κάνετε πίσω.»

Ο Κράντμον κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, σε καμία περίπτωση.»

«Τότε, ελπίζω, θα λάβετε μέτρα προστασίας...;» υπέθεσε ο Φέρντεχ.

«Αυτό εξυπακούεται, φίλε μου,» τον διαβεβαίωσε ο Κράντμον. «Δε θ'αφήσω τίποτα κακό να συμβεί στην Αάνθα.» Η όψη του έμοιαζε να γίνεται χλομή ακόμα και στην σκέψη ότι κάτι τέτοιο μπορούσε να πραγματοποιηθεί. «Θα ήταν ένας εφιάλτης για μένα.»

** ** *

«Βασίλισσά μου, συγχαρητήρια,» είπε η μελαχρινή γυναίκα που συνάντησε την Αάνθα στην βασιλική αίθουσα. Φορούσε ένα πράσινο φόρεμα, με μεγάλο ντεκολτέ, και ένα περιδέραιο με μια αιματόπετρα κρεμόταν απ'το λαιμό της. Τα πλούσια μαλλιά της ήταν δεμένα ψηλά πίσω απ'το κεφάλι της και η αλογοουρά χυνόταν στην πλάτη και στους ώμους της. Ήταν η Σίνρικ, η σύμβουλος του θαλάσσιου εμπορίου.

«Σ'ευχαριστώ, Σίνρικ,» αποκρίθηκε η Αάνθα, σφίγγοντας το χέρι της.

«Βασίλισσά μου, κι εγώ οφείλω να σας συγχαρώ,» είπε ο Βόνρεχ, ο σύμβουλος οικονομικών του Βασιλείου. Ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος, λιγάκι χοντρός, με μαύρα γένια και κοντά μαλλιά.

Η Αάνθα αντάλλαξε μια χειραψία και μ'αυτόν. «Σ'ευχαριστώ, Βόνρεχ.»

«Πάντως, ένα είναι το βέβαιο, Βασίλισσά μου,» είπε μια γυναίκα μπαίνοντας: «έκανες τον Τέλκαρ να τρέχει πανικόβλητος.» Ήταν ψηλή και καστανομάλλα. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά πίσω της, η οποία της έφτανε ως τη μέση. Φορούσε μια μπλε τουνίκα που έπεφτε ως τα γόνατά της. Πάνω απ'την τουνίκα ήταν ένα μαύρο γιλέκο, δεμένο σφιχτά επάνω της. Τα πόδια της έντυναν ψηλές, επίσης μαύρες μπότες, και στη μέση της κρεμόταν ένα πλατυλέπιδο ξίφος, ενώ απ'τους ώμους της ένας γαλάζιος μανδύας.

«Κάζναμ!» μειδίασε η Αάνθα. «Πάντα έχεις κάτι να πεις για όλους.»

«Κι εσείς πάντα έχετε κάτι να πείτε για μένα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η σύμβουλος αμύνης, μ'εύθυμη διάθεση· φαινόταν καθαρά ότι ο στόχος της δεν ήταν να προσβάλει τη Βασίλισσα. «Συγχαρητήρια κι από μένα. Αλλιώς ο Βόνρεχ αποδώ»—λοξοκοίταξε τον σύμβουλο οικονομικών—«θα υποστηρίξει, πάλι, πως είμαι αγενής.»

«Ποτέ δεν το έχω υποστηρίξει τούτο,» τόνισε εκείνος. «Εγώ είπα ότι σου λείπουν οι τρόποι.»

«Αλήθεια; Κι αυτό είναι διαφορετικό;» απαίτησε η Κάζναμ.

«Εντελώς,» αποκρίθηκε, κατηγορηματικά, ο Βόνρεχ.

Η Αάνθα γέλασε. «Πού είναι ο Τέλκαρ, τώρα;» θέλησε να μάθει.

«Πριν φύγει, μ'ενημέρωσε ότι θα πήγαινε να δει αν όλα ετοιμάζονται όπως πρόσταξε, στην *Κυρά της Θάλασσας*,» δήλωσε η Σίνρικ.

«Θα περάσω κι εγώ απο κεί, αργότερα, μαζί με τον Κράντμον,» είπε η Αάνθα.

«Με συγχωρείς, τώρα, Βασίλισσά μου· έχω δουλειά να κάνω,» δικαιολογήθηκε η Σίνρικ.

«Ασφαλώς.» Η Αάνθα προχώρησε και κάθισε στο θρόνο της.

Τότε, μπήκαν στην αίθουσα ο Φέρντεχ με τον Κράντμον. «Πρέπει να σου μιλήσω,» είπε ο δεύτερος στην Κάζναμ, που ετοιμαζόταν να φύγει.

«Τι θα επιθυμούσατε, Μελλοντικό Μεγαλειότατε;» ρώτησε εκείνη.

Ο Κράντμον μειδίασε με το «Μελλοντικό Μεγαλειότατε», και αποκρίθηκε: «Φοβάμαι πως υπάρχει κάποιος κίνδυνος για την Αάνθα.»

«Τι κίνδυνος;» απόρησε η Βασίλισσα, συνοφρυωμένη.

«Δαιμονάνθρωποι, Μεγαλειοτάτη,» εξήγησε ο Φέρντεχ. «Αυτό συζητούσαμε προ ολίγου με τον Κράντμον. Μπορεί να σας επιτεθούν, μέσα στην αναστάτωση του γάμου.»

«Γιαυτό επιβάλλεται να ετοιμάσουμε μια καλή άμυνα,» πρόσθεσε ο ξανθός ευγενής και «Μελλοντικός Μεγαλειότατος». «Άρα, έχουμε ανάγκη εσένα, Κάζναμ.» Στράφηκε στην σύμβουλο αμύνης.

«Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ,» υποσχέθηκε εκείνη. «Πρέπει να προστατέψουμε τη Βασίλισσα.»

«Όμως δεν είναι σίγουρο ότι θα επιχειρήσουν οι Μαγκραθμέλιοι να με δολοφονήσουν, έτσι δεν είναι;» είπε η Αάνθα.

«Ναι,» συμφώνησε ο Κράντμον. «Όμως γιατί να μην πάρουμε τις προφυλάξεις μας;»

«Συνεπώς, ας καθίσουμε να σκεφτούμε πώς θα παραταχθούν οι πολεμιστές μας,» πρότεινε ο Φέρντεχ. «Πού θα γίνει ο γάμος;»

«Δεν ξέρεις;» απόρησε η Κάζναμ. «Μα, φυσικά! δεν είσαι απ'τα μέρη μας. Οι βασιλικοί γάμοι γίνονται πάντα πάνω στο βασιλικό πλοίο –που, στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι η *Κυρά της Θάλασσας*.»

«Πάνω στο βασιλικό πλοίο;» παραξευεύτηκε ο Φέρντεχ. «Τότε, τα πράγματα θα είναι πιο δύσκολα για μας, έτσι δεν είναι;»

«Για σας, τους στεριανούς, ίσως,» αποκρίθηκε η Κάζναμ. «Για μας, όμως, τους νησιώτες, καθόλου. Μάλιστα, πολύ πιο εύκολα μπορούμε να οργανώσουμε μια φρουρά προστασίας πάνω σε πλοίο, παρά στην ξηρά. Εξάλλου, σκέψου πόσο δύσκολο είναι να μπει κανείς ανεπιθύμητος σ'ένα καράβι· σαφώς δυσκολότερο απ'ό,τι σ'ένα χτίριο.

»Τέλος πάντων, Μεγαλειοτάτη, πάω να φέρω τα σχέδια της *Κυράς της Θάλασσας*· θα μας χρειαστούν.»

«Ελα να μας βρεις στο γραφείο σχεδιασμών,» της είπε η Αάνθα, καθώς εκείνη έφευγε. Ύστερα, στράφηκε στον Κράντμον. «Νομίζω ότι το παρακάνουμε, αλλά... εντάξει.»

«Δεν ρισκάρω τίποτα στον γάμο μας,» αποκρίθηκε εκείνος, παίρνοντας το πρόσωπό της στα χέρια του και φιλώντας τα χείλη της.

** ** *

«Εξι στην πλώρη.» Η Κάζναμ έδειξε, με το δάχτυλό της, πάνω στον χάρτη που ήταν απλωμένος στο γραφείο. «Εξοπλισμένοι με κοραλλένιες αρματωσιές, ασπίδες και δόρατα. Συμφωνείτε;» Κοίταξε την Αάνθα, τον Κράντμον και τον Φέρντεχ.

«Ελπίζω να μην είν'όμως αυτοί οι μόνοι,» είπε ο δεύτερος.

«Εννοείτε πως όχι, Μελλοντικές Μεγαλειότητες,» απάντησε η Κάζναμ. «Α! και να μην ξεχάσω, κι ένας Μυστικιστής της Θάλασσας θα βρίσκεται μαζί τους· μπορεί τα μάγια του να φανούν χρήσιμα.»

«Συμφωνώ,» έγνεψε καταφατικά η Αάνθα. «Τι άλλο;»

«Στην πρύμνη, θα έχουμε τέσσερις πολεμιστές, και στο κατάστρωμα δέκα, έτσι που να το περιτριγυρίζουν.»

«Όλοι αυτοί, όμως, δε θέλουμε να φαίνονται ότι βρίσκονται εκεί επίτηδες για την προστασία της Βασίλισσας,» είπε ο Κράντμον· «δε χρειάζεται ν'ανησυχήσουμε τον κόσμο.»

«Θα είναι ντυμένοι πλούσια, σαν τιμητική φρουρά. Κανένας δε θ'αντιληφθεί τίποτα,» τον διαβεβαίωσε η Κάζναμ. «Τέλος, μέσα στην *Κυρά της Θάλασσας* θα υπάρχουν αρκετοί μαχητές, ώστε να αλλάζουν βάρδιες, γιατί πρέπει να βρίσκονται στις θέσεις τους μέρα-νύχτα..»

«Μέρα-νύχτα;» απόρησε ο Φέρντεχ. «Πόσο καιρό θα πάρει να ολοκληρωθεί η τελετή;»

«Μέχρι να κάνουμε τον κύκλο της Νήσου με το βασιλικό πλοίο,» εξήγησε η Κάζναμ.

** ** *

Πριν πάρουν το μεσημεριανό τους, η Αάνθα και ο Κράντμον πήγαν στο λιμάνι, για να δουν πώς πήγαιναν οι προετοιμασίες στην *Κυρά της Θάλασσας*. Δε θα μπορούσαν να επιθυμήσουν κάτι καλύτερο· ο Τέλκαρ είχε φροντίσει για όλα. Δεν έλειπε τίποτα. Βέβαια, ήταν ακόμα αρκετά πράγματα που όφειλαν να γίνουν, όμως είχαν ήδη σχεδιαστεί· έτσι δεν υπήρχε αμφιβολία ότι τούτος θα ήταν ίσως ο ομορφότερος γάμος σ'όλη την ιστορία των βασιληάδων του Βασιλείου του Ωκεανού.

Ο σύμβουλος της πολιτείας έλεγε να καθίσει κι άλλο εδώ, και να μην αναπαυθεί το μεσημέρι· η Βασίλισσα προσπάθησε να τον πείσει να μην κουράζεται υπερβολικά· εκείνος επέμεινε να μείνει πίσω, για να επιβλέπει· έτσι, τελικά, η Αάνθα αναγκάστηκε να τον προστάξει να έρθει μαζί της και με τον Κράντμον, όταν αποφάσισαν να επιστρέψουν στο παλάτι.

Ο Τέλκαρ ήταν ένας ξερακιανός άντρας, με μακριά, γκρίζα μαλλιά, ο οποίος συνήθως ντυνόταν με φαρδιά ρούχα, μπλε και γαλάζια. Τα μάτια του ήταν μικρά, όπως κι η μύτη του, τα δε χείλη του σχεδόν ανύπαρκτα. Τον χαρακτήριζαν η τελειομανία και η απόλυτη αφοσίωση στον Θρόνο, σε σημείο που να αμελεί τον εαυτό του.

Όταν κάθισαν στην τραπεζαρία του παλατιού για να γευματίσουν, ήρθαν και ο Φέρντεχ και οι υπόλοιποι σύμβουλοι της Αάνθα. Όσοι δεν την είχαν συγχαρεί για το γάμο της, το έκαναν τώρα.

«Οι μαντατοφόροι έχουν φύγει;» ρώτησε ο Κράντμον τον Τέλκαρ.

«Ναι, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Οι πόλεις της Νήσου δε θ'αργήσουν να ειδοποιηθούν για το μεγαλόπρεπο γεγονός του γάμου της Βασίλισσας.»

«Καλώς,» είπε ο Κράντμον, πίνοντας μια γουλιά κρασί απ'την χρυσοποίκιλτη κούπα του.

«Και σε πόσες μέρες μπορούμε ν'αρχίσουμε την τελετή;» ρώτησε η Αάνθα τον σύμβουλο της πολιτείας.

«Μεθαύριο, Βασίλισσά μου,» απάντησε ο Τέλκαρ.

Η Αάνθα έριξε μια ματιά στον Κράντμον, για να δει την αντίδρασή του, αλλά εκείνος το μόνο που φαινόταν να μοιάζει ήταν χαρούμενος· προφανώς, δεν τον ενδιέφερε πόσο αργά ή γρήγορα θα την νυμφευόταν, αρκεί να την νυμφευόταν. Η Βασίλισσα του Ωκεανού καταλάβαινε ότι είχε κάνει τη σωστή επιλογή για τον καινούργιο Βασιληά. Χαμογέλασε και ακούμπησε το χέρι της πάνω στο δικό του, σφίγγοντάς το. Ο ξανθός ευγενής στράφηκε στο μέρος της και φίλησε το μάγουλό της.

** ** *

«Κράντμον, θα είναι υπέροχα, όταν θα κυβερνούμε μαζί,» είπε η Αάνθα, αργά, το βράδυ, ξαπλωμένη πλάι στον μελλοντικό Βασιληά. «Θα προσπαθήσουμε να κάνουμε το Βασίλειο του Ωκεανού καλύτερο για όλους. Θα αγωνιστούμε ενάντια σ'όλα τα κακά που το μαστίζουν: τους πειρατές –ανθρώπους και Μαγκραθμέλιους–, αυτές τις εξαφανίσεις των πλοίων.» Και, λέγοντας τούτο το τελευταίο, ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, στηρίζοντας το κεφάλι στο χέρι της, του οποίου ο αγκώνας ακουμπούσε στο στρώμα. «Αγαπημένε

μου, σκέφτηκες ότι δεν έχουμε ακόμα κανένα σημάδι ζωής απ'τους απεσταλμένους του Βασιληά Βένγκριλ;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Κράντμον. «Είμαι πολύ ευτυχισμένος, για να σκέφτομαι αυτούς.» Ανασηκώθηκε κι εκείνος, για να φιλήσει, τρυφερά, τα χείλη της· ύστερα, ξαναξάπλωσε. «Μπορεί να ολοκλήρωσαν με επιτυχία την αποστολή τους· κανένα πλοίο δεν έχει χαθεί τις τελευταίες μέρες...»

«Μα, ούτως ή άλλως, δεν χάνονταν το ένα μετά το άλλο,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Εννοώ ότι περνούσε κάμποσος καιρός προτού χαθεί και δεύτερο, μετά το πρώτο.»

«Μην ασχολείσαι, τώρα, μ'αυτά, αγάπη μου,» πρότεινε ο Κράντμον. «Παντρεύομαστε –πρέπει νάμαστε ευτυχισμένοι. Θα έχουμε καιρό ν'ασχοληθούμε με τις φροντίδες του Βασιλείου μετά την τελετή. Όπως είπες κι εσύ, θα προσπαθήσουμε να κάνουμε το Βασίλειο του Ωκεανού καλύτερο για όλους.» Την τράβηξε κοντά του και πλησίασε τα χείλη του στο λαιμό της, φιλώντας την. «Έχουν, πράγματι, πολλά ν'αλλάξουν, όταν θα βασιλέψουμε...» πρόσθεσε, καθώς μπερδευόταν στα βελούδινα σκεπάσματα μαζί της και η Αάνθα τύλιγε τα χέρια της γύρω απ'τα ξανθά μαλλιά του.

** ** *

«Πώς αντέχετε οι στεριανοί μακριά απ'τη θάλασσα;» ρώτησε η Κάζναμ τον Φέρντεχ, την άλλη μέρα, όταν τον συνάντησε στις αποβάθρες, κοντά στην *Κυρά της Θάλασσας*, όπου η σύμβουλος αμύνης φρόντιζε να μπουν στις σωστές θέσεις οι πολεμιστές που θα βρίσκονταν εκεί σαν «τιμητική φρουρά» της Αάνθα, ενώ, στην πραγματικότητα, θα την προστάτευαν από τυχόν Μαγκραθμέλιους δολοφόνους.

«Πώς αντέχετε εσείς κοντά στη θάλασσα;» αντιγύρισε ο απεσταλμένος του Βασιληά Βένγκριλ, μειδιώντας, καθώς κοιτούσε

επάνω, στο κατάστρομα, όπου στεκόταν η Κάζναμ. «Όλη αυτή η αλμύρα μ' ενοχλεί.»

Η σύμβουλος αμύνης κατέβηκε, απ' το βασιλικό πλοίο, στις αποβάθρες. «Εμένα, προσωπικά, δε με πειράζει. Θα δεις που θα τη συνηθίσεις, ύστερ' από κάποιο καιρό.»

«Δε σκοπεύω να μείνω εδώ μέχρι να γεράσω,» αποκρίθηκε ο Φέρντεχ. «Την Ερία και τους άλλους περιμένω να επιστρέψουν απ' την αποστολή τους και, μετά, θα φύγω.»

«Κι αν χαθούν, τελικά;» ρώτησε η Κάζναμ.

«Τους έχω εμπιστοσύνη,» τόνισε ο Φέρντεχ.

«Κοίτα, πολλοί έμπειροι άνθρωποι χάθηκαν, αναζητώντας το μέρος όπου εξαφανίζονται τα εμπορικά καράβια...»

«Δεν είχαν, όμως, εκείνοι το Φάλμαριν μαζί τους.»

«Ποιος είναι ο Φάλμαριν; Αυτός ο... Σοφός του Κύκλου του Φτερού, για τον οποίο έλεγες;»

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά ο Φέρντεχ. «Πιστεύω πως είναι πολύ ικανός στην τέχνη του.»

«Καλά,» αποκρίθηκε η Κάζναμ. «Εγώ εύχομαι για το καλύτερο, βέβαια. Μην παρεξηγήσεις όσα είπα πριν –απλά, υποθέσεις έκανα...»

«Μην ανησυχείς· το κατάλαβα,» τη διαβεβαίωσε ο Φέρντεχ.

«Γιατί ήρθες, λοιπόν, απο δώ;» ρώτησε η Κάζναμ. «Φέρνεις κάποιο μήνυμα απ' τη Βασίλισσα;»

«Όχι· ήρθα μόνο για να δω τι γίνεται με το βασιλικό πλοίο,» είπε ο Φέρντεχ. «Ανησυχώ για τους δαιμονανθρώπους.»

«Μην ανησυχείς. Κανένας τους δε θα πλησιάσει. Κι αν πλησιάσει, θα πεθάνει,» τον διαβεβαίωσε η Κάζναμ.

«Δεν ξέρεις τους Μαγκραθμέλιους όπως του ξέρω εγώ,» είπε ο Φέρντεχ. «Είναι ύπουλοι. Και οι συσκευές που κατασκευάζουν ακόμα πιο ύπουλες.»

«Ό,τι και να κάνουν, δε θα καταφέρουν να βλάψουν τη Βασίλισσα.» Η σύμβουλος αμύνης έμοιαζε βέβαιη για τα λόγια της.

«Και, επιπλέον, δεν έχουν ξαναπροσπαθήσει να τη σκοτώσουν. Μπορεί, λοιπόν, να μην το επιχειρήσουν και τώρα· ίσως εμείς να είμαστε υπερβολικοί...» Ανασήκωσε τους ώμους της.

«Ίσως,» συμφώνησε ο Φέρντεχ. «Αλλά εγώ θα έχω τα μάτια μου ανοιχτά.»

«Όπως όλοι μας,» αποκρίθηκε η Κάζναμ.

** ** *

Κατά το τέλος της ημέρας, το στόλισμα της *Κυράς της Θάλασσας* τελείωσε, και ο Τέλκαρ κάλεσε την Αάνθα και τον Κράντμον στο πλοίο, για να εγκρίνουν τη δουλειά του. Εκείνοι την ενέκριναν. Ύστερα, η Κάζναμ τούς έδειξε πού θα στεκόταν ο κάθε πολεμιστής για την προστασία τους. Το βασιλικό ζευγάρι συμφώνησε με ό,τι του είπε η σύμβουλος αμύνης. Και, ύστερα, επέστρεψε στο παλάτι. Ήταν απόγευμα, και οι δύο ήλιοι του Άρμπεναρκ είχαν αρχίσει να ολοκληρώνουν τους κύκλους τους στον ουρανό.

«Ανυπομονώ να ξημερώσει η αυριανή μέρα,» είπε η Αάνθα, έχοντας το χέρι της περασμένο πίσω απ'τη μέση του Κράντμον.

Εκείνος ακούμπησε το δικό του χέρι στους ώμους της. «Κι εγώ, αγάπη μου.» Φίλησε τα πορφυρά της μαλλιά, καθώς την κρατούσε κοντά του, νιώθοντας τη ζεστασιά του κορμιού της. «Και, όταν ξημερώσει, θα είναι σαν ένα όνειρο...»

** ** *

Και ήταν σαν όνειρο.

Η Αάνθα σηκώθηκε με την αυγή· το ίδιο κι ο Κράντμον. Χώρισαν και ο καθένας πήγε σ'ένα δωμάτιο όπου υπηρέτες άρχισαν να τον στολίζουν, με πλούσια ρούχα.

Όταν η διαδικασία τελείωσε, η Βασίλισσα ήταν ντυμένη με ένα κόκκινο, εξώπλατο φόρεμα, με κοντά μανίκια. Πάνω στο στέρνο της

έπεφτε ένα ρουμπίνι, που άστραφτε, κρεμασμένο από ένα χρυσό περιδέριο. Στα μπράτσα της ήταν περασμένα φιδοειδή περιβραχιόνια, που είχαν τη μορφή θαλάσσιων ερπετών· στους πήχεις της βρίσκονταν μεγάλα περικόρπια, καμωμένα από ασήμι, με σκαλίσματα επάνω, στην αρχαία γλώσσα των νησιών, και ένα σμαράγδι στο κέντρο. Τα πορφυρά μαλλιά της Αάνθα απλώνονταν στους γυμνούς της ώμους και στην πλάτη της, και στο κεφάλι της ήταν μια κορόνα, φτιαγμένη αποκλειστικά από χρυσάφι και στολισμένη με πέρλες και άλλους πολύτιμους λίθους. Στ'αφτιά της κρέμονταν μεγάλα, πανέμορφα σκουλαρίκια.

Ο Κράντμον ντύθηκε με μια μακριά, λευκή ρόμπα, όπως ήταν το έθιμο, στους ώμους και στο στήθος της οποίας έπεφτε ένα κατακόκκινο βελούδινο ύφασμα που περνούσε γύρω απ'το λαιμό του άντρα. Πάνω του υπήρχαν διάφορα κεντήματα, που το έκαναν ομορφότερο. Στους καρπούς του ο μελλοντικός Βασιλιάς φορούσε ασημένια περικόρπια, με σκαλίσματα στην αρχαία γλώσσα των νησιών, όμοια μ'εκείνα στα περικόρπια της Αάνθα. Η ζώνη του ήταν μαύρη και η αγκράφα της χρυσή, μ'έναν μεγάλο ρούνο επάνω, ο οποίος αναγνώριζε τον Κράντμον ως μέλλοντα σύζυγο της Βασίλισσας του Βασιλείου του Ωκεανού. Τα μαλλιά του ευγενή ήταν δεμένα, με μια κορδέλα, πίσω απ'το κεφάλι. Στην πλάτη του έπεφτε ένας μακρύς, μεγαλόπρεπος, γαλάζιος μανδύας.

Η Αάνθα βγήκε απ'το παλάτι με τη συνοδεία της, μέσα στην οποία βρίσκονταν όλοι της οι σύμβουλοι, καθώς και ο Φέρντεχ, που ήθελε να είναι κοντά της, για κάθε ενδεχόμενο. Διέσχισαν τους μεγάλους, κύριους δρόμους της Θέρληχ, ενώ εκείνοι ήταν άδειοι. Οι πολίτες στέκονταν στα μπαλκόνια και στα παράθυρα των σπιτιών του, παρακολουθώντας και πανηγυρίζοντας τον γάμο της Βασίλισσάς τους.

Τελικά, η συνοδεία έφτασε στην *Κυρά της Θάλασσας*, και άπαντες ανέβηκαν στο βασιλικό πλοίο, γύρω απ'το οποίο ήταν

συγκεντρωμένοι υποκαμποκαβαλάρηδες, καθώς και άλλα πλοία, γεμάτα γόνους ευγενικών οικογενειών και στρατιωτικούς διοικητές.

Τότε ήταν που ο Κράντμον βγήκε απ' το παλάτι, μαζί με τη δική του συνοδεία. Διέσχισε κι αυτός τους δρόμους, χαιρετώντας τον κόσμο που πανηγύριζε και δείχνοντας ιδιαίτερα άνετος (τόσο που παραξένεψε κάποιους...). Όταν έφτασε στην *Κυρά της Θάλασσας* στάθηκε μπροστά στην Αάνθα και πήρε τα χέρια της στα δικά του, όπως ήταν το έθιμο.

Ο Τέλκαρ στάθηκε δίπλα τους, ενώ οι ευγενείς και οι στρατιωτικοί απ' τα τριγύρω καράβια είχαν τα μάτια τους καρφωμένα πάνω σ' αυτόν και το βασιλικό ζευγάρι. Υψώνοντας τα χέρια στον γαλανό ουρανό, φώναξε:

«Με τις ευλογίες της Μητέρας Θάλασσας, ξεκινάμε το ταξίδι μας γύρω από την Νήσο· και, με την ολοκλήρωσή του, η Αάνθα, τωρινή Βασίλισσα του Ωκεανού, θα θεωρείται, πλέον, επισήμως δεσμευμένη με τον Κράντμον, γόνο της ευγενικής οικογενείας των Βάρσολβον!»

Το πλήθος πανηγύρισε.

Ο Κράντμον χαμογέλασε· η Αάνθα τού επέστρεψε το χαμόγελο.

Ύστερα, η Κάζναμ έδωσε προσταγή και τα πανιά της *Κυράς της Θάλασσας* λύθηκαν. Αλλά δε φούσκωσαν, γιατί δεν είχε ιδιαίτερα δυνατό αέρα. Οπότε, η βασιλική γαλέρα δε μπορούσε να ξεκινήσει το ταξίδι της. Κάποιοι άρχισαν, αμέσως, να μουνιμουνίζουν ότι τούτος ήταν κακός οιωνός, ότι κάτι δε θα πήγαινε καλά με το γάμο.

«Σας παρακαλώ!» είπε η Αάνθα, με δυνατή φωνή. «Δεν πιστεύω σε κακούς οιωνούς· πιστεύω ότι οι άνθρωποι ελέγχουν τη Μοίρα τους! Ας έρθουν ορισμένοι υποκαμποκαβαλάρηδες να οδηγήσουν την *Κυρά της Θάλασσας*.»

Έτσι, υποκαμποκαβαλάρηδες ήρθαν και σχοινιά δέθηκαν, που έωναν τους υπόκαμπους με τη βασιλική γαλέρα. Τα πλάσματα της θάλασσας άρχισαν να τραβάνε το πλοίο, το οποίο γλιστρούσε ανάλαφρα πάνω στο νερό. Οι ευγενείς και οι στρατιωτικοί

ακολούθησαν, με τα δικά τους καράβια, τα οποία, επίσης, τραβούσαν υπόκαμποι.

Οπότε, ξεκίνησε η Βασίλισσα Αάνθα την περιοδεία της στις πόλεις στα παράλια της Νήσου Ράλβοχ. Όλοι οι άρχοντες των πόλεων που συνάντησε είχαν λάβει τα μηνύματα του συμβούλου της πολιτείας Τέλκαρ και είχαν κάνει τις απαραίτητες προετοιμασίες. Οι υποδοχές που περίμεναν το βασιλικό ζευγάρι σε κάθε παλάτι ήταν φανταχτερές. Στρατιώτες ήταν συγκεντρωμένοι στις πλευρές δρόμων και ύψωναν τα ξίφη τους όταν περνούσαν η Αάνθα και ο Κράντμον· σαλπικτές γέμιζαν τον αέρα με τον ήχο των σαλπίγγων τους, οι οποίες ήταν κατασκευασμένες από όστρακα και οι μελωδίες που έβγαζαν πανέμορφες· ιπποκαμποκαβαλάρηδες συναντούσαν τη βασιλική γαλέρα καθ'οδόν και έκαναν κύκλους γύρω της, φωνάζοντας πως ο άρχοντας ή η αρχόντισσα της πόλης ήταν έτοιμος (ή έτοιμη) να υποδεχτεί την Βασίλισσα και τον μέλλοντα Βασιλιά, και προσέφεραν πλούσια δώρα· τα λιμάνια ήταν στολισμένα με τις σημαίες των πόλεων, πλάι στις οποίες στέκονταν περήφανοι πολεμιστές, με κοντάρια και κοραλλένιες ασπίδες και αρματωσιές, ενώ φτερά στο κεφάλι τους ανέμιζαν μεγαλόπρεπα. Η Αάνθα και ο Κράντμον είδαν υπέροχα ξημερώματα, που, καθώς ο Λούντρινχ έσχιζε τα σκότη, πανέμορφα στολισμένες πόλεις φανερώνονταν, με πλοία αραγμένα στα λιμάνια τους. Είδαν και εξίσου υπέροχα απογεύματα, όταν οι ήλιοι του Άρμπεναρκ ολοκλήρωναν τους κύκλους τους, κι αντίκριζαν ιπποκαμποκαβαλάρηδες να ζυγώνουν την *Κυρά της Θάλασσας*, σα να ξεπρόβαλαν από κάποιον άλλο, μαγευτικό κόσμο, για να τους οδηγήσουν στην πόλη απ'την οποία έρχονταν.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού δε θυμόταν να ήταν ποτέ πιο ευτυχισμένη σ'όλη της τη ζωή· και ο Κράντμον, ναι, ήταν κι αυτός... πολύ, πολύ ικανοποιημένος, καθώς πλησίαζε στο να πετύχει εκείνο που προσδοκούσε.

Τα παλάτια των αρχόντων ήταν γεμάτα με πίνακες και αγάλματα, περίτεχνα λαξευμένα· υπηρέτες προσφέρονταν να εξυπηρετήσουν κάθε ανάγκη του βασιλικού ζεύγους· και οι άρχοντες κι οι αρχόντισσες δώριζαν στην Αάνθα και τον Κράντμον δώρα πλουσιοπάροχα, ανεκτίμητης αξίας. Βράδια περνούσαν μέσα σε αίθουσες, στρωμένες με ακριβά χαλιά και επιπλωμένες με έπιπλα απ'το ακριβότερο ξύλο, ενώ πολύφωτα κρέμονταν απ'το ταβάνι, φωτίζοντας τον χώρο, και τζάκια έκαιγαν στις γωνιές, εκατέρωθεν των οποίων βρίσκονταν αγάλματα: ερπετά της θάλασσας, γοργόνες, γρύπες, αετοί, δράκοι, πανέμορφες γυναίκες και αρρενωποί άντρες, ιππότες ντυμένοι με κοραλλένιες αρματωσιές και κράνη.

Και οι άρχοντες κι οι αρχόντισσες ήταν πάντα πρόθυμοι να κάνουν μεγάλες κουβέντες με το βασιλικό ζεύγος, ως το πρωί, καθώς και να τους διασκεδάσουν με κάθε δυνατό τρόπο. Και η Αάνθα και ο Κράντμον δεν είχαν κανένα, μα κανένα, παράπονο. Όλα ήταν τέλεια –πολύ τέλεια για να μοιάζουν αληθινά.

Μια νύχτα, η Βασίλισσα είπε, ξαπλωμένη στην αγκαλιά του γοητευτικού, ξανθού ευγενή: «Αγαπημένε μου, εύχομαι κάθε μέρα μετά απ'το γάμο μας να είναι σαν κι ετούτες τις υπέροχες μέρες...»

«Θα κάνω το παν, Βασίλισσά μου, για να είναι κάθε μέρα σου το ίδιο υπέροχη· σ'αγαπώ –αιώνια...» Και φίλησε τα πορφυρά της μαλλιά, ενώ ένα λεπτό μειδίαμα χάραζε το πρόσωπό του.

Και αυτό τον καιρό, της μεγάλης περιοδείας της Αάνθα και του Κράντμον γύρω απ'τη Νήσο Ράλβοχ, ο Φέρντεχ και η Κάζναμ γνωρίστηκαν καλύτερα, καθώς ο απεσταλμένος του Βασιλιά Βένγκριλ βρισκόταν, συνεχώς, κοντά στην σύμβουλο αμύνης, επειδή ήθελε να είναι ενήμερος σχετικά με το τι συνέβαινε με την «τιμητική φρουρά» της Βασίλισσας, και αν εθεάθη καμια παράξενη κίνηση απ'τις δενδρώδεις ακτές του νησιού. Και, καθώς οι μέρες περνούσαν, τίποτα το ύποπτο δεν γινόταν· τα πάντα κυλούσαν ομαλά –όπως τα είχαν σχεδιάσει. Κανένας Μαγκκραθμέλιος δεν επιχείρησε ούτε καν να ζυγώσει την *Κυρά της Θάλασσας*.

Μια νύχτα, ενόσω η Βασίλισσα και η συνοδεία της ήταν στο παλάτι ενός άρχοντα, ο Φέρντεχ και η Κάζναμ βρέθηκαν στο ίδιο δωμάτιο, ύστερα από ένα γερό φαγοπότι που τους είχε αφήσει και τους δύο αρκετά μεθυσμένους. Εκεί πλάγιασαν μαζί σε ένα μεγάλο κρεβάτι με κουρτίνες, πλάι σε ένα ανοιχτό παράθυρο απ' τ' οποίο φαίνονταν τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ, ανάμεσα σε μυριάδες άστρα (αν και ο απεσταλμένους του Βασιλιά του Σαραόλν και η σύμβουλος αμύνης του Βασιλείου του Ωκεανού λίγα από αυτά πρόσεξαν, μέσα στο μεθύσι τους). Ποτέ δεν το μετάνιωσαν, αν και το πρωί ανακάλυψαν πως το δωμάτιο, κανονικά, προοριζόταν για την Αάνθα και τον Κράντμον, πράγμα που έμαθαν από πολύ έγκυρη πηγή: απ' την ίδια τη Βασίλισσα του Ωκεανού και τον μέλλοντα Βασιλιά, οι οποίοι, βέβαια, καθόλου κακία δεν τους κράτησαν· απλά μοιράστηκαν μερικά λεπτά γέλιου μαζί τους.

Έτσι, οι μέρες γύρω απ' τη Νήσο Ράλβοχ πέρασαν, και κανείς δεν έμεινε δυσαρεστημένος απ' αυτές –από καμία τους. Στην Θέρληχ, η *Κυρά της Θάλασσας* έριξε άγκυρα στο λιμάνι, και ο Τέλκαρ στάθηκε, πάλι, πλάι στην Αάνθα και τον Κράντμον, που είχαν τα χέρια τους ενωμένα. Ύψωσε τα δικά του χέρια στον αέρα και φώναξε, μπροστά στα μάτια των ευγενών και των στρατιωτών:

«Εγώ, ο Τέλκαρ, τωρινός σύμβουλος της πολιτείας του Βασιλείου του Ωκεανού και γόνος της οικογενείας των Κέσφερκ, ονομάζω σας Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού και Κράντμον, γόνε της οικογενείας των Βάρσολβον, νόμιμους συζύγους –Βασιλιά και Βασίλισσα!»

Ζητωκραυγές ήρθαν απ' τα πλήθη, που, τώρα, δεν αποτελούνταν μονάχα από τους ευγενείς και τους στρατιωτικούς στα πλοία, αλλά κι απ' τον λαό της Θέρληχ, που είχε συναχθεί στο λιμάνι:

«Ζήτω ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα!»

«Ζήτω η Αάνθα και ο Κράντμον!»

Και το βασιλικό ζεύγος κατέβηκε, χέρι-χέρι, απ' την *Κυρά της Θάλασσας*, με τη μεγάλη του συνοδεία, διασχίζοντας τους δρόμους

της πρωτεύουσας του Βασιλείου του Ωκεανού, ενώ ο κόσμος του έκανε χώρο με τη «βοήθεια» των στρατιωτών.

Όταν έφτασαν στο παλάτι, η Αάνθα και ο Κράντμον κατευθύνθηκαν στα βασιλικά τους διαμερίσματα, γιατί ήταν νύχτα.

«Με έκανες πολύ, πολύ ευτυχισμένο,» είπε ο ξανθός ευγενής –τόρα Βασιλιάς– στη Βασίλισσα του Ωκεανού, καθώς έμπαιναν στο σκοτεινό δωμάτιο. «Μου έδωσες ό,τι ήθελα. Σ'ευχαριστώ.» Έσκυψε και τη φίλησε, τρυφερά. «Πραγματικά, λυπάμαι που αυτό πρέπει να είναι το αποχαιρετιστήριό μας φιλί.»

Η Αάνθα μειδίασε, νομίζοντας ότι αστειευόταν. «Μα, τι λες τώρα; Η νύχτα μας μόλις άρχισε...» Πήγε να περάσει τα χέρια της γύρω απ'το λαιμό του, αλλά ο Κράντμον τη σταμάτησε, απομακρυνόμενος και κουνώντας το κεφάλι του.

«Όχι, εδώ τελειώνουν όλα.»

Αναπάντεχα, μια λάμπα άναψε μες στο δωμάτιο, φωτίζοντάς το. Και μαύρες φιγούρες φανερώθηκαν, τυλιγμένες σε κάπες και κουκούλες.

Τα μάτια της Αάνθα γούρλωσαν, καθώς κοιτούσε γύρω της. «Κράντμον... δεν καταλαβαίνω...» ψέλλισε. «Τι συμβαίνει;...»

Ο ξανθός άντρας ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Τελειώνετε!» πρόσταξε τους αγνώστους, στενεύοντας τα μάτια.

Ένας απ'αυτούς άρπαξε το δεξί μπράτσο της Αάνθα, κι εκείνη αντίκρισε, κάτω απ'την κουκούλα, ένα πρόσωπο –το πρόσωπο ενός δαιμονάνθρωπου!

Η φωνή της κόπηκε· το κορμί της παρέλυσε.

Ύστερα, αισθάνθηκε ένα δυνατό χτύπημα στον αυχένα, και το σκοτάδι την τύλιξε....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16°

Μια βασίλισσα φυλακισμένη

Η Αάνθα συνήλθε, ακούγοντας έναν δυνατό, καμπανιστό ήχο. Άνοιξε, κουρασμένα, τα μάτια της και κοίταξε τριγύρω. Χτες θυμόταν να είχε δει έναν παράξενο εφιάλτη: ότι δαιμονάνθρωποι βρίσκονταν στο δωμάτιό της και ότι ο Κράντμον ήταν σύμμαχός τους...

Εφιάλτης...;

Ο καμπανιστός ήχος δυνάμωσε περισσότερο.

«Αάνθα, αγάπη μου, ξύπνα!»

Το βλέμμα της Βασίλισσας του Ωκεανού προσπάθησε να συνηθίσει στο ασθενικό φως των δαυλών.

Φως δαυλών!

Πού βρισκόταν;

Βλεφάρισε. Καθώς η όρασή της καθάριζε, διαπίστωσε ότι ήταν σ'ένα στενό, υγρό δωμάτιο, με ιστούς αραχνών στους τοίχους. Το πέτρινο πάτωμα ήταν κρύο από κάτω της. Ένα ρίγος τη διαπέρασε. Κι άλλος εφιάλτης;...

Ύστερα, το βλέμμα της στράφηκε προς τα κει απ'όπου ερχόταν ο καμπανιστός ήχος. Αντίκρισε μια σιδερένια πόρτα, μ'ένα μικρό, καγκελωτό παραθυράκι, απ'τ'οποίο φαινόταν το πρόσωπο του Κράντμον.

«Συνήθως, ξυπνούσες ευκολότερα, αγάπη μου,» είπε ο ξανθός ευγενής.

Η Αάνθα σηκώθηκε, αργά, όρθια. «Τι συμβαίνει;» ψέλλισε. «Δε... δεν καταλαβαίνω... Κράντμον... αυτό το μέρος –τι είναι; Θυμάμαι δαιμονανθρώπους... Ή, μήπως, ήταν εφιάλτης;»

«Πιθανώς να ήταν εφιάλτης για σένα, Αάνθα –αλλά ένας αληθινός εφιάλτης –μην αμφιβάλλεις διόλου γι'αυτό,» τη διαβεβαίωσε

εκείνος, με τα γαλάζια μάτια του ν'αστράφτουν περίεργα στο φως των δαυλών, έξω απ'το μικρό, στενό δωμάτιο.

«Τότε...» Η Αάνθα τον κοιτούσε χάσκοντας, «είναι αλήθεια! Είσαι σύμμαχος των Μαγκραθμέλιων!» Το πρόσωπό της έδειχνε ότι δε μπορούσε να πιστέψει αυτό που συνέβαινε. «Γιατί, Κράντμον;...»

Εκείνος έριξε πίσω το κεφάλι του και γέλασε –ένα εωσφορικό γέλιο που έκανε ένα ρίγος να διαπεράσει τη ράχη της. Όταν τα μάτια του την κοίταξαν, πάλι, η Βασίλισσα του Ωκεανού είδε τι πραγματικά ήταν ο σύζυγός της: βαθιά μέσα τους υπήρχε μια τρέλα που η Αάνθα δεν είχε ξαναντικρίσει πουθενά· αγνό Κακό, σκέτο, αμόλυντο, πραγματικό, παρόμοιο μ'αυτό των δαιμονανθρώπων –κι ακόμα χειρότερο.

«Για τον θρόνο μου;...» Ακόμα δε μπορούσε να το πιστέψει. Γιατί έπραξε έτσι; Νόμιζε ότι την αγαπούσε· αισθάνθηκε προδομένη – εντελώς προδομένη. Ποτέ ξανά στη ζωή της δεν είχε αισθανθεί παρόμοια.

«Και για πολλά περισσότερο, αγαπημένη μου Βασίλισσα,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, μ'ένα στραβό μειδίαμα στο πρόσωπό του. «Ήσουν το σκαλοπάτι –το σκαλοπάτι πάνω στ'οποίο έπρεπε να πατήσω, για να μπορέσω να βάλω σ'ενέργεια τα σχέδιά μου. Παρ'όλ'αυτά, δεν μετανιώνω τις στιγμές που περάσαμε μαζί...»

«Κάθαρμα!» γρύλισε η Αάνθα, μέσα από σφιγμένα δόντια, και χίμησε στην σιδερένια πόρτα, κλοτσώντας και γρονθοκοπώντας. «Θα σε σκοτώσω!» Δάκρυα οργής έκαιγαν τα μάτια της, και οι φλόγες του μίσους που πετάγονταν απ'αυτά, απειλούσαν να τα εξατμίσουν.

«Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!...» Ο Κράντμον ξαναγέλασε, με τον ίδιο παρανοϊκό τρόπο, του απόλυτου Κακού. «Αάνθα... Σταμάτα να παλεύεις· θα σπάσεις τα νύχια σου. Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα!...»

«Πού στο δαίμονα είμαι;» φώναξε η Βασίλισσα, σφίγγοντας τα κάγκελα του μικρού παραθύρου μες στις μικρές γροθιές της· τα δάχτυλά της είχαν ασπρίσει απ'την πίεση. «Πού είμαι, καταραμένη;»

«Έχει σημασία, αγάπη μου;» αποκρίθηκε, ειρωνικά, ο Κράντμον.
«Δεν εμπιστεύεσαι τον σύζυγό σου; Είσαι ασφαλής εδώ... Χα-χα-χα-χα-χα...!» Ένα βαθύ, βραχνό γέλιο.

«Καταραμένο κάθαρμα!» Η Αάνθα ξανακλότσησε την πόρτα. «Θα το πληρώσεις αυτό –ΘΑ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ ΑΥΤΟ, ΚΡΑΝΤΜΟΝ!»

«Σταμάτα να μ'απειλείς,» είπε εκείνος, χαμογελώντας, σχεδόν ανέμελα. «Και σταμάτα να φωνάζεις· κανείς δε σ'ακούει εδώ, ούτως ή άλλως. Καταλαβαίνεις, φυσικά, πως αυτό είναι μια συζυγική συμβουλή· δε θέλω να χαλάσεις την υπέροχη φωνή σου...»

«Θα βγω απο δώ πέρα, Κράντμον –ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ!» ούρλιαξε η Αάνθα.

Εκείνος στράφηκε απ'την άλλη κι άρχισε να προχωρά σ'έναν σκιερό διάδρομο. Το γέλιο του γέμισε το μέρος· κάλυψε ακόμα και τις φωνές της.

Από κάπου μακριά, η Βασίλισσα του Ωκεανού τον άκουσε να της λέει: «Τούτο το μέρος, ας πούμε, βρίσκεται πολύ, πολύ βαθιά κάτω απ'τον Ωκεανό, Αάνθα, αγάπη μου. Θα περάσεις εδώ όλη την υπόλοιπή σου ζωή!

»Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα...»

«Κράααααααααντμοοοοοοοοοον!»

Ύστερα, ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν η λαχανιασμένη αναπνοή της Αάνθα, μέσα σ'αυτό το μουντό υπόγειο. Ο διαβολικός άντρας είχε φύγει...

Η Βασίλισσα του Ωκεανού, ακόμα σφίγγοντας τα κάγκελα στις γροθιές της, ακούμπησε το μέτωπό της στον τεντωμένο της αγκώνα, αγκομαχώντας λες κι είχε τρέξει χιλιόμετρα.

Το κεφάλι της σηκώθηκε, πάλι, μετά από λίγο, και άρχισε να φωνάζει:

«Βοήθεια! Είναι κανείς εδώ; Μ'ακούει κανείς; Βοήθειααααααα!»

Καμια απάντηση, όμως, δεν ήρθε.

Ο Κράντμον τής είχε πει πως ήταν «ασφαλές» μέρος.

Η Αάνθα δε μπορούσε να το πιστέψει –ακόμα δε μπορούσε να το πιστέψει. Άφησε τα κάγκελα απ’τις γροθιές της, δύσκολα, γιατί τα δάχτυλά της έμοιαζαν νάχουν κολλήσει επάνω. Κάθισε, αργά, κουρασμένα, ακουμπώντας τη ράχη της σ’έναν απ’τους κρύους, πέτρινους τοίχους.

Ήταν σαν εφιάλτης... Πράγματι, ήταν σαν εφιάλτης...

Ο Κράντμον... πώς ήταν δυνατόν; Πίστευε άλλα πράγματα γι’αυτόν. Είχαν κάνει όνειρα μαζί... Νόμιζε ότι τον αγαπούσε· νόμιζε ότι την αγαπούσε... Προφανώς, δεν τον γνώριζε τόσο καλά...

Η Αάνθα έβαλε το χέρι μπροστά στα χείλη της, ενώ το γαλανό της βλέμμα πλανιόταν στο δωμάτιο. *Μα τα Πνεύματα, τι θα κάνω;... συλλογίστηκε. Πώς θα δραπετεύσω; Τι είναι τούτο το μέρος; Πού είναι τούτο το μέρος;*

Σηκώθηκε όρθια, διαπιστώνοντας ότι τα πόδια της έτρεμαν. Ο Κράντμον δε θα την έβαζε κάπου όπου θάχε πιθανότητες να γλιτώσει· θα την έβαζε κάπου όπου θα ήξερε πως δε θα μπορούσε, σε καμια περίπτωση, να δραπετεύσει. Όμως ίσως νάχε κάνει λάθος. Ίσως νάχε κάνει κάποιο μικρό λάθος... Μόνο σ’αυτό βασιζόταν, πια, η Αάνθα...

Άγγιξε τους τοίχους του στενού κελιού. Πέτρες. Τις έσπρωξε, τις πίεσε. Τίποτα. Τι να έκανε; Γνώριζε λίγη μαγεία του Νερού· κάποτε είχε μελετήσει μερικά μυστικιστικά βιβλία. Αλλά, τώρα, η τέχνη της δε μπορούσε να τη βοηθήσει. Εκτός και νερό να βρισκόταν κάπου εδώ κοντά!

Γονάτισε κι ακούμπησε το αφτί της στο πάτωμα, προσπαθώντας ν’ακούσει μήπως κάποιος υπόγειος ποταμός περνούσε κάτω απ’τη φυλακή της. Όμως δεν περνούσε κανένας.

Αναστέναξε και πήγε μπροστά στην πόρτα, κοιτώντας έξω απ’το παραθυράκι. Είδε έναν μακρύ διάδρομο, όπου υπήρχαν κι άλλα κελιά· κατά πάσα πιθανότητα, άδεια, γιατί, διαφορετικά, κάποιος θα είχ’απαντήσει στις φωνές της πριν.

Πού, όμως, την είχε πάει ο Κράντμον; τούτο το μέρος δεν της θύμιζε κάτι. Ήταν μέσα στο παλάτι; Μπορεί να ήταν μέσα στο παλάτι; Αλλά πώς; δε θα το γνώριζε, αν ήταν; Αλλά, τώρα, που το καλοσκεφτόταν... υπήρχαν υπόγεια στο παλάτι –υπόγεια που είχαν εγκαταλειφθεί εδώ και... πολλά χρόνια. Κάποτε είχε ακούσει πως κρατείτο μεγάλος αριθμός ανθρώπων κάτω απ'την πρωτεύουσα του Βασιλείου του Ωκεανού. Για ποιο λόγο δεν ήξερε. Αλλά, αν μπορούσε να πάει στην Μεγάλη Βιβλιοθήκη, θα έβρισκε τις απαραίτητες πληροφορίες. Μα, τι σκεφτόταν; Ποια βιβλιοθήκη; Πώς θα πήγαινε στη βιβλιοθήκη, αφού ήταν κλειδαμπαρωμένη εδώ μέσα;

Αάνθα, πρέπει να θυμηθείς! πρόσταξε τον εαυτό της. Τι ήταν αυτές οι φυλακές; Γιατί είχαν χρησιμοποιηθεί; Και γιατί έπεσαν σε αχρηστία από τότε; Και τότε ήταν το «τότε»; πόσο παλιά;

Αναστέναξε. Ήταν αδύνατον να απαντήσει στα ερωτήματα. Δεν γνώριζε τίποτα απ'αυτά. Αλλά, στο κάτω-κάτω, κι αν τα ήξερε σε τι θα μπορούσαν να της φανούν χρήσιμα; Ίσως έτσι να έβρισκε τρόπο να δραπετεύσει! Ίσως έτσι να μάθαινε πού υπήρχαν πιθανώς μυστικά περάσματα, ή από πού θα μπορούσε να φωνάξει για να την ακούσει κάποιος.

Όμως οι πληροφορίες βρίσκονταν στην Μεγάλη Βιβλιοθήκη του παλατιού και μακριά της... Έπρεπε να αυτοσχεδιάσει.

Να αυτοσχεδιάσει...; Κούνησε το κεφάλι της και ξανακάθισε το κρύο πάτωμα, κατάκοπη. Ο νους της πλανήθηκε πίσω, στη στιγμή που εμφανίστηκαν οι δαιμονάνθρωποι στο δωμάτιό της και ο Κράντμον αποκαλύφθηκε ως σύμμαχός τους. Ήθελε να παραδώσει το Βασίλειό της στους Μαγκραθμέλιους; Πόσο σατανικός, πια, μπορεί να ήταν; Στους δαιμονανθρώπους; Μα τα Πνεύματα! Τόσο καιρό, τους κορόιδευε όλους, λέγοντας ότι, δήθεν, έψαχνε για δαιμονανθρώπους στη Νήσο –στην πραγματικότητα, τους κάλυπτε! Εκείνος ήταν που είχε στείλει τον Μαγκραθμέλιο δολοφόνο εναντίον των ανθρώπων του Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν. Η Αάνθα πήγαινε να τρελαθεί, γιατί αυτό σήμαινε πως ο... «σύζυγός» της δεν

ήθελε, επίσης, να σταματήσουν να χάνονται τα εμπορικά πλοία στα δυτικά νερά του Ωκεανού. Πράγμα που, με τη σειρά του, σήμαινε πως και οι εξαφανίσεις των καραβιών ήταν δουλειά των δαιμοναθρώπων. Ξαφνικά, αρκετά κομμάτια τούτου του παράξενου, εωσφορικού σχεδίου άρχισαν να ενώνονται στο μυαλό της Αάνθα· όμως ακόμα περισσότερα κομμάτια έλειπαν, ώστε να μη μπορεί η Βασίλισσα του Ωκεανού να έχει μια ολοκληρωμένη εικόνα. Ποιος ήταν ο απώτερος σκοπός πίσω απ'όλ'αυτά; Ο έλεγχος του Βασιλείου της και του Πορφυρού Κοχυλίου, του ενός εκ των τριών Στηριγμάτων Ισχύος του Άρμπεναρκ; Όμως τι σχέση είχαν τα παραπάνω με τις εξαφανίσεις των πλοίων; Κάτι της έλειπε. Κάποιο στοιχείο δεν είχε...

«Πρέπει να δράσω κάπως,» μονολόγησε –«για μένα και για το λαό μου... Πρέπει να δράσω –ειδάλλως, θα βρεθούν όλοι τους στο έλεος των δαιμοναθρώπων...»

** ** *

Ο Κράντμον στάθηκε μπροστά σ'έναν μεγάλο καθρέφτη, που ήταν κρεμασμένος στον τοίχο ενός πολυτελούς στολισμένου δωματίου.

«Πόνκιμ...» μουρμούρισε. «Πόνκιμ... Άκου το κάλεσμά μου, Πόνκιμ! Είναι σημαντικό!»

Ο κρύσταλλος του καθρέφτη έμοιασε να ζωντανεύει μπρος στα μάτια του ξανθού ευγενή και κάποια δύναμη να τρεμοπαίζει εντός του. Μια ομίχλη φάνηκε να καθαρίζει, και το πρόσωπο ενός μελαχρινού άντρα με μουστάκι παρουσιάστηκε.

«Με σηκώνεις μέσα στα άγρια μεσάνυχτα, Κράντμον; Ελπίζω να είναι για καλό λόγο.»

Ο Κράντμον γέλασε. «Ηρέμησε, συνέταιρε. Πιστεύεις πως θα σ'ανησυχούσα δίχως σημαντικό λόγο;»

«Τι έγινε με τη Βασίλισσα;» απαίτησε ο Πόνκιμ· τα καρβουνιάρικα μάτια του άστραγαν. «Τελείωσες μαζί της;»

«Ω, ναι. Γιαυτό σε κάλεσα: για να σου δηλώσω ότι, όντως, τελείωσα μαζί της. Είναι κλεισμένη κάπου όπου δε μπορεί να ξεφύγει.»

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο βασιλικός διπλωμάτης του Σαραόλν. «Ο Αφέντης θα ευχαριστηθεί μ'ετούτα τα νέα.»

«Με τον Βένγκριλ πώς πάει;» ρώτησε ο Κράντμον.

«Να τον περιμένεις,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Δε θ'αργήσει νάρθει. Πιθανώς, θάναι εκεί αύριο, το απόγευμα –τον παρακολουθώ, με τη μαγεία μου. Κι ελπίζω να έχεις σχεδιάσει πώς θα... χαθεί, εντελώς παράξενα...»

Ο Κράντμον μειδίασε, διαβολικά. «Πόνκιμ. Νομίζεις ότι είσαι ο ευφυέστερος από όλους μας, ε; Αλλά δε χρειαζόμαστε τόσο τη βοήθειά σου, όσο πιστεύεις. Μη σε νοιάζει –όλα είναι κανονισμένα καθωσπρέπει.»

«Χαίρομαι που τ'ακούω. Καθησυχάζει το νου μου,» είπε ο διπλωμάτης.

«Τίποτα... προβλήματα πάνω, στο Σαραόλν;»

«Κάποια –αλλά, πραγματικά, μικρά· δε θα μπορέσουν να σταθούν εμπόδιο στο κοσμοϊστορικό μας σχέδιο.

»Εσύ; έχεις προβλήματα στη Θέρληχ;»

«Το μόνο πρόβλημα είναι ο Φέρντεχ, όπως σου έχω ξαναπεί. Σκέφτεται πολύ –τα πάντα. Την προηγούμενη φορά, ξετρύπωσε Μαγκραθμέλιους· ευτυχώς, πρόλαβα να τους σκοτώσω–»

«Δεν κίνησες υποψίες!» πετάχτηκε ο Πόνκιμ.

«Όχι,» απάντησε ο Κράντμον. «Φάνηκε σαν αυτοάμυνα.»

«Γιατί δεν ξεφορτώνεσαι και τον Φέρντεχ;» απαίτησε ο Πόνκιμ.

«Δε μούχει δοθεί ακόμα η ευκαιρία, συνέταιρε,» εξήγησε ο Κράντμον. «Εξάλλου, δεν είναι και τόσο μεγάλο πρόβλημα αυτός. Αλλά μπορεί να καταφέρω να τον ξαποστείλω, μαζί με τον αγαπητό Βασιλιά του Σαραόλν.»

«Φρόντισε νάσαι προσεκτικός, Κράντμον,» τον προειδοποίησε ο Πόνκιμ. «Γιατί θέλει πολύ προσοχή, όταν αναμορφώνεις τον κόσμο.»

Ύστερα, το πρόσωπό του χάθηκε απ'τον καθρέφτη.

** ** *

Ο Κράντμον έμοιαζε μ'έναν άντρα που έχει χάσει ό,τι πιο σημαντικό στη ζωή του, καθώς καθόταν στον Θρόνο του Βασιλείου του Ωκεανού. Ο Φέρντεχ, η Κάζναμ, ο Τέλκαρ και η Σίνρικ στέκονταν μπροστά του έκπληκτοι, χάσκοντας, με χαμένες εκφράσεις στα πρόσωπά τους.

«Δε μπορεί να σοβαρολογείς...» είπε ο απεσταλμένος του Βασιλιά Βένγκριλ. «Τι εννοείς η Βασίλισσα χάθηκε;»

«Χάθηκε, Φέρντεχ,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, με βραχνή φωνή, σα να ήταν τρομερά στενοχωρημένος. «Χάθηκε...»

«Πέστε μας τι συνέβη, Μεγαλειότατε,» τον παρότρυνε η Σίνρικ. «Δεν καταλαβαίνουμε. Πήγατε στα βασιλικά σας διαμερίσματα το βράδυ· τι μπορεί να συνέβη εκεί;»

Ο Κράντμον πήρε μια βαθιά ανάσα, λες για να ελαφρύνει κάποιο βάρος στο στήθος του· κατόπιν, είπε: «Είχα ένα άσχημο όνειρο το βράδυ· έναν εφιάλτη. Ξύπνησα. Η Αάνθα δεν ήταν δίπλα μου. Σηκώθηκα και έψαξα γι'αυτήν. Δεν τη βρήκα. Αλλά προσπάθησα να καθησυχάσω τον εαυτό μου· είπα: 'δε μπορεί, εδώ γύρω θάναι· ίσως κάπου να πήγε.' Δεν κοιμήθηκα καθόλου. Και, όταν ήρθε το πρωί και δεν είχε επιστρέψει, άρχισα να υποπτεύομαι ότι... κάτι άσχημο της συνέβη...» Ακούμπησε το μέτωπο στη χούφτα του, κατεβάζοντας το βλέμμα του.

«Βασιλιά μου,» είπε ο Τέλκαρ, ο σύμβουλος της πολιτείας, «σίγουρα υπερβάλλετε· οι άνθρωποι δε χάνονται από τη μια στιγμή στην άλλη και, μάλιστα, μέσα από τα ίδια τους τα δωμάτια...»

«Τέλκαρ –το αισθάνομαι –κάτι κακό τής συνέβη. Μαγεία πρέπει νάναι αναμεμιγμένη. Αναμφίβολα. Ίσως και οι δαιμονάνθρωποι νάχουν κάποια σχέση, μ’αυτές τις καταραμένες τους συσκευές!

»Φέρντεχ, τι μπορείς να μας πεις; Εσείς στο Σαραόλν τούς γνωρίζετε καλύτερα από μας. Πώς την πήραν;»

Ο απεσταλμένος του Βασιληά Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του. «Τι να υποθέσω...» Ύστερα, μίλησε πιο βέβαια: «Σε κάποιες μάχες, έχω δει τους Μαγκραθμέλιους να χρησιμοποιούν κάτι παράξενους μεταλλικούς δίσκους, οι οποίοι πετάνε μια λάμψη, σε μορφή θύρας. Και μέσα απ’αυτήν τη... μαγική θύρα μπορεί κανείς να περάσει από ένα σημείο, για να βρεθεί σ’ένα άλλο... Πιθανώς, να παρουσιάστηκαν μέσα στο ίδιο το δωμάτιό σας και—»

«Θα τους είχα ακούσει,» τον διέκοψε ο Κράντμον.

«Οι δαιμονάνθρωποι είναι ύπουλα πλάσματα,» τόνισε ο Φέρντεχ. «Ίσως—»

«Θα τους είχα ακούσει!» επέμεινε ο Κράντμον. Και έσκυψε, πάλι, το κεφάλι του. «Δε μπορώ να το πιστέψει, μα τα Πνεύματα! Η Αάνθα –την έχασα, για πάντα... Πώς θα τη βρω;...»

«Μεγαλειότατε, θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να την εντοπίσουμε,» ορκίστηκε η Κάζναμ, σύμβουλος αμύνης του Βασιλείου. «Θα κινητοποιήσουμε όλες μας τις δυνάμεις.»

Ο Τέλκαρ έγενε καταφατικά. «Ναι, Βασιληά μου. Μη σκιάζεστε· θα φέρουμε τη Βασίλισσα πίσω, στο θρόνο της.»

«Και θα κάνουμε τους Μαγκραθμέλιους να πληρώσουν,» πρόσθεσε η Κάζναμ, δείχνοντας αποφασισμένη.

«Αν, όντως, την έχουν οι δαιμονάνθρωποι,» είπε ο Κράντμον, «μάλλον, θα την έχουν πάει... στα δάση, στο εσωτερικό της Νήσου.» Στράφηκε στον Φέρντεχ. «Θυμάσαι που υποπτευόμασταν πως σ’εκείνα τα μέρη ήταν το κρησφύγετο τους; Μπορεί, τελικά, νάχες δίκιο που μου έλεγες να πάμε εκεί, εξ αρχής, για να τους βρούμε και να τους εξολοθρεύσουμε, γιατί... κοίτα τι συνέβη...!»

«Ποτέ δεν είναι αργά, Κράντμον. Θα μπορούμε τώρα στα δάση,» αποκρίθηκε ο απεσταλμένος του Βένγκριλ.

«Θα έρθω μαζί σας,» δήλωσε ο Κράντμον.

«Βασιλιά μου, θα σας πρότεινα να μην το επιχειρήσετε,» τόνισε ο Τέλκαρ. «Γιατί... είστε Βασιλιάς, πλέον· δε μπορείτε να εγκαταλείπετε το θρόνο σας! Σας παρακαλώ, Μεγαλειότατε...!»

«Θα φροντίσουμε εμείς να βρούμε την Βασίλισσα,» είπε η Κάζναμ.

«Όχι!» επέμεινε ο Κράντμον. «Δε μπορώ να μην την βοηθήσω, όταν με χρειάζεται περισσότερο απ'όλες τις άλλες φορές!»

«Μα, Βασιλιά μου—» πήγε να διαφωνήσει ο Τέλκαρ.

«Μίλησα, Τέλκαρ!» Ο Κράντμον κοπάνησε τη γροθιά στο χέρι του θρόνου του. «Θα έρθω μαζί σας, στα δάση στο εσωτερικό της Νήσου

Ράλβοχ! Τελεία!

»Πόσο καιρό θα πάρει να οργανωθεί μια ομάδα;» ρώτησε, στρεφόμενος στην Κάζναμ. «Μια ισχυρή ομάδα: δέκα-χιλιάδες μαχητές.»

«Δέκα-χιλιάδες μαχητές;» αποκρίθηκε, κάπως έκπληκτη, η σύμβουλος αμύνης. «Μεγαλειότατε, μιλάτε για ολόκληρο στρατό – όχι για ομάδα...»

«Εστω!» είπε ο Κράντμον. «Πόσο καιρό; Μια μέρα; Ως την αυγή θάναι έτοιμοι γι'αναχώρηση;»

«Α... ναι, Μεγαλειότατε,» υποσχέθηκε η Κάζναμ. «Θα προσπαθήσω να τους έχω έτοιμους.

»Όπως ξέρετε, βέβαια, δεν έχουμε και τον καλύτερο στρατό ξηράς...»

«Αλλά έχουμε το Φέρντεχ μαζί μας,» τόνισε ο Κράντμον. «Κι αυτός γνωρίζει από μάχες ξηράς.» Στράφηκε στον απεσταλμένο του Βασιλιά Βένγκριλ. «Έτσι, Φέρντεχ;»

«Ναι,» απάντησε εκείνος. «Ωστόσο, δεν ξέρω τα εδάφη σας, κι αυτό θα με δυσκολέψει. Το ότι είναι και δασώδες το εσωτερικό της Νήσου, θα με δυσκολέψει ακόμα περισσότερο. Αλλά, πιστεύω, θα

μπορέσω να σας προσφέρω αρκετή βοήθεια. Θα κάνω ό,τι καλύτερο γίνεται, για να βρεθεί η Βασίλισσα.

»Αλλά, μήπως, θα ήταν συνετό, πρώτα, να ψάξουμε στην Θέρληχ; Ίσως οι δαιμονάνθρωποι –αν, όντως, δαιμονάνθρωποι την απήγαγαν– να την κρατούν κάπου στην πόλη...»

«Αποκλείεται,» διαφώνησε ο Κράντμον. «Σίγουρα, θα την πήραν από δώ –θα την πήγαν στο άνδρό τους, στα δάση. Δεν είναι τόσο ανόητοι, ώστε να κρυφτούν στο στόμα του λύκου –αν υποτεθεί ότι ο λύκος είμαστε εμείς.»

«Τότε, εγώ καλύτερα να πηγαίνω να προετοιμάσω τους στρατιώτες μας,» κατέληξε η Κάζναμ. «Φέρντεχ, θα έρθεις μαζί μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο απεσταλμένος του Βένγκριλ, και έφυγαν απ' τη βασιλική αίθουσα.

«Κι εγώ θα ειδοποιήσω και τους άλλους συμβούλους για τούτη την καταστροφή,» δήλωσε η Σίνρικ, βασιλική σύμβουλος της πολιτείας.

Ο Κράντμον έγενεσε καταφατικά, επιτρέποντάς της να φύγει απ' το μεγάλο δωμάτιο.

«Εγώ, Βασιληά μου–» άρχισε ο Τέλκαρ.

«Εσύ ανέλαβε τα καθήκοντά σου, ως συνήθως, Τέλκαρ,» τον έκοψε ο Κράντμον.

«Μάλιστα, Βασιληά μου...»

** ** *

«Κάζναμ, δεν είναι *πολύ* αλλόκοτο αυτό που συνέβη;» είπε ο Φέρντεχ, καθώς βάδιζε, μαζί με τη σύμβουλο αμύνης του Βασιλείου του Ωκεανού, σ' έναν μακρύ διάδρομο του παλατιού της Θέρληχ, και το φως του πρωινού Λούντρινχ έμπαινε από μεγάλα, ανιδωτά παράθυρα.

Εκείνη σταμάτησε, απότομα, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός της, και το ίδιο κι ο πολεμιστής. Η έκφρασή της ήταν σκεπτική,

προβληματισμένη. «Όντως, είναι... Αλλά τι να κάνουμε; Η Βασίλισσα χάθηκε· την είδες εσύ πουθενά;»

«Αναρωτιέμαι... μήπως κάτι άλλο... μήπως κάτι που δε σκεφτόμαστε συμβαίνει...» υπέθεσε ο Φέρντεχ.

«Όπως;» ρώτησε η Κάζναμ.

Ο Φέρντεχ έτριψε το μέτωπό του, με τον αντίχειρα και το δείκτη του δεξιού του χεριού, ξεφυσώντας. «Αα... Άμα ήξερα, θα είχαμε λύσει το πρόβλημά μας. Μακάρι να ήξερα· αλλά δεν ξέρω.»

«Τότε, καλύτερα να κάνουμε εκείνο που μπορούμε –να ετοιμάσουμε το στρατό που ζήτησε ο Βασιλιάς, για να ψάξουμε στα δάση,» είπε η Κάζναμ.

«Ναι, όμως συλλογίστηκες ότι αυτό μπορεί νάναι ανώφελο; Τα δάση είναι πυκνά και καλύπτουν όλο το εσωτερικό της Νήσου. Πώς θα εντοπίσουμε την Βασίλισσα, που δεν έχουμε ιδέα πού βρίσκεται;»

«Και τι να γίνει; –να κάτσουμε με σταυρωμένα χέρια;»

«Καλά· πάμε, προς το παρόν, και αργότερα σκεφτόμαστε, πάλι.»

Και συνέχισαν την πορεία τους στο διάδρομο.

** ** *

«Τούτο είναι πολύ αλλόκοτο,» είπε ο Βόνρεχ στην Σίνρικ και σ'έναν άντρα, πλάι της, ο οποίος ήταν ψηλός και καστανομάλλης, ντυμένος μ'ένα λευκό πουκάμισο, μπλε γιλέκο και καφέ παντελόνι: ο Έλζορ, ο σύμβουλος δικαιοσύνης του Βασιλείου του Ωκεανού. «Πώς είναι δυνατόν να χάθηκε η Βασίλισσα, έτσι, απρόσμενα;»

Οι δυο τους είχαν απαντήσει τον σύμβουλο οικονομικών έξω απ'το δωμάτιό του, την ώρα που εκείνος έβγαινε, για να κατεβεί, στην αίθουσα του θρόνου.

«Κι εγώ απόρησα, όταν το πρωτάκουσα,» είπε ο Έλζορ. «Σίνρικ, σίγουρα, δεν πρόκειται γι'αστείο;...»

Η σύμβουλος του θαλάσσιου εμπορίου τον αγριοκοίταξε. «Θ'αστειεύονται για κάτι τέτοιο;»

Εκείνος, απλά, ανασήκωσε τους ώμους του.

«Και ο Βασιληάς;» είπε ο Βόνρεχ. «Τι κάνει ο Βασιληάς; Πώς είναι δυνατόν να την άρπαξαν απ'τα δωμάτιά τους δίχως κείνος να πάρει χαμπάρι τι έγινε; Είναι απίστευτο!»

«Κι όμως, αληθινό,» αποκρίθηκε η Σίνρικ. «Ίσως... ίσως η Βασίλισσα να βγήκε για λίγο και τότε να την έκλεψαν οι δαιμονάνθρωποι...»

«Μα –δαιμονάνθρωποι μες στο παλάτι;» έκανε ο Βόνρεχ. «Έχετε όλοι παλαβώσει, τέλος πάντων; Μήπως, απλά, η Βασίλισσα αποφάσισε να κάνει μια βόλτα και λείπει ακόμα;»

«Βόλτα;» απόρησε ο Έλζορ. «Από τ'άγρια μεσάνυχτα ως τώρα; Δε νομίζω, φίλε μου,» κούνησε το κεφάλι του.

«Γιατί όχι; Ίσως να την πήρ'ο ύπνος σε καμια παραλία,» είπε ο Βόνρεχ.

«Η γυναίκα μόλις παντρεύτηκε!» τόνισε η Σίνρικ. «Λες ναφυγε απ'το κρεβάτι που μοιραζόταν με τον άντρα της και ν'άρχισε να περιπλανιέται στο νησί;»

Ο Βόνρεχ αναστέναξε. «Πάλι, όμως, η όλη κατάσταση έχει... έχει κάτι... Ή, μάλλον, δεν έχει κάτι –κάτι λείπει –κάτι δε μου κολλάει...»

«Ο Βασιληάς θα στείλει στρατό δέκα-χιλιάδων μαχητών στο εσωτερικό της Νήσου–» ξεκίνησε η Σίνρικ.

«Πώς!» έκανε ο Βόνρεχ. «Γιατί;»

«Πιστεύει πως οι δαιμονάνθρωποι πήραν τη Βασίλισσα στα δάση, και σκοπεύει να τη βρει και να τη φέρει πίσω. Θα πάει κι ο ίδιος,» τον πληροφορήσε η Σίνρικ.

Ο Βόνρεχ κούνησε το κεφάλι του. «Τούτη είναι τρέλα. Ο Μεγαλειότατος δε σκέφτεται καθαρά. Μπορεί κάτι άλλο να συμβαίνει –μπορεί να μην έχουνε σχέση οι Μαγκραθμέλιοι, πανάθεμά με!»

«Όμως αυτή είναι η πιο λογική εξήγηση,» είπε ο Έλζορ. «Τον τελευταίο καιρό έχουν παρουσιαστεί στο Βασίλειο αρκετοί. Ίσως τούτο να σχεδιάζαν από την αρχή: ν' απαγάγουν τη Βασίλισσα.»

«Αν είναι έτσι, την έχουμε άσχημα,» συμπέρανε ο Βόνρεχ, «γιατί πέτυχαν, απ' ό,τι φαίνεται, το σκοπό τους...»

** ** *

Ο Κράντμον καθόταν στο θρόνο του, παριστάνοντας ότι ήταν σε κατάθλιψη, όταν η Σίνρικ, ο Βόνρεχ κι ο Έλζορ μπήκαν στη βασιλική αίθουσα, ενώ ο Τέλκαρ ήδη βρισκόταν στο τραπέζι των συμβούλων, τακτοποιώντας κάποια χαρτιά. Εντός του, ο ξανθός ευγενής ήταν κατευχαριστημένος. Τα πράγματα πήγαιναν όπως τα είχε σχεδιάσει. Είχε επιμείνει να πάει μαζί με τους άλλους στα δάση γιατί ήξερε πως θα το ανέβαλε, αφού, καθώς του είχε πει ο Πόνκιμ, ο Βένγκριλ θα ερχόταν σήμερα το απόγευμα στη Θέρληχ. Έτσι, θα ήταν υποχρεωμένος να υποδεχτεί καθωσπρέπει το Βασιλιά του Σαραόλν και να του μιλήσει για «τη μεγάλη του θλίψη, που έχασε την Αάνθα, την ημέρα του τέλους της τελετής του γάμου τους» –και να φροντίσει να χαθεί ο μονάρχης, όπως χάθηκε κι η Βασίλισσα του Ωκεανού. Αναμφίβολα, οι δαιμονάνθρωποι θα έφταιγαν για όλα· θα τον έπαιρναν κι αυτόν στα βάθη του δάσους. Και ο στρατός των δέκα-χιλιάδων θα έψαχνε και θα έψαχνε, άσκοπα· αλλά ο Κράντμον θα επέστρεφε εδώ, στο παλάτι, όταν ήταν η ώρα να επιστρέψει –όταν ήταν η ώρα για την ολοκλήρωση του Μεγάλου Σχεδίου...

Ο Βόνρεχ κι ο Έλζορ πλησίασαν το θρόνο όπου καθόταν ο ξανθός ευγενής, για να του εκφράσουν τη λύπη τους που εξαφανίστηκε η Βασίλισσα.

«Είμαι περισσότερο θλιμμένος απ' ό,τι μπορείτε να φανταστείτε,» τους είπε ο Κράντμον. «Γιατί, εκτός απ' τ' ό,τι ήταν Βασίλισσά μου, την αγαπούσα όσο τίποτ' άλλο σε τούτο τον κόσμο.»

«Σας κατανοούμε απολύτως, Μεγαλειότατε,» είπε ο σύμβουλος οικονομικών. «Αλλά θα ήθελα, προσωπικά, να σας προτείνω να σκεφτείτε και άλλες εκδοχές, έξω απ'το να πήραν οι δαιμονάνθρωποι την Βασίλισσα στα δάση...»

«Δηλαδή, τι;» ρώτησε ο Κράντμον, φανερά σε απόγνωση.

«Ίσως να την έχουνε κάπου μέσα στην πρωτεύουσα, Μεγαλειότατε, κρυμμένη,» υπέθεσε ο Βόνρεχ.

«Το ξαναέχω ακούσει τούτο,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. «Δεν πιστεύω να έγινε, όμως, κάτι τέτοιο. Οι Μαγκραθμέλιοι, σίγουρα, θα την πήραν μακριά από δώ. Και, μάλιστα, μ'αυτά που μου είπε ο Φέρντεχ, δε θα τους ήταν καθόλου δύσκολο.»

«Τι σας είπε ο Φέρντεχ, Μεγαλειότατε;»

«Οτι χρησιμοποιούν κάποιους... δίσκους, οι οποίοι ανοίγουν μαγικές θύρες, μέσω των οποίων μπορείς να περάσεις απ'το ένα σημείο στ'άλλο.» Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν γνωρίζω εγώ, προσωπικά, τίποτα για τέτοιου είδους συσκευές, όμως εμπιστεύομαι το Φέρντεχ. Οι άνθρωποι του Σαραόλν βρίσκονται κοντά στη Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης και έχουν να κάνουν συχνά με δαιμονανθρώπους.»

«Όπως νομίζετε, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Βόνρεχ.

Αυτός κι ο Έλζορ αποσύρθηκαν στο μεγάλο τραπέζι της αίθουσας, όπου βρίσκονταν η Σίνρικ κι ο Τέλκαρ.

«Ο Βασιληάς δε σκέφτεται καθαρά,» είπε ο σύμβουλος οικονομικών. «Τον κατατρώει η λύπη...»

«Πρόσεχε τα λόγια σου!» τον μάλωσε ο σύμβουλος της πολιτείας.

«Δεν έβρισα κανέναν!» διαμαρτυρήθηκε ο Βόνρεχ. «Και, σίγουρα, όχι το Βασιληά! Απλά, λέω ό,τι βλέπω.»

»Θεωρώ πως πρέπει να κάνουμε μια... προσωπική μας έρευνα,» πρότεινε, συνωμοτικά.

«Τι είδους... έρευνα;» συνοφρυώθηκε η Σίνρικ.

«Έρευνα της πόλης και του παλατιού,» εξήγησε ο Βόνρεχ. «Ίσως να μην πρόκειται για δαιμονοανθρώπους· κι ακόμα κι αν, όντως, πρόκειται για δαύτους, μπορεί, τελικά, να κρύβονται στην Θέρλχ.»

«Μα, χωρίς ο Βασιλιάς να το ξέ-» πήγε να πει ο Τέλκαρ.

«Μη γίνεσαι ανόητος!» τον διέκοψε ο Βόνρεχ. «Δε θα κάνουμε κανένα κακό, άλλωστε. Δεν πρόκειται για προδοσία,» πρόσθεσε, μ'ένα κοφτό γέλιο· «μονάχα για μια απλή έρευνα. Λοιπόν, ποιοι είναι μαζί μου;»

«Εγώ, σίγουρα,» είπε η Σίνρικ. Όταν ο Τέλκαρ τής έριξε ένα αυστηρό βλέμμα και ο Έλζορ ένα περίεργο, εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Γιατί να μην εξετάσουμε το θέμα από περισσότερες πλευρές; Ας μην αφήσουμε το Βασιλιά να τα κάνει όλα μόνος· είναι, ούτως ή άλλως, πολύ αναστατωμένος. Έτσι, τον βοηθάμε.»

Ο Έλζορ σούφρωσε τα χείλη του. Ύστερα, έγνεψε καταφατικά. «Ναι, έχεις δίκιο, Σίνρικ...»

Ο Τέλκαρ συνοφρυώθηκε, κοιτώντας τους και τους τρεις, έναν-έναν· τέλος, κατένευσε κι αυτός. «Κι εγώ μέσα.»

Ο Βόνρεχ μειδίασε. «Κατά βάθος, είσαι δραστήριος άνθρωπος...»

** ** *

Ήταν σούρουπο, όταν ένας στρατιώτης μπήκε στην βασιλική αίθουσα του παλατιού της Θέρλχ, ντυμένος με κοραλλένια πανοπλία και κρατώντας κοντάρι κι ασπίδα.

«Μεγαλειότητα,» προσφώνησε τον Κράντμον, που καθόταν, μελαγχολικός, στον θρόνο του. Υποκλίθηκε. «Ένα πλοίο έρχεται.»

«Πλοίο; Τι πλοίο;» ρώτησε ο νέος Βασιλιάς του Ωκεανού.

«Δεν ξέρουμε ακριβώς, Μεγαλειότητα, όμως έχει πάνω στα πανιά του το βασιλικό έμβλημα του Σαραόλν.»

Ο Τέλκαρ και ο Έλζορ, που βρίσκονταν στο τραπέζι των συμβούλων εκείνη την ώρα, σήκωσαν, απότομα, τα κεφάλια τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17^ο

Υγρή κόλαση

Μια σχεδία έπλεε στον Ωκεανό, μες στη νύχτα. Επάνω της βρισκονταν εφτά άνθρωποι, φανερά ταλαιπωρημένοι. Τρελός άνεμος φυσούσε και τα κύματα υψώνονταν και έπεφταν, κάνοντας το μικρό πλεούμενο να παραδέρνει. Στο δοιάκι στεκόταν ένας άντρας, αναμφίβολα ναυτικός για να μπορεί να κρατά σε κάποια πορεία αυτήν την σχεδία, παρά την αγριότητα της θαλασσοταραχής. Ήταν ξανθός, με σγουρά μαλλιά –τα οποία έπεφταν ανακατεμένα στην πλάτη του– και μούσια στο πρόσωπο· σίγουρα, είχε κάποιο καιρό να χτενιστεί. Τα ρούχα του ήταν βρεγμένα και κρέμονταν σαν κουρέλια πάνω του.

«Κουράγιο, κοπέλια και κοπελιές!» φώναξε ο Κλέντριν. «Φτάνουμε!»

«Εμένα μου λες, Καπετάνιε!» μούγκρισε η Μάνζρα, καθώς κρατιόταν απ'το κατάρτι της σχεδίας, ξερνώντας τα λίγα πράγματα που είχε στην κοιλιά της. «Δεν ξέρουμε ούτε καν πού βρισκόμαστε!...»

«Αλλά πόσο μακριά θα είμαστε απ'το Γκένχεκ;» έθεσε το ερώτημα ο Κλέντριν, ενώ ένα κύμα τον έλουζε. «Φτου!» γρύλισε, φτύνοντας νερό απ'το στόμα. «Όλ'οι διάολοι έχουνε ξυπνήσει απόψε!»

«Τα Πνεύματα είν'ανήσυχα τούτο το βράδυ,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή· ένας άντρας που παλιότερα αποκαλείτο Ράθμαλ, όταν βρισκόταν στις υπηρεσίες του Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν.

«Τι μας λες, ρε φίλε!» αποκρίθηκε ο Άνεμος, προσπαθώντας να συγκρατεί την κάπα π'ανέμιζε γύρω του. «Ο τύπος είν'ευφυία τρανή!

»Κατάρα!» Παραλίγο να τον παρασύρει ένα κύμα, αλλά η Νύχτα τον άρπαξε απ' τον καρπό, κι εκείνος πιάστηκε απ' το κατάρτι, για να μην πέσουν κι οι δυο στη θάλασσα.

«Δάσκαλε. Δε μπορείς να κάνεις κάτι;» ρώτησε η Ερία, που ήταν πεσμένη στο πάτωμα της σχεδίας, στα χέρια και στα γόνατα, πασχίζοντας να καταπολεμήσει την ναυτία που την είχε καταλάβει.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, που δε βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση από κείνη (τα βότανά του είχαν τελειώσει, έτσι δεν είχε τίποτα για ν'αντισταθεί στη ζάλη που του προκαλούσε η τρικυμία). «Δε μπορώ να καλέσω τα Πνεύματα μέσα σε τούτο το χαλασμό...»

«Ανάθεμα!» γρύλισε η Νύχτα, σφίγγοντας τα δόντια της· αισθανόταν το στόμα της αρμυρό απ' το νερό που είχε καταπιεί. «Ίσως νάταν καλύτερα νάχαμε μείνει πίσω, στο νησί! Επί τρεις καταραμένες μέρες, αυτή η κατάσταση!...»

«Όχι κι έτσι, όμως,» αποκρίθηκε η Ερία. «Σήμερα έχουνε χειροτερέψει τα πράγματα.»

«Ν—» Ο Άνεμος έκανε να γνέψει καταφατικά, αλλά, πάλι, ένα κύμα τον χτύπησε· γλίστρησε, κύλησε πάνω στα ξύλα της σχεδίας κι έφυγε απ' την άκρη, βουτώντας στο νερό.

«Άνεμε!» φώναξε η Νύχτα, γουρλώνοντας τα σκοτεινά της μάτια, ενώ κρατιόταν απ' το κατάρτι γερά. «Κλέντριν, γύρνα το σκάφος!»

«Αυτό είν' επικίνδυνο, διάολοι...!» γρύλισε, κάτω απ' την ανάσα του, ο Καπετάνιος, χειριζόμενος το δοιάκι και κάνοντας όπως ζήτησε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια.

Ένα κεφάλι βγήκε απ' τον αφρό και ο Άνεμος άρχισε να κουνά τα χέρια του. «Παιδιά, εδώ! Εδώ!»

«Νάτος!» Η Νύχτα τον έδειξε, με το δάχτυλό της.

«Να πάρει!...» μούγκρισε ο Κλέντριν, γιατί, καθώς η σχεδία έστριβε, παρατήρησε ένα πελώριο κύμα να έρχεται απ' τα πλάγια της. «Κρατηθείτε γερά, σύντροφοι!»

Ένας εκκωφαντικός θόρυβος γέμισε τ'αφτιά τους, καθώς το νερό τούς έλουσε όλους. Και αισθάνθηκαν το δάπεδο να φεύγει από

κάτω τους –το πλεούμενό τους ανατρεπόταν. Έπεσαν στον Ωκεανό, ενώ το κατάρτι της σχεδίας έσπαγε και το πανί κουρελιαζόταν.

«Πιαστείτε σ'αυτούς τους καταραμένους κορμούς, να πάρουν οι δαίμονες!» κραύγασε ο Κλέντριν, για ν' ακουστεί πάνω απ' το βουητό του ανέμου και τον ήχο των κυμάτων.

«Βοήθεια! Βοήθεια!» Η φωνή ήταν της Μάνζρα, η οποία πάλευε με το εξοργισμένο νερό του Ωκεανού.

«Καπετάνιε –δεν ξέρει να κολυμπά!» είπε η Ερία, που είχε πιαστεί πάνω στη σχεδία, όπως κι ο Φάλμαριν κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Πάω να την πιάσω!» δήλωσε ο Κλέντριν, κολυμπώντας, με μεγάλες απλωτές, προς τη μεριά της Μάνζρα, που έβηχε κι έφτυνε νερό απ' το στόμα της. «Κουράγιο, κοπελιά!»

Η Νύχτα είχ' αρχίσει να κολυμπά, γρήγορα, για να φτάσει τον Άνεμο· ήταν ευέλικτη όσο μια γοργόνα μέσα στη θάλασσα.

«Πού πας εσύ;» της φώναξε η Ερία, αλλά εκείνη δεν της απάντησε.

Ο μελαχρινός τυχοδιώχτης, εν τω μεταξύ, είχε, επίσης, ξεκινήσει να τους ζυγώνει, κι αυτός το ίδιο ικανός στο κολύμπι.

Ο Κλέντριν τύλιξε το ένα του χέρι γύρω απ' τη μέση της Μάνζρα. «Ηρέμησε, ηρέμησε,» της είπε. «Είναι εύκολο να κολυμπάς – καθόλου δύσκολο δεν είναι. Άσε τον εαυτό σου ελεύθερο. Έλα!» Και άρχισε να την πηγαίνει προς την αναποδογυρισμένη σχεδία, που, συνεχώς, απομακρυνόταν απ' αυτόν και την ξανθιά πολεμίστρια.

«Διάολοι!» έφτυσε νερό ο Καπετάνιος. «Μη μου κάνεις τέτοια τώρα, μπαγαπόντη καιρέ!»

Η Μάνζρα έβηχε, καθώς την κρατούσε, μην αφήνοντάς την να την παρασύρουν τα κύματα.

«Ηρεμα, είπαμε, κοπελιά. Μην καταπίνεις νερό. Σύντομα, θάμαστε σ' αυτό το καταραμένο κομμάτι ξύλο!» Δεν ήταν κι ο ίδιος σίγουρος για τα λόγια του, αλλά έπρεπε, κάπως, να την κάνει να δει την κατάσταση πιο ψύχραιμα –όσο γινόταν, βέβαια, αφού όλοι τους είχαν πανικοβληθεί, και όχι αδικαιολόγητα.

«Νύχτα!» γρύλισε ο Άνεμος, παλεύοντας με τα κύματα και ζυγώνοντας την κορακομάλλα φίλη του. «Θα σε σκοτώσω! Γιατί δεν έμεινες πίσω;»

«Ηρθα να σε βοηθήσω, χοντροκέφαλε!» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ευχαριστώ πολύ –με βοήθησες. Τώρα, πρέπει κι οι δυο να προλάβουμε

τη σχεδία που φεύγει!» αποκρίθηκε ο Άνεμος, κολυμπώντας.

Στράφηκαν στο πλεύόμενο, που απομακρυνόταν προς μια κατεύθυνση –δεν ήξεραν αν ήταν βόρεια, νότια, ανατολικά ή δυτικά.

** ** *

«Φάλμαριν –τα κύματα μάς παίρνουν,» είπε η Ερία. «Θα χάσουμε τους άλλους. Δε μας προλαβαίνουν!»

«Δε μπορώ να κάνω τίποτα,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, ανεβαίνοντας πάνω στην αναποδογυρισμένη σχεδία.

Η απεσταλμένη του Βασιλιά Βένγκριλ κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ακολούθησαν το παράδειγμά του, ώστε να μην είναι, τουλάχιστον, μες στη θάλασσα.

Η Ερία προσπάθησε, μέσα στον χαλασμό των κυμάτων, να διακρίνει τους φίλους τους. Είδε τον Κλέντριν να παλεύει με τις δυνάμεις του Ωκεανού, βοηθώντας, συγχρόνως, και τη Μάνζρα. Ο Άνεμος και η Νύχτα ήταν πιο μακριά, μα κολυμπούσαν γοργά· δεν μπορούσε, όμως, η πολεμίστρια να πει αν θα πρόφταναν τη σχεδία –δεν ήξερε, εξάλλου, τίποτα από θάλασσα.

«Πρέπει κάτι να κάνουμε,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, «για να σταματήσουμε το πλεύομενό μας· να μην απομακρύνεται –έστω και για λίγο. Έτσι, θα βοηθήσουμε, κάπως, τους άλλους. Φάλμαριν –πρέπει να το επιχειρήσουμε!»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έγνεψε, διστακτικά. Αισθανόταν ότι το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει· δεν πίστευε να κατάφερνε ν'αυτοσυγκεντρωθεί, για να καλέσει τα Πνεύματα. Αλλά ο

Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή φαινόταν λιγότερο επηρεασμένος από τη θαλασσοταραχή· ίσως με τη δική του βοήθεια κάτι να πετύχαινε.

«Ναι, φίλε μου,» αποκρίθηκε –«κι ας βιαστούμε.»

Ένωσαν τα δεξιά τους χέρια, ενώ με τ'αριστερά τους κρατιόνταν απ'τα ξύλα της σχεδίας· η Ερία, επίσης, ήταν κοντά τους, βαστώντας τον καθένα απ'τα ρούχα του, για να μην παρασυρθεί κανείς τους απ'τα κύματα. Άρχισαν να μιλούν, συγχρόνως, σε μια παράξενη γλώσσα, τη γλώσσα των Πνευμάτων. Η πολεμίστρια πάντα αισθανόταν παράξενα, όταν γινόταν αυτό –δεν τάχε ποτέ ιδιαίτερα καλά με τη μαγεία. Αλλά, ασφαλώς, ευχόταν ό,τι κι αν ήταν εκείνο που επιχειρούσαν οι δυο μάγοι να πετύχαινε...

** ** *

«Αργκχ!» Ο Άνεμος έφτυσε, γι'άλλη μια φορά, νερό απ'το στόμα του. «Πώς μπλέξαμε έτσι! Και ο θησαυρός!» είπε, ξαφνικά. «Νύχτα, είδα τη σχεδιά ν'ανατρέπεται! Τι έγιν' ο θησαυρός μας;»

«Δεν ξέρω, Άνεμε,» απάντησε εκείνη. «Κολύμπα!»

«Μα, άμα ο θησαυρός χάθηκε... όλα τούτα... όλες μας οι προσπάθειες...» Έφτυσε νερό. «Πήγαν χαμένες, Νύχτα!»

«Άμα δε βιαστούμε –θα πάνε χαμένες κι οι ζωές μας! Κουνήσου!» γρύλισε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια.

«Πρέπει μετά να ξανάρθουμε δω –να βουτήξουμε, για να βρούμε το θησαυρό,» επέμεινε ο Άνεμος.

«Είσαι τρελός!» μούγκρισε η Νύχτα, αρπάζοντάς τον απ'τον καρπό και τραβώντας τον μαζί της, για να επιταχύνουν, ενώ τα πόδια τους κλοτσούσαν το νερό.

Ο Άνεμος αισθανόταν κατεστραμμένος. Τόσα όνειρα είχε κάνει, στην περίπτωση που θα έβρισκε έναν θησαυρό, και, τώρα που τον βρήκε, τον έχασε... Έτσι, τον έχασε...

** ** *

Η Ερία αισθάνθηκε μια δύναμη να συγκεντρώνεται γύρω απ'την αναποδογυρισμένη σχεδιά –μια δύναμη που έκανε τις τρίχες της να σηκώνονται κι ένα ρίγος να τη διαπερνά. Ο Φάλμαριν κι ο Ράθμαλ (ή «Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή», όπως ήθελε να τον αποκαλούν, αντί για το κανονικό του όνομα, πράγμα που η πολεμίστρια δεν καταλάβαινε) ακόμα μιλούσαν σ'εκείνη την αλλόκοτη γλώσσα, και ο πρώτος είχε τα μάτια του κλειστά· φαινόταν να καταβάλει τρομερή προσπάθει, για να διατηρεί την αυτοσυγκέντρωσή του, καθώς το κατεστραμμένο πλεούμενο παράδερνε. Το πρόσωπό του ιδρώτας το έλουζε, που δεν ξεχώριζε απ'το νερό, το οποίο τον ξέπλενε, όποτε κύματα τούς έπαιρναν και τους τρεις στην αγκαλιά τους.

Ξαφνικά, η σχεδιά σταμάτησε να κινείται, σαν να βρισκόταν αλλού κι όχι στην φουρτουνιασμένη θάλασσα, σαν να ήταν ένας ακλόνητος βράχος, πάνω στον οποίο έσκαγαν άγρια κύματα. Η Ερία δε μπορούσε να το πιστέψει· ποτέ της δεν είχε δει κάτι παρόμοιο. Όμως, μ'όσα είχ'αντικρίσει τον τελευταίο καιρό, γιατί της φαινόταν τούτο τόσο παράξενο; Ήταν πιο παράξενο απ'το ένας αρχαίος Θεός να αναγεννιέται; Ήταν πιο παράξενο απ'το να δει τον Ράθμαλ να μετατρέπεται σ'αυτόν τον «Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή», εξαιτίας κάποιων μαγικών κρυστάλλων;

Οι δυο μάγοι παρέμεναν ακόμα αυτοσυγκεντρωμένοι, με τα χέρια τους ενωμένα. Τώρα, κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή είχε τα μάτια του κλειστά.

«Γρήγορα!» φώναξε η Ερία στον Κλέντριν και τη Μάνζρα, και στον Άνεμο και τη Νύχτα. «Βιαστείτε! Σας περιμένουμε!»

Ο Καπετάνιος έφτασε στη σχεδιά, μαζί με την ξανθιά πολεμίστρια, την ώρα που ένα κύμα τη χτυπούσε, και ο Φάλμαριν κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ταρακουνήθηκαν τόσο που τους ξέφυγε ο έλεγχος του πλεούμενου, το οποίο άρχισε, πάλι, να παρασέρνει η θάλασσα. Ο Κλέντριν κι η Μάνζρα ίσα που πρόλαβαν να πιαστούν και ν'ανεβούν. Αλλά ο Άνεμος κι η Νύχτα ήταν ακόμα αρκετά πίσω...

Η Ερία γράπωσε τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού απ' την κάπα, καθώς εκείνος κυλούσε προς το νερό.

«Φάλμαριν!»

Αυτός άπλωσε τα χέρια του, για να πιαστεί απ' την άκρη της σχεδίας. Τα δάχτυλά του γαντζώθηκαν πάνω στο ξύλο και η αρχηγός της αποστολής τον τράβηξε πάνω, ενώ ο άντρας αγκομαχούσε κι έφτυνε αλμυρό νερό απ' το στόμα του. Το πρόσωπό του ήταν χλομό κι έμοιαζε να μη μπορεί να κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά. Η Ερία φοβόταν ότι θα λιποθυμούσε.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ήταν σε λίγο καλύτερη κατάσταση.

«Δε μπορείτε να ξανακάνετε τη σχεδία να σταματήσει, ε;» ρώτησε η μαυρομάλλα πολεμίστρια του Σαραόλν, αλλά δεν πήρε απάντηση.

Σηκώθηκε στα γόνατα και κούνησε τα χέρια της στις δυο φιγούρες που πάλευαν με τα κύματα. «Νύχτα! Άνεμε! Ελάτε! Γρήγορα!»

** ** *

«Εύκολο είναι γι' αυτήν να το λείει!» μούγκρισε ο Άνεμος. «Τι στ' άναθεμα είχε συμβεί, τόση ώρα, στη σχεδία κι είχε σταματήσει; Και γιατί, πάλι, δε μπορεί να ξαναγίνει αυτό;» Έφτυσε νερό, βήχοντας.

«Προφανώς, είχε κάνει κάτι ο Φάλμαριν. Μας έδωσε κάποια βοήθεια. Θα τα καταφέρουμε, Άνεμε!» είπε η Νύχτα, καθώς κι οι δυο κολυμπούσαν, σχίζοντας τα κύματα.

«Τι θα καταφέρουμε;» αποκρίθηκε, αποκαρδιωμένος, ο τυχοδιώχτης. «Χάσαμε το θησαυρό μας...»

«Θα καταφέρουμε να ζήσουμε –για να βρούμε άλλο θησαυρό,» τόνισε η Νύχτα, και αντίκρισε μια γνώριμη γυαλάδα στα μάτια του φίλου της, ο οποίος άρχισε, τώρα, να κολυμπά γρηγορότερα και πιο αποφασιστικά. Η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια θα γελούσε, αν μπορούσε, μέσα στην τρικυμία.

** ** *

«Μας φτάνουν! Μας φτάνουν!» παρατήρησε η Ερία, ενώ ένα πλατύ χαμόγελο σχηματιζόταν στο πρόσωπό της.

«Ναι...» συμφώνησε ο Κλέντριν, ξεθεωμένος. «Μας φτάνουν οι παλιομπαγαπόντηδες. Είναι γερά τσακάλια.»

Στράφηκε στην Μάνζρα, που ήταν ξαπλωμένη, πάνω στη σχεδία. «Είσαι καλύτερα, τώρα, κοπελιά;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. «Ευχαριστώ, Καπετάν Κλέντριν,» κατάφερε ν' αρθρώσει. «Νόμιζα ότι θα πνιγόμουν...»

«Σ' το είπα ότι θα τα κατάφερνες να κολυμπήσεις –δεν ήταν τίποτα σπουδαίο,» μειδίασε αυτός.

Ο Άνεμος και η Νύχτα πλησίασαν και πιάστηκαν στην άκρη της σχεδίας, ανεβαίνοντας, λαχανιασμένοι.

«Κράτησε κανέναν... καθόλου... απ' το θησαυρό;» ρώτησε ο πρώτος, αγκομαχώντας, γιατί αυτός κι η φίλη του είχαν, κυριολεκτικά, παλέψει μέχρι εσχάτων, για να φτάσουν το πλεούμενο, επιστρατεύοντας όλο το κουράγιο, τη δύναμη και την τέχνη τους στο κολύμπι.

«Μας κοροϊδεύεις;» απόρησε η Ερία.

«Να πάρει!» μούγκρισε εκείνος, κοπανώντας τη γροθιά του στο δάπεδο της σχεδίας.

«Ξέχνα τον θησαυρό, ρε λιμασμένε λιμανόγατε!» είπε ο Κλέντριν. «Θάμαστε τυχεροί άμα δεν μας φάνε τα σκυλόψαρα· δεν γλιτώσαμε ακόμα. Τούτο το πλεούμενο δεν έχει ούτε κατάρτι, ούτε δοιάκι –ούτε ξέρουμε πού μας πηγαίνει.»

Τα λόγια του τους αποκάρδιωσαν όλους, μα αυτή ήταν η αλήθεια· κανείς δεν το αμφέβαλε...

** ** *

Έτσι, παρασέρνονταν απ'τον άνεμο και τα κύματα, για δύο ολόκληρες μέρες, ενώ η θαλασσοταραχή δεν έλεγε να πάψει. Κρατιόνταν πάνω στη σχεδία τους, που ήταν η τελευταία σανίδα σωτηρίας, καθώς αισθάνονταν το νερό να τους μαστιγώνει. Τα πρόσωπά τους είχαν πανιάσει, τα χέρια τους ήταν μελανιασμένα, τα μαλλιά τους ανακατεμένα, τα ρούχα τους κουρέλια, και δεν ήξεραν για πόσο θα συνεχιζόταν αυτή η κατάσταση. Πάντως, δε θα μπορούσαν ν'αντέξουν για πολύ ακόμα. Δεν μιλούσαν, δεν κινούνταν ιδιαίτερα· μόνο βαστούσαν τα ξύλα του πλεούμενού τους, για να μην ξοδεύουν αλλού τις δυνάμεις τους, μήπως και φτάσουν, τελικά, κάπου ασφαλείς –η μοναδική τους ελπίδα.

Όμως οι κορμοί των δέντρων με τους οποίους είχαν κατασκευάσει τη σχεδία, όσο καλά κι αν ήταν δεμένοι μεταξύ τους, από κάποια στιγμή και ύστερα, άρχισαν να χαλαρώνουν και τα σκοινιά να σπάνε. Το σκάφος τους διαλυόταν, σιγά-σιγά. Κομμάτια έπεφταν στη θάλασσα. Μερικοί απ'τους συντρόφους κρατιόνταν στο ένα σημείο, μερικοί στο άλλο· έτσι, όταν ο πρώτος κορμός αποκολλήθηκε απ'τους υπόλοιπους, ο Καπετάν Κλέντριν έφυγε μαζί του. Κανείς δεν τόλμησε να κάνει τίποτα, για να προφτάσει τον άντρα και να τον βοηθήσει, καθώς εκείνος τους φώναζε:

«Μη σας νοιάζει για μένα! Φύγετε! Είμαι γερό σκυλόψαρο!»

Κατόπιν, η φωνή και η μορφή του χάθηκαν στα κύματα. Όλοι τους εύχονταν ο Καπετάνιος να κατάφερνε να βγει σε κάποια ακτή, όμως πολύ φοβούνταν ότι τούτη ήταν η τελευταία φορά που τον έβλεπαν...

Μετά (ο χρόνος δεν μετρούσε γι'αυτούς· δεν ήξεραν, πλέον, πότε ήταν το «μετά»), ο Άνεμος παρασύρθηκε, μαζί με μερικά κομμάτια ξύλων.

«Οχι!» κραύγασε η Νύχτα. «Άνεμε!» Έκανε να πιαστεί από έναν κορμό, το χέρι της γλίστρησε και την τύλιξαν τα κύματα.

Η Ερία κρατιόταν πάνω στη σχεδία, καταμελανιασμένη, με τα ρούχα της σχισμένα· τα χείλη της τα αισθανόταν κολλημένα το ένα

πάνω στ'άλλο· το κεφάλι της ήταν μουδιασμένα. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να κοιτά –να κοιτά, σαν παράλυτη...

Η Μάνζρα ούτε καν κοιτούσε· είχε τα μάτια της κλειστά, ευχόμενη τούτος ο εφιάλτης να περάσει και να ξυπνήσει σε κάποιο ασφαλές μέρος...

Και ήταν η επόμενη που παρασύρθηκε.

Ένιωσε τον κορμό στον οποίο κρατιόταν να αποκολλάται απ'την υπόλοιπη σχεδία και τη θάλασσα να την αρπάζει.

«Ερίαααααα!» κραύγασε, μην ξέροντας αν η φωνή της ακούστηκε πάνω απ'τον τρελό άνεμο και τούτη την υγρή κόλαση.

Ένα χέρι γράπωσε το μπράτσο της. «Εδώ είμαι!» κάποια της είπε. «Κρατήσου, Μάνζρα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18^ο

Μια (σχεδόν) έρημη παραλία

Αισθανόταν ένα κάψιμο στους ώμους· ύστερα, ένιωσε ένα δροσερό άγγιγμα στα πόδια.

Η Νύχτα άνοιξε τα βλέφαρά της, με δυσκολία.

Πού βρίσκομαι; Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν να προσπαθεί να κολυπήσει πίσω απ'τον Άνεμο, ενώ τα κύματα τον παρέσερναν πάνω στον κορμό όπου κρατιόταν.

«*Νύχτα –μείνε στη σχεδία!*» ακόμα ηχούσε στ'αφτιά της η φωνή του· έπειτα, τον είχε χάσει απ'τα μάτια της. Το νερό την είχε τυλίξει, και δε μπορούσε ν'αναπνεύσει. Προσπαθούσε να βγει στον αφρό, μα δεν τα κατάφερνε· ήταν σίγουρη ότι θα πνιγόταν. Στη συνέχεια, δεν ήξερε τι είχε γίνει...

...Και τώρα, συνερχόταν, ενώ είχε έναν τρομερό πονοκέφαλο. Βρισκόταν, αναμφίβολα, σε κάποια ακτή. Τα δάχτυλά της άγγιζαν άμμο, πάνω στην οποία ήταν ξαπλωμένο, μπρούμυτα, και το υπόλοιπό της κορμί. Στα πόδια της ένιωθε το χάδι της θάλασσας, και οι ώμοι της την έκαιγαν απ'το φως των ήλιων του Άρμπεναρκ, καθώς η τουνίκα της είχε σχιστεί, και μόνο λίγα κομμάτια ρούχων, γενικά, ήταν, πια, επάνω της.

Στηρίχτηκε στις παλάμες της και σηκώθηκε σε καθιστή θέση. Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ήταν τον Ωκεανό ν'απλώνεται απέραντος εμπρός της· έβλεπε μέχρι εκεί όπου έφτανε η όρασή της. Μετά, κοίταξε τριγύρω και διαπίστωσε πως ήταν σε μια παραλία, την οποία περιτριγύριζαν μεγάλα, καφετιά βράχια· δέντρα δεν υπήρχαν πουθενά· μονάχα μερικά χόρτα φύτρωναν εδώ και κει, πολλά από δαύτα τίποτα περισσότερο από αγκάθια. Ένας μεγάλος αστερίας ήταν πλάι στην Νύχτα.

Η κορακομάλλα γυναίκα τον σήκωσε απ'την άμμο και τον ερεύνησε με το βλέμμα της, έτσι, μην ξέροντας γιατί. Τον άφησε, πάλι, παραδίπλα και, τώρα, έριξε μια ματιά στον εαυτό της: Τα ρούχα της ήταν κατακουρελιασμένα, σχισμένα σχεδόν σε κάθε σημείο, αλλά ακόμα μπορούσαν να φορεθούν –εξάλλου, δεν είχε τίποτα καλύτερο να βάλει. Οι μπότες της έλειπαν, και, με τη ματιά της, δεν της έβρισκε πουθενά εκεί γύρω.

Η Νύχτα αναστέναξε. Τι χάλι ήταν αυτό; Και δεν έβλεπε και κανέναν απ'τους συντρόφους της εδώ πέρα...

Πού σκατά είμαι; ξανασκέφτηκε.

«Άνεμε!» φώναξε, και διαπίστωσε ότι η φωνή έβγαινε με δυσκολία απ'τα στήθη της –τόσο κουρασμένη ήταν. «Άνεμε!»

Καμια απάντηση· μόνο το βουητό του αέρα.

Η Νύχτα σηκώθηκε όρθια. Ο καιρός ήταν αρκετά ζεστός· δεν υπήρχε ούτε δείγμα της κακοκαιρίας στην οποία είχαν πέσει εκείνη κι οι σύντροφοί της, προτού διαλυθεί η σχεδία τους. Μάλιστα, μήπως ήταν *υπερβολικά* ζεστός για τούτη την εποχή –Φθινόπωρο

ήταν. Εκτός κι αν η γυναίκα είχε βρεθεί... στη Νότια Γη... Εκεί λεγόταν ότι το κλίμα ήταν πολύ πιο θερμό απ'ό,τι στη Βόρεια. Και μια τέτοια περίπτωση ήτανε πολύ πιθανή, αποφάσισε η τυχοδιώχτρια. Μπορεί ο άνεμος να παρέσυρε το σκάφος τους προς τα νότια. Έτσι πρέπει να έγινε· διαφορετικά, τώρα, θα βρισκόταν σε κάποιο απ'τα νησιά του Βασιλείου του Ωκεανού.

Οι άλλοι, όμως, πού βρίσκονται; αναρωτήθηκε. Μακάρι να είναι κάπου εδώ... Δεν της άρεσε καθόλου που ήταν μόνη σε ένα εντελώς άγνωστο μέρος. Δεν ήξερε τους ανθρώπους της Νότιας Γης (έξω από μερικούςπραματευτάδες που είχε απαντήσει στα λιμάνια του Σαραόλν), μήτε τις συνήθειές τους· ούτε, ασφαλώς, γνώριζε τα εδάφη, ή πού βρίσκονταν οι πόλεις τους... Επιπλέον, δεν είχε μαζί της τρόφιμα...

«Όλα τα καλά μαζί έρχονται;...» μονολόγησε η Νύχτα, ξεφυσώντας. Ύστερα, άρχισε να φωνάζει, ένα-ένα, τα ονόματα των συντρόφων της: «Ερία! Καπετάν Κλέντριν! Μάνζρα! Φάλμαριν! Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή! Άνεμε! Άνεμε!»

Κανείς, όμως, δεν βρισκόταν κοντά της· ή, τουλάχιστον, κανείς δεν της απάντησε...

Η ματιά της Νύχτας έπεσε πάνω στον αστερία, πάλι. «Ελπίζω εσύ νάσαι το γούρι μου,» είπε, και τον σήκωσε απ'την άμμο, παίρνοντάς τον μαζί της. Κοίταξε τον ουρανό, για να προσανατολιστεί, και κατάλαβε, επίσης, ότι πρέπει νάταν μεσημέρι, γιατί και ο Λούντρινχ και ο Βάνσπαρχ ήταν ψηλά από πάνω της.

Οι ώμοι της την έκαιγαν, και η Νύχτα τούς έτριψε, με το χέρι της. Πρέπει νάχε πάθει κάποιο μικροέγκαυμα, όσο βρισκόταν ανάσκελα, ανάισθητη.

«Ναι... όλα τα καλά μαζί...» ξαναμουρμούρισε, προχωρώντας προς τα βόρεια. Τυχαία, εντελώς, βέβαια, επέλεξε αυτή την κατεύθυνση, γιατί δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πού βρισκόταν.

Συνέχισε να βαδίζει καταμήκος της παραλίας, με το νερό του Ωκεανού να δροσίζει τα γυμνά της πόδια. Τα βράχια στα δυτικά της μπορούσαν να της προσφέρουν λίγη σκιά, αφού κι οι δυο ήλιοι ήταν στο κέντρο του ουρανού. Κανένας άνθρωπος δε φαινόταν ούτε κοντά, ούτε μακριά. Τι ερημιά ήτανε τούτη;

Και τι ζέστη έκανε! Η Νύχτα σκούπιζε, συχνά-πυκνά, ιδρώτα απ' το μέτωπό της, καθώς βάδιζε, ενώ έκανε τα μαύρα, μακριά μαλλιά της πίσω. Σε λίγο, αποφάσισε πως δε μπορούσε ν'αντέξει άλλο. Έπρεπε να περιμένει να περάσει το μεσημέρι, άμα δεν ήθελε να λιποθυμήσει. Ζύγωσε τα πελώρια βράχια, και βρήκε μια μικρή σπηλιά. Μπήκε. Ίσα που τη χωρούσε. Αλλ' αυτό δεν την πείραζε ιδιαίτερα, αρκεί να μην είχε τους ήλιους συνεχώς από πάνω της· το κεφάλι της την πονούσε ακόμα περισσότερο σε σχέση με τότε που ξύπνησε.

Καθώς ξεκουραζόταν και περίμενε, σκεφτόταν τι θα έκανε. Κατ'αρχήν, έπρεπε να βρει τους συντρόφους της, ή, τουλάχιστον, να προσπαθήσει να τους βρει. Δε μπορεί όλοι τους να ήταν νεκροί· αφού είχε εκείνη γλιτώσει, αναμφίβολα, θα είχαν γλιτώσει κι άλλοι. Το θέμα ήταν ποιοι άλλοι; Μακάρι νάταν κι ο Άνεμος ανάμεσα στους επιζώντες –μακάρι... Το λογικό ήταν να μπει στην πρώτη πόλη που θα έβρισκε. Εκεί θα ρωτούσε. Κι αν είχαν έρθει ναυαγοί, δε μπορεί, θα το πληροφορείτο· τέτοια πράγματα δεν περνούν απαρατήρητα. Εκτός, βέβαια, κι αν οι υπόλοιποι είχαν βγει σε κάποιο εντελώς διαφορετικό σημείο απ'ό,τι είχε βγει εκείνη... Η κατάσταση ήταν αρκετά μπλεγμένη. Πάντως, αν, τελικά, τους συναντούσε –αν–, θα μπάρκαραν μαζί στο πρώτο καράβι που θα έβρισκαν για τη Βόρεια Γη, ή για το Βασίλειο του Ωκεανού. Όμως – δε θα έφευγε δίχως τον Άνεμο! Θα σιγουρευόταν άμα ήταν νεκρός και μόνο τότε θα έφευγε· δε θα τον άφηνε εδώ, αν ήξερε ότι ζούσε.

Ύστερ'από κάποια ώρα, οι σκέψεις της αναμίχθηκαν με όνειρα – παράξενα όνειρα που, όταν ξύπνησε, δεν τα θυμόταν–, καθώς ο ύπνος την πήρε στην αγκαλιά του.

Ανοίγοντας τα μάτια της, διαπίστωσε πως το μεσημέρι είχε περάσει, γιατί οι ήλιοι δε βρίσκονταν, πια, στο κέντρο τ' ουρανού. Τώρα, αισθανόταν να την έχει καταλάβει μια μεγάλη πείνα· οπότε, έψαξε τριγύρω για τίποτα φαγώσιμο. Σύντομα, βρήκε ένα μικρό σύδεντρο κοντά στα βράχια, όπου φύτρωναν κάτι γαλαζόγκριζοι καρποί τους οποίους η Νύχτα δεν είχε ποτέ της ξαναντικρίσει. Ωστόσο, η μεγάλη της πείνα υπερνίκησε την επιφυλακτικότητά της, και η τυχοδιώχτρια έφαγε έναν απ' αυτούς. Τον βρήκε ιδιαίτερα χορταστικό, έτσι κατανάλωσε άλλους δύο ακόμα. Τέλος, πήρε μερικούς μαζί της, για το δρόμο, και συνέχισε την πορεία της, βόρεια, ενώ τα κύματα έσκαγαν στην αμμονδιά. Στα χέρια της κρατούσε τον αστερία, ψηλαφίζοντας τον, με τα δάχτυλά της. Ψυχή δε συνάντησε, και το βράδυ άρχισε να έρχεται, καθώς ο Λούντρινχ κρυβόταν πίσω απ' τους μεγάλους βράχους και ο Βάνσπαρχ χανόταν στη θάλασσα.

Η Νύχτα προσπάθησε, πάλι, να φωνάξει στους συντρόφους της, μα, όπως και πριν, δεν πήρε καμία απάντηση. Δεν υπήρχε, τέλος πάντων, κανένας άνθρωπος εδώ γύρω;

Έφτασε σ' ένα σημείο όπου τα μεγάλα βράχια τής έκλειναν το δρόμο. Η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια έβαλε τα χέρια στη μέση της και τα κοίταξε, ερευνητικά, βλέποντας πού μπορούσε να πιαστεί, για να σκαρφαλώσει. Τελικά, αποφάσισε να περάσει πλάι τους, στο σημείο όπου εκείνα συνόρευαν με τον Ωκεανό· οπότε, σε περίπτωση που γλιστρούσε, απλά, θα έπεφτε στο νερό, όχι πάνω σε πέτρες, κινδυνεύοντας να σπάσει το λαιμό της.

Πιάστηκε από έναν προεξέχοντα βράχο και ξεκίνησε, πατώντας προσεκτικά. Το ότι δε φορούσε μπότες τη βοηθούσε ιδιαίτερα, γιατί τα γυμνά πόδια γαντζώνονται καλύτερα. Όταν περνούσε δίπλα από μια σκοτεινή σχισμή, αισθάνθηκε κάτι γλοιώδες να τυλίγεται γύρω απ' τον αστράγαλό της. Στράφηκε, πάραυτα, και είδε ένα πλοκάμι να έχει βγει απ' το άνοιγμα.

«Τι ‘ναι τούτο το–;» μούγκρισε, προσπαθώντας να του ξεφύγει, ενώ εκείνο την τραβούσε μέσα στο σκοτάδι. Η Νύχτα γλίστρησε πάνω στις πέτρες, έχασε την ισορροπία της κι έπεσε στο νερό. Η ακοή της βούλωσε, προς στιγμή, η αναπνοή της κόπηκε, και η όρασή της θόλωσε. Γρήγορα, όμως, έβγαλε το κεφάλι της στον αφρό και κοίταξε το άνοιγμα.

Τώρα, δύο πλοκάμια έβγαιναν απο κεί και ένα ζευγάρι μάτια φαίνονταν να γυαλίζουν κιτρινωπά.

«Τι διάλογος είσαι;...» είπε, κάτω απ’την ανάσα της, η τυχοδιώχτρια.

Ξεκίνησε να κολυμπά, για ν’απομακρυνθεί, αλλά το ένα πλοκάμι τινάχτηκε, σα μαστίγιο, και τυλίχτηκε γύρω απ’το λαιμό της, τραβώντας την πίσω, προς το παράξενο τέρας, που παρόμοιό του η Νύχτα δεν είχε ποτέ της ξαναδεί.

Η πλάτη της κόλλησε στα βράχια, καθώς το γλοιώδες ον την έσερνε προς τα πάνω, απ’όπου η γυναίκα άκουγε ένα αποκρουστικό γουργουρητό. Σφίγγοντας τα δόντια της και γρυλίζοντας, έμπηξε τα νύχια της στο πλοκάμι, τραβώντας το, τραβώντας το, για να την ελευθερώσει –μάταιη προσπάθεια. Ευτυχώς, όμως, η Νύχτα ήταν απ’τους ανθρώπους που βρίσκονται πάντα σε ετοιμότητα, και σκάλωσε το δεξί της πόδι κάτω από μια πέτρα, εμποδίζοντας το τέρας απ’το να την φέρει κοντά του –δε σκόπευε να καταλήξει στην κοιλιά κανενός εκτρώματος!

Δάγκωσε, άγρια, το πλοκάμι που την κρατούσε και αίμα πικρό γέμισε το στόμα της.

«Γγγγγλλλλλλλrrrr...!» ήρθε μια ανατριχιαστική φωνή από πάνω, προτού το πλάσμα την αφήσει να πέσει στην θάλασσα, μ’ένα μεγάλο σπλατ.

Η Νύχτα δεν έχασε καθόλου καιρό: κολύμπησε κάτω απ’το νερό, όσο γρηγορότερα μπορούσε. Όταν έβγαλε το κεφάλι της στον αφρό, κοίταξε πίσω, για ν’αντικρίσει δυο γλοιώδη πλοκάμια ν’αποσύρονται μέσα σ’ένα σκοτεινό άνοιγμα των βράχων.

Ανέπνευσε, ανακουφισμένη. Έπειτα, κοίταξε εμπρός της, μην ήταν τίποτ' άλλο, ακόμα χειρότερο απ' το προηγούμενο, συμπαθέστατο ον. Όμως δεν φαινόταν κάτι. Φυσικά, δεν έβλαπτε να είναι επιφυλακτική: θα κολυμπούσε, μέχρι να ξανάβρει αμμουδιά, γιατί, προφανώς, αυτά τα τέρατα φώλιαζαν μέσα στους βράχους.

Έτσι κι έκανε, καθώς ο ουρανός σκοτεινίαζε. Οι ήλιοι, έχοντας ολοκληρώσει τους κύκλους τους, χάθηκαν και τα τέσσερα ασημένια φεγγάρια του Άρμπεναρκ φανερώθηκαν. Τώρα, μόνο αυτά φώτιζαν το δρόμο της, καθώς κολυμπούσε. Χτυπούσε τα χέρια και τα πόδια της επαγγελματικά, μην πηγαίνοντας μήτε ιδιαίτερα γρήγορα, μήτε ιδιαίτερα αργά, για να φυλάει τις δυνάμεις της, ώστε να μπορέσει να φτάσει εκεί όπου ήταν η επόμενη αμμουδιά, δίχως να κουραστεί.

Και, τελικά, έφτασε.

Η Νύχτα βγήκε απ' το νερό, λιγάκι λαχανιασμένη –είχε συνηθίσει να κολυμπά και μεγαλύτερες αποστάσεις. Κάθισε στην άμμο, οκλαδόν. Πίσω της, πάλι, ήταν βράχια. Γενικώς, όλες οι παραλίες εδώ πέρα έμοιαζαν νάναι περιτριγυρισμένες από γιγάντιες, καφετιές πέτρες.

Μια ψύχρα διαπέρασε το κορμί της. Όσο ζέστη είχε το πρωί, τόσο κρύο είχε το βράδυ, παρατήρησε, τώρα που οι μύες της ηρεμούσαν –τόχε ακούσει κι αυτό για τη Νότια Γη. Έπρεπε να βρει ξύλα, για ν' ανάψει καμια φωτιά, όμως εδώ γύρω είχε μόνο ξερόχορτα, στην καλύτερη περίπτωση...

Τρίβοντας τους βραχίονες, με τα χέρια της, σηκώθηκε όρθια, ενώ ένα ρίγος τη διαπερνούσε. Έστρεψε το βλέμμα της στα βράχια, που φωτιζόνταν απ' το φως των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ. Έπρεπε να τα σκαρφαλώσει, ελπίζοντας πως πίσω τους θα έβρισκε τίποτα δέντρα. Όμως το σκαρφάλωμα θα ήταν επικίνδυνο, μες στη νύχτα. Κι αν κρυβόταν και κανένα απ' τα τέρατα με τα πλοκάμια, ανάμεσα στις πέτρες;

Χίλιες κατάρες! μούγκρισε από μέσα της η τυχοδιώχτρια, στεκόμενη αναποφάσιστη.

Στη συνέχεια, έψαξε για καμια τσακμακόπετρα στα βότσαλα. Θα τη χρειαζόταν, αν ήθελε ν'ανάψει φωτιά με τα ξύλα που δεν ήταν καθόλου σίγουρη ότι θα έβρισκε. Ανακάλυψε δύο και τις έβαλε στη ζώνη της, εκεί όπου είχε και τον αστερία. Παραξενεύτηκε που το εχινόδερμα δεν της είχε φύγει, ενόσω κολυμπούσε, αλλά... ίσως, τελικά, να ήταν το γούρι της –αν μπορούσε να θεωρηθεί κάτι «γούρι», μέσα σ' όλη τούτη την ατυχία...

Ξαναστράφηκε προς τα ψηλά βράχια. Έπρεπε ν'αποφασίσει: προτιμούσε να ρισκάρει το λαιμό της, μέσα στο σκοτάδι, με την ελπίδα να ζεσταθεί, ή προτιμούσε να μείνει εδώ, προσπαθώντας ν'αντέξει το κρύο; Τίποτ' απ' τα δυο δεν της φαινόταν καλό.

Κάθισε στην άμμο. *Μια παγερή νύχτα δε θα με σκοτώσει*, συλλογίστηκε. Ξάπλωσε, τυλίχτηκε όσο καλύτερα μπορούσε στα κουρελιασμένα της ρούχα, μάζεψε τα γόνατά της κοντά στο στήθος, και κοιμήθηκε, εξουθενωμένη.

** ** *

Τον κοίταξε, προσεκτικά, δυσπιστώντας αυτό που έβλεπε.

Κι όμως ήταν νεκρός.

Ένας άντρας ήταν ξαπλωμένος, ανάσκελα, στην παραλία, με τα ρούχα του σχισμένα και το λαιμό του σε μια παράξενη θέση, λες και κάτι του τον είχε σπάσει. Σίγουρα, δεν είχε πνιγεί...

«Άνεμε...» Η Νύχτα γονάτισε, τρέμοντας, σαν φύλο. «Άνεμε...» Η φωνή της ήταν αδύναμη· δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. «Άνεμε...

»Δεν είσαι νεκρός, Άνεμε... Δεν είσαι νεκρός!

»Δεν είσαι νεκρός!» ούρλιαξε.

Υστερα, αισθάνθηκε ένα πλοκάμι στην πλάτη της, και ένα κρύο τη διαπέρασε–

** ** *

Η Νύχτα πετάχτηκε πάνω, λαχανιασμένη και παραμερίζοντας τα μαλλιά απ' το πρόσωπό της. Παρά το κρύο που διαπερνούσε το κορμί της, το μέτωπό της ήταν ιδρωμένο.

Ένας εφιάλτης, σκέφτηκε. Ήταν μόνο ένας εφιάλτης. Δεν είναι νεκρός –δεν είναι νεκρός...

Ξαναξάπλωσε, κουλουριάστηκε και έπεσε για ύπνο, ο οποίος άργησε να την πάρει...

** ** *

«Α! Α! Α! Καπ'τάνιε, ά'θρωπος στη θάλ'σσα! Ά'θρωπος στη θάλ'σσα! Α! Α! Α!»

Αυτή η φωνή...

Κάτι θύμιζε στην Νύχτα.

Άνοιξε τα μάτια της, και, έκπληκτη, αντίκρισε έναν πρασινοκίτρινο παπαγάλο να κάθεται πάνω σε μια πέτρα που ξεπρόβαλε απ' την άμμο.

«Ανώνυμε!» χαμογέλασε η τυχοδιώχτρια. Το πτηνό είχε πετάξει μακριά απ' τον Άνεμο, όταν στο νησί με τις παράξενες κρυστάλλινες στήλες έγινε ο σεισμός, κι από τότε, δεν το είχαν ξαναδεί.

«Α! Α! Α! Ναυαγός, καπ'τάνιε! Ναυαγός!»

Η Νύχτα γέλασε, παρά τα όσα της είχαν συμβεί τον τελευταίο καιρό. Πήρε καθιστή θέση στην αμμουδιά.

«Είδες τον Άνεμο;» ρώτησε το πτηνό, λες και μπορούσε να την καταλάβει και να της απαντήσει.

«Άνεμος! Άνεμος! Καπ'τάνιε, τι 'ν' τούτος ο καταραμένος άνεμος; Α! Α! Α!»

«Αααααχ!...» αναστέναξε η Νύχτα, και σηκώθηκε όρθια, κουνώντας, απογοητευμένα, το κεφάλι της.

Ο Ανώνυμος πέταξε και κάθισε στον ώμο της.

«Χαίρομαι π'ακόμα με θυμάσαι,» του είπε κείνη, μ'ένα πικραμένο μειδίαμα, λοξοκοιτώντας τον. «Πού προτείνεις να πάμε;»

«Νότια, καπ'τάνιε! Νότια! Α! Α! Α!»

«Νότια; Τώρα πού έχω ξεκινήσει βόρεια;» έκανε η Νύχτα.

«Βόρεια! Βόρεια! Βόρεια! Έρχεται καταιγίδα, καπ'τάνιε! Α! Α! Α!»

«Οοο!» μούγκρισε η τυχοδιώχτρια. «Νύχτα, αρχίζεις να τα χάνεις – κάθεσαι και συζητάς με τούτο το κουτορνίθι...!»

Αρχισε, πάλι, να βαδίζει, προς τα βόρεια. Ο Ανώνυμος πέταξε απ'τον ώμο της, αλλά δεν την εγκατέλειψε, κάνοντας κύκλους κοντά της. Δεν προχώρησε, όμως, πολύ, προτού αντικρίσει τρεις αντρικές φιγούρες να έρχονται από απόσταση. Κρατούσαν ασπίδες και κοντάρια, απ'ό,τι διέκρινε, και ήταν ντυμένοι ελαφριά, ενώ στα πόδια τους φορούσαν σανδάλια. Ίσως μπορούσε να τους ζητήσει κατευθύνσεις. Ή ίσως να μην ήταν καθόλου φιλικοί... Θα το ρίσκαρε να τους συναντήσει. Εξάλλου, αφού εκείνη τους έβλεπε, σίγουρα θα την έβλεπαν κι αυτοί.

Καθώς το τρίο ζύγωνε, η Νύχτα παρατήρησε πως οι ασπίδες τους ήταν ξύλινες, προχειροκαμωμένες και... γεμάτες αγκάθια. Αμέσως, αναρωτήθηκε αν ήταν από καμια άγρια φυλή. Καλύτερα να τους μιλούσε από απόσταση.

«Ε, εσείς! Μ'ακούτε;»

«Ποια είσαι;» αποκρίθηκε ένας.

Καλή αρχή, τουλάχιστον. «Ονομάζομαι Νύχτα. Έχω ναυαγήσει.»

«Ίσως μπορούμε να βοηθήσουμε.» Οι άντρες άρχισαν να επιταχύνουν το βήμα τους.

«Εσείς ποιοι είστε;» ρώτησε η γυναίκα, ελπίζοντας να μην ήταν τίποτα ληστές· αλλά, ούτως ή άλλως –*τι να ληστέψουν από μένα;* σκέφτηκε.

«Κυνηγοί Β'τούνγκαλ,» απάντησε ο ίδιος άντρας που είχε μιλήσει και πριν. Αυτός κι οι δυο φίλοι του σταμάτησαν στα πέντε βήματα απόσταση εμπρός της.

«Πώς;» έκανε η Νύχτα. «Δεν κατάλαβα.»

Εκείνοι αλληλοκοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους, μειδιώντας, να μοιράζονταν κάποιο αστείο που μόνο αυτοί καταλάβαιναν.

«Κυνηγάμε Β'τούνγκαλ,» ξανάπε ο άντρας.

«Β'τούνγκαλ;...» είπε η Νύχτα, μπερδεύοντας τη γλώσσα της μ'ετούτη την αλλόκοτη λέξη.

«Τα Β'τούνγκαλ είναι κάτι πλάσματα που έχουν δύο μακριά πλοκάμια και ζουν ανάμεσα στα ψηλά βράχια τούτου του τόπου,» εξήγησε ο άντρας. «Δεν είσαι απο δώ, υποθέτω...»

Η Νύχτα, πάραυτα, θυμήθηκε το τέρας που της είχε επιτεθεί χτες. «Έχω συναντήσει ένα,» είπε. «Παραλίγο να με στραγγαλίσει.»

«Του ξέφυγες;» απόρησε ο άντρας.

Η Νύχτα ανασήκωσε τους ώμους της. «Ναι...»

«Μπράβο,» της είπε ο άντρας, κι οι φίλοι του έγνεψαν καταφατικά, με τα κεφάλια τους. «Λίγοι γλιτώνουν απ'τα πλοκάμια των Β'τούνγκαλ. Εκτός κι αν είν'εξοπλισμένοι όπως εμάς...»

«Μ'αυτές τις ασπίδες;» ρώτησε η Νύχτα.

Ο άντρας μειδίασε. «Ακριβώς. Τα πλοκάμια τους βρίσκουν πάνω στ'αγκάθια, τα οποία είναι ποτισμένα με *χρασκ*, κι απομακρύνονται· έτσι δε μας πλησιάζουν. Οπότε, εμείς τα χτυπάμε με τα κοντάρια μας.»

«Το... *χρασκ* είναι κάποιου είδους δηλητήριο;»

«Ναι,» κατένευσε ο κυνηγός. «Παραλύει κάπως τα πλοκάμια των Β'τούνγκαλ.»

«Και γιατί τα κυνηγάτε;» θέλησε να μάθει η Νύχτα.

«Με το πετσί τους μερικοί φτιάχνουν αρματωσιές, όχι πολύ ανθεκτικές, αλλά αρκετά. Άλλοι κρατούν τα μάτια τους ως στολίδια, γιατί είναι ημιπολύτιμοι λίθοι, που εμείς εδώ τους λέμε *β'τούνγκεϊλ*. Τα σωθικά τους πολύ τα μαγειρεύουν, επειδή είναι νόστιμα. Και κάμποσοι αλχημιστές χρησιμοποιούν διάφορα μέρη του σώματός τους, για άγνωστους σε μας λόγους. Αλλά δε μας νοιάζει, αρκεί να μας πληρώνουν.»

«Κατάλαβα,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Δεν είν'όμως το επάγγελμά σας, κάπως, επικίνδυνο, κύριε;»

«Αλλά προσοδοφόρο,» αποκρίθηκε ο άντρας, μειδιώντας πλατιά. «Εσύ πώς βρέθηκες εδώ;»

«Η σχεδία μου διαλύθηκε μεσοπέλαγα, και έχασα τους συντρόφους μου,» απάντησε η Νύχτα. «Μήπως είδες κανέναν άλλο εδώ γύρω, στη δική μου κατάσταση;»

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, φοβάμαι πως όχι...

»Όμως δε συστηθήκαμε. Λέγομαι Ζάουλθ'λορ. Κι απο δώ»—έδειξε, κόσμια τους φίλους του—«ο Φερκ-θλολ κι ο Ίσπ-ναρ.» Πρότεινε το χέρι του.

Η Νύχτα το έσφιξε, καθώς ο Ανώνυμος προσγειωνόταν στον ώμο της.

«Ωραίος παπαγάλος!» παρατήρησε ο Ζάουλθ'λορ. «Δικός σου είναι;»

Η Νύχτα τον λοξοκοίταξε. «Ναι... περίπου...

»Να ρωτήσω: Υπάρχει καμια πόλη εδώ κοντά;»

«Αμέ,» αποκρίθηκε ο Ζάουλθ'λορ, δίνοντας ελπίδες στην τυχοδιώχτρια. «Η Γκόνμορχ, στα βόρεια. Αλλά είναι μιας μέρας δρόμος μακριά, με τα πόδια.»

«Δεν πειράζει· θα πάω, φυσικά,» δήλωσε η Νύχτα.

«Δεν περιμένεις να πάμε μαζί, μετά το κυνήγι;» πρότεινε ο Ζάουλθ'λορ. «Κι εμείς από ένα χωριό εκεί κοντά είμαστε.»

«Δυστυχώς, βιάζομαι,» είπε η Νύχτα. «Πρέπει να βρω τους συντρόφους μου, όσο γρηγορότερα γίνεται. Πάντως, σας ευχαριστώ για τη βοήθεια σας· πραγματικά, ήταν πολύτιμη –τουλάχιστον, τώρα, ξέρω πως κάπου θα φτάσω, βαδίζοντας βόρεια.»

Οι τρεις κυνηγοί Β'τουνγκαλ την αποχαιρέτησαν και η τυχοδιώχτρια συνέχισε το δρόμο της προς τα βόρεια, κλοτσώντας τη ζεστή άμμο με τα γυμνά της πόδια. Όταν έφτανε σ'αυτήν την Γκόνμορχ, θα ρωτούσε για τους άλλους –και για τον Άνεμο. Κάποιος πρέπει να τους είχε δει, ή νάχε ακούσει κάτι... Μακάρι.

Ο Ανώνυμος πετούσε από πάνω της, καθώς εκείνη ταξίδευε, προσφέροντας της κάποια συντροφιά σε τούτο το έρημο μέρος. Το μεσημέρι, η Νύχτα, πάλι, σταμάτησε, γιατί η ζέστη έγινε αφόρητη. Δεν ήθελε, ουσιαστικά, να σταματήσει –βιαζόταν να φτάσει στην Γκόνμορχ–, αλλά δε μπορούσε να κάνει κι αλλιώς, με τους δυο ήλιους του Άρμπεναρκ να τη χτυπούν κατακέφαλα.

Κοιμήθηκε λίγο, και, τούτη τη φορά, δεν είδε εφιάλτες. Ξυπνώντας και βλέποντας πως απογευματιάζε, δεν έχασε καθόλου χρόνο: ξεκίνησε να οδοιπορεί, ξανά, προς τα βόρεια.

Έβγαλε τον αστερία απ'τη ζώνη της και τον κοίταξε. «Ίσως, τελικά, νάσαι το γούρι μου,» μονολόγησε. Τον έβαλε, πάλι, στη θέση του, μην παύοντας διόλου την πορεία της. Και, καθώς το περιβάλλον γύρω της άρχιζε να σκοτεινιάζει, η καρδιά χτυπούσε δυνατά στο στήθος της, ελπίζοντας ν'αντικρίσει την πόλη για την οποία της είχε μιλήσει ο Ζάουλθ'λορ.

Δε μπορεί να της είχε πει ψέματα... Άλλωστε, γιατί να ψευδόταν; Τι είχε να κερδίσει; Φαινόταν μια χαρά άνθρωπος, όχι κανένας χαιρέκακος λωποδύτης... Και έμοιαζε πρόθυμος να τη βοηθήσει, μόλις την είδε. Το πρόσωπό του δεν ήταν το πρόσωπο ενός δόλιου άντρα...

Ωωω, πάψε, Νύχτα! μάλωσε τον εαυτό της η κορακομάλλα.

Σε κάποια στιγμή, καθώς βράδιαζε, ανέβηκε σ'έναν αμμόλοφο, απ'τον οποίο εδώ και κει βράχια ξεπρόβαλαν. Στεκόμενη πάνω του, ατένισε, σε απόσταση, φώτα. Φώτα από σπίτια, τα οποία περιτριγύριζε ένα πέτρινο (δεν ήταν σίγουρη, μες στο σκοτάδι) τείχος, ενώ εκεί κοντά ήταν ένα μεγάλο λιμάνι, όπου πλοία βρίσκονταν αραγμένα.

Πρέπει νάχε φτάσει στην Γκόνμορχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19^ο

Μια... σκιερή ελπίδα για την Νύχτα

Καθώς η Νύχτα πλησίαζε την πόλη –που ήλπιζε να είναι η Γκόνμορχ–, αισθανόταν το στομάχι της να διαμαρτύρεται. Εκτός από εκείνους τους καρπούς, δεν είχε φάει τίποτα, όσο βάδιζε στην παραλία, και, επιπλέον, θυμόταν πως εκείνη κι οι σύντροφοί της κρατιόνταν πάνω στη σχεδία τους για κάποιο καιρό, καταναλώνοντας ελάχιστη τροφή, προτού το πλεούμενο κομματιαστεί. Τώρα, λοιπόν, που αντίκριζε ένα πολιτισμένο (πρέπει νάταν πολιτισμένο, τουλάχιστον...) μέρος, δε μπορούσε παρά ο νους της να πηγαίνει στο γεύμα που θα έτρωγε σε... κάποιο πανδοχείο;

Με τι χρήματα θα πλήρωνε;

Ξεφύσησε, κάνοντας τα μαλλιά της πίσω, με το χέρι. Είχε στο μυαλό της έναν τρόπο, αλλά η επιτυχία του εξαρτιόταν απ' το πόσο τζογαδόροι ήταν οι άνθρωποι τούτου του τόπου –για τους οποίους η τυχοδιώχτρια είχε λίγες πληροφορίες.

Επίσης, δεν ήξερε ποια θα ήταν η αντίδρασή τους, όταν την έβλεπαν σ' αυτά τα χάλια: Θα τη βοηθούσαν αμέσως; (πολύ αμφέβαλε) θα την χλεύαζαν; (διόλου απίθανο...) θα την πετούσαν έξω απ' την πόλη; (θα έφταναν, άραγε, σε τέτοιες ακρότητες!) ή, μήπως, θα προσπαθούσαν να της κάνουν τίποτα χειρότερο;... Αλλά, αν υπήρχε πιθανότητα να της συμβεί κάτι κακό, δε θα την είχε προειδοποιήσει ο Ζάουλθ' λोर, που έμοιαζε αρκετά φιλικός τύπος;

Όπως και νάχε, καλύτερα να ήταν επιφυλακτική και τα λόγια κι οι πράξεις της μετρημένα.

Καθώς έφτασε κοντά στην πόλη, παρατήρησε πως, όντως, τα τείχη ήταν από πέτρα –πράγμα για το οποίο δεν ήταν σίγουρη από μακριά. Και, μάλιστα, αυτή η πέτρα έμοιαζε πολύ με τους βράχους που κύκλωναν τις αμμουδιές...

Η Νύχτα βρέθηκε μπροστά σε μια ανοιχτή πύλη, καθώς ένα δροσερό αεράκι ερχόταν απ' τη θάλασσα, κάνοντας τα μαλλιά της ν' ανεμίζουν πάνω απ' τους ώμους της. Ύψωσε το βλέμμα της, για να δει δυο ψηλές, επιβλητικές φιγούρες να στέκονται στις επάλξεις, κρατώντας δόρατα κι ασπίδες. Οι μορφές τους φωτίζονταν ασημένιες απ' το φεγγαρόφωτο: Πρέπει νάταν άντρες, κουκουλοφόροι, με μαύρους μανδύες· τα πρόσωπά τους δε μπορούσε να τα διακρίνει.

Εκείνοι δεν της μίλησαν· δεν έβγαλαν κουβέντα. Η τυχοδιώχτρια πέρασε την πύλη, ενώ ο Ανώνυμος ερχόταν να καθίσει στον ώμο της, και βρέθηκε σ' έναν αρκετά μεγάλο δρόμο, γεμάτο κόσμο. Ήταν στρωμένος με πέτρες, πάνω στις οποίες είχαν πέσει φαγητά και ποτά, καθώς άπαντες έμοιαζαν να γλεντοκοπούν.

Πανηγύρι έχουν; αναρωτήθηκε η Νύχτα.

Μόρφασε, αδιαφορώντας, και κοίταξε τριγύρω, για να βρει κανένα πανδοχείο. Δεν ήταν δύσκολο να το εντοπίσει· προς τα κει πήγαινε ο περισσότερος κόσμος. Ήταν τριώροφο και καμωμένο από πέτρα. Η οροφή του είχε ένα παράξενο, κωνικό σχήμα, που η τυχοδιώχτρια δεν είχε ποτέ της ξαναδεί. Πάνω απ' την είσοδό του υπήρχε μια μεγάλη ταμπέλα, που έγραφε: *Το Μαύρο Δίχτυ*.

Η Νύχτα μπήκε, σπρώχνοντας, ελαφρά, την πόρτα, η οποία άνοιξε εύκολα, δίχως να τρίζει (καλολαδωμένη). Στο εσωτερικό του πανδοχείου γινόταν χαμός: Τραπέζια ήταν παντού και πελάτες έτρωγαν κι έπιναν, μιλούσαν και φώναζαν.

«Ε! τι κάνεις εσύ εδώ;» άκουσε η τυχοδιώχτρια μια βαριά φωνή πλάι της. «Δεν επιτρέπονται οι ζητιάνες!» Και ένα τραχύ γέλιο ακολούθησε.

Η Νύχτα στράφηκε, απότομα, για ν' αντικρίσει έναν χοντρό άντρα, χωρίς καθόλου μαλλιά στο κεφάλι· τα ρούχα του ήταν βρόμικα, και ένας μεγάλος χαλκάς κρεμόταν στο δεξί του αφτί· στο χέρι του κρατούσε μια κούπα γεμάτη μπίρα.

«Δεν είμαι ζητιάνα!» έφτυσε η κορακομάλλα. «Δος μου ένα νόμισμα και θα δεις για πότε μπορώ να βγάλω λεφτά!»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Τι μου λες;»

«Δος μου ένα νόμισμα και θα δεις για πότε μπορώ να βγάλω λεφτά,» επέμεινε η Νύχτα.

Ο άντρας μειδίασε, και κάποιοι άλλοι που ήταν εκεί κοντά στράφηκαν να την κοιτάζουν. «Καλά,» είπε, γεμάτος περιέργεια. Και της πέταξε ένα χάλκινο νόμισμα. «Πάντα δίνω στους ζητιάνους!» γέλασε.

Η Νύχτα το άρπαξε στον αέρα τόσο γρήγορα που όσοι την έβλεπαν ανοιγόκλεισαν τα μάτια τους, νομίζοντας ότι αυτό εξαφανίστηκε.

«Μπορώ να δανειστώ για λίγο το τραπέζι σας;» ρώτησε η γυναίκα δυο τύπους που έμοιαζαν ναυτικοί.

«Για λίγο,» τόνισε ο ένας, που είχε μαύρα, μακριά, σγουρά μαλλιά και μούσια· γύρω απ' το κεφάλι του μια πορφυρή κορδέλα τυλιγόταν.

«Την κούπα σου.» Η Νύχτα πρότεινε το χέρι της προς τον άντρα με το ξυρισμένο κεφάλι.

«Τι;» έκανε εκείνος.

«Πες την μπίρα και δος μου την κούπα σου,» επανέλαβε η τυχοδιώχτρια.

«Ε! Τι σχέση έχει αυτό με—;»

«Δος μου την κούπα!» Τα μάτια της Νύχτας στένεψαν, καθώς τον αγριοκοιτούσε.

Εκείνος ήπιε τη μπίρα του μονορούφι, σκούπισε το στόμα με τον πήχη του και της την έδωσε. «Άμα μου τη ζήτησες άδικο—»

«Θέλω άλλες δυο κούπες,» δήλωσε η Νύχτα στους θαμώνες που την κοίταζαν, περίεργοι (οι περισσότεροι, τουλάχιστον) για το τι επρόκειτο να κάνει.

Σύντομα, της προσφέρθηκε ό,τι είχε ζητήσει, και εκείνη τοποθέτησε και τις τρεις κούπες ανάποδα πάνω στο τραπέζι των δυο ναυτικών. Σήκωσε το χάλκινο νόμισμα του χοντρού και του είπε: «Το βάζω εδώ.» Και το έκρυψε κάτω απ' την μεσαία. «Πόσο στοιχηματίζεις ό,τι θα μπορέσεις να το βρεις, άμα μετακινήσω τις κούπες;» Απόθεσε τον Ανώνυμο, από τον ώμο της, σε μια καρέκλα.

Εκείνος γέλασε, δυνατά. «Πέντε χρυσά νομίσματα!»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

«Ε! στάσου! Πώς θα μου τα δώσεις εσύ, άμα χάσεις;» τη διέκοψε.

«Αν χάσω, θα σου δώσω δέκα,» υποσχέθηκε η Νύχτα.

«Δέκα; Εσύ;» Ο χοντρός ξαναγέλασε.

«Άμα δε σ'τα δώσω, εδώ είμαι, μπορείς να με ξυλοφορτώσεις,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Σύμφωνοι, λοιπόν;»

«Σύμφωνοι!» έγενεψε καταφατικά ο χοντρός, ακόμα γελώντας.

Η Νύχτα μετακίνησε, με εκτυφλωτική γρηγοράδα, τις αναποδογυρισμένες κούπες. «Διάλεξε,» τον προκάλεσε.

«Α-χα-χα-χα-χα! Είναι φανερό!» φώναξε ο χοντρός. «Εδώ είναι.» Έδειξε τη μεσαία κούπα. «Δεν την κούνησες καθόλου.»

Η Νύχτα τη σήκωσε. Από κάτω δεν υπήρχε τίποτα.

«Ε!» γκάριξε ο χοντρός. «Κλέβεις! Πού 'ναι το νόμισμά μου;»

«Νάτο.» Η Νύχτα σήκωσε την αριστερή κούπα κι αυτό αποκαλύφθηκε.

«Κάτι έκανες!» διαμαρτυρήθηκε ο χοντρός.

Η Νύχτα ανασήκωσε τους ώμους της. «Ναι· μετακίνησα τις κούπες...»

Όσοι κάθονταν τριγύρω γέλασαν· αλλά ο άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι δε γελούσε, πια.

«Μου χρωστάς κάτι...» του είπε η τυχοδιώχτρια.

Αυτός, μουρμουρίζοντας, θυμωμένα, έβγαλε πέντε χρυσά νομίσματα και της τάδωσε. Γύρισε κι έφυγε, με τις γροθιές σφιγμένες.

«Θέλει κανείς άλλος να παίξει;» ρώτησε η Νύχτα, κοιτώντας γύρω της.

«Εγώ,» δήλωσε ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα. «Τρία χρυσά νομίσματα· κι άμα χάσεις μου δίνεις έξι.»

«Μέσα,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

Άρχισε, πάλι, να μετακινεί τις κούπες. Ο άντρας έδειξε τη δεξιά, αλλά το χάλκινο νόμισμα ήταν στη μεσαία. Δύο ακόμα έπαιξαν· όλοι

έχασαν. και η τυχοδιώχτρια συγκέντρωσε δέκα-έξι χρυσά νομίσματα.

«Δύο πιάτα απ'το καλύτερό σας φαγητό!» παράγγειλε από μια σερβιτόρα. «Ένα μπουκάλι μπίρα. Και κάντε γρήγορα –πεθαίνω της πείνας.» Κάθισε στο τραπέζι των δυο ναυτικών.

Ο άλλος ήταν ξυρισμένος στο κεφάλι, όπως τον χοντρό, αλλά η κορμοστασιά του δεν είχε καμια σχέση με δαύτον: ήταν αθλητικός και μυώδης. Φορούσε ένα λευκό πανωφόρι με σχισμένα μανίκια, καφέ παντελόνι, ψηλές μπότες, και στη μέση του κρεμόταν ένα γιαταγάνι.

«Τι σου συνέβη, κοπελιά;» τη ρώτησε εκείνος με την πορφυρή κορδέλα στα μαλλιά.

«Ναυάγησα, φίλε μου,» αποκρίθηκε η Νύχτα, καθώς ο Ανώνυμος ξανακαθόταν στον ώμο της. «Είναι μεγάλη ιστορία. Αλλά, δε μου λες, μήπως είδες κανέναν τύπο....» Περιέγραψε, με κάθε δυνατή λεπτομέρεια, τον Άνεμο.

Ο μακρομάλλης άντρας κούνησε τον κεφάλι του. «Μπα... Εσύ, Γκόρ'θλαμπ;» Στράφηκε στον σύντροφό του.

«Όχι,» απάντησε λακωνικά εκείνος.

«Δε συστηθήκαμε κιόλας!» παρατήρησε ο άντρας με την πορφυρή κορδέλα. «Εγώ είμαι ο Κάλ'μλιρβ. Κι αυτός ο Γκόρ'θλαμπ.»

«Χαίρω πολύ. Νύχτα.» Ύστερα, λοξοκοίταξε το πρασινοκίτρινο πτηνό στον ώμο της. «Κι ετούτος είν'ο Ανώνυμος.»

«Νύχτα;» Ο Κάλ'μλιρβ σήκωσε ένα του φρύδι. «Ωραίο όνομα.»

«Ευχαριστώ,» είπε εκείνη, μ'ένα ευγενικό μειδίαμα. Μετά, στράφηκε στη σερβιτόρα στην οποία είχε κάνει την παραγγελία. «Τι θα γίνει μ'αυτό το φαγητό;»

Η κοπέλα τής έγνεψε κι έφυγε, αμέσως, πηγαίνοντας προς την κουζίνα του πανδοχείου.

Η Νύχτα περιέγραψε και τους υπόλοιπους συντρόφους της στους δυο ναυτικούς, αλλά κανένας δεν τους είχε δει.

«Πάντως, είναι προτιμότερο να ρωτήσεις τον πανδοχέα,» της είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Εμείς η αλήθεια είναι ότι σήμερα το πρωί ήρθαμε στην πόλη· εκείνος ξέρει καλύτερα ποιος περνά απο δώ. Αν και, γενικώς, είναι δύσκολο πράμα να βρεις κάποιον μες στη Γκόνμορχ. Εκτός κι αν έχεις τις κατάλληλες διασυνδέσεις...»

Το φαγητό της Νύχτας ήρθε: δυο πελώρια ψάρια, που πάνω τους έρεε ζουμερή σάλτσα. Η τυχοδιώχτρια πλήρωσε και τους χίμησε, κυριολεκτικά, διαπιστώνοντας, ξαφνικά, πόσο πεινασμένη ήταν.

«Έχει καμια γιορτή σήμερα εδώ;» ρώτησε τον Κάλ'μλιρβ.

«Γιορτή;» συνοφρυώθηκε εκείνος. «Όχι, βέβαια.»

«Τότε, γιατί τόσος κόσμος;» θέλησε να μάθει η Νύχτα, τρώγοντας.

«Πάντα έχει τόσο κόσμο στη Γκόνμορχ,» της τόνισε ο ναυτικός. «Γιαυτό σου είπα πριν ότι είναι δύσκολο να βρεις κάποιον, μέσα σε τούτο το χάος.»

«Μου είπες, επίσης, και κάτι για... κατάλληλες διασυνδέσεις,» του θύμισε η Νύχτα.

«Ναι,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ, «αλήθεια είναι: άμα έχεις τις κατάλληλες διασυνδέσεις, μπορείς να βρεις, πραγματικά, ό,τι ποθεί η ψυχή σου στην Γκόνμορχ. *Ό,τι ποθεί η ψυχή σου.*»

Η Νύχτα συνέχισε να τρώει, λαίμαργα· η πείνα της γινόταν δυνατότερη, με κάθε μπουκιά, καθώς η όρεξή της άνοιγε. Ωστόσο, παρακολουθούσε κάθε λέξη του ναυτικού. «Και πώς μπορείς ν'αποκτήσεις τις κατάλληλες διασυνδέσεις;» τον ρώτησε.

«Είναι δύσκολο,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Και πρέπει νάσαι τυχερή.»

«Θα προσπαθήσω,» επέμεινε η Νύχτα. «Είναι ανάγκη να βρω τους συντρόφους μου.»

«Πρέπει νάσαι, κυρίως, τυχερή,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Αφού έζησα, μετά από τη διάλυση της σχεδίας μας, έχω αρχίσει να πιστεύω ότι η Τύχη με ευνοεί,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Πες μου, λοιπόν, τι να κάνω για ν'αποκτήσω τις κατάλληλες διασυνδέσεις – ό,τι κι αν είν'αυτές, τέλος πάντων...»

«Όταν μιλάω για ‘κατάλληλες διασυνδέσεις’,» εξήγησε ο Κάλ’μλιρβ, «μιλάω, βασικά, για»—η φωνή του χαμήλωσε, περιέργα—«τη Συντεχνία της Σκιάς...»

«Τι είναι η Συντ—;»

«Σσς!» Ο ναυτικός έβαλε ένα δάχτυλο μπροστά στα χείλη του. «Μη λες αυτό το όνομα τόσο δυνατά —ποτέ.»

«Γιατί; Τι τρέχει;» απόρησε η Νύχτα.

«Η εν λόγω συντεχνία είναι πολύ, πολύ παράξενη,» είπε ο Κάλ’μλιρβ. «Κρύβονται· κανείς δεν ξέρει που έχουν το αρχηγείο τους —αλλά εκείνοι ξέρουν *ό,τι* συμβαίνει στη Ζίρκεφ.»

Ωστε στη Ζίρκεφ είμαι, σκέφτηκε η Νύχτα. Ως τώρα, δεν είχε περάσει απ’το νου της να ρωτήσει κανέναν σε ποια χώρα βρισκόταν· ο μόνος της στόχος ήταν να βρει τους συντρόφους της —και τον Άνεμο. Τελικά, όντως, ήταν στην Νότια Γη, όπως είχε, εξ αρχής, υποθέσει.

«Μ’ακούς;»

«Ναι. Συγγνώμη· αφαιρέθηκα. Έχω πολλά στο μυαλό μου.»

«Δεν πειράζει· καταλαβαίνω. Έλεγα ότι κανέναν δε γνωρίζει για ποιον δουλεύει η Συντεχνία, ή τι στόχους έχει.»

«Και γιατί είναι τόσο επικίνδυνο να μιλάς γι’αυτήν;»

«Γιατί, για πολλούς και διάφορους λόγους, αρκετοί που μιλούν γι’αυτήν, ύστερ’από κάποιες μέρες, βρίσκονται νεκροί.» Τα μάτια του Κάλ’μλιρβ στένεψαν, καθώς ένα ρίγος τον διαπερνούσε. «Καλύτερα να μη μπλέξεις ποτέ με δαύτους, άμα θες την άποψή μου, Νύχτα.»

«Μα, η Συντεχνία, σίγουρα, θα έχει μάθει πού είναι οι σύντροφοί μου,» είπε η τυχодиώχτρια. «Και γω πρέπει να τους βρω.»

«Γενικώς, δεν είναι να μπλέκεσαι με τη Συντεχνία,» της τόνισε, πάλι, ο Κάλ’μλιρβ. «Αλλά, ειδικά, δεν είναι να μπλέκεσαι τον τελευταίο καιρό.»

«Γιατί τον τελευταίο καιρό;» απόρησε η Νύχτα.

Ο Κάλ'μλιρβ φάνηκε να το σκέφτεται πολύ, προτού μιλήσει: «Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει, αλλά... πόλεμος διεξάγεται ανάμεσα στις οργανώσεις που εδρεύουν στη Ζίρκεφ.» Το τελευταίο το είπε με σιγανότερη φωνή.

«Οργανώσεις;» έκανε η Νύχτα. «Πόσες οργανώσεις, δηλαδή, υπάρχουν εδώ πέρα;» Κάτι είχε ακούσει στα λιμάνια του Σαραόλν για τις οργανώσεις της Ζίρκεφ, μα δεν ήταν βέβαιη για τίποτα.

«Πολλές,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ. «Κανείς δε μπορεί να πει με σιγουριά πόσες. Ούτε τα μέλη κάποιας από δαύτες. Εκτός, ίσως, από τα μέλη της Συντεχνίας της Σκιάς. Πάντως, εκείνες π'ακούγονται περισσότερο –μέσα σε ψιθύρους, ασφαλώς– είναι η εν λόγω συντεχνία» (προσπαθούσε ν'αποφεύγει να λέει «Συντεχνία της Σκιάς»), «και δύο αιρέσεις: Η μία είναι παμπάλαια σε τούτα τα μέρη –η Αίρεση του Σκαραβαίου– η άλλη έχει εμφανιστεί εδώ και κάνα χρόνο –ονομάζεται Αίρεση του Φιδιού. Λένε ότι απ'αυτές τις δυο ξεκίνησε ο πόλεμος των οργανώσεων. Η εξουσία της Αίρεσης του Σκαραβαίου ταρακουνήθηκε πολύ, όταν εμφανίστηκε η Αίρεση του Φιδιού, και οι υπόλοιπες οργανώσεις τάχτηκαν οι μισές με την μεν και οι μισές με τη δε. Μισές, βέβαια, τρόπος του λέγειν· δεν ξέρω αν είν'ακριβώς μισές –και ποιος ξέρει, εδώ που τα λέμε;»

«Αυτή η Αίρεση του Σκαραβαίου είναι ισχυρότερη απ'τη Συντεχνία;» Η Νύχτα ακολούθησε το παράδειγμα του ναυτικού, αποφεύγοντας να προσθέσει «της Σκιάς».

Ο Κάλ'μλιρβ ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχω ιδέα. Αλλά, γενικώς, μη νομίζεις ότι οι εν λόγω αιρέσεις βασιζονται τόσο στην πίστη. Κανείς, φυσικά, δεν πιστεύει στους σκαραβαίους των ερήμων ή στα φίδια.» Ο ναυτικός γέλασε, κοφτά. «Πρόκειται για πολιτική δύναμη –η πολιτική δύναμη είναι που τους ενδιαφέρει όλους –το να ελέγχουν τη Ζίρκεφ. Και, βλέπεις, η Αίρεση του Φιδιού απειλεί την πολιτική δύναμη της Αίρεσης του Σκαραβαίου. Ωστόσο, όλοι παραδέχονται ότι παράξενες μαγείες είναι μπλεγμένες στις αιρέσεις –σκοτεινές μαγείες. Άνθρωποι θυσιάζονται πάνω σε βωμούς από

μαύρη πέτρα, ή σε λάκκους γεμάτους ερπετά ή έντομα.» Ένα ρίγος τον διαπέρασε. «Να –τώρα, που σ'το λέγω, σηκώνετ' η τρίχα μου.» Έδειξε τον πήχη του στη Νύχτα.

«Και ποιος ο ρόλος της Συντεχνίας σ'όλα τούτα;» ρώτησε εκείνη, τρώγοντας, και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά μπίρα απ'την κούπα της.

«Πολλά ακούονται,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Μάθε μερικά: Κάποιοι λεν ότι η Συντεχνία το παίζει διπρόσωπη, επιδιώκοντας δικούς της σκοπούς –δηλαδή, κοροϊδεύει και τις δυο αιρέσεις, ενώ τις κάνει να πιστεύουν πως τις βοηθά. Φυσικά, η καθεμιά νομίζει ότι βοηθά εκείνη και μόνον εκείνη –αλλιώς, πού θάταν η απάτη, ε;

»Άλλοι, πάλι, είναι που λένε πως η Συντεχνία συντρέχει την Αίρεση του Φιδιού και κοροϊδεύει την Αίρεση του Σκαραβαίου. Άλλοι λένε ακριβώς τ'ανάποδο. Ποιον να πιστέψεις;

»Τέλος, είναι κι ορισμένοι που ψιθυρίζουν πως η Συντεχνία το παίζει... εξισορροπητής. Δηλαδή, δεν έχει προσωπικό όφελος απ'την όλη υπόθεση και προσπαθεί να κρατά μια... ισορροπία δυνάμεων μεταξύ των δύο αιρέσεων, ώστε καμια να μην γίνει πιο ισχυρή.

»Τώρα, ποια είν'η αλήθεια...;» Κούνησε το κεφάλι του. «Πάντως μη ρωτάς εμένα.»

«Μάλιστα.» Η Νύχτα σκούπισε το στόμα της, με μια μεγάλη πετσέτα. «Και ποιος ο ρόλος των μικρότερων οργανώσεων;»

«Αα... Τι να σου πω, τώρα;» ξεφύσησε ο Κάλ'μλιρβ. «Άλλες είναι με την Αίρεση του Φιδιού, άλλες με την Αίρεση του Σκαραβαίου. Χάος –δεν ξέρω τίποτα· δεν καταλαβαίνω τίποτα –και ούτε θέλω να καταλάβω. Μου αρκεί να μην έχω καμια σχέση με δαύτους.»

«Εγώ, δυστυχώς, πρέπει να μιλήσω με μέλη της Συντεχνίας,» δήλωσε η Νύχτα.

«Μετά απ'όσα σου είπα;» εξεπλάγη ο Κάλ'μλιρβ.

«Αν η Συντεχνία είναι το μόνο μέσο για να βρω τους συντρόφους μου, ναι, θα ανακατευτώ μαζί της,» είπε η Νύχτα, αποφασιστικά.

«Το δικό σου κεφάλι ρισκάρεις,» μόρφασε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά μη μπλέξεις και μένα. Ούτε λέξη για μένα, 'ντάξει;»

«Το υπόσχομαι. Δε σ'έχω δει ποτέ –δε σε ξέρω.»

«Καλώς,» έγνεψε καταφατικά ο ναυτικός, και ηρέμησε λίγο, ακουμπώντας την πλάτη του, αναπαυτικά, στην καρέκλα.

Αυτός κι ο Γκόρ'θλαμπ περίμεναν τη Νύχτα να τελειώσει το φαγητό της. Εκείνη δεν άργησε, και τους ρώτησε:

«Πώς μπορώ να επικοινωνήσω με τη Συντεχνία;»

Ο άντρας με την πορφυρή κορδέλα στα μαλλιά αποκρίθηκε: «Δεν έχω...» αλλά σταμάτησε τα λόγια του. «Ίσως να ξέρω. Όμως... όμως δεν θ'αναφέρεις πουθενά τ'όνομά μου. Με καταλαβαίνεις;»

«Αυτό ήδη το υποσχέθηκα,» είπε η Νύχτα. «Δε σ'έχω ακούσει –δε σ'έχω ποτέ αντικρίσει.»

«Ναι, ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ, «το υποσχέθηκες, ναι...» Καθάρισε, νευρικά, το λαιμό του. «Λοιπόν, άκου: Το λιμάνι το ξέρεις;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι της η Νύχτα. «Δεν είμ'απο δώ, όπως θα μπορείς να καταλάβεις. Και, μάλιστα, δεν έχω ξαναπεράσει απ'την Γκόνμορχ.»

«Έχεις, τότε, πολλά να μάθεις· νάσαι προσεκτική,» την προειδοποίησε ο Κάλ'μλιρβ. «Άκου, όπως και νάχει, γιατί δεν πρόκειται γω να σε οδηγήσω εκεί, που να με πληρώσεις: Θα πας στη δυτικότερη μεριά του λιμανιού· θα δεις ένα πανδοχείο που ονομάζεται «*Ο Κουρσάρος της Βηλβένμηθ*»· στο σοκάκι ακριβώς πίσω απ'το πανδοχείο υπάρχει ένα εγκαταλειμμένο σιδεράδικο –εκεί φέρεται ότι συγκεντρώνονται, καμια φορά, μέλη της Συντεχνίας.»

«Καμιά φορά;» έκανε η Νύχτα. «Εγώ θέλω ένα μέρος όπου θάμαι σίγουρη ότι θα τους βρω.»

«Αυτό ξέρω, όμως,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ –«και τίποτ'άλλο.»

Η Νύχτα αναστέναξε, σταυρώνοντας τα χέρια κάτω απ'το στήθος της, σκεπτόμενη. Για να της λέγανε ότι αυτή η Συντεχνία της Σκιάς ήταν τόσο επικίνδυνη, θα ήταν –δεν αμφέβαλε για τούτο. Όμως πώς αλλιώς θα έβρισκε τους συντρόφους της; Αφού ο άνεμος τούς είχε πάρει προς τα νότια, αν ζούσαν, εδώ πρέπει να είχαν όλοι τους

καταλήξει, γιατί η Ζίρκεφ ήταν ακριβώς νότια απ' το Γκένχεκ, καθώς κι απ' το νησί των κρυστάλλινων στηλών. Και η Γκόνμορχ, απ' ό,τι, πάλι, της έλεγαν, ήταν μια πόλη-λιμάνι όπου δε μπορούσες εύκολα να εντοπίσεις κανέναν, λόγω του ότι συγκεντρωνόταν πολύς κόσμος σ' αυτήν... Συνεπώς, η μόνη λύση στο πρόβλημά της (ίσως) ήταν η Συντεχνία της Σκιάς.

«Λυπάμαι, που δεν ξέρω κάτι παραπάνω,» της είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά... πραγματικά, δεν ξέρω.»

«Ναι, σε πιστεύω,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Τώρα, το μόνο που θέλω είναι ένα δωμάτιο, για να ξεκουραστώ. Έχω μέρες να κοιμηθώ καλά· άσε που δεν κοιμόμουν καθόλου, πάνω στη σχεδία...» Σηκώθηκε απ' το τραπέζι και πήγε στο μπαρ, χαιρετώντας τους δυο ναυτικούς.

Εκεί στεκόταν ένας ψηλός, σωματώδης άντρας, με μακριά, μαύρα μαλλιά και μούσια. Ήταν ντυμένος με ρούχα της δουλειάς, και το πουκάμισό του σηκωνόταν, φανερώνοντας τη μεγάλη του κοιλιά.

Η Νύχτα τον ρώτησε για τους συντρόφους της, και ιδιαίτερα για τον Άνεμο. Εκείνος, όμως, αποκρίθηκε πως ποτέ δεν τους είχε δει· ή, μπορεί να τους είχε δει, αλλά, με τόσο κόσμο που έβλεπε καθημερινά....

Οπότε, η τυχοδιώχτρια είπε ότι ήθελε ένα δωμάτιο. Πλήρωσε και πήρε τα κλειδιά. Κοίταξε τι χρήματα της είχαν μείνει, καθώς ανέβαινε την ξύλινη σκάλα του πανδοχείου: τέσσερα χρυσά νομίσματα. Τι το ήθελε το ακριβότερο γεύμα –και, μάλιστα, δύο μερίδες απ' αυτό; Τέλος πάντων, μπορούσε να βγάλει κι άλλα, με τη γνωστή, πια, τεχνική των τριών αναποδογυρισμένων κουπών...

Άνοιξε την πόρτα του καταλύματός της και μπήκε. Καθώς ο Ανώνυμος έφευγε απ' τον ώμο της και πετούσε προς μια καρέκλα, για να γαντζωθεί, εκείνη έκλεισε και, χωρίς πολύ-πολύ σκέψη, βούτηξε στο μαλακό κρεβάτι. Ο ύπνος την πήρε αμέσως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20^ο

Μαχαίρωμα στην πλάτη

Η Γκόνμορχ ήταν μια θορυβώδης πόλη το βράδυ, αλλά δέκα φορές πιο θορυβώδης το πρωί, πράγμα που η Νύχτα ανακάλυψε, ξυπνώντας με τη βαβούρα του κόσμου στ' αφτιά της. Παραμέρισε τα μαλλιά απ' το πρόσωπό της, με το δεξί χέρι, και βλεφάρισε.

«Α! Α! Α! Καλημέρα, καπ' τάνιε! Καλημέρα, καπ' τάνιε!» έκρωξε ο Ανώνυμος από την καρέκλα όπου ήταν γαντζωμένος.

«Καλημέρα,» μουρμούρισε, μηχανικά, η τυχοδιώχτρια, καθώς σηκωνόταν απ' το κρεβάτι. Έκανε ένα μπάνιο και ντύθηκε με τα κουρελιασμένα της ρούχα.

Είναι καιρός να αγοράσω τίποτα καινούργιο να φορέσω, σκέφτηκε. *Κι ένα ζευγάρι μπότες επίσης.* Τα πόδια της την πονούσαν απ' την πεζοπορία, παρότι βάδιζε πάνω στην άμμο.

Σκόπευε να πάει στην αγορά, προτού κατευθυνθεί εκεί όπου της είχε πει ο Κάλ' μλιρβ, για να μιλήσει με τα μέλη της Συντεχνίας της Σκιάς – αν ήταν τυχερή και κάποιο από δαύτα βρισκόταν στο εν λόγω μέρος. Γιατί, απ' ό,τι είχε ακούσει απ' τον ναυτικό, δεν βρίσκονταν πάντα στο εγκαταλειμμένο σιδεράδικο πίσω απ' τον *Κουρσάρο της Βηλβένμηθ*.

Η Νύχτα είχε, πλέον, βαρεθεί να βασίζεται στην Τύχη, αλλά δε μπορούσε να κάνει κι αλλιώς, αφού αυτή ήταν ο μοναδικός της σύμμαχος, τώρα τελευταία.

Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο του δωματίου της. Και γούρλωσε τα μάτια της βλέποντας τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος στον δρόμο από κάτω. Ήταν, πραγματικά, πολύς. Ποτέ της δεν είχε δει τόσους ανθρώπους συγκεντρωμένους. Και να φανταστεί κανείς ότι τούτη ήταν μια συνηθισμένη μέρα στην πόλη-λιμάνι Γκόνμορχ. Ο

ένας ήταν δίπλα στον άλλο, ενώ ο καθένας προσπαθούσε να πάει στη δική του δουλειά. Πανικός επικρατούσε.

Η Νύχτα συμπέρανε πως δε θα ήταν καθόλου εύκολο να βρει την αγορά εδώ πέρα –εκτός κι αν ρωτούσε κάποιον. Κι αυτό σκόπευε να κάνει.

Ανοιξε την πόρτα του καταλύματός της και τέντωσε το χέρι της. Ο Ανώνυμος πέταξε και κάθισε στον πήχη της. Η τυχοδιώχτρια βγήκε, κλείνοντας τη θύρα. Κατέβηκε στην τραπεζαρία του *Μαύρου Διχτού*, και είδε πως ήταν το ίδιο –αν όχι χειρότερα– συνωστισμένη, όπως το βράδυ.

Ήξερε ότι θα χρειαζόταν χρήματα, άμα ήθελε ν’αγοράσει ρούχα· έτσι, φώναξε:

«Ποιος θέλει να κερδίσει τζάμπα λεφτά;»

Αρκετοί στράφηκαν στο μέρος της. Ανάμεσά τους ήταν και ο Κάλ’μλιρβ, με τον φίλο του, Γκόρ’θλαμπ.

«Πάλι εκείνο το τυχερό παιχνίδι;» μειδίασε ο ναυτικός. «Είσαι πολύ καλή σ’αυτό. Εγώ, πάντως, δεν παίζω.»

«Ελάτε τώρα!» έκανε η Νύχτα, βλέποντας τις εκφράσεις στα πρόσωπα των άλλων, όταν ο Κάλ’μλιρβ μίλησε. «Πρόκειται για καθαρή τύχη –τίποτ’άλλο. Ένα στα τρία είναι να κερδίσετε. Κι άμα κερδίσετε σας δίνω τα διπλάσια απ’ό,τι στοιχηματίσατε.» Ζήτησε τρεις κούπες από μια σερβιτόρα, κι εκείνη γρήγορα τις έφερε.

Η τυχοδιώχτρια τοποθέτησε ένα νόμισμα κάτω από μία και τις μετακίνησε όλες, με επιδέξιες κινήσεις. «Λοιπόν;» είπε.

«Ξέρω πού είναι!» πετάχτηκε μια ξανθιά γυναίκα, ντυμένη έτσι που έμοιαζε μ’εμπόρισα.

«Πόσο στοιχηματίζετε, κυρία μου;» ρώτησε η Νύχτα.

«Πέντε χρυσά νομίσματα,» αποκρίθηκε εκείνη, και τάριξε πάνω στο τραπέζι.

Ό,τι μου χρειάζεται, για να ντυθώ, σκέφτηκε η Νύχτα. Δεν πίστευε οι τιμές να ήταν τόσο υψηλές εδώ, και δε σκόπευε να αγοράσει και ρούχα της καλύτερης ποιότητας.

«Εντάξει. Διάλεξε,» προκάλεσε την εμπόρισσα.

«Το νόμισμα είν'εκεί.» Η γυναίκα έδειξε την αριστερή κούπα.

«Οχι.» Η Νύχτα τη σήκωσε. «Εδώ είναι.» Σήκωσε και τη δεξιά, και, τώρα, το νόμισμα φανερώθηκε. Μάζεψε τα χρήματα απ'το τραπέζι και τάβαλε στην τσέπη της.

«Πρέπει να φεύγω,» είπε. «Βρίσκομαι σε μεγάλη βιάση.»

«Ουτ'άλλο ένα παιχνίδι;» παραπονέθηκε ένας άντρας, ντυμένος σα μισθοφόρος.

«Δε γίνεται· βιάζομαι,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Μπορεί να επιστρέψω, πάλι, το μεσημέρι.» Και, με γρήγορα βήματα, βγήκε απ'το *Μαύρο Δίχτυ*.

Ο Κάλ'μλιρβ ψιθύρισε κάτι στον Γκόρ'θλαμπ, κι εκείνος έγνεψε καταφατικά, με το ξυρισμένο του κεφάλι, μειδιώντας.

** ** *

Η Νύχτα, μόλις βγήκε στους δρόμους της Γκόνμορχ, σταμάτησε έναν περαστικό που μετέφερε δύο καλάθια στο κεφάλι και τον ρώτησε:

«Με συγχωρείς. Μήπως ξέρεις πού είν'η αγορά;»

Εκείνος –ένας μαυριδερός άντρας, με μακριά, μαλλιά, ντυμένος στα άσπρα– την κοίταξε σα να απορούσε από ποιο άστρο κατέβηκε. «Η αγορά; Ακολούθα το δρόμο προς τα κει και θα τη συναντήσεις.» Έδειξε προς την αντίθετη κατεύθυνση απ'αυτήν όπου ο ίδιος πήγαινε.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε, κάπως διστακτικά, η Νύχτα, κι έφυγε από κοντά του, ακολουθώντας τις οδηγίες του.

Πέρασε πλάι από διαφόρων ειδών ανθρώπους. Και το «πέρασε πλάι» ίσως να μην είναι η σωστή έκφραση· μάλλον, *τρίφτηκε πάνω τους, για να περάσει*, θα ήταν η σωστότερη, γιατί, πραγματικά, τα πλήθη στους δρόμους ήταν τα μεγαλύτερη που είχε δει η τυχοδιώχτρια στη ζωή της, και ο συνωστισμός το κάτι άλλο.

Όταν έφτασε στην αγορά, αμέσως το κατάλαβε. Ο κόσμος ήταν πολύ περισσότερος εδώ. Δυο φορές έμπλεξε τα πόδια της με κάποιον· τρεις φορές σκόνταψε πάνω σε κάποιον· και τέσσερις φορές κάποιος σκόνταψε πάνω σε κείνη. Κανείς δε ζητούσε ποτέ συγνώμη, παρατήρησε η Νύχτα, προφανώς, γιατί τέτοιου είδους «φαινόμενα» συνέβαιναν ιδιαίτερα συχνά σε τούτο το μέρος. Έτσι, κι η ίδια σταμάτησε να ζητά συγνώμη, ύστερ' από λίγο. Άλλωστε δεν υπήρχε λόγος· κανείς δεν της έδινε σημασία. Οι άνθρωποι ήταν σαν τα μυρμήγκια στην Γκόνμορχ –αν όχι σε μέγεθος, σίγουρα σε πλήθος. Γιατί, αν ήταν και σε μέγεθος, αναμφίβολα, δε θα υπήρχε πρόβλημα κυκλοφορίας...

Η τυχοδιώχτρια, κοιτώντας γύρω της, τις σκηνές και τους πάγκους, προσπαθούσε να βρει έναν έμπορο που πουλούσε ρούχα. Δεν άργησε· σχεδόν όλοι πουλούσαν και ρούχα, ανάμεσα σ' όλο τ' άλλα – τα πολλά και διάφορα. Έτσι, η κορακομάλλα επιχείρησε να εντοπίσει εκείνον που φαινόταν πως είχε τα φτηνότερα εδώ πέρα.

Το μάτι της έπεσε στηνπραμάτεια ενός άντρα λιγάκι χοντρού, ντυμένου με μπλε ρόμπα, η οποία δενόταν στη μέση του με μια πλατιά, πέτσινη ζώνη. Στο κεφάλι του είχε λίγα μαλλιά, αλλά στο σαγόνι του παραπάνω από αρκετά γένια.

«Γεια σου, κοπελιά,» τη χαιρέτησε. «Υποθέτω πως ψάχνεις για ρούχα...» είπε, κοιτώντας τα κουρέλια της, και γέλασε.

Η Νύχτα στράβωσε τη μούρη της, συγκρατημένα, γιατί δεν το έβρισκε καθόλου αστείο να τη χλευάζουν. «Μια τουνίκα, ένα ταξιδιωτικό παντελόνι, μια κάπα και ένα ζευγάρι μπότες,» ζήτησε. «Γρήγορα.»

«Καλά, καλά,» είπε ο έμπορας, σηκώνοντας, αμυντικά, τα χέρια του. «Μη δαγκώσεις.» Πάραυτα, της έβγαλε στην επιφάνεια τα πράγματα που παράγγειλε. «Θες να τα δοκιμάσεις;» τη ρώτησε. «Έχω έναν χώρο εκεί.» Έδειξε, με τον αντίχειρά του, πίσω από μια κουρτίνα.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Νύχτα. Πήρε τα ρούχα και τις μπότες στα χέρια, παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκε σε μια μικρή, κόκκινη σκηνή. Γδύθηκε από τα παλιά της ρούχα –αν μπορούσε, πια, κανείς να τ’αποκαλέσει ρούχα– και φόρεσε τα καινούργια. Όλα της έκαναν. Ο έμπορος, προφανώς, είχε καλό μάτι· αμέσως, υπολόγισε το ανάστημά της.

Βγήκε απ’την κόκκινη σκηνή και του είπε: «Θα τ’αγοράσω. Πόσο τα πουλάς;»

«Τακτοποιήθηκες μια χαρά, βλέπω,» έκανε οπραματευτής, κοιτάζοντάς την, ερευνητικά, και σηκώνοντας το ένα του φρύδι. «Δε μου λες, τα παλιά σου ρούχα τα θες;»

Η Νύχτα ανασήκωσε τους ώμους της. «Όχι.»

«Τα πουλάς, τότε;»

«Γιατί όχι;»

«Καλώς. Τότε, σου δίνω όλη τούτη την ενδυμασία για δύο χρυσά νομίσματα, αντί για τέσσερα. Έγινε;»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Νύχτα, και τον πλήρωσε. «Αλλά τι θα τα κάνεις;» απόρησε.

«Μη σε νοιάζει,» αποκρίθηκε ο έμπορος. «Θα μου χρειαστούν, θα μου χρειαστούν. Καλή σου μέρα!» Και στράφηκε στον κόσμο. «Άλλος; Έχω ό,τι ποθείτε –και σε χαμηλές τιμές!»

Η Νύχτα απομακρύνθηκε απ’την σκηνή του εμπόρου, φορώντας τα καινούργια της ρούχα. Δεν ήταν της καλύτερης ποιότητας, όμως πότε ντυνόταν με ρούχα της καλύτερης ποιότητας; Ποτέ, απ’όσο θυμόταν.

Εξάλλου, τώρα, άλλα ζητήματα την απασχολούσαν: και το βασικότερο ήταν πώς θα έβρισκε τον Άνεμο και τους άλλους. Στάθηκε κοντά σ’ένα πέτρινο χτίριο, για να μην είναι μες στη μέση του δρόμου και οι περαστικοί να κοπανούν πάνω της. Να πήγαινε στο εγκαταλειμμένο σιδηρουργείο, ή να περίμενε να βραδιάσει; Αφού η συντεχνία λεγόταν «Συντεχνία της Σκιάς», της έδινε την εντύπωση ότι το πιθανότερο ήταν να λειτουργεί τις νυχτερινές ώρες.

Βέβαια, ποτέ δεν ξέρει κανείς... Στο κάτω-κάτω, μπορούσε να πάει και τώρα και μετά· δε θα έχανε τίποτα με το να ρίξει μια ματιά εκεί.

Ξεκίνησε να βαδίζει και δεν πρόλαβε να κάνει είκοσι βήματα, προτού αντικρίσει ένα γνώριμο πρόσωπο.

Ήταν ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και δίπλα του ερχόταν μια νεαρή, μαυριδερή κοπέλα με μακριά μαλλιά και ντυμένη με πράσινο φόρεμα· η τυχοδιώχτρια δεν την είχε δει ποτέ ξανά στη ζωή της.

Η Νύχτα σταμάτησε, χάσκοντας. Ύστερα, ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της. «Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή!»

«Νύχτα!» Ένα παρόμοιο χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπο του άντρα που παλιότερα ονομαζόταν Ράθμαλ. Η κοπέλα πλάι του του έριξε μια ερωτηματική ματιά.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έκανε να πλησιάσει την παλιά του φίλη, όταν σκόνταψε και έπεσε, μπρούμυτα, στο έδαφος. Ένα ξιφίδιο προεξείχε ανάμεσα απ' τις ωμοπλάτες του.

Μια σκιερή μορφή πετάχτηκε από ένα στενό, γράπωσε την άγνωστη κοπέλα απ' τη μέση και την τράβηξε μαζί της, κλείνοντάς της το στόμα, με το χέρι, προτού εκείνη προλάβει να ουρλιάξει.

Η Νύχτα ξαφνιάστηκε. Μόνο κάτι τέτοιο δεν περίμενε να συμβεί· άσε που, γενικά, δεν περίμενε να βρει κάποιον απ' τους συντρόφους της έτσι, στα ξαφνικά.

Για μια στιγμή, αισθάνθηκε διχασμένη: Πού να έτρεχε πρώτα; κοντά στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ή πίσω απ' τον απαγωγέα της κοπέλας;

Τελικά, πλησίασε το φίλο της και γονάτισε δίπλα του, τραβώντας το ξιφίδιο έξω απ' την πλάτη του, καθώς κόσμος συγκεντρωνόταν τριγύρω, κοιτώντας τους, με περίεργα βλέμματα, και τους δυο.

«Μ' ακούς;» ρώτησε η Νύχτα τον άντρα. «Ζεις, Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή; Ζεις;» Χάιδεψε το πρόσωπό του. Και αισθάνθηκε την αναπνοή του πάνω στην παλάμη της· ασθενική, αλλά την αισθάνθηκε.

Προσπάθησε να τον σηκώσει, όμως ήταν αρκετά βαρής. Πέρασε το ένα του χέρι στους ώμους της και, με δυσκολία, κατάφερε να τον κρατήσει όρθιο. «Ας με βοηθήσει κάποιος,» ζήτησε απ' το πλήθος. «Τι με κοιτάτε έτσι; Βοηθήστε!»

Ο Ανώνυμος έκανε κύκλους πάνω απ' το κεφάλι της, κρώζοντας: «Βοηθήστε! Βοηθήστε!»

Τότε, ο κόσμος παραμέρισε και τρεις άντρες, ντυμένοι με κάπες και κουκούλες φανερώθηκαν. Στα χέρια κρατούσαν ατσάλινες ασπίδες, που λαμποκοπούσαν, καθώς τις χτυπούσε ο ήλιος, και δόρατα, που οι αιχμές τους άστραφταν στο πρωινό φως. Έμοιαζαν μ' αυτούς που είχε δει η τυχοδιώχτρια πάνω απ' την πύλη της Γκόνμορχ, το βράδυ, όταν πρωτοήρθε εδώ.

«Τι τρέχει;» απαίτησε ο ένας, στρεφόμενος στη Νύχτα.

«Κάποιος μαχαίρωσε αυτό τον άνθρωπο πισώπλατα,» αποκρίθηκε, αμέσως, εκείνη. «Άρπαξε μια κοπέλα κι έφυγε. Πήγε απο κεί!» Έδειξε.

Οι άντρες γύρισαν τα κεφάλια τους προς το σοκάκι και, ύστερα, τα έστρεψαν, πάλι, στην τυχοδιώχτρια.

«Τον ξέρεις;» τη ρώτησε αυτός που είχε μιλήσει πρώτος.

«Ναι, φίλος μου είναι.»

«Πώς τον λένε;»

«Είναι τραυματισμένος, μα τα Πνεύματα!» τόνισε η Νύχτα, βλέποντας την αδιαφορία τους. «Μήπως θα μπορούσατε, πρώτα, να με βοηθήσετε να τον πάω σε κάποιο πανδοχείο;»

«Ποιο είναι τ' όνομά του, γυναίκα!» μούγκρισε ο φύλακας της πόλης.

Η Νύχτα σκέφτηκε πως, αν έλεγε ότι το όνομά του ήταν Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, θα γέλαγαν όλοι μαζί της. Οπότε, χρησιμοποίησε το όνομα με το οποίο θυμόταν πως, κάμποσες φορές, τον αποκαλούσε η Ερία: «Ράθμαλ.

»Βοηθήστε με, τώρα, να τον μεταφέρω! Ή, τουλάχιστον, μην με καθυστερείτε άλλο!»

«Καλά. Κάν' ό,τι θες,» απάντησε ο φύλακας· και στράφηκαν κι οι τρεις απ' την άλλη, φεύγοντας μέσα στο πλήθος.

Η Νύχτα έμεινε άναυδη. Τέτοια αδιαφορία! Τι σόι φρουροί ήταν αυτοί;... *Καθάρματα!* συλλογίστηκε. Και άρχισε να προχωρά προς το *Μαύρο Δίχτυ*, διασχίζοντας την αγορά, με το ένα χέρι του Ράθμαλ στους ώμους της. Και, εκτός απ' την αδιαφορία των φρουρών, της έκανε εντύπωση κι η αδιαφορία του κόσμου. *Γουρούνια όλοι τους!* Ούτε ένας δεν προσφέρθηκε να τη βοηθήσει.

Όταν, όμως, βγήκε απ' την αγορά, αισθάνθηκε το φορτίο της να ελαφραίνει. Στράφηκε πλάι της κι αντίκρισε τον Κάλ' μλιρβ, ο οποίος είχε περάσει τ' άλλο χέρι του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή στους δικούς του ώμους.

«Φίλος σου;» τη ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ένας απ' αυτούς για τους οποίους σου έλεγα.

»Σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια. Όλοι δω πέρα είναι γουρούνια! –δεν τους νοια–!»

«Μην κατηγορείς τόσο εύκολα τον κόσμο, κυρά,» την έκοψε μια φωνή στα δεξιά της. Γύρισε και είδε τον Γκόρ' θλαμπ. «Φοβούνται. Ειδικά όταν κάποιος μαχαιρώνεται πισώπλατα.»

«Γιατί;» απόρησε η Νύχτα. «Δε θάπρεπε να τον βοηθήσουν –και να κυνηγήσουν και τον εγκληματία; Κι αν όχι εκείνοι, οι φρουροί, μα τα Πνεύματα!»

«Μη φωνάζεις,» τη συμβούλεψε ο Κάλ' μλιρβ. «Δεν είναι καλό να τραβάς την προσοχή των άλλων στην Γκόνμορχ.»

«Μα –γιατί όλοι είναι τόσο αδιάφοροι;» επέμεινε η Νύχτα, αλλά με σιγανότερη φωνή, τώρα.

«Τι σου έλεγα χτες βράδυ; Οργανώσεις,» της θύμισε ο Κάλ' μλιρβ. «Οργανώσεις βρίσκονται παντού. Ποιος ξέρει πού έμπλεξε ο φίλος σου. Και φοβάμαι μη μπλέξουμε κι εμείς... Φιρί-φιρί το πάμε...!»

«Τι ακριβώς συνέβη;» ρώτησε ο Γκόρ' θλαμπ.

Η Νύχτα τούς είπε για το συμβάν.

«Μα τα Πέντε Κύματα!» έφτυσε ο Κάλ'μλιρβ. «Ελπίζω να μην έχουμε μπλέξει με την ίδια τη Συντεχνία!...

»Αρχίζω να το μετανιώνω που σε βοηθάμε, κοπελιά.»

Έφτασαν στο *Μαύρο Δίχτυ* και μπήκαν. Έπειτα, πήγαν τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή στο δωμάτιο που είχε κλείσει η Νύχτα. Διάφορα μάτια τους παρακολουθούσαν, καθώς διέσχιζαν την τραπεζαρία, και πρόσωπα στρέφονταν προς το μέρος τους. Κάποιος απ'όλους μπορεί νάταν κατάσκοπος της οργάνωσης που είχε μαχαιρώσει το φίλο της τυχοδιώχτριας...

Η Νύχτα κλείδωσε την πόρτα του καταλύματός της, μετά από έντονη προτροπή του Κάλ'μλιρβ, όταν ήταν κι οι τρεις τους μέσα.

«Δεν ξέρω πολλά από ιατρική,» παραδέχτηκε, καθώς ο Ανώνυμος γαντζωνόταν σε μια καρέκλα.

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε ο ναυτικός. «Ο Γκόρ'θλαμπ απο δώ κάτι γνωρίζει.»

Απόθεσαν τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή μπρούμυτα στο κρεβάτι και ο άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι έσχισε από πάνω του τα ρούχα που αυτός φορούσε, τα οποία δεν ήταν σε καλύτερη κατάσταση από εκείνα που έντυναν τη Νύχτα, χτες βράδυ: κουρέλια, δηλαδή. Κοίταξε το τραύμα ανάμεσα στις ωμοπλάτες του.

«Βαθύ,» παρατήρησε. «Αλλά βιαστικό. Αυτός που τον χτύπησε πρέπει να βρισκόταν σε μεγάλη σπουδή.» Στράφηκε στην τυχοδιώχτρια. «Οπότε, μη σε γνοιάζει, κυρά· δε θα πεθάνει. Όχι στα χέρια μου, πάντως.» Και ξαναγύρισε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Κάλ'μλιρβ έβγαλε ένα τσιμπούκι απ'την τουνίκα του, το άναψε κι άρχισε να καπνίζει. «Τελικά, βρήκες τον έναν απ'τους φίλους σου,» είπε στη Νύχτα. «Πώς τονε λένε;»

«Α... Ράθμαλ,» αποκρίθηκε εκείνη, γιατί πίστευε ότι κι ο ναυτικός θα γελούσε, αν του απαντούσε «Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή».

«Περίεργα ονόματα έχετε απ'τα μέρη σας,» παρατήρησε ο Κάλ'μλιρβ. «Απ'τη Βόρεια Γη δεν είστε;»

«Ναι.» Η Νύχτα ένευσε καταφατικά. «Απ' το Σαραόλν.»

«Αχα,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Και γιατί ήρθατε δω κάτω, ρε κοπελιά;» Φύσηξε καπνό απ' τα ρουθούνια του, κοιτώντας την με σουφρωμένα φρύδια και έκδηλη περιέργεια.

«Έχεις ακούσει για τα πλοία που χάνονται στα δυτικά νερά του Ωκεανού;» ρώτησε η Νύχτα.

«Εμένα μου το λες αυτό;» αναστέναξε ο Κάλ'μλιρβ. «Γιατί νομίζεις έχω ξεπέσει έτσι; Το μοναδικό εμπορικό καράβι που είχα – εγώ κι ο Γκόρ'θλαμπ, δηλαδή, συνεταιρικά– χάθηκε εκεί! Κι από τότε...» Κούνησε το χέρι εμπρός του. «Άστα! Όπου βρίσκουμε δουλεύουμε... Σε λίγο θα κάνουμε και μούτσοι, πανάθεμά με!

»Τι σχέση έχει, όμως, τούτο με την όλη υπόθεση;» απόρησε.

«Εγώ κι οι σύντροφοί μου βρήκαμε το νησί όπου χάνονταν τα πλοία,» εξήγησε η Νύχτα.

Ο Κάλ'μλιρβ γούρλωσε τα μάτια του, κάνοντας μπροστά· η πίπα παραλίγο να πέσει απ' τα χείλη του. «Πώς είπες;»

Κι ο Γκόρ'θλαμπ στράφηκε να την κοιτάξει.

Η Νύχτα τούς διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί σε κείνη και στους υπόλοιπους, μέχρι που η σχεδία τους κομματιάστηκε απ' τα κύματα – εκτός από αυτά που είχε πάθει ο Ράθμαλ και, τώρα, ονομαζόταν Ανθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Μα τα δόντια του σκυλόψαρου!» αναφώνησε ο Κάλ'μλιρβ. «Μέχρι και γοργόνες αντικρίσατε. Μέχρι κι αυτούς τους Γκαχουμίους. Όλα τούτα μόνο σε θρύλους τάχω ακούσει, Νύχτα.»

«Το πιο παράξενο είναι ότι, μέσα σε κείνη τη μηχανή των δαιμονανθρώπων, επιτελείτο η αναγέννηση ενός αρχαίου Θεού,» τόνισε η τυχοδιώτρια. «Ο Φάλμαριν μάς μίλησε γι' αυτόν. Επρόκειτο για έναν διαβολικό Θεό, τον Μάργκανθελ, πατέρα των Μαγκραθμέλιων, σε παλιές εποχές.»

«Η ιστορία σου είναι τρομαχτική,» της είπε ο Γκόρ'θλαμπ· τώρα, πια, είχε τελειώσει με την πληγή του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή.

«Άλλοι δύσκολα θα την πίστευαν. Μα εγώ σε πιστεύω. Είναι αδύνατον κάποιος να επινοήσει ένα τέτοιο παραμύθι.»

«Πολύ, πολύ επικίνδυνο παραμύθι,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ. «Γιατί, αν κατάλαβα καλά, όταν αυτός ο μισός-Θεός διώχθηκε απ' το σώμα του φίλου σου, του Φάλμαριν, δεν πέθανε –που σημαίνει πως κυκλοφορεί ανάμεσά μας!» Τα μάτια του στένεψαν.

Η Νύχτα έγενεψε καταφατικά. «Ναι, το ίδιο πιστεύει κι ο Φάλμαριν. Γιαυτό έλεγε πως πρέπει να τον βρούμε και να τον εξολοθρεύσουμε, γρήγορα, προτού προξενήσει κανένα κακό.»

«Να εξολοθρεύσετε έναν Θεό!» γέλασε ο Κάλ'μλιρβ. «Οι θρύλοι λεν ότι οι Θεοί ήταν αθάνατοι· οι άνθρωποι φημολογείται πως τους λάτρευαν, κι εκείνοι τους προστάτευαν: ο ένας Θεός προστάτευε τους πιστούς του απ' τους άλλους Θεούς –ή κάτι τέτοιο –δεν ξέρω καλά...»

«Ούτε κι εγώ, να σου πω την αλήθεια,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Ο Φάλμαριν τα γνωρίζει αυτά. Εκείνος, επίσης, ίσως γνωρίζει πώς μπορούμε να εξολοθρεύσουμε τον Μάργκανθελ.»

»Αλλά, πρώτα, πρέπει να βρω και αυτόν και τους υπόλοιπους.» Κοίταξε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Αφού ο Ράθμαλ είναι ζωντανός, μπορώ να πιστεύω ότι κι οι άλλοι είναι επίσης...»

Στράφηκε στον Γκόρ'θλαμπ. «Πόσο καιρό θα κάνει να συνέλθει;»

«Αύριο, νομίζω, θα έχει τις αισθήσεις του,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ίσως και σήμερα το βράδυ...»

«Εγώ, εν τω μεταξύ, τι να κάνω;» αναρωτήθηκε η Νύχτα. «Να πάω να βρω τα μέλη της Συντεχνίας της Σκιάς;»

«Τρελάθηκες;» εξεπλάγη ο Κάλ'μλιρβ. «Σκέφτηκες ότι ίσως το φίλο σου να τον μαχαίρωσε απεσταλμένος της Συντεχνίας; Κι αν είν'έτσι, σίγουρα, θα ξέρουνε ότι τον έσωσες–»

«Αν είν'έτσι, φίλε μου,» του είπε ο Γκόρ'θλαμπ, «είμαστε τρεις νεκροί άνθρωποι που συζητούν.»

Η Νύχτα κι οι δυο άντρες αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Μπα!» έκανε ο Κάλ'μλιρβ. «Δε θάταν η Συντεχνία της Σκιάς που τονε μαχαίρωσε.» Κούνησε το κεφάλι του. «Αποκλείεται, σας λέω, ρε!» Ύστερα, χλόμιασε κι ένα ρίγος τον διαπέρασε. «Ρε που μπλέξαμε, μες στα καλά καθούμενα...» σιγομουρμούρισε, φτύνοντας κατάρες.

«Αφού, λοιπόν, άμα πρόκειται για τη Συντεχνία, είμαστε όλοι νεκροί, γιατί να μην πάω στο εγκαταλειμμένο σιδηρουργείο;» είπε η Νύχτα. «Το ίδιο επικίνδυνο δε θάναι κι εδώ, αν, όντως, μας κυνηγάνε;»

Ο Κάλ'μλιρβ ξεφύσησε. Ρούφηξε καπνό απ'την πίπα του και τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια. «Τώρα, τι να σου πω; Τα πράγματα έτσι είναι, όπως τα λες. Αλλά δε θάταν προτιμότερο να περιμένουμε το φίλο σου να συνέλθει, για να μας πει πώς βρέθηκε μ'αυτή την άγνωστη σε σένα κοπελιά και ποιοι τον καταδιώκουν;» πρότεινε.

Η Νύχτα φάνηκε σκεπτική. «Δεν ξέρω,» είπε, τελικά. Κι άρχισε να κόβει βόλτες μες στο δωμάτιο, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της και το σαγόι ακουμπισμένο στη γροθιά της.

«Υπάρχει λόγος για βιασύνη;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πιστεύω πως ναι,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Πρέπει να βρω τους συντρόφους μου. Και όσο γρηγορότερα τους βρω, τόσο το καλύτερο· έτσι δεν είναι; Μπορεί να κινδυνεύουν σ'ετούτα τα μέρη.»

«Μπορεί, όμως, και όχι,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ –«άμα έχουν τη σύνεση να μη χώνουν τη μύτη τους όπου βρουν. Γιατί ακόμα και του ξιφία η μύτη κόβεται, καμια φορά.»

Το μυαλό της Νύχτας πήγε, αμέσως, στον Άνεμο, γνωρίζοντας ότι η περιέργειά του, συνήθως, τον έμπλεκε σε μελαδές.

«Θα πάω στο εγκαταλειμμένο σιδηρουργείο,» δήλωσε, απότομα.

Ο Κάλ'μλιρβ ξεφύσησε. «Τάχουμε πει· το κεφάλι σου ρισκάρεις. Και ούτε κουβέντα για μένα, ή τον Γκόρ'θλαμπ· ντάξει;»

«Αν και η Συντεχνία ήδη θα γνωρίζει ότι τη βοηθήσαμε,» είπε ο άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι.

«Αμα είναι, όντως, ανακατεμένη στο μαχαίρωμα,» πρόσθεσε ο Κάλ'μλιρβ. «Μη γρουσουζεύεις την κατάσταση!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21^ο

Το εγκαταλειμμένο σιδηρουργείο

Ηταν μεσημέρι, όταν η Νύχτα βγήκε απ'το *Μαύρο Δίχτυ*, κατευθυνόμενη προς το πανδοχείο που ο Κάλ'μλιρβ της είχε πει πως ονομαζόταν «*Ο Κουρσάρος της Βηλβένμηθ*». Παρά την ώρα, οι δρόμοι της Γκόνμορχ ήταν γεμάτοι κόσμος –όχι τόσο πολύ, όσος ήταν το πρωί, αλλά, αναμφίβολα, όχι και λίγο· η τυχοδιώχτρια δεν ήταν αναγκασμένη να τρίβεται πάνω στους άλλους, για να περνά, όμως μπορούσε να αισθανθεί τον αέρα τους δίπλα της, καθώς βάδιζαν.

Αναρωτιόταν αν, τελικά, έκανε καλά που πήγαινε σ'αυτό το επικίνδυνο μέρος, για να βρει τη Συντεχνία της Σκιάς, αλλά οι αμφιβολίες της χάνονταν, μόλις σκεφτόταν τον Άνεμο, και ότι έπρεπε να βρει αυτόν και τους υπόλοιπους. Ίσως, βέβαια, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή να ήξερε να της πει πού βρίσκονταν· αλλά, αν ήξερε, δε θα ήταν μαζί τους, όταν τον απάντησε; Συνεπώς, τίποτα δεν ήταν σίγουρο. Εκτός από τούτο: Η Νύχτα δεν είχε την υπομονή να περιμένει να συνέλθει ο φίλος της –γιατί κάθε λεπτό μπορεί να ήταν σημαντικό για τη ζωή των άλλων.

Διασχίζοντας την αγορά –η οποία ήταν, σαφώς, πιο συνωστισμένης από τους δρόμους–, έφτασε στο λιμάνι της Γκόνμορχ: ένα μέρος όπου χαμάληδες πηγαиноέρχονταν, μεταφέροντας κιβώτια στις πλάτες, τα οποία φόρτωναν σε караβέλες, ενώ κόσμος μπαινόβγαίνει στα καράβια· μισθοφόροι

στέκονταν πάνω από γκλαβανές καταστρωμάτων, φορώντας επιβλητικά κράνη και ατσαλένιες πανοπλίες· έμποροι φιλονικούσαν μ' άλλους εμπόρους σχετικά με τις τιμές των αγαθών· σκιερές φιγούρες κινούνταν πίσω από σοκάκια, όπου, ουκ ολίγες φορές, κάποιοι δέρνονταν ή μαχαιρώνονταν· στις ψαροταβέρνες συναλλαγές, εν τω μεταξύ, γίνονταν, με λόγια και φωνές, με χαρτί και μελάνι, ή με γροθιές και κλοτσιές.

Η Νύχτα παρατήρησε πως –εκτός του ότι το μέρος ήταν, σαφώς, «πολιτισμένο»– εδώ γίνονταν όλες οι «χοντρές» συμφωνίες πάνω στα εμπορεύματα που παρουσιάζονταν και πωλούνταν στην αγορά της πόλης. Δηλαδή, το λιμάνι ήταν, ας πούμε, τα παρασκήνια, ενώ η αγορά η βιτρίνα.

Η τυχοδιώχτρια σταμάτησε και κοίταξε γύρω της. Ο Κάλ' μλιρβ την είχε πληροφορήσει ότι στη δυτική μεριά του λιμανιού βρισκόταν ο *Κουρσάρος της Βηλβένμηθ*· έτσι η κορακομάλλα γυναίκα ξεκίνησε για κει, βαδίζοντας κοντά στις αποβάθρες, και κάνοντας παρακάμψεις, για ν' αποφεύγει τους χαμάληδες και τους εμπόρους. Ορισμένες φορές, το μάτι της έπαιρνε κάποιον που μαστίγωνε εκείνους που κουβαλούσαν τα κιβώτια, μ' ένα μακρύ, πέτσινο λουρί. Μια παρόρμηση τη γέμισε να του σπάσει τα μούτρα, καθώς το όπλο του δημιουργούσε μακριές, αιματηρές γραμμές στις πλάτες των γεροδεμένων αντρών, μα συγκρατήθηκε. *Δεν είναι δουλειά σου, Νύχτα... Δεν είναι δουλειά σου. Κοίτα τη δουλειά σου...*

Καθώς, πίσω από ένα μικρό πλήθος, αντίκρισε μια πινακίδα που έγραφε «*Ο Κουρσάρος της Βηλβένμηθ*», τράβηξε την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι, για να καλύψει το πρόσωπό της στη σκιά. Κανείς δεν τη γνώριζε σε τούτα τα μέρη, όμως, παρ' όλ' αυτά, αισθανόταν πως όφειλε νάναι επιφυλακτική. Ζύγωσε το πανδοχείο, και το παρατήρησε. Ήταν διώροφο, και δεν έμοιαζε νάναι και σε τόσο καλή κατάσταση· κάτι αναμενόμενο, με τον κόσμο που περνούσε απ' το λιμάνι της Γκόνμορχ. Όπως και νάχε, δεν την

ενδιέφερε η κατάσταση του μέρους. Έκανε τον γύρω του χιτρίου και βρέθηκε στο σοκάκι πίσω του.

Εδώ, αναπάντεχα, ο κόσμος έπαψε να διαβαίνει: κανείς δεν περνούσε –και η διαφορά φάνηκε, αμέσως, στα μάτια και τ’αφτιά της Νύχτας, που είχε, ως τώρα, συνηθίσει να βλέπει πλήθη και ν’ακούει τη βαβούρα τους. Γρήγορα, εντόπισε το εγκαταλειμμένο σιδηρουργείο που βρισκόταν εκεί κοντά. Φανερά, παλιό χτίριο, καμωμένο από πέτρα και ξύλο.

Η Νύχτα καταράστηκε τον εαυτό της που δεν είχε μπει στον κόπο ν’αγοράσει ούτ’ένα ξιφίδιο γι’αυτοπροστασία, καθώς αισθανόταν ευάλωτη σε οποιαδήποτε επίθεση (όχι πως, βέβαια, τα χέρια και τα πόδια της δε μπορούσαν ν’αποτελέσουν αποτελεσματικά όπλα, αν υπήρχε ανάγκη...).

Προχώρησε και στάθηκε μπροστά στην πόρτα του σιδηρουργείου, η οποία ήταν κατασκευασμένη από ξύλο, που, τώρα, είχε μισοσαπίσει. Η τυχοδιώχτρια την έσπρωξε λίγο κι εκείνη άνοιξε, μ’ένα ελαφρύ τρίξιμο. Φως έσχισε το σκοτάδι ενός μικρού δωματίου. Τα μάτια της, πάραυτα, εξερεύνησαν κάθε γωνιά του: Ένα παλιό καμίνι, ένα αμόνι, ένα σφυρί, λαβίδες, βαρέλια, ορισμένα σκουριασμένα όπλα.

Μπήκε, με αργά, προσεκτικά βήματα, ενώ, συγχρόνως, τέντωνε τ’αφτιά της, για ν’ακούσει κανέναν τυχόν ύποπτο ήχο. Έκανε έναν κύκλο στο δωμάτιο. Τίποτα το... παράξενο δεν υπήρχε· έμοιαζε μ’ένα φυσιολογικότατο εγκαταλειμμένο σιδεράδικο. Αλλά, αν ήταν μέρος συνάντησης των μελών της Συντεχνίας της Σκιάς, δε θα ήθελαν να φαίνεται σαν ένα φυσιολογικότατο εγκαταλειμμένο σιδεράδικο;

Η Νύχτα κοίταξε στο πάτωμα, μήπως πουθενά υπήρχε καμια καταπακτή. Εντόπισε μία. Γονάτισε πλάι της και την άνοιξε. Κάτω, σκοτάδι...

Δεν είχε λάμπα, για ν' ανάψει, και δεν υπήρχε καμια εδώ πέρα· έτσι φώναζε (για να δείξει, συγχρόνως, και τις μη-εχθρικές της προθέσεις προς τη Συντεχνία):

«Είναι κανείς εδώ; Δεν είμαι εχθρός. Θέλω μόνο να ρωτήσω κάτι. Και δε βρίσκομαι τυχαία σε τούτο το μέρος.»

Το τελευταίο το πρόσθεσε για να μη νομίσουν ότι είχε μπει στο σιδηρουργείο μην ξέροντας πού να πάει· ήθελε να τους τονίσει πως ερχόταν σκόπιμα.

Ωστόσο, κανείς δεν της απάντησε...

Η Νύχτα έκλεισε την καταπακτή, αναρωτούμενη αν, όντως, δεν υπήρχε κάποιος εδώ ή, απλά, δε θέλησε να μιλήσει. Αλλά ο Κάλ'μλιρβ είχε πει ότι «καμια φορά» τα μέλη της Συντεχνίας συγκεντρώνονται εδώ. Οπότε, μπορεί τούτη να μην ήταν μια απ' αυτές τις φορές. Όμως, αν επέστρεφε αργότερα...

Έφυγε απ' το σιδεράδικο, κλείνοντας την πόρτα, και, γρήγορα, βγήκε απ' το σιωπηρό σοκάκι, στο θορυβώδες λιμάνι. Η ματιά της γέμισε, πάλι,

με πλήθη και η ακοή της με τη βαβούρα τους. Δίχως να κοιτάζει πίσω της –αν και είχε το φόβο ότι, ίσως, την παρακολουθούσαν–, γύρισε στο *Μαύρο Δίχτυ*.

Πέρασε την γεμάτη κόσμο τραπεζαρία και ανέβηκε στο δωμάτιό της, όπου την περίμεναν ο Κάλ'μλιρβ κι ο Γκόρ'θλαμπ, ενώ ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν είχε ακόμα ξυπνήσει. Ο Ανώνυμος ήταν γαντζωμένος στον ώμο του άντρα με το ξυρισμένο κεφάλι.

«Παραξελεύομαι, που σε ξαναβλέπω ζωντανή,» είπε ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα στα μαλλιά, «αλλά χαίρομαι, συγχρόνως,» πρόσθεσε, μ' ένα μειδίαμα, ενώ κάπνιζε την πίπα του.

«Τι βρήκες;» τη ρώτησε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε, απογοητευμένα, η Νύχτα, λύνοντας την κάπα απ' το λαιμό της κι αποθέτοντάς την στην κρεμάστρα του δωματίου. Στράφηκε στον Κάλ'μλιρβ. «Πολύ φοβάμαι πως σπάνια συχνάζουν οι φίλοι μας στο μέρος που μου ανέφερες.»

«Μπορεί, απλά, να μην τους πέτυχε εκεί,» είπε εκείνος.

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ,» συμφώνησε η Νύχτα. «Κάποια στιγμή, θα επιστρέψω.»

«Ααα! εσένα τα θέλει το κεφάλι σου,» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πρέπει να βρω τους συντρόφους μου,» εξήγησε η Νύχτα. «Φάγατε;»

Ο Κάλ'μλιρβ έγενεψε καταφατικά.

«Και τον αφήσατε μόνο του;» Κι οι δυο κατάλαβαν ότι αναφερόταν στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, που γνώριζαν ως «Ράθμαλ».

«Ναι, για λίγο...» ανασήκωσε τους ώμους του ο Κάλ'μλιρβ.

Η Νύχτα τού έριξε ένα σκληρό βλέμμα. «Μπορεί αυτοί που ήθελαν να τον δολοφονήσουν να έρχονταν!»

«Δεν κατάλαβες, φάγαμε εναλλάξ,» της είπε ο Γκόρ'θλαμπ· και ο Κάλ'μλιρβ κατένευσε, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια του, ενώ τα δόντια του μασουλούσαν την άκρη του τσιμπουκιού του.

«Σας ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Και με συγχωρείτε που έχασα την ψυχραιμία μου. Απλά, ανησυχώ για τον Ράθμαλ.»

«Απόλυτα κατανοητό,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ. «Φίλος σου είναι.»

«Τώρα, να πάω κι εγώ κάτω να φάω; Θα μείνετε λίγο ακόμα;» ρώτησε η Νύχτα.

«Ασφαλώς,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ. «Με την ησυχία σου.»

«Ευχαριστώ, πάλι.»

Η τυχοδιώχτρια κατέβηκε στην τραπεζαρία του *Μαύρου Διχτού*, έπαιξε, για κάνα μισάωρο, το γνωστό, πλέον, παιχνίδι με τις τρεις αναποδογυρισμένες κούπες και, ύστερα, παράγγειλε ένα χορταστικό γεύμα, που δεν άργησε καθόλου να έρθει.

Τρώγοντας, προσπάθησε ν'ακούσει τις τελευταίες φήμες. Ήλπιζε ότι μπορούσε να μάθει κάτι για τους συντρόφους της· ή, τουλάχιστον, να πληροφορείτο κάποιο στοιχείο που πιθανώς να την οδηγούσε σ'αυτούς. Αλλά δε στάθηκε τυχερή. Ο Κάλ'μλιρβ, αναμφίβολα, είχε δίκιο, όταν της έλεγε πως περνά τόσοσ πολύς κόσμος απ'την Γκόνμορχ, που δε μπορείς να μάθεις για κανέναν

ξεχωριστά –εκτός κι αν έχεις τις κατάλληλες διασυνδέσεις. Της έκανε, μάλιστα, τρομερή εντύπωση που τ’αφτί της δεν πήρε τίποτα για την απόπειρα δολοφονίας του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή στην αγορά. Μάλλον, τέτοια γεγονότα ήταν συνηθισμένα εδώ και δεν τραβούσαν την προσοχή. Σ’αντίθεση, αν συνέβαινε παρόμοιο πράγμα σ’οποιαδήποτε πόλη του Σαραόλν, όλοι γι’αυτό το θέμα θα συζητούσαν. Και ο τοπικός άρχοντας θα είχε στείλει ανθρώπους του να ερευνήσουν τι ακριβώς έγινε και να τιμωρήσουν τον φονιά. Εδώ, όμως, ούτε καν οι φύλακες της Γκόνμορχ δεν ενδιαφέρονταν. (Τα πάντα, προφανώς, ελέγχονταν απ’τις οργανώσεις.) Κάτι πραγματικά συνταρακτικό θάπρεπε να συμβεί, για να μαθευτεί παντού στην εν λόγω πόλη-λιμάνι.

Έχοντας χορτάσει, η Νύχτα επέστρεψε στο δωμάτιό της, όπου ο Κάλ’μλιρβ κι ο Γκόρ’θλαμπ τη χαιρέτησαν και πήγαν στα δικά τους, λέγοντας ότι χρειάζονταν κι οι ίδιοι λίγη ξεκούραση. Οπότε, εκείνη κάθισε σε μια καρέκλα μπροστά απ’το παράθυρό, παρατηρώντας τον δρόμο από κάτω, ενώ ο Ανώνυμος ήταν γαντζωμένος στον ώμο της. Το μυαλό της το αισθανόταν κουρασμένο και θολό. Δεν ήξερε τι ακριβώς να κάνει για να βρει τους συντρόφους της. Ίσως, όταν επέστρεφε στο εγκαταλειμμένο σιδηρογείο–

Μα είχε ξεχάσει κάτι πολύ σημαντικό που είχε υποθέσει το πρωί: Αφού η οργάνωση ονομαζόταν Συντεχνία της Σκιάς, κατά πάσα πιθανότητα, θα ενεργούσε τα βράδια –κι αυτή είχε πάει να τους συναντήσει μέρα! Λάθος της! Θα πήγαινε, πάλι, στο σοκάκι πίσω απ’τον *Κουρσάρο της Βηλβένμηθ*, όταν νύχτωνε.

** ** *

Το βράδυ, οι δρόμοι της Γκόνμορχ ήταν, ως συνήθως, γεμάτοι κόσμο, και όποιος δεν ήξερε την πόλη θα νόμιζε ότι κάποια γιορτή γινόταν εδώ, όπως είχε υποθέσει η Νύχτα, όταν είχε πρωτοέρθει. Αλλά δεν το υπέθετε, πλέον. Και τα βήματά της ήταν πιο

αποφασιστικά, καθώς κατηφόριζε τον δρόμο προς το λιμάνι. Ο ένας λόγος ήταν γιατί αισθανόταν πως ήξερε, πια, αρκετά το μέρος· ο άλλος γιατί πίστευε πως, επιτέλους, θα έβρισκε τη Συντεχνία της Σκιάς και, κατά συνέπεια, τους φίλους της –πράγμα που της έδινε επιπλέον δύναμη και γέμιζε τα μέλη του σώματός της με ζωτική ενέργεια. Η ελπίδα πάντα κινητοποιούσε τους ανθρώπους.

Περνώντας απ'την αγορά, είχε πληρώσει για ν'αποκτήσει δύο ξιφίδια –ώστε να μην νιώθει, ξανά, άοπλη–, το ένα εκ των οποίων, τώρα, έκρυβε στην δεξιά της μπότα και τ'άλλο κάτω απ'την τουνίκα της. Βέβαια, ευχόταν να μην ερχόταν σε ρήξη με τα μέλη της Συντεχνίας. Στο κάτω-κάτω, μονάχα να βρει τους συντρόφους της ήθελε και τίποτα περισσότερα· δεν είχε κανένα σκοπό να μπλέξει μ'αυτές τις οργανώσεις (ή, μήπως κάτι τέτοιο ήταν, τελικά, αναπόφευκτο στη Ζίρκεφ;...).

Το λιμάνι ήταν χειρότερο σε θόρυβο το βράδυ απ'ό,τι το μεσημέρι –όπως, άλλωστε, η Νύχτα περίμενε. Περνώντας ανάμεσα απ'τα πλήθη, με την κουκούλα κατεβασμένη στο κεφάλι της, έφτασε στον *Κουρσάρο της Βηλβένμηθ*, έκανε το γύρο του και βρέθηκε, για ακόμα μια φορά, στο σοκάκι από πίσω, όπου ήταν χτισμένο το εγκαταλειμμένο σιδηρογείο.

Έσπρωξε την πόρτα, που έτριξε, ξανά, και–

–μια σκοτεινή φιγούρα γύρισε προς το μέρος της, απότομα, σα να αιφνιδιάστηκε–

–ενώ, την ίδια στιγμή, τραβούσε μια μικρή λεπίδα, που γυάλισε στο λιγοστό φως των φεγγαριών του Άρμπεναρκ το οποίο έμπαινε στο παλιό σιδεράδικο!

Το χέρι της Νύχτας, πάραυτα, πήγε κάτω απ'την τουνίκα της, αδράχνοντας τη λαβή του ξιφιδίου της–

–αλλά αισθάνθηκε κάτι μυτερό στον αυχένα και σταμάτησε...

«Μην αναπνέεις!» σφύριξε μια αντρική φωνή.

Η Νύχτα παρατήρησε πως η μορφή μπροστά της ήταν μια ξανθιά γυναίκα, με τα μαλλιά δεμένα σε μια μεγάλη αλογοουρά πίσω της.

Στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα μακρύ, λιγνό ξιφίδιο. Τα μάτια της γυάλιζαν δολοφονικά, καθώς την αντίκριζαν.

«Ποια είσαι;» απαίτησε η αντρική φωνή πίσω της, ενώ εκείνη αισθανόταν ακόμα την κόψει ενός στιλέτου στον αυχένα.

«Κάποια που ψάχνει πληροφορίες, τις οποίες μόνο η Συντεχνία της Σκιάς μπορεί να έχει,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

«Μπες,» την παρότρυνε ο άντρας, πιέζοντας, ελαφρά, τη λεπίδα στον αυχένα της.

Η Νύχτα προχώρησε στο σκοτεινό δωμάτιο, ενώ η πόρτα έκλεινε πίσω της...

Μια λάμπα άναψε, και ένας άλλος, μελαχρινός άντρας φανερώθηκε, με μούσι στο σαγόνι. Ήταν ντυμένος στα μαύρα, όπως και η γυναίκα, με κάπα και κουκούλα.

«Τι θέλεις;» ρώτησε την επισκέπτρια του εγκαταλειμμένου σιδεράδικου.

«Χρειάζομαι μια πληροφορία που μόνο εσείς μπορείτε να μου δώσετε,» είπε εκείνη.

«Και ποιοι είμαστε ‘εμείς’;» σφύριξε η ξανθιά γυναίκα, που ακόμα κρατούσε το ξιφίδιο στο χέρι της.

«Μέλη της Συντεχνίας της Σκιάς, αν δεν κάνω λάθος...» αποκρίθηκε η Νύχτα.

«Πιθανώς να κάνεις,» τόνισε ο μελαχρινός άντρας. «Αλλά τι, ακριβώς, θέλεις;»

«Θέλω να μάθω πού βρίσκονται κάποια άτομα,» εξήγησε η Νύχτα, και τους περιέγραψε τους συντρόφους της, πλην του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο μελαχρινός άντρας με το μούσι στο σαγόνι και η ξανθιά γυναίκα με την αλογοουρά την κοίταξαν με ερευνητικά βλέμματα, ενώ η τυχοδιώχτρια δεν είχε τη δυνατότητα να γνωρίζει πώς την κοιτούσε εκείνος πίσω της –πάντως, είχε ακόμα το ξιφίδιό του στον αυχένα της, κάνοντας τις τρίχες της να ορθώνονται, πού και πού, καθώς το έσερνε πάνω στο δέρμα της.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Νύχτα.

«Ακόμα κι αν γνωρίζουμε κάτι, γιατί να σ' το πούμε;» έθεσε το ερώτημα η γυναίκα.

«Νομίζω πως δεν υπάρχει άλλος λόγος εκτός του ότι σας το ζήτησα ευγενικά,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

«Δεν κάνουμε πράγματα επειδή κάποιος μας το ζητά ευγενικά,» τόνισε ο άντρας με το μούσι στο πηγούνι.

«Είναι σημαντικό να μάθω πού βρίσκονται. Δεν πρόκειται ν' αναμιχθώ στις δικές σας υποθέσεις,» υποσχέθηκε η Νύχτα.

«Αυτό δεν είν' αρκετό,» τόνισε η ξανθιά γυναίκα. «Μπορούμε, εύκολα, να σε σκοτώσουμε, για να σιγουρευτούμε ότι ποτέ ξανά δε θ' αναμιχθείς σ' ό,τι αφορά εμάς.»

«Ίσως, ένα Χρέος Σκιάς;» πρότεινε ο άντρας πίσω της.

«Χρέος Σκιάς;» απόρησε η Νύχτα, μη γνωρίζοντας τι εννοούσε.

Η ξανθιά γυναίκα την αγνόησε. «Χμ... γιατί όχι;» είπε. «Προτιμότερο απ' το να τη σκοτώσουμε αμέσως.» Στράφηκε στον μελαχρινό, που έγνεψε καταφατικά. Ύστερα, τα ψυχρά, γαλάζια μάτια της κάρφωσαν την Νύχτα. «Άκου καλά: Θα σου πούμε πού είναι οι σύντροφοί σου –και θάναι βέβαιο ότι είναι εκεί, αφού θα τ' ακούσεις από μας. Αλλά θα έχεις απο δώ και στο εξής ένα Χρέος Σκιάς.» Προτού η τυχοδιώχτρια προλάβει να ρωτήσει κάτι, συνέχισε: «Δηλαδή, θα μας χρωστάς μια υπηρεσία. Και, όπου κι αν βρίσκεσαι, θα μπορούμε να σου ζητήσουμε να μας εξυπηρετήσεις. Κατάλαβες;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά.

«Συμφωνείς, λοιπόν, με τους όρους μας;»

«Ναι,» δήλωσε η Νύχτα. «Συμφωνώ. Αλλά θα βρείτε τους συντρόφους μου;»

«Αυτή είναι ήδη τελειωμένη υπόθεση,» τόνισε η γυναίκα. «Τώρα, πήγαινε.»

«Πού θα ξαναμιλήσουμε;» ρώτησε η Νύχτα. «Πού μπορώ να σας-;»

«Θα επικοινωνήσουμε εμείς μαζί σου,» την έκοψε η γυναίκα. «Δε θ'αργήσουμε,» υποσχέθηκε.

Η πόρτα πίσω απ'την τυχοδιώχτρια άνοιξε, κι εκείνη βγήκε στο σοκάκι. Έφυγε απο κεί, αναρωτούμενη αν έπραξε σωστά. Θα μάθαινε πού βρίσκονταν οι άλλοι, όμως θα έπρεπε κάποια στιγμή να κάνει μια υπηρεσία στη Συντεχνία της Σκιάς. Δε φαινόταν και τόσο άσχημο. Άλλωστε, τι υπηρεσία, πια, να ήταν; Σίγουρα, όχι κάτι που δε θα μπορούσε να καταφέρει... Είχε κατορθώσει πολλά πράγματα στη ζωή της –πράγματα που άλλοι θα θεωρούσαν απίθανα.

Ανυπομονούσε να ξαναδεί τον Άνεμο.

Περνώντας μέσα απ'τους νυχτερινούς δρόμους της Γκόνμορχ και από τα πλήθη που τους γέμιζαν, έφτασε στο πανδοχείο «*Το Μαύρο Δίχτυ*». Στην τραπεζαρία ήταν ο Κάλ'μλιρβ, συζητώντας με μια γυναίκα κι έναν άντρα τους οποίους εκείνη δε γνώριζε. Τον χαιρέτησε και ρώτησε:

«Ο Ράθμαλ;»

«Πάνω, με τον Γκόρ'θλαμπ,» αποκρίθηκε ο ναυτικός.

Η Νύχτα ανέβηκε τα σκαλοπάτια του πανδοχείου και έφτασε στο δωμάτιό της. Άνοιξε και–

–αντίκρισε τον άντρα με το ξυρισμένο κεφάλι, μπρούμυτα, στο πάτωμα, ενώ πάνω απ'τον ξαπλωμένο, αναίσθητο Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή στεκόταν ένας άγνωστος, ντυμένος με μαύρη κάπα, ο οποίος κρατούσε ένα πλατύ ξιφίδιο υψωμένο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22°

Μπερδέματα με μυστικές οργανώσεις

Πάραυτα, τράβηξε το ξιφίδιο απ' την τουνίκα της. Ο άγνωστος κουκουλοφόρος στράφηκε, αιφνιδιασμένος, προς το μέρος της. Προφανώς, δεν περίμενε κάποιος να διακόψει τη δουλειά του. Και, τώρα, δεν ήξερε πού να πρωτοστρέψει το πλατυλέπιδο όπλο του: στην εισβολέα ή στον αναίσθητο Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή; Η επιλογή ήταν πασιφανής, αλλά, προτού προλάβει να χιμήσει στην τυχοδιώχτρια, εκείνη εκμεταλλεύτηκε τη στιγμή που στάθηκε έκπληκτος και του χιμήσε πρώτη.

Η Νύχτα επιχείρησε, με τόνα χέρι, να τον αρπάξει απ' τα μαλλιά, κάτω απ' την κουκούλα, και, με τ' άλλο, να κολλήσει το ξιφίδιό της στο λαιμό του, ακινητοποιώντας τον. Δεν τα κατάφερε, όμως, τόσο καλά όσο περίμενε: Το αριστερό της χέρι, όντως, έφρασε μέσα στην κουκούλα του και γράπωσε, σφιχτά κι επώδυνα, τα μαλλιά του, αλλά το όπλο στο δεξί βρήκε εμπόδιο, προτού φτάσει στο λαρύγγι του –το πλατύ ξιφίδιο του άντρα.

Τα δόντια του γυάλισαν, καθώς γρύλισε και την έσπρωξε. Η Νύχτα έχασε την ισορροπία της και ήταν έτοιμη να πέσει. Όμως δε χαλάρωσε τη λαβή της στα μαλλιά του άντρα· έτσι, σωριάστηκαν κι οι δυο στο πάτωμα του δωματίου της, πάνω στον Γκόρ'θλαμπ, που δεν πρέπει νάταν νεκρός, αλλά αναισθητοποιημένος, γιατί η τυχοδιώχτρια δεν είχε δει αίμα κάτω.

Το χέρι της κορακομάλλας γυναίκας, αμέσως, πήγε στο λάρυγγα του εχθρού της, σφίγγοντάς τον άγρια. Εκείνος την κοπάνησε, με τη γροθιά του, στο σαγόνι, κι έκανε να σηκωθεί όρθιος. Η Νύχτα, χωρίς, καλά-καλά, να το συνειδητοποιήσει, γράπωσε κάτι που κρεμόταν στο λαιμό του, εμποδίζοντάς τον. Ο άγνωστος τραβήχτηκε απότομα, μουγκρίζοντας μια κατάρα, και το κορδόνι έσπασε. Έτρεξε

προς τ'ανοιχτό παράθυρο, την ώρα που η τυχοδιώχτρια ανασηκωνόταν στα γόνατα και εκτόξευε το ξιφιδιό της πίσω του. Η λάμα καρφώθηκε στο περβάζι, καθώς ο άντρας πηδούσε έξω.

Η Νύχτα τινάχτηκε, πάραυτα, για να τον δει να χάνεται μέσα στον κόσμο. Κανείς δεν φάνηκε να εντυπωσιάστηκε που πήδηξε απ'τον πρώτο όροφο του *Μαύρου Διχτυού*. Ή δεν θέλησε να το δείξει (πιθανώς, από φόβο)...

Η γυναίκα ξεφύσησε, και κοίταξε τι ήταν αυτό που κρατούσε στην παλάμη της: ένας μικρός, μπρούντζινος σκαραβαίος, περασμένος σ'ένα δερμάτινο κορδόνι. Συνοφρυώθηκε. Σκαραβαίος... Κάτι είχε πει ο Κάλ'μλιρβ για την Αίρεση του Σκαραβαίου. Αλλά είχε χρόνο να το σκεφτεί αυτό μετά—

Στράφηκε, δίχως δεύτερη σκέψη, στον ξυρισμένο στο κεφάλι ναυτικό που κειτόταν στο δάπεδο. Αφού έκλεισε την πόρτα (δεν ήθελε να τραβήξει το βλέμμα κανενός περαστικού, στον διάδρομο του πανδοχείου), γονάτισε δίπλα του και τον κούνησε απ'τον ώμο.

«Γκόρ'θλαμπ. Γκόρ'θλαμπ. Είσαι καλά, φίλε μου;»

Εκείνος δε σάλεψε.

«Γκόρ'θλαμπ!»

Γέμισε ένα ποτήρι νερό και του τόριξε στο πρόσωπο. Τότε, ο ναυτικός κινήθηκε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και ανασηκώθηκε, γρήγορα.

«Νύχτα!» είπε. «Πού—;»

«Εφυγε,» απάντησε εκείνη, προτού καν τελειώσει την ερώτησή του.

«Ο Ράθμαλ;»

«Καλά είναι —δε βλέπεις;»

Ο Γκόρ'θλαμπ κούνησε το ξυρισμένο του κεφάλι, καθώς σηκωνόταν στις μπότες του. «Ο καταραμένος! Πετάχτηκε απ'το παράθυρο σα διαολεμένος γάτος! Πριν προφτάσω να γυρίσω να τονε κοιτάζω, με κοπάνησε στον αυχένα κι έχασα τις αισθήσεις μου.

»Τι άνθρωπος ήταν;» Συνοφρυώθηκε.

Η Νύχτα άνοιξε τη γροθιά της, και πάνω στην παλάμη της γυάλισε ο μπρούντζινος σκαρβαίος.

Ο Γκόρ'θλαμπ γούρλωσε τα μάτια του. «Ω, όχι! Χίλιες και μία κατάρεις!» Την κοίταξε στο πρόσωπο. «Αυτός ο άντρας ήταν μέλος της Αίρεσης του Σκαρβαίου,» την πληροφόρησε.

«Το φαντάστηκα,» αποκρίθηκε η Νύχτα, κλείνοντας, πάλι, τη γροθιά της. «Καλό δεν είναι από μια άποψη;—»

«Τρελάθηκες;» αναφώνησε ο Γκόρ'θλαμπ. «Η Αίρεση του Σκαρβαίου είναι η ισχυρότερη οργάνωση στη Ζίρκεφ!» Προσπαθούσε να κρατά τη φωνή του όσο πιο συγκρατημένη τού ήταν δυνατόν.

Η Νύχτα ανασήκωσε τους ώμους της. «Τουλάχιστο, δεν ήταν σταλμένος απ'τη Συντεχνία της Σκιάς...»

«Σαν πολύ ελαφρά δεν τόχεις πάρει το θέμα;» εξεπλάγη ο Γκόρ'θλαμπ. «Νομίζεις ότι η Αίρεση του Σκαρβαίου είναι λιγότερο επικίνδυνη απ'τη Συντεχνία της Σκιάς; Μπορώ να σου πω—»

«Δεν είν'αυτό,» τον έκοψε η Νύχτα. «Απλά, έκανα μια συμφωνία με τη Συντεχνία, να βρει τους συντρόφους μου· οπότε, δε θα ήθελα, ξαφνικά, να στραφούν τα μέλη της εναντίον μου.»

Ο Γκόρ'θλαμπ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, περιμένοντας το χειρότερο. «Τι είδους συμφωνία;»

«Εκείνοι θα εντοπίσουν τους φίλους μου και εγώ θα τους οφείλω ένα Χρέος Σκιάς,» εξήγησε η Νύχτα.

«Πώς!» Τα μάτια του ναυτικού ξαναγούρλωσαν. «Ξέρεις τι είναι το Χρέος Σκιάς; Θα σε ελέγχουν για μια ζωή. Θα μπορούν, ανά πάσα στιγμή, να σε καλέσουν, για να εκπληρώσεις το χρέος —και θα σε βάλουν να κάνεις ό,τι πιστεύουν αυτοί. Και, μη μου πεις, τώρα, ότι θα πας μακριά και δε θα σε βρουν. Έχω ακούσει ότι κάποιος διέσχισε την Βηλβένμηθ, την Άγρια Θάλασσα, και έφτασε στο Πελ-Χάγκοθ, για να τους ξεφύγει. Όμως λέγεται πως, πάλι, τον βρήκαν και του ζήτησαν να εκπληρώσει το χρέος του. Όταν αρνήθηκε, τον καθάρισαν.»

Η Νύχτα φάνηκε να δυσανασχετεί. Μήπως, τελικά, είχε κάνει το μεγαλύτερο λάθος της ζωής της; Ύστερα, όμως, καθώς ο Άνεμος ήρθε στο νου της, πήρε μια πιο αποφασιστική έκφραση. «Έπρεπε να δεχτώ τους όρους τους. Δεν είχα άλλη επιλογή. Εξάλλου,» σήκωσε τα χέρια της, «είναι δίκαιο –θα μου κάνουν μια χάρη, θα τους κάνω μια χάρη.»

«Όπως αγαπάς,» αποκρίθηκε ο Γκόρ'θλαμπ. «Όμως το πρόβλημα είναι ότι έχεις μπλέξει κι εμάς σ'όλη τούτη την υπόθεση –που πιο μπουρδουκλωμένη δεν έχω ξαναδεί, έτσι όπως τάχεις καταφέρει. Δε φτάνει που μίλησες με μέλη της Συντεχνίας της Σκιάς, τώρα, έχουμε και την Αίρεση του Σκαραβαίου να μας κυνηγά.» Κούνησε το ξυρισμένο του κεφάλι, ξεφυσώντας, αγανακτισμένος. «Πάω να φωνάξω τον Κάλ'μλιρβ. Λυπάμαι, αλλά δεν πιστεύω να μείνουμε άλλο μαζί σου, κυρά.» Και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Η Νύχτα κάθισε, βαριά, στο κρεβάτι, πλάι στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, και ακούμπησε το μέτωπο στις παλάμες της, κλείνοντας, για λίγο, τα μάτια. *Νύχτα, ποτέ δεν έχεις πέσει σε χειρότερη υπόθεση, παρατήρησε. Και τούτη, η τρισκατάρατη, όσο πάει και χειροτερεύει! Ας έβρισκε τους άλλους! Αν έβρισκε τους άλλους, τουλάχιστον, θα έπανε ν'αναρωτιέται ποιος ήταν ζωντανός και ποιος όχι, και θα μπορούσαν ν'αντιμετωπίσουν την κατάσταση όλοι μαζί. Επιπλέον, το ότι δε γνώριζε ποια ήταν η μοίρα του Ανέμου την τρέλαινε –ας μην ήταν νεκρός, μα τα Πνεύματα, ας μην ήταν νεκρός...!*

«Μα θα παλαβώσουμε εντελώς, τέλος πάντων;» άκουσε το μουγκρητό του Κάλ'μλιρβ, καθώς ο ναυτικός έμπαινε στο δωμάτιο. «Τι είν'αυτά;– Είσαι καλά;» τη ρώτησε, βλέποντας τη να έχει το κεφάλι ακουμπισμένο στις χούφτες της, ενώ τα μαύρα της μαλλιά έκρυβαν το πρόσωπό της.

Η τυχοδιώχτρια σήκωσε το βλέμμα της, κάνοντας πίσω μελαχρινές τούφες, με τα δάχτυλά της. «Ναι. Καλά είμαι,» αποκρίθηκε, λιγάκι πικρόχολα.

«Είναι αλήθεια; Βρήκες μενταγιόν με σκαρ–;» άρχισε ο Κάλ’μλιρβ, μα τα λόγια του κόπηκαν στη μέση, καθώς η γυναίκα τού το έδειξε, υψώνοντας την παλάμη της. «Πανάθεμά με...!» έκανε, χάσκοντας. «Φοβάμαι πως πρέπει να σ’εγκαταλείψουμε– Σου είπα να μη μας μπλέξεις με τις οργανώσεις!» φώναξε, ξαφνικά.

Η Νύχτα σηκώθηκε όρθια, αντικρίζοντάς τον δίχως θυμό. Ο ναυτικός δεν είχε κι άδικο: δεν είχε καμια δουλειά μ’όλα τούτα. «Δεν είναι από δικό μου φταίξιμο που μπλέξατε,» αποκρίθηκε. «Δεν ήξερα ότι θα ερχόταν ο δολοφόνος στο δωμάτιο.» Σήκωσε τα χέρια της. «Υπέθετα πως όχι.» Κούνησε το κεφάλι. «Ίσως, θάπρεπε νάχατε φύγει πιο νωρίς· ίσως, δε θάπρεπε να με είχατε βοηθήσει να φέρω τον Άνθρω– τον Ράθμαλ στο πανδοχείο. Αλλά το κάνετε. Γιατί;»

«Α...» Ο Κάλ’μλιρβ φάνηκε να χάνει τα λόγια του. Αλλά όχι για πολύ (δεν ήταν τέτοιος ο τύπος του): «Είπαμε να κάνουμ’ ένα καλό, δηλαδή! Και κοίτα δω τώρα! Κάνεις ένα καλό και χώνεσαι στην κινούμενη άμμο ως τ’αφτιά, μα τα Πέντε Κύματα!»

«Και, όπως έχει έρθει η κατάσταση, δυστυχώς –αλλά πρέπει να τ’ομολογήσω–, είμαστε όλοι μπλεγμένοι,» κατέληξε ο Γκόρ’θλαμπ.

Ο Κάλ’μλιρβ κάθισε σε μια καρέκλα, σαν πτώμα. Έβγαλε την πίπα απ’την τουνίκα του και την άναψε, σιγομουρμουρίζοντας πράγματα που μόνο εκείνος άκουγε.

«Και τι κάνουμε, τώρα;» ρώτησε η Νύχτα. «Εσείς ξέρετε καλύτερα από μένα τούτα τα μέρη...»

«Αφού τονε κυνηγά τούτον δω η Αίρεση του Σκαραβαίου, πρέπει κάπου να τον κρύψουμε –και να κρυφτούμε και μεις,» είπε ο Κάλ’μλιρβ. «Αλλά πού μπορείς να κρυφτείς απ’την ισχυρότερη οργάνωση στη Ζίρκεφ;»

«Και δε θέλω ακριβώς να... κρυφτούμε απ’όλους,» εξήγησε η Νύχτα. «Θέλω η Συντεχνία της Σκιάς να μπορεί να με βρει, για να μου πουν τα μέλη της πού είναι οι σύντροφοί μου.»

Ο Κάλ'μλιρβ ρουθούνισε. «Πιστεύεις, κοπελιά, πως η Συντεχνία δε μπορεί να σε βρει οπουδήποτε κι αν είσαι; Αν ναι –κάνεις λάθος,» τόνισε.

«Αλλά από τη Αίρεση του Σκαραβαίου είναι πιο εύκολο να κρυφτεί κανείς;» ρώτησε η Νύχτα.

Ο Κάλ'μλιρβ ρουθούνισε, πάλι. «Τρίχες!» Ύστερα, πρόσθεσε, φυσώντας καπνό: «Ίσως –λίγο.»

«Αν είχαμε την προστασία της Αίρεσης του Φιδιού...» άρχισε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Νάτος και τούτος!» πετάχτηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Έχετε παλαβώσει, μου φαίνεται. Άσε που αποκλείεται να έχουμε ποτέ την προστασία τους. Τι μας χρωστάνε, άλλωστε;...

»Δε μου λες,» στράφηκε στη Νύχτα, «τι σχέση μπορεί νάχει αυτός ο φίλος σου με την Αίρεση του Σκαραβαίου;»

«Δεν έχω ιδέα,» παραδέχτηκε εκείνη. «Και δε νομίζω παλιότερα να είχε τίποτα μπελάδες μαζί τους, αφού, απ'όσο γνωρίζω, δεν έχει ξαναπατήσει στη Ζίρκεφ.»

«Δηλαδή, μπλέχτηκε πρόσφατα με δαύτους,» συμπέρανε ο Κάλ'μλιρβ. «Κι απ'ό,τι μου είπες για το πώς τον βρήκες, υποθέτω πως η Αίρεση, ουσιαστικά, ήθελε την κοπέλα που ήταν μαζί του – την οποία και πήρε– μ'αυτόν πιστεύω πως πρόκειται καθαρά για εκδίκηση. Πιθανώς να μην τους άφηνε ν'αρπάξουν την κοπελιά και έτσι νάγινε όλη τούτη η ιστορία...»

«Το πρωί, ο Ράθμαλ θα έχει συνέλθει,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ. «οπότε, προτείνω να κοιμηθούμε και να περιμένουμε ως τότε.»

«Και να κοιμηθούμε όλοι σε τούτο το δωμάτιο, σαν τα ψάρια, με τα μάτια ανοιχτά,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ.

Η Νύχτα έγεννε καταφατικά. Ύστερα, έριξε μια ερευνητική ματιά τριγύρω, στο χώρο. Κάτι της έλειπε. Ξαφνικά, συνειδητοποίησε τι ήταν.

«Πού είν'ο Ανώνυμος;» ρώτησε.

«Ήταν εδώ, προτού με χτυπήσει ο απεσταλμένος της Αίρεσης του Σκαραβαίου,» αποκρίθηκε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Μετά...; Πέταξε απ' το παράθυρο;...» απόρησε η Νύχτα, κοιτώντας έξω, στον ουρανό, καθώς και στα κοντινά χτίρια. Αλλά ο πρασινοκίτρινος παπαγάλος δεν ήταν πουθενά...

** ** *

Παρά του ότι η Νύχτα πίστευε πως οι ναυτικοί θα ροχάλιζαν, τελικά, δεν ροχάλιζε κανένας τους. Όλο το βράδυ το πέρασαν αλλάζοντας βάρδιες. Δύο φυλούσαν σκοπιά, ένας κοιμόταν, ανά πάσα στιγμή. Μέχρι τα ξημερώματα δεν έγινε άλλη επίθεση.

«Είμαστε τυχεροί,» παρατήρησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Η μας είδαν πολλούς και τρόμαξαν,» υπέθεσε η Νύχτα, και ο ναυτικός έγενεψε καταφατικά με το μελαχρινό του κεφάλι.

«Όχι ακριβώς 'τρόμαξαν',» διόρθωσε ο Γκόρ'θλαμπ. «Απλά, θ'αποφάσισαν να φανούν επιφυλακτικότεροι. Μην αμφιβάλετε διόλου ότι θα μας την έχουν στημένη κάπου αλλού...»

Η Νύχτα κοίταξε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Συνοφρυώθηκε. «Δε μου μοιάζει να ξυπνά.»

«Θα ξυπνήσει,» τη διαβεβαίωσε ο Γκόρ'θλαμπ. «Χρόνο χρειάζεται.»

«Ναι, αλλά πόσο χρόνο έχουμε προτού κανένα... ατύχημα συμβεί;» έθεσε το ερώτημα ο Κάλ'μλιρβ. «Είναι κοινώς γνωστό πως αυτοί οι τύποι των διαφόρων οργανώσεων βάζουν φωτιές, ακόμα και σε πανδοχεία...»

«Μη μελετάς ό,τι το χειρότερο,» αναποδογύρισε τα μάτια της η Νύχτα. «Μπορεί και να μη γίνει κάτι τέτοιο.»

«Κοπελιά, άμα η Αίρεση του Σκαραβαίου τον κυνηγά για λόγους εκδίκησης —όπως και υποπτευόμαστε—, τότε, νάσαι σίγουρη πως δε θα τον παρατήρει εύκολα ήσυχο. Οι ισχυρές οργανώσεις δεν

αφήνουν να πέσει η υπόληψή τους στα μάτια των άλλων, των μικρότερων.»

Σιγή βασιλევσε, για λίγο, στο δωμάτιο· την οποία δεν άργησε να σπάσει ο Γκόρ'θλαμπ:

«Πάω κάτω να φέρω φαγητό,» δήλωσε, κι έφυγε.

Η Νύχτα κι ο Κάλ'μλιρβ κάθισαν σιωπηροί. Όταν ο άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι επέστρεψε, έφαγαν ό,τι τους είχε φέρει, αργά, χωρίς καθόλου βιασύνη. Άλλωστε, δεν είχαν τι να κάνουν, περιμένοντας τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή (Ράθμαλ, για τους δυο ναυτικούς) να συνέλθει.

Και τον είδαν να σαλεύει κατά το μεσημέρι, όταν και ο Λούντρινχ και ο Βάνσπαρχ ήταν ψηλά στον ουρανό του Άρμπεναρκ. Η Νύχτα έκανε νόημα στους άλλους να μείνουν πίσω, και κάθισε κοντά του.

Εκείνος άνοιξε, αργά, τα μάτια του, βλεφαρίζοντας. Έβγαλε ένα μικρό μουγκρητό πόνου και το πρόσωπό του ζάρωσε. Ύστερα, σούφρωσε τα φρύδια του.

«Νύχτα;...»

«Ναι, εγώ είμαι, Ράθμαλ.»

«Δεν είμ'ο Ρα—»

«Για τώρα, Ράθμαλ,» του ψιθύρισε, γρήγορα, στ'αφτί —«σε παρακαλώ.» Ύστερα, τον ρώτησε, πιο δυνατά, ώστε να την ακούν κι οι άλλοι: «Πώς αισθάνεσαι;»

«Χάλια... Νύχτα. Νομίζω ότι... σε είδα, στο δρόμο... προτού έρθει κείνος ο πόνος... Με μαχαίρωσαν πισώπλατα, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη έγενεψε καταφατικά.

«Η... η Κερνέ'ιλα; Τι έγινε η Κερνέ'ιλα;»

«Η κοπέλα με την οποία ήσουν;»

Έγενεψε, με τα βλέφαρά του. «Ναι. Τι έγινε μ'αυτήν;»

Η Νύχτα αναστέναξε. «Πολύ φοβάμαι πως την άρπαξαν. Μια σκιερή φιγούρα την άρπαξε.»

«Όχι... θα την—»

«Άκου με, για λίγο: Έχεις μπλέξει με την Αίρεση του Σκαραβαίου; Ένα απ'τα μέλη της ήρθε εδώ, όσο κοιμόσουν, κι επιχείρησε να σε δολοφονήσει.»

«Όχι... Οι μπάσταρδοι!... Την... την Κερνέ'ιλα –θα τη θυσιάσουν.... Θα την έχουν θυσιάσει μάλλον –οι καταραμένοι! Προσπάθησα να τη βοηθήσω –προσπάθησα... Μας βρήκαν, όμως, στην πόλη... την Γκόνμορχ;»

«Ναι, Γκόνμορχ λέγεται.»

Ο Κάλ'μλιρβ ζύγωσε. «Δε μου λες, ρε φίλε, πώς έμπλεξες αρχικά με την Αίρεση; Μίλα μας ξεκάθαρα.»

«Ποιος είσαι συ;» συνοφρυώθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Είναι φίλος, Ράθμαλ, και το ίδιο βουτηγμένος με μας μέσα σ'όλα τούτα.» εξήγησε η Νύχτα.

«Ξύπνησα σε μια παραλία,» άρχισε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Εκεί με είχε ξεβράσει η θάλασσα. Δεν ήξερα πού ήμουν. Περπάτησα, δίχως να βρίσκω άνθρωπο. Έπειτα, άκουσα γυναικείες κραυγές. Έτρεξα και βρήκα την Κερνέ'ιλα, που προσπαθούσε να ξεφύγει από έξι άντρες, οι οποίοι την καταδίωκαν. Τη βοήθησα. Αλλά ένας τους ξέφυγε· χάθηκε μες στα βράχια. Εκείνη με προέτρεψε να φύγουμε, αμέσως, γιατί θα επέστρεφε με περισσότερους. Μου εξήγησε ότι είναι κόρη ενός ψαρά, και η Αίρεση του Σκαραβαίου αποφάσισε, ξαφνικά, να τη θυσιάσει. Το ίδιο είχε γίνει και μ'άλλες κοπέλες του χωριού της. Οι περισσότερες δεν αντιστέκονταν, γιατί λέγεται ότι θα εξόργιζαν τον Μεγάλο Σκαραβαίο και τον Αρχιερέα του. Η Κερνέ'ιλα, όμως, δεν ήταν τόσο μοιρολάτρισσα, προφανώς, κι επιχείρησε να τους ξεφύγει, ενώ οι γονείς της δεν ήταν διατεθειμένοι να κάνουν τίποτα για να τη βοηθήσουν. Φοβούνταν μην τους βρει κανένα κακό. Λες και τ'ότι θα θυσιαζόταν το παιδί τους δεν ήταν ήδη τρομερό κακό! Ζώα!

»Η κοπέλα είπε πως, αν επιστρέψαμε στο χωριό της, σίγουρα, θα την παρέδιδαν, άραυτα, στην Αίρεση. Οπότε, πρότεινε να πάμε στη μεγαλύτερη πόλη εδώ κοντά, τη Γκόνμορχ, αφού έψαχνα κι εγώ τους

συντρόφους μου. Η Κερνέι'ιλα πίστευε πως, αν βγήκαν όλοι τους εδώ γύρω, εκεί θα κατέληγαν, αργά ή γρήγορα.

»Και ήρθαμε στην Γκόνμορχ... Τα υπόλοιπα τα ξέρετε καλύτερα από μένα...»

«Κάνουν συχνά τέτοια;» Η Νύχτα στράφηκε στον Κάλ'μλιρβ.

«Ποιοι, κοπελιά;» ρώτησε εκείνος.

«Τα μέλη της Αίρεσης του Σκαρabaίου.»

«Ω, ναι,» έγνεψε καταφατικά ο ναυτικός. «Κάνουν ό,τι θέλουν. Τρομοκρατούν, σκοτώνουν, θυσιάζουν, βιάζουν. Δεν έχουνε ούτε ιερό ούτε όσιο. Είναι η δυνατότερη οργάνωση στη Ζίρκεφ· μετά έρχεται η Αίρεση του Φιδιού.»

«Εσύ, Νύχτα, πώς βρέθηκες εδώ;» ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Προτού, όμως, προλάβει εκείνη ν'αρχίσει να μιλά, ο Κάλ'μλιρβ τού είπε: «Πάντως, εσύ, φιλαράκο, πρέπει νάσαι πολύ δεξιοτέχνης στον πόλεμο, για να τα βάλεις με έξι αιρετικούς. Θάχες, βέβαια, και κάποιο όπλο μαζί σου, όταν σε ξέβρασε η θάλασσα στην ακτή, ε;»

«Η αλήθεια είναι πώς όχι,» απάντησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Μα τα Πέντε Κύματα! Δεν έχω ακούσει πιο τρελό κατόρθωμα, που να με πάρει ο τυφώνας! Ξεπάστρενες έξι οπλισμένους αιρετικούς με τα χέρια! Τούτο κι αν είναι ανδραγάθημα! Ή, μήπως, δεν ήτανε οπλισμένοι, τελικά; Αλλά να κυνηγούν το θήραμά τους δίχως όπλα;...»

«Είχαν όπλα. Ωστόσο, τους σκότωσα· τους πέντε, τουλάχιστον. Χρησιμοποίησα δυνάμεις που ίσως εσύ να δυσκολευτείς, κάπως, να καταλάβεις. Πίστεψέ με, κι εγώ παλιότερα δεν τις κατανοούσα διόλου.»

«Είσαι μάγος!» εξεπλάγη ο Κάλ'μλιρβ.

«Αν επιθυμείς να μ'αποκαλείς έτσι, ναι, είμαι μάγος. Αλλά έχω ακόμα πολλά να μάθω, προτού μπορέσω να ελέγχω απολύτως τις δυνάμεις που βλέπω, διαρκώς, γύρω μου, και οι οποίες ψιθυρίζουν αλλόκοτα λόγια στ'αφτιά μου.»

«Τι;» έκανε, απορημένα, ο ναυτικός.

«Ας τ'αφήσουμε αυτό για τώρα,» παρενέβη η Νύχτα. Και διηγήθηκε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή πώς βρέθηκε στην Γκόνμορχ και τι έγινε εκεί: πώς γνώρισε τον Κάλ'μλιρβ και τον Γκόρ'θλαμπ, πού αντάμωσε εκείνον, τι συμφώνησε με τη Συντεχνία της Σκιάς, και πότε έδωσε το δολοφόνο της Αίρεσης του Σκαραβαίου απ' το δωμάτιό της.

«Δηλαδή, θα μάθουμε πού βρίσκονται οι άλλοι;» είπε, τελικά, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Η τυχοδιώχτρια έγενεσε καταφατικά. «Ελπίζω όλοι τους νάναι ζωντανοί, Νύχτα...»

«Κι εγώ,» κατένευσε, πάλι, εκείνη, και οι σκέψεις της πήγαν, γι' άλλη μια φορά, στον Άνεμο.

«Λοιπόν,» είπε, δυνατά, ο Κάλ'μλιρβ, «αφού, τώρα, είμαστε άπαντες ενημερωμένοι σχετικά με την παλιοκατάσταση που έχουμε δημιουργήσει, νομίζω πως είναι καιρός ν' αρχίσουμε να σκεφτόμαστε πού θα μετακομίσουμε. Τι λέτε εσείς; Να καθίσουμε να μας φάνε λάχανο οι αιρετικοί του Σκαραβαίου;»

«Αναμφίβολα, όχι,» τόνισε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Κάλ'μλιρβ, τότε, φάνηκε να θυμήθηκε κάτι, και στράφηκε στη Νύχτα. «Όταν μου συνόψισες τι σας είχε συμβεί, μέχρι να φτάσεις εδώ, δε μ' ανέφερες ότι ο Ράθμαλ ήτανε μάγος· είπες μονάχα ότι τον βρήκατε στο Γκένχεκ, μαζί με τους Γκαχουμίους κι ότι ήταν απεσταλμένος του Βασιλιά του Σαραόλν και είχε χαθεί.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τής έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα.

Η Νύχτα είχε βρει αυτή τη δικαιολογία, για να μην μπλέξει τους δύο ναυτικούς με παράξενα πράγματα. Αλλά δε νόμιζε πως υπήρχε, πια, λόγος να τους κρύβει τίποτα. Αναστέναξε. «Εντάξει. Το όνομά του δεν είναι Ράθμαλ· όχι πια, τουλάχιστον. Όταν τον έστειλε ο Βασιλιάς, τον ονόμαζαν Ράθμαλ, μετά, όμως, όταν το βρήκαμε στο νησί, ήταν ο... Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.»

«Πώς!» έκανε, απορημένα, ο Κάλ'μλιρβ, σουφρώνοντας τα φρύδια του. Και ο Γκόρ'θλαμπ κοιτούσε με έκδηλη περιέργεια.

«Δεν τους τα λες εσύ;» πρότεινε η Νύχτα στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Σίγουρα, τα ξέρεις καλύτερα από μένα.»

«Θα τα πω,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά εν συντομία· απ'ό,τι καταλαβαίνω, δεν έχουμε χρόνο.»

«Καθόλου χρόνο, φίλε μου,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ. «Σωστά μιλάς.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τούς διηγήθηκε, περιληπτικά, τι του είχε συμβεί. Οι δυο ναυτικοί δεν πολυκατανόησαν την ιστορία του, αλλά ο Γκόρ'θλαμπ είπε:

«Τέλος πάντων, πολλά παράξενα μαγικά φαινόμενα συμβαίνουν στον Άρμπεναρκ. Ας μη σταθούμε, τώρα, σε τούτο, γιατί ποτέ δεν πρόκειται να το καταλάβουμε. Ο μόνος που νομίζω πως το καταλαβαίνει απόλυτα είναι ο φίλος μας, ο... Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, που του έχει συμβεί.

»Τώρα, πιστεύω πως έχουμε πιο επείγοντα θέματα να επιλύσουμε.»

«Πού θα κρυφτούμε απ'την Αίρεση, λοιπόν;» έθεσε το ερώτημα η Νύχτα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της· στο πρόσωπό της ήταν μια προβληματισμένη έκφραση.

Ο Κάλ'μλιρβ έτριψε τα γένια του, συλλογιζόμενος. «Ξέρεις κάτι;... Χμ, ναι· νομίζω πως τούτη είναι καλή ιδέα, ναι... Νύχτα, θυμάσαι που, χτες βράδυ, μιλούσα με μια κυρία κι έναν κύριο;» Εκείνη κατένευσε. «Ε, λοιπόν, αυτοί είναι παλιοί μας γνωστοί –μένα και του Γκόρ'θλαμπ–, με τους οποίους κάναμε δουλειές, όταν είχαμε ακόμα καράβι και μεταφέραμε εμπορεύματα. Τώρα, προσπαθούσα να τους πείσω να βάλουμε λίγα χρήματα εμείς, λίγα αυτοί, για ν'αγοράσουμε ένα καινούργιο πλοίο και να ξεκινήσουμε, πάλι, εμπόριο. Γιατί, βλέπεις, δεν έχουμε αρκετά λεφτά, για να αρχίσουμε κάτι μόνοι μας. Ο Κράε'ελν και η Φαρία'ανμιν –ο εν λόγω κύριος κι η εν λόγω κυρία–, λοιπόν, μπορεί, άμα τους το ζητήσουμε, να μας καταχωσιάσουν σε κάποιο καράβι τους –στ'αμπάρι, ας πούμε. Εν ονόματι της παλιάς –αλλά και της πιθανής μέλλουσας– συνεργασίας μας.»

«Άμα μάθουν ότι πρόκειται για την Αίρεση του—» πήγε να πει ο Γκόρ'θλαμπ, αλλά ο Κάλ'μλιρβ τον έκοψε:

«Δε θα το μάθουν.»

«Και τι θα τους πούμε;»

«Ότι έχουμε κάτι μπλεξίματα. Α! χρωστάμε χρήματα σ'έναν τοκογλύφο και δεν έχουμε να του τα δώσουμε.»

«Λες να το χάψουν; Αφού, μάλιστα, δεν τους ανέφερες τίποτα, σχετικά μ'αυτό, χτες βράδυ;»

«Χμμ...» Ο Κάλ'μλιρβ έτριψε, ξανά, τα γένια του. «Τούτο είναι πρόβλημα, ναι...» Στράφηκε στη Νύχτα και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Εσείς, λοιπόν, σύντροφοι, τι έχετε να προτείνετε;»

Εκείνοι τον κοίταξαν, απορημένοι που τους ρωτούσε.

«Μάλλον, είμαστε σ'αδιέξοδο,» συμπέρανε ο ναυτικός.

«Δε μπορεί να το εννοείς,» είπε η Νύχτα. «Τότε, είμαστε καταδικασμένοι, σύμφωνα μ'άλλα που μας έχεις τονίσει, σχετικά με την Αίρεση του Σκαρβαίου.»

«Μια δεύτερη λύση είναι, βέβαια, να φύγουμε απ'την πόλη,» εξήγησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Δεν φεύγω, αν δε μάθω πού είναι οι σύντροφοί μου,» τόνισε η Νύχτα, και έμοιαζε αμετάκλητη.

«Τότε, ας περιμένουμε, μέχρι να σου πει γι'αυτούς η Συντεχνία της Σκιάς,» πρότεινε ο Γκόρ'θλαμπ, «και, ύστερα, εγκαταλείπουμε, την Γκόνμορχ, είτε μέσω πλοίου, είτε με άλογα.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ. «Τούτη μου φαίνεται καλή ιδέα, κοπελιά. Και, άμα όσα λέγονται για τη Συντεχνία αληθεύουν, θα σου έχει απαντήσεις έτοιμες ως σήμερα το βράδυ.»

«Δε νομίζω τόσο γρήγορα,» είπε η Νύχτα.

«Γιατί όχι, αν όλοι οι σύντροφοί σου ξεβράστηκαν εδώ, κοντά στην Γκόνμορχ;» έθεσε το ερώτημα ο ναυτικός.

«Αν, όμως, κάποιος βρέθηκε πιο μακριά;» ρώτησε η Νύχτα.

«Σ'αυτήν την περίπτωση, ναι, θ'αργήσουν λίγο,» παραδέχτηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά, εφόσον εσύ βγήκες εδώ, είναι φυσικό εδώ να

βγήκαν κι οι άλλοι. Στο κάτω-κάτω, απ' την ίδια κομματιασμένη σχεδιά έρχεστε!» Γέλασε, κοφτά και ξερά.

«Εντάξει,» είπε, τελικά, η Νύχτα. «Θα περιμένουμε σήμερα, και, ανάλογα με το τι θα μας πουν τα μέλη της Συντεχνίας για τους φίλους μου, θα δράσουμε.»

Ο Κάλ' μλιρβ έγγενεσε καταφατικά, με το κεφάλι, και άναψε την πίπα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23^ο

Αναζητώντας ασφάλεια

Πολύ δεν αργεί η Συντεχνία να επικοινωνήσει μαζί μου, σχετικά με το πού βρίσκονται οι άλλοι,» είπε η Νύχτα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της και κοιτώντας έξω απ' το παράθυρο του δωματίου, λες και θ' αναγνώριζε, μέσα σ' όλο τον υπόλοιπο κόσμο εκεί, το άτομο που θα ερχόταν να της μιλήσει, σταλμένο απ' την Συντεχνία της Σκιάς.

«Μην αγχώνεσαι,» τη συμβούλεψε ο Κάλ' μλιρβ, πίνοντας κρασί απ' την κούπα του. «Θα επικοινωνήσουν μαζί σου.» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν πάει ούτε μια μέρα από τότε που τους μίλησες, χτες βράδυ...»

«Όμως η Νύχτα δεν έχει άδικο π' ανησυχεί,» τόνισε ο Γκόρ' θλαμπ. «Η Αίρεση του Σκαραβαίου θα σχεδιάζει πώς να πάρει εκδίκηση, ακόμα και τούτη τη στιγμή, που συζητάμε.»

«Αλλά, ανησυχώντας, δεν καταφέρνουμε τίποτα,» αντιγύρισε ο Κάλ' μλιρβ. «Αφού καταλήξαμε πως δεν έχουμε πού αλλού να πάμε, παρά μονάχα να μείνουμε εδώ, ας το αποδεχτούμε.» Πήρε το τσιμπούκι του στο χέρι, το έβαλε στο στόμα και το άναψε.

Αυτό σώπασε τους υπόλοιπους, οι οποίοι παρέμειναν αμίλητοι γι'αρκετή ώρα. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή καθόταν στο κρεβάτι, με την πλάτη ακουμπισμένη σε μαξιλάρια, αλλά έμοιαζε να κοιτά κάπου αλλού, έξω απ'το δωμάτιο του πανδοχείου «*Το Μαύρο Δίχτυ*», έξω απ'τον Άρμπεναρκ. Τα Πνεύματα τού ψιθύριζαν πράγματα στ'αφτιά, που, αν κάποιος συνηθισμένος άνθρωπος τ'άκουγε θα τρελαινόταν. Ο Γκόρ'θλαμπ κι ο Κάλ'μλιρβ, συχνά, του έριχναν ανήσυχες ματιές, όμως φοβούνταν να του μιλήσουν, μην ξέροντας τι ακριβώς του συνέβαινε. Η Νύχτα, ωστόσο, τον είχε μάθει, πια, μετά από τόσο καιρό που βρίσκονταν μαζί· έτσι, δεν του έδινε σημασία.

Οι ώρες περνούσαν αργά, σαν να ήταν βαριά κιβώτια που τα τραβάς με το τσιγκέλι. Ο Χρόνος μπορεί να γίνει πολύ, πολύ βασανιστικός, όταν περιμένεις κάτι συγκεκριμένο να συμβεί. Και η Νύχτα περίμενε κάποιον από τη Συντεχνία της Σκιάς να έρθει.

Το βράδυ απλώθηκε πάνω απ'την πόλη-λιμάνι Γκόνμορχ της Ζίρκεφ, κι ακόμα κανείς δεν είχε φανεί· αλλά, τότε, ο Κάλ'μλιρβ πετάχτηκε πάνω, παίρνοντας μια έκφραση παρόμοια μ'αυτή του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή: σα να βρισκόταν κάπου αλλού. Όμως ο ναυτικός δεν έβλεπε Πνεύματα· οσμιζόταν...

«Φωτιά!» είπε, γουρλώνοντας τα μάτια και βγάζοντας την πίπα απ'το στόμα του.

Και η Νύχτα οσμίστηκε τον αέρα, όπως και ο Γκόρ'θλαμπ και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, που, τώρα, φαινόταν να έχει επανέλθει στον υλικό κόσμο.

«Ναι,» συμφώνησε η τυχοδιώχτρια. «Έρχεται από κάτω.» Προχώρησε ως την πόρτα του δωματίου της και την άνοιξε. Εδώ η μυρωδιά του καπνού ήταν ακόμα δυνατότερη, και απ'τη σκάλα που οδηγούσε στην τραπεζαρία φωνές ακούγονταν.

«Αυτή δεν είναι σύμπτωση,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ.

Ο Κάλ'μλιρβ κατένευσε. «Είναι δουλειά της διαολομένης Αίρεσης. Πάμε να φύγουμε, παιδιάς.» Ο ίδιος, πάραυτα, πήρε το σάκο του στον ώμο. «Ελάτε.»

Προχώρησε πρώτος ως τη σκάλα και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν. Άρχισαν να κατεβαίνουν –και αντίκρισαν τον ιδιοκτήτη του πανδοχείου να φωνάζει:

«Όλοι έξω! Φύγετε! Φύγετε! Φωτιά στο υπόγειο!»

Ο κόσμος σηκωνόταν απ'τα τραπέζια και έβγαине, απ'την τραπεζαρία, στο δρόμο.

«Εσύ,» φώναξε ο πανδοχέας σε μια σερβιτόρα. «Άντε πάνω να ειδοποιήσεις όσους είναι στα δωμάτιά τους.» Και όταν εκείνη δίστασε, δυνάμωσε τη φωνή του: «Άντε, ντε!»

Η σερβιτόρα ξεκίνησε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, όταν η Νύχτα κι οι σύντροφοί της την κατέβαιναν.

«Τι συνέβη;» ρώτησε η τυχοδιώχτρια τον πανδοχέα.

«Πού να με πάρει η έρημος! δεν ξέρω, κοπελιά. Πάντως—» Στράφηκε προς την πόρτα της κουζίνας, γιατί ο μάγειρος πετάχτηκε έξω, φωνάζοντας:

«Φωτιά! Η φωτιά έρχεται! Ανεβαίνει! Δε μπορούμε να την κρατήσουμε!»

Καπνός έβγαине απ'το μαγειρείο.

«Πες τους να την κάνουν!» πρόσταξε ο πανδοχέας. «Όλοι τους! Δε θέλω παλικάρισμούς στο πανδοχείο μου –προτιμώ να μην πάθει κανείς κακό!»

»Κουνήσου, ρ'αδελφέ! Τι με κοιτάς;»

Ο μάγειρας ξαναμπήκε στην κουζίνα, φωνάζοντας σ'όσους ήταν μέσα να αφήσουν τον αγώνα με τις φλόγες και να βγουν.

«Σιχαίνομαι που το λέω τούτο,» μισομουρμούρισε μισομούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ, «αλλά για όλον αυτό το σαματά εμείς φταίμε!...» Έφτυσε στο πάτωμα.

«Αντέστε κι εσείς!» Ο πανδοχέας στράφηκε στη Νύχτα και τους άλλους. «Μη μου κάθεστε σαν αγάλματα! Πηγαίντε!»

Εκείνοι βγήκαν απ'το *Μαύρο Δίχτυ*, την ώρα που άνθρωποι άφηναν πίσω τους την κουζίνα, που είχε μαυρίσει απ'τον καπνό, και κάποιοι κατέβαιναν τις σκάλες, ερχόμενοι απ'τους ορόφους του χτιρίου.

Στο δρόμο πανικός επικρατούσε, καθώς όλοι όσοι είχαν κλείσει δωμάτια στο πανδοχείο βρίσκονταν συναγμένοι εκεί, και περαστικοί σταματούσαν, για να δουν τι συνέβαινε. Γρήγορα, παραπάνω από πολλοί έμαθαν για τη φωτιά. Και σε λίγο, μάλιστα, την είδαν να γλύφει τα περβάζια των παραθύρων, καθώς απλωνόταν στην τραπεζαρία.

«Καταστράφηκα...» κλαψούριζε ο πανδοχέας, που έβγαине τελευταίος απ' το μαγαζί του. «Κάποιος ας φωνάξει τη φρουρά, ρε σεις! Τη φρουρά! Τη φρουρά!»

«Εδώ είν' επικίνδυνα,» ψιθύρισε ο Κάλ'μλιρβ στη Νύχτα.

Εκείνη έγεννε καταφατικά, με το κεφάλι. Γνώριζε πως, όπου ήταν συγκεντρωμένος τόσος πολύς κόσμος, μπορούσε κάποιος να σε δολοφονήσει ευκολότερα απ' ό,τι άμα βάδιζες ολομόναχος στην ερημιά· γιατί, τότε, ίσως να κατάφερνες να τον εντοπίσεις, προτού σε χτυπήσει, όμως, μέσα στο πλήθος, δε μπορούσες να ξέρεις ποιος ήταν εχθρός και ποιος φίλος. «Ναι. Καλύτερα να φεύγουμε.

»Ανθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή, έλα,» προέτρεψε τον άντρα που κάποτε λεγόταν Ράθμαλ, πιάνοντάς τον απ' το χέρι.

Ο Κάλ'μλιρβ, συγχρόνως, έκανε νόημα στον Γκόρ'θλαμπ, και όλοι μαζί ξεκίνησαν να βαδίζουν γοργά και ν' απομακρύνονται απ' τον συγκεντρωμένο μπροστά απ' το *Μαύρο Δίχτυ* κόσμο.

«Και πού πάμε, τώρα;» έθεσε το ερώτημα η Νύχτα.

«Χμ... Θα μπορούσαμε να πάμε»—ο Κάλ'μλιρβ στράφηκε στον Γκόρ'θλαμπ—«στο πλοίο του Κράε'ελν και της Φαρία'ανμιν. Γιατί, τώρα, έχουμε δικαιολογία,» πρόσθεσε, γρήγορα. Σήκωσε τα χέρια του. «Το πανδοχείο μας, άλλωστε, κάηκε.» Συνοφρυώθηκε. «Και, εδώ που το σκέφτομαι, ρε παλικάρια, τον τελευταίο καιρό, η μια γκαντεμιά έρχεται πάνω στην άλλη.» Κούνησε το κεφάλι του. «Ρε να πάρουν τα Πέντε Κύματα!...» Έφτυσε στο πλακόστρωτο, καθώς βάδιζαν γοργά.

«Καλά, ας πάμε στο καράβι του Κράε'ελν,» συμφώνησε ο Γκόρ'θλαμπ. «Πάντως, Κάλ'μλιρβ, δεν είναι καθόλου σωστό να

τους βάλουμε κι αυτούς σε μπελάδες. Στο κάτω-κάτω, δε μας φταίνει σε—» Ο ναυτικός με το ξυρισμένο κεφάλι έδωσε σάλτο, απρόσμενα, κι έσπρωξε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή παραπέρα.

Και, καθώς κι οι δυο τους σωριάζονταν πάνω σε κάτι βαρέλια, ένα βέλος πέρασε, γρυλίζοντας στον αέρα, από εκεί όπου πριν λίγο στεκόταν ο πρώην-Ράθμαλ.

«Να πάρει!...» εξεπλάγη ο Κάλ'μλιρβ.

Η Νύχτα, πάραυτα, στράφηκε προς τη μεριά απ'όπου είχ'έρθει το βλήμα, δίχως να χάσει καθόλου καιρό. Λίγο προτού κόσμος την καλύψει, περνώντας, παρατήρησε μια σκιερή μορφή να μπαίνει μέσα σ'ένα σοκάκι.

«Διαολεμένε!» γρύλισε η τυχοδιώχτρια, κι έτρεξε, σπρώχνοντας το πλήθος, για να περάσει. «Στην άκρη, πανάθεμά σας!»

«Περίμενε, Νύχτα!» της φώναξε ο Κάλ'μλιρβ. Κι έτρεξε κι αυτός πίσω της.

Εκείνη μπήκε στο σοκάκι, ενώ η κάπα της ανέμιζε. «Φανερώσου, δειλέ!» γρύλισε. Ύστερα, έσκυψε, για ν'αποφύγει ένα βέλος, που άκουσε να βάλλεται, σφυρίζοντας· και, γυρίζοντας, αντίκρισε έναν άντρα να ξεπροβάλλει απ'τις σκιές. Στο χέρι του είχε μια μικρή βαλλίστρα, την οποία, τώρα, πετούσε παραδίπλα και τραβούσε ένα ξιφίδιο απ'τη μέση του. Ήταν ο ίδιος που είχ'αντιμετωπίσει στο δωμάτιό της, στο *Μαύρο Δίχτυ*.

«Σε ξαναβλέπω, καταραμένε!...» παρατήρησε, μέσ'απ'την ανάσα της, η Νύχτα. Και ξεθηκάρωσε κι εκείνη ένα ξιφίδιό της.

«Για κόπιασε...!» είπε ο άντρας της Αίρεσης του Σκαρabaίου, μ'έναν προκλητικό τρόπο που έκανε το αίμα της Νύχτας να μετατραπεί σε οργισμένη φωτιά μέσα στις φλέβες της.

Επιχείρησε να του χιμήσει, μουγκρίζοντας, αλλά ένα βάρος έπεσε στη ράχη της. Κάποιος είχε γαντζωθεί πίσω της!

Ο Κάλ'μλιρβ μπήκε στο στενό, αντικρίζοντας μια γυναίκα να πηδά από μια ταράτσα και να πιάνεται στην πλάτη της Νύχτας, υψώνοντας, συγχρόνως, ένα ξιφίδιο, με τόνα χέρι. Ο ναυτικός, χωρίς

να χάσει ούτε κλάσμα του δευτερολέπτου, χίμησε και τη γράπωσε απ'τα καστανά της μαλλιά, τραβώντας την και κάνοντάς τη να κοπανήσει στο έδαφος του σοκακιού.

Ο αιρετικός, την ίδια στιγμή, ορμούσε στη Νύχτα, με τ'όπλο του να στοχεύει το στομάχι της. Εκείνη παραμέρισε, λίγο προτού η λεπίδα την ξεσχίσει, και τον κοπάνησε, με τη γροθιά της, στο μάγουλο, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Του χίμησε, με το ξιφίδιό της, το οποίο ο άντρας απέκρουσε, με το δικό του.

Άλλη μια γυναίκα πήδησε απ'την ταρατσα απ'όπου είχε πηδήσει κι η προηγούμενη, και προσγειώθηκε μπροστά στον Κάλ'μλιρβ, ξεθηκαρώνοντας δυο στιλέτα. Ο ναυτικός έκανε να τραβήξει ένα δικό του απ'τη ζώνη του, μα εκείνη τον κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντάς τη ράχη του να κοπανήσει πάνω στον τοίχο.

«Σκύλα!...» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ, με κομμένη την ανάσα.

Η γυναίκα της Αίρεσης τού χίμησε, με τις λεπίδες της έτοιμες να τον διαπεράσουν. Ο ναυτικός απέφυγε την επίθεσή της, βρέθηκε πίσω της και την κοπάνησε στη μέση, με τον αγκώνα. Εκείνη έβγαλε μια κραυγή πόνου και έπεσε στα γόνατα.

Όμως η άλλη είχε κιόλας σηκωθεί και εκτόξευε το ξιφίδιό της προς την πλάτη του Κάλ'μλιρβ—

—αλλά η λεπίδα σταμάτησε στον αέρα, σαν ένα αόρατο χέρι να τη γράπωσε.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στεκόταν στην αρχή του στενού, μαζί με τον Γκόρ'θλαμπ, που τον κοιτούσε χάσκοντας.

Ο πρώτος έδειξε, με το δείκτη του, την καστανή γυναίκα, και το ξιφίδιό της στράφηκε προς το μέρος της, σα βλήμα, καρφώνοντάς τη ανάμεσα στα μάτια. Πέθανε, δίχως να φωνάζει, με μια τρομαγμένη έκφραση στο πρόσωπό της.

Η άλλη —που είχε μακριά ξανθά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω της— στράφηκε, απότομα, στον Κάλ'μλιρβ, καθώς πεταγόταν στα πόδια της. Τα στιλέτα της υψώθηκαν και κατέβηκαν προς το λαιμό

του, με σκοπό να διαγράψουν ένα αιματηρό Χ εκεί. Όμως ο ναυτικός απέκρουσε και τις δυο λεπίδες, με το ξιφίδιό του.

Ο Γκόρ'θλαμπ τράβηξε το γιαταγάνι απ'τη μέση του, και, στριφογυρίζοντάς το, χίμησε στην γυναίκα.

Ο αιρετικός έσπρωξε πίσω τη Νύχτα. Εκείνη πήδησε και προσγειώθηκε, άνετα, στις μπότες της, τραβώντας και το δεύτερό της ξιφίδιο. Και, καθώς ο άντρας, πάλι, της επιτέθηκε, απέκρουσε τη λάμα του, με το ένα όπλο, και του διαπέρασε το διάφραγμα με τ'άλλο. Εκείνος πισωπάτησε, κρατώντας την πληγή του, με τ'αριστερό χέρι. Η τυχοδιώχτρια κλότσησε το ξιφίδιο απ'τη γροθιά του, κι έπεσε καταπάνω του, καρφώνοντάς τον στο λαιμό, σαν αγκιόγατα.

Ο Γκόρ'θλαμπ, με μια ημικυκλική σπαθιά του γιαταγανιού του, έχυσε τα εντόσθια της ξανθιάς γυναίκας στο πλακόστρωτο του σοκακιού. Εκείνη σωριάστηκε σαν άψυχη κούκλα.

«Καλύτερα να την κάνουμε, τώρα,» πρότεινε, ξέπνοος, ο Κάλ'μλιρβ.

«Δεν έχετε να πάτε πουθενά, φονιάδες!»

Η ομάδα γύρισε και είδε τέσσερις φύλακες της Γκόνμορχ να στέκονται αντίκρυ της, με τις κουκούλες στα κεφάλια τους και με μακριά ξίφη στα χέρια, τα οποία, παρότι φαίνονταν λιγνά, δεν υπήρχε αμφιβολία για το πόσο ανθεκτικά ή κοφτερά ήταν.

«Αυτοί οι άνθρωποι μάς επιτέθηκαν!» μούγκρισε η Νύχτα, δείχνοντας το κουφάρι του άντρα εμπρός της, με το αιματοβαμμένο της ξιφίδιο.

«Συλλαμβάνεστε,» δήλωσε ο φύλακας.

«Τι στο διάολο τρέχει με σας;» αντιγύρισε η Νύχτα. «Την άλλη φορά, μαχαίρωσε κάποιος πισώπλατα τον φίλο μου και δεν—»

«Βούλωστο!» τη διέκοψε, μ'ατσάλινη φωνή, ο φύλακας, και όλοι τους άρχισαν να ζυγώνουν, αλλά—

«Με συγχωρείτε, κύριοι· είμαι σίγουρος ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι εντελώς αθώοι.»

Οι φρουροί στράφηκαν, πάραυτα, πίσω τους, αιφνιδιασμένοι.

Εκεί στεκόταν ένας άντρας με μαύρη κάπα και κουκούλα, η οποία μισοέκρυβε το πρόσωπό του. Όμως κάτι θύμιζε στη Νύχτα.

«Άμα θες το κεφάλι σου –δρόμο!» τον πρόσταξε εκείνος που μιλούσε πριν στην τυχοδιώχτρια και, μάλλον, ήταν ο αρχηγός των υπολοίπων.

«Είστε αγενής, κύριε,» αποκρίθηκε ο άγνωστος (η φωνή του... η Νύχτα την γνώριζε...). «Παρακαλώ, αφήστε τους ήσυχους.»

«Διώξτε τον απο δώ!» διέταξε ο αρχηγός.

Ένας φύλακας πλησίασε τον ξένο. Εκείνος ύψωσε το χέρι του, μουρμούρισε κάτι που οι άλλοι δεν άκουσαν, και το μακρύ σπαθί του φρουρού έφυγε απ'τη γροθιά του και ήρθε στη δική του.

Τοποθέτησε την αιχμή του μπροστά στο λαιμό του έκπληκτου άντρα. «Παραμερίστε, κύριε,» ζήτησε, μάλλον ευγενικά.

«Αρρρ!» γρύλισε ο αρχηγός και, σπρώχνοντας τους πολεμιστές του, ζύγωσε τον άγνωστο, με υψωμένο λεπίδι. Έκανε να τον χτυπήσει, μα εκείνος σήκωσε την παλάμη του και το σπαθί του φύλακα σταμάτησε στον αέρα.

«Τώρα, ρε σεις!» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ, και έπεσε πάνω σ'έναν απ'τους άντρες με τις κουκούλες, κοπανώντας τον, με τον αγκώνα του. Εκείνος σωριάστηκε, και ο ναυτικός τον κλότσησε στο κεφάλι, αναισθητοποιώντας τον.

Ο Γκόρ'θλαμπ, ακολουθώντας το παράδειγμά του, πέρασε στην επίθεση, με το γιαταγάνι του. Αλλά η λάμα του αποκρούστηκε απ'τη λάμα του αντίμαχού του, που, ως εκ θαύματος, δεν ήταν τόσο έκπληκτος όσο οι υπόλοιποι.

Η Νύχτα, όμως, έβαλε ένα της ξιφίδιο και τον πέτυχε στο πλάι του λαιμού. Πέθανε, μ'έναν γαργαριστό ήχο, καθώς αίμα πεταγόταν απ'τα χείλη του.

Ο άγνωστος που είχε βοηθήσει την τυχοδιώχτρια και τους άλλους διαπέρασε την κοιλιά του αρχηγού, με το σπαθί που κρατούσε στο δεξί του χέρι. Καθώς εκείνος έπεφτε στο πλακόστρωτο, ο μάγος

έκανε μια στριφτή κίνηση, με τον καρπό του αριστερού του χεριού, και ο λαιμός του τελευταίου φύλακα της Γκόνμορχ έστριψε προς την ίδια κατεύθυνση, σπάζοντας.

Ο κόσμος στο δρόμο αγνοούσε τον αιματηρό καυγά, κοιτώντας απ' την άλλη μεριά και τρέχοντας στις δουλειές του· γιατί δεν ήταν λίγες οι φορές που σε τούτη την πόλη-λιμάνι της Ζίρκεφ έμπλεκε κανείς εκεί όπου ακριβώς δεν έπρεπε, δίχως να το θέλει.

«Πάμε, τώρα, γρήγορα!» προέτρεψε τους συντρόφους του ο Κάλ' μλιρβ και προχώρησε, βιαστικά, μες στα στενά.

«Περίμενε!» πρόλαβε αυτόν και τον Γκόρ'θλαμπ η Νύχτα. Στράφηκε στον άγνωστο με τη μαύρη κάπα και την κουκούλα. «Είσαι ο—»

«Γεια σου, Φάλμαριν,» χαιρέτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Η κουκούλα έπεσε απ' το κεφάλι του Σοφού του Κύκλου του Φτερού και το πρόσωπό του φάνηκε· ένα χαμόγελο διαγραφόταν στα χείλη του. «Χαίρομαι που σε ξαναντικρίζω, φίλε μου, Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή. Εσύ ήσουν που με έφερες εδώ. Τα Πνεύματα μπορούσαν να σε ξεχωρίσουν εύκολα, ανάμεσα στον υπόλοιπο κόσμο τούτης της πόλης.»

Και έσφιξαν χέρια.

Ύστερα, ο Φάλμαριν στράφηκε στη Νύχτα. «Πώς είστε, κυρία μου;»

Εκείνη τον αγκάλιασε και του έδωσε ένα δυνατό φιλί στο μάγουλο. «Μια χαρά, Φάλμαριν. Είχα φοβηθεί ότι μπορεί να ήσουν νεκρός. Και για τους άλλους δεν ξέρω ακόμα τίποτα.»

«Δυστυχώς, ούτε κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Ρε παιδιά, δεν αφήνετε τις χαιρετούρες γι' άλλη ώρα, μα τα Πέντε Καταραμένα Κύματα;» αγανάκτησε ο Κάλ' μλιρβ. «Τούτη τη στιγμή, μας καταδιώκουν οι πάντες! Πόσο νομίζετε θ' αργήσει η φρουρά να μάθει τι κάναμε; Κι έχουμε και τους αιρετικούς στα ίχνη μας. Άντε, ρε σεις!»

«Έχει δίκιο,» τόνισε η Νύχτα. «Πάμε.»

Έτσι, όλοι ακολούθησαν, βιαστικά, τους δυο ναυτικούς που προπορεύονταν.

«Ελπίζω να ξέρεις πού μας πηγαίνεις, Κάλ'μλιρβ,» είπε η τυχοδιώχτρια.

«Η αλήθεια είναι πως όχι, δεν ξέρω, Νύχτα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είμαστε τόσο βαθιά χωμένοι στην κινούμενη άμμο, που και στο καράβι του Κράε'ελν να πάμε, θα μας βρουν, και...»

«Θα βάλουμε κι αυτόν και την Φαρία'ανμιν σε κίνδυνο,» πρόσθεσε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Πρέπει να φύγουμε' απ'την πόλη, κοπελιά,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Όχι!» αποκρίθηκε, αμετάκλητα, η Νύχτα. «Δε φεύγω, μέχρι να πάρω απάντηση απ'τη Συντεχνία της Σκιάς.»

«Μη φωνάζεις αυτό τ'όνομα έτσι, τα Πέντε Κύματα να σε καταπιούν!» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πάμε σε κάποιο πανδοχείο,» πρότεινε η Νύχτα, όταν βρίσκονταν σ'ένα στενό δίπλα στην αγορά. Και έδειξε μια ταμπέλα που έβλεπε από απόσταση και η οποία έγραφε «*Τα Τρία Πανιά*». «Σ'εκείνο.»

«Ανάθεμα!» έφτυσε ο Κάλ'μλιρβ. «Ας πάμε. Μα και κει, αργά ή γρήγορα, θα μας βρουν.»

«Μπορούμε να μείνουμε μέχρι να περάσει η νύχτα,» πρότεινε ο Γκόρ'θλαμπ. «Και με το ξημέρωμα βλέπουμε.»

«Καλά,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ. Και ξεκίνησαν να διασχίζουν οριζοντίως την αγορά.

Ανάμεσα στα πλήθη, η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια αισθάνθηκε ένα χέρι ν'αγγίζει τον ώμο της. «Νύχτα!»

Στράφηκε, ενώ το δεξί της χέρι έμπαινε στην τουνίκα της, έτοιμο να τραβήξει το ξιφιδίό της. Αλλά είδε πως αυτός δεν ήταν κανένας εχθρός –εξάλλου, ένας εχθρός σαν κι εκείνους που είχε αντιμετωπίσει προηγουμένως ποτέ δε θα την προειδοποιούσε, προτού επιτεθεί.

Ο Ζάουλθ'λορ στεκόταν εμπρός της, ο κυνηγός Β'τούνγκαλ που είχε απαντήσει στην παραλία και ο οποίος της είχε μιλήσει για την πόλη-λιμάνι Γκόνμορχ.

«Πώς είσαι;» τη ρώτησε.

Οι άλλοι σταμάτησαν, πίσω απ'την τυχοδιώχτρια, κοιτώντας τον άντρα, παραξενεμένοι. Πλάι σ'αυτόν στέκονταν δυο άλλοι, κι ο καθένας κρατούσε ένα μεγάλο σακούλι.

«Όχι και τόσο καλά,» απάντησε η Νύχτα. «Έχω μπλέξει –άσχημα,» τόνισε. Και του ψιθύρισε: «Με αιρέσεις, και τη φρουρά.

»Ξέρεις κάποιο μέρος καλό για να κρυφτούμε, εγώ κι οι φίλοι μου απο δώ;» Τους έδειξε, με μια βιαστική χειρονομία.

«Έχουμε μια αποθήκη, όπου φυλάσσουμε τα κομμάτια των Β'τούνγκαλ που σκοτώνουμε, μέχρι να τα πουλήσουμε,» αποκρίθηκε ο Ζάουλθ'λορ. «Θέλεις–»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νύχτα, προτού εκείνος τελειώσει την ερώτησή του. «Πήγαινε μας.»

«Ελάτε,» τους προέτρεψε ο κυνηγός.

Η τυχοδιώχτρια και οι υπόλοιποι ακολούθησαν αυτόν και τους φίλους του, μέσα στον κόσμο της αγοράς.

«Δε μ'αρέσει τούτο...!» μουρμούρισε, κάτω απ'την ανάσα του, ο Κάλ'μλιρβ. «Δε μ'αρέσει τούτο καθόλου...! Πού τονε ξέρουμε αυτόν τον τύπο;»

«Τον ξέρω εγώ,» του τόνισε η Νύχτα. «Με βοήθησε, όταν ήμουν μόνη, στην παραλία, νότιο-ανατολικά απο δώ.»

Άφησαν πίσω τους την αγορά, ακολουθώντας, γοργά, τους τρεις κυνηγούς Β'τούνγκαλ, και, τελικά, έφτασαν στις αποβάθρες. Εκεί, περνώντας μέσα απ'το συνωστισμό, βρέθηκαν σ'ένα πιο ήσυχο δρομάκι και σε μια αποθήκη. Ο Ζάουλθ'λορ ξεκλείδωσε και τους έκανε νόημα να μπουν. Ο μόνος που δίστασε λίγο ήταν ο Κάλ'μλιρβ, αλλά η Νύχτα τον τράβηξε μέσα. Άναψαν μια λάμπα που υπήρχε εκεί και το μέρος φωτίστηκε. Το περισσότερο ήταν άδειο, εκτός από μερικά κιβώτια, που, αναμφίβολα, περιείχαν κομμάτια των

πλοκαμοφόρων, γλοιωδών όντων τα οποία κατοικούσαν ανάμεσα στους βράχους των ακτών της Ζίρκεφ.

«Σ' ευχαριστούμε,» είπε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια στον κυνηγό φίλο της. «Θα φύγουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε.»

«Όσο θέλετε μείνετε,» αποκρίθηκε ο Ζάουλθ'λορ. «Τώρα, σας αφήνω. Μάλλον, θα περάσω, ξανά, το πρωί.»

Οι σύντροφοί του –ο Φερκ-θλολ κι ο Ισπ-ναρ– απόθεσαν τους σάκους που κουβαλούσαν στο εσωτερικό της αποθήκης και, ύστερα, έφυγαν κι οι τρεις τους.

«Μα τα Πέντε Κύματα, θα περάσουμε όλη τούτη τη βραδιά με την απορία άμα κανένας από δαύτους τους μπαγαπόντηδες θα πάει στη φρουρά να ξεράσει το μέρος όπου βρισκόμαστε!...» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ και κάθισε πάνω σ'ένα μεγάλο κιβώτιο. Έβγαλε το τσιμπούκι απ'την τουνίκα του και τ'άναψε.

«Δε θα μας προδώσουν,» είπε η Νύχτα. «Δεν είναι τέτοιου είδους άνθρωποι –δε νομίζω νάναι, τουλάχιστον...» πρόσθεσε, ανασηκώνοντας τους ώμους της.

Ο Κάλ'μλιρβ ρουθούνισε, δίχως ν'απαντήσει.

Ο Γκόρ'θλαμπ του είπε: «Σε κανένα μέρος δε θάμασταν πιο ασφαλής απ'ό,τι εδώ. Παντού υπάρχει κίνδυνος.»

Ο Κάλ'μλιρβ έγενεψε καταφατικά, σα να τον αγνοούσε και νάδινε σημασία μονάχα στην πίπα του.

«Λοιπόν, πώς με βρήκες, Φάλμαριν;» ρώτησε η Νύχτα. «Και πού κατέληξες, αφοτου διαλύθηκε η σχεδιά μας;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν εντόπισα εσάς, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου. «τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή εντόπισα, του οποίου την αύρα τα Πνεύματα, εύκολα, ξεχωρίζουν, μέσα σ'όλο τούτο τον κόσμο, και μπόρεσαν να με οδηγήσουν, άνετα, σ'αυτόν.»

»Όσο για το πού κατέληξα, μετά απ'τη διάλυση της σχεδίας μας... Ξύπνησα σε μια αμμουδιά, αρκετά μακριά απο δώ. Ταξίδεψα τρεις μέρες για νάρθω. Στο δρόμο μου αντάμωσα ένα χωριό, όπου κι αγόρασα ρούχα, γιατί αυτά που φορούσα ήταν κουρελιασμένα.

Ευτυχώς, το πουγκί μου, παραδόξως, είχε παραμείνει στη ζώνη μου. Πέρασα έναν ποταμό, μέσω μιας παλιάς, πέτρινης γέφυρας, και έφτασα σε τούτη την πόλη, όταν βράδιαζε. Και εδώ μπόρεσα να αισθανθώ τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή· οπότε, ακολούθησα τις οδηγίες των Πνευμάτων και σας βρήκα.

»Αλήθεια, πώς ονομάζεται η πόλη όπου βρισκόμαστε;»

«Γκόνμορχ τη λένε,» αποκρίθηκε ο Γκόρ'θλαμπ. «Και συ πρέπει να βρέθηκες δυτικά της, αφού μας είπες πως πέρασες ποτάμι για νάρθεις. Ήταν, αναμφίβολα, ο ποταμός Χέρλεμ.»

«Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες, κύριε,» είπε ο Φάλμαριν.

«Γκόρ'θλαμπ,» συστήθηκε εκείνος. «Κι αυτός»—έδειξε, με τον αντίχειρά του τον φίλο του—«είν'ο Κάλ'μλιρβ.» Ο ναυτικός έγενεψε προς τη μεριά του Σοφού του Κύκλου του Φτερού, πίσω απ'τον καπνό που ανέδιδε το τσιμπούκι του.

«Χαίρω πολύ, κύριοι,» είπε ο Φάλμαριν, και συστήθηκε κι ο ίδιος.

«'Κύριοι'!...» έκανε ο Κάλ'μλιρβ. «Δε χρειάζονται τέτοια, σύντροφε! Τυπικότητες!...»

«Αυτός είναι ο τρόπος μου, κύριε,» εξήγησε ο Φάλμαριν. «Εμείς, οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, σεβόμαστε όλους τους ανθρώπους.»

«Όπως νομίζεις,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ. «Πάντως στον... Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή απο δώ άκουσα να μιλάς στον ενικό...»

«Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή είναι αδελφός μου περισσότερο απ'ό,τι είναι κάθε άλλος άνθρωπος,» δήλωσε ο Φάλμαριν. «Κι οι δυο αισθανόμαστε πως δεν υπάρχει απολύτως τίποτα που να μας χωρίζει.»

Ο άντρας που παλιά ονομαζόταν Ράθμαλ έγενεψε καταφατικά, με το κεφάλι.

«Έχουμε πολλά να διδαχτούμε ο ένας απ'τον άλλο,» είπε ο Φάλμαριν. «Εκείνος πρέπει να μάθει να ελέγχει τα Πνεύματα. Εγώ πρέπει να μάθω να είμαι περισσότερο ανοιχτός σ'αυτά. Αν κι αμφιβάλλω άμα ποτέ θα φτάσω στο δικό του επίπεδο ευρείας επαφής με τα Πνεύματα...»

Ύστερα, στράφηκε στη Νύχτα. «Κυρία μου, θα μου εξηγήσετε, τώρα, τι συμβαίνει με σας και σας καταδιώκουν όλοι όσοι βρίσκονται σε τούτη την πόλη;»

«Ευχαρίστως, Φάλμαριν,» αποκρίθηκε η τυχοδιώχτρια. «Εξάλλου, για την ώρα, δεν έχουμε τίποτ'άλλο να κάνουμε...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24^ο Άσχημα Μαντάτα

Το επόμενο πρωί, ο Κάλ'μλιρβ είπε:

«Θα βγω στην πόλη, να δω τι λέγεται για τα χθεσινοβραδινά γεγονότα. Δε συμβαίνει κάθε μέρα να σκοτώνονται άντρες της φρουράς.»

Η Νύχτα και οι υπόλοιποι είχαν περάσει το βράδυ φυλώντας διπλές βάρδιες, γιατί μεγάλος φόβος κρυβόταν μέσα τους ότι ή η Αίρεση του Σκαραβαίου θα τους έβρισκε ή οι φύλακες της Γκόνμορχ.

«Είναι επικίνδυνο,» του αποκρίθηκε, απλά, η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια, έχοντας την πλάτη της ακουμπισμένη στο κιβώτιο πάνω στ'οποίο ο Φάλμαριν καθόταν.

«Θα φορέσω την κουκούλα μου και... θα το ρισκάρω,» δήλωσε ο Κάλ'μλιρβ. Μειδίασε. «Μη νομίζεις ότι είμαι τόσο ανίδεος, ώστε να μη μπορώ να κρυφτώ, για λίγο· έχω περάσει αρκετά στη ζωή μου, κοπελιά.»

«Αυτό, θα όφειλα να ομολογήσω, ότι φαίνεται απ'τον τρόπο σου, φίλε μου,» είπε, καλοπροαίρετα, η Νύχτα, γνέφοντας καταφατικά. «Καλή τύχη.»

«Ναι... Καλή τύχη, μα τα Πέντε Κύματα. Μάλλον, θα τη χρειαστώ. Αν κι ελπίζω πως όχι.» Άνοιξε ελάχιστα την πόρτα της αποθήκης και

κοίταζε έξω, από τη χαραμάδα. Όταν δεν περνούσε κανείς, βγήκε, κλείνοντας, βιαστικά, πίσω του και φορώντας την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι.

Ο Γκόρ'θλαμπ παρατήρησε το ανήσυχο βλέμμα στο πρόσωπο της Νύχτας. «Μη σε νοιάζει γι'αυτόν τον παλιομπαγαπόντη,» της είπε. «Θα τα καταφέρει. Έχει δει πολλές περιπέτειες, κι έχει κατορθώσει να επιβιώσει ακόμα και στις πιο αντίξοες συνθήκες. Εξάλλου, ξέρει αρκετά καλά τη Γκόνμορχ. Είναι σκληρό σκυλόψαρο.»

«Φάλμαριν.» Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στράφηκε στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού. Η ράχη του –που είχε χτυπηθεί απ'το μαχαίρι του φονιά της Αίρεσης του Σκαραβαίου– τον πονούσε ιδιαίτερα σήμερα, μετά απ'το τρεχαλητό, χτες βράδυ. «Γιατί δεν προσπαθούμε να εντοπίσουμε πού βρίσκονται οι υπόλοιποι;»

«Πιστεύεις, καλέ μου φίλε ότι δεν προσπάθησα;» έθεσε το ερώτημα εκείνος.

«Και τι έγινε;» ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Φάλμαριν κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω, ακριβώς... Τα Πνεύματα... Ίσως να μη μπορούσαν να τους βρουν λόγω του υπερβολικά μεγάλου αριθμού ανθρώπων οι οποίοι είναι συγκεντρωμένοι σε τούτη την πόλη –αν υποθέσουμε ότι οι άλλοι βρίσκονται εδώ... Όμως πρέπει νάναι κάτι παραπάνω απ'αυτό. Τα Πνεύματα, γενικώς, είναι... ανήσυχα.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έγενεψε καταφατικά. «Ναι, ξέρω τι εννοείς. Κι εγώ το έχω αισθανθεί. Μάλλον, το αισθάνομαι από τότε που ξύπνησα στην παραλία, προτού μπλέξω με την Αίρεση του Σκαραβαίου. Είναι σαν... Μου μιλούν με γρίφους, κατ'αρχήν –όπως πάντα, άλλωστε. Με προειδοποιούν για κάποιον... κάποιον που έρχεται. Ή, ίσως, για δύο που έρχονται. Γιατί έλεγαν ότι ο ένας με έψαχνε. Και με βρήκε –αυτός ήσουν εσύ, Φάλμαριν. Ο άλλος...» Κούνησε το κεφάλι του. «Είμαι μπερδεμένος.» Έμοιαζε σχεδόν θυμωμένος. «Δε με παρατάνε ποτέ ήσυχο!»

«Με συγχωρείς που επεμβαίνω, σύντροφε,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ, «αλλά γιατί δε σταματάς να τους δίνεις σημασία, αφού σ' ενοχλούν;»

«Δεν... δεν είναι τόσο απλό!» αποκρίθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, στρεφόμενος, απότομα, προς το μέρος του. Ύστερα, η όψη του μαλάκωσε, καταλαβαίνοντας ότι ο ναυτικός δεν του έφταιγε σε τίποτα. «Είναι σαν ένα σμήνος εντόμων να βρίσκεται, συνεχώς, γύρω σου, και όσο κι αν προσπαθείς να τα διώξεις, εκείνα, πάλι, έρχονται και ζουζουνίζουν πάνω απ' το κεφάλι σου.»

«Καλά, ό,τι πεις...» αποκρίθηκε ο Γκόρ'θλαμπ. «Εγώ, βέβαια, δεν κατανοώ αυτά τα πράματα. Ποτέ μου δεν τα κατανοούσα· ας τ' αφήσουμε, οπότε, καλύτερα...»

«Κάτι παράξενο συμβαίνει στον κόσμο των Πνευμάτων,» είπε ο Φάλμαριν στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, σαν η προηγούμενή τους κουβέντα να μην είχε διακοπεί καθόλου απ' τον ναυτικό με το ξυρισμένο κεφάλι. «Και φοβάμαι πως ξέρω τι.»

«Τι;» ρώτησε εκείνος.

«Ας περιμένουμε,» πρότεινε ο Φάλμαριν.

«Τι να περιμένουμε;»

«Νομίζω πως γνωρίζω... ποιος είν' αυτός ο άλλος που έρχεται. Αλλά, ας περιμένουμε, φίλε μου, ας περιμένουμε...»

«Φάλμαριν,» είπε η Νύχτα, «αν πρόκειται για κάτι σημαντικό, καλύτερα να μας μιλήσεις ανοιχτά.»

«Αν, όντως, είναι σημαντικό, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, «μην αμφιβάλλετε διόλου πως θα το μάθουμε – εμείς και όλος ο Άρμπεναρκ, φοβάμαι...»

Η Νύχτα και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τον κοίταξαν, παραξενεμένοι· το ίδιο κι ο Γκόρ'θλαμπ.

** ** *

Ο Κάλ'μλιρβ γύρισε το μεσημέρι, σαν κυνηγημένος. Έβγαλε την κουκούλα του, βαριανασαίνοντας.

«Τι έτρεξε;» ρώτησε, αμέσως, η Νύχτα. «Μη μου πεις ότι—»

«Θα μπορούσα να ορκιστώ πως, καθώς έφευγα απ' την αγορά, δυο τύποι μ' ακολουθούσαν,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά...» Πήρε το φλασκί του στο χέρι και ήπια μια μεγάλη γουλιά νερό. «Πιστεύω να μ' έχασαν, μέσα στα στενά. Πιστεύω...»

Κάθισε σ' ένα κιβώτιο, απέναντι απ' τον Φάλμαριν. «Και... έχω νέα. Το εννοώ —νέα. Θα νομίζετε ότι σας λέγω ψέματα.»

«Τι είναι, Κάλ'μλιρβ;» σήκωσε ένα του φρύδι του Γκόρ'θλαμπ.

«Πράγματι, μας κέντρισες το ενδιαφέρον,» παραδέχτηκε η Νύχτα. Κι έριξε μια ματιά στο Φάλμαριν και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Ο πρώτος φαινόταν να έχει το βλέμμα του καρφωμένο στον ναυτικό με την πορφυρή κορδέλα στο κεφάλι, αλλά ήταν ένα σκοτεινό βλέμμα (το γιατί η τυχοδιώχτρια δε μπορούσε να το προσδιορίσει, ακόμα...)· ο δεύτερος έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον ν' ακούσει τα λόγια του Κάλ'μλιρβ —ή, μήπως, όπως πάντα, ήταν αφηρημένος απ' όσα του ψιθύριζαν τα Πνεύματα;...

Ο θαλασσόλυκος άναψε την πίπα του και πήρε μια τζούρα, προτού μιλήσει: «Λοιπόν. Λένε —και ακόμα κι εγώ τ' αμφισβητώ, που τα ίδια μου τ' αφτιά τ' ακούσανε— ότι ένας τεράστιος —ψέματα, απέραντος— στρατός Μαγκραθμέλιων προελαύνει από τα σύνορα της Μάγκραθμελ προς τα δω. Φέρεται πως έχει κάψει κάμποσα χωριά στο διάβα του. Και έχει κομματιάσει ένα συνοριακό φρούριο.» Εδώ τους κοίταξε όλους, έναν-έναν, επίμονα, και πρόσθεσε: «Επίσης, μουντουρίζουν ότι ένας πανίσχυρος μάγος είναι μαζί με το στρατό. Καλεί, λένε, φωτιά απ' τα ουράνια, προκαλεί σεισμό, κοιτά τους ανθρώπους και λιώνουν, σαν το κερί!...» Κούνησε το κεφάλι του. «Αα... αυτά, βέβαια—»

«Είν' αλήθεια· μην τα αμφισβητείτε, κύριε,» τόνισε ο Φάλμαριν, και όλοι στράφηκαν στο μέρος του, απορώντας πώς ήξερε. «Είναι αυτό που φοβόμουν. Ο Μάργκανθελ.»

«Ο Μάργκανθελ;» έκανε η Νύχτα. «Ο... μισός-Θεός που βγήκε απ' τη διαβολική μηχανή των δαιμονοανθρώπων;»

«Ο ίδιος,» απάντησε ο Φάλμαριν, δίχως ν'αλλάξει η βεβαιότητα στη φωνή του. Στράφηκε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Γιαυτό τα Πνεύματα είναι τόσο ανήσυχα, φίλε μου. Τα Πνεύματα είναι κατακερματισμένοι Θεοί, και, τώρα, που, πάλι, ένας Θεός βρίσκεται στον Άρμπεναρκ –έστω *μισός-Θεός*–, το νιώθουν· το νιώθουν και φοβούνται – τρέμουν τούτη την τρομερή επιστροφή.»

«Φάλμαριν, όπως μιλάς, σημαίνει πως πρέπει ν'ανησυχήσουμε κι εμείς,» είπε η Νύχτα.

«Πρέπει ν'ανησυχήσουμε *πολύ*, κυρία μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και να ειδοποιήσουμε όσους μπορούν να μας βοηθήσουν –να βοηθήσουν τον ίδιο τον κόσμο μας. Υπάρχει ανάγκη άμεση να συνομιλήσω με τον Κύριο του Πύργου του Φτερού και τους υπόλοιπους Σοφούς. Και πρέπει να μάθουν τι συμβαίνει και ο Βασιλιάς Βένγκριλ του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού, Αάνθα –και όλοι οι άρχοντες του Άρμπεναρκ πρέπει να μάθουν και να προπαρασκευαστούν για άμυνα, γιατί έναν μισό-Θεό δε δύνονται να βλάψουν· είναι πάνω απ'τις δυνάμεις τους.»

Τα λόγια του είχαν τρομοκρατήσει τους ανθρώπους που βρίσκονταν μαζί του, στην αποθήκη.

«Τι να κάνουμε, πρώτα, Φάλμαριν;» ρώτησε η Νύχτα.

«Πρώτα...» Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού φάνηκε να σκέπτεται. «Πρώτα, θα περιμένουμε αυτή τη Συντεχνία της Σκιάς να μας πει που είναι οι φίλοι μας, κυρία μου. Ύστερα, πρέπει να επιστρέψουμε στο Βασίλειο του Ωκεανού και στο Σαραόλν. Και καλύτερα και η Βασίλισσά σας εδώ, η Ταρμαρία, να ειδοποιηθεί, κύριοι Κάλ'μλιρβ και Γκόρ'θλαμπ.»

Ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα στα μαλλιά συνοφρυώθηκε πίσω απ'τον καπνό της πίπας του. «Μήπως, λες ότι εμείς πρέπει να πάμε να την ειδοποιήσουμε –εγώ κι ο Γκόρ'θλαμπ;»

«Αυτό ακριβώς προτείνω, κύριε,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Μα τα Πέντε Κύματα,» έφτυσε ο Κάλ'μλιρβ. «Αυτή η δουλειά δεν είναι για μας... είναι δουλειά μαντατοφόρου!»

«Δε θα σας το ζητούσα, κύριοι, εάν η ανάγκη δεν ήταν μεγάλη,» τόνισε ο Φάλμαριν. «Αλλά είναι μεγάλη –πολύ μεγάλη. Αν γίνει έστω κι ένα λάθος, τρέμω να το πω, μα ο Άρμπεναρκ μπορεί να καταστραφεί...»

«Χα!» γέλασε ο Κάλ'μλιρβ. «Σιγά μη καταστραφεί ολάκερος ο κόσμος από έναν μισό-Θεό! Ή, μήπως...;» Φάνηκε να χάνει τα λόγια του.

«Δε γνωρίζετε, κύριε, πως η Βασίλισσα τούτου του τόπου φυλάει τον Κρύσταλλο στο παλάτι της; Και δεν ξέρετε πως ο εν λόγω Κρύσταλλος είναι ένα από τα Στηρίγματα Ισχύος του Άρμπεναρκ; Αν μετακινηθεί απ'το Κέντρο Σταθερότητας όπου βρίσκεται, τότε, η Νότια Γη θα αφανιστεί· θα ερημώσει, σύμφωνα με τους θρύλους. Η άμμος των ερήμων θα σηκωθεί, σαν κύμα θανάτου, και θα καταπιεί τα χτίρια, θα καταπιεί τις ζούγκλες, τους δρόμους, τα ζώα, τους ανθρώπους –τα πάντα.»

Ένα ρίγος τούς διαπέρασε όλους.

Η πίπα κόντευε να πέσει απ'τα χείλη του Κάλ'μλιρβ.

«Και επιθυμείτε ν'ακούσετε το χειρότερο, κύριε;» είπε ο Φάλμαριν. Προτού προλάβει ο ναυτικός ν'αποκριθεί, συνέχισε: «Ένας μισός-Θεός μπορεί να περάσει μέσ'απ'τα τείχη του παλατιού της Βασίλισσας Ταρμαρία και να φτάσει στον Κρύσταλλο, για να τον πάρει απ'το Κέντρο Σταθερότητας. Έτσι, η Νότια Γη θα χαθεί. Κι ακόμα κι αν δε μπορεί να διαπεράσει τα προστατευτικά ξόρκια που έχουν υφανθεί εκεί –πράγμα που υποπτεύομαι ότι αληθεύει, αλλιώς ήδη θα είχαμε όλοι αφανιστεί–, θα φέρει τις ορδές των Μαγκραθμέλιων απ'τη Μάγκραθμελ της Νότιας Γης και θα πνίξει τη Ζίρκεφ στο αίμα, ώσπου να φτάσει στο στόχο του.

»Και, αφότου επιτελεστεί αυτό, θα επιδιώξει να ολοκληρώσει το... έργο του. Θα γυρέψει να βουλιάξει τα νησιά του Βασιλείου του Ωκεανού, θρυμματίζοντας το Πορφυρό Κοχύλι μέσα στις γροθιές του· και θα επιχειρήσει να τσακίσει το Φτερό του Φοίνικα στο Σαραόλν, για να πεθάνει και η Βόρεια Γη.

»Κατανοείτε, τώρα, τον κίνδυνο; Όλοι σας;» Τα μάτια του Φάλμαριν τούς κοίταζαν, ερευνητικά, λες και τρυπούσαν την ψυχή τους.

«Θα... θα πάμε στη Βασίλισσα Ταρμαρία,» υποσχέθηκε ο Κάλ'μλιρβ. Και ο Γκόρ'θλαμπ έγεννε καταφατικά· η όψη του ήταν σαφώς πιο ήρεμη απ' αυτή του φίλου του.

Ο Φάλμαριν πήρε μια βαθιά ανάσα και φάνηκε κι εκείνος να ηρεμεί. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τού έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα, μα ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν του το επέστρεψε.

** ** *

Πάνω που, το απόγευμα, η Νύχτα είχε αρχίσει ν'απελπίζεται, σχετικά με τη Συντεχνία της Σκιάς και τους φίλους της, ένας ελαφρός χτύπος ακούστηκε στην πόρτα της αποθήκης.

Ο Γκόρ'θλαμπ πετάχτηκε όρθιος, ξεθηκαρώνοντας το γιαταγάνι του. Ο Κάλ'μλιρβ τράβηξε ένα ξιφίδιο. Ο Φάλμαριν σήκωσε το βλέμμα του, που, πριν λίγο, το είχε καρφωμένο στο πάτωμα, σα να βρισκόταν σε διαλογισμό. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή φάνηκε να ξυπνά από κάποιο όραμα και να στρέφεται προς τη μεριά απ' όπου ήρθε ο ήχος.

Η Νύχτα ζύγωσε τη θύρα, τραβώντας το όπλο της, μέσα απ' την τουνίκα. Ήλπιζε να ήταν άτομο της Συντεχνίας· φοβόταν ότι μπορεί να ήταν της Αίρεσης του Σκαραβαίου, ή της φρουράς...

«Ποιος είναι;»

«Χρέος Σκιάς,» αποκρίθηκε μια σιγανή, γυναικεία φωνή.

Η Νύχτα άνοιξε, μια χαραμάδα μόνο. Κοίταξε έξω, με το ένα μάτι. Αντίκρισε ένα πρόσωπο μέσα σε μαύρη κουκούλα. Ήταν η ξανθιά γυναίκα με την οποία είχε μιλήσει στο εγκαταλειμμένο σιδηρουργείο.

Επιτέλους! συλλογίστηκε η τυχοδιώχτρια. Και άνοιξε την πόρτα, τώρα αρκετά για να μπει η απεσταλμένη της Συντεχνίας της Σκιάς.

«Τι νέα μου φέρνεις;» ρώτησε η Νύχτα.

«Ο ένας είναι ήδη μαζί σου, βλέπω,» παρατήρησε η γυναίκα, στρεφόμενη στο Φάλμαριν, που δεν έκανε καμία κίνηση προς το μέρος της, ούτε μίλησε.

«Οι άλλοι;» Η έκφραση της Νύχτας ήταν γεμάτη προσμονή. Πού βρισκόταν ο Άνεμος;

«Οι δύο γυναίκες –η Ερία και η Μάνζρα– είναι εδώ, στην Γκόνμορχ,» την πληροφόρησε η απεσταλμένη της Συντεχνίας της Σκιάς, «στο πανδοχείο που ονομάζεται ‘Οι Δύο Γύροι’.»

«Στους Δύο Γύρους πήγαν;» απόρησε ο Κάλ’μλιρβ. «Αυτό είναι ένα απ’τα πιο κακόφημα και βρομερά μέρη στην πόλη...!»

Η ξανθιά γυναίκα έγενεψε καταφατικά.

«Ο Άνεμος;» Ο λαιμός της Νύχτας είχε κολλήσει, και με δυσκολία είτε το όνομα του αγαπημένου της.

«Πολύ φοβάμαι ότι πάρθηκε από σκλαβεμπόρους,» αποκρίθηκε η γυναίκα της Συντεχνίας.

«Από σκλαβεμπόρους;» απόρησε η Νύχτα, γουρλώνοντας τα μάτια της.

«Ναι,» είπε εκείνη. «Και το χειρότερο, για σένα, είναι πως τον πηγαίνουν στον Πύργο του Φιδιού, όπου κρατούνται πολλοί δούλοι.»

«Πού είναι ο Πύργος του Φιδιού;» απαίτησε, πάραυτα, η Νύχτα, έτοιμη να τρέξει εκεί, όπου κι αν ήταν –και ό,τι κι αν ήταν– αυτό το μέρος.

Η γυναίκα μειδίασε. «Είναι φανερό πως δεν είσαι απ’τη Ζίρκεφ. Όμως»–στράφηκε στον Κάλ’μλιρβ–«ο φίλος σου απο δώ θα ξέρει.»

Εκείνος έγενεψε καταφατικά, λιγάκι χλομός στο πρόσωπο.

«Ο Καπετάν Κλέντριν πού είναι;» ρώτησε η Νύχτα.

Η ξανθιά γυναίκα σήκωσε τους ώμους. «Αυτός είναι ο μόνος για τον οποίο δεν μάθαμε τίποτα. Δεν πρέπει νάναι εδώ κόντα.

»Τώρα,» είπε, ανοίγοντας την πόρτα της αποθήκης, «φεύγω, και να ξέρεις πως μας οφείλεις ένα Χρέος Σκιάς –δε θα το ξεχάσουμε.

Επίσης, φυλάτε τα νώτα σας –όλοι. Πολλοί σας καταδιώκουν, αν δεν απατώμαι.» Και έκλεισε τη θύρα, βγαίνοντας.

«Στάσου!» Η Νύχτα την ξανάνοιξε και κοίταξε στο σοκάκι. Μα η απεσταλμένη της Συντεχνίας της Σκιάς δεν ήταν πουθενά. Ένα αεράκι πέρασε το οποίο πάγωσε τη ράχη της τυχοδιώχτριας, που μπήκε, πάλι, στην αποθήκη, σφαλίζοντας την πόρτα.

«Κάλ'μλιρβ, πού είναι ο Πύργος του Φιδιού;» ρώτησε, δίχως δισταγμό.

«Κοπελιά, δε θες να πας εκεί –πίστεψέ με,» την έδειξε με το δάχτυλό του εκείνος, ενώ στο ίδιο χέρι βαστούσε την αναμμένη πίπα του.

«Πες μου, Κάλ'μλιρβ!» σφύριξε η Νύχτα.

«Ας αρχίσουμε απ'τα βασικά: τι είναι ο Πύργος του Φιδιού.» Ο ναυτικός αναστέναξε. «Είναι, λοιπόν, το κεντρικό μέρος λατρείας της Αίρεσης του Φιδιού. Και μια που είσαι ήδη μπλεγμένη με την Αίρεση του Σκαραβαίου σκέφτεσαι ότι θάταν ωραία να μπλεχτείς και με την Αίρεση του Φιδιού, ε, κοπελιά;»

«Δεν έχω κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Λίγο πιο βαθιά στην κινούμενη άμμο, όπως θάλεγες και συ, Κάλ'μλιρβ,» μειδίασε.

Ο ναυτικός έσφιξε τα δόντια πάνω στο τσιμπούκι του. «Γrrr! Θα τη σκοτώσω!» δήλωσε στους άλλους. Ύστερα, την κοίταξε αυστηρά. «Μην περιμένεις, πάντως, νάρθω, πάλι, μαζί σου!»

«Μα, εσύ θάχεις, ούτως ή άλλως, άλλη δουλειά,» του θύμισε η Νύχτα: «να ειδοποιήσεις τη Βασίλισσα Ταρμαρία. Το ξέχασες;»

«Σωστά, σωστά,» παραδέχτηκε ο Κάλ'μλιρβ, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια του.

«Κατ'αρχήν, νομίζω πως είναι πρόπον να πάμε να βρούμε τις κυρίες Ερία και Μάνζρα,» είπε ο Φάλμαριν. «Δε νομίζετε;»

Η Νύχτα έγενε καταφατικά. «Ναι. Και, ύστερα, θα πάμε όλοι μαζί για τον Άνεμο;»

Τα χείλη του Φάλμαριν σφίχτηκαν ανάμεσα στα γένια του. «Δυστυχώς, εγώ πρέπει να φύγω, το γρηγορότερο δυνατό, για το Βασίλειο του Ωκεανού,» δήλωσε. «Κι απο κεί, για το Σαραόλν.»

«Μα, ο Άνεμος...;» διαμαρτυρήθηκε η Νύχτα.

«Λυπάμαι, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Κι εγώ ανησυχώ για κείνον. Όμως χρήζει, πρώτα, να κοιτάξω τι είναι σημαντικότερο για τον Αρμπεναρκ. Και αυτό είναι να ειδοποιηθούν η Βασίλισσα Αάνθα και ο Βασιλιάς Βένγκριλ.»

Η Νύχτα έγνεψε. «Εντάξει. Καταλαβαίνω. Τώρα, όμως, πάμε να βρούμε την Ερία και τη Μάνζρα;»

«Σαφώς,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, καθώς σηκωνόταν όρθιος.

«Μπορεί εκείνες να γνωρίζουν πού είναι κι ο Καπετάν Κλέντριν...» υπέθεσε η Νύχτα.

«Χωρίς να θέλω να σ'απογοητέψω, κοπελιά, αλλά, αφού η Συντεχνία της Σκιάς δεν τονε βρήκε, ο τύπος είναι μακαρίτης,» της είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Μα, ίσως να μη βγήκε σε τούτες τις ακτές, κοντά στη Γκόνμορχ,» τόνισε η Νύχτα.

«Ίσως,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ, όμως η αμφιβολία ήταν πεντακάθαρη στη φωνή του. «Ίσως...»

»Πάμε, όμως, τώρα –και με προσοχή, ε! Πολύ φοβάμαι τους καταραμένους φύλακες της πόλης και τους διαόλους της Αίρεσης του Σκαραβαίου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25^ο

Ο Βασιληάς Βένγκριλ στην Θέρληχ

Το πλοίο του Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν έπλεε προς το μεγάλο λιμάνι της Θέρληχ, πρωτεύουσας του Βασιλείου του Ωκεανού, ενώ οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ ολοκλήρωναν τους κύκλους τους και χάνονταν στον ορίζοντα, ανατολικά και δυτικά. Ο ίδιος ο μονάρχης στεκόταν στην πλώρη του πλεούμενου, με τον πορφυρό, αρχοντικό μανδύα να κυματίζει πίσω του, καθώς ήταν ντυμένος με επίσημα ρούχα: ένα χρυσοποίκιλτο πουκάμισο, ένα γιλέκο, στολισμένο με ασήμι, ψηλές, μαύρες μπότες, και μαύρο παντελόνι, δεμένο στη μέση με μια φαρδιά, πέτσινη ζώνη, που στην αγκράφα της ήταν λαξευμένο το έμβλημα του Σαραόλν: το Φτερό του Φοίνικα, και εκατέρωθεν αυτού δύο λιγνά ξίφη, στραμμένα ανάποδα. Στο πλευρό του Βασιληά Βένγκριλ κρεμόταν το σπαθί που είχε μαγέψει γι' αυτόν η μάγισσα Χόλκραδ, τοποθετώντας ένα ρουμπίνι στο σημείο που η λαβή του συναντούσε τη λεπίδα· το παράξενο κόσμημα υποτίθεται πως θα προστάτευε το μονάρχη από τραύματα στις μάχες, Αλλά εκείνος ποτέ δεν κατάλαβε αν κάτι τέτοιο, τελικά, αλήθευε...

Καθώς το καράβι του πλησίαζε τη Θέρληχ, το μυαλό του Βένγκριλ πήγαινε στο επείγον μήνυμα που του είχε στείλει η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού. Μέσα σ' αυτό έγραφε πως γνώριζε τι ήταν εκείνο που απειλούσε και των δύο τα βασίλεια, και ο Βασιληάς του Σαραόλν ήταν ανυπόμονος να μάθει για τούτο το τρομερό κακό· γιατί πολλά αλλόκοτα, μυστηριώδη και διαβολικά πράγματα συνέβαιναν, τον τελευταίο καιρό: οι Μαγκραθμέλιοι είχαν αρχίσει να συνάζονται στα δυτικά σύνορα του Σαραόλν· τα πλοία χάνονταν, δίχως καμια εξήγηση, στον Ωκεανό· δαιμονάνθρωποι κρύβονταν εντός του Βασιλείου, και, μάλιστα, παραλίγο να σκοτώσουν την ίδια

του την κόρη, την Έρμελ· η όλη ιστορία με τον προδότη μέσα στο παλάτι και με τους κατασκόπους απ' το Άργκανθικ· και, τέλος, είχε μάθει απ' την Αάνθα –μέσω της επιστολής της– πως η ομάδα της Ερία είχαν χαθεί στα δυτικά νερά του Ωκεανού...

Ο Βασιλιάς Βένγκριλ του Σαραόλν έσφιξε τις γροθιές και σούφρωσε τα φρύδια του, αποφασιστικά. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που συνέβαινε θα το εμπόδιζε απ' το να εξαπλωθεί περισσότερο!

«Φαίνεται πως θάχουμε υποδοχή, Μεγαλειότατε.»

Ο Βένγκριλ στράφηκε δίπλα του, για να δει τον Κόλμιχ, τον Διοικητή των *Χρυσών Σπαθιών*, τον οποίο είχε πάρει μαζί του σε τούτο το ταξίδι, καθώς και είκοσι πάνοπλους άντρες, που, φυσικά, κι εκείνοι ανήκαν στο τάγμα των *Χρυσών Σπαθιών*, το οποίο αποτελούσε τη βασιλική φρουρά.

Ο Κόλμιχ έδειξε, με το γαντοφορεμένο χέρι του, ευθεία. Ο Βασιλιάς έστρεψε το βλέμμα του κι αντίκρισε ιπποκαμποκαβαλάρηδες νάρχονται, τους οποίους πριν δεν είχε προσέξει –τόσο απορροφημένος στις σκέψεις του ήταν.

«Ναι,» αποκρίθηκε στον διοικητή, γνέφοντας καταφατικά.

Σε λίγο, οι ιπποκαμποκαβαλάρηδες ήταν κοντά τους, και ο προπορευόμενος χαιρέτησε, στρατιωτικά, τον Βένγκριλ και τον Κόλμιχ:

«Χαίρετε, ευγενικοί άρχοντες του Σαραόλν!» είπε, υψώνοντας τη γροθιά του. «Ονομάζομαι Χάλτερκ και είμαι διοικητής του δέκατου τάγματος της βασιλικής φρουράς της Βασίλισσας Αάνθα του Βασιλείου του Ωκεανού. Με ποιους έχω την τιμή να μιλά;»

«Είμαι ο Βασιλιάς Βένγκριλ του Σαραόλν,» αποκρίθηκε ο καστανός άντρας, με τα μακριά μαλλιά, το μούσι και τα σμαραγδένια μάτια, που σ' έκαναν να μην αμφιβάλεις διόλου για τα λόγια του. «Και ο κύριος απο δώ είναι ο Διοικητής του τάγματος των *Χρυσών Σπαθιών*, της προσωπικής μου φρουράς.»

Ο Χάλτερκ έκανε μια βαθιά υπόκλιση, στεκόμενος στους αναβατήρες του ιππόκαμπού του. «Χαίρετε, Μεγάλε Βασιλιά

Βένγκριλ του Σαραόλν και Διοικητά του τάγματος των *Χρυσών Σπαθιών*.

»Μεγάλη θλίψη έχει πέσει στο Βασίλειό μας, αλλά θα σας οδηγήσω στο παλάτι. Παρακαλώ, ακολουθήστε μας.»

Και οι ιπποκαμποκαβαλάρηδες ξεκίνησαν να πηγαίνουν προς το λιμάνι της πρωτεύουσας του Ωκεανού, ενώ το καράβι απ'το Σαραόλν ερχόταν πίσω τους.

«Τι λες να εννοούσε, Κόλμιχ;» ρώτησε, παραξευεμένος, ο Βένγκριλ.

«Δεν τολμώ να μαντέψω, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε, μουντά, εκείνος· «όχι μ' όλα όσα συμβαίνουν, τον τελευταίο καιρό...»

Οι ιπποκαμποκαβαλάρηδες τούς οδήγησαν στο λιμάνι της Θέρλινχ, όπου μια στρατιωτική πομπή ήταν έτοιμη γι' αυτούς: πολεμιστές με κοντάρια, και κοραλλένιες ασπίδες και πανοπλίες. Ο Βένγκριλ, ο Κόλμιχ και οι άντρες των *Χρυσών Σπαθιών* προχώρησαν μαζί τους σ' έναν μεγάλο δρόμο της πόλης.

Καθ' οδόν, ο Βασιλιάς του Σαραόλν ρώτησε τον Χάλτερκ:

«Τι εννοούσες πριν, όταν έλεγες πως μεγάλη θλίψη έχει πέσει στο Βασίλειο του Ωκεανού;»

Εκείνος φάνηκε να δυσανασχετεί, προτού μιλήσει: «Νομίζω, Μεγαλειότατε, πως θα ήταν καλύτερα να μάθετε γι' αυτό το θέμα στην αίθουσα του θρόνου...»

«Δεν καταλαβαίνω,» κούνησε το κεφάλι του ο Βένγκριλ. Είχε αργήσει τόσο να έρθει που κάτι τρομερά κακό είχε συμβεί εδώ;

«Λίγη υπομονή, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Χάλτερκ. «Θα σας πληροφορήσουν.»

»Η αλήθεια είναι πως εγώ θα σας έλεγα, αμέσως, όμως έχω άλλες διαταγές...»

Ο Βένγκριλ δε μίλησε· μονάχα έριξε ένα βλέμμα στον Κόλμιχ, που μια προβληματισμένη όψη είχε παρουσιαστεί στο πρόσωπό του.

Γρήγορα, οι πολεμιστές του Βασιλείου του Ωκεανού τούς πέρασαν απ' τον κήπο του παλατιού, μαζί με την εικοσαμελή φρουρά τους, και

τους πήγαν στη μεγάλη βασιλική αίθουσα, όπου στο θρόνο δεν καθόταν η Βασίλισσα Αάνθα, όπως περίμενε ο μονάρχης του Σαραόλν, παρά ένας άντρας. Ήταν ντυμένος αρχοντικά, με πορφυρό μανδύα, λευκό χιτώνα με χρυσά στολίσματα και μαύρες μπότες· τα μαλλιά του ήταν ξανθά και χύνονταν στους ώμους του· στα δάχτυλά και στο λαιμό του φορούσε κοσμήματα. Στα μάτια του έδειχνε να υπάρχει λύπη.

Σ'ένα τραπέζι παραδίπλα ήταν τρεις άντρες και δυο γυναίκες –σύμβουλοι του Βασιλείου, υπέθετε ο Βένγκριλ. Και κοντά στη μια απ'τις δυο γυναίκες –που ήταν καστανή και τα δεμένα αλογοουρά μαλλιά της έπεφταν ως τη μέση της– στεκόταν ο Φέρντεχ, τον οποίο ο Βασιληάς του Σαραόλν είχε στείλει, μαζί με την ομάδα της Ερία, για να μάθει για τα πλοία που χάνονταν στα δυτικά νερά του Ωκεανού (τι έκανε εδώ;).

«Βασιληά Βένγκριλ,» είπε ο ξανθός άντρας στο θρόνο, καθώς σηκωνόταν όρθιος και ζύγωνε το μονάρχη, με αργά, κουρασμένα βήματα. «Είναι φανερό πως δεν περίμενες να με δεις να κάθομαι εκεί όπου θάπρεπε να κάθεται η όμορφή μας Βασίλισσα· αλλά, πίστεψέ με, ούτε εγώ θέλω να κάθομαι εδώ.» Πρότεινε το χέρι του. «Είμαι ο Κράντμον, σύζυγος της Αάνθα και τωρινός Βασιληάς του Βασιλείου του Ωκεανού.»

Ο Βένγκριλ αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του, συνοφρυωμένος. «Τι συνέβη στη Βασίλισσα Αάνθα; Πού είναι;»

Ο Κράντμον αναστέναξε. «Βασιληά μου... Χάθηκε· εξαφανίστηκε! Δε γνωρίζω πώς έγινε, αλλά τη μια στιγμή ήταν στο δωμάτιό μας και την άλλη όχι. Πολύ φοβάμαι πως οι δαιμονάνθρωποι ευθύνονται γ'αυτό. Αλλά τι φέρνει εσένα εδώ;»

Ο Βένγκριλ μόνο τούτα δεν περίμενε ν'ακούσει, φθάνοντας στην πρωτεύουσα του Βασιλείου του Ωκεανού. Είχε έρθει στη Θέρληχ όσο πιο γρήγορα μπορούσε, δίχως καν να σταματήσει σ'άλλα λιμάνια, και, παρ'όλ'αυτά, δεν πρόλαβε το κακό... Ένα μελανό πέπλο τύλιξε, σφιχτά, την ψυχή του.

«Πήρα ένα μήνυμα απ' την Αάνθα,» εξήγησε. «Μου ζητούσε να τη συναντήσω, γιατί πίστευε πως είχε μάθει τι είν' εκείνο που απειλεί τα βασίλεια και των δυο μας.»

«Δε θυμάμαι ποτέ η Βασίλισσα Αάνθα να έστειλε τέτοιο μήνυμα,» είπε, συνοφρυωμένος, ο Φέρντεχ. «Και με συγχωρείτε που παρεμβαίνω, Μεγαλειότατοι,» πρόσθεσε, χάριν ευγενείας.

«Ούτε εγώ το θυμάμαι,» έγνεψε καταφατικά ο Κράντμον, κοιτώντας (δήθεν) απορημένος μια τον Φέρντεχ και μια τον Βένγκριλ. *Και είναι φυσικό, ηλίθιοι*, σκέφτηκε. *Αφού ο Πόνκιμ το έγραψε*. Και γέλασε εντός του.

«Τότε, ποιος;...» παραξενεύτηκε ο μονάρχης του Σαραόλν.

Ο Φέρντεχ πήγε να μιλήσει, αλλά ο Κράντμον τον πρόλαβε:

«Θα θέλατε να ξεκουραστείτε, Βασιλιά μου; Σίγουρα, θα είστε κουρασμένος απ' το ταξίδι σας...»

«Είμαι,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Όμως δεν ήρθα για να ξεκουραστώ· ήρθα για να συζητήσω με τη Βασίλισσα Αάνθα, σχετικά με το κακό που απειλεί τα βασίλειά μας, που να πάρει!»

«Αν μου επιτρέπετε, Μεγαλειότατε,» παρενέβη, πάλι, ο Φέρντεχ, «η Βασίλισσα Αάνθα δε νομίζω πως γνώριζε κάτι συγκεκριμένο για το κακό που μας απειλεί· το μόνο που γνώριζε ήταν ότι Μαγκραθμέλιοι έχουν συγκεντρωθεί στο Βασίλειο του Ωκεανού, και σας έστειλε μήνυμα, σχετικά μ' αυτό το θέμα, όπου μέσα ανέφερε και την απόπειρα δολοφονίας της Ερία από δαύτους—»

«Πώς είπες!» εξεπλάγη ο Βένγκριλ. «Την απόπειρα δολοφονίας της Ερία;»

«Ναι, Βασιλιά μου... Δε λάβατε το γράμμα;» απόρησε ο Φέρντεχ. Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι· ποτέ δεν έλαβα τέτοιο γράμμα... Μόνο ένα έλαβα από τη Βασίλισσα Αάνθα —στο οποίο μου έλεγε ότι επιθυμεί να συζητήσουμε για το κακό που απειλεί τα βασίλειά μας.»

Ο Κράντμον και ο Φέρντεχ αλληλοκοιτάχτηκαν, ο δεύτερος με πραγματικά απορημένη έκφραση στο πρόσωπό του, ενώ ο πρώτος με προσποιητή.

«Μεγαλειότατε, νομίζω πως πρέπει να μιλήσουμε,» εξέφρασε τη γνώμη του ο απεσταλμένος του μονάρχη του Σαραόλν.

«Κι εγώ ακριβώς την ίδια γνώμη έχω,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

Και ακολούθησε αυτόν και τον Κράντμον σ'ένα άλλο δωμάτιο, μαζί με τον Κόλμιχ, ενώ οι εικοσαμελής φρουρά του οδηγήθηκαν στα καταλύματά τους από τους υπηρέτες του παλατιού. Ο χώρος που βρέθηκαν ήταν άνετος, με δυο καναπέδες, πολυθρόνες, ένα μεγάλο τζάκι αναμμένο, και δυο χοντρές κολόνες. Εκεί ο μονάρχης άκουσε όλα όσα είχαν συμβεί στο Βασίλειο του Ωκεανού, και διηγήθηκε στον απεσταλμένο του και στον τωρινό Βασιληά του Ωκεανού τα γεγονότα που είχαν διαδραματιστεί στο Σαραόλν.

«Φαίνεται πως οι δαιμονάνθρωποι έχουν εξαπλώσει την επιρροή τους παντού,» συμπέρανε ο Κράντμον, πίνοντας μια γουλιά κρασί απ'το ποτήρι του. Ήταν, πια, αργά το βράδυ.

«Έτσι, μάλλον, είναι,» συμφώνησε, γνέφοντας καταφατικά, ο Βένγκριλ. «Και κάτι πρέπει να κάνουμε. Διαισθάνομαι πως κάποιο μέγα σχέδιο βρίσκεται εν κινήσει. Εσείς τι νομίζετε;»

«Η γνώμη μου είναι ακριβώς ίδια,» είπε ο Κράντμον. *Τόσο μέγα που δε μπορείς να φανταστείς, καταραμένη Βασιληά του Σαραόλν,* πρόσθεσε νοερά. «Αλλά εγώ, προσωπικά, δε μπορώ να κάνω τίποτ'άλλο, επί του παρόντος, εκτός απ'το να πάρω τους δέκα-χιλιάδες πολεμιστές που έχω ετοιμάσει και να ερευνήσω τα δάση, στο κέντρο της Νήσου Ράλβοχ. Πάντα ήταν αφιλόξενα, και οι άνθρωποι των νησιών τα φοβούνται –και διάφορα πράγματα φημολογούνταν γι'αυτά. Συνεπώς, είναι ιδανικά για να κάνουν τη βάση τους οι Μαγκραθμέλιοι. Όμως τα σχέδιά τους θ'αποτύχουν – γι'άλλη μια φορά! Γιατί θα τους βρω, θα τους εξολοθρεύσω και θα πάρω πίσω την Αάνθα.»

«Καταλαβαίνω το θυμό σου, Βασιληά Κράντμον,» είπε ο Βένγκριλ. «Έχασες τη σύζυγό σου την ίδια νύχτα του γάμου σας. Ωστόσο θα σου πρότεινα να σκεφτείς το θέμα ψυχραιμότερα. Επειδή...» Φάνηκε να σκέφτεται. «Έστω ότι οι δαιμονάνθρωποι έχουν κάποιο φρούριο στα δάση· το ερώτημα είναι θα προλάβετε να φτάσετε εκεί και να το πολιορκήσετε με επιτυχία, ή εκείνοι θα σας στήσουν ενέδρα, μέσα στη βλάστηση, και θα σας κατακερματίσουν, αφού ούτε να πολεμάτε στην ξηρά γνωρίζετε τόσο καλά, ούτε τα συγκεκριμένα εδάφη ξέρετε, τα οποία είναι, αναμφίβολα, επικίνδυνα, με πολλές κρυψώνες για όσους καιροφυλαχτούν;»

«Μα –δε μπορώ ν’αφήσω την Αάνθα στα χέρια τους!» τόνισε, σχεδόν θυμωμένος, ο Κράντμον· αναμφίβολα, ήταν τέλειος ηθοποιός. «*Θα πάω στα δάση, Βασιληά Βένγκριλ... εκτός κι αν έχεις κάτι καλύτερο να προτείνεις...*»

Ο μονάρχης του Σαραόλν ακούμπησε το σαγόνι στη γροθιά του, ενώ ο αγκώνας του ίδιου χεριού στηριζόταν στον βραχίονα της πολυθρόνα όπου ο καστανός άντρας καθόταν. Η όψη του ήταν προβληματισμένη και κουρασμένη, συγχρόνως. «Πραγματικά, ετούτη τη στιγμή, φίλε μου, δε μπορώ να σε βοηθήσω με κάποιο τρόπο· αλλά, αν αποφασίσεις να μην αναχωρήσεις αύριο, με την αυγή, θα έχουμε τη δυνατότητα να συζητήσουμε. Και ίσως καταφέρουμε να βρούμε μια άλλη λύση που θα ωφελήσει καλύτερα και εσένα, και το Βασίλειο του Ωκεανού, και τη Βασίλισσα Αάνθα.»

Ο Κράντμον ήπιε μια γουλιά κρασί και τον ατένισε, πάνω απ’το χείλος του κρυστάλλινου του ποτηριού. *Αφελή Βασιληά του Σαραόλν, ως αύριο θάναι πολύ, πολύ αργά για σένα.* Οι σκέψεις του, όμως, δεν καθρεπτίστηκαν ούτε για μια στιγμή στο πρόσωπό του, που έμοιαζε γεμάτο θλίψη. «Εντάξει,» συμφώνησε. «Δε θα αναχωρήσω με το στρατό μου· θα συζητήσουμε.»

«Νομίζω πως η επιλογή σου είναι σοφή, Κράντμον,» είπε ο Φέρντεχ. «Εγώ, εξ αρχής, ήμουν της γνώμης να σκεφτούμε περισσότερο.»

«Φέρντεχ, φίλε μου, δεν πιστεύω, πραγματικά, ότι θα βρούμε κάποια άλλη λύση,» αποκρίθηκε ο Κράντμον· «απλά, εφόσον μου το ζήτησε ο Βασιληάς σου, ποτέ δε θα του αρνιόμουν την επιθυμία του.»

«Δε σκέφτομαι τον εαυτό μου,» τόνισε, αμέσως, ο Βένγκριλ. «Εσάς—»

«Μην ανησυχείς, Βασιληά μου,» τον πρόλαβε ο Κράντμον, «δεν υπονοώ καθόλου αυτό. Καταλαβαίνω πολύ καλά ποιες είναι οι προθέσεις σου. Όμως εγώ δεν νομίζω να βρεθεί άλλη λύση· ήδη σκεφτήκαμε εδώ, στο παλάτι της Θέρλχ.»

«Αλλά ήσασταν, αναμφίβολα, αναστατωμένοι από το χαμό της Αάνθα, για τον οποίο κι εγώ, πραγματικά, λυπάμαι αφάνταστα. Μαζί, όμως, θα σκεφτούμε πιο προσεκτικά, συνδυάζοντας ό,τι στοιχεία έχετε,» εξήγησε ο Βένγκριλ.

«Εύχομαι να επιτύχουμε κάτι, Βασιληά μου. Αληθινά το εύχομαι,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. Αλλά από μέσα του, πάλι, γελούσε... Σηκώθηκε όρθιος, αφήνοντας το κρασοπότηρό του στο πλάι. «Υπηρέτες!» φώναξε. Μια γυναίκα ήρθε στο δωμάτιο και, ύστερα, ένας άντρας, κι οι δυο ντυμένοι με πολύχρωμες φορεσιές, στο χρώμα των βότσαλων της θάλασσας. «Οδηγήστε το Βασιληά Βένγκριλ και τον Διοικητή Κόλμιχ στα καλύτερά μας δωμάτια.»

Εκείνοι υποκλίθηκαν, βαθιά, και ο μονάρχης του Σαραόλν και ο Διοικητής των *Χρυσών Σπαθιών* τούς πήραν στο κατόπι, καληνυχτίζοντας τον Κράντμον και το Φέρντεχ.

Όταν οι τελευταίοι ήταν μόνοι, ο απεσταλμένος είπε στον νέο Βασιληά του Βασιλείου του Ωκεανού:

«Δεν είναι πολύ παράξενη όλη τούτη η υπόθεση με τα μηνύματα; Πώς έφτασε αυτό που έφτασε στον Βασιληά μου, αφού —απ'όσο εμείς γνωρίζουμε, τουλάχιστον— η Αάνθα ποτέ δεν το έστειλε; Και τι συνέβη στο προηγούμενο μήνυμα, που όντως έστειλε η Βασίλισσα;»

Ο Κράντμον ανασήκωσε τους ώμους του. «Πραγματικά, δε μπορώ να μαντέψω... Όπως είπες, είναι πολύ παράξενη η όλη υπόθεση.»

«Ναι, αλλά...» Ο Φέρντεχ σούφρωσε τα φρύδια του. «Μου μοιάζει λες και κάποιος ήθελε να φέρει τον Βασιληά Βένγκριλ εδώ, για τους δικούς του λόγους...»

Ο Κράντμον γέλασε, κοιτά. «Σε λίγο θ' αρχίσουμε να συλλογιζόμαστε εντελώς αλλόκοτα πράγματα, φίλε Φέρντεχ· γιαυτό καλύτερα ν' αφήσουμε τους συλλογισμούς γι' αύριο. Τώρα, είναι βράδυ και είμαστε όλοι κουρασμένοι, δε νομίζεις;»

Ο απεσταλμένος του μονάρχη του Σαραόλν έτριψε το πηγούνι του. «Έχεις δίκιο, Κράντμον, είμαστε· όμως δε μπορώ να βγάλω απ' το μυαλό μου ότι κάποιος παίζει μαζί μας –μαζί μας και μ' ολάκερα βασίλεια. Αισθάνομαι σα μαριονέτα.»

«Μην αισθάνεσαι έτσι,» τόνισε ο Κράντμον. «Κανείς δε σε ελέγχει. Και οι δαιμονάνθρωποι που τόλμησαν ν' απλώσουν τα χέρια τους πάνω στην Αάνθα, σύντομα, θα βρεθούν –και θα πληρώσουν, όπως τους αρμόζει. Ξεκουράσου κι εσύ, τώρα.» Ο Βασιληάς του Ωκεανού έκανε να βγει απ' το δωμάτιο με το τζάκι –μόνο τα βήματά του και τα ξύλα που έτριζαν στη φωτιά ακούγονταν–, αλλά ο Φέρντεχ είπε:

«Κράντμον, κάτι ακόμα.»

Εκείνος στράφηκε στο μέρος του, μ' ένα μικρό ανέμισμα του πορφυρού του μανδύα και των ξανθών του μαλλιών. «Τι;»

Ο Φέρντεχ δε γύρισε να τον κοιτάξει. «Αμφιβάλλω άμα οι στρατιώτες σου θα τα πάνε καλά στην ξηρά.»

«Μα, είπες πως δε θάχεις πρόβλημα να τους οδηγήσεις στα δάση,» του θύμισε ο Κράντμον, όχι παραπονιάρικα ή θυμωμένα, αλλά με σταθερό τόνο στη φωνή.

«Γνωρίζω πώς διεξάγεται μια μάχη στην ξηρά, ναι· αλλά δεν ξέρω τα εδάφη σας. Αυτό σ' το έχω ξανατονίσει,» απάντησε ο Φέρντεχ. «Ο Βασιληάς μου έχει δίκιο που πιστεύει ότι δε θα καταφέρετε πολλά στα δάση, αν έχουν πιαστεί γερά εκεί οι Μαγκραθμέλιοι. Μέσα στη βλάστηση, θάναι αήττητοι, γιατί θάχουν μια πολύ, πολύ καλή κάλυψη, ενώ εμείς θα βαδίζουμε σαν πρόβατα στη σφαγή. Εξάλλου, δεν έχεις υπολογίσει τα μηχανικά τους κατασκευάσματα. Μπορεί να

είσαι άντρας από τζάκι, Κράντμον, μα δεν είσαι άνθρωπος του πολέμου. Άσε καλύτερα εμένα και την Κάζναμ να ασχοληθούμε μ'αυτά τα θέματα.» Όσο μιλούσε δεν είχε γυρίσει, ούτε μια στιγμή, για να τον κοιτάξει.

«Φέρντεχ, σε θεωρώ φίλο μου· μην αποδειχτείς το αντίθετο,» είπε ο Κράντμον από την έξοδο του δωματίου, όπου στεκόταν. «Είμαι ο Βασιληάς τούτου του Βασιλείου και δε θ'αφήσω τη Βασίλισσά μου στα χέρια των Μαγκραθμέλιων. Δεν υπάρχει καμια τέτοια περίπτωση.» Και έφυγε.

«Κράντμον!» φώναξε ο Φέρντεχ, ακούγοντας τα βήματά του ν'απομακρύνονται στο διάδρομο. «Κανείς δε σ'το ζήτησε αυτό, Κράντμον!...»

Αναστέναξε, και σηκώθηκε στις μπότες του. Κάποιος έπρεπε να βρει μια άκρη μέσα σ'όλο τούτο το χάος· και, σίγουρα, εκείνος που θα την έβρισκε δε θα ήταν ο τωρινός Βασιληάς του Ωκεανού... Όμως ο Κράντμον μπορεί σε ένα πράγμα να είχε δίκιο: ο απεσταλμένος του Βασιληά Βένγκριλ ήταν κουρασμένος. Έτσι, ο Φέρντεχ ξεκίνησε να βαδίζει προς το δωμάτιό του στο παλάτι. Αλλά δεν του ήταν δυνατόν να πάψει να σκέφτεται. Και σκεφτόταν... ότι, αναμφίβολα, κάποια μοχθηρή... δύναμη κρυβόταν πίσω από το μήνυμα που χάθηκε κι από το διαφορετικό που εμφανίστηκε στη θέση του. Ποια ήταν, όμως, η εν λόγω δύναμη; Και πού κρυβόταν; *Οι Μαγκραθμέλιοι...* συλλογίστηκε ο πολεμιστής του Σαραόλν. *Αυτοί οι καταραμένοι πρέπει να προκαλούν την αναστάτωση, όπως συνήθως.* Αλλά πώς είχαν καταφέρει, αυτή τη φορά, να διεισδύσουν στα ίδια τα παλάτια των βασιλείων των ανθρώπων;

Το μυαλό του Φέρντεχ πονούσε μέσα στο κρανίο του, θολωμένο απ'τις σκέψεις. Η κατάσταση έμοιαζε με μια μάζα μπερδεμένων πλοκαμιών, που πίσω απ'το κάθε πλοκάμι κρυβόταν και κάτι... άλλο... σκοτεινό...

** ** *

Ο Βένγκριλ του Σαραόλν οδηγήθηκε στο δωμάτιό του από την υπηρέτρια που είχε καλέσει ο Κράντμον. Ο Βασιληάς Κράντμον – του ήταν ακόμα δύσκολο να το πιστέψει.

Ο χώρος ήταν αρχοντικά στολισμένος, με μια ταπετσαρία, ζεστό χαλί, τζάκι (το οποίο η υπηρέτρια έσπευσε ν'ανάψει), κρεβάτι με κουρτίνες, ντουλάπα, καθρέφτη, και ένα μεγάλο παράθυρο στον ανατολικό τοίχο.

Η κοπέλα έφτιαξε τα σκεπάσματα και, γενικά, συγύρισε ό,τι δεν ήταν ήδη τέλειο. «Καληνύχτα, Μεγαλειότατε,» είπε, προτού φύγει.

«Καληνύχτα σου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, κι εκείνη έκλεισε την πόρτα, δίχως να του στρέψει, μήτε για μια στιγμή, την πλάτη.

Ο μονάρχης του Σαραόλν έλυσε το μανδύα απ'το λαιμό του και τον έριξε σε μια καρέκλα· έπειτα, κάθισε εκεί και έβγαλε τις μπότες του. Έτριψε το μέτωπό του. Ήταν, πράγματι, πολύ κουρασμένος... Και όλα είχαν έρθει τόσο... ανάποδα! Τίποτα δε συνέβαινε όπως θάπρεπε –τίποτα δεν ήταν... κανονικό. Σηκώθηκε στα γυμνά του πόδια και κοίταξε το κρεβάτι, που έμοιαζε να τον καλεί να ξαπλώσει στο μαλακό του στρώμα και να κουκουλωθεί στα ζεστά σκεπάσματα.

Αναρωτιόταν τι να έκανε η Δήνκα, πώς να περνούσε. Ήλπιζε να μην ανησυχούσε γι'αυτόν και να κυβερνούσε το Σαραόλν με σοφία, σύνεση και νηφαλιότητα. Ιδιαίτερα, νηφαλιότητα, που χρειαζόταν σε τούτες τις μέρες, με τους κατασκόπους απ'το Άργκανθικ.

Ένα τρίξιμο.

Ο Βένγκριλ έκανε να γυρίσει–

–κι αντίκρισε μια σκοτεινή φιγούρα να τον ζυγώνει!

«Ποιος–» Το χέρι πήγε στη λαβή του σπαθιού του, καθώς στρεφόταν, για να βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο μ'έναν κουκουλοφόρο.

Αλλά τ'άλλο του μάτι πήρε μια δεύτερη σκοτεινή φιγούρα να κινείται, σα να ήθελαν να τον κυκλώσουν. Γύρισε, απότομα, προς τα

κει, ενώ το ξίφος του εγκατέλειπε το θηκάρι και βρισκόταν στη σφιγμένη του γροθιά.

Ακόμα ένας κουκουλοφόρος!

«Ποιοι είστε;» πρόλαβε να αρθρώσει, έκπληκτος, ο Βασιληάς, προτού κάτι τον χτυπήσει πισώπλατα –μάλλον, ο προηγούμενος κουκουλοφόρος– και δει διάφορα χρώματα μπροστά του.

Γονάτισε, ζαλισμένος, ενώ η λεπίδα του έπεφτε, αθόρυβα, στο χαλί. Το επόμενο χτύπημα τον αναισθητοποίησε, φέρνοντας σκοτάδι....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26^ο

Συνάντηση φυλακισμένων μοναρχών

Ένας φρικτός πόνος, προερχόμενος απ'το πίσω μέρος του κεφαλιού του. Και δεν ήταν ο πόνος από μόνος του φρικτός, αλλά ο τρόπος με τον οποίο είχε προκληθεί. Τι διάολο ήθελαν εκείνες οι μαυροντυμένες μορφές μες στο δωμάτιό του; Και πώς στ'ανάθεμα είχαν μπει εδώ; Στο παλάτι της Θέρληχ δεν ήταν, στο κάτω-κάτω;

Στο παλάτι της Θέρληχ! Ήταν εκεί –όμως, τώρα, πού βρισκόταν;

Ο Βένγκριλ είχε αρχίσει να συνέρχεται, και τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν. Ανασηκώθηκε, γρήγορα, σε περίπτωση που οι εχθροί ήταν ακόμα κοντά του. Αλλά κανένας δεν ήταν εδώ –σ'αυτό το στενό, υγρό και, κατά πάσα πιθανότητα, υπόγειο δωμάτιο όπου είχε καταλήξει ο Βασιληάς του Σαραόλν.

Σηκώθηκε όρθιος στα γυμνά του πόδια, που πάγωσαν, πατώντας στο κρύο πάτωμα. Συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να συνηθίσει στο ασθενικό φως, που προερχόταν απ'το καγκελωτό παραθυράκι της σιδερένιας πόρτας του κελιού του.

Του κελιού του!

Ναι· ξαφνικά, το συνειδητοποιούσε: κάποιος τον είχε φυλακίσει. Αλλά πώς έγινε κάτι τέτοιο, μέσα στο ίδιο το παλάτι της Θέρλχ; Έκανε πίσω τα μακριά μαλλιά του. Εκτός κι αν άλλες δυνάμεις είχαν εισβάλει στη βασιλική οικία του Βασιλείου του Ωκεανού...

Μα, τι σκεφτόταν! Και βέβαια άλλες δυνάμεις είχαν εισβάλει, αλλιώς πώς θα είχαν απαγάγει την Αάνθα; Προφανώς, κι εκείνος είχε πέσει θύμα των ίδιων ανθρώπων. Αν ήταν άνθρωποι... Υπήρχε περίπτωση να ήταν δαιμονάνθρωποι, όπως υποπτευόνταν ο Κράντμον κι ο Φέρντεχ...

Τέλος πάντων, έπρεπε να καταλάβει πού βρισκόταν, και να δραπετεύσει απο δώ.

Πλησίασε το καγκελωτό παράθυρο της σιδερένιας πόρτας και κοίταξε έξω: ένας ημιφωτισμένος διάδρομος, που δαυλοί έκαιγαν στους τοίχους του. Ο Βένγκριλ δεν έβλεπε κανέναν εδώ πέρα –μήτε άνθρωπο, μήτε δαιμονάνθρωπο.

Την ώρα που ήταν έτοιμος να φωνάξει, μήπως τον ακούσει κάποιος, ο ήχος μιας σιδερένιας θύρας που ανοίγει ήρθε απ'το βάθος του περάσματος. Και βήματα αντήχησαν. Καθώς και μια γνώριμη στο Βασιλιά του Σαραόλν φωνή:

«Αάνθα, αγαπημένη μου σύζυγε, ξύπνα! Έχουμε μουσαφίρη.»

Ο Βένγκριλ παρέλυσε, για λίγο, από τούτα τα λόγια. Η Αάνθα ήταν... εδώ; Παρέλυσε περισσότερο, όταν αντίκρισε τον άντρα ο οποίος είχε μιλήσει να βγαίνει απ'τις σκιές του διαδρόμου. Ο Κράντμον!

«Ω φίλτατε Βασιλιά του Σαραόλν, έχεις συνέλθει, παρατηρώ,» είπε, στρεφόμενος στο μέρος του μονάρχη, μ'ένα μειδίαμα στα χείλη. Στα γαλανά του μάτια δεν υπήρχε, πια, καμια απέραντη θλίψη· μόνο μια διαβολική ευχαρίστηση, που έμοιαζε να κοροϊδεύει την άθλια κατάσταση στην οποία βρισκόταν, επί του παρόντος, ο Βένγκριλ.

«Κράντμον!» αναφώνησε. «Τι κάνεις εδώ;»

«Είσαι μια χαρά, Βασιληά,» χαμογέλασε εκείνος. «Οι δαιμονάνθρωποι κάνουν καλά τη δουλειά τους –διακριτικά και με ευγένεια. Ούτε σημάδι δε βλέπω πάνω σου.»

«Εσύ τα σχεδίασες όλα τούτα;» φώναξε ο Βένγκριλ.

Ο Κράντμον γέλασε, κάνοντας το κεφάλι του πίσω. «Μα, φυσικά, Βασιληά μου. Ποιος άλλος; Είμαι πολύ ισχυρότερος απ'ό,τι πιστεύεις. Και ξέρω, επίσης, πολύ περισσότερα πράγματα απ'ό,τι γνωρίζεις εσύ –για το Βασίλειό σου.»

Ο Βένγκριλ δε φάνηκε να έδωσε σημασία στο τελευταίο σχόλιο· ή ήταν τόσο μπερδεμένο το μυαλό του που δεν το πρόσεξε καν. «Και ο Φέρντεχ! Είναι κι αυτός μπλεγμένος στο σχέδιό σου, καταραμένε;»

«Ο Φέρντεχ;» Ο Κράντμον γέλασε, ακόμα δυνατότερα. «Ο Φέρντεχ, καλέ μου Βασιληά, είναι... μια μαριονέτα στα χέρια μου.» Και έκανε μια κίνηση, με τα δάχτυλά του, σαν, πραγματικά, να κουνούσε μια μαριονέτα. «Όπως όλη η Αυλή της Αάνθα.»

Τότε, ένα πρόσωπο φάνηκε απ'το παράθυρο μιας άλλης σιδερένιας πόρτας, στην απέναντι μεριά του ημιφωτισμένου διαδρόμου: Μια όμορφη, πορφυρομάλλα γυναίκα, με ακτινοβόλα, πράσινα μάτια, το ίδιο βασιλικά με του Βένγκριλ. Ο μονάρχης του Σαραόλν δεν είχε ποτέ ξανά αντικρίσει τη Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Διαολεμένο σκυλί, Κράντμον!» γρύλισε η Αάνθα. «Εύχομαι ο λόγος που είσαι δω νάναι για να με βγάλεις από τούτο το βρομερό, υγρό μέρος!»

«Αγαπημένη μου Βασίλισσα,» αποκρίθηκε εκείνος, στρεφόμενος στο μέρος της, με μια ψεύτικη, χλευαστική υπόκλιση, «μην εύχεσαι πράγματα ανέφικτα. Δεν πιστεύω να έχεις πρόβλημα με τη φιλοξενία μας;»

Η Αάνθα έσφιξε τα κάγκελα της φυλακής της μέσα στις μικρές της γροθιές. Τα μάτια της γυάλιζαν από οργή και μίσος. «Θα σε σκοτώσω, Κράντμον! Όταν βγω απ'αυτό το κελί, θα σε σκοτώσω, με το χειρότερο δυνατό τρόπο!»

«Όμως,» τόνισε ο ξανθός ευγενής, «δεν θα βγεις από τη φυλακή σου. Όπως δε θα βγει και ο καλός μας Βασιληάς απο δώ...» Γύρισε στο Βένγκριλ. «Βλέπεις, Αάνθα αγάπη μου; σου έφερα παρέα. Θα μπορείτε να συζητάτε –όσο θα σαπίζετε στα κελιά σας.»

Ο μονάρχης του Σαραόλν κοπάνησε τη σιδερένια πόρτα, με τη γροθιά του, και κοίταξε τον Κράντμον με στενεμένα μάτια. Μέσ'από σφιγμένα δόντια, ρώτησε: «Γιατί το έκανες αυτό;»

«Θα μάθεις,» απάντησε εκείνος. «Είναι όλα μέρος ενός σχεδίου, φίλτατε Βασιληά. Ενός σχεδίου που θ'αλλάξει τον κόσμο τον οποίο αποκαλούμε Άρμπεναρκ –θα τον αναμορφώσει.»

«Είσαι τρελός!» φώναξε ο Βένγκριλ.

Ο Κράντμον μειδίασε, όπως θα μειδιούσε κάποιος ο οποίος άκουγε ανθρώπους χαζούς να μιλάνε. «Δεν έχει καμια σχέση με την τρέλα. Έχει σχέση με το όραμα,» διόρθωσε. Και ατένισε, επίμονα, τον Βένγκριλ. «Βασιληά του Σαραόλν... έχεις καμια ιδέα τι συμβαίνει, τούτη τη στιγμή, που συζητάμε φιλικά, στο Βασίλειό σου; Ο συνέταιρός μου –παίρνει τον έλεγχο!»

Ο μονάρχης γούρλωσε τα μάτια του, καθώς οι σκέψεις του πήγαν, αμέσως, στη Δήνκα και στην Έρμελ. «Ο συνέταιρός σου! Ποιος είν'ο συνέταιρός σου;» απαίτησε, γρυλίζοντας.

«Ω, είναι ένα πολύ... κοντινό σου πρόσωπο, Βασιληά,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. «Τον εμπιστεύεσαι υπερβολικά. Και τόσο δε θάπρεπε να εμπιστεύεσαι κανέναν. Αλλά τα λάθη πληρώνονται. Κι εσύ έχεις αρχίσει να πληρώνεις.»

«Ποιος διάολος είναι;» επανέλαβε ο Βένγκριλ, μην παίρνοντας τα μάτια του απ'τον ξανθό άντρα εμπρός του.

«Σκέψου... Ποιος μπορεί να είναι;...» Ο Κράντμον το διασκεδάζε, παίζοντας μαζί του. «Ποιος μπορεί να είναι, Βασιληά του Σαραόλν;»

«Ο Τράνθλας; Αν είν'αυτός, τον έχω αιχμαλωτίσει!» μούγκρισε ο Βένγκριλ. «Τον έχω κλειδαμπαρώσει στα μπουντρούμια –δε μπορεί να βλάψει κανέναν απο κεί –κανέναν!»

«Ο Τράνθλας;» γέλασε ο Κράντμον. «Ποιος είν' ο κύριος; Ούτε που τον έχω ακούσει ποτέ.»

«Τότε –ποιος είναι, αναθεματισμένο φίδι;» απαίτησε ο Βένγκριλ, γραπώνοντας τα κάγκελα του παραθύρου και φέρνοντας το πρόσωπό του κοντά τους, ενώ τα μάτια του φλέγονταν. «Ποιος;»

«Ο Πόνκιμ, καλέ μου Βασιληά,» του έδωσε την απάντηση που ζητούσε ο Κράντμον. «Ο Πόνκιμ, ο βασιλικός σου διπλωμάτης –ο έμπιστος βασιλικός σου διπλωμάτης.

»Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!»

«Όχι! Όχι!» ούρλιαξε ο Βένγκριλ, κοπανώντας τη σιδερένια πόρτα, λες και μπορούσε να σπάσει τους μεντεσέδες της και να τη σωριάσει στο πέτρινο δάπεδο. Δεν του ήταν δυνατόν να το πιστέψει, μα δεν αμφέβαλε τα λόγια του Κράντμον. Κι εκείνο που τον ανησυχούσε πιο πολύ απ' όλα, τώρα, ήταν ότι η Δήγκα κι η Έρμελ βρίσκονταν στο παλάτι της Μάρβαθ μαζί μ' αυτό το τέρας.

«Όσο κι αν είν' η παρέα σας ευχάριστη,» είπε, χλευαστικά, ο Κράντμον στο Βασιληά του Σαραόλν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού, «φοβάμαι πως πρέπει να σας αφήσω και τους δυο στη μιζέρια σας. *Όνειρα γλυκά...*

»Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα...» Το γέλιο του έχανε τη δύναμή του, καθώς ο ξανθός ευγενής απομακρυνόταν, βαδίζοντας στον σκιερό διάδρομο. Τέλος, μια σιδερένια πόρτα ακούστηκε να κλείνει.

Τα μάτια της Αάνθα ατένισαν τον άντρα αντίκρυ της. «Εσείς είστε ο Βασιληάς του Σαραόλν, δηλαδή;»

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά εκείνος, σα να ειρωνευόταν τον εαυτό του. «Αλλά αμφιβάλλω άμα θα παραμείνω Βασιληάς για πολύ. Όταν σου λείπει το βασίλειο, βλέπεις, δε μπορείς νάσαι Βασιληάς...

»Και ανησυχώ για τη σύζυγό μου και την κόρη μου... Κινδυνεύουν από τον... Πόνκιμ. Ο Πόνκιμ! Ακόμα Δε μπορώ να το πιστέψω!...»

«Δεν τον είχες υποψιαστεί ποτέ;» Η Αάνθα σταμάτησε τον πληθυντικό· δεν είχε καμια σημασία, στην κατάσταση που βρίσκονταν κι οι δυο τους.

«Η αλήθεια είναι πως όχι,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ. «Ποτέ. Ίσως να μην ήμουν και τόσο καλός Βασιληάς, τελικά, αφού δε μπορούσα να καταλάβω ποιος ήταν ο προδότης, μέσα στο ίδιο μου το παλάτι... Ίσως εδώ που κατέληξα να μου αξίζει.»

«Όχι,» προσπάθησε να τον ενθαρρύνει η Αάνθα. «Σε ξεγέλασαν. Όπως ξεγέλασαν κι εμένα, για ν'αρπάξουν το Βασίλειο του Ωκεανού.»

Ο Βένγκριλ σήκωσε το βλέμμα του απ'το δάπεδο, για να την ατενίσει. «Ο Κράντμον μού είπε ότι ήταν σύζυγός σου...»

Η Αάνθα χαμογέλασε, πικρά. «Ήταν... μέχρι το τέλος της τελετής του γάμου μας. Ύστερα, ξαφνικά, βρέθηκε νάναι πολύ φίλος με τους δαιμονανθρώπους.»

«Δηλαδή, όλα όσα έλεγε, ότι σ'έχασε δίχως εξήγηση και πεθαίνει από καημό για σένα, ήταν ψέματα,» συμπέρανε ο Βένγκριλ.

«Ο μπάσταρδος!» έφτυσε η Αάνθα. «Δε φτάνει που μ'έχωσε σε τούτη την τρύπα, παίζει και με την Αυλή μου!»

«Και, χωρίς αμφιβολία, το πρωί θα λέει πως κι εγώ χάθηκα μυστηριωδώς,» πρόσθεσε ο Βένγκριλ. «Υπάρχει κάποιος τρόπος να δραπετεύσουμε απο δώ;» ρώτησε, ύστερα. «Αλλά φυσικά και δεν υπάρχει, αλλιώς θάχες ήδη δραπετεύσει.»

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά. «Ναι, Βένγκριλ, φοβάμαι πως δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής· έχουμε φυλακιστεί για τα καλά.»

** ** *

Η εικόνα του προσώπου του Πόνκιμ παρουσιάστηκε, μέσα στον μαγικό καθρέφτη του Κράντμον. Το δωμάτιο γύρω απ'το νέο Βασιλιά του Βασιλείου του Ωκεανού ήταν τυλιγμένο στο σκοτάδι, εκτός από ένα κερί σ'ένα γραφείο κοντά του.

«Τι είναι;» απαίτησε, ξερά, ο βασιλικός διπλωμάτης του Σαραόλν, με το συνηθισμένο του ύφος, το οποίο πάντα υποδήλωνε ανωτερότητα σε σχέση με κείνον που μιλούσε.

«Ο Βασιλιάς Βένγκριλ είναι εδώ,» είπε ο Κράντμον, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος, φανερά περήφανος για το κατόρθωμά του. Δεν ήθελε να δείξει στον Πόνκιμ ότι τα κατάφερε· δεν τον απασχολούσε καθόλου η άποψη του συνεταίρου του· όμως του άρεσε να επιδεικνύεται.

«Στο παλάτι;»

«Όχι –στα μπουντρούμια, κάτω απ’ αυτό· εκεί όπου κανείς δε θα τον βρει –ούτ’ αυτόν, ούτε την Αάνθα.»

«Κράντμον. Πότε σκοπεύεις να τους... ξεπαστρέψεις;»

«Να τους σκοτώσω, εννοείς, συνέταιρε;» ρώτησε εκείνος, μ’ ένα στραβό μειδίαμα. «Μα, δε σκοπεύω να τους σκοτώσω –διασκεδάζω μαζί τους.»

Η όψη του Πόνκιμ έδειχνε, τώρα, θυμό, καθώς τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ζάρωσαν. «Πρόσεχε, Κράντμον,» τον προειδοποίησε. «Όσο αργείς, μπορεί να δραπετεύσουν.»

«Να δραπετεύσουν;» Ο ξανθός άντρας γέλασε. «Εκτός του ότι είναι κλειδαμπαρωμένοι σε κελιά, συνέταιρε, τα υπόγεια βρίθουν από δαιμονανθρώπους.»

«Βασίζομαι στην κρίση σου· φρόντισε, λοιπόν, να είναι καλή,» τον ξαναπροειδοποίησε ο Πόνκιμ (την οποία προειδοποίηση ο Κράντμον αγνόησε). «Και νάχεις το Βασίλειο του Ωκεανού έτοιμο για τον ερχομό του Αφέντη μας. Καταλαβαίνεις;»

«Ξέρω το ρόλο μου, Πόνκιμ,» αντιγύρισε ο Κράντμον.

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης. «Σε καληνυχτίζω, τώρα.» Και τόνισε, προτού η όψη του εξαφανιστεί απ’ τον καθρέφτη: «Και μη χαθούμε.»

** ** *

«Πρέπει να υπάρχει τρόπος!» επέμεινε ο Βένγκριλ. «Κατ'αρχήν, πού είμαστε, Αάνθα;»

«Δε γνωρίζω ακριβώς,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Μάλλον, κάτω απ'τη Θέρληχ, ή κάτω απ'το παλάτι μου, συγκεκριμένα. Κάποτε, είχα ακούσει πως είχαν φτιαχτεί υπόγειες σήραγγες για τους κρατούμενους, μετά τις μάχες. Για ποιο λόγο κρατούνταν εδώ, βέβαια, δεν ξέρω. Ίσως είχε γίνει κανένας πόλεμος...» Ανασήκωσε τους ώμους της.

«Δεν έχεις ξανακατεβεί, δηλαδή, σε τούτο το μέρος;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι η Αάνθα.

«Τότε, πώς ο Κράντμον γνώριζε γι'αυτά τα μπουντρούμια, αν είναι τόσο κρυφά που ούτε η Βασίλισσα δεν έχει έρθει;» απόρησε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα σήκωσε, πάλι, τους ώμους της. Και επιχείρησε, ύστερα, ν'αλλάξει θέμα, για να σπάσει την προηγούμενη κουβέντα: «Λοιπόν, πώς είναι τα πράγματα στο Σαραόλν; Το ίδιο χάλια μ'εδώ;»

** ** *

Ο Φέρντεχ ξύπνησε πρωί και πήγε στη βασιλική αίθουσα της Θέρληχ, μην πιστεύοντας πως θα συναντούσε κανέναν εκεί, τέτοια ώρα που ήταν. Αλλά συνάντησε τον Κράντμον, ο οποίος καθόταν στο Θρόνο του Ωκεανού.

«Δεν περίμενα να σε βρω εδώ,» παραδέχτηκε.

Ο ξανθός άντρας είχε τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και έμοιαζε να κοιτά κάπου στο κενό. «Δεν κοιμήθηκα καθόλου, φίλε μου. Αισθάνομαι πως και μια μέρα που σπαταλάμε, για να συζητήσουμε, είναι εις βάρος της Αάνθα...»

Ο Φέρντεχ τον ατένισε, σκεπτικός. «Ίσως, όμως, μετά απ'τη συζήτηση, να βγει κάτι που θα μας χρησιμεύσει ιδιαίτερα. Ο Βασιληάς μου έχει αναμετρηθεί περισσότερες φορές με τους

δαιμονανθρώπους απ'ό,τι εγώ και γνωρίζει καλύτερα από μένα τις μεθόδους τους.»

«Δεν αμφιβάλλω,» αποκρίθηκε ο Κράντμον· αλλά, απ'την όψη του, έμοιαζε σα να μην περνούσε τίποτ'άλλο απ'το νου του, έξω απ'το χαμό της Αάνθα. «Όμως, και πάλι, νομίζω ότι χάνουμε χρόνο πολύτιμο...» Ύστερα, σώπασε, για λίγο, προτού ρωτήσει: «Και πού είναι, τώρα, ο Βασιλιάς Βένγκριλ;»

Ο Φέρντεχ είχε καθίσει στο τραπέζι των συμβούλων του Βασιλείου του Ωκεανού. «Ήταν κουρασμένος απ'το ταξίδι του· δεν περιμένεις, ασφαλώς, να ξυπνήσει τόσο νωρίς...;»

«Ναι,» αποκρίθηκε, σα χαμένος, ο Κράντμον. «Επειδή εγώ έχω πάψει να κοιμάμαι, δε σημαίνει ότι έχουν πάψει όλοι... Δεν ξέρω, πια, τι μου συμβαίνει...»

«Μην ανησυχείς· θα βρούμε την Αάνθα,» του είπε, ενθαρρυντικά, ο Φέρντεχ, αν και ο ίδιος δυσπιστούσε τα λόγια του.

«Ναι... θα βρούμε την Αάνθα...» Ο Κράντμον ακόμα έδειχνε χαμένος. «Θα βρούμε την Αάνθα...» Όμως εντός του ο ξανθός άντρας, όπως πάντα, γελούσε.

Πρώτος, ως συνήθως, ήρθε στην αίθουσα του θρόνου ο Τέλκαρ, ο σύμβουλος της πολιτείας, πάντοτε συνεπής στα καθήκοντά του.

Έκανε μια βαθιά υπόκλιση στον Κράντμον. «Μεγαλειότητα. Καλημέρα.»

«Καλημέρα...» αποκρίθηκε εκείνος, δίχως να του δώσει καμια ιδιαίτερη σημασία.

Ο Τέλκαρ πήγε στο τραπέζι των συμβούλων, αναλογιζόμενος ότι ο Βασιλιάς του γινόταν κάθε μέρα και χειρότερα με το χαμό της Βασίλισσας. Έριξε μια γρήγορη καλημέρα στον Φέρντεχ και κάθισε κοντά σε κάτι έγγραφα, που άρχισε να διαβάζει –αν και το βλέμμα του πλανιόταν τριγύρω, σα να περίμενε κάποιον...

Σε λίγο, η Σίνρικ, σύμβουλος του θαλάσσιου εμπορίου, ήρθε, και, ύστερα από έναν επίσημο χαιρετισμό, πήγε και κάθισε πλάι στο συνάδελφό της.

«Τι γίνεται με τον Βόνρεχ;» της μурμουρίσε ο Τέλκαρ, λοξοκοιτώντας την, ενώ προσποιείτο ότι διάβαζε. «Ανακάλυψε τίποτα το... συνταρακτικό;» Κανείς δεν τον άκουγε· ούτε ο Φέρντεχ, ούτε ο νέος Βασιληάς του Ωκεανού.

«Δεν τον είδα καθόλου σήμερα,» αποκρίθηκε η Σίνρικ. «Αλλά, ούτως ή άλλως, είν'ακόμα πρωί. Μη σε νοιάζει, θάρθει, αργά ή γρήγορα, και θα μας μιλήσει. Όμως τι περιμένεις να βρήκαν οι άνθρωποί του, μέσα σε τόσο λίγο χρόνο;»

«Ό,τι είναι να γίνει, δεν πρέπει ν'αργήσει,» τόνισε ο Τέλκαρ, συνεχίζοντας να κάνει πως διάβαζε τα χαρτιά του. «Άμα δε βρούμε, σύντομα, κάτι για τη Βασίλισσα, ο Βασιληάς θα πάρει το στρατό του, των δέκα-χιλιάδων πολεμιστών, και θα πάει στα δάση, στο εσωτερικό της Νήσου. Τίποτα δεν του αλλάζει γνώμη.»

«Ποτέ δεν ξέρεις...» είπε, αινιγματικά, η Σίνρικ.

Ο Τέλκαρ τής έριξε ένα καχύποπτο βλέμμα. «Γνωρίζεις κάτι που δεν γνωρίζω;»

«Ναι. Ο Βασιληάς μας θα συζητήσει με το Βασιληά του Σαραόλν σήμερα· δε θα φύγει αμέσως με το στρατό του.»

«Γιατί;» απόρησε ο σύμβουλος της πολιτείας, σηκώνοντας ένα φρύδι.

«Ο Βένγκριλ τον έπεισε να προσπαθήσουν να βρουν κάποια άλλη λύση στο πρόβλημα της εξαφάνισης της Βασίλισσας,» εξήγησε η Σίνρικ.

«Κι εσύ πού τόμαθες αυτό, όταν εγώ δεν τόξερα;» συνοφρυώθηκε ο Τέλκαρ, που ήθελε πάντα να είν'ενήμερος σχετικά με όσα συνέβαιναν στο Βασίλειο, και τον πείραζε, τώρα, που η σύμβουλος του θαλάσσιου εμπορίου τού είχε πάρει την πρωτιά.

«Η Κάζναμ μού το είπε,» απάντησε η Σίνρικ, «χτες βράδυ.»

«Κι εκείνη πού τόμαθε;» απαίτησε ο Τέλκαρ, σταματώντας να προσποιείται ότι διάβαζε, αλλά συνεχίζοντας να μιλά σιγανά, για να μην τον ακούσουν ο Κράντμον κι ο απεσταλμένος του Βένγκριλ. Όλη η Αυλή ήξερε τι συνέβαινε, εκτός από κείνον;

«Ο Φέρντεχ τής το είπε.» Η Σίνρικ έδειξε, με τη ματιά της, τον εν λόγω άντρα, που καθόταν μακριά απ'αυτήν και το σύμβουλο της πολιτείας, τυλιγμένος στις δικές του σκέψεις. «Και μη με ρωτήσεις πού το έμαθε εκείνος!» πρόλαβε το συνάδελφό της. «Ήταν παρόν στην κουβέντα που είχε ο Βασιληάς μας με το Βασιλιά του Σαραόλν.»

Ο Τέλκαρ έγνεψε, αργά, και ξαναστράφηκε στα χαρτιά του, προσποιούμενος ότι διάβαζε. «Αυτό μας δίνει περισσότερο χρόνο, για την... προσωπική μας έρευνα.»

«Ναι,» απάντησε η Σίνρικ. Μια υπηρέτρια ήρθε στην αίθουσα του θρόνου, αφήνοντας στο μεγάλο τραπέζι μια τσαγερά και ποτήρια. Η σύμβουλος του θαλάσσιου εμπορίου γέμισε ένα και ήπια μια γουλιά απ'το ζεστό ρόφημα. Σήμερα ήταν κρύα μέρα, και το θερμό υγρό ζέστανε το κορμί της.

Ο Βόνρεχ δεν άργησε να έρθει, και ανέφερε στη Σίνρικ και τον Τέλκαρ πως δεν είχε βρει τίποτα το αξιοσημείωτο. Αλλά δεν έδειχνε καμια απογοήτευση, γιατί η έρευνά τους μόλις είχε αρχίσει.

Όταν όλοι οι σύμβουλοι βρίσκονταν στην αίθουσα του θρόνου, ο Κράντμον είπε:

«Πότε θα έρθει ο Βασιληάς σου, Φέρντεχ, να συνομιλήσουμε; Δεν έχω πολύ χρόνο –και το ξέρει.»

«Επιθυμείς να τον καλέσω;» ρώτησε εκείνος.

«Παρακαλώ, Φέρντεχ, κάλεσέ τον.»

** ** *

Ο Φέρντεχ στάθηκε μπροστά στην πόρτα του δωματίου που είχε παραχωρηθεί στον Βασιλιά του και χτύπησε, διακριτικά, μία φορά, με το πίσω της γροθιάς του. Όμως καμια απάντηση δεν πήρε. Ξαναχτύπησε.

«Μεγαλειότατε;»

Κανείς δεν αποκρίθηκε.

«Μεγαλειότατε, ο Βασιληάς Κράντμον επιθυμεί να συζητήσετε, όπως κανονίσατε χτες βράδυ.»

Περίμενε, και, όταν και τώρα δεν πήρε απάντηση, άρχισε ν'αναρωτιέται. Δεν ήταν μέσα ο Βασιληάς Βένγκριλ; Ή, μήπως, κάτι του είχε συμβεί; Αλλά τι μπορούσε να του συμβεί, μέσα στο ίδιο το παλάτι της Θέρληχ;

«Βασιληά μου, εάν δεν απαντήσετε, θα σπάσω την πόρτα,» προειδοποίησε, αν κι αμφέβαλε άμα κανείς τον άκουγε στο εσωτερικό του δωματίου.

Κοπάνησε, με τον ώμο του, τρεις φορές, την ξύλινη θύρα εμπρός του, ώσπου εκείνη πετάχτηκε προς τα μέσα, και το ίδιο και ο Φέρντεχ. Έτοιμος για τα πάντα, με το χέρι στη λαβή του θηκαρωμένου ξίφους του (περισσότερο από ένστικτο, γιατί δεν περίμενε πραγματικό κίνδυνο στο παλάτι), αντίκρισε ένα άδαιο δωμάτιο. Τα μάτια του το ερεύνησαν, γοργά, όλο. Κι εκείνο που πρόσεξε πρώτα ήταν το κρεβάτι: δεν φαινόταν κάποιος νάχε κοιμηθεί εκεί· τα σκεπάσματα ήταν απείραχτα. Κανένα ίχνος του Βασιληά Βένγκριλ δεν υπήρχε.

Ο Φέρντεχ άκουσε πίσω του βήματα και γύρισε, απότομα, για να δει έναν πολεμιστή και μια πολεμίστρια του Ωκεανού, με κοραλλένιες αρματωσιές, ασπίδες και κοντάρια.

«Τι τρέχει εδώ;» απαίτησε η γυναίκα.

«Ο Βασιληάς Βένγκριλ χάθηκε,» απάντησε ο Φέρντεχ.

«Αποκλείεται να χάθηκε!» είπε ο άλλος φρουρός. «Κάπου εδώ θα είναι. Εσείς είστε ο απεσταλμένος του, έτσι δεν είναι; Καταλαβαίνουμε ότι θ'ανησυχείτε για το Βασιληά σας, αλλά μην—»

«Σας λέω, χάθηκε!» θύμωσε ο Φέρντεχ. «Τον περιμένουμε κάτω, στην αίθουσα του θρόνου, —εγώ και ο Βασιληάς Κράντμον— και δεν έχει φανεί!»

«Μα, είν'αδύνατον να χάθηκε...»

«Όπως είναι αδύνατον να χάθηκε κι η Βασίλισσα Αάνθα;» Ο Φέρντεχ έβαλε τα χέρια στη μέση του. «Κάτι παράξενο συμβαίνει στο παλάτι.»

«Θα ψάξουμε παντού,» υποσχέθηκε η πολεμίστρια. «Κι αν δε βρούμε το Βασιλιά του Σαραόλν...»

«...σημαίνει πως εξαφανίστηκε, σαν τη Βασίλισσα Αάνθα,» τελείωσε ο συνάδελφος της, και μια σκιά πέρασε απ'το πρόσωπό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27^ο

Η μαγεία της Αάνθα

Δε μπορεί να είναι δυνατόν!» φώναξε ο Κράντμον, καθώς κατέβαινε απ'το θρόνο του. «Ο Βασιλιάς του Σαραόλν χάθηκε;...»

«Κανείς απ'τους φρουρούς του παλατιού δεν τον βρίσκει,» είπε ο Φέρντεχ, ενώ τα μάτια όλων των συμβούλων ήταν στραμμένα πάνω του, γουρλωμένα και γεμάτα περιέργεια και δέος. «Και μέσα στο δωμάτιό του δεν ήταν.»

«Δουλειά των δαιμονανθρώπων, πάλι;» υπέθεσε, αδύναμα, η Σίνρικ, έχοντας χάσει τη φωνή της. Κανείς τους δεν περίμενε κάτι τέτοιο να συμβεί. Η Βασίλισσα Αάνθα είχε χαθεί –αυτό από μόνο του ήταν απίστευτο–, αλλά, τώρα, και ο Βασιλιάς Βένγκριλ;...

«Κατά πάσα πιθανότητα,» αποκρίθηκε ο Φέρντεχ, αν κι ο ίδιος, πλέον, δεν ήξερε τι να υποψιαστεί. Πώς μπορούσαν, τέλος πάντων, οι Μαγκραθμέλιοι να μπεινοβγαίνουν, ανενόχλητοι, στο παλάτι; Αυτό σήμαινε πως κινδύνευαν όλοι εδώ μέσα.

«Πώς σκοπεύετε να τους αντιμετωπίσετε, Μεγαλειότατε;» Η ερώτηση του Βόνρεχ, συμβούλου των οικονομικών, απευθυνόταν στον Κράντμον.

Ο Βασιληάς του Ωκεανού έμοιαζε κουρασμένος μ' όλη τούτη την ιστορία. «Με τι άλλο; Ο στρατός μου θα ξεκινήσει για τα δάση, στο εσωτερικό της Νήσου Ράλβοχ. Αναμφίβολα, εκεί όπου πήγαν την Αάνθα οι δαιμονάνθρωποι θα πήγαν και το Βασιληά Βένγκριλ. Τώρα, και οι δυο χρειάζονται τη βοήθειά μας. Κάθε λεπτό που χάνουμε μπορεί ν' αποβεί μοιραίο γι' αυτούς.

»Κάζναμ!«

Η σύμβουλος αμύνης άφησε το μεγάλο τραπέζι και στάθηκε μπροστά στον Κράντμον, κλίνοντας, ελαφρώς, το κεφάλι. «Μάλιστα, Μεγαλειότατε.»

«Ετοίμασε τους πολεμιστές μου για αναχώρηση,» πρόσταξε ο νέος Βασιληάς του Ωκεανού. «Ξεκινάμε αμέσως για τα δάση της Ράλβοχ!»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατε,» είπε η Κάζναμ, και βγήκε απ' την αίθουσα του θρόνου, βαδίζοντας γοργά. Ο ήχος των μποτών της χάθηκε, μέσα στους διαδρόμους του παλατιού.

«Κράντμον, δεν είναι σοφό να δράσουμε βιαστικά,» τόνισε ο Φέρντεχ.

«Δε μπορούμε να δράσουμε κι αλλιώς!» αντιγύρισε, απότομα, εκείνος. «Τι άλλο πρέπει να περιμένουμε να συμβεί; Ήδη έχουν εξαφανιστεί μια βασίλισσα κι ένας βασιληάς! Κάποιος επιβάλλεται να δώσει ένα τέλος σ' αυτό το θράσος των Μαγκραθμέλιων!»

** ** *

«Και εκείνος που δεν περίμενα ποτέ να με προδώσει αποδείχτηκε προδότης,» είπε ο Βένγκριλ, κουνώντας το κεφάλι του, δίχως να κοιτά το πρόσωπο της Αάνθα, στο απέναντι κελί. Τελείωνε τη διήγησή του, σχετικά με το τι συνέβαινε στο Σαραόλν.

«Ούτ'εγώ περίμενα ο Κράντμον...» άρχισε η Βασίλισσα του Ωκεανού, αλλά δεν ολοκλήρωσε τη φράση της, καθώς αισθάνθηκε μια πικρία στο στόμα.

Άφησε το παράθυρο της σιδερένιας πόρτας και κάθισε στο βάθος του κελιού της, με την πλάτη πάνω στις κρύες πέτρες του τοίχου. Το μέρος εδώ κάτω ήταν πολύ ψυχρό, και η υγρασία τη διαπερνούσε ως το κόκαλο.

Το μυαλό της άρχισε να δουλεύει. Πώς μπορούσε να ξεφύγει, για να εμποδίσει το Βασίλειό της απ'το να διαλυθεί; Γιατί, σίγουρα, κάτι τέτοιο είχε κατά νου ο Κράντμον. Όμως ποια ήταν τα κίνητρα που τον καθοδηγούσαν η Αάνθα δεν ήξερε, και δεν τολμούσε να μαντέψει. Ο... σύζυγός της της έμοιαζε εντελώς τρελός, αλλά γνώριζε ότι, στην πραγματικότητα, δεν ήταν· μιλούσε για κάποιο μεγάλο σχέδιο, που θ'άλλαζε των Άρμπεναρκ... Τι ακριβώς εννοούσε; Ίσως, την επόμενη φορά που θα ερχόταν εδώ, να κατάφερνε να τον κάνει να της πει περισσότερα. Όμως η Βασίλισσα του Ωκεανού προτιμούσε να είχε δραπετεύσει, και να μην υπήρχε επόμενη φορά που θα συναντούσε τον Κράντμον σε τούτο το υπόγειο. Ήθελε η επόμενή τους συνάντηση να ήταν στη βασιλική αίθουσα, για να τον τιμωρήσει για τις πράξεις του. Ούτως ή άλλως, δεν άντεχε μήτε μια μέρα ακόμα σ'αυτό το κελί, που κανείς δεν ήξερε την ύπαρξή του, απ'ό,τι έδειχνε, εκτός απ'τον άντρα της.

Ένα σχέδιο... Χρειαζόταν ένα σχέδιο, για να ξεφύγει... Ήλπιζε ο Βένγκριλ να αποδεικνύετο πιο εφευρετικός από κείνη, γιατί ένιωθε το νου της εντελώς κενό από ιδέες, λες και η υγρασία του μέρους την είχ'επιρεάσει.

** ** *

Ο Βένγκριλ, βλέποντας τη Βασίλισσα του Ωκεανού ν'απομακρύνεται στα ενδότερα του κελιού της, έκανε κι εκείνος το ίδιο. Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του κι ακούμπησε τη ράχη στο

βάθος του στενού δωματίου. Το σμαραγδένιο βλέμμα του χάθηκε, μέσα στις σκιές του υπογείου, καθώς οι σκέψεις του Βασιληά του Σαραόλν πήγαν στην Δήνκα και την Έρμελ. Πώς θα δρούσε, τώρα, ο Πόνκιμ; Ποια θα ήταν η επόμενη του κίνηση; Έπρεπε να κρίνει σύμφωνα με το πώς είχε δράσει παλιά. Αλλά πώς είχε δράσει παλιά; Ο Βένγκριλ δεν είχε καμια ιδέα. Αυτός ο άνθρωπος, προφανώς, συνεχώς ενεργούσε κρυφά. Όμως ποια ήταν τα αποτελέσματα των ύπουλων κινήσεών του; Μα και βέβαια! τι άλλο; Τα μηνύματα που χάνονταν· το ψεύτικο μήνυμα που έλαβε ο ίδιος –ο Πόνκιμ ήθελε να τον στείλει εδώ, ώστε να τον φυλακίσει ο Κράντμον, κι εκείνος να έχει το πεδίο ελεύθερο.

Τα δόντια του Βασιληά σφίχτηκαν από θυμό, όπως και οι γροθιές του. Μετά, σκέφτηκε πως μια υπηρέτρια είχε επιχειρήσει να δολοφονήσει την ομάδα της Ερία, στο παλάτι του Άρχοντα Φερχ, στην Όρφαλχ. Και γι' αυτό ο Πόνκιμ πρέπει να ευθυνόταν. Ύστερα, είχε έρθει ο Μπράλμακ, ο αρχικατάσκοπος, στην αίθουσα του θρόνου του Βένγκριλ, και είχε μιλήσει για έναν προδότη, ανάμεσα στους συμβούλους του μονάρχη. Όμως, προτού προλάβει να ολοκληρώσει τα λόγια του, εκείνο το δαιμονικό φυλαχτό τον σκότωσε. Τον Πόνκιμ ήταν έτοιμος ν' αποκαλύψει, συμπέραινε, τώρα, ο Βασιληάς του Σαραόλν, καταλαβαίνοντας ότι ήταν, πια, αργά. Και, αν ο «βασιλικός διπλωμάτης» του είχε σχέση με το μενταγιόν που σκότωσε τον αρχικατάσκοπο, αυτό σήμαινε πως ήταν και... μάγος, ίσως; Ένα ρίγος διαπέρασε τη ράχη του Βένγκριλ –και δεν ήταν απ' το κρύο του υπόγειου κελιού.

Το μυαλό του, έπειτα, κινήθηκε πίσω στο χρόνο, πάλι, όταν φανερώθηκε ότι ο Τράνθλας, ο σύμβουλος της πολιτείας, ήταν κατάσκοπος απ' το Άργκανθικ. Μπορεί, όντως, κάτι τέτοιο να ισχυρε, αλλά είχε αποκαλυφθεί μόνο και μόνο για να ρίξει στάχτη στα μάτια του Βασιληά του Σαραόλν. Η σκιερή φιγούρα στον κήπο που είχε δώσει στοιχεία γι' αυτόν ήταν εκείνος, ξανά –ο Πόνκιμ. Αυτός ο καταραμένος ευθυνόταν για όλα τα κακά που μάστιζαν το βασίλειο

του Βένγκριλ· και ο μονάρχης αναρωτιόταν και για πόσα άλλα ακόμα.

Ξαφνικά, η ανάγκη του να φύγει απ'τη φυλακή όπου βρισκόταν μεγάλωσε. *Έπρεπε* να ξεφύγει –όχι μόνο για τον εαυτό του, τη Δήνκα και την Έρμελ, αλλά και για ολόκερο το Σαραόλν, προτού ο Πόνκιμ κατέστρεφε τα πάντα!

Πήγε, αμέσως, στο παράθυρο του κελιού του. «Αάνθα!»

Ατένισε το πλαισιωμένο από πορφυρά μαλλιά πρόσωπο της Βασίλισσας του Ωκεανού να παρουσιάζεται αντίκρυ του, πίσω από σιδερένια κάγκελα.

«Αάνθα –πρέπει να υπάρχει τρόπος! Πρέπει να φύγω απο δώ –το Βασίλειό μου βρίσκεται σε μεγαλύτερο κίνδυνο απ'ό,τι φανταζόμουν! Φοβάμαι πως, αν αργήσω, δε θα βρω τίποτα περισσότερο από στάχτες, χαλάσματα, και...»–η φωνή του έγινε αδύναμη–«τα κουφάρια της γυναίκας και της κόρης μου...»

Μελαγχολία γέμισε τα έξυπνα μάτια της Αάνθα μ'αυτά που άκουγε απ'το Βασιλιά του Σαραόλν. Αναστέναξε, σιωπηρά. Τι μπορούσε, όμως, εκείνη να κάνει; Δεν ήξερε καν τα σχέδια των υπογείων. Αλλά, και να τα ήξερε, σε τι θα την ωφελούσαν, αφού ήταν κι οι δυο τους κλειδαμπαρωμένοι σε τούτη τη φυλακή; Σίγουρα, δε θα υπήρχε πίσω πόρτα εδώ... Και η μαγεία του Νερού την οποία γνώριζε δε μπορούσε να δουλέψει, γιατί δεν περνούσε νερό κάτω απ'το κελί της.

Δεν περνούσε νερό κάτω απ'το δικό της κελί –όμως κάτω απ'το κελί του Βένγκριλ;

«Άκου!» του είπε, ξαφνικά, με μια αμυδρή ελπίδα να καθρεπτίζεται στο τέλεια σχηματισμένο πρόσωπό της. «Ίσως μπορούμε να γλιτώσουμε, τελικά.»

«Πώς;» Αμέσως, η ίδια ελπίδα καθρεπτίστηκε και στην όψη του Βασιλιά του Σαραόλν.

«Δες αν υπάρχει νερό κάτω απ'το κελί σου,» ζήτησε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

Ο Βένγκριλ συνοφρυώθηκε. «Νερό κάτω απ'το κελί μου;» απόρησε.

«Ναι· κάντο,» επέμεινε η Αάνθα, μεγαλώνοντας τα ακτινοβόλα μάτια της.

«Έχεις κάποιο σχέδιο;» ρώτησε ο Βένγκριλ. Και, όταν εκείνη έγγνεσε καταφατικά, ο μονάρχης του Σαραόλν άφησε το καγκελωτό παραθυράκι της σιδερένιας πόρτας και γονάτισε στο πέτρινο πάτωμα, ακουμπώντας το αφτί του εκεί. Καθώς έσκυψε, η μέση του του έριξε μια σουβλιά. *Ίσως να γερνάω, τελικά*, συλλογίστηκε, κοροϊδεύοντας τον εαυτό του.

Προσπάθησε ν'ακούσει, προσεκτικά. Στην αρχή, δεν ήταν σίγουρος –καθόλου σίγουρος. Μετά, όμως, αυτός ο κελαρυστός ήχος... δε μπορεί να ήταν τίποτ'άλλο από νερό που κυλά πάνω στις πέτρες. Κάποιο υπόγειο ποτάμι, ίσως; Δεν τον ενδιέφερε τι ακριβώς ήταν – είχε βρει εκείνο που τούχε ζητήσει η Αάνθα. Κι αν το σχέδιό της Βασίλισσας του Ωκεανού πετύχαινε, θα δραπέτευαν κι οι δυο –έτσι ήλπιζε, τουλάχιστον.

Σηκώθηκε όρθιος και κοίταξε την πορφυρομάλλα γυναίκα, απέναντι. «Ναι.»

«Τι ναι;» ρώτησε εκείνη, μ'ένα μειδίαμα έτοιμο να διαγραφεί στα χείλη της.

«Βρήκα νερό,» εξήγησε ο Βένγκριλ. «Νερό τρέχει κάτω απ'το κελί μου. Κανένα υπόγειο ποτάμι, υποθέτω...» Σήκωσε τους ώμους του. «Τι έχεις κατά νου, Αάνθα;»

«Γνωρίζω κάποια πράγματα από μαγεία του Νερού,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα, επιτρέποντας, τώρα, στον εαυτό της να μειδιάσει. «Και θα επιχειρήσω να σπάσω την πόρτα του κελιού σου. Αλλά, πρώτα, κόλλα στο βάθος, για να μη χτυπηθείς απ'τον πίδακα.»

Ο Βένγκριλ έκανε όπως του ζήτησε, και η Αάνθα ξεκίνησε να υφαίνει ένα ξόρκι, χτενίζοντας τον αέρα με τα λεπτά της δάχτυλα και μουρμουρίζοντας μυστικιστικές λέξεις, που έμοιαζαν με το κελάρυσμα του νερού. Έστειλε τις πνευματικές της αισθήσεις

στο μέρος όπου ήταν κλειδαμπαρωμένος ο Βασιληάς του Σαραόλν, και άρχισε να τις οδηγεί προς τα κάτω –κάτω απ’ το πέτρινο έδαφος. Η προσπάθεια κούραζε την ψυχή, το νου και το κορμί της, γιατί η Βασίλισσα του Ωκεανού δεν ήταν συνηθισμένη να υφαίνει ξόρκια, μιας και λίγο χρησιμοποιούσε τη μαγεία της. Αλλά, επίσης, δεν ήταν συνηθισμένη να τα παρατά εύκολα. Έτσι, επέμεινε, έχοντας κλειστά τα βλέφαρά της, ώσπου κάτι δρόσισε τις πνευματικές της αισθήσεις. Το νερό που είχε αναφέρει ο Βένγκριλ πρέπει να ήταν, δίχως αμφιβολία. Το άφησε, για λίγο, να τυλίξει το πνεύμα της: το ψυχικό του άγγιγμα έμοιαζε να διώχνει κάποια απ’ την πνευματική της κόπωση.

Ύστερα, ξεκίνησε να υφαίνει μια άλλη γητειά: τα δάχτυλά της κινήθηκαν ασυναίσθητα και τα χείλη της σχημάτισαν λέξεις. Τώρα, ένιωθε το νερό να υποκλίνεται στην παρουσία της και να βρίσκεται στις προσταγές της.

Σήκω! το διέταξε. Σήκω! –κατακερμάτισε τις πέτρες πάνωθέ σου!

Ο Βένγκριλ αισθάνθηκε το έδαφος από κάτω του να κινείται και ένα βουητό να έρχεται. Νερό τινάχτηκε, κομματιάζοντας τη γη, και ο Βασιληάς του Σαραόλν κάλυψε το πρόσωπό του, με τους πήχεις του, για να προστατευτεί απ’ τα κομμάτια του δαπέδου, ενώ, συγχρόνως, φώναζε: «Τα κατάφερες, Αάνθα! Τα κατάφερες!»

Ο πίδακας που είχε υψωθεί στράφηκε στην σιδερένια πόρτα, κοπανώντας τη βάνουσα. Οι παλιοί μεντεσέδες εύκολα έσπασαν κάτω απ’ την πίεσή του, και το κελί του Βένγκριλ άνοιξε! Αλλά εκείνος δεν κινήθηκε, γιατί το νερό ήταν ακόμα εμπρός του, αφού στρεφόταν, πάλι, για να κοπανήσει και την πόρτα της Αάνθα, η οποία παραμέρισε προς τα δεξιά, για να μη χτυπηθεί. Η θύρα πετάχτηκε προς τα μέσα και προσέκρουσε στον τοίχο, στο βάθος του στενού δωματίου, με μεγάλο κρότο. Μετά, ο πίδακας αδυνάτισε, και χάθηκε. Το μόνο που έμεινε απ’ αυτόν ήταν μια όχι ιδιαίτερα μεγάλη τρύπα στο δάπεδο του κελιού του Βένγκριλ.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν βγήκε στον υπόγειο διάδρομο, γυρίζοντας το βλέμμα του στην κατεστραμμένη είσοδο του κελιού της Βασίλισσας του Ωκεανού. «Αάνθα; Είσαι καλά;»

Την είδε να έρχεται, βρεγμένη από νερό και λιγάκι κουρασμένη απ'τη μαγική δύναμη που είχε περάσει εντός της, αλλά, κατά τ'άλλα, απείραχτη. Ακόμα φορούσε το πλούσιο φόρεμα με το οποίο είχε ντυθεί για την επιστροφή από την τελετή του γάμου της με τον Κράντμον.

«Ναι,» έγνεψε, με το κεφάλι, κάνοντας πίσω τα πορφυρά της μαλλιά, «καλά είμαι. Και, τώρα, είμαστε ελεύθεροι.» Ένα λυκίσιο χαμόγελο παρουσιάστηκε στο πρόσωπό της, και μια εκδικητική σπίθα άστραψε στα μάτια της.

Η έκφραση του Βένγκριλ ήταν παρόμοια· όμως, προτού προλάβει να πει τίποτα ο Βασιλιάς του Σαραόλν, μια πόρτα ακούστηκε να ξεκλειδώνεται απ'το βάθος του διαδρόμου.

Ο Βένγκριλ και η Αάνθα αλληλοκοιτάχτηκαν, αιφνιδιασμένοι.

«Διάολε!» έφτυσε ο μονάρχης· άρπαξε τη Βασίλισσα απ'τον καρπό και την τράβηξε στο κελί του, κάνοντάς της νόημα να μη βγάλει άχνα.

Κόλλησαν κι οι δυο στον τοίχο, πλάι στη σπασμένη θύρα, έτσι ώστε, αν κάποιος ερχόταν απ'τη μεριά όπου ακούστηκε ο ήχος της πόρτας να ξεκλειδώνει, να μην τους έβλεπε αμέσως –όχι πριν προλάβαιναν να του ορμήσουν.

«Αν είν'ο Κράντμον–!» σφύριξε η Αάνθα, αλλά ο Βένγκριλ έβαλε το δάχτυλό του στα χείλη της, σταματώντας την πρότασή της στη μέση. Ήθελε να πιάσει τον εχθρό τους τελείως απροετοίμαστο.

Βήματα αντήχησαν –δύο έρχονταν.

Σπαθιά τραβήχτηκαν απ'τα θηκάρια τους.

Κάποιοι ακούστηκαν να μιλούν –στη γλώσσα των δαιμονανθρώπων· ο Βασιλιάς του Σαραόλν την αναγνώριζε.

Ελάτε, καθάρματα! σφύριξε μέσα του ο Βένγκριλ.

Ο πρώτος Μαγκραθμέλιος φάνηκε· ο δεύτερος βάδιζε δίπλα του.

Ο μονάρχης γράπωσε απ' το λαιμό εκείνον που ήταν πιο κοντά του, τραβώντας τον μες στο κελί. Τον στριφογύρισε, απότομα, αρπάζοντάς τον απ' τις μασχάλες και στρέφοντάς τον στην Αάνθα, που τον κλότσησε, άγρια, στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί, με μια κραυγή.

Καθώς ο σύντροφός του γύριζε, έκπληκτος, ο Βασιλιάς του Σαραόλν άδραξε το σπαθί του πρώτου απ' τη γροθιά του και χίμησε, τρυπώντας τον αιφνιδιασμένο αντίμαχό του στο στήθος. Εκείνος γονάτισε, και το κουφάρι του σωριάστηκε στο βρεγμένο έδαφος, ενώ η Αάνθα κλοτσούσε τον διπλωμένο δαιμονάνθρωπο στο σαγόνι, καθώς αυτός πήγαινε να σηκωθεί. Ο Μαγκραθμέλιος έπεσε ανάσκελα, χάνοντας τις αισθήσεις του.

«Είμαστε καλή ομάδα, Μεγαλειοτάτη,» μειδίασε ο Βένγκριλ προς τη μεριά της Βασίλισσας του Ωκεανού. «Ίσως να μην έχω γράσει και τόσο.»

«Αν οι γέροι μάχονταν σαν εσένα, Βασιλιά του Σαραόλν, τότε, ο στρατός μου θα ήταν πολύ μεγαλύτερος,» του επέστρεψε το μειδίαμα η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ γέλασε· αλλά το γέλιο του κόπηκε, απότομα, καθώς κι άλλα βήματα ακούστηκαν να ζυγώνουν απ' το σκιερό βάθος του διαδρόμου. Και σκοτεινές φιγούρες, μ' ατσάλι ν' αστράφτει στα χέρια τους, φάνηκαν.

«Πάμε απ' την άλλη,» προέτρεψε η Αάνθα το μονάρχη, ενώ σήκωνε το σπαθί του σκοτωμένου Μαγκραθμέλιου από κάτω.

Προτού καν ο Βένγκριλ γνέψει καταφατικά, είχαν κι οι δυο αρχίσει να τρέχουν καταμήκος του διαδρόμου. Και άκουγαν και τους διώκτες τους να τρέχουν, επίσης.

«Είπες ότι δεν ξέρεις τίποτα για τούτο το μέρος;» ρώτησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν.

«Ναι,» απάντησε η Βασίλισσα του Ωκεανού, καθώς κελιά και δαυλοί περνούσαν, με γοργό ρυθμό, δίπλα τους, και οι κραυγές των δαιμονανθρώπων έφταναν στ' αφτιά τους.

«Χίλιες κατάρες!» βλαστήμησε ο Βένγκριλ. Ύστερα, διαπίστωσε πως είχαν βρεθεί σ' αδιέξοδο: το πέραςμα ήταν μπλοκαρισμένο από μεγάλες πέτρες, λες και κάτι, κάποτε, το είχε κάνει να καταρρεύσει. «Δέκα-χιλιάδες κατάρες!»

«Άμα υπάρξει νερό εδώ κοντά, σωθήκαμε,» είπε η Αάνθα, καθώς σταματούσε, απότομα. «Κράτα τους Μαγκραθμέλιους, εν τω μεταξύ.»

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν στράφηκε στους προαιώνιους εχθρούς του Βασιλείου του, βαστώντας την ατσαλένια λεπίδα του με τα δύο χέρια, ενώ το φως των πυρσών αντανακλάτο πάνω της.

Οι δαιμονάνθρωποι χίμησαν, και η κλαγγή των όπλων ξεκίνησε.

Η Αάνθα προσπάθησε ν' αφήσει όλη την φασαρία να χαθεί απ' τ' αφτιά της, καθώς αυτοσυγκεντρωνόταν. Αφού το νερό ήταν απ' τη σειρά των κελιών όπου βρισκόταν και το κελί του Βένγκριλ, σκέφτηκε, απο κεί πρέπει να περνούσε κάποιο ποτάμι. Έτσι, έστειλε τις ψυχικές της αισθήσεις προς αυτή τη μεριά, αναζητώντας κάτω απ' το έδαφος. Και, πάλι, εκείνο το δροσερό συναίσθημα την πλημμύρισε. Πάραυτα, ύφανε το επόμενο ξόρκι της: ο ήχος των συγκρουόμενων όπλων δεν υπήρχε, πλέον, για τη Βασίλισσα του Ωκεανού. Δεν ήξερε άμα ο Βένγκριλ ήταν ζωντανός, νεκρός ή τραυματισμένος – τώρα, δεν είχε την πολυτέλεια ν' ανησυχεί για τέτοια πράγματα.

Κάλεσε το νερό. *Σήκω! Σήκω! Διώξε τα βράχια!*

Ο μονάρχης του Σαραόλν έμπηξε τη λάμα του στο στέρνο ενός δαιμονανθρώπου, που πέθανε, γρυλίζοντας και ξερνώντας αίμα. Γρήγορα, τράβηξε τ' ατσάλι του πίσω, για ν' αποκρούσει τη λάμα μιας δαιμονογυναίκας, όταν το έδαφος στ' αριστερά του σείστηκε. Ένας τοίχος έσπασε, και οι Μαγκραθμέλιοι πετάχτηκαν όπισθεν, κραυγάζοντας στη γλώσσα τους.

Ο πίδακας που εκτινάχτηκε απ' τη σχισμή έπεσε πάνω στα βράχια τα οποία έκλειναν το πέραςμα, αναγκάζοντάς τα να κινηθούν, με την πίεσή του – έστω και λίγο. Ένα άνοιγμα αρκετό για να περάσει

άνθρωπος δημιουργήθηκε, και η Αάνθα φώναζε, αρπάζοντας τον πήχη του Βένγκριλ: «Ελα! Έλα!»

Μπήκαν στην σχισματιά, ενώ έξι έκπληκτοι δαιμονάνθρωποι, που είχαν αιφνιδιαστεί απ' το νερό, συνέρχονταν και έτρεχαν στο κατόπι τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28°

Βένγκριλ και Αάνθα

Σκοτάδι τούς τύλιξε και τους δυο στο παράξενο μέρος όπου μπήκαν, γιατί το φως των δαυλών δεν έφτανε ως εδώ.

Σταμάτησαν, και η Αάνθα ψιθύρισε, κοντά στο πρόσωπο του Βένγκριλ, σφίγγοντάς του το χέρι: «Δε μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι· χρειαζόμαστε φως.»

«Δεν έχω λάμπα μαζί μου· οι Μαγκραθμέλιοι δεν είχαν την ευγένεια να μου δώσουν μία στο κελί,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Όμως αυτοί έχουν φως.» Η Αάνθα στράφηκε στα νώτα τους, όπου φαινόταν ένας δαιμονάνθρωπος νάρχεται, προσεκτικά, κρατώντας στο αριστερό του χέρι έναν δαυλό πάνω απ' το κεφάλι του, ενώ στο δεξί του ένα πλατυλέπιδο ξίφος. Δύο άλλοι βάδιζαν εκατέρωθέν του, με τα όπλα τους έτοιμα· και, αναμφίβολα, περισσότεροι ήταν πίσω τους. Οι δύο ηγεμόνες τούς έβλεπαν, μα οι Μαγκραθμέλιοι δε μπορούσαν να τους δουν, στο σκοτάδι όπου ήταν κουκουλωμένοι.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού τράβηξε τομονάρχη του Σαραόλν μαζί της, καθώς κι οι δυο πρόσεχαν τα βήματά τους. Τα γυμνά πόδια του Βένγκριλ τον εξυπηρετούσαν στο να μην κάνει φασαρία, αλλά τα τακούνια της Αάνθα την ενοχλούσαν και έβγαλε τα σανδάλια της,

αθόρυβα. Σταμάτησε να βαδίζει και τα πήρε στο χέρι. Ψιθύρισε στον Βένγκριλ: «Θα παρασύρω τους Μαγκραθμέλιους απ' την άλλη.» Και τα πέταξε κάπου στ' αριστερά, όπου, σε δευτερόλεπτα, χτύπησαν στο πέτρινο έδαφος, κάνοντας έναν ήχο που, αμέσως, τράβηξε την προσοχή των δαιμονανθρώπων. Η Βασίλισσα του Ωκεανού και ο Βασιλιάς του Σαραόλν τούς είδαν να στρέφουν τα κεφάλια τους προς τα κει. Εκείνος με τον πυρσό έδειξε, με το λεπίδι του, και έβγαλε μια κοφτή προσταγή απ' τα χείλη, στη γλώσσα τους. Οι υπόλοιποι –πέντε συνολικά– τον ακολούθησαν, σαν φαντάσματα μες στο έρεβος. Προφανώς, υπήρχε –κατά τύχη– κάποιο πέραςμα απ' τη μεριά όπου η Αάνθα είχε πετάξει τα σανδάλια της· η Μοίρα είχε ευνοήσει αυτήν και τον Βένγκριλ.

«Πού πάμε, τώρα;» τη ρώτησε ο τελευταίος, ψιθυριστά.

«Πού να ξέρω;» απόρησε εκείνη, στον ίδιο τόνο.

Ο Βένγκριλ ανασήκωσε τους ώμους του μες στο σκοτάδι. «Στο δικό σου βασίλειο είμαστε...»

«Πάμε στα κελιά;» πρότεινε η Αάνθα. «Σίγουρα, θα υπάρχει κάποια έξοδος απο κεί, εφόσον τούτο το μέρος ήταν μπλοκαρισμένο από βράχια. Κι αφού οι δεσμοφύλακές μας βρίσκονται εδώ, κανείς δε θα μας σταθεί εμπόδιο.»

«Πιθανώς νάχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Βένγκριλ. «Αν και φοβάμαι πως ίσως... Καλά, πάμε· δεν έχουμε χρόνο να το σκεφτόμαστε.»

Ξεκίνησαν, γρήγορα, προς το βάθος, όπου φαινόταν αμυδρό φως, και βρέθηκαν, πάλι, στο διάδρομο με τους δαυλούς και τα κελιά. Καθώς τον διέσχιζαν, η Αάνθα είπε, εκδικητικά:

«Και τι δε θάδινα, τώρα, για ν' ανταμώναμε τον Κράντμον!»

«Μπορεί αυτό να μην ήταν και τόσο ωφέλιμο για μας...» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, σκεπτόμενος το δαιμονικό φυλαχτό, που, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν του Πόνκιμ, ο οποίος, άμα μπορούσε να ελέγξει ένα τόσο ισχυρό αντικείμενο δύναμης, ήταν κι ο ίδιος ισχυρός μάγος. Οπότε, αφού ο «βασιλικός του διπλωμάτης» είχε

τέτοια δύναμη, γιατί να μην την είχε κι ο συνεργός του στο Βασίλειο του Ωκεανού, ο Κράντμον;

Προτού καν τελειώσει τους συλλογισμούς του, αυτός κι η Αάνθα αντίκρισαν τον διάδρομο των κελιών να τελειώνει εμπρός τους, σε μια πέτρινη σκάλα, που ανέβαινε, και στην κορυφή της οποίας βρισκόταν μια κλειστή, σιδερένια πόρτα, μ'ένα καγκελωτό παραθυράκι.

«Σκύψε,» συμβούλεψε ο Βασιλιάς του Σαραόλν τη Βασίλισσα του Ωκεανού, καθώς σκαρφάλωναν τα σκαλιά, με προσοχή να μην κάνουν φασαρία. Όταν βρέθηκαν επάνω, της έγγεψε να σταθεί απ'τη μια μεριά της σφαλισμένης θύρας, ενώ εκείνος στεκόταν απ'την άλλη.

Η Αάνθα υπάκουσε. Ο Βένγκριλ έπεσε, βίαια, με τον ώμο, στην επιφάνεια της πόρτας, η οποία δεν άνοιξε, αλλά έκανε έναν δυνατό θόρυβο.

Φωνές Μαγκραθμέλιων ακούστηκαν από πίσω —πολλές—, και ο Βασιλιάς κι η Βασίλισσα γούρλωσαν τα μάτια τους, ενώ αλληλοκοιτάζονταν. Δίχως δεύτερη σκέψη, έτρεξαν, κατεβαίνοντας τη σκάλα, ενώ κάποιος ξεκλείδωνε τη σιδερένια θύρα πίσω τους. Το σκοτεινό τούνελ αντίκρυ τους έμοιαζε με το μοναδικό μέρος σωτηρίας.

Την ώρα που περνούσαν το άνοιγμα τ'οποίο είχε φτιάξει η Αάνθα με τη Νερομαγείας της, πίσω τους βήματα από μπότες αντηχούσαν, και ξίφη ξεθηκαρώνονταν.

«Ελάτε δω, άνθρωποι! Ελάτε δω!»

Το γρύλισμα του δαιμονοανθρώπου έφτασε σαν διαβολικό ουρλιαχτό στ'αφτιά τους, το οποίο προμήνυε την καταστροφή των Πάντων.

«Μα το Πορφυρό Κοχύλι!...» έκανε η Αάνθα, λαχανιασμένη, καθώς εκείνη κι ο Βένγκριλ έτρεχαν μες στο σκοτάδι· τα ξόρκια της την είχαν κουράσει, κι ένιωθε πως ήθελε ξεκούραση, για την οποία δεν είχε την πολυτέλεια.

Ξαφνικά, αντίκρισε φως πλάι της. Προς στιγμή, τρόμαξε, αλλά, ύστερα, είδε ότι ήταν ο Βένγκριλ που κρατούσε το δαυλό.

«Πού...;» πήγε να ρωτήσει η Βασίλισσα, όμως η φωνή της την εγκατέλειψε, καθώς έπαιρνε βαθιές ανάσες.

«Τον άρπαξα, προτού μπούμε στο σκοτάδι,» εξήγησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Ελα· απο δώ.» Και έστριψε σ'ένα πέραςμα στα δεξιά. «Απ'την άλλη δεν είχες πετάξει τα σανδάλια σου;» Η Αάνθα ένευσε. «Ωραία· τότε, υπάρχει μικρή πιθανότητα ν'απαντήσουμε τους προηγούμενους Μαγκραθμέλιους.»

«Κι αυτοί πίσω μας;» έθεσε το ερώτημα η Βασίλισσα.

«Θα μας χάσουν,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, κι έστριψε, τώρα, αριστερά.

Ύστερ'από λίγο, σταμάτησαν, κι οι δυο τους αγκομαχώντας· κανείς δεν ακουγόταν, πια, να έρχεται πίσω τους.

Κοίταξαν γύρω τους, για να δουν πού βρίσκονταν: Ήταν ένα πέραςμα, καμωμένο από ανθρώπινο χέρι, με παλιές πέτρες, αλλά φανερά εγκαταλειμμένο, εδώ και πολλά χρόνια· τα τοιχώματα του ήταν ρημαγμένα σε μπόλικά σημεία.

«Έχεις καμια ιδέα πώς να βγούμε απο δώ;» ρώτησε ο Βένγκριλ την Αάνθα, κι εκείνη τον λοξοκοίταξε, στραβώνοντας τα χείλη της, γιατί ήδη του είχε πει ότι δεν γνώριζε καθόλου τούτον τον υπόγειο λαβύρινθο.

** ** *

Ο Κράντμον καθόταν στο θρόνο του, όταν αισθάνθηκε ένα ελαφρύ σφίξιμο στον παράμεσο του δεξιού του χεριού, όπου φορούσε ένα ασημένιο δαχτυλίδι με παράξενα χαράγματα επάνω.

Τι στ'ανάθεμα θέλουν; αναρωτήθηκε, απορώντας μ'αυτό το απρόσμενο κάλεσμα. Ό,τι κι αν ήταν, έπρεπε να μάθει· γιατί μπορεί να επρόκειτο για κάτι σημαντικό.

Έριξε μια ματιά στην αίθουσα εμπρός του: Οι σύμβουλοι δούλευαν πυρετωδώς στο μεγάλο τους τραπέζι, ενώ ο Φέρντεχ έλειπε, μάλλον, έχοντας πάει εκεί όπου γίνονταν οι προετοιμασίες των δέκα-χιλιάδων πολεμιστών που θα έπαιρνε ο Κράντμον στα δάση της Ράλβοχ... για να τους κομματιάσει και ν' αφήσει το έδαφος ελεύθερο για τον Αφέντη του.

Σηκώθηκε απ' το θρόνο και έφυγε, με βιαστικά βήματα, απ' τη βασιλική αίθουσα, πηγαίνοντας στα προσωπικά του διαμερίσματα. Εκεί, μια κουκουλοφόρος μορφή τον περίμενε, τυλιγμένη σε μαύρη κάπα. Η κουκούλα της παραμερίστηκε, ελαφρώς, και ο ξανθός άντρας αντίκρισε το πρόσωπο μιας δαιμονογυναίκας: Έγχνεμελβ την έλεγαν.

«Άσχημα νέα, αφέντη,» ανέφερε.

«Άσχημα νέα,» παραξενεύτηκε ο Κράντμον. «Πώς κι έτσι; Τι μπορεί να πήγε στραβά;» Πραγματική απορία υπήρχε στο πρόσωπό του, αν και είχε ένα ανήσυχο συναίσθημα.

«Η Βασίλισσα Αάνθα κι ο Βασιληάς Βένγκριλ, αφέντη,» εξήγησε, αργά, η Έγχνεμελβ, «ξέφυγαν.»

Η όψη του Κράντμον, αμέσως, σκλήρυνε, τα δόντια του σφίχτηκαν, και τα χείλη του ανασηκώθηκαν, σα νάταν κάποιο αγριεμένο ζώο. «Πώς συνέβη αυτό;» απαίτησε.

«Ακούσαμε έναν θόρυβο, αφέντη. Μπήκαμε στο διάδρομο των κελιών, και αυτοί ήταν έξω. Έτρεξαν προς το αδιέξοδο, και νομίζαμε ότι τους είχαμε πιάσει. Έπειτα, ένας πίδακας νερού πετάχτηκε, διέλυσε τα μπάζα και οι αιχμάλωτοι βούτηξαν στο σκοτάδι. Έξι από μας τους ακολούθησαν. Όμως, κάπως, ο Βένγκριλ κι η Αάνθα τούς ξέφυγαν και επέστρεψαν στα κελιά, για να φύγουν, περνώντας απ' την περιοχή που φρουρούμε –προφανώς, πίστευαν ότι δε θα υπήρχε, τώρα, κανείς εκεί. Τους κυνηγήσαμε, ξανά. Αλλά, όπως και πριν, τους χάσαμε στα άγνωστα σε μας περάσματα που αποκαλύφθηκαν όταν ο πίδακας έσπασε τα βράχια που δημιουργούσαν το αδιέξοδο, στο τέλος του διαδρόμου των κελιών.»

«Η Αάνθα...» είπε ο Κράντμον, σα να θυμόταν κάτι. «Ναι... γνωρίζει κάτι από μαγεία του Νερού... Κάποτε το είχε αναφέρει...»

«Η Βασίλισσα είναι μάγισσα;» στένεψε τα μάτια της η δαιμονογυναίκα που λεγόταν Έγγνεμελβ.

«Όχι και τόσο ισχυρή,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, «απ'όσο ξέρω, τουλάχιστον. Γιαυτό φροντίστε να τους βρείτε και να τους ξανακλειδώσετε εκεί όπου ανήκουν!» πρόσταξε, ενώ τα μάτια του διαπερνούσαν τη Μαγκραθμέλια εμπρός του.

Εκείνη φάνηκε να διστάζει. «Μπορείς να έρθεις κάτω, αφέντη; να μας βοηθήσεις; Αυτούς τους καινούργιους διαδρόμους... δεν τους γνωρίζουμε...»

«Όχι –δε μπορώ να έρθω, ηλίθιοι!» αντιγύρισε, εχθρικά, ο Κράντμον. «Όλοι στο παλάτι θ'απορήσουν πού πήγα. Δική σας δουλειά είναι να τους πιάσετε. Κι άμα δε μπορείτε να τους πιάσετε –σκοτώστε τους!» Άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ'το δωμάτιο, κοπανώντας την πίσω του.

Αυτό δεν το περίμενε καθόλου· πίστευε ότι εκεί όπου τους είχε κλειδαμπαρώσει αποκλείεται ποτέ να έβγαιναν. Όμως δεν είχε υπολογίσει τη μαγεία της Αάνθα. Χίλιες κατάρες! Αν η Βασίλισσα του Ωκεανού κατάφερνε να έρθει στην Θέρληχ, όλα τα σχέδια του Κράντμον θ'αποτύχαιναν. Δεν έπρεπε να τα καταφέρει! Όμως, ούτως ή άλλως, κάτι τέτοιο ήταν απίθανο, σκεφτόταν ο ξανθός άντρας, καθώς βάδιζε προς την αίθουσα του θρόνου. Δεν ήξερε καθόλου το μέρος όπου βρισκόταν. Αναμφίβολα, κάπου θα έχανε το δρόμο της, οι Μαγκραθμέλιοι θα στρίμωχναν εκείνη και τον Βένγκριλ, και ή θα τους αιχμαλώτιζαν ή θα τους σκότωναν, επιτόπου. Οποιαδήποτε απ'τις δυο περιπτώσεις ήταν σαφώς καλύτερη απ'το ν'αντικρίσει, ξαφνικά, την Αάνθα εμπρός του, μέσα στο παλάτι.

Και, σα να μην έφταναν όλα τούτα, τώρα, θ'άκουγε και τους χλευασμούς του Πόνκιμ –ή τις προσβολές του–, επειδή δεν τους καθάρισε αμέσως, ώστε ν'αποφευχθεί αυτή η ιστορία. Αλλά δεν

ήταν ανάγκη να του πει τίποτα, αν, τελικά, οι διαβολάνθρωποι έπιαναν τη Βασίλισσα του Ωκεανού και το Βασιλιά του Σαραόλν.

Ενώ κατέβαινε μια μεγάλη σκάλα, στρωμένη με πορφυρό χαλί, ο Κράντμον σκεφτόταν τρόπους διαφυγής από τη Θέρληχ, σε περίπτωση που τα πράγματα πήγαιναν στραβά γι' αυτόν...

** ** *

Κάθε φορά που έστριβαν σε κάποιο νέο (;) πέρασμα αυτού του υπόγειου λαβυρίνθου, εύχονταν να μην πέσουν πάνω σε καμια ντουζίνα δαιμονοανθρώπων, οπλισμένων με λεπίδες, οι οποίοι επιθυμούσαν να πιουν το αίμα τους. Επίσης, φοβούνταν μην έκαναν, διαρκώς, κύκλους, γιατί τα τούνελ ήταν τρομαχτικά όμοια μεταξύ τους: όλα τους αρχαία και με σπασμένες πέτρες στους τοίχους. Όμως ο Βασιλιάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού ήξεραν πως δε μπορούσαν, συνέχεια, να παίζουν κρυφτό με τους εχθρούς τους· έπρεπε, κάποια στιγμή, να βγουν απο δώ.

«Ίσως να μην υπάρχει έξοδος,» υπέθεσε ο Βένγκριλ, ενώ περνούσαν κάτω από μια μεγάλη αψίδα.

«Μπορεί κανείς να σκέφτεται και πιο ευχάριστα πράγματα, τέτοιες ώρες,» είπε η Αάνθα –«όπως ότι, σε λίγο, θα δούμε μια σκάλα που...» Σταμάτησε τα λόγια της, καθώς στα δεξιά τους, όντως, αντίκρισαν μια σκάλα. «Που θ' ανεβαίνει στην επιφάνεια του νησιού,» τελείωσε η Αάνθα. «Όμως τούτη πηγαίνει κι άλλο κάτω!» πρόσθεσε, ξεφυσώντας, αγανακτισμένη.

«Λοιπόν, να την ακολουθήσουμε;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Πάψε να στρέφεται σε μένα για οδηγίες,» μισομούγκρισε η Αάνθα. «σου είπα ότι δε γνωρίζω καθόλου το μέρος!»

«Μια ερώτηση έκανα,» τόνισε ο Βένγκριλ. «Πάμε;»

«Τι έχουμε να χάσουμε;» ρουθούνισε η Αάνθα. «Ένα βασίλειο; Αυτό τόχουμε κι οι δυο ήδη χάσει.»

Και προχώρησε πίσω του, καθώς ο Βασιληάς του Σαραόλν κατέβαινε τα σκαλοπάτια, και η υγρασία αυξανόταν γύρω τους, διαπερνώντας τους τα κόκαλα. Στα δεξιά τους έμοιαζε να υπάρχει μονάχα κενό, όχι τοίχος, και μπορούσαν ν'ακούσουν έναν ήχο στο βάθος, ο οποίος έμοιαζε με παφλασμό.

«Πρέπει να υπάρχει νερό εκεί κάτω,» συμπέρανε η Αάνθα.

«Κι αν υπάρχει νερό, ίσως να υπάρχει και κάποια έξοδος,» υπέθεσε ο Βένγκριλ, «αρκετά μεγάλη για να βγούμε. Γιατί αλλιώς....»

«Αλλιώς, τι;» ρώτησε η Αάνθα, σηκώνοντας ένα λεπτό φρύδι.

«Πολύ φοβάμαι πως ο πυρσός μου έχει αρχίσει να σβήνει,» εξήγησε ο Βένγκριλ. «Κι αν μείνουμε στο απόλυτο σκοτάδι, αμφιβάλλω άμα ποτέ θα καταφέρουμε να γλιτώσουμε ζωντανοί απ'το λαβύρινθο που κοσμεί τα υπόγεια της πρωτεύουσάς σου.»

«Δεν είμαι σίγουρη ότι είμαστε κάτω απ'τη Θέρληχ,» είπε η Αάνθα. Ανασήκωσε τους ώμους της. «Ίσως ο Κράντμον να μας πήγε κάπου αλλού. Απλά, *υποθέτω* πως είμαστε κάτω απ'τη Θέρληχ, επειδή, πρώτον, έχω ακούσει ότι παλιά υπήρχαν υπόγεια μπουντρούμια στην πόλη, και, δεύτερον, πόσο μακριά θα μας πήγε, τέλος πάντων, ο καταραμένος;—»

Ένας απότομος θόρυβος ακούστηκε, ξάφνου, απ'το βάθος, στα δεξιά της σκάλας, και η Βασίλισσα σταμάτησε να μιλά. Έμοιαζε σαν κάτι να αναδύθηκε απ'το νερό και να βούτηξε, πάλι, μέσα —κάτι μεγάλο, που δεν έβγαλε όλο του το σώμα στην επιφάνεια, παρά ένα μέρος αυτού.

«Τι έκανε έτσι;» ρώτησε ο Βένγκριλ, ελπίζοντας η Αάνθα να ήξερε τι είδους θαλάσσιο πλάσμα μπορούσε να προκαλέσει τέτοιο θόρυβο.

«Δεν έχω ιδέα,» απάντησε η Βασίλισσα. «Πάντως, ήταν κάτι πελώριο... Πρόσεχε, Βένγκριλ.»

Δεν είχαν κατεβεί ακόμα τη σκάλα —σαν πολύ μεγάλη δεν ήταν;...

«Αυτό δε με καθησυχάζει καθόλου,» είπε ο μονάρχης του Σαραόλν, σφίγγοντας, γερά, τη λαβή του ξίφους που είχε πάρει απ'τους δαιμονανθρώπους. Έπαψε να κατεβαίνει και στράφηκε πίσω του, να

κοιτάζει την πορφυρομάλλα γυναίκα στο φως του δαυλού, ο οποίος εἰχ' ἀρχίσει ν' αργοπεθαίνει. «Αάνθα. Ἄμα εἶναι κάποιο ἔκτρωμα ἐκεῖ κάτω, ἐλπίζω ἡ μαγεία σου νὰ μπορεῖ νὰ το διώξει...»

Ἡ Βασίλισσα σούφρωσε τὰ τέλεια σχηματισμένα χεῖλη της. «Ἴσως... ἴσως νὰ ἔχω τὴ δύναμη νὰ κάνω κάτι.

»Βένγκριλ, ἤδη εἶμαι ἐξουθενωμένη, καὶ το νὰ ἐλέγχεις τὰ Πνεύματα τοῦ Νερού δεν εἶναι διόλου εὐκόλη δουλειά... Βλέποντας καὶ κάνοντας.»

«Καλά,» ἀποκρίθηκε ὁ μονάρχης τοῦ Σαραόλν.

Πῆρε μὴ βαθιὰ ανάσα καὶ στράφηκε ἐμπρός. Δεν ἔμεναν πολλὰ σκαλοπάτια ἀκόμα, καὶ, σύντομα, ἡ Αάνθα καὶ ὁ Βένγκριλ βρίσκονταν σὲ πετρώδες ἔδαφος, ὄχι στρωμένο μὲ πλάκες, ὅπως ἦταν ὁ προηγούμενος λαβύρινθος. Μπροστὰ τοὺς νερό υπήρχε.

«Πρέπει νὰ βγάζει στὴ θάλασσα,» εἶπε ὁ Βασιλιάς. «Εἶσαι πρόθυμη νὰ κολυμπήσεις; Θα παγώσουμε λιγάκι, λόγω τῆς εποχῆς, ἀλλά—»

«Φυσικά καὶ εἶμαι πρόθυμη νὰ κολυμπήσω,» τὸν ἔκοψε ἡ Αάνθα. «Φτάνει νὰ βγούμε ἀπὸ τοῦτο το υγρὸ μέρος.»

«Τότε—»

Αναπάντεχα, τὰ μάτια τοῦ Βένγκριλ γούρλωσαν, καὶ το σπαθὶ παραλίγο νὰ πέσει ἀπ' τὴ γροθιά του. Ἡ Αάνθα ἔβγαλε μὴ πνιχτὴ κραυγὴ καὶ τὸ χερί πῆγε στο στέρνο της.

Τὸ νερὸ ἐμπρός τοὺς σηκωνόταν! Ἦ, μάλλον, ὄχι —κάτι ἀναδυόταν μέσα ἀπ' τὸ νερό: Ἦταν μαῦρο καὶ γλοιώδες, πελώριο, καὶ εἶχε δύο παράξενα, ἱριδίζοντα μάτια ποὺ τοὺς παρατηρούσαν. Ἐνα σαλάχι. Ἀλλὰ ὄχι συνηθισμένο: ἓνα τεράστιο σαλάχι.

Ἡ Βασίλισσα τοῦ Ωκεανοῦ εἶχε ξαναδεῖ σαλάχι στὴ ζωὴ της· ὁ Βασιλιάς τοῦ Σαραόλν, ὅμως, ποὺ δεν εἶχ' ἀντικρίσει τίποτα παρόμοιο ποτέ του, τὸ πέρασε γιὰ κάποιο ἔκτρωμα, πιθανῶς δημιούργημα τῶν δαιμονικῶν μηχανῶν τῶν Μαγκραθμέλιων —κάτι μεταλλαγμένο.

Ύψωσε το λεπίδι του, που γυάλισε στο φως του ετοιμοθάνατου δαυλού του.

Ύστερα, η φωνή έμοιαζε να ήρθε, κενή κι εξώκοσμη, από παντού:
Άνθρωποι; Στο σπιτικό μου; Πόσος καιρός έχει περάσει;

Οι δυο μονάρχες άργησαν λίγο ν'αντιληφθούν ότι δεν άκουγαν ακριβώς αυτά τα λόγια, παρά εμφανίζονταν, απροειδοποίητα, στο νου τους.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Αάνθα, λιγάκι αδύναμα.

Είμαι η Βάρνα. Τα ιριδίζοντα μάτια του σαλαχιού ανοιγόκλεισαν. Χαίρε, ω Βασίλισσα του Ωκεανού, Αάνθα.

«Πώς ξέρεις ποια είμαι;» απόρησε εκείνη.

Εσείς, οι άνθρωποι, έχετε ξεχάσει εμάς, αλλά τ'αντίστροφο δεν ισχύει. Και ακόμα δύναμαι να αισθανθώ ποιος είν'ο Προστάτης του Πορφυρού Κοχυλιού. Ο πατέρας σου το προστάτευε καλά· πρέπει κι εσύ να κάνεις το ίδιο, Αάνθα. Αλλά τι σε φέρνει εδώ;

«Δεν καταλαβαίνω πολλά απ'αυτά που λες,» παραδέχτηκε η Βασίλισσα. «Δε σε γνωρίζω. Δεν έχω ακούσει τίποτα για σένα. Όμως εκείνο που μπορώ να καταλάβω είναι ότι είσαι φίλη. Είναι αλήθεια;»

Είναι αλήθεια, Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού, αποκρίθηκε το σαλάχι. Ποια ειν'η ανάγκη σου;

«Πρέπει να βγω απο δώ,» είπε η Αάνθα. «Ο Κράντμον σφετερίστηκε το θρόνο μου, και με έκλεισε σε κάτι μπουντρούμια τα οποία δεν ξέρω πού βρίσκονται. Τέλος πάντων, μπορείς να μας βοηθήσεις να βγούμε;»

Ακολουθήστε τη ροή του ποταμού. Είναι υπόγειο ρέμα, και θα σας βγάλει στον Ωκεανό. Όμως βιαστείτε, γιατί αισθάνομαι διαβολικές παρουσίες να ζυγώνουν. Τρέξτε!

Ο Βένγκριλ στράφηκε στη σκάλα, τεντώνοντας τ'αφτιά του. Βήματα έρχονταν! Μαγκραθμέλιοι.

«Πάμε, Αάνθα.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού έγεννε καταφατικά, και έτρεξαν προς την κατεύθυνση της ροής του ποταμού. Ακόμα το μυαλό της ήταν μπερδεμένο απ'όσα της είχε πει το πελώριο σαλάχι που ονομαζόταν Βάρνα. Τι είδους ον ήταν; Και τι σχέση είχε με το Βασίλειο του Ωκεανού; Ίσως η Αάνθα να μη μάθαινε ποτέ· όμως, τώρα, αυτό που την ένοιαζε περισσότερο ήταν εκείνη κι ο Βένγκριλ να ξεφύγουν ζωντανοί.

Πίσω τους άκουγαν τους Μαγκραθμέλιους να κραυγάζουν, σαν κάτι να τους χτυπούσε. Δεν γύρισαν, ούτε μια στιγμή, για να δουν τι ήταν· μονάχα συνέχισαν να τρέχουν, σφίγγοντας τα ξίφη στα χέρια τους.

Καθώς ο δαυλός του Βένγκριλ έσβηνε, ο Βασιληάς φώναξε: «Βούτα· το ρεύμα θα μας βγάλει στη θάλασσα!»

Πέταξε στο πλάι όσο από το φλεγόμενο ξύλο είχε απομείνει και, με μια ακούσια συγχρονισμένη κίνηση, ο μονάρχης του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού έπεσαν στο νερό.

** ** *

Σκοτάδι κάλυψε τα πνευματικά μάτια του Κράντμον, ο οποίος παρακολουθούσε τον Βένγκριλ και την Αάνθα, καθισμένος στο θρόνο του, με τα βλέφαρα κλειστά και το κεφάλι ακουμπισμένο στα δάχτυλα του δεξιού του χεριού. Η συνείδησή του ξανθού άντρα, ωστόσο, συνέχιζε να είναι μαζί με το Βασιλιά του Σαραόλν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού· έτσι, όταν ξαναβρίσκονταν σε φωτεινό μέρος, θα τους έβλεπε, πάλι. Όμως δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πού ήταν οι δυο εχθροί του: ποτέ του δεν είχε βρεθεί σ'αυτές τις υπόγειες σπηλιές. Ούτε γνώριζε τι ήταν εκείνο το σαλάχι που είχαν απαντήσει, το οποίο, μάλλον, μιλούσε, τηλεπαθητικά, με την Αάνθα, και ο Κράντμον δε μπορούσε ν'ακούσει τι της έλεγε, μονάχα τι αποκρινόταν εκείνη, αρθρώνοντας λέξεις.

«Βασιλιά μου. Μεγαλειότητα;»

Ο ξανθός άντρας άκουσε μια γυναικεία φωνή ν'αντηχεί στ'αφτιά του, κι άνοιξε τα μάτια του, συνειδητοποιώντας πού βρισκόταν.

Αντίκρισε μια μελαχρινή γυναίκα με λευκό φόρεμα να στέκεται εμπρός του.

«Είστε καλά, Μεγαλειότατε; Μήπως επιθυμείτε να αναπαυθείτε;» ρώτησε η Σίνρικ.

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. «Αργότερα. Τι θέλεις, τώρα;»

«Τίποτα,» είπε η σύμβουλος του θαλάσσιου εμπορίου. «Απλώς, σας μίλησα, γιατί δε σας έβλεπα και τόσο καλά.»

«Έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο Κράντμον. «είμαι... είμαι κουρασμένος. Θ'αποσυρθώ στα διαμερίσματά μου. Θα είμαι εκεί για όποιον με ζητήσει.» Και, δίχως να χάσει καιρό, έφυγε απ'την αίθουσα του θρόνου, την ώρα που ο Φέρντεχ και η Κάζναμ έμπαιναν.

«Μεγαλειότατε,» είπε η σύμβουλος αμύνης, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Ο στρατός σας είναι έτοιμος. Θα θέλατε να—»

«Όχι,» απάντησε ο Κράντμον, κουρασμένα. «Αφήστε το γι'αύριο· δεν αισθάνομαι καλά σήμερα.» Και πέρασε πλάι της, μ'ένα ανέμισμα του πορφυρού του μανδύα.

Ο Φέρντεχ συνοφρυώθηκε και τον ακολούθησε, φωνάζοντας τ'όνομά του και κάνοντας νόημα στην Κάζναμ να περιμένει πίσω. Όταν ο νέος Βασιλιάς του Ωκεανού σταμάτησε, ο απεσταλμένος του Βένγκριλ τον ρώτησε:

«Τι έχεις;»

Εκείνος αναστέναξε. «Δεν είμαι καθόλου καλά, Φέρντεχ. Δεν ξέρω τι φταίει...»

«Εγώ ξέρω τι φταίει,» τόνισε ο πολεμιστής του Σαραόλν. Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Κράντμον. «Ανησυχείς πολύ για την Αάνθα. Πράγμα που σ'έχει επηρεάσει, άσχημα. Προσπάθησε, όμως, να φανείς ψύχραιμος· κάνουμε ό,τι μπορούμε.»

«Θα έκανες και κάτι ακόμα, για χάρη μου, Φέρντεχ;» ρώτησε ο Βασιλιάς του Ωκεανού.

«Αν είναι μέσα στις δυνάμεις μου,» απάντησε εκείνος, σηκώνοντας τα χέρια του.

«Οδήγησε το στρατό μου στα δάση· δε νομίζω νάμαι σε θέση να τον οδηγήσω εγώ. Καταλαβαίνεις πως δεν πρόκειται για δειλία, έτσι δεν είναι; –θα έδινα και τη ζωή μου για την Αάνθα. Όμως φοβάμαι πως, στην κατάστασή μου, δε θα είμαι καθόλου καλός διοικητής. Εσύ, εξάλλου, ξέρεις καλύτερα από στρατούς ξηράς.»

«Κι εγώ.»

Οι δύο άντρες στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν τον Κόλμιχ, τον Διοικητή των *Χρυσών Σπαθιών*, να στέκεται αντίκρυ τους, ντυμένος με την αρθρωτή του πανοπλία. «Μόλις έμαθα ότι ο Βασιλιάς εξαφανίστηκε. Αληθεύει, Φέρντεχ;»

«Δυστυχώς, ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κατά πάσα πιθανότητα, πάρθηκε από Μαγκραθμέλιους, όπως και η Βασίλισσα Αάνθα.»

«Γιαυτό θα στείλω το στρατό μου στα δάση, στο κέντρο της Ράλβοχ: για να τους βρει και τους δυο, και να ξεπαστρέψει τους καταραμένους δαιμονανθρώπους,» πρόσθεσε ο Κράντμον, ενώ το πρόσωπό του πρόδιδε την κούρασή του (που δεν ήταν όλη προσποιητή).

«Τότε, θάρθω κι εγώ, μαζί με τους είκοσι άντρες μου,» δήλωσε, αποφασιστικά, ο Κόλμιχ.

«Ωραία,» είπε ο Κράντμον. «Τώρα, ξέρω ότι ο στρατός μου θάναι στα καλύτερα χέρια, γιατί κι οι δυο σας είστε γνώστες της μάχης στην ξηρά. Επιπλέον, θάχετε και την προσωπική φρουρά του Βασιλιά Βένγκριλ στο πλευρό σας, που, επίσης, έχει τέτοιες γνώσεις. Θα συνθλίψετε τους Μαγκραθμέλιους, μόλις τους ανταμώσετε.» *Ηλίθιοι, θα συνθλιβείτε άπαντες*, συλλογιζόταν.

«Θα φέρουμε εις πέρας την αποστολή μας, Κράντμον· μην ανησυχείς,» τον διαβεβαίωσε ο Φέρντεχ, και ο Κόλμιχ έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι.

«Σε σας βασιζομαι –και εγώ, και η Βασίλισσα, και ο Βασιληάς Βένγκριλ,» είπε ο Κράντμον. «Προς το παρόν, επιτρέψτε μου ν'αποσυρθώ στα διαμερίσματά μου.»

** ** *

Η Αάνθα γράπωσε το χέρι του Βένγκριλ, οδηγώντας τον, γιατί ήταν εξαιρετη κολυμβήτρια, ενώ, σ'αντίθεση, ο Βασιληάς του Σαραόλν ήξερε λίγα από κολύμπι.

Βρίσκονταν, συνεχώς, κάτω απ'το νερό, κινούμενοι ευθύγραμμα, ώσπου η Βασίλισσα του Ωκεανού τράβηξε το μονάρχη προς τα πάνω, κλοτσώντας, με τα καλλίγραμμα πόδια της, για να δώσει ώθηση. Σύντομα, τα κεφάλια τους βγήκαν στον αφρό και πήραν βαθιές ανάσες.

«Καλά τα καταφέραμε,» είπε η Αάνθα, «αλλά έχεις ακόμα πολλά να μάθεις, σχετικά με την κολύμβηση.»

«Γηράσκω αεί διδασκόμενος,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, παραμερίζοντας τα μαλλιά απ'τα μάτια του.

Ατένισε απ'τη μια μεριά, για να δει πού βρίσκονταν, κι αντίκρισε τον Ωκεανό ν'απλώνεται απέραντος· ατένισε απ'την άλλη κι αντίκρισε μια ακτή. Εκεί κοντά ήταν και ένας οικισμός –ψαράδων, μάλλον.

«Την ξέρω αυτή την ακτή,» είπε η Βασίλισσα. «Έλα.»

Και ξεκίνησε πρώτη. Ακόμα και με το φόρεμά της μπορούσε να κολυμπά τόσο καλά όσο ένα δελφίνι, και ο Βένγκριλ βρισκόταν πίσω της μετά βίας. Σε δέκα, περίπου, λεπτά είχαν φτάσει στην αμμουδιά, είχαν βγει απ'τη θάλασσα και είχαν ξαπλώσει, για να πάρουν μερικές ανάσες.

«Αδελφέ μου!...» έκανε, λαχανιασμένος, ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Κάποτε διέσχιζα ποτάμια, πάνω, στο Βασίλειο, κολυμπώντας.»

Η Αάνθα ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στον αγκώνα της. «Ίσως να έχεις σκουριάσει λίγο και να χρειάζεσαι εξάσκηση.» Μειδίασε, και τα δόντια της άστραψαν στο πρωινό φως.

Ο Βένγκριλ γέλασε, καθώς ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, αισθανόμενος τον κύριο αέρα να τον διαπερνά, τώρα, που οι μύες του χαλάρωναν. «Εσύ εξασκείσαι συχνά, υποθέτω.»

«Προσπαθώ, όταν οι υποχρεώσεις δεν είναι πολλές στο Βασίλειο,» αποκρίθηκε η Αάνθα, και σηκώθηκε όρθια, στα γυμνά της πόδια.

Ο Βένγκριλ ακολούθησε το παράδειγμά της και είπε, δείχνοντας: «Πάμε σ'εκείνο τον οικισμό. Σίγουρα, θα μπορούν να μας δώσουν ζεστά ρούχα να φορέσουμε. Είσαι η Βασίλισσά τους, άλλωστε.»

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά, και τον πήρε απ'το χέρι, αν και δεν υπήρχε καμια ιδιαίτερη ανάγκη γι'αυτό. Και ο Βασιλιάς του Σαραόλν πέρασε τα δάχτυλά του μέσα στα δικά της, κρατώντας τη κοντά του. Έτσι, βάδισαν, για λίγο, στην αμμουδιά, ρίχνοντας ματιές ο ένας στον άλλο και χαμογελώντας, λες και δε συνέβαινε τίποτ'άλλο σ'όλο τον Άρμπεναρκ, εκείνη τη στιγμή· λες και, για μερικά λεπτά, είχαν ανακαλύψει την Ουτοπία.

Ο Βένγκριλ αισθανόταν κάπως... αναζωογονημένος, καθώς βρισκόταν πλάι στη Βασίλισσα του Ωκεανού· σα να ήταν ξανά νέος. Του άρεσε το συναίσθημα.

Ύστερα, τέσσερις δαιμονάνθρωποι πετάχτηκαν, απρόσμενα, απ'τα δέντρα στ'αριστερά τους, με ξίφη στα χέρια και μάτια γεμάτα μίσος! Τα πρόσωπά τους ήταν θηριώδεις μάσκες αγριμιών.

Ο Βένγκριλ κι η Αάνθα αιφνιδιάστηκαν, και αντιλήφθηκαν, άξαφνα, ότι δεν είχαν όπλα, για να προστατευτούν· τα είχαν ξεφορτωθεί, όταν κολυμπούσαν.

«Τρέχα, πάλι!» σφύριξε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, και έτρεξαν πάνω στην αμμουδιά, ενώ οι τέσσερις Μαγκραθμέλιοι έρχονταν στο κατόπι τους, και ένα λεφούσι περισσοτέρων ακολουθούσε αυτούς, βγάζοντας πολεμικές κραυγές στη γλώσσα τους.

«Στον οικισμό!...» είπε, αγκομαχώντας, ο Βένγκριλ. «Να... πάρουμε... μια... βάρκα...»

Φτάνοντας εκεί, οι λίγοι άνθρωποι –κυρίως, ψαράδες– άρχισαν να ουρλιάζουν και να φεύγουν, πανικόβλητοι, προς όλες τις κατευθύνσεις, βλέποντας τους Μαγκραθμέλιους να χιμούν, με σηκωμένα χείλη και γυμνωμένα δόντια, με φλόγες στα παράξενά τους μάτια, και με λεπίδια στις γροθιές τους.

Σκοτώστε τους! γρύλισε η φωνή του Κράντμον στο νου των υπηρετών του. *Θέλω τα κεφάλια της Βασίλισσας του Ωκεανού και του Βασιλιά του Σαραόλν!*

«Φύγετε!» φώναξε η Αάνθα στους ψαράδες. «Σώστε τις ζωές σας! Τρέξτε!»

Τα ξίφη των Μαγκραθμέλιων έσχισαν μια κοιλιά, έκοψαν δυο λαιμούς, ακρωτηρίασαν ένα χέρι, μπήχτηκαν σε δυο πλάτες. Κουφάρια έπεσαν στο έδαφος του οικισμού.

«Καθάρματα!» βρυχήθηκε ο Βένγκριλ· γράπωσε έναν δαιμονάνθρωπο απ' το λαρύγγι, τον σήκωσε πάνω απ' το κεφάλι του και τον εκτόξευσε σ' άλλους δύο, σωριάζοντάς τους όλους κάτω.

«Έλα!» Η Αάνθα άρπαξε το Βασιλιά του Σαραόλν απ' το μπράτσο, τραβώντας τον προς τις βάρκες.

Πήδησαν σε μία και η Βασίλισσα είπε: «Κράτησέ τους,» σταματώντας τον Βένγκριλ απ' το να πιάσει τα κουπιά.

«Κι εσύ τι θα-;» πήγε να ρωτήσει εκείνος, όμως έκοψε τα λόγια του στη μέση, βλέποντάς την να κλείνει τα μάτια και να μιλά σε μια ακατανόητη γλώσσα, υφαίνοντας τα μάγια της.

Ένας Μαγκραθμέλιος χίμησε. Ο Βένγκριλ τον κοπάνησε στο στομάχι, με τη γροθιά του, κάνοντάς τον να διπλωθεί. Του πήρε το σπαθί και του τόμπηξε στο λαιμό. Μια δαιμονογυναίκα πήδησε στη βάρκα, πλάι του. Της διαπέρασε το στέρνο και η λάμα του βγήκε ανάμεσα απ' τις ωμοπλάτες της.

Λύσσα για αίμα είχε κυριέψει το Βασιλιά του Σαραόλν, που αντίκριζε τόσους αθώους να χάνουν άδικα τις ζωές τους.

Δύο δαιμονάνθρωποι έπεσαν στο νερό, καθώς η βάρκα ξεκινούσε, με τρομερή ταχύτητα, χάρη στη γητεία που είχε μόλις ολοκληρώσει η Αάνθα. Η Βασίλισσα του Ωκεανού στεκόταν με τα χέρια ανοιχτά εμπρός της και τα μάτια κλειστά. Αισθανόταν το νερό γύρω της και το πρόσταζε να σπρώχνει το πλεούμενο πάνω στ'οποίο βρίσκονταν εκείνη κι ο Βένγκριλ.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν αντίκρισε και τους Μαγκραθμέλιους να επιβιβάζονται σε βάρκες και να κατεβάζουν τα πανιά, για να τους ακολουθήσουν, ενώ άλλοι έρχονταν κωπηλατώντας. Ο Βένγκριλ πήρε τα κουπιά του δικού του μεταφορικού μέσου και ξεκίνησε κι εκείνος να κωπηλατεί, για επιπλέον ώθηση.

«Νότια, Αάνθα,» είπε. «Νότια. Αλλιώς θα μας πιάσουν. Έχουν σχηματίσει ένα ημικόκλιο στα βόρεια.»

Νότια; απόρησε η Βασίλισσα. Μα, τότε, δε θα έφταναν στη Θέρληχ, η οποία πρέπει να ήταν βόρειο-δυτικά, απ'ό,τι είχε καταλάβει. Θα έφταναν σε κάποιο άλλο λιμάνι, κάποιου άλλου νησιού, όχι της Νήσου Ράλβοχ... εάν ήταν τυχεροί, γιατί ήδη αισθανόταν τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν.

Συνέχισε να προστάζει τα Πνεύματα μέσα στο νερό, όσο άντεχε ακόμα, και, ύστερα, έπεσε στα γόνατα, ανοίγοντας τα μάτια της.

Κοίταξε βόρεια: Οι Μαγκραθμέλιοι έρχονταν, με βάρκες, αλλά ήταν μακριά. Ο Βένγκριλ κωπηλατούσε, προσπαθώντας να τους αφήσει πίσω.

«Πώς είσαι, Αάνθα;» τη ρώτησε.

«Χάλια,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς κατέρρεε πάνω στα σανίδια του πλεούμενου από εξάντληση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29^ο

Δαιμονάνθρωποι παντού!

Ηταν μεσημέρι, και η Έρμελ, η Πριγκίπισσα του Σαραόλν, βρισκόταν, μετά το φαγητό, στα διαμερίσματά της, ξαπλωμένη στο μεγάλο της κρεβάτι, μαζί με τον Τλάφαρ, μαθητευόμενο Σοφό του Κύκλου του Φτερού. Τα ρούχα τους ήταν ριγμένα στο δάπεδο, παραδίπλα.

«Κάποια μέρα, πρέπει να μιλήσω στη μητέρα μου για σένα,» είπε η κοπέλα, καθώς αναπαυόταν πάνω στο γυμνό στέρνο του νεαρού. «Αλλά θα περιμένω...»

«Για τι;» ρώτησε εκείνος.

«Θα περιμένω μέχρι να έρθει ο πατέρας, επειδή αυτός είναι πιο... λογικός,» εξήγησε η Έρμελ.

«Τι εννοείτε, κυρία μου;»

«Πάλι τα ίδια;» μούγκρισε η Πριγκίπισσα. «Είπαμε –τέρμα ο πληθυντικός και το ‘κυρία μου’! Και ο πατέρας είναι πιο λογικός γιατί είναι πιο... λογικός. Έτσι, απλά. Η μητέρα νομίζω πως είναι κάπως υπερπροστατευτική. Κι αν της πω ότι ήμουν μαζί σου τόσο καιρό, δίχως να της έχω μιλήσει, θ’ αρχίσει να μου φωνάζει για το ένα και για το άλλο.»

Ο Τλάφαρ μειδίασε. «Ίσως η Βασίλισσα να έχει δίκιο,» υπέθεσε, χαϊδεύοντας τα καστανόξανθα μαλλιά της. «Εξάλλου, τι θέλεις μ’έναν τύπο σαν εμένα; Οι περισσότεροι άνθρωποι μάς φοβούνται εμάς, τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού.»

Η Έρμελ ανασηκώθηκε, για να τον κοιτάξει στο πρόσωπο. «Δηλαδή, δε θα τους αρέσει να έχουν έναν Σοφό του Κύκλου του Φτερού για Βασιλιά;»

«Για Βασιλιά;» συνοφρυώθηκε, έκπληκτος, ο Τλάφαρ. «Δε νομίζω. Ποτέ στην ιστορία δεν έχει συμβεί κάτι τέτοιο, κυρία μου—»

«Κι αν σε παντρευτώ;» τον διέκοψε η Έρμελ.

«Δε μπορείτε να με παντρευτείτε, κυρία μου!» είπε ο Τλάφαρ, ακόμα πιο έκπληκτος. «Πρέπει, πρώτα, να κοιτάξετε τι είναι πιο καλό για το Βασίλειο. Κι εγώ δε μπορώ να γίνω Βασιλιάς· άλλη είναι η εκπαίδευσή μου.»

Η Έρμελ φάνηκε σκεπτική, αγνοώντας, αυτή τη φορά, το «κυρία μου» και τον πληθυντικό. Απέφυγε να τον αντικρίσει στα μάτια, κατεβάζοντας τα βλέφαρά της, και η έκφρασή του προσώπου της, από χαμογελαστή, έγινε κάπως λυπημένη. Τελικά, σήκωσε το βλέμμα της, για ν'ανακαλύψει πως ο Τλάφαρ δεν είχε πάρει καθόλου το δικό του από πάνω της. «Δε με νοιάζει,» δήλωσε η Πριγκίπισσα. «Δε θα παντρευτώ άλλον.»

«Κυρία μου, δε—»

«Είπα —δε θα παντρευτώ άλλον!» Η Έρμελ τον κάρφωσε, με τη ματιά της, και σηκώθηκε, απότομα, απ'το κρεβάτι, παραμερίζοντας τις κουρτίνες του και φορώντας μια μεταξωτή ρόμπα, με μια χαριτωμένη κίνηση.

Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο του δωματίου, ατενίζοντας την πρωτεύουσα του Σαραόλν αφ'υψηλού. Το μυαλό της το ένιωθε βαρύ, σα να είχε διογκωθεί μέσα στο κρανίο της. Ποτέ δεν είχε σκεφτεί το ρόλο της ως βασίλισσα τούτου του τόπου, όταν η μητέρα κι ο πατέρας της πέθαιναν. Ένα καυτό δάκρυ έτρεξε στο δεξί της μάγουλο· ύστερα, κι άλλα δάκρυα ακολούθησαν την κατεύθυνση του πρώτου, αλλά και στα δύο μάγουλα. Θα ήταν τόσο μόνη, χωρίς κανέναν... και χωρίς τον Τλάφαρ.

Αισθάνθηκε τα χέρια του μαθητευόμενου Σοφού του Κύκλου του Φτερού ν'αγκαλιάζουν τους ώμους της. «Τι σκέφτεσαι, αγάπη μου;» της ψιθύρισε στ'αφτί.

Αυτός ο ήχος άρεσε στην Έρμελ: *αγάπη μου*, ενώ πάντα την έλεγε «κυρία μου». Στράφηκε να τον κοιτάξει. «Πες το ξανά,» ζήτησε, μ'ένα αγνό μειδίαμα στα χείλη, καθώς δάκρυα έτρεχαν ακόμα απ'τα μάτια της.

«Ποιο;» ρώτησε ο Τλάφαρ.

«Αγάπη μου'...» αποκρίθηκε η Έρμελ.

Ο Τλάφαρ πήρε το πρόσωπό της στις χούφτες του και σκούπισε τα δάκρυά απ'τα μάγουλά της, με τους αντίχειρές του. «Αγάπη μου,» είπε, και φίλησε, τρυφερά, τα χείλη της. «Δε θέλω να σε βλέπω να κλαις. Μη λυπάσαι που οι δρόμοι μας είναι διαφορετικοί· πάντα θα σ'αγαπώ.»

«Αλλά θα μ'αφήσεις μόνη,» παραπονέθηκε η Έρμελ. «Θα μ'αφήσεις να παντρευτώ κάποιον άλλο.»

«Δε μπορώ να σε παντρευτώ, όσο κι αν το θέλω –και μη συλλογιστείς, ούτε για μια στιγμή, ότι είναι η θέση του Βασιληά που θα μ'ενδιέφερε. Έχω επιλέξει το μονοπάτι μου. Η Μοίρα είναι παράξενη αφέντρα, αλλά όλοι ακούν στο κάλεσμά της.»

«Εγώ δεν ακούω κανένα κάλεσμα,» δήλωσε, πειστωμένα, η Έρμελ.

«Θα έρθει η στιγμή που θ'ακούσεις το κάλεσμα, αγάπη μου,» αποκρίθηκε ο Τλάφαρ. «Και, όταν τ'ακούσεις, θα ξέρεις ότι τ'ακούς· δε θα πιστέψεις δευτερόλεπτο ότι πρόκειται για ψευδαίσθηση.»

Η Έρμελ απομακρύνθηκε απ'τον μαθητευόμενο, βαδίζοντας μέσα στο δωμάτιό της. «Αυτά τα λες επειδή θα φύγεις, αργά ή γρήγορα.» Στράφηκε, απότομα, να τον ατενίσει. «Πότε θα φύγεις αλήθεια, Τλάφαρ;»

Εκείνος χαμογέλασε. «Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε. Ανασήκωσε τους ώμους του. «Όταν τελειώσει αυτή η υπόθεση με τους κατασκόπους απ'το Άργκανθικ, υποθέτω. Ο Βασιληάς κι η Βασίλισσα αισθάνομαι πως με χρειάζονται ακόμα. Επίσης, είναι κι αυτό... το κενό που νιώθω.»

«Τι κενό;» συνοφρυώθηκε η Πριγκίπισσα.

«Ότι... αν επιστρέψω στον Πύργο του Φτερού... κάτι δε θα υπάρχει εκεί για μένα. Γνωρίζω πως είμαι μαθητευόμενος, αλλά... ποιος είναι ο δάσκαλός μου, Έρμελ;» έθεσε το ερώτημα ο Τλάφαρ.

«Ο δάσκαλός σου;» Η κόρη του Βένγκριλ σούφρωσε τα χείλη, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της. «Έχεις δάσκαλο; Νόμιζα ότι μόνος σου διδάσκεισαι...»

«Ναι... Κι εγώ έτσι θυμάμαι... Όμως –κάτι λείπει –δε μπορώ να το βγάλω απ' το μυαλό μου,» τόνισε ο Τλάφαρ.

«Μου τόχεις ξαναπεί αυτό. Ηρέμησε καλύτερα. Απλά... ή είσαι κουρασμένος... ή... κάποιες φορές, δε μας έρχονται κάτι εντελώς αλλόκοτες ιδέες; δε νομίζουμε ότι κάτι μας λείπει, δίχως να μας λείπει τίποτα; Έτσι είναι και μ' εμένα, τώρα,» συμπέρανε η Έρμελ.

«Πιθανώς, κυρία μου...» κούνησε, σκεπτικά, το κεφάλι ο Τλάφαρ.

Η Έρμελ βημάτισε, αργά, πλησιάζοντάς τον, και έσφιξε, με τις γροθιές της, το στέρνο της ρόμπας του. «Τι ακούω, πάλι;» ρώτησε, παιχνιδιάρικα. «Κυρία μου';»

«Ναι... κυρία μου,» αποκρίθηκε, πειραχτικά, ο Τλάφαρ.

Η Έρμελ τον έσπρωξε προς το κρεβάτι, καθώς εκείνος έλεγε: «Πρόσεχε την»–ο μαθητευόμενος έπεσε ανάσκελα στο στρώμα, ενώ ο ήχος υφάσματος που σχίζεται ακούστηκε–«κουρτίνα.»

Η κοπέλα ξάπλωσε πάνω του. «Δεν πειράζει,» είπε. «Θα βάλω άλλη. Όμως, τώρα, να ζητήσω μια χάρη;» χαμογέλασε.

«Τι χάρη;» απόρησε ο Τλάφαρ. «Εγώ θάπρεπε να ζητώ από την Πριγκίπισσα του Σαραόλν χάρες!»

Η Έρμελ γέλασε. «Ωστε έτσι, ε;... Αλλά άκου: Άμα σε έδενα, για να μη φύγεις, θα χρησιμοποιούσες τη μαγεία σου, για να δραπετεύσεις;»

«Τι ερώτηση είν' αυτή;» απόρησε ο Τλάφαρ, σμίγοντας τα χείλη του και κοιτώντας τη συνοφρυωμένος, ενώ προσπαθούσε να μη γελάσει κι εκείνος.

«Απάντησε.»

«Μια χάρη δεν είπες ότι θα μου ζητούσες;»

«Ναι –αλλά απάντησέ μου, πρώτα!»

«...Τι θέλεις ν' αποδείξεις; Δεν καταλαβαίνω...»

«Εντάξει, θα σου πω,» αγανάκτησε η Έρμελ. «Απ'ό,τι έχω καταλάβει, χρησιμοποιείς τη μαγεία σου μόνο σε συγκεκριμένες περιπτώσεις· σωστά;» Ο Τλάφαρ έγενε καταφατικά. «Τις οποίες θεωρείς σημαντικές, έτσι;» Εκείνος ξανάγενε. Η Έρμελ έγλειψε τα χείλη της. «Ωραία. Θα θεωρούσες, τότε, το να φύγεις απο δώ σημαντικό;»

«Δε σε καταλαβαίνω,» παραδέχτηκε ο μαθητευόμενος.

«Καλά... Θα σ'το πω αλλιώς: Θα χρησιμοποιούσες τη μαγεία σου, άμα σ'το ζητούσα εγώ;»

«Εξαρτάται.»

«Εξαρτάται; Από τι;»

«Από το λόγο για τον οποίο θα μου το ζητούσες.»

«Ενώ θα τη χρησιμοποιούσες, δίχως δεύτερη σκέψη, για να φύγεις, ε;» Η Έρμελ σηκώθηκε από πάνω του και κάθισε παραδίπλα, στο κρεβάτι.

Ο Τλάφαρ κάθισε πλάι της. «Έρμελ, νομίζω ότι παίζεις με τις λέξεις –και με μένα. Γιατί;»

«Δε μ'αγαπάς, Τλάφαρ,» έκανε η Πριγκίπισσα.

«Αυτό δεν είν'αλήθεια,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Τότε, γιατί θα χρησιμοποιούσες τη μαγεία σου για να φύγεις, ενώ όχι άμα σ'το ζητούσα εγώ;» απαίτησε η Έρμελ.

Ο Τλάφαρ αναστέναξε. «Δε θες να με καταλάβεις, ε;» Η Πριγκίπισσα έστρεψε το βλέμμα της στο μέρος του. «Το να γίνω Σοφός του Κύκλου του Φτερού είν'αυτό που έχω επιλέξει· δε μπορώ να κάνω πίσω.»

«Καλά.» Η Πριγκίπισσα σηκώθηκε, πήγε πίσω από ένα πράσινο παραβάν κι άρχισε να ντύνεται.

«Έρμελ, μην αμφιβάλλεις ότι σ'αγαπώ,» είπε ο Τλάφαρ.

Εκείνη δεν απάντησε.

Σε λίγο, βγήκε απ'το παραβάν, ντυμένη μ'ένα γαλάζιο παντελόνι, πράσινο πουκάμισο, που έπεφτε ως τους μηρούς, δεμένο στη μέση με μια πέτσηνη ζώνη, και ψηλές, καφετιές μπότες από δέρμα

ελαφίνας. Η Πριγκίπισσα στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη κι άρχισε να χτενίζει τα καστανόξανθα μαλλιά της.

«Πάτε κάπου, κυρία μου;» ρώτησε ο Τλάφαρ.

«Ιππασία,» αποκρίθηκε η Έρμελ, ρίχνοντας πάνω της λίγο άρωμα.

Ο Τλάφαρ σηκώθηκε όρθιος. «Θα έρθω κι εγώ.»

«Οχι!» είπε, αμέσως, η Έρμελ, στρεφόμενη στο μέρος του. «Δε θέλω να μάθει κανείς για μας, μέχρι να μιλήσω στους γονείς. Θάταν άσχημο να το πληροφορηθούν από τρίτο.»

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε ο Τλάφαρ. «Όμως είναι επικίνδυνο να πάτε μόνη ιππασία. Θυμάστε αυτούς τους δαιμονανθρώπους που επιτέθηκαν σε σας και τη Μπόρνεφ;»

«Δε θ'απομακρυνθώ,» υποσχέθηκε η Έρμελ, δένοντας την κάπα της στο λαιμό και φεύγοντας απ'το δωμάτιο.

** ** *

Η Έρμελ βγήκε απ'τη Μάρβαθ, καλπάζοντας και αφήνοντας πίσω της τη βόρεια πύλη της πρωτεύουσας του Σαραόλν. Παλιότερα, πήγαινε ιππασία με τη Μπόρνεφ, και, τώρα, της έλειπε η έμπειρη πολεμίστρια. Αλλά, ούτως ή άλλως, τούτη την ώρα δεν ήθελε καμια παρέα. Το μόνο που ήθελε ήταν να καθαρίσει το μυαλό της, το οποίο βρισκόταν σε ανάστατη κατάσταση. Πρώτη φορά, αισθανόταν έτσι. Ίσως επειδή πρώτη φορά αγαπούσε τόσο κάποιον. Ο Τλάφαρ ήταν διαφορετικός απ'όλους τους ανθρώπους που γνώριζε, και ονειρευόταν ότι κάποτε, όταν περνούσαν πολλά χρόνια, θα γινόταν Βασιλιάς της και Βασιλιάς του Σαραόλν –όπως έπρεπε να καταλήξει αυτή η ιστορία. Όπως, ίσως, κατέληγαν τα παραμύθια; Η Έρμελ άρχισε να συνειδητοποιεί πως η ζωή δεν ήταν παραμύθι.

Το άλογό της άφησε τον βόρειο δρόμο και κάλπασε βόρειο-ανατολικά, πάνω σε χορταριασμένους λόφους, ενώ ένας κρύος άνεμος φυσούσε, παρασέρνοντας τα φύλλα των δέντρων. Η Πριγκίπισσα τύλιξε την κάπα γύρω της, για ζεστασιά. Δεν περίμενε

να το σκεφτεί αυτό, αλλά άρχισε να συλλογίζεται τον πατέρα της. Τι να έκανε, άραγε, στο Βασίλειο του Ωκεανού; Είχε μιλήσει με τη Βασίλισσα Αάνθα ως τώρα; Είχε βρει κάποια άκρη μαζί της, σχετικά με το πρόβλημα των εξαφανίσεων των καραβιών;

Όμως τούτες ήταν σκέψεις για ν' απομακρύνει το νου της απ' τον Τλάφαρ –πράγμα που η Έρμελ δε μπορούσε να καταφέρει, γιατί ο νεαρός μαθητευόμενος, συνέχεια, παρουσιαζόταν μπροστά στα πνευματικά της μάτια. Επιχείρησε κάτι άλλο: Πόσοι κατάσκοποι του Αργκανθικ είχαν βρεθεί μες στο Βασίλειο; Δύο, μέχρι στιγμής, της είχε πει η μητέρα της. Οι πράκτορες του πατέρα της τους έβρισκαν τον έναν μετά τον άλλο –τίποτα δε μπορούσε να τους σταματήσει. Αλλά νάσου, πάλι, ο Τλάφαρ. Πώς θα ήταν, άραγε, η ώρα που θα τον έβλεπε να φεύγει απ' τη Μάρβαθ, κουνώντας της το χέρι σ' αποχαιρετισμό; Ας το άφηνε καλύτερα τούτο! Τώρα, ήταν κοντά της· και, μέχρι τότε, ίσως τα κατάφερνε να του αλλάξει γνώμη...

Η Πριγκίπισσα μειδίασε, και έστριψε τ'άτι της προς τα νότιο-δυτικά, όπου βρισκόταν η πρωτεύουσα του Σαραόλν. Κοίταξε γύρω της και παρατήρησε πως είχε απομακρυνθεί αρκετά, με τις σκέψεις της. Ένα αραιό άλσος την περιστοίχιζε. Είχε ξαναπεράσει απο δώ και παλιότερα, όμως δε θυμόταν και τόσο καλά το μέρος. Βέβαια, σίγουρα δε θάταν τίποτα το σπουδαίο να βγει...

Ξεκίνησε να καλπάζει, όταν το μάτι της πήρε δύο σκοτεινές φιγούρες, τυλιγμένες σε κάπες και με κουκούλες, να τις γνέφουν από μακριά. Ένα ρίγος διαπέρασε το κορμί της. Δαιμονάνθρωποι;

Τους αγνόησε, σπιруνίζοντας τον ίππο της, για να καλπάσει ταχύτερα. Καθώς έβγαινε απ' το αραιό άλσος, άκουσε τον ήχο οπλών να έρχονται απ' τα βόρεια. Στράφηκε, για ν' αντικρίσει έξι έφιππες, κουκουλοφόρες μορφές να ορμούν καταπάνω της! Καταράστηκε, κάτω απ' την ανάσα της, συνεχίζοντας την ξέφρενη πορεία της. Και δε σταμάτησε καθόλου να χτυπά τ'άλογό της, με τα γκέμια ή τα τακούνια των μποτών της, ώσπου έφτασε στη βόρεια πύλη της Μάρβαθ, χωρίς να κοιτά, πια, καθόλου στα νώτα της.

«Φρουροί! Φρουροί!» φώναξε στους πολεμιστές στις επάλξεις.
«Δαιμονάνθρωποι!»

Ένας κατέβηκε, γρήγορα, ρωτώντας: «Είστε καλά, Υψηλοτάτη;»
ενώ ένας άλλος, βρισκόμενος πάνω στα τείχη, είπε:

«Πού είναι;»

Η Έρμελ στράφηκε στα βόρεια, έτοιμη να δείξει, με το δάχτυλό της. «Εκ—» Αλλά έκοψε τα λόγια της στη μέση, βλέποντας πως δεν υπήρχε κανείς στην πέτρινη δημοσιά. «Ήταν εκεί. Μ'ακολουθούσαν.»

«Σας χτύπησαν, Υψηλοτάτη;» ρώτησε ο φύλακας που είχε κατεβεί.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μια χαρά είμαι. Μόνο με καταδίωξαν. Αλλά δε με πρόφτασαν.»

«Θα είμαστε προσεκτικότεροι αυτό το βράδυ, Υψηλοτάτη,» δήλωσε εκείνος στις επάλξεις.

«Θέλετε να σας συνοδέψω ως το παλάτι, Υψηλοτάτη;» προθυμοποιήθηκε αυτός που ήταν κοντά της.

«Όχι, σ'ευχαριστώ. Είμαι μια χαρά· δεν έπαθα τίποτα.»

** ** *

«Και μη μου πεις, τώρα, 'σ'τάλεγα εγώ, Έρμελ', σαν τη μάνα μου!»
Η Πριγκίπισσα του Σαραόλν έδειξε κατηγορηματικά τον Τλάφαρ, ενώ οι δυο τους βρίσκονταν σ'ένα σαλονάκι, στα διαμερίσματά της.

Ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού μειδίασε. «Μια που αναφέρατε τη μητέρα σας, κυρία μου, της μιλήσατε γι'αυτό το συμβάν;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Έρμελ.

«Καλύτερα να της μιλήσετε.»

«Θ'αρχίσει, πάλι, ν'ανησυχεί, Τλάφαρ –υπερβολικά. Προτιμότερο είναι να μην το ξέρει. Εξάλλου, δεν είμαι μωρό –δεν έπαθα τίποτα.»

«Κυρία μου, κινδυνεύετε,» τόνισε, με τρομακτικά σοβαρό τόνο στη φωνή του, ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Οι

δαιμονάνθρωποι σας θέλουν –ή για να σας απαγάγουν, ή για να σας σκοτώσουν.»

Η Έρμελ ξεφύσησε, αργά, και ξεροκατάπие, αντιλαμβανόμενη τη βαρύτητα της κατάστασης. «Όμως δε μπορούν να μπουν στο παλάτι... ε;»

«Το ελπίζω,» αποκρίθηκε ο Τλάφαρ. «Αλλά είμαι πολύ, πολύ επιφυλακτικός πάνω σ' αυτό το θέμα. Ποτέ δεν ξέρεις τι συμβαίνει – και οι Μαγκραθμέλιοι είναι επικίνδυνα όντα· έχουν αίμα δαιμόνων εντός τους.»

«Εντάξει, θα το πω στη μητέρα,» αποφάσισε η Έρμελ.

** ** *

«Τι!» εξεπλάγη η Δήνκα, ενώ καθόταν στο θρόνο της, στη βασιλική αίθουσα.

Οι ήλιοι του Άρμπεναρκ ολοκλήρωναν τους κύκλους τους και οι σκιές στο μεγάλο δωμάτιο πλήθαιναν. Ορισμένοι απ' τους συμβούλους κάθονταν στο τραπέζι, τελειώνοντας κάποιες δουλειές που τους είχαν απομείνει απ' το πρωί.

«Μητέρα! Μην κάνεις έτσι,» είπε η Έρμελ. «Τους ξέφυγα, στο κάτω-κάτω.»

«Τους ξέφυγες!» γούρλωσε τα μάτια της η Δήνκα. «Και είν' αυτή δικαιολογία; Δεν έχεις καθόλου σύνεση, κόρη μου; Αντί να αρχίσεις ν' ασχολείσαι με τα θέματα του Βασιλείου, ώστε να βοηθήσεις, τώρα, που ο πατέρας σου λείπει, μου κάνεις ιππασία στους λόφους και σε παίρνουν στο κατόπι δαιμονάνθρωποι; Το μυαλό είν' εντελώς πάνω απ' το κεφάλι σου;»

«Μητέρα, είπα να πάρω λίγο αέρα,» διαμαρτυρήθηκε η Έρμελ. *Οοοο! Τι θέλω κι ακούω τον Τλάφαρ;* μούγκρισε εντός της. «Καλύτερα να της μιλήσετε.» *Εμένα μου λες!* «Είν' αυτό τόσο κακό;»

«Είναι!» απάντησε, ξερά, η Δήνκα. «Υπάρχουν κίνδυνοι έξω απ'την πόλη, κόρη μου. Δεν είναι όλος ο κόσμος κήπος, για να παίζεις!»

«Μα, μητέρα—»

«Τέρμα! Τούτη ήταν η τελευταία φορά που δρας απερίσκεπτα. Αν ξανασυμβεί, θα βάλω τέσσερις πολεμιστές να σ'ακολουθούν, συνεχώς! και να μη σ'αφήνουν να βγαίνεις καθόλου απ'το παλάτι,» δήλωσε η Δήνκα, έχοντας κοκκινίσει στο πρόσωπο. Δεν ήθελε να είναι σκληρή με την Έρμελ, όμως κάποτε η κόρη της έπρεπε να καταλάβει ότι όφειλε νάναι προσεκτικότερη και πιο συνετή. Κι επιπλέον, όταν η Βασίλισσα άκουσε πως δαιμονάνθρωποι την είχαν κυνηγήσει, το αίμα τής ανέβηκε στο κεφάλι.

Η Πριγκίπισσα του Σαραόλν τής γύρισε την πλάτη κι έφυγε, γρήγορα, απ'τη βασιλική αίθουσα.

Η Δήνκα ακούμπησε το σαγόνι στη γροθιά της, αναλογιζόμενη μήπως δεν ήταν σωστό, τελικά, που την κατσάδιασε τόσο απότομα...

** ** *

«Έρμελ, τι έχεις;»

Η καστανόξανθη κοπέλα σταμάτησε να βαδίζει στον μεγάλο διάδρομο, βλέποντας εμπρός της τον Πόνκιμ, το βασιλικό διπλωμάτη.

«Θα μπορούσα, κάπως, να σε βοηθήσω;»

«Όχι, Πόνκιμ. Σ'ευχαριστώ, αλλά δεν είναι κάτι... Είναι κάτι προσωπικό.»

«Όπως νομίζεις, Έρμελ. Πάντως, εγώ πάντα θα είμαι στη διάθεσή σου,» είπε ο διπλωμάτης, και η κοπέλα απομακρύνθηκε· το πρόσωπό της έδειχνε φανερά το θυμό με τη μητέρα της.

Ο Πόνκιμ μειδίασε και πήρε το δρόμο του προς το δωμάτιό του. *Μικρή μου Πριγκίπισσα, σκέφτηκε, είσαι γλιστερή σαν χέλι... όμως,*

αργά ή γρήγορα, ακόμα και το χέλι πιάνεται στα δίχτυα του ψαρά. Κι εγώ είμαι ο ψαράς.

Μπήκε στο υπνοδωμάτιό του, σιγογελώντας. Απόψε έπρεπε να φροντίσει οι Μαγκραθμέλιοι ν'απαγάγουν την Έρμελ και αύριο να βάλει στο νου της Δήνκα την υποψία ότι οι Αργκανθικιανοί είχαν κάνει τη δουλειά –και, μάλιστα, ο Βασιλιάς τους, ο Κάρχοκ, αν μπορούσε. Αυτό θα ήταν αρκετό για να πυροδοτήσει έναν πόλεμο – τον πόλεμο που χρειαζόταν ο Πόνκιμ.

Και, ύστερα, οι καινούργιοι κάτοικοι τούτου του Βασιλείου θα έρχονταν.

** ** *

Η Έρμελ μπήκε στα διαμερίσματά της κι άρχισε να γδύνεται. Σε λίγο, είχε ριγμένη μόνο μια σκούρα-μπλε ρόμπα πάνω της και κρατούσε ένα κρυστάλλινο ποτήρι με κρασί στο χέρι, στριφογυρίζοντας, άσκοπα, μπροστά απ'το κρεβάτι της.

Είχε σιχαθεί, πια, την υπερπροστασία της μητέρας της και τον προστακτικό της τόνο, και ήθελε κάπου να βγάλει το θυμό της –κι αυτό το κάπου ήταν στο άσκοπο βάδισμα. Η Δήνκα νόμιζε πως ακόμα η Πριγκίπισσα του Σαραόλν ήταν μικρό κοριτσάκι (ή, τουλάχιστον, έτσι η Έρμελ πίστευε), όμως τα πράγματα είχαν αλλάξει· μπορούσε να παίρνει αποφάσεις για τον εαυτό της, και δεν είχε ανάγκη κανέναν να της υποδεικνύει τίποτα.

Επίσης, ένα άλλο θέμα την απασχολούσε –σημαντικότερο απ'τη συμπεριφορά της μητέρας της προς αυτήν–, που ίσως, τελικά, να ήταν αυτό που την έκανε να στριφογυρίζει άσκοπα, όχι από θυμό, αλλά από φόβο: Γιατί την ήθελαν οι Μαγκραθμέλιοι; Ακόμα και τότε, που τους είχε πρωτοαντικρίσει, μαζί με τη Μπόρνεφ, είχαν ζητήσει εκείνη. Ο αρχηγός τους είχε προστάξει «να σκοτώσουν την κοκκινομάλλα και να του φέρουν την κοπέλα». Και, τώρα, πάλι, την καταδίωξαν στους λόφους. Άραγε θα ξαναεπιχειρούσαν να την

αρπάζουν; Η Έρμελ αισθάνθηκε το αίμα της να παγώνει, και ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρασί, για ζεστασιά· τελικά, δεν τη ζέστανε και τόσο...

Ίσως η μητέρα της να είχε δίκιο: ας μην έβγαινε για κάποιο καιρό απ'το παλάτι· εδώ δε μπορούσαν να τη βλάψουν. Ή μπορούσαν; Όταν έφευγε για τον Πύργο του Φτερού, προτού συναντήσει τη Μπόρνεφ, στη δυτική πύλη, νόμιζε πως είχε δει μια σκιερή μορφή να την παρακολουθεί, μέσα στους δρόμους της Μάρβαθ... Και, άλλες φορές, όταν βάδιζε στην πρωτεύουσα, είχε την εντύπωση ότι διαβολικά μάτια ήταν καρφωμένα πάνω της...

Άφησε το ποτήρι της στο κομοδίνο και ξάπλωσε στο κρεβάτι του υπνοδωματίου, εξουθενωμένη. Δε θυμόταν να είχε αισθανθεί ποτέ τόσο τρομαγμένη στη ζωή της.

Η ώρα περνούσε και δε μπορούσε να κοιμηθεί. Κοιτούσε τις σκιές τριγύρω, σα να ήταν δαιμονάνθρωποι που άπλωναν τα χέρια τους, για να την αρπάξουν. Δύο φορές, έκανε να σηκωθεί, για να πάει στο δωμάτιο του Τλάφαρ, όμως σταμάτησε τον εαυτό της. Δεν ήθελε κανείς να μάθει για τη σχέση της μ'αυτόν· οπότε, δεν μπορούσε να το ρισκοκινδυνέψει κάποιος υπηρέτης να την δει. Αλλά, όχι, θα πρόσεχε, όπως πάντα πρόσεχε, όταν έφερνε το μαθητευόμενο Σοφό του Κύκλου του Φτερού εδώ. Απ'την άλλη, όμως, δεν ήθελε και να φανεί δειλή. Πώς ήταν δυνατόν κάτι σκιές να την τρομάζουν; Ήταν μόνο –σκιές! Φερόταν σαν παιδάκι.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, ξάπλωσε στο πλάι και έκλεισε τα μάτια, περιμένοντας τον ύπνο να έρθει. Τότε, σαν εφιάλτης, κάτι πετάχτηκε μέσ'απ'το σκοτάδι –ένα χέρι– και της βούλωσε το στόμα. Ένα άλλο χέρι τυλίχτηκε γύρω απ'τα μπράτσα της.

Η Έρμελ ένιωσε να παγώνει από τρόμο, ενώ μια κραυγή πνιγόταν στο λαιμό της. Πολέμησε το παραλυτικό συναίσθημα κι άρχισε να κλοτσά, τρελά, με τα πόδια της. Μάταια. Κάποιος τη σήκωσε στον αέρα από πίσω, σαν κούκλα. Και η Πριγκίπισσα αντίκρισε τρεις σκιερές μορφές να ξεπροβάλλουν.

Τα πρόσωπά τους –δαιμονάνθρωποι!

Το δεξί της πόδι χτύπησε έναν στο σαγόνι, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Ένας άλλος την κοπάνησε, με τη γροθιά του, δυνατά, στο στομάχι, κόβοντάς της την ανάσα. Ύστερα, δέχτηκε ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι και έχασε τις αισθήσεις της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30°

Ο Πόνκιμ βάζει σε εφαρμογή το σχέδιό του

Διοικητά! Κι άλλοι Μαγκραθμέλιοι!» φώναξε η πολεμίστρια – μια ξανθιά γυναίκα, με περικεφαλαία και φολιδωτή αρματωσιά– στον Έντρηλ, Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών* και πρώην-μισθοφόρο. Στεκόταν στις επάλξεις του Θόνμαρκ και έδειχνε προς τα δυτικά.

Ο Έντρηλ ανέβηκε την πέτρινη σκάλα, με ταχύ ρυθμό, και βρέθηκε ανάμεσα σε αναστατωμένους στρατιώτες. Κοίταξε προς την κατεύθυνση όπου είχε δείξει η πολεμίστρια κι αντίκρισε έναν μεγάλο στρατό να συγκεντρώνεται σε μια βουνοπλαγιά. Λάβαρα φαίνονταν να κυματίζουν στο πρωινό φως του Λούντρινχ, ο οποίος δεν ήταν πολλές ώρες που είχε υψωθεί απ'την ανατολή.

«Γιατί, συνεχώς, έρχονται και περισσότεροι, διοικητά;» ρώτησε ένας φρουρός.

«Ίσως να σχεδιάζουν εισβολή, όπου νάναι,» μουρμούρισε ένας άλλος, μέσα απ'τα γένια του.

«Γιαυτό πρέπει να είμαστε πανέτοιμοι,» τόνισε ο Έντρηλ. «Και γιαντό, άλλωστε, βρισκόμαστε εδώ. Να παρακολουθείτε τις κινήσεις τους και να με κρατάτε ενήμερο,» πρόσταξε, κι άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα.

Εκτός απ' το στρατό του –που είχε έρθει απ' τη Μάρβαθ, μετά από διαταγή του Βασιλιά–, ήταν στο Θόνμαρκ και στρατοί από άλλα δουκάτα και βαρονίες, για την προστασία των συνόρων του Σαραόλν. Οι δαιμονάνθρωποι συγκεντρώνονταν εδώ και καιρό, και δεν είχαν δείξει εχθρικές διαθέσεις, όμως τι άλλο μπορεί να ήθελαν, εκτός απ' το να επιτεθούν, κάποια στιγμή; Το ερώτημα ήταν τι περίμεναν; Κι αυτό ο Έντρηλ δε μπορούσε να το απαντήσει.

Αντάμωσε τον Άρχοντα Έζφερκ του Θόνμαρκ σε μια αίθουσα όπου εκείνος έπαιρνε το πρωινό του. Ήταν ένας άντρας σαραντάρης, με κοντά, άσπρα μαλλιά και γενιά· φορούσε ένα μαύρο κοστούμι και πορφυρό μανδύα, δεμένο γύρω απ' το λαιμό του με μια χρυσή αλυσίδα.

«Άρχοντά μου,» χαιρέτησε ο Έντρηλ, με μια μικρή υπόκλιση.

«Έντρηλ,» είπε εκείνος. «Καλημέρα. Κάθισε και κάνε μου παρέα.» Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* και ο Έζφερκ τα πήγαιναν πολύ καλά, από τότε που ξανασυναντήθηκαν, τώρα ως ίσος προς ίσο, και όχι ως ανώτερος προς μισθοφόρο πολεμιστή.

Ο Έντρηλ κάθισε. «Κι άλλοι Μαγκραθμέλιοι στα βουνά, Άρχοντά μου.»

«Δε μπορούν να με κάνουν ν' ανησυχήσω,» αποκρίθηκε ο Έζφερκ, «γιατί ήδη ανησυχώ πολύ. Πιθανώς ολόκερος ο παναθεματισμένος στρατός της Νότιας και της Βόρειας Μάγκραθμελ να βρίσκεται πίσω απ' τα βουνά, περιμένοντας να μας συνθλίψει!»

«Τι είν' αυτό που περιμένουν, όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Έντρηλ, γεμίζοντας ένα φλιτζάνι με τσάι.

«Τούτο κανείς δεν τόχει μαντέψει, ως τώρα, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Έζφερκ. «Πάντως, αν είμαστε προετοιμασμένοι κάθε στιγμή, αμφιβάλλω άμα θα καταφέρουν να περάσουν απ' το Θόνμαρκ, με τόσο στρατό που έχει συγκεντρωθεί εδώ.»

«Θα τα καταφέρουν, αν ολόκληρος ο δικός τους στρατός –και της Βόρειας και της Νότιας Μάγκραθμελ– σχεδιάζει να επιτεθεί,» τόνισε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*.

«Μα, Έντρηλ, κάθε μέρα κι άλλοι μαχητές προστίθενται σ'όσους έχουμε, ερχόμενοι απ'τα δουκάτα και τις βαρονίες του Σαραόλν,» αποκρίθηκε ο Έζφερκ. «Κι εξάλλου, δεν πιστεύω οι Μαγκραθμέλιοι να ρίξουν όλους τους στρατιώτες τους επάνω μας· γιατί, αν ηττηθούν, θα είναι μια τρομερή ήττα για το Βασίλειό τους.»

«Όμως θα ηττηθούν;» σήκωσε ένα φρύδι ο Έντρηλ, κοιτώντας τον Άρχοντα πάνω απ'το χείλος του φλιτζανιού του, προτού πει μια γουλιά τσάι.

«Ακόμα κι αν περάσουν απ'το Θόνμαρκ, δεν είναι δυνατόν να πιστεύουν ότι μπορούν να κατατροπώσουν ολάκερο το Βασίλειο με μια έφοδο!» γούρλωσε τα μάτια του ο Έζφερκ. «Τόχαν επιχειρήσει και παλιότερα –πριν πενήντα χρόνια, αν δε λαθεύω– και είχαν αποτύχει. Το Σαραόλν θα τους επιτεθεί από παντού –κανείς δε θα παραδοθεί– και θα τους κατατροπώσει. Δεν έχουν ελπίδα!» Κούνησε το κεφάλι του. «Αποκλείεται να είν'αυτό το σχέδιό τους.»

«Εμπιστεύομαι την κρίση σου, Άρχοντά μου,» είπε ο Έντρηλ. «βρίσκεσαι καιρό στα σύνορα και ξέρεις τη δουλειά σου –και τους Μαγκραθμέλιους– καλά. Ωστόσο, οι δαιμονάνθρωποι πιθανώς ν'αναμένουν εκείνη τη στιγμή που το Σαραόλν δε θα βρίσκεται σε θέση ν'αντεπιτεθεί. Και τότε –με μία έφοδο θα το κατακτήσουν.»

«Αν και ποτέ δεν αποκλείω τίποτα –μόνο ένας ανόητος αποκλείει πράγματα–, μπορώ, με σχετική ασφάλεια, να σου πω ότι τέτοιου είδους στιγμή αμφιβάλλω άμα θα υπάρξει, τούτο τον καιρό, για το Βασίλειο. Δεν έχουμε, πια, αναταραχές. Ακόμα και με τους Αργκανθικιανούς τα πράγματα είναι εντάξει, σύμφωνα με τα νέα που φτάνουν εδώ από τα ανατολικά σύνορα.»

«Ναι...» συμφώνησε ο Έντρηλ, σκεπτικός. «Όμως οι Μαγκραθμέλιοι δεν είναι ηλίθιοι, Άρχοντά μου. Το δίχως άλλο, ξέρουν τι κάνουν. Και τους φοβάμαι, γιατί ο νους τους δουλεύει με περιέργους, διεστραμμένους τρόπους, σε σχέση με τον δικό μας.»

Τότε, η Μπόρνεφ μπήκε στο δωμάτιο, καλημερίζοντάς τους δύο άντρες. Τα πορφυρά μαλλιά χύνονταν στους ώμους της· φορούσε

έναν ατσαλένιο θώρακα, περιβραχιόνια και περικάρπια, πάνω απ' την καφετιά της τουνίκα, και ένας γαλάζιος μανδύας περνούσε απ' τον αριστερό της ώμο και κρεμόταν στην πλάτη της· το παντελόνι της ήταν μαύρο, όπως κι οι μπότες της, και στη μέση της ήταν δεμένο ένα μακρύ, λιγνό ξίφος.

«Κι άλλοι Μαγκραθμέλιοι, εθεάθησαν,» ανέφερε στον Άρχοντα Έζφερκ.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Μόλις το έμαθα απ' τον Έντρηλ.»

Η Μπόρνεφ πήρε θέση στο τραπέζι, καθώς ο Άρχοντας του Θόνμαρκ τής έγνεψε να καθίσει.

«Ανησυχητική κίνηση,» παρατήρησε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*.

«Απ' ό,τι φαίνεται απ' τις σημαίες τους, πρέπει νάναι μονάδες απ' το στρατό του Καρθαβλέρν, του Βασιλιά της Νότιας Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης,» είπε η Μπόρνεφ. «Δε νομίζω να αργεί η στιγμή που θα μας επιτεθούν· μάλιστα, φοβάμαι πως είναι πολύ κοντά. Επιπλέον, δεν είναι παράξενη αυτή η ξαφνική συμφιλίωση των Βασιληάδων της Βόρειας και της Νότιας Μάγκραθμελ; Παλιότερα, φιλονικούσαν, απ' όσο γνωρίζω, κι έτσι μπόρεσαν οι Βολχερθιανοί να κρατήσουν το κράτος που δημιούργησαν με αγώνες, το οποίο βρίσκεται ανάμεσα στη Βόρεια και στη Νότια Μάγκραθμελ. Αλλιώς, οι δαιμονάνθρωποι θα τους είχαν καταβροχθίσει, με τον αριθμό τους.»

Ο Έζφερκ συνοφρυώθηκε. «Έχεις δίκιο, Μπόρνεφ. Η συμφιλίωσή τους πιθανώς να σημάνει την καταστροφή για την Βόλχερθ.»

«Οπότε, ίσως τούτη νάναι η κατάλληλη ώρα για να συμμαχήσουμε με τους Βολχερθιανούς,» υπέθεσε ο Έντρηλ. «Καιρό τώρα, γίνεται λόγος γι' αυτό το θέμα, αλλά ο Βασιλιάς δεν έχει πάρει την απόφαση.»

«Τούτη την περίοδο, όμως, θα είναι κάπως δύσκολο να επικοινωνήσουμε μαζί τους,» εξήγησε ο Έζφερκ. «Τα περάσματα των βουνών είναι κλειστά απ' τους στρατούς των Μαγκραθμέλιων,

που είμαι βέβαιος πως δε θ'αφήσουν κανέναν αγγελιαφόρο να περάσει.»

«Ναι, είναι κι αυτό,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ, προβληματισμένος.

«Δηλαδή, περιμένουμε,» συμπέρανε η Μπόρνεφ.

Ο Έζφερκ έγνεψε καταφατικά. «Και ευχόμαστε να συγκεντρωθούν γρήγορα εδώ οι στρατοί του Βασιλείου, και να φανούν αρκετοί, ώστε να μη μας κατακλύσουν οι Μαγκραθμέλιοι, όταν οι Βασιληάδες τους αποφασίσουν να επιτεθούν.»

** ** *

«Τι θες να πεις, δε μπορείς να βρεις την Πριγκίπισσα;» μούγκρισε η Δήνκα, καθισμένη στο θρόνο της. «Σου είπα να τη βρεις.»

«Βασίλισσά μου,» προσπάθησε να δικαιολογηθεί η υπηρέτρια, «δεν είναι στα διαμερίσματά της. Χτύπησα επανειλημμένως και δεν απαντά.»

«Τότε, πού είναι;» απαίτησε η Δήνκα, σφίγγοντας τα χείλη της από θυμό.

«Ρώτησα κι άλλους, μήπως την είδαν, μα κανείς δεν την είχε δει,» εξήγησε η υπηρέτρια. «Λυπάμαι, Μεγαλειοτάτη, δεν ξέρω πού είναι...»

«Ανάθεμα! Είναι μεσημέρι,» σφύριξε η Δήνκα, κάτω απ' την ανάσα της. «Άμα πήγε, πάλι, αυτό το παλιοκόριτσο για ιππασία, θα την—»

«Βασίλισσά μου, εάν επιθυμείτε εγώ δύναμαι να την εντοπίσω,» τη διέκοψε απ' το μουρμουρητό της ο Τλάφαρ, που βρισκόταν, εκείνη την ώρα, στην αίθουσα του θρόνου· «υπό την προϋπόθεση, βέβαια, ότι θα είναι κάπου κοντά στη Μάρβαθ.» Ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν πίστευε η Έρμελ να είχε φύγει απ' την πρωτεύουσα. Αν κάτι τέτοιο ίσχυε, ο έλεγχος των Πνευμάτων που μπορούσε να εξασκήσει δε θα ήταν επαρκής, ώστε να την βρει. Όμως πού να είχε πάει η Πριγκίπισσα; κάπου εδώ θα ήταν, και η Βασίλισσα του Σαραόλν ανησυχούσε υπερβολικά...

«Σε παρακαλώ, κάντο, αν μπορείς,» τον προέτρεψε η Δήνκα.

Ο Τλάφαρ έβαλε τα χέρια στους κροτάφους του και έκλεισε τα μάτια, ενώ ψιθύριζε λόγια στη γλώσσα των Πνευμάτων.

Ο Πόνκιμ γλίστρησε έξω απ'τη βασιλική αίθουσα· δεν πίστευε ο μαθητευόμενος να είχε αρκετή δύναμη, για να εντοπίσει την Πριγκίπισσα εκεί όπου βρισκόταν, όμως ήταν σε ετοιμότητα να σταθεί εμπόδιο στις προσπάθειές του, άμα, τελικά, χρειαζόταν.

Σε λίγο, ο νεαρός άνοιξε τα βλέφαρά του και στράφηκε στη Βασίλισσα του Σαραόλν. Είχε γίνει λιγάκι χλομός στο πρόσωπο και έμοιαζε ζαλισμένος. «Μεγαλειοτάτη, δε μπορώ να τη βρω...»

«Γιατί; Τι έπαθε;» Τα μάτια της Δήνκα γούρλωσαν.

«Ίσως, τίποτα. Πάντως, δεν είναι στη Μάρβαθ, ούτε στα περίχωρα,» εξήγησε ο Τλάφαρ, ενώ, συγχρόνως, κι ο ίδιος αναρωτιόταν πού μπορούσε να είχε πάει η Έρμελ.

«Θα τη σκοτώσω!» γρύλισε, συγκρατημένα, η Δήνκα, και κατέβηκε απ'το θρόνο της. «Φρουροί!» φώναξε, και, πάραυτα, δυο άντρες, ντυμένοι με πανοπλίες, ήρθαν. «Η κόρη μου, η Πριγκίπισσα Έρμελ, δε βρίσκεται στη Μάρβαθ. Βάλτε ανθρώπους να την αναζητήσουν έξω απ'την πόλη. Όπου κι αν είναι, φέρτε την εδώ –με το ζόρι, αν χρειαστεί!»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» υποκλίθηκε ο ένας φύλακας· κι αυτός κι ο συνάδελφός του βγήκαν απ'τη βασιλική αίθουσα.

Ο Πόνκιμ είχε επιστρέψει, φέροντας μερικά χαρτιά μαζί του. *Κανείς δε θα τη βρει, ανόητη βασίλισσα, συλλογίστηκε, γελώντας από μέσα του. Είναι... ασφαλής, με τους δαιμονοανθρώπους μου...*

Ο Τλάφαρ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ακουμπώντας το πηγούνι του στη γροθιά και σουφρώνοντας τα φρύδια. Τι παράξενο ήταν και τούτο σήμερα; Μήπως είχαν να κάνουν οι Μαγκραθμέλιοι με την εξαφάνιση της Έρμελ; Χτες την είχαν κυνηγήσει, άλλωστε... Όμως ο μαθητευόμενος την είχε δει, μετά· είχαν μιλήσει. Δε μπορεί να είχε χαθεί μέσα απ'το παλάτι της Μάρβαθ! Κατά πάσα πιθανότητα, θα είχε βγει, για καμια πρωινή βόλτα. Μα, δεν έβαζε

ποτέ μυαλό, τέλος πάντων; Ίσως, τώρα, οι δαιμονάνθρωποι να την είχαν πιάσει... ή να την είχαν—

Ο Γλάφαρ δεν ήθελε ούτε καν να σκέφτεται το ενδεχόμενο να ήταν νεκρή. Αποφάσισε να κάνει τη δική του αναζήτηση, έξω απ'την πρωτεύουσα, με τη βοήθεια των Πνευμάτων.

Ο Πόνκιμ τον κοίταζε, με σκεπτικό βλέμμα, καθώς έβγαινε απ'τη βασιλική αίθουσα, δίχως να στραφεί να πει στη Βασίλισσα πού πήγαινε...

** ** *

Ο Γλάφαρ βγήκε απ'τη βόρεια πύλη της Μάρβαθ, πάνω σε μια καστανή φοράδα. Ήταν ντυμένος με τη μπεζ ρόμπα του, και μια μαύρη κάπα ανέμιζε γύρω απ'τους ώμους του, ενώ η κουκούλα της σκέπαζε το πρόσωπό του στη σκιά της.

Η Έρμελ απο δώ είχε βγει, την τελευταία φορά που πήγε ιππασία, οπότε ο νεαρός υπέθετε πως ίσως απο δώ να είχε βγει και τώρα. Ξεκίνησε το δρόμο του, ενώ το ζώο του βάδιζε αργά, ώστε εκείνος να μπορεί, ταυτόχρονα, να επικοινωνεί με τα Πνεύματα της τριγύρω περιοχής, για να πληροφορηθεί αν η Πριγκίπισσα ήταν κάπου κοντά. Είχε, επίσης, το συναίσθημα ότι κάποιος τον παρακολουθούσε, όμως, μέσα στην επικοινωνία του με τα άυλα όντα και στο ενδιαφέρον του να εντοπίσει την Έρμελ, το αγνόησε. Επιπλέον, ο Πόνκιμ γνώριζε καλά να καλύπτει τον εαυτό του. Προς το παρόν, δεν ανησυχούσε· ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού μπορούσε να συνεχίσει να ζει, γιατί είχε πάρει εντελώς λάθος κατεύθυνση...

Ο Γλάφαρ πέρασε ολόκληρο το μεσημέρι πηγαίνοντας βόρεια και επιχειρώντας να βρει την Πριγκίπισσα του Σαραόλν. Όταν απογευματίασε, επέστρεψε, καλπάζοντας γρήγορα, στην Μάρβαθ, και πήγε στο παλάτι και στην αίθουσα του θρόνου. Ήλπιζε οι

ανησυχίες του να ήταν κενές και η Έρμελ να βρισκόταν, ξανά, στην κατοικία της.

«Βρέθηκε, Βασίλισσά μου, η Πριγκίπισσα;» ρώτησε τη Δήνκα, που καθόταν στο θρόνο της.

«Κανένα νέο απ'τους στρατιώτες,» αποκρίθηκε εκείνη, μελαγχολικά. Κούνησε το κεφάλι της, ξεφυσώντας. «Της τόλεγα... Δε μ'ακουγε...»

«Μην απελπίζεστε, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Τλάφαρ, αν και καταλάβαινε πόσο κενά θ'ακούγονταν τα λόγια του στ'αφτιά της Βασίλισσας του Σαραόλν.

Η Δήνκα κατέβηκε απ'το θρόνο της. «Τους έχω χάσει όλους: το Βασιληά μου, την κόρη μου...»

«Ο Βασιλιάς Βένγκριλ θα επιστρέψει, Μεγαλειοτάτη,» τόνισε ο Τλάφαρ, προσπαθώντας να της φτιάξει λίγο τη διάθεση. «Να μιλήσει με τη Βασίλισσα του Ωκεανού πήγε. Και την Πριγκίπισσα θα τη βρουν οι άνθρωποί σας.»

Η Δήνκα πέρασε από δίπλα του, αγνοώντας τον. «Άμα γίνει τίποτα σημαντικό –άμα βρεθεί η Έρμελ–, ενημέρωσέ με, Τλάφαρ,» είπε, φεύγοντας απ'την αίθουσα του θρόνου.

«Ως επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

Αφού είδε τη Δήνκα να στρίβει σ'έναν διάδρομο, προχώρησε ως το τραπέζι των συμβούλων και κάθισε, κουρασμένα, σε μια καρέκλα. Αντίκρυ του ήταν ο Πόνκιμ.

«Φοβάμαι για το χειρότερο, φίλε μου,» είπε ο βασιλικός διπλωμάτης.

Ο Τλάφαρ σήκωσε το βλέμμα του να τον κοιτάξει. «Σχετικά με την Πριγκίπισσα;»

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά ο Πόνκιμ. «Ξέρεις ποιο είναι το πιθανότερο να συνέβη; Οι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι να την απήγαγαν.»

«Εγώ υποψιάζομαι περισσότερο τους Μαγκραθμέλιους,» είπε ο Τλάφαρ.

«Κι εγώ έχω ακούσει κάτι για Μαγκραθμέλιους μέσα στο Σαραόλν –πραγματικά, ανησυχητικά νέα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Όμως ρώτησα υπηρέτες και είπαν ότι είδαν την Πριγκίπισσα να πηγαίνει στα διαμερίσματά της το βράδυ –ενώ κανείς δεν την είδε να φεύγει από κεί το πρωί. Και ποιοι μπορεί να την άρπαξαν μέσ’ απ’ το παλάτι; Μονάχα οι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι, που έχουν πρόσβαση –οι δαιμονάνθρωποι δεν έχουν.»

«Μα, βρήκαμε τον κατάσκοπο απ’ το Άργκανθικ –ήταν ο Τράνθλας, ο δήθεν σύμβουλος της πολιτείας του Βασιληά.»

«Αυτό δε σημαίνει πως δεν υπάρχουν κι άλλοι κατάσκοποι στο παλάτι,» του είπε ο Πόνκιμ, υψώνοντας το δάχτυλό του, για έμφαση, και παίρνοντας μια σκοτεινή όψη.

Ο Τλάφαρ συνοφρυώθηκε. «Δε φαίνεται να μιλάτε παράλογα, κύριε... Όμως τι λόγο έχουν οι Αργκανθικιανοί ν’ απαγάγουν την Πριγκίπισσα;»

«Κάθε λόγο,» απάντησε, αμέσως, ο Πόνκιμ, σα να ήταν πασιφανές. «Θέλουν να εκβιάσουν τη Βασίλισσα, τώρα, που λείπει ο Βασιληάς, για να παραχωρήσει στο Άργκανθικ μερικές ανατολικές επαρχίες, πιθανώς. Κάτι τέτοιο δεν πρέπει να συμβεί. Τι λες; να της μιλήσουμε αύριο; Όχι σήμερα, γιατί μου μοιάζει πολύ ταραγμένη· ας αφήσουμε την αφέντρα του τόπου μας να ηρεμήσει, για να σκεφτεί με καθαρό μυαλό και σωστά.» *Με θολωμένη κρίση και όπως θέλω εγώ, διόρθωσε, νοερά.*

«Συμφωνώ μαζί σας, κύριε Πόνκιμ,» αποκρίθηκε, ειλικρινά, ο Τλάφαρ. Συνεχώς, σκεφτόταν ότι οι Μαγκραθμέλιοι έφταιγαν για την εξαφάνιση της Έρμελ. Όμως, αν δεν έφταιγαν αυτοί; Οι Αργκανθικιανοί, εξάλλου, και είχαν πρόσβαση στο παλάτι και είχαν αποδείξει τις εχθρικές τους διαθέσεις, τελευταία· διόλου απίθανο, λοιπόν, να απήγαγαν εκείνοι την Πριγκίπισσα. Μάλιστα, πολύ πιθανό...

** ** *

Όλη τη νύχτα οι πολεμιστές του Σαραόλν έψαχναν για την Πριγκίπισσα, έξω απ'την Μάρβαθ, όμως ούτε ίχνος της δε βρήκαν· και, με την αυγή, επέστρεψαν στην πρωτεύουσα του Βασιλείου, για ν'αναφέρουν την αποτυχία τους σε μια μισομεθυσμένη βασίλισσα, που είχε περάσει το βράδυ μ'ένα μπουκάλι κρασί αγκαλιά.

«Φύγετε!» γρύλισε η Δήνκα. «Χαθείτε από μπρος μου! Εξαφανιστείτε!»

Οι πολεμιστές που στέκονταν μπροστά στο θρόνο της υποκλίθηκαν, τυπικά, και εγκατέλειψαν, δίχως καθυστέρηση, τη βασιλική αίθουσα.

Τότε, ο Πόνκιμ, ο βασιλικός διπλωμάτης, σηκώθηκε όρθιος και πήρε το πιο σοβαρό του ύφος.

«Βασίλισσά μου, μπορώ να σας μιλήσω;»

«Ναι, Πόνκιμ,» αποκρίθηκε η Δήνκα, κοιτάζοντάς τον με μάτια θολωμένα απ'το ξενύχτι και το κρασί –αρκετά θολωμένα, ώστε να μη μπορούν να διακρίνουν το αχνό μειδίαμα κάτω απ'το μουστάκι του άντρα.

«Πιστεύω, Βασίλισσά μου, πως γνωρίζω τι συνέβη στην Πριγκίπισσα. Τουλάχιστον, το υποθέτω. Οι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι την άρπαξαν.» Τόνισε το τελευταίο τόσο πολύ, που τα προηγούμενα λόγια του έμοιαζαν να χάθηκαν σε κάποια άχρονη άβυσσο, σα να μην είχαν ειπωθεί ποτέ. «Οι Μαγκραθμέλιοι αποκλείεται να το έκαναν. Δεν έχουν πρόσβαση στο παλάτι. Οι Αργκανθικιανοί έχουν.» Κι αυτό το τόνισε ιδιαίτερα. «Θέλουν να σας εκβιάσουν, Μεγαλειοτάτη. Προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία, τώρα, που λείπει ο Μεγαλειότατος. Ο Γλάφαρ απο δώ συμφωνεί.» Στράφηκε στον μαθητευόμενο Σοφό του Κύκλου του Φτερού, περιμένοντάς τον να μιλήσει.

«Ναι, Μεγαλειοτάτη,» είπε εκείνος. «Κι εγώ την ίδια άποψη έχω. Χτες βράδυ συζήτησα με τον κύριο Πόνκιμ και σ' αυτό το συμπέρασμα καταλήξαμε.»

Η Δήνκα πετάχτηκε όρθια, με τις γροθιές της σφιγμένες. «Μου λέτε πως οι καταραμένοι Αργκανθικιανοί έχουν την κόρη μου;»

Ο Τλάφαρ άνοιξε το στόμα του ν' αποκριθεί πως δεν ήταν κι εντελώς σίγουρος, όμως ο Πόνκιμ τον πρόλαβε:

«Τούτη είναι η μόνη λογική εξήγηση, Βασίλισσά μου. Πιθανώς να το έκαναν ως αντίποινα, για τους κατασκόπους που φυλακίσατε. Πιθανώς να επιθυμούν να σας εκβιάσουν, για να τους παραχωρήσετε επαρχίες, τώρα, που λείπει ο βασ—»

«Δε θα το επιτρέψω αυτό!» φώναξε η Δήνκα, και η φωνή της αντήχησε στην αίθουσα του θρόνου. «Κανείς δε θα κομματιάσει το Βασίλειό μου!» Δεν ήθελε να επιστρέψει ο Βένγκριλ και ν' ανακαλύψει πως όχι μόνο η κόρη του είχε χαθεί, αλλά και το μισό Σαραόλν είχε κατακτηθεί.

«Και τι θα κάνετε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε, πάραυτα, ο Πόνκιμ. «Θα τους δείξετε τη δύναμή σας —τη δύναμη του Σαραόλν;»

«Ναι, Πόνκιμ!» δήλωσε η Δήνκα. «Θα τους δείξω τη δύναμη του Σαραόλν!

»Άρθαλκ! Συγκέντρωσε όλους τους στρατούς του Βασιλείου· θα προελάσουμε ως τα σύνορα του Άργκανθικ!»

«Μεγαλειοτάτη!» Ο Αρχιστράτηγος του Σαραόλν πετάχτηκε έκπληκτος απ' τη θέση του στο τραπέζι των συμβούλων. «Δε μπορείτε να το κάνετε αυτό· δε θέλουμε πόλεμο!—»

«Θα κάνω ό,τι πιστεύω σωστό, Άρθαλκ!» τον έκοψε η Δήνκα. «Θα μου υποδείξεις πώς να βασιλεύω, μήπως;»

«Μα, Βασίλισσά μου, οι περισσότεροι στρατοί έχουν συγκεντρωθεί στο Θόνμαρκ, όπου βλέπουμε τους Μαγκραθμέλιους να συνάζονται. Υπάρχει κίνδυνος να—»

«*Συνέχεια* τους βλέπουμε να μαζεύονται!» σφύριξε η Δήνκα. «Αλλά τι κάνουν; –τίποτα. Όλο απειλές είναι αυτοί! Όμως το Άργκανθικ απήγαγε την κόρη μου!»

«Βασίλισσά μου, δεν είστε βέβαιη· μιλήστε με τον Βασιληά Κάρχοκ–»

«Θα ήταν ανώφελο, Άρθαλκ,» μπήκε στη μέση ο Πόνκιμ. «Ο Κάρχοκ είναι φανερό ότι θέλει να εκβιάσει τη Βασίλισσά μας. Η συζήτηση θα του δώσει, απλώς, την ευκαιρία που ζητά–»

«Δεν είναι έτσι, Πόνκιμ–»

«Έτσι είναι! Και σ’το λέω εγώ –ένας άνθρωπος που πάντα προτιμά το διάλογο και τη σκέψη, πριν από την πράξη. Όμως, τώρα, πρέπει να πράξει η Μεγαλειοτάτη –προτού είναι, πια, πολύ αργά για το Βασίλειο. Πρέπει να τους δείξει τη δύναμή της –πρέπει να τους δείξει πως, ακόμα κι όταν ο Βασιληάς μας λείπει, δε μπορούν να σηκώσουν κεφάλι εναντίον μας –πρέπει να τους δείξει ότι δεν τους φοβάται!»

Τα λόγια του αντηχούσαν σαν καμπάνες στο θολωμένο κεφάλι της Δήνκα· και, απλώς επειδή μιλούσε πιο μεγάλωφωνα κι αποφασιστικά απ’τους άλλους (γιατί, βέβαια, ο Πόνκιμ γνώριζε πολύ καλά τι ήθελε), τον πίστευε. Είχε δίκιο.

«Ο Πόνκιμ έχει δίκιο, Άρθαλκ,» είπε η Βασίλισσα του Σαραόλν. «Θα προελάσουμε ως τα σύνορα του Άργκανθικ. Κάλεσε τους στρατούς απ’το Θόνμαρκ.»

«Μεγαλειοτάτη, σας ικετεύω, ξανασκεφτείτε το,» έκανε μια τελευταία προσπάθεια ο Αρχιστράτηγος.

«*Σε προστάζω*, Άρθαλκ!» σφύριξε η Δήνκα. «Θα με παρακούσεις; Θα γίνεις προδότης του Βασιλείου;»

Ο Πόνκιμ σήκωσε ένα του φρύδι προς το μέρος του Αρχιστράτηγου.

«Όχι, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ποτέ. Θα κάνω όπως προστάζετε: θα ανακαλέσω τους στρατούς απ’το Θόνμαρκ.»

«Τώρα, Αρχιστράτηγε!» διέταξε η Δήνκα.

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.» Ο Άρθαλκ υποκλίθηκε, εντελώς ψυχρά, και έφυγε, με θυμωμένα βήματα, απ' τη βασιλική αίθουσα.

Θαυμάσια! συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. Στράφηκε στον Τλάφαρ, για να δει την αντίδρασή του στην όλη κατάσταση: Ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού έμοιαζε να το είχε μετανιώσει που συμφώνησε με τον βασιλικό διπλωμάτη. *Πολύ αργά, κορόιδο,* σκέφτηκε ο τελευταίος, καγχάζοντας, σιωπηρά.

Ζύγωσε, σα φάντασμα της καταστροφής, τη Δήνκα, που ξανακαθόταν στο θρόνο της. «Βασίλισσά μου,» μίλησε σιγανά, «θα θέλατε τη γνώμη μου πάνω σ' άλλο ένα ζήτημα;»

«Φυσικά, Πόνκιμ. Πάντα ήσουν ο πιστότερος των υπηρετών του Βασιλείου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ευχαρίστως, θ' ακούσω τη γνώμη σου, όπως συνήθως.»

«Αυτό που έχω να προτείνω είναι να επιτεθείτε και σε κάποιες βαρονίες, στα σύνορα του Άργκανθικ, για λόγους εκφοβισμού, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ,» είπε ο βασιλικός διπλωμάτης. «Δεν έχουν κανένα δικαίωμα να στέλνουν τους κατασκόπους τους στο ιερό μας Βασίλειο –ούτε, ασφαλώς, ν' απαγάγουν την Πριγκίπισσα του τόπου μας, την κόρη σας και μοναδική διάδοχο του θρόνου. Η άποψή μου είναι πως πρέπει να τους τρίξετε τα δόντια, για να το θέσω πεζά.»

«Σωστά, Πόνκιμ. Το θράσος τους έχει υπερβεί κάθε όριο,» συμφώνησε η Δήνκα. «Είναι απαράδεκτοι. Η ειρήνη τους προς εμάς ήταν μονάχα προσποιητή. Προσπαθούσαν να μας καταστρέψουν από μέσα, με κατασκόπους.»

Ο βασιλικός διπλωμάτης έγνεψε καταφατικά. *Τι εύπιστη που είσαι...* «Ακριβώς, Βασίλισσά μου. Νομίζουν ότι θα σας ξεγελάσουν, αλλά, όπως φαίνεται, δεν έχουν υπολογίσει την ευφυία σας –ούτε τη στρατιωτική δύναμη του Σαραόλν. Εξάλλου, πρέπει να κρατήσετε το Βασίλειο ενωμένο, μέχρι να έρθει ο Μεγαλειότατος, και να έχετε και την Πριγκίπισσα πίσω. Είναι η μοναχοκόρη του Βασιλιά μας...»

Δάκρυα έτρεξαν στα μάγουλα της Δήνκα. «Ναι –θα φέρω πίσω την Έρμελ. Και το Βασίλειο δε θα κατακερματιστεί απ’ τις πλεκτάνες αυτών των Αργκανθικιανών σκουληκιών!»

Ο Πόνκιμ ένευσε, πάλι, δείχνοντας προσποιητή κατανόηση. «Σας καταλαβαίνω απολύτως, Βασίλισσά μου. Υπάρχει μεγάλη ανάγκη να φανείτε σκληρή, για να μη σας ξαναθεωρήσουν ευάλωτο στόχο. Ακόμα και οι χειρότεροι μαθητές μπορούν να μάθουν.»

Η Δήνκα δεν αποκρίθηκε. Πρόσταξε να της φέρουν ένα ποτήρι γεμάτο κρασί και ήπιε μια μεγάλη γουλιά.

** ** *

Ο Τλάφαρ πλησίασε τον Πόνκιμ, κατά το μεσημέρι, όταν η αίθουσα του θρόνου είχε αδειάσει από συμβούλους και η Βασίλισσα του Σαραόλν είχε αποσυρθεί στα διαμερίσματά της.

«Είστε σίγουρος γι’ αυτό, κύριε;» ρώτησε, κάπως διστακτικά, καθώς καθόταν πλάι του.

Ο βασιλικός διπλωμάτης στράφηκε να τον κοιτάξει, κουρασμένα. «Για τι πράγμα μιλάς, φίλε μου;»

«Για τον πόλεμο,» εξήγησε ο Τλάφαρ. «Πιθανώς να πυροδοτηθεί πόλεμος ανάμεσα στο Αργκανθικ και το Σαραόλν, αν η Βασίλισσα πάει το στρατό της στα σύνορα.»

Μα αυτό ακριβώς επιθυμώ, ηλίθιε! «Μην ανησυχείς τόσο,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, μ’ ένα καθησυχαστικό μειδίαμα. «Να τους φοβίσουμε θέλουμε μόνο, ώστε να καταλάβουν ότι μπορούμε να επιτεθούμε, άμα χρειαστεί. Βέβαια, αυτό δε σημαίνει πως θα το κάνουμε κιόλας...»

«Ίσως ο διάλογος να ήταν μια καλύτερη λύση,» είπε ο Τλάφαρ, προβληματισμένος. «Στο κάτω-κάτω, δεν ξέρουμε ότι όντως οι Αργκανθικιανοί ευθύνονται για την απαγωγή της Πριγκίπισσας...»

«Μην αμφιβάλλεις καθόλου για τούτο,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Είχαν και τρόπο να την απαγάγουν και πολλούς καλούς λόγους. Αν τους

δώσουμε, μάλιστα, περιθώριο να εκβιάσουν τη Βασίλισσα, θα δεις ότι θ' αρχίσουν να ζητούν ένα σωρό πράγματα από το Βασίλειο. Έτσι είναι οι Αργκανθικιανοί: ύπουλοι άνθρωποι.»

«Και πάλι, ο διάλογος...»

«Ο διάλογος θα τους προσφέρει την ευκαιρία που ψάχνουν! Θα εκβιάσουν τη Βασίλισσα, μέσω της Πριγκίπισσας Έρμελ.» Ο Πόνκιμ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, φίλε μου, δεν πρέπει να αφήσουμε τα πράγματα να έρθουν όπως τα επιθυμούν εκείνοι.»

«Εσείς, κύριε, γνωρίζετε περισσότερα πάνω στα θέματα της πολιτικής,» παραδέχτηκε ο Τλάφαρ. «Παραταύτα, το σχέδιό σας με τρομάζει.»

«Δεν υπάρχει λόγος να σε τρομάζει,» του είπε ο Πόνκιμ. «Δεν υφίσταται κανένας, μα κανένας, κίνδυνος για το Βασίλειο. Ο μόνος κίνδυνος είναι για την Πριγκίπισσα, και πρέπει να τη βοηθήσουμε.»

** ** *

«Τι ζητάς εδώ, Άρθαλκ;» ρώτησε η Δήνκα, καθισμένη στο θρόνο της, με τους αγκώνες της ακουμπισμένους στους βραχίονες του μεγάλου καθίσματος και τα δάχτυλα του ενός της χεριού ενωμένα με τα δάχτυλά του άλλου.

Ο Αρχιστράτηγος έκανε μια μικρή, βιαστική υπόκλιση. Ήταν απόγευμα προς βράδυ, και η σκιά του έπεφτε μεγάλη στο πάτωμα του πελώριου δωματίου. «Θέλω να σας μιλήσω, ξανά, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε. «Ιδιαιτέρως.» Έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα στον Πόνκιμ, που καθόταν στο τραπέζι των συμβούλων.

«Ό,τι έχεις να πεις θα το πεις εδώ, Άρθαλκ,» επέμεινε η Δήνκα. «Δεν έχω τίποτα να κρύψω από κανέναν σε τούτη την αίθουσα.»

»Κατ' αρχήν, έστειλες αγγελιαφόρο στο Θόνμαρκ;»

«Ναι, Μεγαλειοτάτη. Και, επί του θέματος, θα ήθελα να σας μιλήσω για το σχέδιο του Πόνκιμ.»

Η Δήνκα στένεψε τα γαλανά της μάτια. «Τι είναι, πάλι;» σφύριξε.

«Δεν είναι σωστό, Βασίλισσά μου, να παίρνετε τους πολεμιστές σας απ' το Θόνμαρκ, όπου υπάρχει άμεσος κίνδυνος.»

«Άμεσος κίνδυνος;» γέλασε η Δήνκα. «Δεν υπάρχει άμεσος κίνδυνος, Αρχιστράτηγε Άρθαλκ! Εδώ και καιρό οι Μαγκραθμέλιοι συγκεντρώνονται και δεν έχει γίνει ούτε μια αψιμαχία.»

«Όμως –κάποτε θα επιτεθούν. Αλλιώς γιατί να μαζεύονται στα σύνορα, Βασίλισσά μου; Θέλετε, λοιπόν, όταν έρθει η ώρα να επιτεθούν, να μας βρουν απροετοίμαστους; Θα εισβάλλουν στο Βασίλειο και θα προξενήσουν μεγάλες ζημιές.»

«Αν μου επιτρέπετε να μιλήσω, Μεγαλειοτάτη...;» Ο Πόνκιμ στράφηκε στη Δήνκα, που έγνεψε καταφατικά. «Οι Μαγκραθμέλιοι δεν αποτελούν κίνδυνο, για τώρα. Όταν έρθει η στιγμή να τους αντιμετωπίσουμε, θα το κάνουμε –με επιτυχία, όπως πάντα, άλλωστε. Επί του παρόντος, όμως, εκείνη που βρίσκεται σε κίνδυνο είναι η Πριγκίπισσα Έρμελ· και γι' αυτό ευθύνονται οι Αργκανθικιανοί, που σήκωσαν κεφάλι, αμέσως μετά την αναχώρηση του Βασιλιά μας.»

Η Βασίλισσα του Σαραόλν είπε: «Έτσι είναι, Άρθαλκ. Το Αργκανθικ είναι ο εχθρός μας τώρα.»

«Δηλαδή, δε θα το ξανασκεφτείτε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Αρχιστράτηγος, με σμιγμένα χείλη από θυμό.

«Όχι,» δήλωσε απόλυτα η Δήνκα.

«Πολύ καλά, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άρθαλκ, φανερά εξοργισμένος με την όλη κατάσταση. Έριξε άλλο ένα φαρμακερό βλέμμα στον Πόνκιμ και έφυγε απ' την αίθουσα του θρόνου.

** ** *

«Τι στ' ανάθεμα σκαρώνεις; Τόσα χρόνια δε σε ήξερα για τέτοιο άνθρωπο. Καταδίκαιζες όσους ήταν πολεμοχαρείς και τώρα –τι στο δαίμονα κάνεις;»

Ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ περίμενε μια ώρα τον Πόνκιμ έξω απ' το δωμάτιό του, προτού τον συναντήσει εκεί, μπροστά απ' την ξύλινη, κλειστή πόρτα. Απ' το παράθυρο του διαδρόμου τα δύο απ' τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ φαίνονταν, καθώς ήταν βράδυ.

«Δε σε καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο βασιλικός διπλωμάτης. *Μην πιέζεις την τύχη σου, ανθρωπάκι!* «Κάνω, απλά, ό,τι χρειάζεται, για να σώσω το Βασίλειο από τα Αργκανθικιανά σκουλήκια.»

«'Αργκανθικιανά σκουλήκια'; Ούτε για ρατσιστή σε ήξερα,» είπε, σκληρά, ο Άρθαλκ. «Τι διάολο σ' έχει πιάσει;»

«Δεν είμαι ρατσιστής,» τον διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. «Αλλά εσύ δε βλέπεις ότι τώρα οι Αργκανθικιανοί δείχνουν τον πραγματικό τους εαυτό; Ειρήνη!» Έφτυσε τη λέξη. «Για ποια ειρήνη μιλούν, οι διπρόσωποι, όταν στέλνουν κατασκόπους μέσα στο Σαραόλν;»

«Έχεις δίκιο σ' αυτό,» παραδέχτηκε ο Άρθαλκ, «*όμως* μήπως είναι λιγάκι υπερβολικό να πάρουμε το στρατό του Βασιλείου και να προελάσουμε στα σύνορά τους;»

«Δεν είναι καθόλου υπερβολικό, Αρχιστράτηγέ μου,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Εσύ θάπρεπε να ξέρεις καλύτερα από μένα τις μεθόδους εκφοβισμού του εχθρού. Δε σκοπεύουμε να επιτεθούμε, μόνο να τους τρομάξουμε.»

«Κι άμα τρομάξουν τόσο, ώστε να φέρουν το δικό τους στρατό ενώπιόν μας;» έθεσε το ερώτημα ο Άρθαλκ, βάζοντας τα χέρια του στη μέση.

«Τότε, θα ζητήσουμε να μας επιστρέψουν την Πριγκίπισσα, αν δε θέλουν πόλεμο,» απάντησε ο Πόνκιμ.

«Κι αν επιθυμούν πόλεμο;» συνοφρυώθηκε ο Άρθαλκ.

«Αν επιθυμούν πόλεμο, τότε, θα επιτεθούν, ούτως ή άλλως! Ή, μήπως, το θεωρείς καλύτερο να περιμένουμε, απλώς, ώσπου να έρθει ένας αγγελιαφόρος τους και να μας πει ότι 'έχουμε την Πριγκίπισσα Έρμελ του Σαραόλν, και ο Βασιληάς Κάρχοκ του Αργκανθικ απαιτεί

τις τάδε και τάδε ανατολικές βαρονίες του Βασιλείου σας, προκειμένου να μην την ρίξει στον θάλαμο βασανιστηρίων του’;»

Ο Αρχιστράτηγος φάνηκε σκεπτικός, τρίβοντας τα γένια του.

«Συλλογίσου τα λόγια μου, Άρθαλκ,» τον συμβούλεψε ο Πόνκιμ – «πολύ καλά.» Άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και μπήκε, αφήνοντας τον Αρχιστράτηγο στο διάδρομο, μπερδεμένο.

Ο βασιλικός διπλωμάτης ξεκούμπωσε το πουκάμισό του και το πέταξε σε μια καρέκλα· ύστερα, κλότσησε τις μπότες απ’τα πόδια του, και στάθηκε μπροστά στον μαγικό του καθρέφτη. Ήταν ώρα να δει πώς πήγαιναν τα πράγματα στην Βαρονία της Τάθβιλ, όπου οι δαιμονάνθρωποι του είχαν αποκλείσει την ίδια τη Βαρονέσα, τον ευγενή Σόλμορχ, τη φημισμένη μάγισσα Χόλκραδ και μερικούς άλλους στο κάστρο εκεί, μην αφήνοντάς τους να φύγουν, για να ειδοποιήσουν τη Βασίλισσα.

«Κόζμαρ,» ψιθύρισε, περνώντας τα χέρια του πάνω απ’το κρύσταλλο, με τα δάχτυλα ανοιχτά. «Κόζμαρ. Άκου το κάλεσμά μου, Κόζμαρ.»

Μέσα στον καθρέφτη το πρόσωπο ενός δαιμονανθρώπου παρουσιάστηκε, σα να ξεπρόβαλε από πυκνή ομίχλη. «Ακούω και υπακούω, αφέντη Πόνκιμ.»

«Πώς πηγαίνουν τα πράγματα στο κάστρο;» ρώτησε ο βασιλικός διπλωμάτης, αφήνοντας, με τον τόνο της φωνής του, να εννοηθεί πως, αν δεν πήγαιναν καλά, ο Μαγκραθμέλιος θα ευθυνόταν γι’αυτό –και θα πλήρωνε.

«Όλα είναι εντάξει, αφέντη,» αποκρίθηκε ο Κόζμαρ. «Κανείς δεν έχει φύγει, όπως πρόσταξες.»

«Με υπηρετείς καλά, Κόζμαρ,» παρατήρησε ο Πόνκιμ. «Δε θα λησμονήσω να το αναφέρω στον Ύψιστο Άρχοντα.»

«Σας ευχαριστώ, αφέντη,» υποκλίθηκε ο Κόζμαρ.

«Αν κάτι πάει στραβά, ενημέρωσέ με αμέσως,» πρόσταξε ο Πόνκιμ.

«Μάλιστα, αφέντη,» υποσχέθηκε ο Κόζμαρ.

Με μια κίνηση του χεριού του Πόνκιμ, το πρόσωπο του Μαγκραθμέλιου χάθηκε απ'τον καθρέφτη. Και ο βασιλικός διπλωμάτης ψιθύρισε· και ο ψιθύρός του έμοιαζε με τον άνεμο της θλίψης που περνά πάνω από πεδία μαχών, όπου κουφάρια στρατιωτών κείτονται, σαν σάρκινα χαλιά:

«Ζέκαλ... Ζέκαλ... Άκου το κάλεσμά μου, Ζέκαλ...»

Το πρόσωπο της Δούκισσας του Έβμορ παρουσιάστηκε στο κρύσταλλο του καθρέφτη, πλαισιωμένο από μάζες μελαχρινών, σγουρών μαλλιών.

«Πόνκιμ.» Η γυναίκα δε φαινόταν και τόσο χαρούμενη που τον αντίκριζε· μάλιστα, έμοιαζε θυμωμένη. «Γιατί άργησες τόσο; Είχες πει ότι θα επικοινωνούσες μαζί μου νωρίτερα!»

Ο βασιλικός διπλωμάτης του Σαραόλν αγνόησε την ερώτησή της παντελώς. «Καλησπέρα, Δούκισσά μου. Πώς πάνε τα πράγματα με τους κατασκόπους σου;»

Η Ζέκαλ έβαλε τις γροθιές στη μέση της. Ήταν ντυμένη με μια ημιδιαφανή, λευκή ρόμπα, που έκρυβε λίγα. «Δεν ξέρεις; Χάλια! Κάτι παράξενο συμβαίνει στον παλιό, στοιχειωμένο δρόμο, στη Βαρονία της Τάθβιλ. Δεν γνωρίζω τι ακριβώς –εσύ πες μου!»

«Δυστυχώς, Δούκισσά μου, ούτε κι εγώ γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, παίρνοντας μια έκφραση που έδειχνε τελεία άγνοια. «Πολύ φοβάμαι πως οι πράκτορες του Σαραόλν κερδίζουν το παιχνίδι...»

«Κάνε κάτι, Πόνκιμ!» σφύριξε η Ζέκαλ. «Ποτέ δε θα εκδικηθείς τον Βένγκριλ, αν δεν—»

«Ποτέ δε θα εκδικηθώ τον Βένγκριλ;» συνοφρυώθηκε ο Πόνκιμ. «Ποιος σου είπε πως ο σκοπός μου είναι να εκδικηθώ τον Βασιληά του Σαραόλν;»

«Εσύ, νομίζω, κάποτε...» αποκρίθηκε η Ζέκαλ.

Ο Πόνκιμ μειδίασε, στραβά. «Αλήθεια;... Δεν έχει, πια, σημασία. Οι λόγοι μου δε σε αφορούν. Η βοήθεια, όμως, που σου προσφέρω μέσα στο Βασίλειο σε αφορά, πιστεύω.»

«Ποια βοήθεια, Πόνκιμ;» μούγκρισε η Δούκισσα του Έβμορ. «Δεν έχεις σηκώσει ούτε το μικρό σου δαχτυλάκι, για να βοηθήσεις τους κατασκόπους μου –και το ξέρεις πως, αν μάθει ο Βασιληάς Κάρχοκ του Άργκανθικ τις μηχανορραφίες μου, θα το πληρώσω πολύ ακριβά... πιθανώς, με το δουκάτο μου.»

«Αυτό είναι πολύ άσχημο,» είπε, κάπως κοροϊδευτικά, ο Πόνκιμ. «Λυπάμαι, Δούκισσά μου. Κάνω ό,τι μπορώ· περισσότερα είναι πάνω απ'τις δυνάμεις μου.» Αναστέναξε. «Καληνύχτα, για τώρα.» Ανέμισε το χέρι του μπροστά απ'τον καθρέφτη και το πρόσωπο της Ζέκαλ εξαφανίστηκε, προτού εκείνη προλάβει να μιλήσει.

Ο βασιλικός διπλωμάτης ξάπλωσε στο κρεβάτι του. «Αααα...» έκανε, ικανοποιημένος. «Όλα βαίνουν τέλεια. Τέλεια. Το Σαραόλν θα πέσει· και μόνο αυτό φτάνει, για να υποταχθεί ολάκερη η Βόρεια Γη, και να δημιουργηθεί ένας καινούργιος Άρμπεναρκ.»

** ** *

Ο Τλάφαρ αισθανόταν μια απέραντη θλίψη, καθώς βρισκόταν ξαπλωμένος στο δωμάτιό του. Του φαινόταν απίστευτο έτσι όπως είχε χαθεί η Έρμελ, δίχως να το αντιληφθεί κανείς. Λες και η γη άνοιξε και την κατάπιε. Οι Αργκανθικιανοί... ναι, θα μπορούσαν εκείνοι να ευθύνονται γι'αυτό. Ή οι Μαγκραθμέλιοι... Αλλά όσα έλεγε ο Πόνκιμ έμοιαζαν λογικά. Οι δαιμονάνθρωποι δεν είχαν πρόσβαση στο παλάτι, ενώ οι κατάσκοποι απ'το Άργκανθικ είχαν. Απόδειξη ήταν ο Τράνθλας, που, τώρα, βρισκόταν στα μπουντρούμια.

Ο Τράνθλας!

Ο Τλάφαρ πετάχτηκε, αμέσως, όρθιος, κι άρχισε να ντύνεται. Μα, φυσικά, ο Τράνθλας! Αφού ήταν ο ίδιος κατάσκοπος, δε θα γνώριζε και τους άλλους κατασκόπους εδώ μέσα; Έπρεπε να του μιλήσει.

Άρχισε να βαδίζει στους σκοτεινούς διαδρόμους του παλατιού της Μάρβαθ, ενώ οι μπότες του ηχούσαν, μέσα στην ησυχία της νύχτας.

Πνευμάτων. 'Υστερ' από λίγο, ελευθέρωσε τον κατάσκοπο. «Ίσως, τώρα, κύριε, να το σκεφτήκατε καλύτερα...»

Ο Τράνθλας έβηξε πολλές φορές, προτού καταφέρει να μιλήσει. «Δε... δε μπορώ να σας πω κάτι που δε... γνωρίζω!» Είδε τον Τλάφαρ να σηκώνει το χέρι του. «Σε ικετεύω –όχι! Δεν ξέρω τίποτα! ΑΑΑρρρργκκκκκκχ!...» Ξεκίνησε, πάλι, να σφαδάζει, κρατώντας το λαιμό του και αγκομαχώντας, σπασμωδικά.

Ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού τον ελευθέρωσε. «Σας ακούω, κύριε...» Δεν υπήρχε έλεος στην όψη του.

«Σε... παρακαλώ... όχι!...» κατάφερε να βγάλει απ'τα χείλη του ο Τράνθλας, βήχοντας. «Όχι!... Δεν ξέρω τίποτα!... Σε ικετεύω!...»

Ο Τλάφαρ φάνηκε να το σκέφτεται. «Θα πεθάνεις τώρα,» δήλωσε, με σκοτεινό βλέμμα.

«Όχι –σε εκλιπαρώ!» πετάχτηκε όρθιος ο Τράνθλας.

«Τα Πνεύματα θα καταβροχθίσουν την ψυχή σου!» Το πρόσωπο του Τλάφαρ έμοιαζε μ'αυτό ενός πανάρχαιου δαίμονα, πίσω απ'τα κάγκελα του παραθύρου της σιδερένιας πόρτας.

«Όχι! Φρουροί! Φρουροί! Βοήθεια!»

«Πέστε την αλήθεια, κύριε.» Η φωνή του μαθητευόμενου ήταν διαβολικά ήρεμη.

«Την είπα! Η αλήθεια ήταν! Η αλήθεια!» Τρόμος ανείπωτος υπήρχε στο πρόσωπο του Τράνθλας, που έμοιαζε νάναι έτοιμο να σπάσει σε χιλιάδες κομμάτια σάρκας.

Ο Τλάφαρ στράφηκε, απότομα, απ'την άλλη, φεύγοντας.

Ο Τράνθλας κατέρρευσε πάνω στον σωρό των άχυρων, λαχανιασμένος και ευχαριστώντας την Τύχη.

** ** *

Ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού τάχε χαμένα, καθώς καθόταν, πάλι, στο δωμάτιό του, μπροστά σ'ένα ανοιχτό παράθυρο, απ'όπου ο παγερός αέρας έμπαινε στο παλάτι. Λες οι

Αργκανθικιανοί να μην ήταν εκείνοι που απήγαγαν την Έρμελ; Τότε, ποιοι; Ποιοι; Οι Μαγκραθμέλιοι; Ο Πόνκιμ είχε πει πως εκείνοι δεν είχαν πρόσβαση στο παλάτι. Ή, μήπως, τελικά, είχαν; Είχαν πρόσβαση, άραγε, αυτοί οι σατανικοί απόγονοι των δαιμόνων; Ήταν, πραγματικά, τρομαχτικό ν' αναρωτιέσαι τέτοιου είδους πράγματα, και ένα ρίγος διαπέρασε τον Τλάφαρ, καθώς συλλογιόταν ότι, ακόμα και τώρα, μπορεί τα εν λόγω όντα του Κακού να είχαν τα παράξενα μάτια τους καρφωμένα πάνω του...

Έκλεισε το παράθυρο και κάθισε στο κρεβάτι.

«Έρμελ... Πού είσαι, αγαπημένη μου; Που;...»

Ακούμπησε, γι' άλλη μια φορά, τα χέρια στους κροτάφους του, καθώς αυτοσυγκέντρωνε τον εαυτό του, για να συνομιλήσει με τα Πνεύματα, μέσα και γύρω απ' το παλάτι της Μάρβαθ, και μέσα και γύρω απ' την πρωτεύουσα την ίδια. Μυριάδες φωνές γέμισαν το νου του –φωνές που θα είχαν τρελάνει κάποιον λιγότερο εκπαιδευμένο στη μαγεία. Ο Τλάφαρ αναζήτησε την Πριγκίπισσα, και τίποτα δεν βρήκε.

Στεναχωριόταν που δε μπορούσε να την αναζητήσει και πιο μακριά. Αλλά μέχρι εκεί έφτανε η δική του εκπαίδευση· αν έψαχνε παραπέρα, εκείνος θα ήταν που θα τρελαινόταν.

Αναστέναξε. Ευχόταν να ήταν κάποιος εδώ τον οποίο να μπορούσε να συμβουλευτεί, τούτη τη δύσκολη ώρα. Ο δάσκαλός του... Μα, δεν είχε δάσκαλο. Και πώς, τότε, διδασκόταν τα μυστικά των Σοφών του Κύκλου του Φτερού; Ήταν παρανοϊκό. Μόνος του; Ναι, βέβαια, αφού δε θυμόταν ποτέ κανέναν να τον διδάσκει. Κι όμως, κάτι δεν πήγαινε καλά –ήταν σίγουρος.

Πολλά αλλόκοτα πράγματα συμβαίνουν. Πάρα πολλά...
συλλογίστηκε.

Υπήρχε και μια άλλη μέθοδος, για να βρει την Πριγκίπισσα –μια μέθοδος που λίγοι επιχειρούσαν, και σίγουρα όχι οι μαθητευόμενοι: Να ταξιδέψει, πνευματικά, μπροστά ή πίσω στο Χρόνο, μήπως εντοπίσει εκεί την Έρμελ. Το ταξίδι προς το Παρελθόν ήταν

λιγότερο επικίνδυνο από το ταξίδι στο Μέλλον, αλλά επικίνδυνο υπερβολικά για κείνον, που ποτέ του δεν τόχε ξαναεπιχειρήσει, και δεν είχε κάποιον ισχυρότερο και πολυγνώστη κοντά του, για να τον καθοδηγεί.

Η Έρμελ, σίγουρα, άξιζε το ρίσκο, όμως, άμα ο Τλάφαρ τρελαινόταν, ακόμα κι αν μάθαινε πού βρισκόταν η Πριγκίπισσα, δε θα μπορούσε να τη βοηθήσει. Οπότε, ποιο το όφελος; Κανένα. Έπρεπε να σκεφτεί κάποιον άλλο τρόπο, για να την εντοπίσει...

Ας ξεκινούσε απ' την αρχή: Ήταν στο δωμάτιό της· και, μετά, χάθηκε. Κάτι είχε μεσολαβήσει ενδιάμεσα. Κι αυτό που μεσολάβησε την έκανε να εξαφανιστεί, γιατί κανείς δεν την είδε να βγαίνει απ' τα διαμερίσματά της· μόνο να μπαίνει. Μαγεία, πιθανώς;... Κάποιος Ελεγκτής των Πνευμάτων είχε εισβάλλει στο παλάτι; Μα –ναι, εκείνος στον οποίο ανήκε το δαιμονικό φυλακτό! Άλλωστε, γι' αυτό είχε καλέσει τον Τλάφαρ εδώ ο Βασιληάς Βένγκριλ. Όμως που βρισκόταν, τώρα, το φυλακτό; Ο μαθητευόμενος δε θυμόταν· ήταν και τούτο ένα απ' τα παράξενα που συνέβαιναν, τον τελευταίο καιρό. Ίσως, κάπως, να το είχε κλέψει ο μάγος που το είχε βάλει στο λαιμό του Μπράλμακ, του αρχικατασκόπου. Αλλά ο μάγος δεν ήταν ο προδότης;... Όχι, αυτός ήταν ο Τράνθλας. Εκτός και ο μάγος να ήταν ο *δεύτερος* προδότης, μέσα στο παλάτι, και, τώρα, ν' απήγαγε την Έρμελ! Ναι, έτσι πρέπει να είχαν τα πράγματα. Ποιους, όμως, υπηρετούσε ο... δεύτερος προδότης. Τους Αργκανθικιανούς; Μάλλον. Ποιους άλλους; Οπότε, ο Τλάφαρ βρισκόταν, πάλι, στην αρχή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31^ο

Ένα μήνυμα για τον Βασιληά Βένγκριλ

Μια βροχερή μέρα, ένας έμπορος έφτασε στην Μάρβαθ, την πρωτεύουσα του Βασιλείου Σαραόλν. Ένας μεσήλικας άντρας, με γένια και μαύρα μακριά μαλλιά, που είχαν αρκετές τούφες γκρίζων ανάμεσά τους. Φορούσε πράσινη τουνίκα, με ψηλό γιακά, περιτριγυρισμένο από γούνα, και καφέ παντελόνι από χοντρό δέρμα. Οι μπότες του δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλές, αλλά είχαν κι αυτές γούνα στην κορφή τους. Πάνω στους ώμους του έπεφτε μια μπεζ κάπα, της οποίας η κουκούλα βρισκόταν στο κεφάλι του, για να τον προστατεύει απ'την κακοκαιρία. Ίππευε ένα μελαχρινό άλογο, και πίσω του ακολουθούσαν δύο κάρα, μεταφέροντας την πραμάτεια του, η οποία ήταν σκεπασμένη με πανιά, για να μη μουςκέψει.

«Η καταραμένη καταιγίδα!...» μούγκρισε ο έμπορος. «Βρέχει ολάκερη τη μέρα, μα όλους τους δαιμονανθρώπους της Μάγκραθμελ!»

«Υπομονή, κύριε Μάχτερ,» είπε ο άντρας που οδηγούσε το ένα κάρο· «σύντομα, θα είμαστε σε κάποιο ζεστό πανδοχείο.»

Πέρασαν την μεγάλη ανατολική πύλη της Μάρβαθ, περιμένοντας να ελέγξουν το εμπόρευσμά τους οι φύλακες εκεί. Όταν πλήρωσαν τον ανάλογο φόρο, συνέχισαν να προχωρούν, σ'έναν φαρδύ, λιθόστρωτο δρόμο, που φωτιζόταν από λάμπες.

«Θα είσατε σε κάποιο πανδοχείο, Μπόλκαρ,» διόρθωσε ο έμπορος τον άντρα που οδηγούσε το κάρο. «Εγώ έχω να μεταφέρω αυτό το παναθεματισμένο μήνυμα στο Βασιληά. Ανάθεμα την τιμιότητά μου! Κανονικά, έπρεπε να πάρω τα λεφτά από κείνον τον ηλίθιο και να μην μεταφέρω κανένα μήνυμα. Όμως, δε βαριέσαι, δε θέλω να

μπλέξω σε τίποτα άσχημο. Επιπλέον, έχω τη διαίσθηση ότι τούτο το κομμάτι χαρτί είναι σημαντικό

»Λοιπόν. Πού θα συναντηθούμε;»

«Στην *Κίτρινη Ωρα*, κύριε Μάχτερ;» πρότεινε ο οδηγός.

«Καλώς,» μούγκρισε ο έμπορος. «Σε καμια ώρα το πολύ, υποθέτω, θάμαι κει. Τα λέμε.» Σπιρούνισε το μελαχρινό άτι του και κάλπασε μέσα στους άδειους δρόμους της Μάρβαθ· ο κόσμος βρισκόταν στο εσωτερικό των χτιρίων, λόγω της νεροποντής.

«Ανάθεμα...!» μουρμούρισε, κάτω απ' την ανάσα του, ο έμπορος. «Θάχουμε δυνατό Χειμώνα φέτος...!» Δεν του άρεσαν οι «δυνατοί» Χειμώνες, γιατί το εμπόριο γινόταν δυσκολότερο. Ποιος είχε όρεξη να τρέχει, μες στα χιόνια και τις καταιγίδες;

Γρήγορα, έφτασε στο παλάτι, στο κέντρο της πρωτεύουσας. Τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του, που χλιμίντρισε και κλότσησε τον αέρα, ενώ αστραπές έσχιζαν τον ουρανό και βροντές τον έκαναν να σείεται.

Οι φρουροί μπροστά στην καγκελωτή πόρτα του κήπου —δύο γυναίκες— ετοίμασαν τα κοντάρια και τις ασπίδες τους, επιφυλακτικές.

«Ποιος είσαι;» απαίτησε η μία, ενώ νερό έτρεχε απ' τις άκριες της περικεφαλαίας της.

«Έμπορος είμαι, κοπελιά,» αποκρίθηκε ο άντρας πάνω στ' άλογο. «Μάχτερ, στο όνομα. Αλλά, τώρα, κάνω τη δουλειά του αγγελιαφόρου.» Μειδίασε, δείχνοντας τα ελαφρώς στραβά δόντια του. «Εννοώ πως μεταφέρω ένα μήνυμα για τον Μεγαλειότατο, Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν.»

«Ένα μήνυμα για το Βασιλιά;» συνοφρυώθηκε η δεύτερη φρουρός.

«Ναι. Είσαι κουφή, κοπελιά;» είπε ο Μάχτερ. «Άνοιξε να μπω. Κείνος που μούδωσε το μήνυμα άφησε να εννοηθεί ότι ήταν ανάγκη να το παραδώσω το γρηγορότερο δυνατό.»

Οι δυο γυναίκες αλληλοκοιτάχτηκαν· η μία έγνεψε καταφατικά, και άνοιξαν μαζί την καγκελωτή πύλη του κήπου.

«Πέρνα, έμπορε.»

«Και κατέβα απ' τ' άτι σου.»

Ο Μάχτερ μπήκε, ξεπεζεύοντας. Η μια φρουρός πήρε τ' άλογό του απ' τα γκέμια, λέγοντας του: «Ακολουθήσέ με.»

Ο έμπορος υπάκουσε. Βάδισε στον κήπο, κοιτώντας γύρω του τα εξωτικά δέντρα και τα παράξενα πουλιά με το στόμα ανοιχτό.

«Πρέπει κι εγώ να φτιάξω ένα τέτοιο μέρος, στο σπίτι μου,» μονολόγησε· «η γυναίκα μου θα ξετρελαθεί.»

Η πολεμίστρια τον αγνόησε, καθώς έδινε το άτι του σ' έναν άλλο στρατιώτη.

«Ε, πού τον πάτε;» απαίτησε ο Μάχτερ.

«Στο στάβλο. Μην ανησυχείς.»

Ενώ πλησίαζαν την κεντρική πύλη του παλατιού, ο έμπορος ρώτησε την πολεμίστρια: «Θάναι ο Βασιλιάς ξύπνιος τέτοια ώρα, κοπελιά;»

«Δεν είναι και τόσο αργά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Απόγευμα είναι.»

«Αλλά παναθεματισμένα σκοτεινά,» τόνισε ο Μάχτερ.

«Ούτως ή άλλως, ο Μεγαλειότατος λείπει,» εξήγησε η γυναίκα.

«Λείπει!» εξεπλάγη ο Μάχτερ.

«Η σύζυγός του, Βασίλισσα Δήνκα, βρίσκεται εδώ· και σ' αυτήν θα μεταφέρετε το μήνυμα, κύριε,» είπε η πολεμίστρια.

«Μα...» Κούνησε το κεφάλι του, ξεφυσώντας. «Τέλος πάντων.» Στο κάτω-κάτω, τι τον ένοιαζε εκείνον; Την επιστολή θα την έδινε κάπου, και θα την ξεφορτωνόταν.

Πέρασαν την πύλη, αφού η πολεμίστρια αντάλλαξε μερικές κουβέντες με τους φρουρούς εκεί. Και, τελικά, ο έμπορος οδηγήθηκε σε μια μεγάλη αίθουσα, η οποία στηριζόταν σε κολόνες, και στο βάθος της υπήρχε ένας μεγαλόπρεπος θρόνος. Πάνω στο θρόνο καθόταν μια ξανθομάλλα γυναίκα, με τα μαλλιά δεμένα κότσο πίσω της. Φορούσε ένα μακρύ, πράσινο φόρεμα, με φαρδιά λαιμόκοψη και σχίσιμο στο αριστερό πόδι. Στο στέρνο της κρεμόταν ένα μενταγιόν καμωμένο από ασήμι, το οποίο γυάλιζε στο φως των

δαυλών. Στο κεφάλι της ήταν μια λεπτή, χρυσή κορόνα, στολισμένη με ζαφείρια. Στα δεξιά της βρισκόταν ένα μεγάλο, ξύλινο τραπέζι, όπου κάθονταν μερικοί άνθρωποι, μισοκαλυμμένοι σε σκιές. Στ'αριστερά της στεκόταν ένας άντρας –νεαρός, μάλλον, αν και ο Μάχτερ δε μπορούσε νάναι σίγουρος–, ξανθός, με μακριά μαλλιά και μπεζ ρόμπα. Δεν κινιόταν καθόλου, αλλά έμοιαζε να παρατηρεί τα πάντα· και η όλη του εμφάνιση είχε κάτι το... επιβλητικό.

Η πολεμίστρια έκανε μια βαθιά υπόκλιση μπροστά στη γυναίκα στο θρόνο. «Μεγαλειοτάτη. Σας παρουσιάζω τον έμπορο κύριο Μάχτερ. Ισχυρίζεται πως φέρει κάποιο μήνυμα για τον Μεγαλειότατο.»

Η Δήνκα έστρεψε τα γαλανά μάτια της στον βρεγμένο άντρα με τα μαύρα γένια και τα μακριά μαλλιά.

«Βασίλισσά μου,» την προσφώνησε εκείνος, υποκλινόμενος.

«Τι μήνυμα έχεις για το Βασιλιά;» ρώτησε η Δήνκα, υψώνοντας ένα φρύδι.

«Ούτε εγώ γνωρίζω, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Μάχτερ. «Μου το έδωσαν να το μεταφέρω, γιατί πίστευαν πως σ'έμένα δε θα επιτίθονταν οι δαιμονάνθρωποι. Εδώ είναι.» Έβγαλε το μήνυμα μέσα απ'την πράσινη τουνίκα του.

Τα σκοτεινά μάτια του Πόνκιμ, πάραυτα, καρφώθηκαν πάνω στο τυλιγμένο χαρτί. Και στένεψαν επικίνδυνα.

«Ποιοι σ'το έδωσαν τούτο το μήνυμα;» ρώτησε η Δήνκα.

«Δεν ξέρω, ακριβώς, Βασίλισσά μου,» απάντησε ο έμπορος. «Ήταν ένας τύπος, μαζί με στρατιώτες απ'τη Βαρονία της Τάθβιλ.»

Τα μάτια του Πόνκιμ στένεψαν περισσότερο. *Ηλίθιε Κόζμαρ!* γρύλισε εντός του. *Τα θαλάσσωσες! Θα πληρώσεις γι'αυτό!*

«Πώς ήταν αυτός ο... τύπος, κύριε;» θέλησε να μάθει ο Τλάφαρ, που στεκόταν στ'αριστερά της Βασίλισσας του Σαραόλν.

«Δεν θυμάμαι· φορούσε κουκούλα,» εξήγησε ο Μάχτερ.

«Δος μου το μήνυμα.» Η Δήνκα πρότεινε το χέρι της.

Ο έμπορος ζύγωσε, με γρήγορα βήματα, και της το έδωσε.

«Μπορείς να φεύγεις,» είπε η Βασίλισσα του Σαραόλν.
«Σ'ευχαριστώ για την υπηρεσία σου.»

«Υποχρέωσή μου, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνος.
Υποκλίθηκε κι εγκατέλειψε την αίθουσα του θρόνου.

Η Δήνκα άνοιξε το μήνυμα κι άρχισε να διαβάζει τα μαύρα γράμματα, πάνω του:

Μεγαλειότατε,

Σας γράφω ενώ βρίσκομαι φυλακισμένη στο κάστρο μου από τους διαβολικούς Μαγκραθμέλιους. Μαζί μου έχω τον προσωπικό σας φίλο, ευγενή κύριο Σόλμορχ, και την επίσης γνωστή σας μάγισσα Χόλκραδ. Το θεωρήσαμε σωστό να σας ειδοποιήσουμε για ορισμένα μυστηριώδη και πλέον ανησυχητικά συμβάντα στο Βασίλειό σας.

Κατ'αρχήν, οι δαιμονάνθρωποι διαθέτουν κάποιες συσκευές που ονομάζουν «δίσκους τηλεμεταφοράς»· μ'αυτούς δύνανται να διανύουν τρομερά μεγάλες αποστάσεις, μέσω «εσωδιαστασιακών θυρών» –όπως τις ονομάζει η Χόλκραδ. Αλλά για να δημιουργηθούν αυτοί οι δίσκοι χρειάζεται, πρώτα, οι Μαγκραθμέλιοι να έχουν μελετήσει τις περιοχές όπου επιθυμούν να τηλεμεταφέρονται· έτσι, συμπεραίνουμε πως οι δαιμονάνθρωποι βρίσκονται στο Σαραόλν αρκετό καιρό, ώστε να είχαν χρόνο να κατασκευάσουν τις εν λόγω διαβολικές συσκευές. Πολύ φοβάμαι ότι, με κάποιον ύπουλο τρόπο, περνούν τα σύνορα. Και τώρα, μπορούν να βρίσκονται όπου επιθυμούν εντός του Βασιλείου, με τους δίσκους τηλεμεταφοράς. Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος.

Επίσης, θα ήθελα να σας μιλήσω για το θέμα του «στοιχειωμένου» δρόμου στη Βαρονία μου. Ο δρόμος δεν είναι στοιχειωμένος. Οι άνθρωποι της Βαρονίας μου, καιρό τώρα, έβλεπαν σκοτεινές φιγούρες να έρχονται απο κεί, αλλά η

Χόλκραδ διαβεβαιώνει πως δεν πρόκειται για φαντάσματα. Συνεπώς, έφτασα στο εξής συμπέρασμα: άνθρωποι του Αργκανθικ εισβάλλουν στο Σαραόλν απ'τον εν λόγω δρόμο. Και θέλουν να διατηρούν το επίθετο «στοιχειωμένος» σ'αυτόν, ώστε κανείς να μην τον πλησιάζει.

Εγώ, ο Σόλμορχ, η Χόλκραδ και δύο σύντροφοί μας, μια νύχτα, πήγαμε στον «στοιχειωμένο» δρόμο και περιμέναμε. Δεν αργήσαμε να βρούμε κατασκόπους Αργκανθικιανούς, οι οποίοι, τώρα, κρατούνται στο κάστρο της Βαρονίας. Όμως εκεί που τους είχαμε συλλάβει, Μαγκραθμέλιοι χίμησαν σε όλους μας. Γλιτώσαμε ζωντανοί, αλλά ποτέ δε μάθαμε τι ήθελαν από μας. Πάντως, ξέρουμε τι δεν ήθελαν, κι αυτό ήταν να ειδοποιηθείτε εσείς, Βασιληά μου. Επιχείρησαν να αποτρέψουν κάθε προσπάθειά μας να σας στείλουμε μήνυμα για την κατάσταση. Αλλά, τελικά, τα καταφέραμε, αφού το κρατάτε, τώρα, στα χέρια σας.

Εκτός από τούτα, πρέπει να σας τονίσω και κάτι ακόμα: Έχουμε υποψίες ότι ο Πόνκιμ, ο βασιλικός σας διπλωμάτης, πιθανώς να είναι προδότης του Βασιλείου. Οι υποψίες μας αυτές προέρχονται από το εξής γεγονός: Όταν ο Σόλμορχ έφτασε στη Βαρονία μου, μου είπε πως, όταν λάβατε το μήνυμά μου, για την επιδιόρθωση του «στοιχειωμένου» δρόμου, αποφασίσατε να με ρωτήσετε σχετικά μ'αυτόν, καθώς και γιατί δεν είχα αρκετά χρήματα, ώστε να τον επιδιορθώσω μόνη μου. Προστάξατε τον κύριο Πόνκιμ να συντάξει την επιστολή. Όμως η επιστολή που έλαβα εγώ έγραφε χαρακτηριστικά πως το Βασίλειο δεν έχει χρηματικό περίσσειμα και να μη σας ξαναενοχλήσω με τέτοια μικροπράγματα... Παρακαλώ, βεβαιωθείτε για τον βασιλικό σας διπλωμάτη.

Για την ώρα, βρισκόμαστε παγιδευμένοι στο κάστρο της Βαρονίας μου από Μαγκραθμέλιους, και σας ζητώ απεγνωσμένα βοήθεια.

Βαρονέσα Τάθβιλ

«Πόνκιμ,» είπε η Δήνκα, συνοφρυωμένη. «Πρέπει να μιλήσουμε. Όλοι οι άλλοι φύγετε απ' την αίθουσα. Εκτός από σένα, Τλάφαρ.»

Οι σύμβουλοι κοίταξαν παραξενεμένοι τη Βασίλισσά τους, αλλά δεν έφεραν αντίρρηση· ένας-ένας, άρχισαν να βγαίνουν απ' το μεγάλο δωμάτιο. Μόνο ο Πόνκιμ έμεινε καθισμένος στη θέση του, με το μυαλό του μπερδεμένο και μ' ένα κρύο συναίσθημα να διαπερνά το κορμί του. Δεν ήταν, όμως, από φόβο, όχι –ο Σόλμορχ και οι καταραμένοι συνεργάτες του δεν είχαν αρκετά στοιχεία εναντίον του, ώστε να μην μπορεί να τ'αντικρούσει–, ήταν από θυμό, γιατί υποψιαζόταν ότι μπορεί να χαλούσαν τα σχέδιά του –και τότε, πιθανώς ν'αντιμετώπιζε την οργή του Αφέντη του...

«Έλα κοντά μου, Πόνκιμ,» πρόσταξε η Δήνκα, αφήνοντας το μήνυμα της Τάθβιλ να τυλιχτεί από μόνο του στα χέρια της.

Ο βασιλικός διπλωμάτης υπάκουσε. «Τι είναι, Βασίλισσά μου;»

«Διάβασε τούτο.» Η Δήνκα τού έδωσε την επιστολή.

Ο Πόνκιμ τη διάβασε. Ένα λεπτό μειδίαμα χαράχτηκε στο πρόσωπό του. Τελικά, άδικα είχε ανησυχήσει· το μήνυμα της ανόητης Βαρονέσας Τάθβιλ ήταν άκακο· δε μπορούσε να αποτελέσει καμία απειλή –ίσα-ίσα που ισχυροποιούσε τις θέσεις του διπλωμάτη, έτσι όπως κατηγορούσε τους Αργκανθικιανούς.

«Ναι, Βασίλισσά μου,» είπε, σηκώνοντας το κεφάλι του απ' το κείμενο. «Ασφαλώς, δεν πιστεύεται ότι είμαι προδότης του Βασιλείου...»

«Προδότης του Βασιλείου;» παραξενεύτηκε ο Τλάφαρ. «Μπορώ να διαβάσω κι εγώ την επιστολή, Μεγαλειοτάτη;»

«Φυσικά.» Η Δήνκα έκανε νόημα στον Πόνκιμ να του τη δώσει, και, καθώς ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού διάβαζε, η Βασίλισσα ρώτησε το διπλωμάτη της: «Γιατί έστειλες

άλλο μήνυμα στην Βαρονέσα Τάθβιλ, αντί εκείνου που σε πρόσταξε ο σύζυγός μου;»

Ο μελαχρινός άντρας με το μουστάκι φάνηκε να σκέφτεται κάτι, καθώς σταύρωνε τα χέρια μπροστά του και έσμιγε τα χείλη του. Σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε την Δήνκα. «Βασίλισσά μου, αυτό που θα σας πω θέλω να το πιστέψετε: Το μήνυμα το έστειλα ακριβώς όπως πρόσταξε ο Μεγαλειότατος. Μετά, τι συνέβη δεν ξέρω. Αλλά είναι πολύ, πολύ λογικό οι Αργκανθικιανοί να ευθύνονται γι' αυτό –όπως και για τόσα άλλα κακά στο Βασίλειό μας.» Η φωνή του ήταν τρομαχτικά ήρεμη, καθώς ύφαινε έναν καινούργιο ιστό από ψέματα –ο Πόνκιμ ήταν καλός στη δουλειά του. «Και θα σας πω τι υποθέτω πως συμβαίνει. Επιθυμείτε να μ' ακούσετε;» Σήκωσε ένα φρύδι του, ερωτηματικά.

«Ναι, Πόνκιμ. Πες μου,» αποκρίθηκε η Δήνκα, γιατί ούτε κι η ίδια νόμιζε πως ο τόσα χρόνια πιστός διπλωμάτης του Βασιλείου ήταν, τώρα, ξαφνικά, προδότης.

«Λοιπόν.» Ο Πόνκιμ καθάρισε το λαιμό του. «Κατ' αρχήν, ο στοιχειωμένος δρόμος είναι ένα μέρος απ' όπου οι κατάσκοποι των Αργκανθικιανών έρχονται στο Σαραόλν. Συμφωνείτε;» Η Δήνκα ένευσε. «Ωραία. Συνεπώς, οι Αργκανθικιανοί θα θέλουν να τον κρατήσουν 'στοιχειωμένο'. σωστά;» Η Δήνκα ξαναένευσε. «Επομένως, με την επιρροή που έχουν εντός του Βασιλείου μας, δε θα τους ήταν διόλου δύσκολο ν' αλλάξουν το μήνυμα, έτσι ώστε να βολεύει εκείνους: δηλαδή, να μην επιδιορθωθεί ο παλιός δρόμος.»

«Τλάφαρ, ποια είναι η δική σου γνώμη;» ρώτησε η Δήνκα.

Ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού κοίταξε, για λίγο, τον βασιλικό διπλωμάτη. Ό,τι έλεγε έμοιαζε λογικό. Εξάλλου, γιατί εκείνος να ήθελε ο δρόμος να παραμείνει «στοιχειωμένος»; Ήταν σίγουρο, πέρα από κάθε σκιά αμφιβολίας, ότι δεν ήταν με τους Αργκανθικιανούς, αφού τους πολεμούσε με τόσο πάθος.

«Μεγαλειότητά, πιστεύω πως ο κύριος Πόνκιμ μίλησε ήδη για μένα. Τα πράγματα πρέπει νάναι όπως τα είπε. Ούτε κι εγώ νομίζω

ότι είναι προδότης του Βασιλείου. Εξάλλου, μάχεται τους κατασκόπους απ' το Αργκανθικ· γιατί να ήθελε ο δρόμος να είναι 'στοιχειωμένος' και, επομένως, ανοιχτός γι' αυτούς;»

Η Δήνκα έγνεψε καταφατικά «Καταλαβαίνω τι εννοείς, Τλάφαρ... Όμως ποια είναι η άποψή σου για την ανάμιξη των Μαγκραθμέλιων σ' όλη τούτη την υπόθεση;»

«Αυτό είναι δύσκολο να το υποθέσω, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο μαθητευόμενος· «πρέπει να σκεφτώ.»

«Εγώ νομίζω πως οι Αργκανθικιανοί πιθανώς να έχουν συμμαχήσει μαζί τους,» είπε ο Πόνκιμ. «Αν και μου μοιάζει λίγο παράξενο, Βασίλισσά μου. Ακόμα κι αυτοί δεν τους συμπαθούν.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε η Δήνκα, συνοφρυωμένη. «Αλλά οι Μαγκραθμέλιοι συνεχίζουν να τριγυρνούν στο Βασίλειό μου. Κι απ' ό,τι γράφει η Τάθβιλ, μ' αυτούς τους δίσκους τηλ... τηλ...»

«Τηλεμεταφοράς, Μεγαλειοτάτη,» τη βοήθησε ο Τλάφαρ.

«Μ' αυτούς τους δίσκους τηλεμεταφοράς, μπορούν να βρίσκονται οπουδήποτε, οποιαδήποτε στιγμή,» είπε η Δήνκα. «Τι να κάνουμε;» Απευθυνόταν, κυρίως, στον μαθητευόμενο Σοφό του Κύκλου του Φτερού, που πίστευε πως γνώριζε περισσότερα, πάνω σε μυστικιστικά θέματα, από τον Πόνκιμ (ενώ, στην πραγματικότητα, το αντίθετο συνέβαινε).

«Πραγματικά, δεν ξέρω, Βασίλισσά μου,» είπε ο Τλάφαρ. «Πρέπει να συμβουλευτώ τους συναδέλφους μου, στον Πύργο του Φτερού.»

«Τότε, θα σε προέτρεπα να το κάνεις,» είπε η Δήνκα.

«Βασίλισσά μου, νομίζω πως, τώρα, έχουμε ένα σημαντικότερο ζήτημα για ν' ανησυχούμε: την απαγωγή της κόρης σας από τους Αργκανθικιανούς,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Δε μπορούμε ν' ασχολούμαστε και μ' άλλα θέματα, συγχρόνως.»

«Απλά, θα ειδοποιήσω τον Κύριο του Πύργου του Φτερού,» εξήγησε ο Τλάφαρ. «Δεν είναι μακριά, και πρέπει να μάθει τι συμβαίνει.»

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά η Δήνκα. «Έχεις δίκιο. Αύριο, θα φύγεις απ' τη Μάρβαθ, κατευθυνόμενος εκεί.»

Ο Τλάφαρ έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

«Παρατηρώ τη σοφία στην απόφασή σας, Βασίλισσά μου,» είπε, κολακευτικά, ο Πόνκιμ. «Οφείλουμε να είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε κίνδυνο.»

** ** *

Αργότερα, στο δωμάτιό του, ο Πόνκιμ σκεφτόταν αν έπρεπε να προστάξει τους δαιμονανθρώπους του να σκοτώσουν τον Τλάφαρ, στο δρόμο προς τον Πύργο του Φτερού. Άμα τον δολοφονούσε, θα γλίτωνε απ' τον κίνδυνο τού να ειδοποιηθούν νωρίς οι Σοφοί και να σκεφτούν κάτι, για να διώξουν τους Μαγκραθμέλιους απ' το Σαραόλν –αν και αυτό του έμοιαζε λιγάκι απίθανο να το κατορθώσουν έτσι εύκολα. Αλλά ήταν και η Δήνκα. Θα ανησυχούσε γιατί θα αργούσε ο Τλάφαρ; Ίσως... Ίσως, όμως, και να σκεφτόταν ότι, απλά, χρειαζόταν η παρουσία του στον Πύργο του Φτερού και δε μπορούσε να επιστρέψει... Και πόσο μάλλον αν λάμβανε ένα μήνυμα που έγραφε ακριβώς αυτό! Η επιστολή θα ήταν δήθεν απ' τον Τλάφαρ, αλλά, στην πραγματικότητα, θα την είχε γράψει ο Πόνκιμ.

Ο διπλωμάτης μειδίασε, με το σχέδιό του. Ύστερα, ξέσπασε σε γέλιο.

** ** *

Την αυγή, ο Τλάφαρ βγήκε απ' τη δυτική πύλη της Μάρβαθ. Ο Λούντρινχ, μόλις που ξεμύτιζε απ' τον ανατολικό ορίζοντα, λούζοντας τον Άρμπεναρκ με το πρώτο φως του. Ο μαθητευόμενος ήταν ντυμένος, όπως συνήθως, με μια μπεζ ρόμπα και μια μαύρη

κάπα με κουκούλα. Καβαλούσε ένα μελαχρινό άτι και κάλπαζε πάνω στην λιθόστρωτη δημοσιά.

Στον Πύργο του Φτερού θα έβρισκε απαντήσεις σε πολλά του ερωτήματα. Κατ'αρχήν, ο Κύριος του Πύργου πιθανώς να κατάφερνε να σκεφτεί ένα σχέδιο, για την αντιμετώπιση των Μαγκραθμέλιων· κατά δεύτερο λόγο, ίσως κάποιος απ'τους Σοφούς να κατόρθωνε να εντοπίσει την Έρμελ, για την οποία ο νεαρός μαθητευόμενος πέθαινε από αγωνία· και τέλος, μπορεί, επιτέλους, κανένας απ'τους συναδέλφους τους να του έλεγε τι συνέβαινε μ'αυτόν και αισθανόταν ότι κάτι του έλειπε –γιατί δεν είχε δάσκαλο, ενώ θα ορκιζόταν ότι είχε. Απορούσε πώς δεν είχε ζητήσει τόσο καιρό άδεια απ'τη Βασίλισσα να επιστρέψει στον Πύργο του Φτερού.

Ύστερ'από λίγο, άφησε τη δημοσιά και έστριψε σ'ένα παλιό μονοπάτι, νότια, το οποίο περνούσε ανάμεσα από λόφους, όπου υπήρχαν λίγα δέντρα. Τώρα, λάσπες γέμιζαν τον μικρό δρόμο, λόγω της χτεσινής νεροποντής, και οι πεταλωμένες οπλές του αλόγου του νεαρού πλατσούριζαν μέσα τους, κάνοντάς τες να πετάγονται τριγύρω.

Ο Τλάφαρ κοίταξε ψηλά: Και σήμερα ο ουρανός ήταν σχετικά συννεφιασμένος, και μπορεί, πάλι, να έβρεχε. Όμως ο μαθητευόμενος ήλπιζε όχι πριν το βράδυ, οπότε θα βρισκόταν στον Πύργο του Φτερού και θα ήταν ασφαλής απ'την καταιγίδα.

Περίπου μιάμιση ώρα κάλπαζε, προτού αντικρίσει μια λάμψη εμπρός του. Μια γαλάζια λάμψη, που πήρε τη μορφή πόρτας!

Ο Τλάφαρ τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του, κάνοντάς το να σταματήσει, απότομα, χρεμετίζοντας. Αυτό του θύμιζε κάτι απ'το μήνυμα της Βαρονέσας Τάθβιλ...

Και όχι άδικα, γιατί, μέσα απ'την εσωδιαστασιακή θύρα που είχε παρουσιαστεί, μορφές με μαύρες κάπες πετάχτηκαν, κραδαίνοντας γυμνολέπida ξίφη. Δαιμονάνθρωποι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32^ο

Ανησυχητικά νέα και φήμες στο Θόνμαρκ

Υστερα από τέσσερις μέρες, ένα μήνυμα έφτασε για την Βασίλισσα Δήνκα του Σαραόλν, το οποίο της παρέδωσε ο βασιλικός της διπλωμάτης, Πόνκιμ, στην αίθουσα του θρόνου του παλατιού της Μάρβαθ, ενώ ήταν μεσημέρι και οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ –ο Λούντρινχ και ο Βάνσπαρχ– λαμποκοπούσαν στα ουράνια, αν και η μέρα ήταν διαπεραστικά κρύα.

Η ξανθιά γυναίκα το ξεδίπλωσε και το κράτησε ανοιχτό εμπρός της, διαβάζοντάς το:

Μεγαλειοτάτη,

Έφτασα ασφαλής στον Πύργο του Φτερού και μίλησα με τον Κύριο του Πύργου, για τα θέματα που μας απασχολούν. Δυστυχώς, δε θα μπορέσω να επιστρέψω γρήγορα στην Μάρβαθ, γιατί η παρουσία μου είναι αναγκαία εδώ. Μην ανησυχείτε για μένα.

Τλάφαρ

Η Δήνκα άφησε το μήνυμα να τυλιχτεί, πάλι, από μόνο του. Δεν της άρεσε αυτό. Αισθανόταν σαν κάτι να της έκρυβαν. Όμως οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ήταν παράξενοι· είχαν τις δικές τους μεθόδους, που άλλοι άνθρωποι δεν κατανοούσαν. Ας τους άφηνε, λοιπόν, να κάνουν τη δουλειά τους όπως γνώριζαν καλύτερα, με την ελπίδα πως θα έβρισκαν τη θεραπεία στην πανούκλα των

δαιμονανθρώπων που μάστιζε το Βασίλειό της, σύμφωνα με τα λεγόμενα της βαρονέσας Τάθβιλ.

Αλλά ο Σόλμορχ πώς είχε βρεθεί στη βαρονία αυτής; Και πώς η Χόλκραδ; Η Χόλκραδ...! Δε συμπαθούσε καθόλου την παράξενη μάγισσα, για την οποία ακόμα κι οι πιο απλοί χωριάτες είχαν ακούσει φήμες και ιστορίες. Κάποτε, είχε γνωρίσει τον Βένγκριλ –η Βασίλισσα δεν ήξερε πώς– και του είχε δωρίσει εκείνο το ξίφος, πάνω στο οποίο είχε τοποθετήσει ένα κατακόκκινο ρουμπίνι, που υποστήριζε πως ήταν μαγικό, και όσο κρατούσε το όπλο ο Βασιλιάς δε θα τραυματιζόταν στις μάχες. Η Δήνκα, βέβαια, δεν πίστευε τίποτα απ'αυτά. Είχε την εντύπωση ότι, στην πραγματικότητα, η Χόλκραδ προσπαθούσε να τον κάνει να την ερωτευτεί, ώστε να γίνει Βασίλισσα. Όμως, προφανώς, το σχέδιό της δεν είχε πετύχει, αφού εκείνη, τώρα, καθόταν δίπλα στο θρόνο του Βένγκριλ. Αλλά η Δήνκα πάντα φοβόταν αυτή την αλλόκοτη γυναίκα, και δεν ήθελε να πλησιάζει το σύζυγό της. Όλες τις μάγισσες έπρεπε να τις προσέχει κανείς –και πόσο μάλλον τη Χόλκραδ, που ο έλεγχος που ασκούσε πάνω στα Πνεύματα είχε γίνει θρύλος.

«Τι είναι, Βασίλισσά μου; Κάτι ανησυχητικό;»

Η Δήνκα ανοιγόκλεισε τα μάτια της, σα να ξυπνούσε από όνειρο, και κοίταξε τον Πόνκιμ να στέκεται μπροστά στο θρόνο της. «Όχι, όχι. Τίποτα το ανησυχητικό.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Απλώς, ο Τλάφαρ λέει ότι θ'αργήσει να επιστρέψει, γιατί τον χρειάζονται στον Πύργο του Φτερού.»

«Βρήκαν οι Σοφοί εκεί λύση, σχετικά με τους Μαγκραθμέλιους;» ρώτησε ο διπλωμάτης, γελώντας εντός του, με την ειρωνεία της κατάστασης, αφού ο ίδιος είχε γράψει το μήνυμα.

Η Δήνκα κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, δε νομίζω να βρήκαν από τώρα...»

«Είθε να βρουν σύντομα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Γιατί. τούτη την κρίσιμη ώρα, το Βασίλειό μας αντιμετωπίζει δύο εχθρούς: ο ένας είναι οι δαιμονάνθρωποι και ο άλλος οι

Αργκανθικιανοί. Τους πρώτους ας τους αφήσουμε στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, αλλά τους δεύτερους μονάχα εμείς μπορούμε να τους πολεμήσουμε αποτελεσματικά.» Και επέστρεψε στη θέση του, πλάι στους υπόλοιπους συμβούλους του Σαραόλν.

«Είσαι τρελός,» του σφύριξε ο Άρθαλκ. «Ή, κάπως, τρελάθηκες, Πόνκιμ –γιατί δε σε ήξερα έτσι. Μιλάς σα να θέλεις τον πόλεμο!»

«Αγαπητέ μου Αρχιστράτηγε,» αποκρίθηκε ο βασιλικός διπλωμάτης, «τον πόλεμο θέλω να αποφύγω· το μόνο που επιθυμώ να κάνω είναι να τρομάξω τους Αργκανθικιανούς, ώστε να μη νομίσουν ότι έχουν το πάνω χέρι. Ας μην αρχίζουμε, πάλι, την ίδια κουβέντα. Εξάλλου, η Βασίλισσα έχει πάρει την απόφασή της, και εσύ έχεις ήδη στείλει αγγελιαφόρο στο Θόνμαρκ, με διαταγή όλοι οι στρατοί του Βασιλείου που βρίσκονται εκεί να έρθουν στην Μάρβαθ.»

Ο Άρθαλκ δεν αποκρίθηκε. Αναρωτιόταν αν έκανε καλά που αποφάσισε να μη γίνει προδότης. Αλλά και να γινόταν, αρνούμενος να προστάξει τα στρατεύματα να αφήσουν τα δυτικά σύνορα, τι θα κατάφερνε; Η Βασίλισσα, απλά, θα τα πρόσταζε η ίδια· και οι προσταγές της ήταν οι ισχυρότερες στο Σαραόλν, όσο έλειπε ο Μεγαλειότατος. Όχι, ο Αρχιστράτηγος έπρεπε να βρει κάποιον τρόπο για να εμποδίσει τους πολεμιστές του Βασιλείου απ'το να στραφούν εναντίον του Άργκανθικ. Τι τρόπο, όμως; Δεν υπήρχε τρόπος, αφού η Βασίλισσα δεν ήθελε να τον ακούσει και προτιμούσε ν'ακούει τον Πόνκιμ. Ο Πόνκιμ. Πώς είχε αλλάξει τόσο αυτός ο άνθρωπος;...

** ** *

Ο αγγελιαφόρος έφτασε στο Θόνμαρκ, καλπάζοντας πάνω σ'ένα καφετί άτι. Το φρούριο στα δυτικά σύνορα του Σαραόλν βρισκόταν πάνω σε μια απότομη πλαγιά· μια θέση τέλεια για άμυνα ενάντια στους Μαγκραθμέλιους. Γιαντό κιόλας όλοι οι δαιμονάνθρωποι φοβούνταν το κάστρο του Άρχοντα Έζφερκ και των

σκληραγωγημένων μαχητών του. Το έτρεμαν, γιατί ήξεραν πως, για να το ρίξουν, θα έπρεπε να πεθάνουν, πρώτα, χιλιάδες δικοί τους πολεμιστές. Τον τελευταίο καιρό, όμως, έτσι όπως συνάζονταν, στα βουνά, θα μπορούσε κανείς να ορκιστεί πως ήταν πρόθυμοι να θυσιάσουν αυτούς τους χιλιάδες πολεμιστές, προκειμένου να κατακτήσουν το Θόνμαρκ· γιατί είχαν μαζευτεί μιλιούνια στα δυτικά. Αυτός ήταν κι ο λόγος που ο Βασιληάς Βένγκριλ είχε προστάξει στρατούς απ'όλο το Σαραόλν να έρθουν στα σύνορα, και, τώρα, γύρω απ'το απόρθητο φρούριο, βρίσκονταν συναγμένοι κάπου είκοσι-χιλιάδες μαχητές. Και, πάλι, οι υπερασπιστές του Θόνμαρκ δεν ήξεραν αν θα ήταν αρκετοί, μπροστά στις διαβολικές ορδές που έρχονταν απ'τις Βόρεια και Νότια Μάγκκραθμελ της Βόρειας Γης.

Ο αγγελιαφόρος πέρασε ανάμεσα απ'το μεγάλο στρατόπεδο. Τα βουνά ήταν χιονισμένα, και οι στρατιώτες είχαν ανάψει μπόλικες φωτιές, για να ζεσταίνονται, ενώ ήταν τυλιγμένοι στις χοντρές κάπες τους. Σήμερα, δεν χιόνιζε, αλλά χιόνιζε χτες και προχτές, και ο καιρός ήταν ακόμα τσουχτερά κρύος.

Ο αγγελιαφόρος αντίκρισε τα λάβαρα πολλών βαρόνων στην μεγάλη κατασκήνωση, καθώς και αυτά των δυτικών δουκάτων του Σαραόλν. Οι δούκες, ως συνήθως, ήταν οι πρώτοι που είχαν στείλει στρατό, πάντα πιο πρόθυμοι απ'τους βαρόνους, οι οποίοι, κατά κανόνα, ήταν οκνηρότεροι. Αυτό συνέβαινε γιατί οι πρώτοι ενδιαφέρονταν περισσότερο για το Βασίλειο, ενώ οι τελευταίοι για το προσωπικό τους όφελος. Άλλωστε, οι δούκες είχαν πολλά να χάσουν αν το Σαραόλν έπεφτε, ενώ οι βαρόνοι λίγα· ξανά στις θέσεις τους θα βρίσκονταν, κατά πάσα πιθανότητα, ενώ τους άλλους το πιο συνηθισμένο ήταν να τους σκοτώσουν, ως υπηκόους του προηγούμενου μονάρχη.

Βέβαια, αν οι Μαγκραθμέλιοι κατακτούσαν ολόκληρο ή μέρος του Βασιλείου, κανείς δεν ήξερε –ή ήθελε να υποθέσει– τι μπορεί να έκαναν. Τα μυαλά τους ήταν εντελώς παρανοϊκά. Ίσως να έσφαζαν όλους τους ανθρώπους, μόνο και μόνο επειδή δεν ήταν της φυλής

τους. Έτσι, στην συγκεκριμένη περίπτωση, οι βαρόνοι είχαν μεν καθυστερήσει λίγο να στείλουν στρατό –πιο πολύ από συνήθεια, παρά από τίποτ'άλλο–, αλλά, τελικά, είχαν στείλει και αρκετό μάλιστα, γιατί άπαντες έτρεμαν τους δαιμονανθρώπους, και τις εωσφορικές τους μηχανές, που μονάχα διαβολικές ευφυίες μπορούσαν να κατασκευάσουν.

Ο αγγελιαφόρος ανηφόρισε την χιονισμένη πλαγιά, ακολουθώντας το μονοπάτι που οι στρατιώτες είχαν καθαρίσει απ' το χιόνι. Η κάπα του ανέμιζε στον δυνατό αέρα, καθώς εκείνος προσπαθούσε να την κρατά τυλιγμένη γύρω του. Η κουκούλα του έκρυβε το πρόσωπό του.

Σε λίγο, έφτασε μπροστά στη μεγάλη σιδερένια πύλη του Θόνμαρκ. «Επείγον μήνυμα απ' τον Αρχιστράτηγο Άρθαλκ!» φώναξε.

Το ένα απ' τα δύο φύλλα της πύλης –τα οποία ήταν καμωμένα από συμπαγές ατσάλι– άνοιξε, αποκαλύπτοντας μια σιδεριά από πίσω του –επίσης καμωμένη από ατσάλι–, που σηκώθηκε αργά, κάνοντας έναν δυνατό, συρτό ήχο. Ένα άνοιγμα ίσα για να περάσει ο έφιππος άντρας δημιουργήθηκε, κι εκείνος δε δίστασε να μπει στο πανίσχυρο φρούριο.

Κατέβηκε απ' το άλογό του και το έδωσε σ'έναν στρατιώτη, ντυμένο με φολιδωτή πανοπλία και γούνες, για να το πάει στο στάβλο. Ύστερα, αντίκρισε μια γυναίκα να τον πλησιάζει. Στο κεφάλι της φορούσε περικεφαλαία, και τα ξανθά, μακριά μαλλιά που έβγαιναν απ' τις άκριές της ανέμιζαν, καθώς τα έπαιρνε ο κρύος αγέρας. Είχε γαλανά, διαπεραστικά μάτια, και ήταν ντυμένη όπως τον προηγούμενο πολεμιστή, με φολιδωτή πανοπλία και γούνες. Στη μέση της κρεμόταν ένα πλατύ ξίφος.

«Χαίρε, Μάρνομ,» είπε ο αγγελιαφόρος, υψώνοντας το χέρι του, με την παλάμη προς τα έξω.

Η πολεμίστρια μειδίασε, καθώς αντίκρισε το πρόσωπο του άντρα, κάτω απ' την κουκούλα του. «Τόλριν!» Τον ζύγωσε, με δυο μεγάλες

δρασκελιές, και τον αγκάλιασε, σφικτά. «Είχα καιρό να σε δω απ'τα μέρη μας.»

«Χαίρεσαι που με βλέπεις, τώρα;» ρώτησε ο αγγελιαφόρος, χαμογελώντας, καθώς η Μάερνομ τον άφηνε απ'την αγκαλιά της.

«Φυσικά, χαζούλη,» του επέστρεψε το χαμόγελο εκείνη. «Πώς τα πας; Πού ήσουν;»

«Είχα μπλέξει στο Δουκάτο Όρφαλχ,» εξήγησε ο Τόλριν. «Ήμουν, για κάποιο καιρό, στη δούλεψη του Άρχοντα Φερχ, μεταφέροντας μηνύματα στις βαρονίες του. Ύστερα, έμπλεξα στο Βασιλικό Δουκάτο και στην Μάρβαθ.»

«Και μας ξέχασες εντελώς;» συνοφρυώθηκε η Μάερνομ.

«Πώς να σας ξεχάσω εντελώς;» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Αυτό θα ήταν αδύνατον.»

»Τώρα, μήπως θα μπορούσες να με οδηγήσεις στον Άρχοντα Έζφερκ; Πρέπει να του μεταφέρω ένα μήνυμα απ'τον Αρχιστράτηγο Άρθαλκ.»

«Έλα,» είπε η Μάερνομ, παίρνοντάς τον απ'το χέρι. «Και, μετά, μπορούμε να τα πούμε. Έχω βάρδια τα μεσάνυχτα.» Τώρα ήταν απόγευμα, και ο Βάνσπαρχ και ο Λούντρινχ ολοκλήρωναν τους κύκλους τους.

Η πολεμίστρια οδήγησε τον αγγελιαφόρο μέσα σε μισοσκότεινους διαδρόμους, χαιρετώντας μπόλικους φρουρούς, ώσπου έφτασαν μπροστά σε μια ξύλινη πόρτα, με σκαλίσματα. Εκατέρωθεν αυτής στέκονταν δύο πάνοπλοι άντρες.

«Ο κύριος επιθυμεί να δει τον Άρχοντα του φρουρίου,» είπε η Μάερνομ. «Μεταφέρει μήνυμα από τον Αρχιστράτηγο Άρθαλκ.»

«Μισό λεπτό,» αποκρίθηκε ο ένας φύλακας. Χτύπησε την πόρτα και, όταν άκουσε από μέσα «Παρακαλώ», άνοιξε λίγο, λέγοντας:

«Άρχοντά μου, ένας αγγελιαφόρος είναι εδώ. Φέρνει μήνυμα απ'τον Αρχιστράτηγο Άρθαλκ.»

«Να περάσει.»

«Περάστε,» είπε ο φρουρός στην Μάερνομ και στον Τόλριν, ανοίγοντας όλη την πόρτα.

Ο αγγελιαφόρος μπήκε σ'ένα καθιστικό, με δύο μικρά παράθυρα. Ένα τζάκι έκαιγε στην γωνία, και κοντά του βρισκόταν ένα γραφείο, όπου καθόταν ο Άρχοντας Έζφερκ, ντυμένος στα μαύρα, ως συνήθως, μ'έναν πορφυρό μανδύα να πέφτει πάνω στους ώμους του. Ο κύριος του Θόνμαρκ ήταν όπως τον θυμόταν ο Τόλριν· δεν είχε αλλάξει καθόλου.

Σ'έναν καναπέ, εκεί κοντά κάθονταν δύο άλλοι άνθρωποι. Ο άντρας ήταν μελαχρινός, με μακριά, πλούσια μαλλιά, τα οποία χύνονταν στους ώμους του. Φορούσε μια πορφυρή τουνίκα, με χρυσά σιρίτια, και μαύρο παντελόνι. Οι μπότες του ήταν ψηλές ως το γόνατο, και στην πλάτη του έπεφτε ένας κίτρινος μανδύας. Το θηκαρωμένο σπαθί του το είχε λύσει απ'τη ζώνη και αναπαυόταν στα γόνατά του. Ο αγγελιαφόρος τον αναγνώριζε: ήταν ο Έντρηλ, ο νέος Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* της Μάρβαθ.

Η γυναίκα ήταν κοκκινομάλλα, με μαλλιά μακρύτερα από κείνα του άντρα. Φορούσε μια γούνινη πουκαμίσσα και ένα κολλητό μαύρο παντελόνι. Οι καφετιές μπότες της ξεπερνούσαν το γόνατο, και πάνω στη δεξιά τους ήταν δεμένο ένα ξιφίδιο. Το δικό της θηκαρωμένο σπαθί ήταν ακουμπισμένο στον καναπέ, πλάι της. Κι αυτή την αναγνώριζε: ήταν η Μπόρνεφ, Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*.

«Καλησπέρα, Άρχοντά μου,» έκλινε το κεφάλι ο Τόλριν προς τη μεριά του Έζφερκ· και, ύστερα, προς τη μεριά των δύο διοικητών. «Διοικητά Έντρηλ. Διοικήτρια Μπόρνεφ.»

«Καλησπέρα, Τόλριν,» αποκρίθηκε ο Έζφερκ. (Ο αγγελιαφόρος εξεπλάγη που τον θυμόταν ο Άρχοντας του Θόνμαρκ.) «Τι νέα έχεις για μένα;»

«Αυτό εδώ το μήνυμα, Άρχοντά μου.» Ο Τόλριν τού έδωσε ένα τυλιγμένο χαρτί, δεμένο με πορφυρή κορδέλα.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε ο Έζφερκ, κι αμέσως το άνοιξε, σπάζοντας τη σφραγίδα. Άρχισε να διαβάσει, και τα φρύδια του υψώθηκαν, για να δείξουν την έκπληξη του. «Τούτο είν'απίστευτο! Απίστευτο!» αναφώνησε, σχεδόν εξοργισμένος.

«Τι είναι, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Έντρηλ, συνοφρυωμένος· και η Μπόρνεφ τεντώθηκε πάνω στον καναπέ, περιμένοντας ν'ακούσει την απάντηση του Έζφερκ. Κι ο ίδιος ο Τόλριν ήταν περίεργος τι είχε θυμώσει τον κύριο του Θόνμαρκ, όπως και η Μάερνομ.

«Ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ,» απάντησε εκείνος, «προστάζει όλους τους στρατούς που βρίσκονται εδώ να επιστρέψουν στην πρωτεύουσα.»

«Πώς!» απόρησε ο Έντρηλ. «Τι δικαιολογία δίνει;»

«Δε θα το πιστέψεις, Έντρηλ,» είπε ο Έζφερκ. «Λέει πως, ύστερα, θα προελάσουν στα σύνορα του Άργκανθικ.»

«Αυτό είναι παράλογο...» κούνησε το κεφάλι της η Μπόρνεφ. «Γιατί; Δεν έχουμε εχθρότητα με τους Αργκανθικιανούς, τα τελευταία χρόνια· κι εξάλλου, δε μπορούμε να φύγουμε απο δώ, αφήνοντας το Βασίλειο απροστάτευτο απ'τους Μαγκραθμέλιους που έχουν συγκεντρωθεί στα δυτικά.»

«Η διαταγή, όμως, είναι συγκεκριμένη,» είπε ο Έζφερκ. «Και δεν υπάρχουν περιθώρια ανυπακοής, εκτός κι αν θέλουμε άπαντες να γίνουμε προδότες.» Το πρόσωπό του έδειχνε ότι ήταν φανερά προβληματισμένος.

«Μα τούτη η προσταγή είναι ηλίθια!» τόνισε ο Έντρηλ.

«Το ξέρω,» αναστέναξε ο Έζφερκ. «Και... πώς είναι δυνατόν ο Άρθαλκ ν'αποφάσισε κάτι τέτοιο; Τον γνωρίζω χρόνια. Δεν κάνει ποτέ τόσο μεγάλα λάθη. Διάολε, αφού του είχα εξηγήσει την κατάσταση εδώ...»

«Άρχοντά μου, μπορώ να σας πω;...» ζήτησε ο Τόλριν.

«Φυσικά, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Έζφερκ. «Πες μου.»

«Ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ, όταν μου έδωσε το εν λόγω μήνυμα, έμοιαζε πολύ θυμωμένος. Και, τώρα, που έμαθα τι γράφει αυτό,

μπορώ να καταλάβω το θυμό του, γιατί ίσως να μην ήταν δική του απόφαση το να πάρει τους στρατούς απο δώ.»

«Τότε, ποιου ήταν;» απόρησε ο Έζφερκ. «Του Βασιλιά;»

«Αποκλείεται, Άρχοντά μου,» είπε ο Τόλριν. «Ο Μεγαλειότατος λείπει.»

Ο Έζφερκ σούφρωσε τα μεγάλα του φρύδια. «Ο Μεγαλειότατος λείπει;» πρόφερε, αργά.

«Ναι, Άρχοντά μου. Έχει πάει στο Βασίλειο του Ωκεανού, για κάποιο λόγο, αφήνοντας στο θρόνο την Βασίλισσά του.»

«Δηλαδή, από τη Βασίλισσα ήρθε η διαταγή;» απόρησε ο Έντρηλ.

«Πιθανώς,» είπε ο Έζφερκ. «Όμως... νομίζω πως κι εκείνη γνώριζε την κατάσταση· δε θα έδιωχνε τους στρατούς απ'τα σύνορα! Κι ακόμα κι αν δεν ήξερε την κατάσταση –πράγμα απίθανο–, δε θα συμβουλευόταν τον Αρθαλκ; Ο Αρχιστράτηγος του Βασιλείου είναι, να πάρει!»

«Τι κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε η Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*.

«Αυτό που μας προστάζουν, φοβάμαι, Μπόρνεφ,» απάντησε ο Έζφερκ. «Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτ'άλλο...»

«Και ν'αφήσουμε τα σύνορα απροστάτευτα;» απόρησε η γυναίκα.

«Οι πολεμιστές του Θόνμαρκ θα μείνουν εδώ,» εξήγησε ο Έζφερκ. «Αλλά εσύ κι ο Έντρηλ πρέπει να πάρετε τους δικούς σας και να πάτε στην πρωτεύουσα, όπως και όλοι οι υπόλοιποι διοικητές που βρίσκονται συγκεντρωμένοι σε τούτο το φρούριο.»

«Και στην Μάρβαθ θα συζητήσουμε με τη Βασίλισσα,» τόνισε ο Έντρηλ. «Επιβάλλεται να μάθουμε τι συμβαίνει.» Στράφηκε στον αγγελιαφόρο. «Γύρνα στην πρωτεύουσα και πες ότι ερχόμαστε, το γρηγορότερο δυνατό.»

«Μάλιστα, διοικητά,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Να φύγω αμέσως, ή με την αυγή;»

«Μείνε εδώ να ξεκουραστείς απόψε,» του είπε ο Έντρηλ, «και φύγε με την αυγή.»

Ο Τόλριν έκλινε το κεφάλι και βγήκε απ' το δωμάτιο· η Μάερνομ τον ακολούθησε.

Μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω τους, ο Έζφερκ είπε: «Έντρηλ, βασίζομαι πάνω σου. Κάνε ό,τι μπορείς, για να επιστρέψουν οι στρατοί στο Θόνμαρκ. Μα έχει, τέλος πάντων, τρελαθεί η Βασίλισσα, με τόσους Μαγκκραθμέλιους συγκεντρωμένους στα σύνορα! Έτσι κι αποφασίσουν να επιτεθούν, όσο θα λείπετε, την έχουμε άσχημα...»

Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* έγνεψε καταφατικά.

«Με την αυγή, θα φύγουμε,» είπε η Μπόρνεφ, καθώς σηκωνόταν όρθια. «Τώρα, πρέπει να ειδοποιήσουμε και τους διοικητές των άλλων στρατών που βρίσκονται εδώ.»

** ** *

«Ζεστό χαμομήλι· ό,τι χρειαζόμουν,» είπε ο Τόλριν, καθώς η Μάερνομ τοποθετούσε δυο αχνιστές κούπες στο ξύλινο τραπέζι και καθόταν αντίκρυ του. Βρίσκονταν στην τραπεζαρία του Θόνμαρκ, όπου, εκτός απ' αυτούς, ήταν άλλοι δύο στρατιώτες.

«Λοιπόν, τι γίνεται στο Βασίλειο;» ρώτησε η πολεμίστρια. «Τι νέα;»

Ο Τόλριν ήπια μια ζεστή γουλιά απ' το χαμομήλι του και απάντησε: «Όλο άσχημα πράγματα γίνονται...»

«Δηλαδή;» Κι η Μάερνομ ήπια μια γουλιά απ' το δικό της χαμομήλι.

«Πολλά για δαιμονανθρώπους ακούγονται,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Ή, μάλλον, όχι πολλά, αλλά αρκετά για να σε κάνουν ν' ανησυχήσεις. Δεν είναι λίγοι αυτοί που λένε ότι τα βράδια, καθώς ταξίδευαν σε απομονωμένους δρόμους, κουκουλοφόροι τούς επιτέθηκαν. Κανείς δεν είναι σίγουρος, μα όλοι τους υποθέτουν πως πρόκειται για Μαγκκραθμέλιους. Κάποιοι, μάλιστα, ισχυρίζονται πως

είδαν και τα πρόσωπά τους και μπορούν να διαβεβαιώσουν την ύπαρξη δαιμονοανθρώπων μέσα στο Βασίλειο.»

«Και οι άρχοντες; Τι κάνουν;» ρώτησε η Μάρνομ. «Αδιαφορούν;»

«Καθόλου. Έχουν αυξηθεί οι περιπολίες, αλλά δε νομίζω πως αυτό έχει αποφέρει κανένα αποτέλεσμα,» είπε ο Τόλριν. «Α! και άκου το άλλο: Όσο ήμουν στο Δουκάτο Όρφαλχ μια υπηρέτρια προσπάθησε να δολοφονήσει τον ίδιο τον Άρχοντα Φερχ, καθώς και κάποιους απεσταλμένους του Βασιλιά, οι οποίοι πήγαιναν στο Βασίλειο του Ωκεανού, για να ερευνήσουν την υπόθεση των χαμένων πλοίων.»

«Πώς προσπάθησε να τους δολοφονήσει;»

«Με δηλητήριο, νομίζω.»

«Και μ' αυτή την ιστορία με τα καράβια τι γίνεται;»

«Εδώ δεν ξέρω πολλά,» παραδέχτηκε ο Τόλριν. «Δεν έχω ακούσει νέα για τους ανθρώπους που έστειλε ο Βασιλιάς στα δυτικά νερά του Ωκεανού. Και δεν πιστεύω, γενικώς, κανείς να έχει μάθει τίποτα γι' αυτούς. Πάντως, η αλήθεια είναι πως, τελευταίως, κανένα καράβι δεν έχει χαθεί. Ίσως να κατάφεραν να εμποδίσουν το κακό, τελικά, αλλά να έχει μείνει κρυφή η επιτυχία τους...»

«Γιατί, όμως;» σούφρωσε τα χείλη της η Μάρνομ. «Γιατί να μην ανακοινωθεί, ώστε να καθησυχαστούν όλοι;»

«Δεν έχω ιδέα.» Ο Τόλριν ήπιε άλλη μια γουλιά απ' το χαμομήλι του. «Παράξενα πράγματα γίνονται, γενικώς, και πολλά ψιθυρίζονται. Αν ήσουν σε κάποιο άλλο μέρος του Βασιλείου, κι όχι στα δυτικά σύνορα, θα καταλάβαινες τι εννοώ.»

Η Μάρνομ φάνηκε να συλλογίζεται. «Καιρό τώρα σκεφτόμουν να ζητήσω μετάθεση. Έχει πολύ κρύο εδώ πάνω –ακόμα και το Καλοκαίρι· αν και βέβαια, τότε, είναι υποφερτό. Εξάλλου, βρισκόμενη στο Θόνμαρκ, δε σε βλέπω καθόλου.» Τέντωσε το χέρι της, για να χαϊδέψει το μάγουλό του.

Ο Τόλριν το έσφιξε μέσα στο δικό του και φίλησε τα δάχτυλά της. «Κι εμένα μου έχεις λείψει.»

«Θα ζητήσω μετάθεση,» δήλωσε η Μάερνομ. «Τώρα, που οι στρατοί θα κατευθυνθούν στη Μάρβαθ, θα προτείνω να πάω μαζί τους.»

Οι γραμμές στο πρόσωπο του Τόλριν έγιναν εντονότερες. «Ίσως κανένας πόλεμος να ξεσπάσει απο κεί,» είπε, μ' ανησυχία στη φωνή του. «Καλύτερα να μείνεις στο Θόνμαρκ.»

«Μα κι εδώ οι Μαγκκραθμέλιοι μπορεί να μας επιτεθούν από στιγμή σε στιγμή· και, τώρα, που θάχουν φύγει και τα πιο πολλά στρατεύματα... πιθανώς να βρουν την ευκαιρία που ζητάνε.»

«Ναι... έχεις δίκιο. Φαίνεται πως όπου κι αν βρίσκεται κανείς, στις μέρες μας, μόνο ασφαλής δεν είναι,» παρατήρησε ο Τόλριν. «Στους δρόμους, δαιμονάνθρωποι· στα ανατολικά και στα δυτικά σύνορα, κίνδυνος για πόλεμο· στον Ωκεανό, εξαφανίσεις πλοίων.»

«Ο Βασιλιάς Βένγκριλ γιατί έφυγε;» ρώτησε η Μάερνομ.

Ο Τόλριν ανασήκωσε τους ώμους του. «Μάλλον, είχε κάτι να συζητήσει με τη Βασίλισσα του Ωκεανού. Δεν έχουν ακουστεί πολλά γι' αυτό το θέμα. Πάντως, άσχημη περίοδο βρήκε για να εγκαταλείψει το Βασίλειό του.»

Η Μάερνομ έγνεψε, αργά, καταφατικά, πίνοντας χαμομήλι.

Ο Τόλριν φάνηκε σκεπτικός, για λίγο· ύστερα μίλησε: «Και δε σου είπα και το άλλο· αλλά είναι τόσο γνωστό, πια, στο Βασιλικό Δουκάτο που, ασυνείδητα, υπέθεσα ότι θα το ξέρατε κι εδώ, στο Θόνμαρκ· όμως, μάλλον, δεν το ξέρετε.»

«Τι είναι;» ρώτησε η Μάερνομ.

«Χάθηκε η Πριγκίπισσα Έρμελ.»

Η πολεμίστρια γούρλωσε, παραξενεμένη, τα μάτια της. «Σοβαρολογείς;»

«Δυστυχώς, ναι. Κανένας δεν ξέρει τι ακριβώς της συνέβη, αλλά πολλοί υποπτεύονται τους Μαγκκραθμέλιους. Άλλοι, πάλι, διαφωνούν, γιατί ισχυρίζονται πως η Πριγκίπισσα εξαφανίστηκε απ' το δωμάτιό της στο παλάτι, και οι δαιμονάνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση εκεί.»

«Ποια είναι, τελικά, η αλήθεια;»

«Όπως είπα, κανείς δεν γνωρίζει τίποτα, και σ' αυτή την περίπτωση. Όμως ακούγεται πως η Βασίλισσα έχει αναθέσει το θέμα της εύρεσής της σε κάποιον Σοφό του Κύκλου του Φτερού. Κι εκτός από τούτο, φέρεται πως και κάτι άλλο ψιθυρίζεται ανάμεσα στη Μεγαλειοτάτη και τους συμβούλους της, μα ο υπόλοιπος κόσμος δεν ξέρει τίποτα ακόμα.»

«Σίγουρα άσχημη περίοδο διάλεξε ο Βασιλιάς μας για να φύγει,» τόνισε η Μάρνομ. Μετά, ρώτησε: «Δεν έχετε μάθει τίποτα απ' τους φρουρούς της αίθουσας του θρόνου;»

«Είναι ορκισμένοι σε μυστικότητα,» εξήγησε ο Τόλριν. «Ποτέ δε μιλάνε, γιατί γνωρίζουν πως, αν ανακαλυφθεί ότι μίλησαν, θα αποκεφαλίστούν όλοι τους.»

Η Μάρνομ ρίγησε. «Δεν το ήξερα αυτό...»

** ** *

«Μα όλα τα Πνεύματα!...» έκανε, κατά τα μεσάνυχτα, κουρασμένη, η Μπόρνεφ, καθώς αυτή κι ο Έντρηλ βάδιζαν σ' έναν στενό διάδρομο, φωτιζόμενο από δαυλούς. «Τι αναστάτωση ήταν αυτή; Κανένας απ' τους διοικητές δεν πήρε τη διαταγή καλοπροαίρετα.»

«Τους αδικείς;» ρώτησε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*.

Η Μπόρνεφ κούνησε το κεφάλι της, κάνοντας τα πορφυρά της μαλλιά ν' αναδεντούν. «Όχι. Απόλυτο δίκιο είχαν. Όμως έπρεπε να μας χαρίσουν τέτοιο πονοκέφαλο; Στο κάτω-κάτω, δεν δώσαμε εμείς την συγκεκριμένη διαταγή· ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ την έδωσε –κι αν την έδωσε κι εκείνος!» Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Έντρηλ. «Πιστεύεις ότι η Βασίλισσα πρόσταξε να πάμε στη Μάρβαθ, για να προελάσουμε απο κεί στα ανατολικά σύνορα;»

«Ποιος άλλος;» έθεσε το ερώτημα εκείνος.

«Μα, δε μπορεί νάναι στα καλά της και να διέταξε τέτοιο πράγμα· κάτι της συμβαίνει,» είπε, κάπως απόλυτα, η Μπόρνεφ.

«Πιθανώς,» συμφώνησε ο Έντρηλ. «Όταν πάμε στην πρωτεύουσα, θα μάθουμε. Και θα προσπαθήσω να αποτρέψω τούτη την ανοησία.»

«Αν ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ δεν κατόρθωσε τίποτα, τι μπορείς να κάνεις εσύ;» έθεσε το ερώτημα η κοκκινομάλλα.

«Το ίδιο αναρωτιέμαι κι εγώ, Μπόρνεφ,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Αλλά ας πάμε για ύπνο, τώρα· αύριο έχουμε να ξυπνήσουμε με την αυγή.»

«Πάλι, θα μ'αφήσεις να κοιμηθώ μόνη;» τον κέντρισε στα πλευρά, παιχνιδιάρικα, με τα δάχτυλά της, η πολεμίστρια.

Ο Έντρηλ μειδίασε. «Πραγματικά, πρέπει να ξυπνήσουμε πρωί, Μπόρνεφ,» τόνισε. «Είναι πολύς ο δρόμος μέχρι την πρωτεύουσα, και ο στρατός που θάχουμε πίσω μας μεγάλος.»

«Ντάαξει,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά θα το θυμάμαι τούτο,» πρόσθεσε, ξανακεντρίζοντάς τον στα πλευρά και στρίβοντας αριστερά, σ'έναν διάδρομο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33^ο

Η οργή του Άρθαλκ

Η μετάθεση της Μάερνομ έγινε δεκτή, αν και η πολεμίστρια δεν περίμενε κάτι τέτοιο, μιας και το Θόνμαρκ θα χρειαζόταν όσους περισσότερους μαχητές ήταν δυνατόν να έχει, σε περίπτωση μαζικής επίθεσης. Όμως ο Άρχοντας Έζφερκ δεν φάνηκε να διστάζει να την αφήσει να φύγει μαζί με τους υπόλοιπους στρατούς, που θα κατευθύνονταν στη Μάρβαθ. Μάλιστα, από το ύφος του, η Μάερνομ καταλάβαινε πως δεν έλπιζε πολλά, και πως

θεωρούσε ότι μια μαχήτρια παραπάνω ή μια λιγότερη δε θα είχε καμια διαφορά, μπροστά στον όγκο των ορδών των δαιμονανθρώπων.

Καθώς έβγαινε απ'την πύλη του Θόνμαρκ, η ξανθιά γυναίκα μπορούσε να αισθανθεί μπόλικά εχθρικά βλέμματα πάνω της. *Με νομίζουν δειλή*, σκέφτηκε, θυμωμένα. *Μα, διάολε! δεν το κάνω από δειλία*. Απλά, ήθελε να είναι κοντά στον Τόλριν, όταν όλη τούτη η ιστορία θα τελείωνε, και στην πρωτεύουσα του Σαραόλν, αναμφίβολα, θα τον συναντούσε, συχνά-πυκνά. Εξάλλου, είχε περάσει τρία ολόκληρα χρόνια στα δυτικά σύνορα του Βασιλείου· ήταν καιρός να φύγει και λίγο απ'αυτό το μέρος: τα κόκαλά της είχαν, πια, αρχίσει να πονάνε απ'το κρύο –και δεν σκόπευε ν'αποκτήσει αρθριτικά απ'την ηλικία της!

Ήταν ντυμένη με την φολιδωτή της πανοπλία, μια περικεφαλαία στο κεφάλι –που συγκρατούσε ορισμένα απ'τα ξανθά μαλλιά της, ενώ τα υπόλοιπα ανέμιζαν πίσω της– και κάπα με γούνα αρκούδας. Στο πλευρό της κρεμόταν το σπαθί της, και στον δεξή της μηρό ήταν δεμένο ένα μακρύ ξιφίδιο. Οι μπότες της ήταν πέτσινες, μαύρες στο χρώμα και γυριστές στην κορυφή.

Η Μάερνομ κατέβηκε το μονοπάτι που είχαν ανοίξει οι στρατιώτες στο χιόνι, για να φτάνουν στο φρούριο Θόνμαρκ, και βρέθηκε στο μεγάλο στρατόπεδο κάτω απ'την πλαγιά, το οποίο διαλυόταν. Οι πολεμιστές ετοιμάζονταν να προελάσουν. Ήταν αυγή και το φως του Λούντρινχ τούς έλουζε, καθώς ξεπρόβαλε πίσω απ'τις βουνοκορφές στ'ανατολικά.

Της πολεμίστριας τής είχε πει ο Άρχοντας Έζφερκ να πάει στο πέμπτο τάγμα των *Αργυρών Σπαθιών*, το οποίο διοικούσε η Μπόρνεφ. Αμέσως, κατευθύνθηκε προς τα κει, αναγνωρίζοντας το λάβαρό του: πέντε ασημένια ξίφη, με τις λεπίδες να κοιτάζουν επάνω. Πλησίασε, κι αντίκρισε την πορφυρομάλλα διοικήτρια, ντυμένη με την αλυσιδωτή της πανοπλία και με γούνες.

Η Μάερνομ χαιρέτησε, στρατιωτικά. «Χαίρε, Διοικήτρια Μπόρννεφ του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*.»

«Χαίρε, πολεμίστρια,» αποκρίθηκε εκείνη. «Τι ζητάς εδώ;»

«Ο άρχων Έζφερκ με πρόσταξε να έρθω μαζί σας, μέχρι την Μάρβαθ, όπου έχω πάρει μετάθεση,» δήλωσε η Μάερνομ.

«Καλώς,» είπε η Μπόρννεφ. «Λάβε θέση.»

«Μάλιστα, Διοικήτρια.» Η Μάερνομ, πάραυτα, υπάκουσε. Στην αρχή του στρατεύματος του Βασιλικού Δουκάτου μπορούσε να δει τον Τόλριν πάνω στ'άλογό του να συζητά μαζί με τον Έντρηλ, τον Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*. Ύστερα, τον ατένισε να χαιρετά, στρατιωτικά, και ν'αρχίζει να καλπάζει, προς την ανατολή· η έφιππη φιγούρα του ήταν μια σκιά μπροστά στον ανατέλλοντα Λούντρινχ. Θα πήγαινε πρώτος στην Μάρβαθ, για να αναφέρει στη Βασίλισσα εκεί ότι οι στρατοί θα έρχονταν, όπως είχε προστάξει.

** ** *

Ο άρχων Έζφερκ του Θόνμαρκ κοιτούσε τους συγκεντρωμένους στρατούς κάτω απ'το φρούριό του να ξεκινούν, κατευθυνόμενοι προς τ'ανατολικά. Μετά, έστρεψε το βλέμμα του στη Δύση, όπου, στις πλαγιές των βουνών, βρίσκονταν οι ορδές των Μαγκραθμέλιων, ακίνητες. Ο άντρας ήλπιζε να παραμείνουν έτσι, ακίνητες. Γιατί, αν αποφάσιζαν να εφορμήσουν μια από τούτες τις μέρες, το Θόνμαρκ, που ήταν ο φόβος και ο τρόμος των δαιμονανθρώπων, θα έπεφτε. Θα έπεφτε μπροστά στον τεράστιο αριθμό των εχθρών του, απ'τους οποίους, αναμφίβολα, πάμπολλοι θα πέθαιναν.

Ο Έζφερκ δεν ήταν σίγουρος για πόσο καιρό θα μπορούσε να κρατήσει, ώπου να έρθουν ενισχύσεις, σε περίπτωση πολιορκίας. Όμως ευχόταν να μην έφτανε σε πολιορκία η κατάσταση. Εξάλλου, τόσο καιρό συνάζονταν οι Μαγκραθμέλιοι εκεί, γιατί να χιμούσαν τώρα; Και παλιότερα υπήρχαν στιγμές που δεν ήταν συγκεντρωμένος τόσοσ μεγάλος στρατός στο Θόνμαρκ...

Παρ'όλες τις σκέψεις του, όμως, ο Άρχοντας του ισχυρότερου φρουρίου των δυτικών συνόρων, δε μπορούσε να καθησυχάσει τον εαυτό του. Είχε αυτό το παράξενο προαίσθημα, πάλι· αυτό το προαίσθημα που προμήνυε κάποια μεγάλη καταστροφή, κάποιον κίνδυνο. Και, αντικρίζοντας τους δαιμονοανθρώπους, στ'απέναντι βουνά, ήταν σα ν'αντικρίζει φίδια να σέρνονται, αργά, περιμένοντας, για να τιναχτούν, να δαγκώσουν και να δηλητηριάσουν το Βασίλειο.

** ** *

Πρωί ήταν, όταν ο Τόλριν πέρασε την δυτική πύλη της Μάρβαθ, μπαίνοντας στην πρωτεύουσα του Σαραόλν. Φεύγοντας απ'τα παγωμένα βουνά, στα δυτικά σύνορα, το κλίμα στις πεδινές περιοχές τού φάνηκε αρκετά πιο ζεστό, όμως, τώρα πια, μπορούσε να κρίνει πως κι εδώ έκανε κρύο, καθώς ο Χειμώνας έμπαινε.

Διασχίζοντας τους πλακόστρωτους δρόμους της πόλης, παρατηρούσε ότι οι άνθρωποι ήταν ντυμένοι με τα βαριά τους ρούχα. Οι άντρες φορούσαν χοντρά πουκάμισα και τουνίκες με γούνα, ενώ οι γυναίκες μακρυμάνικα φορέματα, με μάλλινα σάλια στους ώμους.

Ο αγγελιαφόρος έφτασε στην καγκελωτή πύλη του παλατιού, και οδηγήθηκε στην αίθουσα του θρόνου, όπου κάθονταν η Δήνκα και οι σύμβουλοί της. (Η Βασίλισσα είχε αποκτήσει, τον τελευταίο καιρό, τη συνήθεια να ξυπνά πρωί, πράγμα που δεν έκανε παλιότερα.)

«Μεγαλειότητ.» Ο Τόλριν υποκλίθηκε, βαθιά. «Έχω νέα για σας από το Θόνμαρκ.»

Πάραυτα, η προσοχή όλων των συμβούλων στράφηκε στο μέρος του, και η Δήνκα σήκωσε ένα της φρύδι, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«Τα στρατεύματα έρχονται, όπως πρόσταξε ο Αρχιστράτηγος κύριος Άρθαλκ.»

Ένα μειδίαμα έκανε την εμφάνισή του στο πρόσωπο του Πόνκιμ, ενώ το βλέμμα του Άρθαλκ σκοτεινίασε. Η Δήνκα δεν φάνηκε ούτε να ευχαριστήθηκε, ούτε να δυσαρεστήθηκε απ'το γεγονός· έδειχνε σα να ήταν κάτι αναμενόμενο και λογικό.

«Σ'ευχαριστώ για τις υπηρεσίες σου, αγγελιαφόρε,» είπε. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειοτάτη. Σας χαιρετώ,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. Υποκλίθηκε και βγήκε απ'τη βασιλική αίθουσα.

«Είσ'ευχαριστημένος τώρα, με την αναστάτωση που προκάλεσες;» μούγκρισε ο Άρθαλκ, κοιτάζοντας μ'ατσαλένιο βλέμμα τον Πόνκιμ. Δεν έκανε, πλέον, καμια προσπάθεια να κρύψει το θυμό του. Κανείς δε μπορούσε να τον κατηγορήσει για προδοτή, όταν, απλά, διαφωνούσε με τις μεθόδους της Βασίλισσας και του... κοντινού της συμβούλου.

«Ευχαριστημένος;» συνοφρυώθηκε ο διπλωμάτης. «Φυσικά και είμ'ευχαριστημένος, Άρθαλκ. Και δεν προκαλώ καμια αναστάτωση· αντιθέτως, προσπαθώ να γλιτώσω το Σαραόλν από ένα πολύ μεγαλύτερο κακό. Εκτός κι αν θέλεις να είσαι μια μαριονέτα στα χέρια των Αργκανθικιανών.» Σήκωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά. «Η, μήπως, ήδη είσαι;»

«Δεν κατάλαβα!» Ο Άρθαλκ πετάχτηκε όρθιος, κοπανώντας τη γροθιά του στο τραπέζι. «Με κατηγορείς για προδοτή του Βασιλείου και κατάσκοπο του Άργκανθικ;»

«Μια ρητορική ερώτηση έκανα, καλέ μου Αρχιστράτηγε,» αποκρίθηκε, αδιάφορα, ο Πόνκιμ.

«Παλιό—!» Ο Άρθαλκ άρπαξε τον βασιλικό διπλωμάτη απ'τον γιακά και τον σήκωσε, βίαια, όρθιο, σφίγγοντας την ελεuthερή του γροθιά, έτοιμος να τον κοπανήσει καταπρόσωπο.

Όλοι οι σύμβουλοι, τώρα, τους κοίταζαν, και αρκετοί είχαν, επίσης, σηκωθεί απ'τις θέσεις τους.

Θα σε συνθλίψω, ανθρωπάκο! Ο Πόνκιμ πάλεψε εντός του, για να συγκρατήσει την πνευματική δύναμη που παλλόταν εκεί,

προσπαθώντας να βγει στην επιφάνεια και να κομματιάσει τον Αρχιστράτηγο του Σαραόλν. *Δεν μπορείς να μ' απειλείς!*

Και οι σκέψεις του ήταν σα να καθρεπτίστηκαν στα σκοτεινά του μάτια, γιατί ο Άρθαλκ έκανε, για μια στιγμή, πίσω, ξαφνιασμένος. Αλλά ποιος μπορεί να κατηγορήσει έναν άνθρωπο για το βλέμμα του;

«Άρθαλκ!» Ήταν η φωνή της Δήνκα που ήχησε μέσα στην αίθουσα του θρόνου. «Τι κάνεις εκεί; Τρελάθηκες;»

Ο Αρχιστράτηγος ελευθέρωσε τον Πόνκιμ. «Όχι εγώ, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε, δίχως να γυρίσει να την κοιτάξει· η ματιά του ήταν καρφωμένη στον διπλωμάτη και στην παράξενη όψη του. «*Δεν είσαι καλά!*» σφύριξε, και του γύρισε την πλάτη, φεύγοντας απ' την αίθουσα του θρόνου.

Ο Πόνκιμ στράφηκε στην Δήνκα, φτιάχνοντας τον γιακά του πουκαμίσου του. «Βασίλισσά μου, νομίζω πως ο Αρχιστράτηγος του Βασιλείου σας παραφέρεται, και παραείναι ισχυρογνόμων.»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. «Κι εγώ το ίδιο πιστεύω, Πόνκιμ.»

Ναι, το φαντάζομαι, σκέφτηκε ο διπλωμάτης. *Αλλά ίσως αυτός να ήταν η μοναδική βάρκα σωτηρίας για το ποταπό σας Βασίλειο, και την πετάτε στα σκουπίδια... Χα-χα-χα-χα!...*

«Ελπίζω να μη γίνει τούτο προσωπικό μεταξύ σας, Πόνκιμ,» είπε η Αλφάρνα, η σύμβουλος οικονομικών. «Ποτέ δεν τσακωνόσασταν εσείς οι δυο.»

«Ναι, καλή μου,» αποκρίθηκε ο βασιλικός διπλωμάτης, μ' ένα ζεστό χαμόγελο. «Κι εγώ ελπίζω να μην κρατήσει αυτή η... έχθρα του Άρθαλκ προς εμένα. Πρέπει να καταλάβει πως ενεργώ μονάχα για το καλό του Βασιλείου.»

Τα λόγια του έκαναν κάποιους συμβούλους, οι οποίοι δεν υποστήριζαν και τόσο το σχέδιό του, να συνοφρυωθούν, θυμωμένα.

** ** *

Ο στρατός που σταμάτησε έξω απ'την Μάρβαθ αριθμούσε είκοσι-πέντε-χιλιάδες μαχητές, έχοντας συγκεντρώσει ανθρώπους καθ'οδόν, οι οποίοι έρχονταν στο Θόνμαρκ, και τους οποίους είχε πάρει μαζί του, σύμφωνα με τη διαταγή του Αρχιστράτηγου Άρθαλκ, που έλεγε ότι όλα τα στρατεύματα που έπρεπε να πάνε στο φρούριο στα δυτικά σύνορα, τώρα, έπρεπε να κατευθυνθούν στην πρωτεύουσα του Σαραόλν.

Ήταν απόγευμα και είχε σκοτεινιάσει, καθώς οι ήλιοι Λούντρινχ και Βάνσπαρχ χάνονταν ο ένας στην Δύση κι ο άλλος στην Ανατολή, αντίστοιχα. Ο Έντρηλ ίππευε πρώτος, και ύψωσε το χέρι του, για να σταματήσουν όλοι, πεζή και ιππείς. Ύστερα, έκανε νόημα στην Μπόρνεφ να τον πλησιάσει.

«Έφτασε η μεγάλη στιγμή,» της είπε. «Πρέπει να μιλήσω με τη Βασίλισσα. Θα έρθεις μαζί μου;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Αν νομίζεις ότι με χρειάζεσαι...»

Ο Έντρηλ έγενεσε καταφατικά. «Σε χρειάζομαι. Πρέπει νάναι κάποιος εκεί, για να με υποστηρίξει. Και δεν πιστεύω να ήταν συνετό να φέρω όλους τους διοικητές των άλλων στρατευμάτων, οι οποίοι μόνο καπνούς δε βγάζουν απ'τ'αφτιά, θυμωμένοι καθώς είναι με τη διαταγή του Αρχιστράτηγου.»

«Ωραία. Πάμε,» είπε η Μπόρνεφ.

Μπήκαν στην πόλη και, σύντομα, βρέθηκαν στην αίθουσα του θρόνου, όπου τους περίμενε η Δήνκα με τους συμβούλους της.

«Ήρθαμε, Βασίλισσά μου,» δήλωσε ο Έντρηλ, υποκλινόμενος. «Αλλά θέλουμε να σας μιλήσουμε.»

«Τι έχεις να πεις, Διοικητά των *Πορφυρών Σπαθιών*;» ρώτησε η Δήνκα, γαντζώνοντας τα δάχτυλά της, νευρικά, στους βραχίονες του θρόνου της.

«Απαντες διαφωνούμε με την προσταγή του Αρχιστράτηγου Άρθαλκ,» την πληροφόρησε ο Έντρηλ. «Με την εξαίρεση ελάχιστων διοικητών των στρατευμάτων από τις βαρονίες και τα δουκάτα.»

«Τι γνωρίζετε για την κατάσταση, Διοικητά των Πορφυρών Σπαθιών;» απαίτησε, με κάποιο θυμό στη φωνή της, η Δήνκα.

«Λίγα, θα όφειλα να ομολογήσω, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Μονάχα ότι έπρεπε να εγκαταλείψουμε το Θόνμαρκ – απέναντι απ' το οποίο, συνεχώς, συγκεντρώνονται Μαγκραθμέλιοι–, για να έρθουμε εδώ και, έπειτα, να προελάσουμε ως τα σύνορα με το Άργκανθικ. Γιατί, όμως, Μεγαλειοτάτη; Δεν έχουμε πόλεμο με τους Αργκανθικιανούς· ή, μήπως, κάνω λάθος;»

«Έχουμε πόλεμο, διοικητά,» τόνισε η Δήνκα. «Όχι τόσο φανερό πόλεμο –αλλά πόλεμο, Παρ' όλ' αυτά.»

«Τι εννοείτε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Έντρηλ. Πιθανώς κάτι τρομερό να συνέβαινε, για το οποίο δεν γνώριζε... Και η Μπόρνεφ, που στεκόταν πλάι του, ακριβώς το ίδιο σκεφτόταν.

«Οι Αργκανθικιανοί έχουν γεμίσει τα μέρη μας με κατασκόπους τους,» εξήγησε η Δήνκα. «Προσπαθούν να κατακτήσουν το Βασίλειό μας εκ των έσω. Ακόμα και μέσα στο ίδιο το παλάτι βρέθηκε πράκτοράς τους. Ήταν ο Τράνθλας, ο σύμβουλος της πολιτείας, διοικητά. Τον συλλάβαμε, και, τώρα, βρίσκεται στα μπουντρούμια, όπου είναι η θέση του.

»Και ξέρεις μέχρι που έφτασε το θράσος των Αργκανθικιανών, διοικητά; Απήγαγαν την κόρη μου, Έρμελ, για αντίποινα!»

Ο Έντρηλ αισθάνθηκε σαν κάτι να τον χτύπησε κατακέφαλα, και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Η Έρμελ! Την είχαν απαγάγει οι Αργκανθικιανοί; Πώς; Αισθάνθηκε την Μπόρνεφ να σφίγγει το χέρι του. Στράφηκε να την κοιτάξει και παρατήρησε πως το πρόσωπό της είχε γίνει κάτασπρο.

«Επίσης, είναι πολύ πιθανό να επιθυμούν να εκβιάσουν τη Βασίλισσά μας, για να τους παραδώσει κάποιο τμήμα του Βασιλείου,» πρόσθεσε ο Πόνκιμ, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Καταλαβαίνετε, τώρα, γιατί καλέσαμε τους στρατούς σας εδώ;»

«Εγώ είμαι εναντίον τούτης της κατάστασης,» τόνισε ο Άρθαλκ, καθώς κι αυτός σηκωνόταν όρθιος. «Αφήσαμε τα δυτικά μας σύνορα

αφύλακτα, ενώ Μαγκραθμέλιοι συνάζονται εκεί! Και δεν θέλουμε πόλεμο με τους Αργκανθικιανούς—»

«Και το πιο πιθανό είναι να μην έχουμε,» παρενέβη ο Πόνκιμ, κοιτάζοντας τον Έντρηλ και την Μπόρνεφ. «Θα προελάσουμε στα σύνορα μόνο και μόνο για να τους προειδοποιήσουμε, και για να απαιτήσουμε να μας επιστρέψουν την Πριγκίπισσα. Πρέπει να τους δείξουμε τη δύναμή μας, για να μην επιχειρήσουν ποτέ ξανά κάτι τέτοιο!»

«Και μην ανησυχείτε για τους Μαγκραθμέλιους,» πρόσθεσε η Δήνκα. «Καιρό τώρα, μαζεύονται στα σύνορά μας, αλλά δεν έχουν επιχειρήσει καμία επίθεση. Ούτε τούτη τη φορά, λοιπόν, θα επιτεθούν. Και η ανάγκη καλεί τους πολεμιστές του Σαραόλν αλλού.»

Η Μπόρνεφ κι ο Έντρηλ αλληλοκοιτάχτηκαν, μην ξέροντας τι να πουν. Δεν μπορούσαν να υποστηρίξουν πως τα λόγια της Βασίλισσας και του βασιλικού διπλωμάτη ήταν ψέματα. Είχαν δίκιο. Αν οι Αργκανθικιανοί είχαν απαγάγει την Έρμελ —ένα πρόσωπο που και η Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών* και ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* αγαπούσαν—, τότε, έπρεπε, κάπως, να την πάρουν πίσω. Και η απειλή των εδαφών του γειτονικού Βασιλείου μπορεί να έφερνε θετικό αποτέλεσμα. Όμως ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ διαφωνούσε, και ήταν έμπειρος στη δουλειά του...

Τώρα, έλεγε: «Βασίλισσά μου, τούτη είναι η τελευταία σας ευκαιρία να το ξανασκεφτείτε και να μη στείλετε τους στρατούς στα ανατολικά σύνορα. Εάν πυροδοτηθεί πόλεμος με το Άργκανθικ—»

«Το Σαραόλν δε χρειάζεται να φοβάται κανέναν Αργκανθικιανό!» τον διέκοψε η Δήνκα, κοπανώντας τη γροθιά της στο βραχίονα του θρόνου.

«Βασίλισσά μου, δεν ισχυρίζομαι καθόλου αυτό,» εξήγησε ο Άρθαλκ. «Όμως δεν είναι συνετό να φερθούμε τόσο εχθρικά—»

«Μήπως φέρθηκαν οι Αργκανθικιανοί φιλικότερα;» έθεσε το ερώτημα ο Πόνκιμ. «Εμείς δε γεμίσαμε, τουλάχιστον, το Βασίλειό τους με κατασκόπους· εκείνοι το έκαναν στο δικό μας!» Η φωνή του ήχησε σαν καμπάνα μέσα στην αίθουσα.

«Ηλίθιε σαλτιμπάγκε! Θα καταστρέψεις το Σαραόλν!» φώναξε ο Άρθαλκ, ατενίζοντας τον με φωτιές να καίνε στα μάτια του. Το δεξί του χέρι πήγε στη λαβή του θηκαρωμένου σπαθιού στη μέση του, και οι υπόλοιποι σύμβουλοι απομακρύνθηκαν από κοντά του.

Η ήρεμη όψη του Πόνκιμ ήταν ακόμα πιο τρομαχτική· γιατί ήταν σπάνιο ως απίστευτο κάποιος να μένει τόσο ψύχραιμος μπροστά σ'έναν μαινόμενο ταύρο σαν αυτόν στον οποίο είχε, τώρα, μετατραπεί ο Αρχιστράτηγος του Σαραόλν.

«Παραφέρεσαι, πάλι, Άρθαλκ. Θα μ'αναγκάσεις να καλέσω τους φρουρούς να σε συλλάβουν.»

Εκείνος ξεθηκάρωσε το σπαθί του, και φωνές έκπληξης και τρόμου βγήκαν απ'τα χείλη των συμβούλων. Πάραυτα, τα ξίφη της Μπόρνεφ και του Έντρηλ ήταν στα χέρια τους, και η Δήνκα φώναζε: «Φρουροί! Φρουροί!» ενώ οι φύλακες που βρίσκονταν ήδη μέσα στην αίθουσα του θρόνου ζύγωναν, γοργά.

Ένας επιχείρησε να πιάσει τον Άρθαλκ απ'το μπράτσο, αλλά κείνος τον πέταξε στο έδαφος, με μια απότομη σπρωξιά, και έριξε ένα βλέμμα στον άλλο που τον έκανε να πισωπατήσσει, με το κορμί του παγωμένο από τρόμο.

Καθώς η πόρτα του μεγάλου δωματίου άνοιγε, ο έμπειρος πολεμιστής στάθηκε ενώπιον του θρόνου της Δήνκα και ύψωσε το ξίφος του πάνω απ'το κεφάλι, κρατώντας, με το ένα χέρι, τη λαβή και, με το δεύτερο, την αιχμή της λεπίδας. Με μια απότομη κίνηση, κατέβασε το όπλο πάνω στο σηκωμένο του γόνατό, σπάζοντάς το σε δύο κομμάτια, τα οποία πέταξε στα πόδια της Βασίλισσας.

«Κανείς δε θα πει ότι εγώ έριξα τούτη την καταστροφή πάνω στα κεφάλια των κατοίκων του Βασιλείου! Παραιτούμε, εδώ και τώρα, από Αρχιστράτηγος!»

Τα γαλανά μάτια της Δήνκα γούρλωσαν. «Άρθαλκ...» άρχισε, αλλά έχασε τα λόγια της.

«Αυτή ήταν η τελευταία μου λέξη!» τόνισε ο άντρας εμπρός της. «Νίπτω τας χείρας μου απ'τη διαφθορά που έχει μολύνει τούτο το παλάτι!» σφύριξε, καρφώνοντας τον Πόνκιμ μ'ένα αιμοβόρο βλέμμα. Ύστερα, έφυγε απ'την αίθουσα του θρόνου, περνώντας ανάμεσα απ'τους έκπληκτους Έντρηλ και Μπόρνεφ, και απ'τους φρουρούς που είχαν ορμήσει μέσα στο δωμάτιο, μόλις άκουσαν την φωνή της Βασίλισσάς τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34^ο Ο στρατός της Δήνκα

Σιωπή έπεσε στη μεγάλη βασιλική αίθουσα του παλατιού του Σαραόλν.

Η Μπόρνεφ κι ο Έντρηλ στέκονταν ακόμα με τα σπαθιά τους στα χέρια, μην ξέροντας τι να κάνουν, πώς ν'αντιδράσουν. Δεν περίμεναν τέτοιος μεγάλος θυμός να βγει μέσα απ'τον Αρχιστράτηγο Άρθαλκ· πάντα ήταν ψύχραιμος άνθρωπος. Παράξενο που είχε αναστατωθεί τόσο, ώστε να παραιτηθεί απ'τη θέση του...!

Η Δήνκα έμοιαζε να τάχει χαμένα, καθώς καθόταν στο θρόνο της. Είχε παρατηρήσει την εχθρότητα του Άρθαλκ προς τον Πόνκιμ, τις τελευταίες μέρες, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ο Αρχιστράτηγός της ήταν τόσο ισχυρογνώμων. Ή, μάλλον, ο πρώην-Αρχιστράτηγός της. Της φαινόταν απίστευτο που είχε παραιτηθεί. Τόσο χρόνια ήταν πιστός στον Βένγκριλ και στο Βασίλειο. Πώς...;

Ο Πόνκιμ είχε τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του, και το βλέμμα του ήταν σκοτεινό. Ας πήγαινε να πνιγεί στον Ωκεανό ο

καταραμένος Άρθαλκ· δεν τον ενδιέφερε. Αρκεί να μην ανακατευόταν με τα σχέδιά του. Γιατί, αν επιχειρούσε κάτι τέτοιο, το τέλος του θα ήταν πολύ, πολύ, δυσάρεστο γι' αυτόν. Ο διπλωμάτης ήταν αποφασισμένος να επιτύχει τους σκοπούς του και να ικανοποιήσει τον Αφέντη του.

«Βασίλισσά μου,» είπε ο Έντρηλ, θηκαρώνοντας το ξίφος του. «Τι... τι θα κάνετε γι' αυτό;»

«Για ποιο πράγμα;» τον κάρφωσε με τη ματιά της η Δήνκα. «Για την παραίτηση του Άρθαλκ; Αν δεν του αρέσει το πώς διοικείται τούτο το βασίλειο, μπορεί να πάει όπου επιθυμεί!»

«Μα, Βασίλισσά μου, ποτέ δεν τον έχω δει τόσο θυμωμένο,» τόνισε η Μπόρνεφ. «Πιθανώς να υπάρχει κάποιος λόγος για το θυμό του.»

«Αν υπήρχε καλός λόγος για το θυμό του, γιατί δεν τον εξέφραζε πιο πριν;» απαίτησε η Δήνκα. «Απλά, είναι ισχυρογνώμων. Θέλει η δική του άποψη να περάσει. Αλλ' αυτό δε θα συμβεί. Δεν πρόκειται ν' αφήσω την κόρη μου στα χέρια των Αργκανθικιανών!

»Τώρα, Διοικητά Έντρηλ των *Πορφυρών Σπαθιών*, πήγαινε στους συγκεντρωμένους στρατούς του Βασιλείου και μετέφερε τους ότι αύριο θα ξεκινήσουμε, με την αυγή, για τα ανατολικά σύνορα του Σαραόλν.»

Ο Έντρηλ έκλινε το κεφάλι του. «Μάλιστα, Βασίλισσά μου.»

Το ίδιο έκανε και η Μπόρνεφ, και έφυγαν απ' την αίθουσα του θρόνου, δίχως να μιλούν καθόλου ο ένας στον άλλο –τόσο ξαφνιασμένοι ήταν κι οι δυο τους από όσα είχαν ακούσει εκεί. Στον κήπο τούς δόθηκαν τ' άτια τους, τα οποία καβάλησαν και ξεκίνησαν να προχωρούν πάνω στους πλακόστρωτους δρόμους της Μάρβαθ. Τότε, η πορφυρομάλλα πολεμίστρια μίλησε:

«Είναι σα να λείψαμε απ' την πρωτεύουσα ένα χρόνο... Ο Βασιλιάς έχει φύγει. Αργκανθικιανοί απήγαγαν την Πριγκίπισσα. Η Έρμελ χάθηκε... Μα τα Πνεύματα, πώς έγινε κάτι τέτοιο, Έντρηλ; Μέσα απ' το παλάτι;...»

Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* κούνησε το κεφάλι του. «Έχω σαστίσει κι εγώ όσο κι εσύ, Μπόρνεφ. Όλα αυτά είναι σαν όνειρο... σαν εφιάλτης. Άμα δε μου τάλεγε η ίδια η Βασίλισσα, μπορεί να μην τα πίστευα. Έχω ένα κακό προαίσθημα... ότι το Βασίλειο διαλύεται.»

«Όχι,» είπε, απότομα, η πολεμίστρια, μη θέλοντας ν' αποδεχτεί κάτι τέτοιο. «Δε θα τ' αφήσουμε να συμβεί! Θα πολεμήσουμε!»

«Θα πολεμήσουμε, ναι,» συμφώνησε ο Έντρηλ, αλλά με λιγότερη δύναμη στη φωνή του. «Όμως τι θα πολεμήσουμε, Μπόρνεφ; Έχεις καταλάβει ποιος είν' ο εχθρός; Εγώ όχι. Νομίζω πως κάτι κρύβεται πίσω απ' όλα τούτα· κάτι ύπουλο και σκοτεινό. Δεν το αισθάνεσαι;»

«Ναι,» παραδέχτηκε εκείνη. «Έχω κι εγώ ένα παράξενο συναίσθημα. Αλλά και τι έγινε μ' αυτό; Τι μπορώ να κάνω; Είναι, άραγε, σωστή κίνηση να πάμε στο Άργκανθικ; Κι αν δεν είναι –που, πραγματικά, δεν ξέρω, πια, ποιο είναι το σωστό και ποιο το λάθος–, πώς θα μεταπεισουμε τη Βασίλισσα; Μου μοιάζει αποφασισμένη, και κανείς δε μπορεί να παρακούσει τις προσταγές της. Κανείς, εκτός απ' τον ίδιο το Βασιλιά, ο οποίος, όμως, τώρα, δεν βρίσκεται εδώ.»

«Θα προελάσουμε στα σύνορα του Άργκανθικ,» είπε ο Έντρηλ, «μα πολύ φοβάμαι πως κάποια δύναμη μάς κινεί σαν πιόνια...»

Βγήκαν απ' την πόλη και ζύγωσαν τους στρατοπεδευμένους πολεμιστές έξω απ' αυτήν. Αμέσως, κάλεσαν τους διοικητές, για να τους μιλήσουν. Τους εξήγησαν πώς είχε η κατάσταση –ότι κατάσκοποι απ' το Άργκανθικ είχαν γεμίσει το Σαραόλν, και ότι είχαν απαγάγει την Πριγκίπισσα Έρμελ– και τους μετέφεραν την προσταγή της Βασίλισσας Δήνκα: να ξεκινήσουν αύριο, με την αυγή, για τα ανατολικά σύνορα. Αρκετοί πείστηκαν ότι η απόφαση της Μεγαλειοτάτης ήταν σωστή· άλλοι, πάλι, συνέχισαν να ισχυρίζονται ότι έπρεπε να μείνουν πίσω, στο Θόνμαρκ, και το ζήτημα με την Πριγκίπισσα να λυθεί κάπως αλλιώς· τέλος, ορισμένοι υποστήριζαν ότι έπρεπε να πάνε μόνο οι μισές από τις τώρα συγκεντρωμένες δυνάμεις στα σύνορα με το Άργκανθικ και οι υπόλοιπες να

επιστρέψουν στα σύνορα με τη Μάγκραθμελ. Όμως ήξεραν πως κανενός η άποψη δε θα εισακουγόταν και πως η Βασίλισσα, το πρωί, θα περίμενε να κατευθυνθούν ανατολικά.

«Κι αν δεν κατευθυνθούμε ανατολικά;» απαίτησε ο διοικητής του στρατού ενός βαρόνου απ' το Δουκάτο Γκέχβιν. «Τότε, τι θα γίνει;»

«Δε θέλουμε τέτοια αναταραχή στο Βασίλειο,» τόνισε η Μπόρνεφ. «Εσείς, κύριε, μιλάτε για προδοσία.»

«Άμα δε γίνουμε προδότες, θα γίνουμε σκλάβοι των καταραμένων δαιμονανθρώπων· τι προτιμάτε;» μούγκρισε ο διοικητής.

«Αυτό δεν είναι καθόλου σίγουρο,» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ. «Δεν ξέρουμε αν οι Μαγκραθμέλιοι θα επιτεθούν.»

«Εξάλλου,» πρόσθεσε ο διοικητής του στρατού του Δουκάτου Σνοργκ, «μπορούμε να τελειώνουμε γρήγορα με τούτη την ιστορία στ' ανατολικά σύνορα και να επιστρέψουμε, δίχως καθυστέρηση, στο Θόνμαρκ.»

Κι άλλα ακούστηκαν, μέχρι τα μεσάνυχτα, οπότε οι διοικητές αποσύρθηκαν στις σκηνές τους. Ο Έντρηλ και η Μπόρνεφ κάθισαν, σταυροπόδι, στην ίδια σκηνή, για να σκεφτούν. Μπροστά στον καθένα βρισκόταν ένα πιάτο αχνιστή σούπα με κρέας, αλλά κανένας τους δεν έδινε την παραμικρή σημασία στο φαγητό. Οι πανοπλίες και τα όπλα τους ήταν ριγμένα παραδίπλα, μαζί με τις μπότες και τις κάπες τους.

«Κρασί;» Ο κορακομάλλης άντρας πρότεινε ένα μικρό μπουκάλι προς το μέρος της διοικήτριας του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. «Καλύτερα ποτό, παρά φαγητό· δεν πάει τίποτα στέρεο κάτω.» Πήρε το μπουκάλι και ήπια μια μεγάλη γουλιά, κάνοντας πίσω το κεφάλι της. Ύστερα, το επέστρεψε στον Έντρηλ, που κι αυτός ήπια.

«Λοιπόν,» είπε ο άντρας. «Ας καθίσουμε να τα σκεφτούμε όλα, ένα-ένα.»

«Λες να βγάλουμε άκρη;» απόρησε η Μπόρνεφ.

«Ίσως, όχι· πάντως, δε θα λέμε ότι δεν προσπαθήσαμε,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ.

«Καλά,» συμφώνησε η Μπόρνεφ. «Από πού είναι η αρχή;»

«Πράγματι, από πού είναι η αρχή;» τόνισε ο Έντρηλ.

«Ας ξεκινήσουμε από τότε που φύγαμε απ'τη Μάρβαθ, όταν ο Βασιλιάς πρόσταξε τους στρατούς του Βασιλείου να συγκεντρωθούν στο Θόνμαρκ,» πρότεινε η Μπόρνεφ. «Γιατί, αφότου εγκαταλείψαμε την πρωτεύουσα, έγιναν όλα τα παράξενα.»

«Εντάξει,» είπε ο Έντρηλ. «Κατ'αρχήν, ο Μεγαλειότατος έφυγε, πηγαίνοντας στο Βασίλειο του Ωκεανού, σύμφωνα μ'ό,τι μας είπε κείνος ο αγγελιαφόρος.»

«Και δε ρωτήσαμε τη Βασίλισσα για ποιο λόγο αποφάσισε να πάει εκεί,» ξεφύσησε η Μπόρνεφ. «Να πάρει! Αργά το σκεφτήκαμε.»

Ο Έντρηλ συνέχισε το συλλογισμό του: «Μετά, ανακαλύφθηκε ότι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι βρίσκονται στο Βασίλειο—»

«Η, μήπως, τούτο ήταν πριν; Θυμάσαι την υπόθεση με το δαιμονικό φυλαχτό, που σκότωσε τον αρχικατάσκοπο Μπράλμακ; Από τότε, ο Βασιλιάς έψαχνε για κάποιον προδότη...»

«Όχι, όμως, απ'το Άργκανθικ· έτσι;»

Η Μπόρνεφ έγενε καταφατικά. «Ναι, μάλλον... Δεν είχε αναφέρει τίποτα, τουλάχιστον...»

«Επομένως,» συμπέρανε ο Έντρηλ, «το ότι ο κατάσκοπος ήταν ο Τράνθλας, ο σύμβουλος της πολιτείας, και το ότι ήταν απ'το Άργκανθικ ανακαλύφθηκαν αφότου εγκαταλείψαμε τη Μάρβαθ, αλλά δεν ξέρουμε αν αυτό έγινε πριν φύγει κι ο Βασιλιάς ή μετά.»

«Έχει σημασία;» έθεσε το ερώτημα η Μπόρνεφ.

Ο Έντρηλ ανασήκωσε τους ώμους του. «Πού να ξέρω; Μπορεί...»

«Τέλος πάντων. Ύστερα από την ανακάλυψη των κατασκόπων, απήχθη η Έρμελ.» Τώρα, συνέχισε το συλλογισμό η Μπόρνεφ. «Αυτό υποθέτω πως ήταν μετά από την αναχώρηση του Βασιλιά, γιατί δεν νομίζω ο Μεγαλειότατος ποτέ να έφευγε απ'το Βασίλειο, γνωρίζοντας πως η μοναχοκόρη του έχει χαθεί.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Έντρηλ, γνέφοντας, με τα φρύδια του.

Η Μπόρνεφ σταύρωσε τα χέρια κάτω απ'το στήθος της και συνοφρυώθηκε. «Και, τώρα, που τα σκεφτήκαμε όλ'αυτά, τι έγινε; Δε βλέπω να καταλήγουμε πουθενά. Αλλά, αλήθεια, τι ακριβώς ψάχνουμε; Τόχεις συνειδητοποιήσει ότι δεν ξέρουμε τι ψάχνουμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ, πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Κάτι είναι κρυμμένο, όμως...»

«Αλλά τα πάντα μοιάζουν φανερά,» πρόσθεσε η Μπόρνεφ.

«Εκεί είναι το πρόβλημα,» τόνισε ο Έντρηλ. «Όταν τα πάντα σου μοιάζουν φανερά, δεν μπορείς να δεις στις σκιές.»

«Λες ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ να έχει δει;» ρώτησε η Μπόρνεφ.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Εμένα μου φάνηκε... μπερδεμένος, αλλά σίγουρος για το ότι το σχέδιο της Βασίλισσας και του βασιλικού διπλωμάτη είναι λανθασμένο.»

«Ποτέ δε θα περίμενα να παραιτείτο· δεν τον είχα για τέτοιο άνθρωπο. Εκτός κι αν, πραγματικά, πιστεύει πως τούτη η κίνηση θα φέρει τη διάλυση του Βασιλείου, κι εκείνος δε μπορεί να κάνει τίποτα γι'αυτό.»

«Τι να πω...; Τι να πω...;» ξεφύσησε ο Έντρηλ, κι άρχισε να τρώει τη σούπα του.

Η Μπόρνεφ ακολούθησε το παράδειγμά του. Ύστερ'από λίγο, είπε:

«Αισθάνομαι, κάπως, ένοχη, ξέρεις...»

«Για ποιο πράγμα;» απόρησε ο Έντρηλ.

«Για την Έρμελ, πανάθεμά με...» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ, κατεβάζοντας το βλέμμα της και αναδεύοντας τη σούπα της με το κουτάλι, νωχελικά.

«Γιατί, Μπόρνεφ; Τι θα μπορούσες να κάνεις εσύ;» είπε ο Έντρηλ,

αγγίζοντας τον ώμο της. «Δεν ήσουν εδώ, όταν την απήγαγαν.»

«Γι'αυτό κατηγορώ τον εαυτό μου: γιατί δεν ήμουν εδώ.» Η πολεμίστρια σήκωσε τη ματιά της να τον κοιτάξει.

«Πώς θα μπορούσες να ήσουν; Ο Βασιληάς μάς είχε προστάξει όλους να πάμε στο Θόνημαρκ.»

«Έπρεπε να είχα ζητήσει να μείνω πίσω. Αν το ήθελε και η Έρμελ, θα ήμουν μαζί της...»

«Και πάλι, πιθανώς να μην κατάφερνες να αποτρέψεις την απαγωγή της.»

«Όμως ίσως και να τα κατάφερνα.» Μελαγχολία υπήρχε στα μάτια της Μπόρνεφ, και τα χείλη της ήταν σφιγμένα.

Η όψη του Έντρηλ μαλάκωσε. «Μην το σκέφτεσαι αυτό, τώρα,» πρότεινε. «Ούτως ή άλλως, δεν είναι δυνατόν να γυρίσεις πίσω, πλέον. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να πάρουμε την Έρμελ απ'τα χέρια των Αργκανθικιανών –και πιστεύω πως θα τα καταφέρουμε.»

«Ναι... κι εγώ θέλω να το πιστεύω τούτο,» είπε η Μπόρνεφ, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά κρασί απ'το μπουκάλι πλάι τους.

** ** *

Η Μάερνομ αντίκρισε έναν καβαλάρη να βγαίνει απ'την Μάρβαθ και να ζυγώνει το στρατόπεδο, καλπάζοντας. Η ξανθιά πολεμίστρια, που καθόταν κοντά σε μια μεγάλη φωτιά, μαζί με άλλους, τρώγοντας, μπορούσε να καταλάβει ποιος ήταν. Σηκώθηκε όρθια, αφήνοντας το φαγητό της ατελείωτο, και βάδισε, γοργά, προς το μέρος του, καθώς εκείνος ξεπέζευε.

Τύλιξε τα χέρια της πίσω απ'το λαιμό του και τον φίλησε. «Βλέπεις; τα κατάφερα να έρθω, τελικά.»

Ο Τόλριν μειδίασε. «Ελπίζω να μείνεις πολύ καιρό εδώ, στη Μάρβαθ, γιατί, όπου κι αν βρίσκομαι, απ'την πρωτεύουσα πάντα θα περνάω, συχνά.»

«Πάμε να καθίσουμε κάπου;» είπε η Μάερνομ, παίρνοντάς τον απ'το χέρι. Και, δίχως να περιμένει την απάντησή του, ξεκίνησε να τον τραβά προς ένα απόμερο σημείο του στρατοπέδου.

«Πότε έχεις βάρδια;» τη ρώτησε ο Τόλριν.

«Αργά,» αποκρίθηκε η Μάερνομ. «Πολύ αργά.» Κάθισε στο έδαφος, κάτω από μερικά χαμόδεντρα και άναψε μια μικρή φωτιά, με τσακμακόπετρα και την ατσάλινη λεπίδα του ξιφιδίου που ήταν δεμένο στον μηρό της.

Ο Τόλριν κάθισε πλάι της, και ζέστανε τα χέρια του πάνω απ' τις φλόγες.

«Τι νέα;» τον ρώτησε η Μάερνομ, κουρνιαάζοντας στο πλευρό του κι ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του, αφού άφησε την περικεφαλαία της παραδίπλα.

Ο Τόλριν έκανε μια γκριμάτσα, αισθανόμενος την φοιιδωτή της αρματωσιά να μπήγεται στα πλευρά του. «Μάερνομ. Είσαι βαριά, μ' ολ' αυτά τα σιδερικά πάνω σου...»

Η πολεμίστρια πήρε το κεφάλι της απ' τον ώμο του και κάθισε όπως πριν. «Συνγνώμη,» είπε. Ανασήκωσε τους ώμους της. «Αναγκαίο κακό της δουλειάς...» Άρχισε να λύνει την πανοπλία από πάνω της.

«Δεν είν' ανάγκη να...» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Αν έχεις βάρδια, μετά...»

«Σου είπα, έχω αργά,» τόνισε η Μάερνομ.

Και ο Τόλριν –αν και την είχε δει πολλές φορές να βγάζει και να βάζει την αρματωσιά της– εξεπλάγη με το πόσο γρήγορα μπόρεσε να ξεφορτωθεί όλο εκείνο το ατσάλι από πάνω της. Ύστερα, η ξανθιά πολεμίστρια χώθηκε στην αγκαλιά του, φορώντας μόνο μια ζεστή τουνίκα, πέτσινo παντελόνι και την κάπα της.

«Τι λέγαμε;» ρώτησε. «Α, ναι. Τι νέα;»

«Ο Αρχιστράτηγος παραιτήθηκε,» την πληροφόρησε ο Τόλριν.

Η Μάερνομ, πάραυτα, πετάχτηκε πάνω και τον κοίταξε καταπρόσωπο. «Μου κάνεις πλάκα!»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Παραιτήθηκε.»

«Μα, γιατί;...» Η απορία της ήταν έκδηλη.

«Διαφωνούσε με το σχέδιο της Βασίλισσας να πάνε οι στρατοί στα σύνορα του Άργκανθικ,» της είπε ο Τόλριν. «Και, Μάερνομ... αν κι

εγώ, βέβαια, δεν γνωρίζω πολλά από στρατηγική... δε νομίζω να είναι καλό το σχέδιο· ο πρώην-Αρχιστράτηγος πρέπει να έχει δίκιο.»

«Γιατί, τέλος πάντων, θέλει η Βασίλισσα να μας στείλει εναντίον του Άργκανθικ;» ρώτησε η πολεμίστρια, καθώς ξαναξάπλωνε στην αγκαλιά του αγγελιαφόρου.

«Τώρα κι εγώ το έμαθα, όπως όλοι, γιατί, αρχικά, υπήρχε μυστικότητα πάνω σ' αυτό το θέμα,» εξήγησε ο Τόλριν.

«Τι είναι, λοιπόν;» τον διέκοψε η Μάερνομ, γεμάτη περιέργεια να μάθει.

«Η Βασίλισσα ισχυρίζεται πως οι Αργκανθικιανοί έχουν απαγάγει την Πριγκίπισσα,» είπε ο Τόλριν.

«Αυτό δεν είναι λογικό,» τόνισε η Μάερνομ. «Πώς να κατάφεραν κάτι τέτοιο;»

«Κι όμως, είναι λογικό· οι Αργκανθικιανοί έχουν κατασκόπους τους παντού στο Σαραόλν, τους οποίους οι πράκτορες του Βασιλείου προσπαθούν να βρουν και να εξολοθρεύσουν. Συνεπώς, δε θα τους ήταν και τόσο δύσκολο να εισβάλλουν στο παλάτι και ν' αρπάξουν την Πριγκίπισσα.»

«Τότε...» είπε η Μάερνομ, σκεπτική και συνοφρυωμένη, «η Βασίλισσα δεν έχει άδικο...»

«Και οι Μαγκραθμέλιοι, Μάερνομ;» έθεσε το ερώτημα ο Τόλριν. «Τι θα γίνει με δαύτους; Συγκεντρώνονται στα δυτικά σύνορα· και πότε θα εφορμήσουν στο Θόνμαρκ; Εξάλλου... κάτι δεν κολλάει στην όλη κατάσταση... κάτι με τρομάζει. Ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ δεν θα παραιτείτο, αν πίστευε ότι υπήρχε έστω και μια πιθανότητα να είναι σωστό το σχέδιο της Βασίλισσας. Και, στο παλάτι, ψιθυρίζεται πως δεν τα πάει καλά με τον Πόνκιμ, το βασιλικό διπλωμάτη, τον τελευταίο καιρό...»

«Γιατί;» μουρμούρισε η Μάερνομ, χουζουρεύοντας, μέσα στην αγκαλιά του.

«Ο Πόνκιμ υποστηρίζει το σχέδιο της Βασίλισσας,» εξήγησε ο Τόλριν. «Μάλιστα, πολλοί λένε πως δική του ήταν η ιδέα.»

«Ο βασιλικός διπλωμάτης έγινε στρατιωτικός;...» παραξενεύτηκε η Μάερνομ. «Τι ξέρει αυτός από στρατούς;»

«Το ίδιο αναρωτιέμαι κι εγώ,» είπε ο Τόλριν. «Όμως ξέρει από διπλωματία μεταξύ των βασιλείων, και... Ίσως νάναι σωστό το σχέδιό του· δεν ξέρω. Παραταύτα, κάτι με τρομάζει...

»Μάερνομ. Κοίτα με.»

Η πολεμίστρια ανασηκώθηκε και τον κοίταξε στο πρόσωπο. «Τι είναι, αγάπη μου;»

«Θέλω να είσαι πολύ, πολύ προσεκτική, εκεί όπου θα πας—» άρχισε ο Τόλριν, αλλά η Μάερνομ έβαλε τα δάχτυλά της στα χείλη του και, ύστερα, τον φίλησε.

«Άκουσέ με,» τόνισε ο αγγελιαφόρος, παραμερίζοντας τα μαλλιά απ' το πρόσωπό της, με τόνα χέρι, ενώ είχε το άλλο τυλιγμένο γύρω απ' τη μέση της: «Κάτι κακό μπορεί να συμβεί... Δεν ξέρω τι, αλλά έτσι... αυτό νομίζω ότι είναι το πιο πιθανό. Πρόσεχε.»

«Θα προσέχω,» υποσχέθηκε η Μάερνομ, και τον ξαναφίλησε, γαντζώνοντας τα δάχτυλά της πάνω στα πλούσια καστανά του μαλλιά. «Όμως,» πρόσθεσε, μετά, «εγώ δεν νομίζω ότι κάτι κακό θα συμβεί. Ίσως να μη χρειαστεί να πολεμήσουμε καν.»

«Δε θα χρειαστεί να πολεμήσετε,» είπε ο Τόλριν, μη μπορώντας να εκφράσει με λόγια εκείνο που αισθανόταν. «Δεν είναι αυτό που εννοώ... Όταν τέτοια, παράξενα πράγματα συμβαίνουν σ' ένα βασίλειο —όπως αυτά που συμβαίνουν τώρα, στο Σαραόλν—, μπορεί κανείς να περιμένει μεγάλες ανακατατάξεις.»

«Τι σ' έχει πιάσει απόψε;» αναποδογύρισε τα μάτια της η Μάερνομ. «Είσ' έτοιμος να φέρεις τη συντέλεια του Άρμπεναρκ! Μεγάλες ανακατατάξεις... Τι ανακατατάξεις, δηλαδή;»

Ο Τόλριν σήκωσε τους ώμους του. «Δεν ξέρω ακριβώς. Όμως... εσύ το θεωρείς φυσιολογικό οι στρατοί του Βασιλείου να πηγαίνουν πέρα-δώθε, μια προς τα δυτικά σύνορα και μια προς τ' ανατολικά, ενώ ο βασιλικός διπλωμάτης τσακώνεται με τον Αρχιστράτηγο πάνω

σε θέματα στρατηγικής, με αποτέλεσμα ο τελευταίος να παραιτηθεί; Και, συγχρόνως, ο Βασιλιάς λείπει.»

«Είναι, όντως, μια πολύ... ασυνήθιστη κατάσταση,» παραδέχτηκε η Μάερνομ. «Τώρα, ας σταματήσουμε να μιλάμε γι'αυτά λίγο. Θέλω να ξεκουραστώ, προτού κάνω τη σκοπιά μου. Και να σε φιλήσω κι άλλο,» πρόσθεσε, μ'ένα μειδίαμα, κολλώντας τα χείλη της πάνω στα δικά του.

** ** *

Με την αυγή, η Βασίλισσα Δήνκα βγήκε απ'την πρωτεύουσα του Σαραόλν, με πολεμιστές των *Χρυσών Σπαθιών* –της βασιλικής φρουράς– γύρω της. Καβαλούσε ένα ολόλευκο άτι, ντυμένο με αστραφτερή πανοπλία· η χαίτη του κυμάτιζε στον κρύο άνεμο. Η ίδια φορούσε φολιδωτή πανοπλία –την οποία σήκωνε με φανερή δυσκολία, αφού ποτέ της δεν είχε βάλει αρματωσιά–, στολισμένη με χρυσάφι και ασήμι. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο και μέσα στο κράνος που σκέπαζε το κεφάλι της, το οποίο έζωνε μια χρυσή κορόνα. Στο πλευρό της κρεμόταν ένα λιγνό, ντελικάτο ξίφος, που περισσότερο για φιγούρα ήταν, παρά για πόλεμο. Πίσω της ανέμιζε ένας πορφυρός μανδύας, με χρυσές άκριες. Πλάι στην Δήνκα ίππευε ένας άντρας που έφερε τη σημαία του Βασιλείου, κρατώντας περήφανα το κοντάρι.

«Βασίλισσά μου,» είπε ο Έντρηλ, έκπληκτος, όταν η σύζυγος του Βένγκριλ πλησίασε το μεγάλο στρατόπεδο, με τη φρουρά της. «Θα έρθετε μαζί μας;»

«Ασφαλώς, διοικητά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δε θα μείνω πίσω, όταν γνωρίζω πως η κόρη μου και μοναδική διάδοχος του θρόνου βρίσκεται σε κάποιο Αργκανθικιανό μπουντρούμι.»

«Όπως επιθυμείτε, Βασίλισσά μου,» έκλινε το κεφάλι του ο Έντρηλ. «Όμως ποιος θα εκτελεί τα καθήκοντά σας, όσα θα λείπετε;»

«Ο πιο έμπιστος άνθρωπος που έχω, τούτη τη στιγμή, στο πλευρό μου,» απάντησε η Δήνκα: «ο βασιλικός μου διπλωμάτης, ο Πόνκιμ.»

(«Χα-χα-χα-χα-χα...!») Ο Πόνκιμ παρακολουθούσε τη σκηνή από τον μαγικό του καθρέφτη. «Πόσο εύκολα εμπιστεύονται κάποιον ορισμένοι άνθρωποι... Είναι τρομερό...!»)

Ο Έντρηλ δεν περίμενε κάτι τέτοιο, αλλά είπε: «Μάλιστα, Βασίλισσά μου.»

«Τώρα,» φώναξε η Δήνκα. «Εγώ, προσωπικά, θα οδηγήσω τούτο τον στρατό στα ανατολικά σύνορα! Θα δείξουμε στους θρασείς Αργκανθικιανούς τη δύναμη του Σαραόλν!

»Ξεκινάμε για τη Βαρονία της Τάθβιλ, απ'όπου μπαίνουν οι κατάσκοποί τους στο Βασίλειό μας, μέσω ενός παλιού και δήθεν στοιχειωμένου δρόμου.» Και άρχισε να καλπάζει πρώτη, περιστοιχισμένη απ'τα *Χρυσά Ξίφη*.

Ο Έντρηλ, Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*, έκανε νόημα στο στράτευμα να ακολουθήσει. Και έτσι, οι είκοσι-πέντε-χιλιάδες μαχητές ξεκίνησαν να προελαύνουν ανατολικά, ενώ άλλοι πέντε-χιλιάδες ακόμα έβγαιναν απ'τη βόρεια πύλη της Μάρβαθ, για να απαντήσουν τους πρώτους παρακάτω, στην λιθόστρωτη δημοσιά.

Οπλές αλόγων ηχούσαν· κράνη και αιχμές κονταριών άστραφταν στο πρωινό φως του Λούντρινχ· μανδύες, λοφία και λάβαρα κυμάτιζαν στον χειμωνιάτικο αγέρα. Ήταν ένα μεγαλειώδες ξεκίνημα· όμως πολλοί αμφέβαλαν για το πόσο μεγαλειώδες θα ήταν και το αποτέλεσμα τούτης της παράλογης, κατά την άποψή τους, εκστρατείας.

** ** *

Ο Πόνκιμ κατέβηκε στην αίθουσα του θρόνου, όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι υπόλοιποι σύμβουλοι, και μαζί τους κι ο Άρθαλκ. Το βλέμμα του πρώην-Αρχιστράτηγου δεν ήταν καθόλου φιλικό, καθώς ατένιζε τον βασιλικό διπλωμάτη.

«Εσύ εδώ;» απόρησε εκείνος, σηκώνοντας (δήθεν) έκπληκτος τα φρύδια του. «Νόμιζα ότι θα έφευγες απ'το παλάτι, μετά απ'την παραίτησή σου...»

«Έκανες λάθος, Πόνκιμ,» είπε ο Άρθαλκ. «Παραιτήθηκα, ώστε το βάρος αυτής της επιχείρησης αυτοκτονίας να μην πέσει πάνω μου. Όμως δε θα σου προσφέρω την ικανοποίηση να φύγω απ'το παλάτι. Θα μείνω εδώ –και θα σε παρακολουθώ, σαν γεράκι, Πόνκιμ.»

Ηλίθιε! «Σαν γεράκι»! Δεν είσαι ούτε καν σαν ποντίκι μπροστά στη δύναμή μου. Ένα ανίσχυρο ποντίκι, που παλεύει ν'αλλάξει την μοίρα του κόσμου –η οποία είναι εκείνη που εγώ έχω σχεδιάσει γι'αυτόν!

Τούτα σκέφτηκε, αλλά είπε: «Είσαι ευπρόσδεκτος να μείνεις όσο επιθυμείς στο παλάτι, Άρθαλκ. Μα, ήταν ποτέ δυνατόν να πιστεύεις ότι θα ήθελα να σε διώξω. Δεν έχω τίποτα εναντίον σου. Και, σύντομα, θα δεις πόσο δίκιο είχα και πόσο καλά συμβούλεψα τη Βασίλισσά μας να οδηγήσει το στρατό της στα ανατολικά σύνορα.»

«Θα σε παρακολουθώ,» τόνισε ο Άρθαλκ, και δε μίλησε άλλο.

Μπορείς να με παρακολουθείς όσο θες, ανθρωπάκι, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. Τώρα, πια, είναι αργά για να σταματήσεις ό,τι έχει ήδη αρχίσει. Και έχει αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για τον ερχομό του Άρχοντα του κόσμου τούτου.

** ** *

Η Μάερνομ βάδιζε πλάι-πλάι με τους μαχητές του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*, υπό την καθοδήγηση της Μπόρνεφ. Στο αριστερό της χέρι ήταν μια ατσαλένια ασπίδα, ενώ το δεξί της βρισκόταν στη λαβή του ξίφους στη μέση της. Στο κεφάλι της ήταν η περικεφαλαία της, κάτω απ'τις άκριες της οποίας ανέμιζαν τα ξανθά, μακριά μαλλιά της πολεμίστριας.

Η μέρα ήταν κρύα, και η Μάερνομ, αντί να προελαύνει προς τα ανατολικά σύνορα του Σαραόλν, ήθελε καλύτερα να βρίσκεται, ελαφρά ντυμένη, μπροστά σ'ένα αναμμένο τζάκι, παρέα με τον

Τόλριν. Όσο κι αν προσπαθούσε να ξεχάσει τα λόγια του αγγελιαφόρου, δεν της ήταν δυνατό: *Κάτι κακό μπορεί να συμβεί... Δεν ξέρω τι, αλλά έτσι... αυτό νομίζω ότι είναι το πιο πιθανό. Πρόσεχε.* Αισθάνθηκε έναν κόμπο στο στομάχι της, στη σκέψη ότι ίσως να μην τον ξανάβλεπε ποτέ. Στη σκέψη ότι ίσως τούτο να ήταν το τελευταίο της ταξίδι...

Κούνησε το κεφάλι της, για να το καθαρίσει από κακές σκέψεις. Τίποτα κακό δε θα γινόταν. Το πολύ-πολύ, τελικά, η Βασίλισσα ν'αποφάσιζε να διαπραγματευτεί με τον Βασιληά Κάρχοκ του Άργκανθικ, ή εκείνος να έδινε πίσω την Πριγκίπισσα, βλέποντας πως το Βασίλειό του απειλείτο.

Ναι, κάπως έτσι θα κατέληγαν τα πράγματα.

Και, όσο για τους δαιμονανθρώπους στα δυτικά σύνορα, τόσο καιρό συνάζονταν εκεί, τώρα, θα έβρισκαν να επιτεθούν;...!

** ** *

Ο Τόλριν στεκόταν σ'ένα απ'τα τείχη της Μάρβαθ, ατενίζοντας τον μεγάλο στρατό της Βασίλισσας του Σαραόλν ν'απομακρύνεται. Φοβόταν για την Μάερνομ. Αν, όντως, κάτι συνέβαινε, θα κατάφερνε να γλιτώσει;

Ένα ρίγος διαπέρασε τη ράχη του αγγελιαφόρου. Εκείνο το κακό προαίσθημα, που, βασικά, προερχόταν απ'όλα όσα έβλεπε, δεν έλεγε να τον αφήσει να ησυχάσει. Το Βασίλειο κινδύνευε. Από τους Μαγκραθμέλιους; από τους Άργκανθικιανούς; από κάτι άλλο; Πάντως, κινδύνευε. Τόσα συμβάντα που προμήνυαν καταστροφή και διάλυση, συγκεντρωμένα, το ένα πίσω απ'το άλλο: Οι εξαφανίσεις των πλοίων· η φυγή του Βασιληά απ'το θρόνο του· η απαγωγή της Πριγκίπισσας· οι δαιμονάνθρωποι στα δυτικά σύνορα και στους δρόμους του Σαραόλν· οι κατάσκοποι, που βρίσκονταν ακόμα και μέσα στο ίδιο το παλάτι.

Ο Τόλριν έσφιξε τις γροθιές του. *Μάερνομ!... Ίσως, τελικά, να μην έπρεπε νάχες έρθει εδώ. Φταίω κι εγώ που σ'έφερα. Εξαιτίας μου ήρθες.* Αλλά θα ήταν η πολεμίστρια πιο ασφαλής στο Θόνμαρκ, με τόσους Μαγκκραθμέλιους αντίκρυ;

Ο αγγελιαφόρος αισθάνθηκε, ξαφνικά, μια επιθυμία να εγκαταλείψει τη Μάρβαθ, και κατέβηκε απ'τα τείχη της πόλης, σχεδόν τρέχοντας. Οι φύλακες εκεί τον κοίταζαν, παραξενεμένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35^ο

Αναστάτωση στο κάστρο της Τάθβιλ

Χειμωνιάτικο κρύο είχε πιάσει στην ορεινή Βαρονία της Τάθβιλ, αλλά δεν είχε χιονίσει καθόλου ακόμα· οι βροχές, ωστόσο, ήταν πολλές, και οι βροντές αντηχούσαν δυνατές μέσα στους διαδρόμους και στα δωμάτια του κάστρου της Βαρονέσας.

«Αναρωτιέμαι, αν οι δαιμονάνθρωποι βρίσκονται, πια, εκεί έξω,» είπε ο Σόλμορχ, στεκόμενος μπροστά σ'ένα παράθυρο. Σήμερα δεν έβρεχε, αλλά ο άνεμος λυσσομανούσε, κάνοντας τα δέντρα να λυγίζουν. Λίγο και θα έκανε και τις ίδιες τις πέτρες του κάστρου της Βαρονίας να λυγίσουν.

«Οι Μαγκκραθμέλιοι δεν τρομάζουν από το κρύο,» αποκρίθηκε η φημισμένη –και φοβούμενη από πολλούς– μάγισσα Χόλκραδ, που καθόταν σε μια μεγάλη πολυθρόνα, πλάι στο αναμμένο τζάκι. Ήταν ντυμένη μ'ένα πράσινο φόρεμα, που γύρω απ'τη λαιμόκοπή του είχε καφετιά γούνα. Πάνω απ'αυτό φορούσε ένα πέτσινο γιλέκο, εφαρμοστό στο σώμα της, καμωμένο από δέρμα ζαρκαδιού. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στα γόνατα και μποτοφορεμένα·

κουνούσε το ένα, νευρικά, μπροστά απ' τις φλόγες. Στ' αριστερό της χέρι ήταν ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί, και στο δεξί της μια λευκή, λιγνή, ντελικάτη πίπα, φτιαγμένη απ' το κόκαλο κάποιου ζώου.

Στο μικρό σαλονάκι, επίσης, βρισκόταν η Βαρονέσα Τάθβιλ, μισοξαπλωμένη σ' έναν ζεστό σοφά, φορώντας ένα σκούρο-μπλε φόρεμα, με μεγάλο ντεκολτέ. Στο λαιμό της κρεμόταν ένα μενταγιόν από ασημένια μιχλιμπίδια και μικρούς ημιπολύτιμους λίθους. Στους ώμους της έπεφτε ένα μάλλινο σάλι. Οι γόβες της ήταν ριγμένες πλάι στο κάθισμά της.

«Είμαστε ακόμα παγιδευμένοι,» μισομουρμούρισε, θυμωμένη, η οικοδέσποινα του κάστρου, «και έχω το άσχημο συναίσθημα ότι ο Βασιλιάς δεν έδωσε καμια σημασία στο μήνυμα που του στείλαμε με τον έμπορο. Τόσες μέρες έχουν περάσει, και δεν έχει κάνει τίποτα, ενώ έπρεπε ένας ολόκληρος στρατός νάχει έρθει, για να ξεπαστρέψει τους καταραμένους δαιμονοανθρώπους!»

Ο Μπάχτον, πλανόδιος τοξότης του Σαραόλν, καθόταν σε μια πολυθρόνα αντίκρυ της Χόλκραδ. Φορούσε μια πέτση, μακρυμάνικη τουνίκα, με γούνα, καφέ παντελόνι από λυκόδερμα, και ψηλές μπότες. Δίπλα στο κάθισμά του ήταν ακουμπισμένα το τόξο και η φαρέτρα του.

«Ίσως ο Βασιλιάς ποτέ να μην έλαβε την επιστολή σου, Τάθβιλ,» υπέθεσε, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά του. «Έχουμε προμήθειες, για να διαχειμάσουμε εδώ;»

Η Βαρονέσα έγνεψε καταφατικά. «Ναι, έχουμε. Όμως –ανάθεμα!– δε μπορώ να κάθομαι έτσι, σα φυλακισμένη!»

«Δεν έχεις άλλη επιλογή,» εξήγησε η Χόλκραδ.

Ο Σόλμορχ γύρισε απ' το παράθυρο, για να κοιτάξει την Τάθβιλ. Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο, μπλε γιλέκο, μπλε παντελόνι και μαύρες, γυαλιστερές μπότες. Όλα του τα ρούχα ήταν ατσάκιστα και καθαρά. Ως συνήθως, ο ευγενής αρέσκετο στο καλό ντύσιμο. Στο λαιμό του κρεμόταν ένα περιδέριο με το μάτι της γάτας. Τα μαλλιά του ήταν δεμένα πίσω απ' το κεφάλι του, σε αλογοουρά, την οποία

συγκρατούσε ένα εβένινο κοκαλάκι, με σκαλίσματα. Στο δεξί του χέρι υπήρχε ένα δαχτυλίδι· στ'αριστερό του δύο, καθώς και μια ασημένια, λεπτή αλυσίδα στον καρπό του.

«Έχει κι άλλη επιλογή,» τόνισε. «Αλλά δε θέλει καθόλου να τη σκεφτεί.»

«Τι είναι, πάλι, Σόλμορχ αγάπη μου;» τον λοξοκοίταξε η Βαρονέσα. «Σε τι αναφέρεσαι;»

«Στην πρόταση του Ήκνορ, φυσικά,» αποκρίθηκε ο ευγενής.

«Να τον αφήσω να φύγει;» έκανε η Τάθβιλ. «Αποκλείεται!» τόνισε, κατηγορηματικά. «Ήδη το συζητήσαμε αυτό.»

«Κι αν εκείνος κι οι δυο συντρόφισσές του μπορούν να μας βρουν τρόπο να βγούμε απ'τη Βαρονία; να στείλουμε ένα δεύτερο μήνυμα;» έθεσε το ερώτημα ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ ανασήκωσε τον ένα της ώμο, καθώς βρισκόταν μισοξαπλωμένη στο σοφά. «Πάντα μπορούμε να ζητήσουμε από κάποιον έμπορο να το μεταφέρει, εν ανάγκη... Την προηγούμενη φορά, τα κατάφερες μια χαρά στις διαπραγματεύσεις, απ'όσο θυμάμαι.»

«Είσαι πρόθυμη να δώσεις, ξανά, εφτακόσια χρυσά νομίσματα;» τη ρώτησε ο Σόλμορχ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του, ενώ το τζάμι του παραθύρου πίσω του έτριζε από τον άνεμο.

Η Βαρονέσα στραβομουτσούνιασε. «Αν δεν υπάρχει άλλη λύση... τότε... ναι...» Ξανασήκωσε τον ώμο της. «Γιατί όχι;... Για τόσο φιλοχρήματα μ'έχεις;...»

«Ίσως ακόμα ένας έμπορος να μη μπορεί να μας βοηθήσει,» είπε ο Μπάχτον. «Σας έχω ξανατονίσει ότι δύο πράγματα μπορεί να συνέβησαν.» Σήκωσε δύο δάχτυλα, για έμφαση: «Το ένα είναι ο Βασιλιάς να πήρε το μήνυμα και, για κάποιο λόγο, ή να το έχει αγνοήσει ή να έχει αργήσει να στείλει βοήθεια. Το δεύτερο είναι οι δαιμονάνθρωποι ν'αντιλήφθηκαν, κάπως, ότι είχαμε στείλει τον έμπορο και να τον δολοφόνησαν, στο δρόμο. Συνεπώς, δε θα μας ωφελήσει σε τίποτα να αναθέσουμε την ίδια δουλειά σε άλλον, γιατί,

αν ο Μεγαλειότατος έχει ήδη λάβει την επιστολή, ποιο το νόημα; κι αν οι Μαγκραθμέλιοι έχουν καταλάβει το κόλπο μας, πάλι, είναι ανώφελο να επιχειρούμε να τους κοροϊδέσουμε με την ίδια μέθοδο.»

«Ο Μπάχτον έχει δίκιο,» είπε η Χόλκραδ, βγάζοντας, αργά, ένα σύννεφο καπνού απ'τα χείλη της και πίνοντας μια γουλιά απ'το κόκκινο κρασί της.

«Πάμε να μιλήσουμε με τον Ήκνορ, Τάθβιλ,» πρότεινε ο Σόλμορχ, γι'άλλη μια φορά, μέσα στις τόσες που το είχε πει, τον τελευταίο καιρό.

Η Βαρονέσα φάνηκε να το σκέφτεται, σμίγοντας τα λεπτά, καστανά της φρύδια. «Πάμε,» απάντησε, τελικά. «Αλλά, τώρα, θα θέσω τους δικούς μου όρους.» Σηκώθηκε απ'τον σοφά, φορώντας τις γόβες της.

«Τι όρους, Τάθβιλ;» θέλησε να μάθει ο Σόλμορχ.

«Θα δεις,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ωχ...!» μούγκρισε ο ευγενής. «Για να μην το λες, δε θάναι τίποτα καλό.»

«Σόλμορχ, σταμάτα να—!»

Προτού η Βαρονέσα προλάβει να τελειώσει τα λόγια της, ο Μάνκιν μπήκε στο δωμάτιο, φορώντας κάπα, γιατί πριν από λίγο βρισκόταν στα τείχη του κάστρου. «Ένας στρατός έρχεται,» δήλωσε.

«Στρατός!» εξεπλάγη η Τάθβιλ. «Όχι Μαγκραθμέλιων...;»

Ο Μάνκιν κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, όχι, Βαρονέσα μου. Ο προπορευόμενος σημαιοφόρος φέρει τη σημαία του Σαραόλν.»

Το πρόσωπο της Τάθβιλ φωτίστηκε. «Επιτέλους!» Και ο Μπάχτον κι η Χόλκραδ πετάχτηκαν όρθιοι.

«Άρρησαν, μα, τελικά, ήρθαν,» είπε ο Σόλμορχ, χαμογελώντας. «Τόξερα ότι ο Βένγκριλ δε θα μας παρατούσε στο έλεος των δαιμονανθρώπων.»

«Πάμε να τους υποδεχτούμε,» παρότρυνε η Τάθβιλ τους άλλους, και τράβηξε τον ευγενή απ'το χέρι.

Γρήγορα, φόρεσαν κάπες και βγήκαν, απ'το κεντρικό χτίριο του κάστρου, στον αέρα που λυσσομανούσε. Ήταν απόγευμα, και το

σκοτάδι είχ' αρχίσει ν' απλώνεται στον Άρμπεναρκ, καθώς οι δύο ήλιοι ολοκλήρωναν τους κύκλους τους. Η Βαρονέσα φώναξε, για ν' ακουστεί, πάνω απ' το βουητό του ανέμου, και οι στρατιώτες της άρχισαν να κατεβάζουν την πύλη του κάστρου.

Ο στρατός του βασιλείου φαινόταν να έρχεται, και δεν άργησε να φτάσει τόσο κοντά που ο Σόλμορχ και οι υπόλοιποι να μπορούν να δουν πως μια γυναίκα ίππευε μπροστά απ' όλους τους υπόλοιπους πολεμιστές, τυλιγμένη σε λευκή κάπα με γούνα. Στο κεφάλι της φορούσε ένα κράνος, το οποίο έζωνε μια χρυσή κορόνα. Ο ευγενής δυσκολεύτηκε, μα κατάφερε να αναγνωρίσει την Δήνκα, τη Βασίλισσα του Σαραόλν. Δεν την είχε δει ποτέ ντυμένη έτσι, για πόλεμο. Και, τώρα, παρατηρούσε πως κάτω απ' την κάπα της πρέπει να φορούσε και κάποιου είδους αρματωσιά (!).

Το στράτευμα σταμάτησε έξω απ' τα τείχη του κάστρου της Βαρονίας, και η σύζυγος του Βένγκριλ αφίππευσε, ενώ πλάι της ξεκαβαλίκεψε κι ένας άντρας, με μακριά, μαύρα μαλλιά, αρθρωτή πανοπλία και καφετιά κάπα.

Η Τάθβιλ προχώρησε, για να τη συναντήσει στη γέφυρα, πάνω απ' την τάφρο του φρουρίου της. Ο Σόλμορχ, η Χόλκραδ, ο Μπάχτον κι ο Μάνκιν την ακολούθησαν.

«Η Βαρονέσα Τάθβιλ, υποθέτω;» είπε η Δήνκα.

«Η ίδια,» αποκρίθηκε εκείνη· και, μην γνωρίζοντας σε ποια μιλούσε ρώτησε: «Κι εσείς ποια είστε;»

Η Δήνκα φάνηκε να προσβλήθηκε, προς στιγμή, αλλά, έπειτα, απάντησε: «Είμαι η Δήνκα, Βασίλισσα τούτου του τόπου.»

Τα μάτια της Τάθβιλ γούρλωσαν, για λίγο, όμως δεν έχασε τα λόγια της. Υποκλίθηκε. «Μεγαλειοτάτη.»

Η Δήνκα, ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της στον ευγενή πίσω απ' τη Βαρονέσα. «Σόλμορχ.»

«Είναι χαρά μου που σας ξαναβλέπω, μετά από καιρό, Μεγαλειοτάτη,» είπε εκείνος, μ' ένα χαμόγελο. «Όμορφη, όπως

πάντα.» Η Τάθβιλ τον λοξοκοίταξε, άγρια, όμως ο Σόλμορχ έκανε πως δεν είδε.

Η ματιά της Δήνκα καρφώθηκε στην πιο φημισμένη μάγισσα του βασιλείου. «Χόλκραδ. Περίεργο που βρίσκεσαι εσύ εδώ.»

«Καθόλου, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνη, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση, σα να έλεγε στη Βασίλισσα πως αδιαφορούσε για τη θέση της και πως δε σήμαινε τίποτα γι' αυτήν. «Υπάρχουν πολλά προβλήματα εδώ.»

«Ποιοι είναι οι κύριοι;» Τώρα, το βλέμμα της Δήνκα πήγε στους δύο άντρες που δε γνώριζε.

«Μπάχτον, Βασίλισσά μου. Πλανόδιος τοξότης· στις υπηρεσίες σας.» Υποκλίθηκε.

«Μάνκιν, Μεγαλειοτάτη. Αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Έχμελθ.» Υποκλίθηκε κι αυτός.

«Πήρε ο Μεγαλειότατος το μήνυμά μας, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Δήνκα. «Εγώ το πήρα.»

«Μα, για—»

«Δεν το συζητάμε, καλύτερα, μέσα;» πρότεινε εκείνη. «Έχω παγώσει, τόσες μέρες στο δρόμο.»

«Ασφαλώς, Μεγαλειοτάτη,» είπε η Τάθβιλ. «Αγένειά μας που σας κρατάμε έξω. Ελάτε. Παρακαλώ.»

Και η Δήνκα κι ο μελαχρινός πάνοπλος άντρας που ήταν μαζί της ακολούθησαν τη Βαρονέσα και τους άλλους, ενώ οι στρατιώτες του κάστρου διατάχθηκαν να βρουν δωμάτια για τους διοικητές του στρατού και για όσους περισσότερους πολεμιστές ήταν δυνατόν· γιατί, φυσικά, το μικρό φρούριο της Τάθβιλ δε μπορούσε να φιλοξενήσει τριάντα-μία χιλιάδες ανθρώπους. (Ο αριθμός είχε αυξηθεί από τις τριάντα-χιλιάδες, γιατί η Δήνκα είχε απαιτήσει στρατιώτες κι απ' τη Βαρονία του Κνάβορ, απ' όπου είχε περάσει για να φτάσει εδώ.)

Σύντομα, η Βασίλισσα του Σαραόλν κι οι υπόλοιποι βρίσκονταν σε μια μεγάλη τραπεζαρία, και υπηρέτες τούς έφερναν φαγητά και ποτά.

«Ελπίζω η φιλοξενία μας να είναι επαρκής, Μεγαλειοτάτη,» είπε η Τάθβιλ.

«Είναι επαρκής, Βαρονέσα Τάθβιλ· μην ανησυχείτε,» αποκρίθηκε η Δήνκα. «Να σας συστήσω κιόλας στον κύριο απο δώ.» Στράφηκε στον μελαχρινό άντρα με τα μακριά μαλλιά, ο οποίος τη συνόδευε. «Ο Έντρηλ, Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* του βασιλείου.» Εκείνος έκλινε, ελαφρώς, το κεφάλι του προς τη μεριά της Τάθβιλ.

«Τώρα... θέλαμε να συζητήσουμε κάτι, Βασίλισσά μου,» της θύμισε ο Σόλμορχ. «Σχετικά με τον Βασιληά. Είπατε ότι—»

«—δεν έλαβε το μήνυμά σας. Ναι· δεν το έλαβε, γιατί δεν είναι εδώ· λείπει τούτη την περίοδο. Έχει πάει στο Βασίλειο του Ωκεανού, ξέρετε.»

«Για ποιο λόγο, Βασίλισσά μου;» απόρησε ο Σόλμορχ, συνοφρυωμένος.

«Μια μέρα, ήρθε στο παλάτι επιστολή από τη Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού,» εξήγησε η Δήνκα. «Μέσα έγραφε πως επιθυμούσε να δει τον Βασιληά Βένγκριλ, επειγόντως, για να μιλήσουν, επειδή υποστήριζε πως γνώριζε κάτι για το κακό που απειλεί και το Σαραόλν και το Βασίλειο του Ωκεανού.»

«Πριν πόσο καιρό λάβατε το εν λόγω μήνυμα;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Περίπου ένα μήνα.»

«Και ο Βασιληάς δεν έχει επιστρέψει ακόμα;» παραξενεύτηκε η Τάθβιλ.

Η Δήνκα γέμισε το ποτήρι της μέχρι το χείλος με κρασί και ήπие το μισό. (Ο Σόλμορχ συνοφρυώθηκε· δεν την ήξερε να πίνει τόσο πολύ...) «Μάλλον, θα έπεσε σε άσχημο καιρό και θα ξέμεινε εκεί,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Σαραόλν. «Σε διαφορετική περίπτωση, θα είχα πεθάνει απ'την ανησυχία γι'αυτόν, όμως, τώρα, άλλα, σημαντικότερα πράγματα με απασχολούν...» Και τους μίλησε για

τους Αργκανθικιανούς κατασκόπους μέσα στο παλάτι και στο βασίλειο, καθώς και για την εξαφάνιση της Έρμελ.

Ο Σόλμορχ κι οι άλλοι την άκουγαν προσεκτικά, και, όσο την άκουγαν, τόσο και περισσότερο χλόμιαζαν. Ο στρατός θα κατευθυνόταν στα σύνορα με το Άργκανθικ! Αυτό ήταν –πολύ, πολύ ανησυχητικό.

«Βασίλισσά μου, είστε βέβαιη γι'αυτή την απόφαση;» έθεσε το ερώτημα ο Σόλμορχ. «Πιθανώς, πόλεμος να ξεσπάσει. Και, αν οι Μαγκραθμέλιοι συγκεντρώνονται στα δυτικά σύνορα, δεν υπάρχει λόγος να—»

«Όλοι αυτό λένε!» Η Δήνκα κοπάνησε το δεύτερο ποτήρι κρασί που έπινε στο τραπέζι, χύνοντας αρκετό απ'το ποτό στο τραπεζομάντιλο. «Κι ο Άρθαλκ τα ίδια –μέχρι που παραιτήθηκε απ'τη θέση του—»

Ο Σόλμορχ δε μπορούσε να κρύψει την έκπληξή του· το στόμα του ήταν μισάνοιχτο. «Ο Αρχιστράτηγος παραιτήθηκε;...»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Δήνκα, μ'ένα ανασήκωμα του δεξή ώμου, σα να μην έδινε αργύριο γι'αυτόν, πια. «Αλλά μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Θα βρω άλλο Αρχιστράτηγο, όταν όλη τούτη η ιστορία τελειώσει και έχω το κοριτσάκι μου, ξανά, πίσω, στο παλάτι.» Μια ιδέα φάνηκε να της ήρθε και τα μάτια της έλαμψαν, στιγμιαία. «Ίσως να κάνω τον Πόνκιμ Αρχιστράτηγο. Είναι ο μόνος που με καταλαβαίνει. Είναι έξυπνος, και... έχει στρατηγικό νου.»

Θέλει να κάνει τον Πόνκιμ Αρχιστράτηγο! εξεπλάγη η Τάθβιλ. Μα δεν έδωσε καμία σημασία στο μήνυμα που της στείλαμε; Ο άνθρωπος είναι παράξενος· κάτι ύποπτο συμβαίνει μ'αυτόν.

Είπε: «Βασίλισσά μου, στην επιστολή που λάβατε από μένα, εξέφραξα τις υποψίες μου για τον βασιλικό σας διπλωμάτη. Είχε αλλάξει το μήνυμα που επιθυμούσε να αποστείλει ο Βασιληάς Βένγκριλ εδώ...»

«Ανοησίες!» κούνησε το χέρι εμπρός της η Δήνκα. «Ο Πόνκιμ δεν το έκανε αυτό. Οι Αργκανθικιανοί το έκαναν. Εκείνοι θέλουν ο

δρόμος της Βαρονίας σου να παραμείνει στοιχειωμένος, για να φέρνουν τους κατασκόπους τους.»

«Τότε, ο Πόνκιμ ίσως να... τους βοηθά,» είπε η Τάθβιλ.

«Ο Πόνκιμ; Ο Πόνκιμ είναι ο μόνος έμπιστος σύμβουλός μου! Είναι *εναντίον* των Αργκανθικιανών –δεν τους βοηθά! Πώς μπορείς να υποψιάζεσαι κάτι τέτοιο, Βαρονέσα;»

«Πότε θα πάτε στα σύνορα, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Αύριο ξεκινάμε,» δήλωσε η Δήνκα. «Και θα μου δώσεις το στρατό σου, Τάθβιλ,» πρόσταξε. «Χρειαζόμαστε πολλούς μαχητές. Εν τω μεταξύ, συνέταξε μια επιστολή, την οποία θα στείλεις στον Δούκα Σάλβινρ της Χάργκοχ, ζητώντας του τον μισό του στρατό. Το βασίλειο τον έχει ανάγκη.»

«Μα, Βασίλισσά μου, εγώ...» είπε η Τάθβιλ. «Διαφωνώ με το σχέδιό σας.»

«Θα κάνεις όπως σε προστάζω!» Τα μάτια της Δήνκα άστραψαν, καθώς κάρφωνε την καστανομάλλα γυναίκα με το γαλανό της βλέμμα. «Κατάλαβες, Βαρονέσα;»

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου,» μισογρύλισε η Τάθβιλ.

«Δήνκα.» Η φωνή της Χόλκραδ ήχησε παράξενα μέσα στο δωμάτιο, και η Βασίλισσα στράφηκε να την κοιτάξει. «Ο Πόνκιμ δεν είναι αυτό που φαίνεται. Προσπαθεί να σε καθοδηγήσει όπως εκείνος θέλει. Δε μπορείς να το δεις; Εκείνος άλλαξε το μήνυμα, γιατί, όταν αυτό εστάλη, δεν γινόταν καν λόγος για Αργκανθικιανούς κατασκόπους μέσα στο βασίλειο.»

Η Δήνκα πετάχτηκε όρθια, αναποδογυρίζοντας το κρασοπότηρό της και χύνοντας, ξανά, το ποτό. «Πώς τολμάς, μάγισσα; Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να κατηγορείς τους συμβούλους μου! Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να βρίσκεσαι, τώρα, εδώ, σε τούτο δωμάτιο! Ούτε αρχόντισσα είσαι, ούτε διοικήτρια του στρατού μου! Βγες έξω!» Έδειξε, απότομα, την έξοδο, με το χέρι της.

Η Χόλκραδ δεν αποκρίθηκε· της έριξε ένα παγερό βλέμμα, σηκώθηκε, και έφυγε απ' το δωμάτιο.

«Βασίλισσά μου, η Χόλκραδ μάς βοήθησε πολύ,» είπε ο Σόλμορχ. «Αυτή δεν είναι η πρόπευσα συμπεριφορά.»

«Θα μου κάνεις υποδείξεις, Σόλμορχ;» σφύριξε η Δήνκα. Ύστερα, στράφηκε στην Τάθβιλ. «Βαρονέσα. Συνέταξε την επιστολή όπως σε πρόσταξα. Θα αποσυρθώ στο δωμάτιό μου, τώρα.»

«Ως επιθυμείτε, Βασίλισσά μου,» έκλινε το κεφάλι της εκείνη, καθώς σηκωνόταν όρθια. Και διέταξε έναν υπηρέτη να οδηγήσει τη Δήνκα στο κατάλυμά της. Γρήγορα, κι οι δυο τους βγήκαν απ' την τραπεζαρία, και η ατμόσφαιρα έμοιαζε να γαλήνευσε, με την απουσία της συζύγου του Βένγκριλ.

«Θα θέλατε κι εσείς να ξεκουραστείτε, κύριε;» ρώτησε η Τάθβιλ τον Έντρηλ, κάπως ψυχρά, καθώς ήταν θυμωμένη.

Εκείνος μειδίασε, με πικρία. «Βαρονέσα μου, είμαι τόσο κουρασμένος απ' όλα τούτα που λίγο θα με ξεκουράσει ο ύπνος μιας νύχτας. Παρακαλώ, καθίστε· μη στέκεστε.»

Η Τάθβιλ κάθισε, αργά, φωνάζοντας μια υπηρέτρια να μαζέψει το κρασί που είχε χύσει η Δήνκα στο τραπεζομάντιλο.

«Αληθινά, υποπτεύεστε τον Πόνκιμ;» ρώτησε ο Έντρηλ, μπλέκοντας τα δάχτυλά του πάνω στο τραπέζι και κάνοντας μπροστά στο κάθισμά του, καθώς περίμενε την απάντησή της.

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά η Τάθβιλ. «Είναι ό,τι πιο φανερό να άλλαξε το μήνυμα. Πέστε μου, κύριε, έκανε καμια έρευνα γι' αυτόν η Βασίλισσα, ή όχι, όπως υποπτεύομαι.»

«Να σας πω την αλήθεια, Βαρονέσα μου, δεν γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Αλλά κι εγώ πιστεύω πως όχι. Η Βασίλισσα τον εμπιστεύεται πολύ.»

«Και ο Άρθαλκ γιατί παραιτήθηκε;» ρώτησε ο Σόλμορχ. «Δεν είναι απ' τους ανθρώπους που παραιτούνται εύκολα –από οτιδήποτε.»

Ο Έντρηλ αναστέναξε, αργά, κουνώντας το κεφάλι του. «Κοιτάξτε, κύριε, ήμουν στο παλάτι την ίδια την ημέρα της παραίτησής του, όμως δεν μπορώ να ξέρω τι είχε μεσολαβήσει τις προηγούμενες μέρες. Πάντως, εκείνη την ώρα, ο πρώην-Αρχιστράτηγος υποστήριζε

πως δεν ήθελε να πέσει το βάρος της διάλυσης του βασιλείου στους ώμους του.»

«Μα... θα διαλυθεί το βασίλειο;» Φαινόταν αδύνατο στον Σόλμορχ.

«Τι να σας πω;» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Οι Μαγκραθμέλιοι, μια φορά, συγκεντρώνονται έξω απ'το Θόνμαρκ, κι αν αποφασίσουν να επιτεθούν, πολύ φοβάμαι πως το φρούριο των συνόρων δε θα κρατήσει. Αποκλείεται να κρατήσει, μπροστά σε τόσο μεγάλο αριθμό εχθρών.»

«Δηλαδή, κρεμόμαστε από τις επιθυμίες των δαιμονανθρώπων;» είπε ο Μπάχτον.

«Δυστυχώς, κύριε,» έγνεψε καταφατικά ο Έντρηλ.

«Και αυτό, ότι οι Αργκανθικιανοί απήγαγαν την Έρμελ, πώς το γνωρίζετε;» ρώτησε ο Σόλμορχ. «Μπορεί να μην ήταν εκείνοι.»

«Η Βασίλισσα υποστηρίζει πως έτσι είναι,» εξήγησε ο Έντρηλ. «Εξάλλου, μονάχα οι κατάσκοποι απ'το Άργκανθικ είχαν πρόσβαση στο παλάτι...»

«Και οι Μαγκραθμέλιοι θα μπορούσαν να έχουν,» τόνισε η Τάθβιλ. «Με τους δίσκους τηλεμεταφοράς τους,» πρόσθεσε, όταν όλα τα βλέμματα στράφηκαν στο μέρος της.

Ο Έντρηλ φάνηκε σκεπτικός. «Ποτέ δεν έχει ξανασυμβεί κάτι τέτοιο...»

«Ούτε εγώ είχα ποτέ ξανά δαιμονανθρώπους στη Βαρονία μου,» είπε η Τάθβιλ. «Κάποιοι τους έμπασε στο βασίλειο και κατασκεύασαν τους δίσκους τηλεμεταφοράς τους εδώ, για να μπορούν να βρίσκονται απ'το ένα μέρος του Σαραόλν στο άλλο, στιγμιαία, όπως είπε κι η Χόλκραδ.»

«Τέλος πάντων, τι θα κάνεις τώρα, Τάθβιλ;» ρώτησε ο Σόλμορχ. «Θα συντάξεις την επιστολή, σύμφωνα με την προσταγή της Δήνκα;»

«Μπορώ να κάνω κι αλλιώς;» έθεσε το ερώτημα η Βαρονέσα. «Άμα μπορούσα, θα το έκανα, αλλά δε μπορώ.» Διέταξε να της φέρουν χαρτί και μελάνι, για να πιάσει δουλειά.

** ** *

Η Μάερνομ ήταν απ'τους τελευταίους για τους οποίους μπόρεσε να βρεθεί μέρος για διανυκτέρευση στο κάστρο της Τάθβιλ. Και θεωρούσε τον εαυτό της τυχερό, που δεν θα κοιμόταν, πάλι, έξω, με τέτοιο κρύο καιρό. Βρισκόταν σ'ένα μεγάλο δωμάτιο, μαζί με αρκετούς πολεμιστές του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*. Οι υπόλοιποι θα περνούσαν το βράδυ μέσα σε σκηνές, στην ύπαιθρο.

Αύριο, μάλλον, ο στρατός θα πήγαινε, κατευθείαν, στα σύνορα του Άργκανθικ, αλλά η Μάερνομ δεν είχε καμια ανησυχία –τόσο κουρασμένη ήταν απ'τον δρόμο. Είχε ξαπλώσει πάνω στην κάπα της, στο δάπεδο, –γιατί δεν είχε βρεθεί κρεβάτι γι'αυτήν–, δίχως νάχει βγάλει την φολιδωτή αρματωσιά της· είχε συνηθίσει να κοιμάται φορώντας πανοπλία και έχοντας όπλα κοντά της.

Τα μάτια της είχαν αρχίσει να κλείνουν, όταν είδε ένα όνειρο: Ο Τόλριν στεκόταν στην είσοδο του μεγάλου δωματίου, με τα καστανά του μαλλιά δεμένα αλογοουρά πίσω του και φορώντας την πράσινή του κάπα. Μειδίασε. Ύστερα, κατάλαβε πως δεν ήταν όνειρο και πετάχτηκε όρθια.

Ο αγγελιαφόρος τής χαμογέλασε και της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει. Εκείνη, πάραυτα, υπάκουσε, και τον συνάντησε σ'έναν μισοσκοτεινό διάδρομο. Τον αγκάλιασε και τον φίλησε, πεινασμένα.

«Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;» απόρησε, δίχως να παραπονιέται, βέβαια, που τον έβλεπε.

«Μπορώ να ιππεύσω πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι ένας στρατός προελαύνει,» εξήγησε ο Τόλριν.

«Δηλαδή, ήρθες στη Βαρονία πριν από μας;» είπε η Μάερνομ.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

«Και πώς μπήκες στο κάστρο; Δεν ξέρεις τη Βαρονέσα, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, δεν την ξέρω. Όμως ζήτησα δουλειά ως αγγελιαφόρος απ' τον Διοικητή Πάλφην του κάστρου και με δέχτηκε. Μια επίθεση Μαγκραθμέλιων είχε γίνει εδώ, τον τελευταίο καιρό, μου είπαν, κι έτσι χρειάζονταν ανθρώπους, αφού πολλοί είχαν πεθάνει. Δαιμονογυναίκες της *Μαύρης Αυγής*.»

«Τι;» έκανε η Μάερνομ.

«Η *Μαύρη Αυγή* είναι μια οργάνωση φονιάδων, που αποτελείται κυρίως από δαιμονογυναίκες,» εξήγησε ο Τόλριν. «Κι εγώ δεν την γνώριζα, μέχρι που ήρθα εδώ και μου είπαν γι' αυτήν.»

«Τους μίλησες εσύ για τον ερχόμενο στρατό της Βασίλισσας και για την απαγωγή της Πριγκίπισσας;»

«Όχι.»

«Γιατί;»

Ο Τόλριν έσφιξε τα χείλη του. «Η αλήθεια είναι πως δεν ήθελα να μπλέξω. Η Μεγαλειοτάτη δεν έστειλε αγγελιαφόρο εδώ, οπότε υπέθεσα πως δε θα επιθυμούσε κάποιος ν' αρχίσει να μιλά· έτσι, φάνηκα διακριτικός.»

«Μάλιστα,» κατένευσε η Μάερνομ. «Τι θα κάνεις, τώρα;»

«Θα μείνω στο κάστρο, προς το παρόν,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Και, όταν πάτε στα σύνορα, θα έρθω μαζί σας. Σίγουρα, η Βασίλισσα θα πάρει στρατό απ' τη Βαρονία, και εγώ θα είμαι απ' τους εθελοντές.»

«Τόλριν... δεν είν' ανάγκη να ρισκινδυνεύεις τη ζωή σου για μένα,» είπε η Μάερνομ. «Θα τα καταφέρω μόνη μου.»

Ο αγγελιαφόρος ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους της. «Σ' αγαπώ πολύ για να μην είμαι κοντά σου, όταν υπάρχει κίνδυνος.

»Εξάλλου, θέλω να ξέρω από πρώτο χέρι τι θα συμβεί στα σύνορα.»

** ** *

Ο Μπάχτον χτύπησε την πόρτα εμπρός του.

«Χόλκραδ. Είσαι μέσα;»

«Ναι.»

«Να μπω;»

«Μπες.»

Ο πλανόδιος τοξότης άνοιξε και βρήκε την μάγισσα να κάθεται στο πεζούλι του παραθύρου της, με το ένα πόδι επάνω, κοιτώντας έξω, προς τα δυτικά, όπου ήταν στρατοπεδευμένος ο στρατός του βασιλείου.

Έκλεισε. «Τσαντίστηκες, ε;»

«Ναι.» Δε φαινόταν νάναι πρόθυμη να πει τίποτα περισσότερο.

Ο Μπάχτον σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, κοιτώντας την, απλώς, για λίγο, σκεπτόμενος πώς να μιλήσει. «Η Βασίλισσα κι εσύ...» είπε, τελικά. «Μήπως γνωρίζετε από παλιά;»

Η Χόλκραδ στράφηκε να τον κοιτάξει· τα κατάμαυρα μαλλιά σκίαζαν το πρόσωπό της. Τα μάτια της λαμπύριζαν, σαν τα φεγγάρια που φαίνονταν έξω απ' το παράθυρο, στον νυχτερινό ουρανό. «Γιατί το ρωτάς τούτο;»

Ο Μπάχτον σούφρωσε τα χείλη του. «Αυτή την εντύπωση μου δώσατε: ότι γνωρίζετε από παλιά. Και νομίζω πως η Βασίλισσα δε σε έδωξε απ' την τραπεζαρία μόνο και μόνο επειδή διαφωνούσες μαζί της...»

Η Χόλκραδ κατέβασε το πόδι της απ' το πεζούλι του παραθύρου και κάθισε εκεί, με την πλάτη προς τον σκοτεινό ουρανό, κοιτάζοντας τον πλανόδιο τοξότη. «Είσαι παρατηρητικός, Μπάχτον. Έχεις δίκιο· έτσι είναι, όπως τα λες. Και, λοιπόν; Γιατί ήρθες εδώ;»

Η έκφραση του άντρα έγινε, κάπως, αδιάφορη. «Ήθελα να μάθω αν ό,τι υποψιαζόμουν ήταν αλήθεια...» Ύστερα, πρόσθεσε: «Και ήθελα να δω αν είσαι καλά.»

Η Χόλκραδ μειδίασε. «Καλά είμαι,» αποκρίθηκε. «Η Δήνκα δε μπορεί να με κάνει να μην είμαι καλά· δεν έχει τέτοια δύναμη επάνω μου. Μόνο κάποια παλιά και... ξεχασμένα... πράγματα μπορεί να μου φέρει στο μυαλό, τα οποία δε θα ήθελα να θυμάμαι... όχι ώρες σαν κι ετούτη, πάντως.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Μπάχτον. «Ό,τι κι αν είναι αυτό μεταξύ σας, υποθέτω πως είναι προσωπικό, έτσι;»

Η Χόλκραδ έγνεψε καταφατικά. «Αρκετά.»

Ο Μπάχτον προχώρησε μες στο δωμάτιο και κάθισε σε μια καρέκλα. «Ποια είναι η γνώμη σου, σχετικά με την εκστρατεία; Αύριο, η Βασίλισσα θα πάρει το στρατό της, και μπόλικο απ'το στρατό της Βαρονίας, και θα προελάσει στα σύνορα με το Άργκανθικ.»

«Είναι ανόητη,» είπε, ξερά, η Χόλκραδ. «Θα διαλύσει το βασίλειο.»

«Πώς το ξέρεις;» Ο Μπάχτον την κοίταξε επίμονα.

Η όψη της Χόλκραδ παρέμεινε ατάραχη. «Το διαισθάνομαι. Τα Πνεύματα είναι παντού ανήσυχα. Εξάλλου, λίγο μυαλό χρειάζεται για να δει κανείς ότι οι Μαγκραθμέλιοι στα δυτικά σύνορα θ'αρπάξουν, αμέσως, την ευκαιρία και θα χιμήσουν. Γιατί θα γνωρίζουν ότι ο στρατός του Σαραόλν βρίσκεται στ'ανατολικά· εκείνος που τους έμπασε στο βασίλειο, θα τους έχει πληροφορήσει. Και μπορεί αυτό το άτομο να είναι ο Πόνκιμ. Δεν είναι σίγουρο, αλλά υπάρχει μια μεγάλη πιθανότητα.

»Ίσως να προκάλεσε όλη τούτη την αναστάτωση με τους Αργκανθικιανούς επίτηδες, για να έρθουν οι δαιμονάνθρωποι ανενόχλητοι.»

Ο Μπάχτον έτριψε το σαγόνι του. «Λες; Λες να ήταν στημένοι οι κατάσκοποι μέσα στο βασίλειο και στημένη η απαγωγή της Πριγκίπισσας;»

«Πιθανώς,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Όμως, λίγο αργά δεν το σκεφτήκαμε; Τώρα, τι μπορούμε να κάνουμε;»

«Να πάμε μαζί με το στρατό στα σύνορα;» πρότεινε ο Μπάχτον.

Η Χόλκραντ φάνηκε να το συλλογιέται. «Να πάμε στην Μάρβαθ,» είπε. «Εκεί όπου, τώρα, θα βρίσκεται ο Πόνκιμ.» Τα μάτια της γυάλισαν, ξανά, σαν τα φεγγάρια πίσω της.

«Και να τον αναγκάσουμε να μας πει την αλήθεια,» πρόσθεσε ο Μπάχτον, βρίσκοντας την ιδέα της καλή: «Γιατί, κατ'αρχήν, έστειλε άλλο μήνυμα στην Τάθβιλ απ'αυτό που είχε προστάξει ο Βασιληάς. Και, κατά δεύτερον, τι σχεδιάζει, επηρεάζοντας τη Βασίλισσα να οδηγήσει το στρατό της στ'ανατολικά σύνορα. Θέλει, πράγματι, οι δαιμονάνθρωποι να εισβάλουν;»

Η Χόλκραντ σηκώθηκε, πάραυτα, όρθια και ξεκίνησε να βάζει τα πράγματά της σ'έναν σάκο. «Φεύγω αμέσως,» δήλωσε.

«Ετοιμάζομαι κι έρχομαι,» είπε ο Μπάχτον, πηγαίνοντας στην πόρτα κι ανοίγοντάς την. «Θα σε συναντήσω εδώ.»

«Νόμιζα ότι ενδιαφερόσουν μόνο για τα χρήματα που θα έπαιρνες, όταν έλυνες την υπόθεση του στοιχειωμένου δρόμου,» μειδίασε η Χόλκραντ, λοξοκοιτώντας τον.

«Δεν πρόκειται να πάρω καμία ανταμοιβή, άμα το Σαραόλν πέσει στα διαβολικά χέρια των δαιμονανθρώπων,» ακούστηκε η φωνή του Μπάχτον, καθώς έφευγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

** ** *

Η Τάθβιλ ξάπλωσε στο κρεβάτι, πλάι στον Σόλμορχ, τυλιγμένη σε μια μαύρη, μεταξωτή ρόμπα. «Αααα...! Το κεφάλι μου...» Παραμέρισε τα μαλλιά απ'το μέτωπό της.

«Και το δικό μου,» μουρμούρισε ο ευγενής, κάτω απ'τα σκεπάσματα. «Ήταν επεισοδιακή βραδιά, πάντως...»

«Παρα-επεισοδιακή,» τόνισε η Τάθβιλ. «Πάντα έτσι είναι η Βασίλισσα; Αν είναι έτσι, δεν απορώ που έφυγε ο Βασιληάς για το Βασίλειο του Ωκεανού.»

«Δεν είναι έτσι πάντα,» την πληροφόρησε ο Σόλμορχ. «Και ποτέ ξανά δεν την έχω δει να πίνει τόσο κρασί. Ο χαμός της Πριγκίπισσας την έχει επηρεάσει, σίγουρα.

»Αύριο τι θα κάνουμε; Η Δήνκα θέλει να οδηγήσει το στρατό στα σύνορα; Πάμε μαζί της;»

«Τι θα καταφέρουμε έτσι, Σόλμορχ;» έθεσε το ερώτημα η Τάθβιλ.

«Πιστεύεις πως η Βασίλισσα είναι σε θέση να μιλήσει με κάποιον άρχοντα των Αργκανθικιανών στην κατάσταση της;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Βαρονέσα.

«Συνεπώς, μας χρειάζεται,» κατέληξε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ στράφηκε να τον κοιτάξει. «Για να μιλάμε εκ μέρους της; Λες να μας αφήσει;»

«Πιθανώς, όχι,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ. «Όμως ίσως καταφέρουμε ν'αποτρέψουμε καμια εντελώς ανεπιθύμητη κατάσταση –όπως να πυροδοτηθεί πόλεμος μεταξύ των δύο βασιλείων.»

Η Τάθβιλ φάνηκε, ξαφνικά, να συνειδητοποιεί την βαρύτητα της όλης υπόθεσης. «Και, άμα γίνει πόλεμος... Μα τα Πνεύματα! η Βαρονία μου βρίσκεται πλάι στο Αργκανθικ!...»

«Λοιπόν, τι λες; Θα πάμε;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Φυσικά!» συμφώνησε, πάραυτα, η Τάθβιλ.

«Όμως... μέχρι το πρωί έχουμε ακόμα... ώρες,» είπε ο ευγενής, χαϊδεύοντας, με το αριστερό του χέρι, τον δεξή της μηρό και πλησιάζοντας, για να φιλήσει το λαιμό της.

«Σόλμορχ,» είπε η Τάθβιλ. «Κάνει κρύο...»

«Με πληγώνεις αφάνταστα,» αποκρίθηκε εκείνος, δίχως ν'απομακρυνθεί. «Και γιατί είμαι εγώ εδώ, δηλαδή;» Γλίστρησε το χέρι του μες στη ρόμπα της, ενώ τα χείλη του εξερευνούσαν το στέρνο της.

«Σόλμορχ... Παλιοτόμαρο...» μουρμούρισε η Τάθβιλ, χαϊδεύοντας τα μαλλιά του.

«Παλιοτόμαρο!» πετάχτηκε πάνω εκείνος. «Ξεχνάς την καταγωγή μου;»

Η Βαρονέσα τον κοίταξε σοβαρά –άγρια;– για λίγο, κι ύστερα, άρπαξε το μαξιλάρι της και τον κοπάνησε, παιχνιδιάρικα, στο πρόσωπο, ρίχνοντάς τον ανάσκελα και πέφτοντας πάνω του.

«Τάθβιλ!» διαμαρτυρήθηκε ο Σόλμορχ. «Θα με πνίξεις!»

«Θα σε πνίξω,» τόνισε, παίρνοντας το πρόσωπό του στα χέρια της και κλείνοντάς του το στόμα μ' ένα δυνατό φιλί.

** ** *

«Μάερνομ. Μάερνομ.»

Η πολεμίστρια άνοιξε τα μάτια της, και αντίκρισε τον Τόλριν να είναι γονατισμένος πλάι της. Βλεφάρισε. «Τι είναιι, αγάπη;»

«Πρέπει να φύγω, πού να πάρει,» της είπε εκείνος.

«Να φύγεις; Για πού;» Η Μαέρνομ χάιδεψε το μάγουλό του, καθώς το πρόσωπό του βρισκόταν κοντά στο δικό της.

«Για την Χάργκοχ,» εξήγησε ο Τόλριν. «Θα μεταφέρω ένα μήνυμα στον Δούκα Σάλβινρ.»

«Τι μήνυμα;» ρώτησε η Μαέρνομ.

«Δεν ξέρω,» απάντησε ο Τόλριν. «Η Βαρονέσα Τάθβιλ το στέλνει, και ποτέ δεν ανοίγω τα μηνύματα, ασφαλώς.»

«Και θα φύγεις βραδιάτικα;» παραξενεύτηκε η Μαέρνομ.

«Πρέπει,» είπε ο Τόλριν. «Έτσι με πρόσταξαν. Θα σε δω στα σύνορα.» Φίλησε τα χείλη της και εγκατέλειψε, βιαστικά, το δωμάτιο όπου κοιμούνταν ορισμένοι απ' τους πολεμιστές του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*.

«Καλή τύχη, αγάπη μου,» μουρμούρισε η Μαέρνομ.

** ** *

Η πύλη του κάστρου της Τάθβιλ άνοιξε δυο φορές εκείνη τη νύχτα: μία για να φύγει ο αγγελιαφόρος Τόλριν, παίρνοντας τον δρόμο που θα τον οδηγούσε στην Χάργκοχ· και μία για να βγουν δύο άλλοι καβαλάρηδες, τυλιγμένοι σε κάπες, με κουκούλες στα κεφάλια τους και σακίδια στους ώμους.

«Ελπίζω να μην φτάσουμε στην Μάρβαθ πολύ αργά,» είπε η Χόλκραντ στον Μπάχτον.

«Κι εγώ το ίδιο,» αποκρίθηκε ο πλανόδιος τοξότης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36^ο

Εχθρός από την Αρχή του Χρόνου

Χιόνι έπεφτε στα βουνά γύρω απ'το πανίσχυρο φρούριο Θόνμαρκ, στα δυτικά σύνορα του Σαραόλν. Τα πάντα τριγύρω ήταν κατάλευκα. Όλοι οι πολεμιστές πίσω απ'τα τείχη ήταν σε επιφυλακή, με τα όπλα κοντά τους, γιατί υπήρχε ο φόβος ότι οι ορδές που συγκεντρώνονταν αντίκρυ τους δε θ'αργούσαν να εφορμήσουν.

Τις τελευταίες είκοσι μέρες, μετά την αναχώρηση των στρατευμάτων του Βασιλείου, οι Μαγκραθμέλιοι είχαν αρχίσει να έρχονται με ταχύτερους ρυθμούς, και τα λάβαρά τους κυμάτιζαν στον παγερό αέρα, ενώ τα ατσαλένια όπλα κι οι πανοπλίες τους άστραφταν στο φως των ήλιων του Άρμπεναρκ.

Ο Έξφερκ ανησυχούσε. Ακόμα δεν είχε έρθει κανένα μήνυμα απ'τη Μάρβαθ, πράγμα που σήμαινε πως, κατά πάσα πιθανότητα, ο Έντρηλ δεν είχε καταφέρει να μεταπείσει τη Βασίλισσα και τον Αρχιστράτηγο απ'το να οδηγήσουν τους στρατούς στα ανατολικά σύνορα. Ο άρχων του Θόνμαρκ αισθανόταν πως τον αγνοούσαν, πως

αγνοούσαν το μοναδικό προστατευτικό τείχος που χώριζε το Σαραόλν απ'τους δαιμονανθρώπους: το φρούριό του. Δε μπορούσαν, τέλος πάντων, να καταλάβουν πως, άμα το Θόνμαρκ έπεφτε, τότε, το Βασίλειο, αν δεν έπεφτε επίσης, θα πάθαινε τρομερές ζημιές από τους προαιώνιους εχθρούς του; Ήταν όλοι τους τυφλοί;

Τρομερός θυμός τον είχε γεμίσει, καθώς περίμενε για την μεγάλη επίθεση των Μαγκραθμέλιων, γιατί ήταν, πλέον, φανερό σ'αυτόν πως επρόκειτο να επιτεθούν· αλλιώς γιατί είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται γρηγορότερα, μόλις οι στρατοί του Βασιλείου έφυγαν;

Μα τα Πνεύματα! Όλα είχαν έρθει σαν να ήταν... προσχεδιασμένα, που να πάρει! Σαν κάτι υπερφυσικό να συνέβαινε. Και ο Άρχοντας Έξφερκ του Θόνμαρκ ένιωθε εντός του πως πανίσχυρες σκοτεινές δυνάμεις βρίσκονταν σε δουλειά –όχι μόνο στη Μάγκραθμελ, αλλά και μέσα στο ίδιο το Σαραόλν.

Βαβούρα και φωνές ακούστηκαν απ'τα τείχη του φρουρίου, και ο έμπειρος άνθρωπος των συνόρων κοίταξε έξω απ'το παράθυρο του γραφείου του: Πολεμιστές ανέβαιναν στις επάλξεις· όπλιζαν βαλλίστρες και ετοίμαζαν αγχέμαχα όπλα, τραβώντας τα απ'τα θηκάρια τους και τοποθετώντας τα κοντά τους, ενώ μαχητές με πελώριες ασπίδες στέκονταν μπροστά απ'τους τοξότες, για να τους προστατέψουν από τυχόν εχθρικά πυρά.

Ύστερα, το βλέμμα του Έξφερκ ταξίδεψε προς τα δυτικά, όπου αντίκρισε τις ατελείωτες ορδές των δαιμονανθρώπων ν'αρχίζουν να κινούνται, σαν μακριά και πλατιά φίδια.

Είχε έρθει η ώρα της πολιορκίας του Θόνμαρκ.

Και ο Άρχοντας υπέθετε πως θα ήταν μια σύντομη πολιορκία, σε σχέση με τι μπορούσε κανονικά ν'αντέξει το απόρθητο φρούριο.

Φόρεσε, βιαστικά, την αλυσιδωτή αρματωσιά του, πήρε ξίφος και ασπίδα, και βγήκε απ'το γραφείο του, τρέχοντας και πηγαίνοντας στις επάλξεις, μαζί με τους πολεμιστές του.

«Έρχονται, Άρχοντά μου,» του είπε ένας.

«Τούτη είναι η τελευταία μας ώρα,» πρόσθεσε, μοιρολατρικά (ρεαλιστικά;), ένας άλλος.

«Οχι!» τόνισε ο Έζφερκ, υψώνοντας το ξίφος του. «Θα κρατήσουμε το Θόνμαρκ! Θα κάνουμε τους καταραμένους Μαγκραθμέλιους να θυμούνται αυτή την ημέρα!» Ο ίδιος ήξερε πως αποκλείεται να κρατούσαν το Θόνμαρκ, όμως πίστευε ότι μπορούσαν να κάνουν τους δαιμονοανθρώπους να θυμούνται για πάντα αυτή τη μέρα.

Κραυγές ακούστηκαν γύρω του και λεπίδες άστραψαν στο φως του Λούντρινχ (ο Βάνσπαρχ δεν είχε ακόμα ξεμυτίσει απ' τη Δύση).

«Για το Θόνμαρκ!»

«Για το Σαραόλν!»

«Για το Βασίλειο!»

«Για τον Άρχοντα Έζφερκ!»

Ο Έζφερκ έστρεψε το βλέμμα του, πάλι, στους ερχόμενους στρατούς των Μαγκραθμέλιων, αισθανόμενος φωτιά νάχει ανάψει μέσα στο σώμα του, αισθανόμενος όλους του τους μύες να φλέγονται. Το δεξί του χέρι έσφιγγε ατσάλινα τη λαβή του σπαθιού του, ενώ τ'αριστερό κρατούσε στο πλευρό του την ασπίδα του. Ο πορφυρός μανδύας ανέμιζε μεγαλόπρεπα πίσω του.

Ο Άρχοντας του Θόνμαρκ δε θα δείλιαζε στην τελευταία του μάχη.

Και γύρω του οι πολεμιστές του φρουρίου είχαν επίσης αποφασισμένες εκφράσεις στα πρόσωπά τους, και μια επιθυμία να γράψουν ιστορία σήμερα και για όσα θα μάχονταν τους διαβολικούς Μαγκραθμέλιους.

Ύστερα, ήρθε ο εφιάλτης. Γιατί ήταν, πραγματικά, η ενσάρκωση του εφιάλτη. Και ακόμα και οι καρδιές των υπερασπιστών του Θόνμαρκ γέμισαν με ανείπωτο τρόμο, αλλά, πάλι, το ηθικό τους δεν έσπασε –θα κρατούσαν!

Το πλάσμα ήταν μεγάλο· σε μέγεθος, μεγαλύτερο από άνθρωπο· αλλά, κυρίως, η δύναμη που προερχόταν από μέσα του ήταν που το έκανε να φαίνεται τεράστιο, μεγαλειώδες. Δε μπορούσες να το

κοιτάζεις για πολύ, όπως δε μπορείς να κοιτάζεις για πολύ τους ήλιους. Ή –όχι! μπορούσες να το κοιτάζεις πολύ λιγότερο απ’ό,τι κανείς μπορεί να κοιτά τους ήλιους.

Οι φτερούγες του ήταν χρυσές και ακτινοβολούσαν ένα αρχέγονο φως –ένα φως που δεν προερχόταν από τούτη την εποχή, ούτε από καμία εποχή για την οποία γνώριζαν οι πολεμιστές του φρουρίου. Οι φολίδες στο κορμί του ήταν επίσης χρυσαφένιες, και το ίδιο εκτυφλωτικές. Στα χέρια και στα πόδια του υπήρχαν πελώρια, γαμψά νύχια, τα οποία έμοιαζαν νάναι καμωμένα από ασήμι που θα είχε δέκα φορές την αξία του ασημιού. Το κεφάλι του ήταν ωοειδές, με μακριά μουσούδα όμως. Κέρατα φύτρωναν στις πλευρές του, τα οποία είχαν, πάλι, εκείνο το ασημί χρώμα που δεν ήταν ασήμι, αλλά κάτι ακόμα πιο πολύτιμο. Μια μακριά ουρά ξεφύτρωνε ανάμεσα απ’τα σκέλια του πλάσματος, και στο τέλος της υπήρχε κάτι που έμοιαζε με λόγχη, κοφτερότερη από κάθε υπαρκτό ξίφος στον Άρμπεναρκ.

Και η σκιά που έριχνε το επιβλητικό ον στη γη και πάνω στις ορδές των Μαγκραθμέλιων δεν ήταν μια απλή σκιά· φαινόταν νάχει δική της ζωή, λες και η δύναμή του καθρεπτιζόταν σ’αυτήν, όπως το πρόσωπο ενός ανθρώπου καθρεπτίζεται πάνω στο κρύσταλλο ενός καθρέφτη.

Το πλάσμα τούτο δεν ανήκε εδώ· ανήκε σε άλλη εποχή του κόσμου· ήταν ένας εχθρός από την Αρχή του Χρόνου, ο οποίος σκόπευε να δει και το Τέλος του.

«Θα κρατήσουμε!» φώναξε ο Έζφερκ. «Το Θόνμαρκ ΔΕΝ θα πέσει! Αυτή τη μέρα οι Μαγκραθμέλιοι θα την ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΚΑΙΡΟ ΠΟΛΥ!»

Οι πολεμιστές του φρουρίου προσπαθούσαν να εμψυχωθούν απ’τα λόγια του Άρχοντά τους, ενώ, συγχρόνως, πάσχιζαν να εμψυχώσουν και μόνοι τους εαυτούς τους. Αλλά, μόλις τα μάτια τους έπεφταν πάνω στο ακτινοβόλο, τυλιγμένο στο χρυσάφι ον, με τις πελώριες φτερούγες, οι ψυχές τους βυθίζονταν σε μαύρες λίμνες και

κατακρημνίζονταν σε σκοτεινές αβύσσους. Η δύναμή του ήταν απερίγραπτη και ασύλληπτη για ένα ανθρώπινο πλάσμα.

«ΕΜΠΡΟΣ, ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΜΟΥ!» Φωνή βγήκε απ'τη μουσούδα του δαίμονα, και οι πολεμιστές του Έζφερκ –καθώς κι ο ίδιος– νόμισαν ότι ο εγκέφαλός τους θα εκραγεί. «ΣΑΣ ΠΑΡΑΔΙΔΩ ΤΟ ΘΟΝΜΑΡΚ!»

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 1^{ου} ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ
ΑΡΜΠΕΝΑΡΚ: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ